

ஸ்ரீ :
பேருளான் பெருந்தேவீத் தாயார் திருவடிகளே சரணம்

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்
ப்ரபந்த ஐங்கடஸ்தரான நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த
திருவாய்மொழிக்கு வ்யாக்கியானங்களான
ஒன்பதினாயிரப்படி, இருபத்துநாலாயிரப்படி, ஈழமுப்பத்தாறுபாடிக்கோக் கொண்ட

பகவத் வீஷயம்

ஐ ந் து, ஆ று ப த் து க் க ள்

ஸ்ரீகாஞ்சி பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி பதிப்பு

அச்சுத்தாள் திருத்தினவர்கள் :
திருமலை அனந்தான்பிள்ளை, குன்றுபாக்கம், நியாய வேதாந்த வித்வச்சிரோமணி
கிருஷ்ணமாசாரியர், திருப்பதி.

M. A. வேங்கடகிருஷ்ணன், திருவல்லிக்கேணி.

கிடைக்குமிடங்கள் :

தி. அ. அக்காக்கலி அனந்தாழ்வான், காஞ்சிபுரம்-3.
M. A. வேங்கடகிருஷ்ணன், 20, தெற்குமாட வீதி, திருவல்லிக்கேணி.

V. N. தேவநாதன், 213, கோவில்தப்ப நாயக்கன் தெரு, சென்னை-1.

திருவல்லிக்கேணி குரு அச்சுத்தத்தில் அச்சிடப்பட்டது.

ராகுஸ ஸ்ரீ ஐப்பசித் திருமூல வெளியீடு

1975

ஸ்ரீ:
ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

திருவாய்மொழி

ஆறும்பத்து

முதல் திருவாய்மொழி—வைகல்: ப்ரவேசம்

—:~::~:—

நஞ்சீயர் அருளிச்செய்த ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யானம்

ஒ.—ஆறும்பத்தில், முதல் திருவாய்மொழியில், இப்படி நோற்றநோன்பு தொடங்கி, நாலுப்ரயோகம் சரணம்புக்கவிடத்திலும் அவன்வாராமையாலே, “குணவானாய் ஸர்வத்தினாய் ஸர்வசக்தியாகையாலே ஸர்வநிர்வாணநுகழ்மனையிருக்கிற வெம்பெருமானைத் திருவன்வண்ணீரில் ஸம்ருத்தி நம்மைநினை யாதபடி பண்ணுகையாலே நம்தசையறியாமல் வாராதொழிந்தான், அறிவிக்கவரும்” என்றுபார்த்து, தன்பரிஜநங்களில் அவன்பக்கல்போய்வரவல்லாரொருவரைக் காணாமையாலே, தன்னுற்றாமை கைகொடுக்கக் கழிக்கரையிலேசென்று, அங்கேவர்த்திக்கின்றன சிலபகடிகளை அதயாதரம் பண்ணி யிருந்து திருவன்வண்ணீரில்தூதுவிடுகிறான்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த இருபத்துநாலாயிரப்படி

இ.—ஆறும்பத்தில், முதற்திருவாய்மொழியில், நோற்றநோன்புதொடங்கி நாலுப்ரயோகம் சரணம்புக்கவிடத்திலும் தம்முடைய வபேக்ஷிதம் பெற்றிலர். ப்பலத்தோடு அவ்யபிசாரியாய் அவிளம்ப்ய ப்பலப்ரதமானவுபாயத்தை ஸ்வீகரிக்கச்செய்தேயும் அபேக்ஷிதங்கிடையாதொழிவாளென்? என்னில்; இவர்தம்முடைய ஹிதத்தோபாதி ஜகத்தினுடையஹிதத்துக்கும் கடவனாகையாலே ஈச்வரபுத்த்யா தலைக்கட்டிற்றில்கை. அது பற்றுமையாலே ஆற்றுமையீதூர்த்து, கலந்துபிரிந்து பிரிவாற்றுமையாலே திருவன்வண்ணீரிலே தூதுவிடுகிறனொருபிராட்டிபேச்சாலே இவர் தம்தசையை யருளிச்செய்கிறார். நாயகனுனவன் “யசஸ்வீ ஜ்ஞாநஸம்பந:” என்று நம்தசையையறியுமவனுமாய், “ரிபூனாமபிவத்ஸஸம்” என்று - சத்ருக்கள்பக்கலிலும் இரங்கும்நீர்மையையுடையவனுமாய் “சத்ரோ:ப்ரக்க்யாதவீர்யஸ்ய ரஞ்ஜயீஸ்ய விக்ரமை:” என்று - வருமிடத்தில் ப்ரபலப்ரதிபந்தகங்களையும்தள்ளிவரவல்ல ஆண்பிள்ளையு மாயிருக்க, வாராமைக்கடி - திருவன்வண்ணீரில் போக்யதையாலே; நம்மாற்றுமையை யறிவிக்கவரும் என்றுபார்த்து தன்பரிகரங்களில் அவன்பக்கல் போய்வரவல்லாரொருவரைக் காணாமையாலே, தன்னுற் றாமை கைகொடுக்க, பிரிந்தாரிரங்கும் நெய்தலிலைத்திலே புறப்பட்டு, கண்ணுல்கண்டபகடிகளைத் தூது விடுகிறான்.

நம்பிள்ளை திருவாய்மலர்ந்தருளி
வடக்குத்திருவிதிப்பிள்ளை பட்டோலை கொண்டருளின
ஈடு முப்பத்தாருயிரப்படி.

ஈடு.—இந் நோற்றநோன்புதொடங்கி நாலுப்ரயோகம் சரணம்புக்க விடத்திலும் தம் அபேக்ஷிதம் பெற்றிலர். - ப்பலத்தோடு அவ்யபிசாரியாய் அவிளம்ப்ய ப்பலப்ரதமான வுபாயத்தை ஸ்வீகரிக்கச்செய்தேயும் அபேக்ஷிதம் கிட்டாதொழிவாளென்? என்னில்:— ஆழ்வாருடைய ஹிதத்தோபாதி ஜகத்தினுடைய ஹிதத்துக்கும் கடவனாகையாலே ஈச்வர புத்த்யா தலைக்கட்டிற்றில்கை.

உகந்தருளின நிலங்கள்தோறும் புக்குத் தட்டித்திரிந்தார், அங்குத் தாம் நினைத்தபடி பரிமாறப்பெற்றிலர், நினைத்தபடி பரிமாறலான அவதாரத் தேறப் போனார், அது காலாந்தரமாகையாலே கிட்டப்பெற்றிலர்; அதுதானே தளர்த்திக்கு உடலாயிற்று. இனி நித்யஸந்தியு முண்டாய், முகப்பழக்கத்தாலும் குறையற்று, சக்திவைகல்யமுமின்றிக்கே யிருக்கிற இவ் விடமே யமையுமென்று மீண்டார்; அவ்வநுஸந்தாந்தான் கால்நடைத்து போகாதபடி ஈடு படுத்திற்று; கால்நடைதருவார்காலிலே விழுந்து தூது விடுகிறார். தாம் கீழ் அநுஸந்தித்தவ வதாரம் தூதர்க்குச்சென்று அறிவிக்கவொண்ணாதபடியா யிருந்தது. "இனி அறிவிக்கலாம்படி கிட்டமின்றாதுதில் திருவண்வண்ணிலே யறிவிப்போம்" என்று அங்கே ஆள்விடுகிறார்.

இவர்க்குப்பிறந்தது ஜ்ஞாநகர்மாறுக்குவீரத்தியன்றே! ஒருவன்ப்ரஸாதமடியாகவந்த திறே. தந்தலையிலேயும் ஒன்றுண்டாய் அதுநீரம்பிப்பெறவேணும் என்று இருக்கிலிறே விளம்பம் பொறுக்கலாவது; அங்ஙனம் சொல்லலாவதொன்றின் றிக்கே யிருந்தது. இவர்தாம் பரிக்கரணித்த ஸாதகந்தான் விளம்ப ஸஹமுமன்றே! உபாயாந்தரங்களிற்காட்டில் கால்வாசி யேற்றமுண்டே! இங்ஙனே யடிப்பட்டபுபாயத்தை ஸ்லீகரித்தவர் ஆறியிருக்க மாட்டாரிறே; ஆகையாலே ஆற்றுமை கரைபுரண்டு ஆவீட்டு அறிவிக்கிறார். "சரணம்புக்கோமாகில் அத்தலையாலே பேரு மளவும் ஆறியிருப்போம்" என்று தரித்திருக்கவல்ல ப்ரக்ருதியன்றே. ப்ரஸ்மாஸ்தரம் வாய்மடி யச்செய்தேயும் இவர்தூதுவிடுகிறவிது ஜ்ஞாநகர்யமோ சாபலகர்யமோ தெரிகிறதில்லை; ச்ருதிகளுங்கூட "யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே" என்று - பேச்சுக்கு நிலமன்று என்று மீண்ட விஷயத்தை மறுபாடுருவப் பாசரமீட்டுச் சொல்லவல்ல இவர்க்கு அறிவில்லை என்ன வொண் னாது; பகடிகளின் காலிலே விழுகிற இவர்க்கு அறிவுண்டு என்னவுமொண்ணாது. ஆனால் என்னாவது? என்னில்: - ஜ்ஞாநகர்யமான சாபலமிறே இவரது. இதரவிஷயங்களில் விரக்தி யிறே ஜ்ஞாநத்துக்கு ப்ரயோஜனமாகச் சொல்லுகிறது; அந்த ஜ்ஞாநபலமாயிறே இவ்விஷ யத்தில் சாபல மிருப்பது. *ஜ்ஞாநவைராக்க்யராசயீ*யிறே. இனித் தூதுவிடப் பார்த்தால் ஒரு ஐந்தரவ்யாகரணபண்டிதனைத் தூதுவிடுகிறதும்ன்றே. இத்தால் சொல்லுகிறது பிராட்டியி லுண்டான ஏற்றமோ? என்னில்: - அதுவுமுண்டிறே - அவரொருவரையும் அநுபவிக்கையால் வந்ததிறே அவருக்குள்ளது, இருவரையுங்கூடவநுபவிக்கக் கோலுகிற ஏற்றமுண்டிறே இவருக்கு. விஷயாநுகுணமாயிறே கலக்கமிருப்பது. இனித்தான் அத்தலையில் நின்று வந் தார்க்கே வார்த்தைசொல்லிவிடவேணு மென்னும் மீர்ப்பந்தமில்லையே இவருக்கு, ராவண சங்கையிலலாமையாலே; ஆகையாலே கண்ணாற்றகண்டாரை யடங்கலும் போகவிடுகிறான்.

பிரீந்தார் இரங்குவது நெய்தல்லிலத்திலேயிறே; திருவல்லவாழ், திருவண்வண்டு ரேன் கிறவையெல்லாம் அந்நிலங்களிறே. தூதுவிடுவார், நாயகன்பக்கலிலே சிலகுணங்கள் கண்டிறே விடுவது; அவையாவன - இத்தலையில் ஆர்த்தியறியுந்தனை அறிவையுமுடையனாய், அறிந்தால் வருகைக்கிடான நீர்மையுடையனாய், வருகைக் கிடான சக்தியுமுடையனாயிருக்கையிறே; அவை யெல்லாம் இவள்தூதுவிடுகிற விஷயத்திற் குறையில்கை, அறிவில்வந்தால் *ஜ்ஞாநஸம்பந்* என்கிறபடியே - அறிவுகொடுத்த வளிஷ்டாதிகளுக்கும் உபகரிக்கவல்லனும்படியிருப்பா னெருவன், நீர்மையில்வந்தால் *ரீபூணுமபி வத்ஸலம்* என்றால் *ஸஞ்ஜாதபாஷ்ப* என்னும்படி யிறே அதிருப்பது, சக்தியில் வந்தால் *ரஞ்ஜயஸ்ய விக்ரமை* என்று - எதிரிகள் பக்கலிலே கேட்குமத்தனை. இனித்தான், நாயகனாவான் அறிவுநிறைவு ஓர்ப்பு கடைப்பிடியுடையவனிறே. "இப்படிப்பட்ட குணங்களையுடையவனாயிருக்கிறவன் வாராதொழிகைக்குஹேது - அவ்விடங் கலிலே ஆர்த்தப் பலகுண்டாகையாலே அவர்கள்ரக்ஷணத்திலேயொருப்பட்டு இத்தலையை மறந் தானித்தனை; ரக்ஷணத்திலே யர்வயித்தால் அஸ்தமிதாந்யபாவம் என்னும்படியிறேயிருப்பது, ஆனபின்பு ஆர்த்தியை அறிவிக்க வரும்" என்றுபார்த்தான். இனி அறிவித்தால் ஆர்த்திக்கு இத் தலையிமேற்பட்டாரின்றிக்கே யிருக்குமிறே. அறிவிக்குமிடத்தில் தான் கால்நடை தந்துபோக மாட்டான்; தன் பந்துவர்க்கம் தனக்குமுன்னே நோவுபாடிறே; இனி கால்நடைத்துபோக வல்லார் வேணுமே; தன் பரிஸரத்தில் வர்த்திக்கிற பகடிகளை "ஏகதேசவாஸித்வத்தால் வந்த

ஸம்பந்தமே நம் கார்யம்செய்து தலைக்கட்டுகைக்குறுப்பு” என்று பார்த்து, அவற்றின் காலிலே விழுந்து போகவிடுகிறான்.

உருத்தோறும், இத்திருவாய்மொழி யருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கவாறே ஜீயர் அருளிச்செய்யும் வார்த்தை - “பாண்டவர்கள் கார்யத்துக்காகத் தன்னையோக்கி அவர்கள் கழுத்தைக் கட்டிச் கொண்டு கூடத்திரியச் செய்தேயும் அவர்கள் பட்ட வ்யஸைமெல்லாம் படுத்தி ருக்காணுமிவரும்: அவர்கள் தான் ஒரு தர்மாபாஸமுண்டு என்றிருக்கையாலே வ்யஸைப்படுகிறார்கள், இவருக்கு அதுவுமில்லாதேயிருக்க என் செய்யப்படுகிறது” என்று அருளிச்செய்தார். *ஸாஹம் கேசக்ரஹம் ப்ராப்தா - ந்வமி ஜீவத்யமி ப்ராபோ* என்றவன்விலாபிதே இவளது. *மஹத்யாபதி ஸம்ப்ராப்தே ஸமர்த தவ்யோ பகஸாந் ஹரி:* - ஆபாஸரக்ஷகரான பர்த்தாக்களாலும் தன்னாலும் நோக்கிக்கொள்ள வொண்ணாதபடி அவ்வருகுபட்டவாபத்திறே. *பகவாத்* - பூர்ணரன்றோ! அபூர்ணர் கார்யம் செய்யாவல்லாடென்று காணும் அவன்வினைவு. *ஹரி:* - ஆச்ரிதருடைய விரோதிரஸைமே ஸ்வபாவமாகவுடையவளைப்பற்றினான். இந்நாநாதிருணங்களால் சொன்ன பூர்த்தியிலே சக்தியு முண்டாயிருக்கச் செய்தே ‘ஹரி:’ என்று விசேஷிக்கவேண்டிற்று. அல்லாதார்க்கும் இக்குணங் கள் ஓரொருகால் உண்டாகையாலே, இவனுக்கு அங்ஙனன்று, இது ஸ்வபாவம் என்கைக்காக வெடுத்தது.

வைகல்பூங்கழிவாய் வந்துமேயும் குருகினங்காள்!*

செய்கொள்செந்நெலுயர் திருவண்வண்டோறையும்*

கைகொள்சக்கரத்து என்கனிவாய்ப் பெருமானைக்கண்டு*

வைகல்கூப்பிச்சொல்லீர் வினையாட்டியேன்காதன்மையே. (1)

ஒ.—முதற்பாட்டில், இப்பிராட்டி சிலகுருகளைநோக்கி, திருவண்வண்டிலேசென்று என் னுடைபதையை எம்பெருமானுக்கு அறிவிப்புகொள்கின்றாள். [வைகல் என்றுதொடங்கி] - நான் தோறும் அழகிய கழியிலேவந்து மெய்கிறகுருகினங்காள். இத்தால் - தன்னுடைய அபேஷிதங்களைச் செய்துமுடிக்கவேண்டும்படி தன்னோடு அவற்றுக்குள்ள கண்ணனைவு சொல்லிற்று. [செய்கொள்செந் நெல் என்றுதொடங்கி] - ஓரோமுதலே செய்வை விழுங்கும்படியான செந்நெல் உயர்ந்த திருவண் வண்டிலே உறைவதும்செய்து கையுந்திருவாழிபுமானவழகையும் முறுவலையுங்காட்டி என்னைத்தோற் பித்திருக்கிறவனைக் கண்டு. [வைகல் என்றுதொடங்கி] - “இங்குநின்றும்போனோம்” என்று வேண்டப் பாட்டியாதே உகிதவிநயங்களைப்பண்ணி, பிரிந்தால் தன்னைப்போலேபன்றிக்கே தரியாதபடியான பாபத்தைப்பண்ணின வென்காதன்மை சொல்லுங்கோள். கைகல்கூப்புகை - சிறகுவிடுகை, காதன்மை - ஆசைப்பாடு.

இ.—முதற்பாட்டில், குருகளைநோக்கி, அவன்பக்கவிலேசென்று என்னுடையதையை யறிவிப்புகோ னென்கிறாள். [வைகல்] - நான்தோறும் - நாயகல்யால்ருத்தி. காதாசித்கமாகக்கலந்து பொகட்டுப்போனவளைப்போலன்றிறே நான்தோறும்முகங்காட்டுகிற நீங்கள். [பூங்கழிவாய்] - தர்சனமான கழியென்னுதல், பூத்தகழியென்னுதல். [கழிவாய்] - கழிவிடத்து, கழியிலே. பிரிந்தவன் பாதகனாகையன்றியே, இருந்ததேசமும் பாதகமானாக. இருவர்கூடவறுபவிக்கும்மிடம் தனித்தால் ம்ருத்யுஸம்மாயிறே இருப்பது [வந்து] - வழிபறிக்கும் தேசத்திலேவந்து உதவினாப்போலேயிறே நீங்கள் ஸந்திபிபண்ணின படி. “பம்பாதிரே ஹ நுமதாஸங்கத:”—ஆளிட்டு அறிவிக்கவேண்டும்தகையிலே நீங்களேவந்து. [வந்து மேயும்] - நான் அபேஷியாதிருக்க, “க்ருஹே புத்தமசங்கிதம்” என்னுமபோலேயிறே நீங்கள் செய்தது. என்கார்யம்செய்தபின், இனி உங்கள்கார்யம் செய்ய வேண்டாவோ, இவள்கார்யம் இங்கேவந்து மேய்கை. [மேயும் குருகினங்காள்] - உபவாஸக்ருசையாமிருக்கிற என்கார்யம் புஷ்கலையிருக்கிறவுங்களுக்குச் செய்யவேண்டாவோ. இரவு உண்டார்க்கு உண்ணாதார்கார்யம் செய்கை பரமன்றோ. [இளங்காள்] - இருவராயிருப்பார்க்குத் தனியர்கார்யம் செய்யவேண்டாவோ. பெருமாள் தனிமையிலே மஹாஜாஜரும் புகிரும் தோற்றினாப்போலேயாயிற்று தனிமையிலே இவைவந்து முகங்காட்டினபடி. [செய்கொள் இத்

யாதி] - வாராமல் கால்தாழப்பண்ணிற்று அவ்வூரில் போக்யதையாயிற்று, அவள்குற்றமன்று. "மதுராம் ப்ராப்பகோனிந்த": [செய்கொள் செந்நெல்] - ஒருமுதலே ஒருசெய்யக்கொள்ளும். [உயர்] - செய்க்கு வரம்பென்று ஒருமர்யாதையுண்டு, அதுவுமில்லைவிறே ஆகாசத்துக்கு, உயராரிற்குமித்தனை. [திருவண் வண்ணர்] - பரமபதவ்யாவ்ருத்தி. [உறையும்] - அவதாரவ்யாவ்ருத்தி. [கைகொள் சக்கரம்] - கைக் கடங்கலும் தாளையாபரணமாயிருக்குமென்னுதல், கையிலேகொண்ட திருவாழியென்னுதல். [என் களிவாய்] - முறுவலை யெனக்கு முற்றாட்டாக்கினவன். [பெருமான்] - திருவதரத்தில்பழுப்புக்கும், கையுந்திருவாழியுமானசேர்த்திக்குமாயிற் நிவளெழுதிக்கொடுத்தது ராஜபுத்ரர்கள்கையிலே இடைச் செறி கடைச்செறிக்குத்தோற்பாரைப்போலே. [கண்டு] - காட்சியிலெனக்கு முற்பாடராகப் பெருகின்றி கோளிறே. இவளைப்பற்றினார்க்கு இவளிலுமேற்ற முண்டிறே. "ஏத்தியிருப்பாரை வெல்லுமே", "ஏஷசூடாமணி:ஸ்ரீமாத்". [கைகள்சுப்பி] - "அவனுக்கு மறுக்கவொண்ணாத அஞ்ஜலியைப்பண்ணுவங் கோள்" ப்பலத்தோடுவ்யபிசரியாத செயலைச்செய்யுங்கோள்" என்று பூர்வர்கள் நிர்வஹிப்பர்கள்: பத்தாம் பாட்டிலேயாயிற்றினுப்பு ப்ரஸங்கிப்பது. பட்டர் பத்துப்பாட்டிலுமின்னுப்புத்தோற்ற நிர்வஹித்தருளுவர். "முன்புபோலே" என்றிராதே பெரிய முதலிகள், கும்பிடுங்கோள். கும்பிட்டவாதே முகம்பார்ப்பர், பின்னை முகம் மாறுவதற்கு முள்ளே எந்தசையைச் சொல்லுங்கோள். [கைகள்சுப்பி] - கைகள் சுப்புகையாவது சிறகுகளைவிளிக்கை. [சொல்லீர்] - ஒருமஹாபாரதத்துக்குப்போருமிறே. [வினையாட்டியேன் காதன்மை - சொல்லீர்] - பிரிந்தாலவனைப்போலன்றியே தரிக்கமாட்டாதபடி பாபம்பண்ணின வென்காதன்மை சொல்லீர். அவன் "வேண்டேன்" என்றாலும் விடமாட்டாதபடியான பாபம். வந்த ஆனின்கையிலே வார்த்தைசொல்லிவிடுகையன்றிக்கே, திரயக்குக்களைக்குறித்துத் தூதுவிடவேண்டும்படி பாபத்தைப் பண்ணினேன். காதன்மையென்றவாதே - தம்மளவென்றிராமே, என்னுடையகாதன்மை. வன்னெஞ்சர் காதல்போலன்றிறே மெல்லியலார்காதல். மெல்லியலார்காதலளவல்லாத வென்காதன்மை சொல்லீர். சொல்லித் தாழ்வே, வரவுதப்பாதென்றிருக்கிறான்.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. சில குருகுகளைமோக்கி, திருவண்வண்ணீரிலேசென் றெம்பெரு மாணுக்கென் தசையை யறிவியுங்கோ ளென்கிறான்.

[வைகல்] - உங்கள் தனைநீர்மையுடையார் சிலரோடே கலக்கப்பெறுமையிறே எனக்கு இப்பிரிவு வினைத்தது: அவ்விழுவெல்லாம் உங்களைக்கொண்டு திரலாம்படியாயானோ வெனக் கிருக்கிறது. ஒருகால் கலந்து போகட்டுப்போன வவளைப்போலன்றிக்கே நீங்களைப்போதும் இங்கே வார்த்திக்கப்பெற்றேனே! உங்கள்நீர்மையில் ஏற்றமிருந்தபடி யென். [வைகல்] - நாடோறும். [பூங்கழிவாய்] - அழகியகழியிடத்து. பூத்தகழியிடத்தென்னவுமாம். ரக்ஷிதனவன் கைவிடுவது பாதகவர்க்கங்களானவை மிகைப்பதான இவ்வளவிலே நீங்கள் முகங் காட்டுவதே. அழகிய சோலை, குளிர்த்த தென்றல், இலியபரிமளந்தொடக்கமான இவையு முண்டிறே. பிரிந்தவனே பாதகனாகையன்றிக்கே, இருந்த தேசமும் பாதகமாகை. [வந்து] *பம்பாதீரே ஹநுமதா ஸங்கதா* போலே, ஆனிட்டறிவிக்குந் தசையிலே நீங்கனே வந்து, வழிபறி யுண்டவிடத்தே தாய் முகங்காட்டினுப்போலே காணும் பிராட்டியைப் பிரிந்து நோவுபடுகிற ஸமயத்திலே திருவடிவந்து முகங்காட்டினபடி. *ஹநுமதா* தளர்ந்து "ஆவாரார் குணை" என்று தடுமாறுகிற ஸமயத்திலே, வெற்றித்தழும்பு சமந்த ஆண்பிள்ளையோடே கூடப்பெற்ற தென்கிறது. *வாநரேண* ஸ்ந்ரவாரிவேஷங்கொண்டு வந்து பிரிவை வினைத்து நலிவு பண்ணு மவளைப்போலன்றிக்கே, செவ்வியானொருவனோடே சேரப்பெறுவதே. *ஹ* குஷி கொண் டாடுகிறார். போகத்துக்குச் சேர்த்துக்கொள்ளுகிறோம், ஸத்தை நோக்குவாரைப்பெற்றோ மிறே! என்று ஹ்ருஷ்டனாகிறான். [வந்து] - அவனைப்போலே தூதர்க்கும் ஆனிட்டமைக்க வேண்டாதொழியப்பெற்றோமே. ஆனிட்டமைக்கவேண்டுகிறதிறே யவனை. ஒரு கலத்திலே யொக்கவுண்டு ஒரு படுக்கையிலே கிடந்து தூது போவாரைப்போலே காணும் இவற்றின்படி. [மேயும்] *க்குவே புத்தமசங்கிதம்* என்னும்படியிருக்கை. [குருகினங்காள்] - *தர்சிதாநி கனத்ராணி* என்கிறபடியே இதொரு சேர்த்தியிருந்தபடியென். [வந்துமேயுமித்யாதி] - நிரு பாதிசு பார்த்தவமுடையார்பக்கனிலே பார்யாபுத்ராதிகளோடே சென்று 'சோறிடும்' என்று புஜிப்பாரைப்போலே காணும் இவற்றின்படி. குருகினங்காள் - கைகள் சுப்பிச்சொல்லி

ரென்றுக்கிரியை. பண்டை முதலிகள், "பத்தாம்பாட்டிலே - ப்ரணயரோஷந்தோற்றச்சொல்லு கிருன்" என்று நிர்வஹிப்பார்கள். "பாட்டுத்தோறும் - கிலாந்தோற்றச்சொல்லுகிருன்" என்று பட்டரூளிச்செய்யும்படி. [வந்துமேயுங்குருதினங்காள் கைகள் கூப்பிற்சொல்லீர்] என்றும் பிறர்க்குபகரிக்கவே தேடித்திரியுமித்தனையோ, உங்களுக்கார்யமும் செய்ய வேண்டாவோ. (இவன்கார்ய மிங்கேவர்துமேய்கை. இவற்றின்கார்ய மங்கேசென்றுசொல்லுகை.) உப வாஸக்ருசையாயிருக்கிற என் கார்யம் புஷ்கலராயிருக்கிற உங்களுக்குச் செய்ய வேண்டாவோ. [செய்கொன் செந்நெல்] - இத்தலையை கிளைக்கலாம்படியோ அங்குத்தை போக்யதையிருக்கிற படி. *மதுராம் ப்ராப்ய கோவிந்த: கதம் கோகுலமேஷ்யதி, நகரஸ்தீரீகலாஸபமது க்ரோத்தேன பாஸ்யதி* இதே யவன்படி. அத்தேசத்தில் போக்யதையிலே அகப்பட்டிருக்கிறவன் நம்மை கிளைக்கப்புகா கின்றானே. [செய்கொன் செந்நெல்] - ஒரு முதலே செய்யை விழுங்கும்படியாயிருக்கை. [உயர்] - அங்கு வரம்பில்லாமையாலே முடிய உயரா நிற்குமத்தனை. *அஹமநம்* என்பாரளவும் செல்லத்தானுயராநிற்குமத்தனை. [திருவண்வண்ணேருதையும்] "செய்துபோன மாயங்களும்" என்று கூப்பிடவேண்டாதபடியாயிருக்கை. அதாவது - அவதாரவ்யாங்குத்தி. [கைகொன் சக்கரத்து] - செந்நெலின் படியாயிருக்கை. கைக்கெல்லாம் தானே யாபரணமாயிருக்கை. [என் கனிவாய்] - முறுவலையெனக்கு முற்றுட்டாக்கினவன். [பெருமான்] - வாய்க் கரையிலே எனக்கு ஜீவநத்தையிட்டு என்னை எழுதிக்கொண்டவன். [கைகொன் சக்கரத் தென்கனிவாய்ப் பெருமான்] - ராஜபுத்ரர்கள்கையிலிடைச்செறி கடைச்செறிக்குத் தோற்றி ருக்குமாபோலே. [பெருமான்] - திருவதாரத்தில் பழுப்புக்கும் கையுந்திருவாழியுமான சேர்த் திக்குமாயிற்று இவனெழுதிக்கொடுத்தது. [கண்டு] - நானருபவிக்கப்பாரித்த துறைகளெல் லாம் நீங்கள் காணவிறேபுகுறிறது. இவனைப்பற்றினார்க்கு இவனிலும் பேறு முற்பட்டிருக்கு மிறே. ஸ்ரீ விபீஷணதிகள்பக்கலிலே கண்டுகொள்வது. [கைகள் கூப்பி]-இத்தலையில் ராஜகு லங்கொண்டு மேன்மையடித்திராதேகிடுகோள். அவர்பழையவரல்லர், பெருமதிப்பர்கிடுகோள்; தொழுதுகொடு கில்லுங்கோள். "தலையில் வணங்கவுமாங்கொலோ" என்றிருக்குமவனிறே யிவன்தான், இவன் பகிரமுமப்படியேயிறே. [சொல்லீர்] - தொழுவநந்தரம் முகம்பார்த்துக் கொடு நிற்பர்; பின்னை யுங்களுக்கு வேண்டினபடி சொல்லுங்கோள். ப்ரணயித்வத்திலே சிறிது கொத்தையுண்டானாலும் தானுதன்மைபோகாதே. [சொல்லீர்] - இத்தலையில் வைவரண்பந் தொடக்கமான ஆற்றாமையடங்கலும் உங்கள் பாசரத்தில் அவனறியும்படி சொல்லுங்கோள். ஒரு பாசரமிட்டுச் சொல்லவேண்டாவோவென்னில்; [காதன்மை - சொல்லீர்] காதன்மையென் றவாறே - தம்மளவிலே யித்தலைக்குமுள்ளதென்றிருப்பர்; "ஸத்ருச விஷயமானால், வினையுமதையும் ஸத்ருசமாயிருப்பது" என்றிறேயவரிருப்பது. அல்லாத ஏற்றங்களோ பா றியிறே ஆற்றாமையில்வந்தால் இருக்கும்படியுமித்தலைக்கு. [வினையாட்டியேன்காதன்மை - சொல்லீர்] - அவர் 'இவ்வூர்க்கவ்வூர்காதம்' என்றிருந்தால், அப்படியே "இவ்வூர்க்கவ்வூர் காதம்" என்றிருக்கமாட்டாத பாபத்தைப் பண்ணின என்னுடையகாதல். தமக்கித்தலையை யொழியச் செல்லும்படியாயிருந்தாலும், எனக்கத்தலையையொழியச் செல்லாதபடியான பாபத்தைப்பண்ணினேன். அங்குநின்றும் வந்தார்க்கு வார்த்தை சொல்லிவிடவும் பெற்றி லேன். [வினையாட்டியேன் காதல் சொல்லீர்] - வன்னெஞ்சர்காதல்போ லன்றிறே மென்னெஞ்சர்காதல்; மெல்லியவார்காதலனவல்லாத வென்காதல் சொல்லீர். சொல்லுவார் தாழ்வே; வரவுதப்பா தென்றிருக்கிறான்.

காதல்மென்பெடையோடு உடன்மேயுங்கருநாராய்!*

வேதவேள்வியொலிமுழங்கும் தண் திருவண்வண்டு*

நாதன்ஞாலமெல்லாமுண்ட நம்பெருமானைக்கண்டு*

பாதங்கைதொழுதுபணியிர் அடியேன்திறமே.

(2)

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், பரமகாருணிகளுள் திருவண்வண்டுநாதனுக்கு எந்திறத்தை யறிவிப்புகொள்ளு ரில நாளரகளைக்குறித்துச் சொல்லுகிறான். [காதலென்று தொடங்கி] - விரஹய

ஸுதஸஹமல்லாதபடி ஸ்நேஹத்தையுடைத்தாய் அதுக்குமேலே, விசுலேஷிக்கில் முடியும்படியானமார்த் தவத்தை யுடைத்தான் பேடையமிழவாமைக்காக அத்தோடு பிரியாதேமேய்கிற கருநாராய். [வேத வேள்வி என்றுதொடங்கி] - வேதகோஷங்களும், வைதிகமானயாகங்களிலுண்டான ப்ரேஷாதி கோஷங்களும் பிக்கிருந்துள்ள திருவண்வண்ணுக்கு நாதனாய் ப்ரளயங்கொள்ளுகிற ஐகத்தை யெல்லாம் திருவயிற்றிலேவைத்து உபகரித்தருளினசெயலாலே நம்மை அடிமைகொண்டிருக்கிறவனைக் கண்டு. [பாதமென்றுதொடங்கி] - கைதொழுக்கைபோராது, முதலிகளாயிருப்பர், தீர்க்கப்ரணாமத்தைப் பண்ணி, எம்பெருமான் பக்கலிலேபோகிறேன் சிலவாகையாலே, அடியேனென்றிருள்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், ஆர்த்தரக்ஷணத்திலே தீக்ஷிதஞனவனுக்கு என்னுற்றுமையை யறிவி யென்று ஒருநாரையைக்குறித்துச் சொல்லுகிறான். “யாம் கபீநாம்ஸஹஸ்ராணி” என்னும் விஷயமிறே. [காதலியாதி] - காதலேநிருபகமாக உடைத்தாய் விரஹஸஹமல்லாதபேடை பிரியவும்பொருதே கலக்கவும்பொருதே யிருக்கை. [உடன்மேயும்] - பிரிந்தால்வரும்தெல்லாம் அறிந்துபரிமாருகின்றன. உணர்த்தடலுணர்ந்திறே. அந்வயத்திலே, வ்யதிரேகத்தில் வருமதெல்லாம் அறிந்துபரிமாருகின்றன. இரண்டுக்கும் வாயல்கொள்ளல் பிறக்கும்கார்யம் பிறவாநின்றது. நானுபவாஸக்குசையாயிருக்க, “இதம்மேத்யமிதம்ஸ்வாது” என்கிறபடியே புஜிக்கவுங்களுக்கு ப்ராப்தியுண்டோ. நாட்டிலே பிரிந்து பொகட்டுப்போகாதாரும் சிலருண்டாகாதே. [கருநாராய்] - பிரிவுக்கு ப்ரஸங்கமில்லாமையாலே தன்னிறம்பெற்றிருக்கிறபடி. பிரிந்தவன்வடிவுக்கு ஸ்மாரகமாயிருக்கிறபடி. [வேதவேள்வியொலி] - அவன்குறையாலன்று, ஊரில் போக்யதைபாலே தாழ்த்தாளித்தனை. வேதகோஷமும்; யாகத்தில் சஸ்த்ராதி கோஷங்களும் ஸமுத்ரகோஷம்போலே யிருக்கிற ச்ரமஹரமானவூர். [திருவண்வண்ணாதன்] - “பூநீவைகுண்டநாதன்” என்றதுக்குமவ்ருகேயொன்றிறே இது எங்ஙனேயென்னில்; - [ஞாலமெல்லா முண்ட] - தளர்த்தார்தாவளம். குணகுணநிருபணம்பண்ணுதே ஆபத்தேகைம்முதலாக, வயிற்றிலே வைக்கை. ஆபந்ராயிருந்ததுக்குமேற்படத் தூதுவிடுகை மிகையாயிருக்குமவன். [நம்பெருமான்] - ஆபதஸக்த்வத்தைக்காட்டி என்னை அந்நயார்ஸஹ யாக்கினவன். [கண்டபாதங்கைதொழுது] - கண்டவாறேவிக்குதராய் கர்த்தவ்யத்தை மறவாதே, திருவடிகளிலே தண்டனிடுங்கோள். தொழுகை போராது, முதலிகளாயிருப்பர், கனக்க அனுவர்த்தியுங்கோள். [பணியர்] - எதிர்த்தலை தீர்யக்குக் களாகவுமாய், தான் ஜனககுலத்திலே பிறக்கவுமாய், கடகரை கௌரவித்துச்சொல்லக்கடவதென்கை. [அடியேன்] - பிராட்டியான தசையிலும், வாஸனையாலே ஸ்வரூபத்தில் இங்ஙனல்லது ப்ரதிபத்தியில்லை யிவர்க்கு. இவருடைய நானிருக்கிறபடி. [திறமே] - ஒருமணாபாரதமிறே. “அவன்படி” என்னு மித்தனை, சொல்லித்தலைக்கட்டப்போகாது.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. ஆர்த்தரக்ஷணத்திலே தீக்ஷிதஞனவனுக்கு என்னு றுமையை அறிவியென்று ஒரு நாரையை யிரக்கிறான். [காதலியாதி] - “முன்புபோகவிட்ட வர்கள் கொண்டுவருகிறார்கள்” என்கொண்டாறியிருக்கலாம் விஷயமன்றே; அங்ஙனே யாமன்று முன்புபண்ணின ப்ரபத்தியே யமையுமே.

[காதல்மென்பெடையோடுடன்மேயும் கருநாராய்] *ஊர்தவம் மாஸாந்ஜீவிஷ்யே* என்றால் *நஜீவேயம் க்ஷணமி* என்பாருமுண்டாகாதே. கடக்கவிருந்து சொலவுமாத்ரஸேயாய்ப்போ காதே அதுதன்னை அதுஷ்ட்டாநபர்யந்தமாக்கித் தலைக்கட்டுவாரையும் கிடைப்பதே. ஸர்வஜ்ஞ ருநர்களைக் கலவாதொழியும்படியான பாக்க்யத்தைப்பண்ணுவதே நீங்கள் முன்னம். “பின்பு கூடுகைதவிராதாகில் இப்போது பிரிந்தாலென்செய்யவேணும்” என்றிருப்பார்களிறே அவர்கள்; அத்தனைகாரியப்பரடில்லையிறே இவற்றுக்கு. [காதல்] - கிருபித்துப்பார்த்தால் காதலுக் கவ்வுரு கொண்டின் திக்கே யிருக்கை. காதலை வடிவாக உடைத்தாயிருக்கை. [மென்பெடையோடு] கலக் கவுங் கூடப்பொருத மார்த்தவத்தை யுடைத்தாயிருக்கை. [உடன்மேயும் கருநாராய்] கலக்கவும் பொருதார்க்குப் பிரியப்பொருதென்னுமிடம் சொல்லவேண்டாவே. அத்தாலே கூடத் திரியா நின்றது. [காதல்மென்பெடையோடுடன்மேயும் கருநாராய்] - பேடையின் காதலறிந்து கூடத் திரியும் சேவலுமுண்டாகாதே. [உடன்மேயும்] *இதம் மேத்யமிதம் ஸ்வாது* என்கிறபடியே காணு மிவைதிரிகிறது. அது வாயல்காலே கோத்தெடுத்துக் கொடுத்தால், பின்பாராயவேண்டாதே

மிடற்றுக்குக்கீழே யிழித்துமித்தனை இது செய்வது. பேடையின் நீனைவறிந்து புஜிப்பிக்கும் செயலுமுண்டாகாதே. [உடன்மேயும் கருநாராய்] - அதுக்கொரு குற்றம்தேடிச் சொல்லுவாரைப்போலே சொல்லுகிறான் தன் கார்யம் செய்கைக்காக. அருகுவளத்தைத் தடுப்பாரைப் போலே. தன்னூர்த்த த்வரி செவிப்பட்டால் அவற்றுக்கு மிடற்றுக்குக் கீழியாதென் றிருக்கிறான்காணும். [கருநாராய்] - கூடத்திரிகையாலே நரைதிரை நீங்கி வடிவுபுகர்த்தபடி, பிரியாதார்க்குடம்பு வெளாதாகாதே. தானுடம்புவெளுத்துக் கிடக்கிறுவிநே.

[வேதவேள்வியொலிமுழங்கும் தன் திருவண்வண்ணீர்] - இவற்றின றிவுகேடு பவித்தபடி சொல்லுகிறது. அங்குண்டான வேதகோஷம், வைதிகக்ரீயை, இவைகண்டு கால்தாழ வேண் டாவிறே இவற்றுக்கு. தன்னாயக னவைகண்டிநே வரமாட்டாதே நிற்கிறது. *தாநயந்ருவின ஹேஷு* தாநங்கள் பண்ணுமிடத்தே எழுந்தருளியிருப்பராயிற்று, தேசத்திலே, காலத்திலே, ப்ராப்தவிஷயங்களிலே இடுவிக்கைக்காக. யாகங்களிலே யெழுந்தருளி இருப்பராயிற்று, ந்யாயார்த்தித தநம்கொண்டு செய்விக்கைக்காகவும், சடங்குகளில் தப்பினவையுண்டாடில், அவை யெடுத்துக்கொடுக்கைக்காகவும். [விவாஹேஷு] இரண்டு தலையையும் பொருந்தவிட்டு, பொருந்தாதார்க்கு வேண்டுவனசெய்து, ஹோமம்பண்ணுவித்துத் தலைக்கட்டிக்கொடுக்கைக்காக, விவாஹம்பண்ணுமிடங்களிலெழுந்தருளியிருப்பர். *ஸமாஜேஷு மஹத்ஸு* தீர்க்க ஸத்ரங்களிலேயாதல், உத்ஸவங்களிலேயாதல். [ச] யாவனொருவனோரிடத்தே அத்ருஷ்டகார்யங்கள் செய்யும், அங்கேயிருப்பரென்கிறது. *நத்ரஸ்யாம: புநர்ஜாது* அவரை யவ்வோவிடங் களிலேயிருக்கக்காண்கிறிலோம். *தூர்மிகம் ராமமந்தரா* ஏன்றான், இவரிவ்விடங்களிலிருக்கிற தென் என்னில்: தர்மஸம்சயங்களறுத்துக்கொடுக்கைக்கும், அவைதப்பாமேயறுஷ்டிப் பிக்கைக்குமாக. இப்படியேயிறே யவன்படிகள். [திருவண்வண்ணீர்நாதன்] - "ஸ்ரீவைகுண்ட நாதன்" என்னுமதிற்காட்டிலுண்டான ஏற்றம் சொல்லுகிறது. எனியாரை வலியார் பறிக்க, அங்கே கோயிற்சாந்து பூசியிருக்கும் தோரேற்றமன்றிறே. வேதகோஷமும் யாகத்தில் சஸ்த்ரா திகோஷமும் ஸமுத்ரகோஷம் போலேயிருக்கிற ச்ரமஹரமானவூர். [ஞாலமெல்லாமுண்டநம் பெருமாணைக்கண்டு] - அம்முதன்மையோடே கூட வந்தானாகில் அங்குத்தை உதவாமையும் கிடக்குமோ வென்னில்; அங்ஙனன்று, தனர்த்தார்தாவனமென்கிறது. ஆபத்ஸகளிறே. [நம் பெருமாணைக்கண்டு] - ஆபத்ரஷ்களுன செயலைக்காட்டி என்னை யந்ந்யார்ஹமாகவெழுதிக் கொண்டவனைக்கண்டு. [பாதம் கைதொழுது] - திருவடிகளிலே தண்டனிட்டு, "கைகள்சுப்பி" என்றதே; தொழுதார்க்கு நிற்கவொண்ணாதிறே. உண்ணாநீர்க், மிடற்றைப் பிடித்தாப்போலே யிருப்ப தொன்றிறே தொழுதுவைத்து விழாதேயொழியுமது என்று பூர்வர்கள் நிர்வஹிக்கும் படி. "மதித்தானொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவன்ஸ்ரீபாதத்தே தலைபடத் தண்டனிட்ட அன்று எனக்கு உண்டு பசி கெட்டாப்போலேயிருக்கும்" என்றருளிச்செய்வர் ஜீயர். அன்றிக்கே கிலாந்தோற் றம்படி அவர்திருவடிகளிலே கைசென்று தாக்கும்படி விழுந்துகிடவுங்கோள். தீர்க்கப்ர ணாமம்பண்ணுங்கோ னென்றபடி. [பணியீர்] - அவனைக்கிட்டி நின்ற, ப்ரணயரோ ஷத்தாலே "நீ, நான்" என்று சொல்லுமவையெல்லாம் சொல்லவொண்ணாதிறே இவர்கள் முன்பு. இவர் கள் பக்கலுபசாரத்தில் குறையாமற் சொல்லுகிறபடி. [அடியேன்] - உங்களைக்கொண்டழைப் பித்துக்கொள்ள இருக்கிறவனுக்கன்று; அத்தலையால் வந்தவிழவு பரிஹரித்து அவனோடே சேர்க்கவிருக்கிற உங்களுக்கடியே னென்கிறான், *நித்யம்யதீயசரணௌ சரணம் மதீயம்* என்கிற படியே. [அடியேன்திறமே] - அவன்திறம்போலன்று. என்னிடையாட்டத்தைச் சொல்லுங் கோள். சொல்லிலொரு மஹாபாரதத்துக்குப் போருமாகாதே.

திறங்களாகியெங்குஞ் செய்களுடுமுல்புள்ளினங்காள்!*

சிறந்தசெல்வம்மல்கு திருவண்வண்ணுறையும்*

கறங்குசக்கரக்கைக் கனிவாய்ப்பெருமாணைக்கண்டு*

இறங்கிநீர்தொழுதுபணியீர் அடியேனிடரே.

(3)

ஒ.—முன்றும்பாட்டில், திறந்திறமாய்த்திரளுகிற புள்ளினங்களைக் கண்டு, தன்கார்யத்துக்குத் திறளுகிறவாகக்கொண்டு, திருவண்வண்ணீரேயிருக்கிற எம்பெருமானுக்கென்னுடைய வ்யஸதத்தை

யறிவியுங்கோளென்கிறான். [திறம்] - திறன். [உழலுகை] - ஸஞ்சரிக்கை. [சிறந்தவென்று மேலுக்கு] விலக்கணமான ஸம்பத்து பெருகாதின்றுள்ள திருவன்வண்ணிலே நிரந்தரவாஸம் பண்ணாநிற்பதுஞ் செய்து ப்ரதிகூல நிரஸந்தவரையாலே சுழலாதின்றுள்ள திருவாழியோடுகூடினதிருக்கையையும் தர்சநீயமான திருப்பவளத்தையுமுடையனும் அத்தாலே மிகவும் வேண்டப்பாடுடையனாயிருக்கிறவனைக் கண்டு அவனுக்கு தயைபிறக்கும்படி நீங்கள் அபிமான ரஷிதராப்க்கொண்டு தொழுது தான் நினையாதிருக்கையால் நான் படுகிறமனோதுக்கத்தை அவனுக்குப்பணியுங்கோ ளென்கிறான். அவற்றின் பக்கல் தனக்குண்டான கௌரவாதிசயத்தாலே - பணிபுரென்கிறான்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், திறந்திறமாக ஸஞ்சரிக்கிற புள்ளினங்களைக்கண்டு, என் வ்யஸந்ததை யறிவியுங்கோ ளென்கிறான். [திறங்களாகி] - திறந்திறமாய்க்கொண்டு. [எங்கும்] - பார்த்த பார்த்த விடமெல்லாம். [செய்களுநுழல்] - செய்களுடே ஸஞ்சரியாநின்றனவாயிற்று. இரைதேடித் திரிகிறன வென்றறியாதே, தன்கார்யத்துக்காகத்திரண்டு ஸஞ்சரியாநின்றனவாக நினைத்திருக்கிறான். பிராட்டியை யும் பெருமானையுங்கூட்டுகைக்கு முதலிகள் திரள்திரளாக ஸஞ்சரித்தாப்போலே, தங்களைக்கூட்டுகைக் காக வென்றிருக்கிறான். [புள்ளினங்காள்] - பிரிந்து கூட்டவிராதே - கூடியிருக்கப்பெற்றதிதே. ராமாவ தாரத்துக்குப் பின்பு பிரிந்தாரைக்கூட்டுவது திர்யக்குக்களென்றிருக்கிறான். [சிறந்தவித்யாதி] - உள் தசையை யறிந்து வந்துதவாதவன் நாங்கள் சொன்னவாதே வரப்புகுகிறானே வெள்ள; அவன்குறை யன்று, அவ்வூரில் ஐச்வர்யம் நினைக்கவொட்டாதென்கிறான். தகுதியான ஸம்பத்து பெருகாநின்றன திருவன்வண்ணிலே ரித்யவாஸம்பண்ணுகிறவன். கலந்தபோது “எனக்கெல்லாஸம்பத்தும் ரீயே” என்றுசொல்லி, இப்போது தனக்கென்ன ஒரு ஸம்பத்துண்டாயிருக்கிறபடியென் என்றிருக்கிறான். [கறங்கு சக்கரக்கை] - ப்ரதிகூலநிரஸந்தவரையாலே சுழன்றுவருகிற திருவாழியைக் கையிலேபுடையவன். கறங்குகை - சுழலுகை. [கனிவாயித்யாதி] - அகவாயில்ஹர்ஷந்தோற்ற ஸமிதம்பண்ணி, அத்தாலே யென்னை யநயார்ஹையாக்கினவனைக் கண்டு. அன்றிக்கே, “இவனாவென்றே” என்றும் ஹர்ஷத்தாலே கையில் திருவாழியைச்சுழற்றி ஸமிதம்பண்ணி முதன்மைதோற்றவிருக்கிற விருப்பு” என்று பட்டருளிச்செய்வர். [இறங்கி நீர் தொழுது] - தயைபிறக்கும்படி பக்நாபிமானராய்த்தொழுது, நீர் கறங்குசக்கரக்கைக் கனிவாய்ப் பெருமானாயிருக்கிற விருப்புக்கசலானாய் நோவுபடக்கடவனோ வென்னுங்கோள். அன்றிக்கே, “நசான்ய துஷ்டாவாகஸ்தி” என்கிறபடியே, நெஞ்சுசோதித்து தரிக்கைக்கு பரிகரமுடையர்; பக்நாபிமானராய் விழுங்கோளென்றுமாம். “நிக்ருத: ப்ப்ரணத: ப்ரஹ்ல:” [பணியீர்] - அவற்றின் பக்கல்கௌரவாதிசயமிருக்கிறபடி. [அடியேன்] - அத்தலைக்கடியெனென்கிறுள்ளு, சேர்த்தவர்களுக்கடியெனென்கிறான். [இடரே] - தாம் நினையாதிருக்கையால், நான் படுகிறதுக்கத்தை. கலவி யிரண்டுநலைக்குமொத்திருக்க, இவந்தசை கேட்டறிய வேண்டும்படியிறே அவரளவு.

௭௫.—மூன்றும்பாட்டு. திறந்திறமாக ஸஞ்சரிக்கிற புள்ளினங்களைக்கண்டு, என்வ்யஸந்ததை யறிவியுங்கோளென்கிறான்.

[திறங்களாகி] - திரள் திரளாக. இவை திரள்திரளாய்த்திரிகிறது நங்காரியம் செய்து தலைக்கட்டவென்றிருக்கிறான். வாயுந்திரையுகளில்வாஸனையாலே, தன்னுர்த்திகண்டு பொறுக்க மாட்டாமே படுகிறனவராகக்கொண்டு நினைத்திருக்கிறான். அங்கு-தந்தாமபிமதம் பெருமையாலே நோவுபடுகிறன வென்றிருந்தான். இங்கு - தன்னிழவுகண்டு பொறுக்கமாட்டாமையாலே நோவுபடுகிறனவென்றிருக்கிறான். இங்ஙன்குடுமோ வென்னில்: “இவைபகடிகள், நங்காரியம் செய்து தலைக்கட்டமாட்டாது” என்னுமறிவின் திக்கே யொழிந்தபின்பு, இதுவுங் கூடத் தட்டில்லை. [திறங்களாகியெங்கும்]-பிராட்டியைப் பிரிந்து பெருமாள் நோவுபடுகிற ஸமயத்திலே முதலிகளடங்கலும் திரண்டு நாலுதிக்கும் புகுந்து அங்குமிங்கும் திரிந்தாப்போலேகாணுமிவை யுந்திரிகிறபடி. [எங்கும்] - தேடினால் காண்கைக்கு ஸம்பாஷணையில்லாதவிடமெங்கும் புக்குத் தேடா நின்றன, ஸ்வயம்ப்ரபையுடைய பிலமகப்படப் புக்குத்தேடினார்களிறே முதலிகள். [உமல் புள்ளினங்காள்]-காணஸம்பாஷணையில்லாதவிடமெங்கும் புக்குத்தேடுவது, காணப்பெறுதொழி வது, அநசந்திலே திகழிப்பதாய்க்கொண்டு பட்டபாடெல்லாம் படுகிறனவாயிற்று. ராமாவதாரத்துக்குப் பின்பு பிரிந்தாரைச்சேரவிடுகிற திர்யக்குக்களுக்குப் பணியென்றுகாணும் வாஸன.

[சிறந்தவித்யாதி] - வாராமை அவன்குற்றமன்று கிடிகோள், அவ்வுரில் ஸம்ருத்தி வேறேயும் சிலரை நினைக்கவொட்டுமோ. [சிறந்தசெல்வம்மல்கு] - மிக்க ஐச்வர்யம் கரைபுரளும்படியான ஜர். [திருவண்வண்டுருறையும்] - அவதாரவ்யாவ்ருத்தியும், பரமபதவ்யாவ்ருத்தியும் [சிறந்த செல்வம்] - தகுதியான ஐச்வர்யம். கலந்துகூடவிருக்கிறபோது "நியே யெனக்கெல்லா ஐச்வர்யமும்" என்று சொல்லிவைத்து, இப்போது தனக்கென்னவொருஸம்பத்துண்டாயிருக்கிறபடியெங்ஙனேயென்றிருக்கிறான். திருவண்வண்டுரென்கையாலே - பரமபதவ்யாவ்ருத்தி. உறையுமென்கையாலே - அவதாரவ்யாவ்ருத்தி. *நோபஜம் ஸ்மரந்நிதம்சரீரம்* என்னுமாபோலே, இங் குத்தை ஐச்வர்யமும் இவனை மறக்கப்பண்ணிற்றிறே. [கறங்குசக்கரக்கை] - ப்ரதிகூலநிரஸாத்வரையாலே சுழன்றுவாராநின்றான் திருவாயியைக் கையிலேயுடையனான ஸர்வேச்வரனை. அன்றிக்கே, இத்தலையைத் தோற்பித்துக்கொண்டோமென்னும் மேன்மைதோற்ற, ஆபுதத்தைச் சுழற்றி ஸ்மிதம்பண்ணியிருக்கிறபடி. [கனிவாய்ப் பெருமானைக்கண்டு] - அகவாயில் ஹர்ஷந்தோற்ற ஸ்மிதம்பண்ணி அத்தாலே யென்னை எழுதிக்கொண்டவனைக்கண்டு. அவர்க்குப் புறம்பே ஐச்வர்யமுண்டானாலும் எங்களுக்குத் தம்மையொழிந்த ஐச்வர்யமில்லை. திருவுக்கும் திருவாகிய செல்வனிறே. [இறங்கிரீதொழுது பணியீர்] - தொழுங்கோளென்கிறான்; தொழுதவளவிலே நில்லாதே; முதலியார்கிடிகோள், பிரம்புகள்படாமே கடுக விழுந்துகொடு நில்லுங்கோளென்கிறான்; விழாநின்றாலு மகவாய்சோதியாநிற்பர், அபிமானத் தைப் பொகட்டுக்கொண்டு விழுங்கோளென்கிறான். *நிப்ருத:ப்ரணத:ப்ரஹ்ம:* என்னுமா போலே. [பணியீர்] - இத்தலையில் நின்றும் சென்றாரை அவன்சொல்லும்படியேயாகிலும் சொல்லவேணுமே. தன்னையொழிந்தா ரடங்கலும் தன்னைச் சொல்லும்படியை, இத்தலையில் நின்றும் சென்றாரைச் சொல்லாநிற்குமவன், ஸ்வரூபத்தால் சொல்லுமவை யிவையானால், ப்ரணயித்வத்தால் வரும்து சொல்லவேண்டாவிறே. [அடியேனிடர் - பணியீர்] - அவனறியாதவை சொல்லிக்கொடுக்கவேணுமே. அறிந்தானாகில், ஆன்விடப்பார்த்திருக்குமோ. [அடியேனிடர்] - இரண்டுதலைக்கும் கலவியொத்திருக்க, இத்தலைக்குவந்த இடரை யறிவியுங்கோள்.

இடரில்போகம்முழுகி இளைந்தாடும்மடவன்னங்காள்!*

விடலில்வேதவொலிமுழங்கும் தன் திருவண்வண்டு*

கடலின்மேனிப்பிரான் கண்ணைநெடுமாலைக்கண்டு*

உடலம்நைந்தொருத்தி உருகுமென்றுணர்த்துமினே.

(4)

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், திருவண்வண்டுரிலெழுந்தருளியிருக்கிற எம்பெருமானைக்கண்டு சரீரம் கட்டழிந்து ஒருத்திபடும்பாடே! என்று சொல்லுங்கோளென்று சிலவன்னங்களைக் குறித்தருளிச் செய்கிறான். [இடரிலென்றுதொடங்கி] விச்லேஷகந்தம் இல்லாத ஸம்ச்லேஷஸூகத்திலே முழுவிப்பிரிய மாட்டாதே ஒன்றுக்கொன்று பவ்யமாய்க்கொண்டு ஸஞ்சரிக்கிற அன்னங்காள்! நிரந்தரமாக வேத கோஷம்மிக்கிருந்துள்ள திருவண்வண்டுரிலே தன் வடிவழகைக்காட்டி என்ன பநுபவிப்பித்து ஸுலபனும் இப்போதெட்டாதிருக்கிறவனைக்கண்டு.

இ.—நாலாம்பாட்டில், சிலவன்னங்களைக் குறித்து, சரீரம் கட்டழிந்து சிதிலையாகாநின்றாளென்று சொல்லுங்கோளென்கிறான். [இடரில்போகம்முழுகி] - விச்லேஷகந்த மில்லாத ஸம்ச்லேஷஸூகத்திலே யவகாஹித்து போகத்துக்கு ஏகாந்தமான வளத்திலேபோந்து ஸம்போகம் செல்லா நிற்க, ராவணன்வந்து தோற்றினுப்போலேயிருக்கை யன்றிக்கே, ஸம்போகத்துகெல்லையிலே செல்லப்பெற்றபடி. [இளைந்தாடும்]- ஒருதலை நோவுபட்டுத் தூதுவிடவிராதே, இரண்டுதலையு மொக்கக்களிக்கப்பெறுவதே. ஒன்றுக்கொன்று பவ்யமாய்க்கொண்டு ஸஞ்சரிக்கை பேடைக்குமார்த்தவம் ஐம்மனித்தம், சேவலுக்குக் கலவியாலே அதின் படியுண்டாயிற்று. [விடலில்வேதவொலி] - நிரந்தரமாக வேதகோஷம் கடல் கிளர்ந்தாப்போலேயிருக்கும் படியுண்டாயிற்று. [கடல் மேனி] - கடல்போலே ச்ரமஹரமான வடிவையுடையவன். வேதகோஷம் மாறிக்கிடக்கிறது. [கடல் மேனி] - கடல்போலே ச்ரமஹரமான வடிவையுடையவன். [பிரான்] - "பக்தநாம்" என்று அவ்வடிவை யாச்ரிதர்க்கு உபகரிக்குமவன். [கண்ணை] -

அவர்க்குக்கையாளாயாவிறந்துபயிப்பது. [நெடுமாலை] - வ்யாழத்தனாவனை. அன்றிக்கே ச்ரமஹரமான வடிவையெனக்குபகரித்து பவ்யனாய், இன்றெட்டாதேயிருக்கிறவனைக் கண்டு. இது பட்டர்நிர்வாஹம். [உடலம்நைந்து] - உடம்புகட்டழிந்து சிதிலையாய் அகவாய் சிதிலமாய் இங்கிதங் கொண்டறிய வேண்டாதே உடம்பிலே வெளியிட்டபடி. மானஸமாய் மறைந்து போருமனவன்றிக்கே யிருக்கை. [ஒருத்தி] - “காட்டிலேயொருமான் அம்புவிட்டுத் துடியானின்றது” என்றால், எய்தவளறியு மிறே. [உருகுமென்று] - நீராகாதின்றுளென்று. [உணர்த்துமினே] - உருகப்பண்ணி மறைந்திருக்கிற வர்க்கு அறிவியுங்கோள்.

நடு.—நாலாம்பாட்டு. சில அன்னங்களைக்குறித்து, சரீரம் கட்டழிந்து சிதிலையாகா தின்றனென்று சொல்லுங்கோளென்கிறான்.

[இடரில்போகம்மூழ்கி] - விச்சேஷகந்தமில்லாத ஸம்ச்சேஷரஸத்திலே யவகாழித்து. நான்செய்தபடிசெய்ய, இப்படியே யிருப்பாரையும் காணப்பெற்றோமிறே லோகத்திலே. போ கோபக்ரமத்திலே விச்சேஷம் பிறத்ததிறே தனக்கு. வீட்டில் ஆய்ச்சிக்கும் ஐயாருக்கும் பர தந்தரராகவேணும், காடுகேட்கவேணுமென்கிற அந்நபரதைவெல்லாம் தீரும்படி ஏகாந்தஸ்த் தலம் தேடிபுறிக்கப்போக, அங்கேராவணன்வந்து தோற்றினானிறே தனக்கு; அதிலையேயி வற்றுக்கு. [இடரில்போகம்மூழ்கி] - ஸம்ச்சேஷத்துக்குப் பாரித்துக்கொண்டிருந்து விச்சே ஷத்தோடே தலைக்கட்டும்என்னைப்போலே யாகாதொழியப் பெறுவதே. [மூழ்கி] - தரைகாண் கிறவாவில்லை இன்னம். [இணர்தாரும் மடவன்னங்காள்] - ஒருதலைகளிக்க ஒருதலைதுடிக்க வேண்டாதபடியாயிருக்கை. ஒன்றின்நினைவுக்கொன்று காலெடுக்கவமைத்திருக்கை. [மட வன்னங்காள்] - ஒன்றுக்குச் சொல்லுகிற ஸ்வபாவமிரண்டுக்கு முண்டாயிருக்கை. மடப்ப முன்னது பேடைக்கேயாயிருக்க, இரண்டுக்குமொக்கச் சொல்லுகிறது ஸம்ச்சேஷத்தால்வந்த துவட்சியிரண்டுக்கு மொத்திருக்கை. [வீடலில்வேதவொலிமுழங்கும்] - அத்யயநம் மறுத்திறே யிவ்வுட்கிடக்கிறது. ஜநகருலமிறே ஒதுவாரின்றிக்கே கிடக்கிறது. *கர்மணாவஹி* என்கிற திறே. [முழங்கும்] - மற்றோரடையானஞ் சொல்லவேணுமோ, புறப்பட்டவாறே வேதகோஷம் வழிகாட்டுகிறதிறே. வேதமார்க்காறுஸாரிகளன்றோ தீங்கன். [கடல்மேனிப்பிரான்] - கடல் போலேச்ரமஹரமான வடிவையுடையவனாய், அவ்வடிவைத்தாழின்று இத்தலைக்கு முற்றுட் டாக புஜிப்பித்து, மின்னையும் “ஒன்றும் செய்யப்பெற்றறிலோம்” என்னும் வ்யாமோஹத்தை யுடையவன். அன்றிக்கே, குளிர்ந்தவடிவை பவ்யரைப்போலேயின்று புஜிப்பித்து, இப்போ தெட்டாதபடி யிருக்கிறவன். அன்றுதானும் தனக்கு வேண்டுவதாய்ச் செய்தானல்லன், இத் தலையை யழிக்கைக்காகச் செய்தாளித்தனை; அன்றுவேண்டியிருந்தானானில் இன்றுமவேண்டி யிரானே. [உடலம்நைந்து] - “நெஞ்சிலே சிறிதுநோவுபிறந்த வலவேயாகில், சரீரத்தேயொரு வாட்டம் வருவதற்குமுன்னேசென்று கைக்கொள்ளுகிறோம்” என்றிருக்கவேண்டா. [உடலம் நைந்து] - தனித்தனியே சைதந்யம்பெற்றழியவல்லவுடம்பிறே. அவ்வுடம்போடே யனைந்து பிரிந்த இவ்வுடம்புகொண்டு பிழைக்கவொண்ணாது என்னுமிடம் தாமேயறிவாரிறே. [ஒருத்தி] - “இன்னகாட்டிலே மான்பேடைகிடந் துழற்றுகின்றது” என்றால், எய்தவன்னை யுணருமிறே. [ஒருத்தியுருகும்] - எதிர்த்தலைக்குஇதிலையென்னுமிடம் அறிவியுங்கோள். [உணர்த்துமினே] - தாமித்தலையை மற்றதமையை ஸ்மரிப்பியுங்கோள். உணர்த்தி யற்றாரை யுணர்த்தவேணுமே. அறிவாதாரை யறிவிக்கை அன்னத்தும்கே பணியிறே; பண்டும் பிறங்கிருணிறங்கெட அன்ன மாயிறே அருமறைபயந்தது. [ஒருத்தியுருகுமென்றுணர்த்துமினே] - ஒருத்திபடும் பாடே என்று சொல்லுங்கோள்.

உணர்த்தலுடனுணர்ந்து உடன்மேயும்மடவன்னங்கான்!*

திணர்த்தவண்டல்கள்மேல் சங்குசேருந்திருவண்வண்டு*

புணர்த்தபூந்தண்டொழாய்முடி நம்பெருமானைக்கண்டு*

புணர்த்தகையினராய் அடியேனுக்கும்போற்றுமினே. (5)

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், சில அன்னங்களைக்குறித்து: அவ்விடம் புக்காரையெல்லாம் மறப்பிக்கும் விஷயமாயிருக்கும், நீங்கள் அங்குப்புக்கா லென்னையும்நிளையுங்கோளென்கிறான். [உணர்த்தலென்று தொடங்கி] - லொய்க்கையையும் லொய்திருத்துகைக்குப்படும் துக்கத்தையும் அருஸந்தித்து இலியூட ஸம்பாவனையில்லாதபடி பிரியாதேமேய்வதும்செய்து பரஸ்பரம்பவ்யமான அன்னங்கான்! கொழுத்த வண்டல்கள்மேலே சங்குகள் உறங்குநின்றிருந்துள்ள திருவண்ணெண்டுல் நம்மை விச்சேதித்தமையும் மறந்து தானொப்பித்துப் போதுபோக்கி நமக்கு அபவ்யமானிருக்கிறவளைக்கண்டு. [புணர்த்தலென்று தொடங்கி] - புக்கவாறே அங்குத்தை ஐச்சரியங்கள் உங்களை மறக்கப்பண்ணும், அவ்வளை செய்யாதே கூப்பினகைகளும் நீங்களுமாய் எனக்காகவும் ஒருவார்த்தை விண்ணப்பம்செய்பவேணும்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், வேறே சில அன்னங்களைக்குறித்து: அத்தேசம் புக்காரை மறப்பிக்கும், நீங்கள்புக்கா லென்னையும் நிளையுங்கோ ளென்கிறான். [உணர்த்தலுடனுணர்ந்து] - ஊடுகையுங்கிலார் திருத்துகையுமாய்ப்படும் துக்கத்தை யருஸந்தித்து அபிமாத ஊடுகையாவதென்னென்னில்: “என்னைப் பாராநிற்கப் பூவைப்பார்த்தாய்காண்” என்னுதல், ஸ்காதனுனாய் என்னுதல். உணர்த்துகையாவது - “அதுதா னுனக்காகக்காண்” என்று தெளினிக்கை. [உடன் மேயும்] - “பிரியிலிறே சூழ்த்துக்கொடுக்க வேண்டுவது” என்று உடனே பிரியாபின்றது. இப்படி தூரதர்சியா யிருப்பார்க்கன்றே விச்சேதியாமல் அநுபவிக்கலாவது. [மேயும்] - இதம்மேத்ய மிதம்ஸ்வாது” என்னுபின்றன. “ஊடல், உணர்தல், புணர்தல்” -என்றிம்மூன்றிலும் இவற்றுக்குப்புணர்தலையாய்ச் செல்லுகிறபடி, “ஊடலுணர்தல் புணர்தலிவைமூன்றும் காமத்தால் பெற்றபயன்” என்று - மூன்றையும் ப்ரயோஜனமாகச் சொன்னார்கள் தமிழர். மடவன்னங்கான் - மடப்பம் - துவட்சி, ஸம்ச்சேஷமடங்க வடிவிலே தொடைகொள்ளும்படி யிருக்கை. துவட்சி பேடைக்கு ப்ரக்ருதி, சேவலுக்குக் கலையாலேயுண்டாயிருக்கிறபடி. பரஸ்பரம் பவ்யமாதயாகவுமாம். [திணர்த்தலித்யாதி] - தினுங்கினவண்டல்களிலே சங்குகள்வந்துறங்காநிற்கும், சேற்றுக்கிறய்க்கும் சங்குகள் நீருறுத்தினவாறே கொழுத்தவண்டல்களிலே சேராநிற்கும். [புணர்த்த] - தொடுக்கப்பட்டு தர்சநியமாய் ச்ரமஹரமான திருத்துழாயைத் திருமுடியிலேயுடையனாய், அத்தாளே யென்னை யந்நயார்ஹையாக்கினவளைக் கண்டு. நம்பாடுவருகைக்குறுப்பாக லொப்பியாநிற்கும், நீங்களறிவிக்குமத்தனையேகுறை. அன்றிக்கே, பிரிவையொன்றாக நினைபாதே வளையம்வைத்தொப்பித்து நமக்கு அபவ்யமாயிருக்கிறவரையென்றுமாம். [புணர்த்தகையினராய்] - இப்போது முதலிகளா யிருப்பர், வழியேயிடித்துத் தொழுதுகொடு செல்லுங்கோள். [புணர்த்தகை] - கூட்டினகை. [அடியேனுக்கும் போற்றுமினே] - அவ்வூர் உங்களையும் விஸ்மரிப்பிக்கும், உங்கள் பரிகரமான லென்னையும் நிளையுங்கோள். அவளை மறக்கும்படி பண்ணின தேசமன்றே. போற்றுகையாவது - கௌரவித்துச்சொல்லுகை தொழு தகைகளும் நீங்களுமாய் எனக்காகவு மொருவார்த்தை சொல்லவேணும். “கைகள் கூப்பிச்சொல்லிர்” “பாதம்மைதொழுது பணியிர்” என்று பிராட்டியானதகையிலு மிவர்க்கு ஸ்வரூபம்மாருதே செல்லுகிறபடி.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. திரியவும் சில அன்னங்களைக் குறித்து: அத்தேசம் புக்காரை மறப்பிக்கும், நீங்கள்புக்கா லென்னையும் நிளையுங்கோ ளென்கிறான்.

[உணர்த்தலித்யாதி] - உணர்த்தலையு மூடலையு மூணர்ந்து உடனே பிரிவா அன்னங்கான், பிரிந்தால் பின்புவுரும் துக்கங்களெல்லா மருஸந்தித்துக் கூடத் பிரியாபின்றன. இனித்தான் போகப்ரகாரத்தான் மூன்று வகைப்பட்டாயிற்றிருப்பது. அவைகளாவன: “ஊடலுணர்தல் புணர்தலிவைமூன்றும் - காமத்தாற் பெற்றபயன்” என்று மூன்றையும் ப்ரயோஜனமாகச் சொன்னார்கள் தமிழர். இதிலே ஊடலாவது - எதிர்த்தலையோடே கூடினால் அஹேதுகமாக

வினைவதொன்று. அதுதான் - “என்னை யொழியக்குளித்தாய், என்னையொழியப் பூவைப்பார்த்தாய், உன்னுடம்பு பூநாற்றிற்று” என்றுப்போலே வருமனவ. உணர்த்தலாவது - “உனக்கென்று குளித்தேன்” என்கையும், “உனக்காம் என்றுபார்த்தேன்” என்கையும், “உன்வரவுக்கொப்பித்தேன்” என்றுப்போலே சொல்லுமிவை இவைரீரண்டின் அனந்தரத்தே வருவது கலவி. இவை பெல்லாழ்ண்டிறே இவளுடையனுக்கும். [உணர்த்தலுடலுணர்ந்துடன்மேயும்] - பிரியவல்லாரார், பின்பு நோவுபடவல்லாரார், பின்பு நெய்யிலே கையிடவல்லாராரென்று கூடத்திரியா மிற்கும். “குற்றவாளராகிறே பின்பு பொறுப்பித்துக்கொள்ளவேண்டுவது” என்றுகாணு மிவற்றினுடைய ளித்தார்தம். [உடன்மேயும்] *இதம்மேத்ய மிதம்ஸ்வாது* என்னுநீன்றன. ஊடல், உணர்தல், புணர்தலென்ற மூன்றிலும், இவற்றுக்குப் புணர்தலையாய்ச்சொல்லுமிதபடி. ஒருகலத்திலே கொக்கவுண்டு திரிவாரைப்போலே ஒன்றை பொன்றகன்று இரண்டுங்கூடப் பட்டினி கிடக்கையன்றிக்கேயிருக்கை. விழுக்காட்டிலுணரப்பெறுமை கெட்டோமென்கிறுள். அதாவது “ஸம்ச்சேஷவர்த்தகங்காண் இவ்விச்சேஷம்” என்றால், “அவ்வளவு மாறியிருக்க வல்லார்க்கிறே பின்பு போகஸம்ருத்திவேண்டுவது” என்னப்பெற்றிலேன். விவேகபில்லாத விவை விவேகபலம் பெற்றன, அதுடைய நான் பெற்றிலேன். [மடவன்னங்காள்]-போகத்தால் வந்த துவட்சியடங்கதும் வடிவிலே தோற்றவிருக்கை. [உணர்த்தவித்யாதி] - வருவதறிந்து பரிஹரித்திருப்பார், விழுக்காடறியாதே அகப்பட்டார்கார்யம் செய்து தலைக்கட்ட வேண்டாவோ. இங்கிர்த்தேசத்தாலும் - இத்திருவாய்மொழியடங்கலும் ஊடல் கர்ப்பிக் கிறமை தோற்றுகிறது. [திணர்த்தவித்யாதி] - வாராதொழிந்தவிடம் அவன்குற்றமன்று கிடிகோள். செருமினவண்டல்கள்மேலே. அழுக்குக்கிரூய்க்கக்கடவ சங்குகளானவை நீகுறுத் தினவாறே கொழுத்தவண்டல்களிலே சேராநிற்கும். [சங்குசேரும்] - அசேதங்களுங்கூடக் கால்வாங்கமாட்டாத தேசங்கிடிகோள். [சேரும்] - வேறுபோக்கிடபின்றிக்கேயிருக்கை. *நச புநாவர்த்ததே* என்னுற்படியே மீட்சியின்றிக்கேயிருக்கை. மார்த்தவத்தாலும் குளிர்த்தி யாலும் வேறொன்றை வினைக்கவொட்டாதிருக்கை. [சங்குசேரும்] ப்ரமானபரதந்த்ரரல்லா தாரையும் மீளவொட்டாத தேசங்கிடிகோள். வென்னைகனையுங்கூடக்காற்கட்டுகிறதிறே மண்பாடு. [புணர்த்தவித்யாதி] - தோடுக்கப்பட்டு தர்சனீயமாய் ச்ரமஹரமான திருத்துழாயைத் திருமுடியிலே யுடையவனாய், அத்தாலே என்னை யநந்தயாரை யாக்கினவனைக்கண்டு. நீங்கள் சென்றறிவிக்கு மீத்தனையே வேண்டுவது, இங்குத்தை வருகைக்கொப்பித்தபடியே யிருக் கிறவன். அன்றியே, இத்தலையைத் தோற்பித்த வேண்டப்பாடு தோற்றும்படி வகையம் வைத்து முதன்மைகொண்டாடியிருக்கிறவன். புணர்த்த - சேர்த்த. [பூந்தன் துழாய்முடி நம்பெருமானைக் கண்டு] - தம்மொப்பனையையும் முதன்மையையும் நம்மோடேகாட்டியிருக்கிற வனைக் கண்டு. [புணர்த்தகையினராய்] - அங்கேசென்றால் தொழப்பார்த்திராதே, கை யொத்துச் சொல்லுங்கோள் கிடிகோள். வழியேபிடித்துத் தொழுதுகொடுபோங்கோள்; இல்லையாகில் *அவசா: ப்ரதிபேதிரே* என்கிற கண்ணழிவிலே சிலவெழுதுவர் கிடிகோள். [அடியேனுக்கும் போற்றுமினே] - (உங்கள் பரிகரமான வென்னையும் வினையுங்கோள், போற்றுகையாவது - கௌரவித்துச் சொல்லுவேணும்.) நீங்களுமவனைப்போலே செய்யாதே கிடிகோள், காகவு மொருவார்த்தை சொல்லவேணும்.) நீங்களுமவனைப்போலே செய்யாதே கிடிகோள், அங்கேபுக்கால் என்னையும் வினைக்கவேணும். அதாவது - புக்காரையெல்லாம் தந்தாய் ப்ரயோஜனத்தே மூளப்பண்ணவல்ல தேசமாகையாலே, இத்தலையை வினைக்க விரகில்லையிறே. *கோபஜநம் ஸ்மரந்* என்னும்படியிறே யிருப்பது. [அடியேனுக்கும் போற்றுமினே] - அடியே னுடையாட்டத்தையும் அத்தலைக்கறிவிக்கவேணும்.

போற்றியானிரந்தேன் புன்னைமேலுறைபூங்குயில்காள்!*

சேற்றில்வானை துள்ளும் திருவண்வண்ணோருறையும்*

ஆற்றலாழியக்கை அமரர்பெருமானைக்கண்டு*

மாற்றங்கொண்டருளிர் மையல்தீர்வதொருவண்ணமே.

(6)

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், சில குயில்களைக் குறித்து: திருவண்வண்ணிரிலே சென்று எம்பெருமானைக் கண்டு உள்ளதசையையறிவித்து அத்தலையில்நின்றுமொருமாற்றங்கொண்டுவந்து என்மையல் திருவ தொருவண்ணம் அருளிச்செய்யவேணுமென்றோள். [போற்றியென்று தொடங்கி] - மனுஷ்யகந்தம் தட்டாதே புன்னைமேலேஉறைவதும்செய்து அந்நோதய ஸம்ச்சேஷத்தாலே மனோஹரமான வடிவை யுமுடைய குயில்காள்! உங்களை ஏத்திஇரந்தேன், நிற்காட்டிலும் ஸுகமாயிருக்கையாலே சேற்றிலே வானைகள் உகனித்துத் துள்ளாநின்றிருந்துள்ள திருவண்வண்ணிரிலே நான் நோவுபடா நிற்கத் தான் தேறி தனக்கு நல்லாரான அயர்வறுமமரர்களுக்குக் கையுந்திருவாழியுமான வழகைக்காட்டி அவர் களும்தானும் போதுபோக்கி யிருக்கிறவனைக்கண்டு. ஆற்றலாழி-வலியுடையதிருவாழி யென்னவுமாம்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், சில குயில்களைக்குறித்து அவனுக்கென்தசையையறிவித்து அங்கு நின்று மொரு மறுமாற்றங்கொண்டருளிச்செய்யவேணு மென்கிறாள். [போற்றி] - புன்னையின் கீழேயின்று குயில்களுக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறாள். ஏகாந்தமாகவநுபவிக்கிற சேர்த்தி நித்யமாகவேணும் தன்னுர்த்திகண்டிரங்குகைக்குப் பாசரமிது வென்றிருக்கிறாள். [யானிரந்தேன்] - “ஸீதாமுவாச” என்கிறபடியே புருஷகாரத்வாரா எல்லாராலுமிரக்கப்படும் நானிரந்தேன். நியமிக்கிறேனல்லேன், இரக்கிறேன். “இரப்பார்கார்யம் செய்துதரவேணும்” என்னும் நினைவாலே. [புன்னைமேல்] - வைமா நிகரைப்போலே மனுஷ்யகந்தம் தட்டாதபடி உயரவர்த்திக்கை. இசையிறேயுயர்த்தியைக் காட்டுகிறது. நெய்தல்நிலத்திற்புன்னை படர்தன்னோ விருப்பதென்னில்; பனைத்தோங்கியிருக்குமென்கிறது: “வானுர் வண்கழுகு” என்றும் “சேன்சினையோங்குமரம்” என்றும் சொல்லுகையாலே. நெருப்பிலே ஸஞ்சரிப் பாறைப்போலே புன்னைப்பூவிலே வர்த்தியாகின்றன. அக்ரிஸ்தம்பநுடையார்க்கு வர்த்திக்கலாயிறே. [உறை] - பூவிண்மேலே நித்யவாஸம் பண்ணுகின்றன. “நைஷாபச்யதி ராக்ஷஸ்யோ நேமாந் புஷ்பபல த்ருமாந்” என்று ராக்ஷஸீதர்சநத்தோபாதி நினைத்திருக்கும் தன்னைப்போலன்றே. [பூங்குயில்காள்] - கலவியாலுள்ள பெளஷ்கல்யம் வடிவிலே தொடைகொள்ளலாம்படி யிருக்கை. [சேற்றில்வானை துள்ளும்] - நீருறுத்தினால் சேற்றிலேயாயிற்று வானைகள் கனித்துவர்த்திப்பது. அவ்வூரில் பதார்த்தங்கள் பிரிந்து துடிக்கையன்றிக்கே கனித்துவர்த்தியாகிற்கும். [ஆற்றல் இத்தயாதி] - கையுந்திருவாழியுமான வழகை நித்யஸூரிகளை அநுபவிப்பித்துக்கொண்டு போதுபோக்காயிருக்கிறவனைக் கண்டு. ஆற்ற லென்று - வலியாம், ஆர்த்தாக்ஷணத்துக்கு வலியையுடைய திருவாழியென்னுதல்; ஆற்றலையுடையனாய்ப் பிரிவுக்குச் சினையாதவென்னுதல். ஒரு நீர்ச்சாவியான நான்கிடக்க, நிரபேக்ஷரானவர்களுக்குக் காட்சி கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறவனை. [ஆற்றல்] - ஆச்சரிதவிஷயத்திலெல்லாம் செய்தாலு மொன்றும் செய்யாதவனு யிருக்குமென்றுமாம். “ஆற்றல்மிக்கானுமம்மானை” என்னக்கடவதிறே. [மாற்றங்கொண்டருளிர்] - மறுமாற்றங்கொண்டுவந் தருளிச்செய்யவேணும். எப்படிப்பட்ட மறுமாற்றங் மென்னில்; [மையல்தீர்வதொருவண்ணமே] - என்னுடைய க்லேசமும் மோஹமும் தீருவதொரு ட்ரகாரம். “ததா குரு தயாம் மனி” என்கிறபடியே என்பக்கல் தயையைப்பண்ணியருளவேணும்.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. சில குயில்களைக்குறித்து அவனுக்கென்தசையை யறிவித்து அங்கு நின்றுமொரு மறுமாற்றங் கொண்டுவந் தருளிச்செய்யவேணு மென்கிறாள்.

[போற்றியானிரந்தேன்] - ஸம்ஸாரவெக்காயம் தட்டாதபடி, வைமாரிகர் விமரகம் கனிலே உயரவிருக்குமாபோலே புன்னையிலே உயரவிருந்தன சில குயில்கள்; அவற்றின்செவியிலே தன்னுர்த்த த்வரி படும்படி யுயர ‘போற்றி’ என்கிறாள். முகம்பார்க்கைக்குச் சொல்லும் பாசரமிதுபோலேகாணும். இச்சப்தம் செவிப்பட்டால் கார்யம் செய்தல்லது நிற்கவொண்ணு

தென் திருக்கிறான் காணும். [யான்] - அவன்ருன் இரக்க விருக்கக்கடவ வேண்டப் பாடுடைய நான். ஆள்விடுவானும் இரப்பானு மெல்லாம் தானேயிறே. [யானிரந்தேன்] - *ஸீதாமுவாச* என்ஹிபடியே - புருஷகாரத்வாரா எல்லாராலு மிரக்கப்படும் நான் இரந்தேன். நியமிக்கிறேனல்லேன், இரக்கிறேன். இரப்பார்கார்பம் செய்தறவேனுமென்னும் நினைவாலே. [இரந்தேன்] - அவற்றின் நெஞ்சிலே புண்படுத்துகிறான். [புன்னைமேலுறை பூங்குயில்கான்] - வைமாக்கரைப்போலே மறுஷ்யகந்தம் நடையாடாதபடி யுயரவர்த்திக்கிற - ஸம்ச்சேஷத்தாலே உஜ்ஜ்வலங்களான குயில்கான். (நெய்தல் நிலத்தில் புன்னை பனைத்தோங்கி யிருக்கும்: “வானார் வன்கமுகும்”, “சேன்கிணையோங்கு மரமும்” போலே.) உங்களைப்போக விடுகை, தர்மநாநியாயிருந்ததீ! ஆறிலும் என் செல்லாமையாலே செய்திறே னென்கிறான். [போற்றி] - பெருமானும் பிராட்டியுமாகக் காட்டிலேயேகார்தபோகத்துக்குப் போகாநிற்கச் செய்தே நடுவே ராவணன்வந்தாப்போலே, உங்கள் போகத்துக்கு நான் விச்சேதம்பண்ணத் தோற்றினேன்போலேயிருந்தது: இத்தாலொரு வ்யஸநமின்றிக்கே யொழித்திடுக உங்கள் போகத்துக்கு. [புன்னைமேல்] - பிள்ளையமுதனார், திருவிருந்தவரைமார்வனை “இப்பதத்துக்குப் பட்டாருளிச்செய்ததென்” என்று கேட்க, “தன்னுரத்தி அவற்றின் செவியிலே படும்படி உயரச்சொல்லுகிறான், என்றருளிச்செய்தார்” என்ன, “நெய்தல் நிலத்தில் புன்னைபடர்ந் தன்றோ டிடப்பது, இங்ஙனே சொல்லக்கூடுமோ”; என்ன, அவன் பட்டர்பாடேவந்து, “இங்ஙனே பணித்தார்” என்ன, “இவ்வர்த்தத்துக்கு நிர்ணயகம் - இசையாயிற்று: அது, போற்றியென்று - உயரச்சொல்லியிருக்குமோ! தாமச் சொல்லியிருக்குமோ!” என்றருளிச் செய்தார். [சேற்றில் வாளைதுள்ளும்] - ப்ரளயத்திலே கொண்டுபோய்விட்டாலும் ஆனைக் கன்றுபோலே செருக்கிச் சேறுக்குமாயிற்று வாளைகள். “அலைகடல்நீர் குழம்ப வகடாட வோடி யகல்வானுரிஞ்சமுதுகில் மலைகளைமீதுகொண்டு வருமினை” என்னுமாபோலே சேதநா சேதந விபாகமறக் களித்துவர்த்திக்கும் தேசமாயிற்று. அவ்வூரில் பதார்த்தங்கள் செருக்கி வர்த்தியாநிற்கச்செய்தேகிமர் நான் பிரிந்திருந்து தூதுவிடுகிறது. [ஆற்றலாழியங்கை யமரர் பெருமானைக்கண்டு] - ஆச்ரீதவிஷயத்திலெல்லாம் செய்தாலும் “ஒன்றும்செய்யப்பெற்றநிலோம்” என்று நோவுப்பட்டிருப்பா னொருவனுமாய், அவர்கள்ரக்ஷணத்துக்குப் பரிசுரமான திருவாழியைக் கையிலேயுடையனும், நான் காணவாசைப்பட்ட கையுந் திருவாழியுமான வழகை நிரபேக்ஷர்க்குக் காட்சிகொடுத்திருக்கிறவனை. (ஆற்றல் - வலியாதல் - பிரிவுக்குச் சிணையாதிருக்கையாதல், நோவுபாடாதல்.) ஆற்றலாழியென்று - திருவாழிக்கு விசேஷண மாய் ஆச்ரீதரக்ஷணத்தில் அவன்தன்னிற்காட்டிலும் க்ருபையையுடைய திருவாழியைக் கையிலேயுடையவனை. அன்றியே, அவன்தனக்கே விசேஷணமாய், பிரிவுக்குச் சிணையாதே ஆறியிருப்பானாய்க் கையுந் திருவாழியுமான ஸர்வேச்வரனை யென்றுமாம். [மாற்றங் கொண்டருளிர்] - ஒரு வார்த்தைகொண்டு வந்தருளவேணும். எங்ஙனேகொண்டுவர என்றால்: எந்தசையிருந்தபடி கண்டிகோளே, இதுதீருவதொருவழி நீங்களே தேடிக்கொண்டு வந்து சொல்லுங்கோள். *த்ருஷ்டா ஸீதா* என்றுப்போலே. [மையல் தீர்வதொருவண்ணம் மாற்றங் கொண்டருளிர்] என்கலேசம் தீருவதொரு ப்ரகாரம் வார்த்தைகொண்டுவந் தருளிச்செய்ய வேணும் தூதுவிடுகிற தான் ஐநகராஜன் திருமகளாகவுமாம், விடுகிறது தீர்யக்குக்களை யாகவுமாம், பகவத்விஷயத்தில் கடகரா யிருப்பாரை இங்ஙனல்லது சொல்லவொண்ணாது காணும். (மையல் - ப்ரமமும், க்லேசமும், மோஹமும்.)

ஒருவண்ணஞ்சென்றுபுக்கு எனக்கொன்றுரையொன் னிளியே!*

செருவொண்பும்பொழில்துழ் செக்கர்வேலைத்திருவண்வன் னார்!*

க்ருவண்ணஞ்செய்யவாய் செய்யகண்செய்யகைசெய்யகால்*

செருவொன்சக்கரஞ்சங்கு அடையாளந்திருந்தக்கண்டே.

(7)

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், “நாங்களவளை யறியும்படியெவ்வளவே” என்றுகேட்டகிளிகளைக்குறித்து அவனுடைய அடையாளங்களைச் சொல்லி, இவ்வடையாளப்படியே அவளை அழகிதாக்கக் கண்டு எனக்காக அவனுக்கொரு வார்த்தை யறிவியுங்கோளென்கிறாள். [ஒருவண்ணம் சென்றுபுக்கு] - ஐச்வர்யதரங்கங்களாலே புகுகையரிது, ஆகிலும்வருந்தி ஒருபடிசென்றுபுக்கு. அவ்வூரில் போக்யதையாலே அங்ஙனவும்கொண்டு புகுகையரிது, ஆகிலும்மொருபடிசென்று புக்கென்றுமாம். [எனக்கொன்றுரையொன்றியே] - உன்னுடைய ஸஹசரத்தோடே கலக்கையாலே அழகுபெற்றிருக்கிற கிளியே! எனக்காக அவனுக்கு ஒருவார்த்தை அறிவிக்கவேண்டும். [செருவென்று தொடங்கி] - இசலியூக்கும் பொழிலையுடைய அப்பொழிலிலுதிர்ந்த தாதுகளாலே சிவந்த பர்யந்தங்களைபுடைய, திருவண்ணாமிநிலே, [கருவண்ணமென்றுமேலுக்கு] - என்னை விசலேஷித்ததுக்காக வாட்டமில்லாத திவ்யாவயவங்கையுடையனாய் யுத்தத்தில் உஜ்ஜ்வலமான திருவாழிபையும் ஸ்ரீபாஞ்சஜநயத்தையும் தனக்கு நிவ்யகிஹநமாகவுடையனாயிருந்தவளை வ்யக்தமாகக் கண்டு.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், சிலகிளிகளைக்குறித்து, அவனுடைய அடையாளங்களைச் சொல்லி, இவ்வடையாளப்படியே கண்டெனக்காக வெருவார்த்தை சொல்லுங்கோளென்கிறாள். [ஒருவண்ணம் சென்றுபுக்கு] - வழியிலே நெஞ்சையபஹரிக்கும் போக்யதையையுடையது, அதில் கால்தாழாதேபொருபடி சென்றுபுக்கு: “ஸ ததந்த:புரத்வாரம் ஸமதீத்ய” என்னுமாபோலே, ஐச்வர்யதரங்கங்களாலே புகுகையரிது, வருந்திபுக்கென்னவுமாம். இப்போது முதலிகள், பிரம்புவந்துவிறும், அதுக்காகப் பிற்காலியாதே மேல்விறுங்கோளென்கை. [எனக்கு] - “கிவேதயத மாம்” என்கிறபடியே வடிவைக் காட்டுகிறாள். அங்குத்தை வார்த்தை கேட்டாலல்லது தரிக்கமாட்டாதவெனக்கு. [ஒன்றுரை] - ஒரு கலவார்த்தை சொல்லு. [ஒன்கிளியே] - ஸஹசரத்தோடே கூடியிருக்கையாலே யழகுபெற்றிருக்கிறகிளியே! மௌக்யமும் பேச்சும் வாயிற்பரூபும் வடிவிற்பசுமையும் அவனோடு போவியாயிருக்கையாலே, உன்னைக் கண்டு கொண்டிருக்க வமைந்ததென்றுமாம். [செருவொண்பும்பொழில்] - செருவை விளைப்பதாய் தர்சனியமான பூம்பொழில். “என்னைப்பாராதே பூவைப்பார்த்தாய், உன்னுடம்பு பூநாறிற்று, வேற்றுடம்பு” என்று மிதுநங்களைச் சீறுபாறென்னப்பண்ணுமென்னுதல்: “சலங்கொண்டு மலர்சொரியும்” என்று இசலியிசலிப்புக்களைச் சொரியாநிற்குமென்னுதல். [செக்கர்வேலை] - பொழிலிலுதிர்ந்த தாதுக்களாலே சிவந்த பர்யந்தங்கையுடையதென்னுதல், கடற்கரையாகையாலே சிவந்த மணலிட்டையுடையதென்னுதல். [கருவண்ணமித்யாதி] - உனக்கு வழியில் விடாயெல்லாங்கெடும்படி வர்ஷுக வலஹகம் போலே வருக்கிற திருநிறத்தையும் அதுக்குப் பரபாகமாய்த் தாமரைத்தடாகம் பரப்புமாறப் பூத்தாப்போலே வருக்கிற அவயவங்கையும் காணவிறே புகுகிறது. கலவியோடு பிரிலோடு வாசியற ஒருபடிப்பட்டிருக்கிறவரை. [கருவண்ணம்] - கண்டார்க்கு விடாய்கெடும் வடிவு. [செய்யவாய்] - அவ்வடிவிலே யிழிந்தவர்கள் துவக்குண்ணும்முறுவல். [செய்யகண்] - அந்நயார் ஹமாக்குங்கண். [செய்யகை] - அந்நயார்ஹமானாரை யனைக்குங்கை. [செய்யகால்] - ஸ்பர்சத்துக்குத்தோற்று விழுந்திருவடிகள். [செருவொண்சக்கரம் சங்கு] - அஸ்தானே பயசங்கைபண்ணி யுத்தோர்முகமான திவ்யாயுதங்கள். “இன்னாரென்றறியேன்” என்று கிட்டினாரைமதிகெடுக்கும் திவ்யாயுதங்கள். [அடையாளம்] - திவ்யாவயவத்தோபாதி திவ்யாயுதங்களும் அஸாதாரண சிஹ்நமாகை, “யாநி ராமஸ்யசிஹ்நாநி லக்ஷ்மணஸ்யசயாநிஸவ”. [திருந்தக்கண்டே] - என்னைப் போலே மாஸஸமாகவன்றிக்கே, வ்யக்தமாகக்கண்டு.

ஈ.—ஏழாம்பாட்டு. சில கிளிகளைக்குறித்து, அவனுடைய அடையாளங்களைச் சொல்லி, இவ்வடையாளப்படியேகண்டு எனக்காக வெருவார்த்தை சொல்லுங்கோளென்கிறாள்.

[ஒருவண்ணம்சென்றுபுக்கு] - இதுக்கிரண்டுபடியாக கருணிச்செய்வர்! இத்தலையில் தனிமைநினைபாதேபோய் சிற்செய்யாலே, போரமுதலிகளாயிருப்பர்; மேன்மேலன்ப்பிரம்புகள் விறும், அதைப் பொறுத்துப்போய்ப் புகுங்கோள். அன்றியே, வழியிலேநெஞ்சையபஹரிக்கும் போக்யதையையுடையது; அதில் கால்தாழாதே வருந்தி பொருபடிசென்றுபுக்கு. *ஸ ததந்த:புரத்வாரம் ஸமதீத்ய* “பொன்னியலுமாடக்கவாடங்கடத்துபுக்கு” என்னுமாபோலே. *ஸராம்ஸிச ஸுபுல்லாநி நதீச்ச விமலோதகா:நிரீக்ஷமாணா* இத்யாதி. வழியையப்பாராதே

போனூர்களென்கை. *கார்யவசாத்தூக்கு* கார்யவசராய்க்கொண்டு போனூர்கள். அப்படியே போக்பதை யளவிறந்திருக்கையினாலே இவற்றில் கால்தாழாதே போய்ப்புகை சரலப் பணியாயிருக்கும். [எனக்கு] பரிபவத்துக்கு உங்களுக்கிறாய்க்கலாம்படியோ! நானிருக்கிறது. *ஏஹி பச்ய சரீராணி* *நிவேதயத மாம்* என்றிறபடியே வடிவைக்காட்டுகிறான். என்னைக்கண்ட வங்களுக்கு போக்பதையிலே நெஞ்சசெல்லுதல், பரிபவங்கண்ட ருப்த்தல் செய்வலாம்படியோ விருக்கிறது. பிறர்காரியம் செய்வார்க்கு அவை பார்க்கவொண்ணுமோ. [ஒன்றுரை] - ஒரு வார்த்தைசொல்லு. அன்றியே, என்னுற்றுமையாலே சொல்லுகிறேனத்தனை, இருகால் மட்டுச் சொல்லுகை மிகையாம்படிபுகோ ளவளிருப்பதென்றுமாம். போக்பதையாலே கால் கட்டுப்பட்டுநின்றானித்தனை. ஆர்த்தவிஷய மொருதலையாலு, போக்பதையிலே நெஞ்சசெல்லு தல், மறுத்துச்சொல்லப் பொறுத்தல்செய்வவல்ல விஷயமன்றுபுகோள். [எனக்கொன்றுரை] என்னிடையாட்டமொன்றுசொல்லுங்கோள். [ஒண்கிளியே] - மெளக்த்யமும் பேச்சும் வாயில் பழர்ப்பும் வடிவில்புகமையு மவனோடுபோலியா யிருக்கையாலே உன்னைக் கண்டுகொண்டிருக்க வமைந்திருக்க, கைப்புகுந்த வங்கையுமிழக்கப் புகுகிறேனத்தனையிறே. [செருவொண்பும் பொழில்கும்]-செருவை விளைப்பிப்பதாய் அழகிதான பூம்பொழிலாலே சூழப்பட்டிருக்கை. அங்கு மிதுமாய் வர்த்திப்பார்க்கெல்லாம் நித்யவிப்ரதிபத்தியாய்ச் செல்லாநிற்குமத்தனை. அதாவது - "என்னைப்பாராதே பூவை யமைந்திருக்கப்பார்த்தாய்; (அமைந்திருக்கப்பார்க்கையாவது - காய களைப்பாராதே 'நமக்குப்பூவேயமையும் என்று பார்க்கை.) நான் பறிக்கரினைத்த பூவைப்பறித் தாய், அனைப்பதற்குமுன்னே யுன்னுடம்பு பூ நூற்று" என்றிப்படி சிறுபாறென்று செல்லா நிற்குமத்தனை. "சலங்கொண்டுமலர்சொரியும்" என்றிறபடியே இசலிப்பூக்குமென்றுமாம். [செக்கர் வேலைத்திருவண்ணூர்] - இளமணலெக்கல்களிலே விழுந்த பூக்களின் தாதுக்களாலும் சுண்ணங்களாலும் சிவந்தபர்யதங்களை யுடைத்தாயிருக்கை. கடற்கரையாகையாலே சிவந்த மணலிட்டையுடைத்தென்றுதல். இவையெல்லாவற்றாலும் - போகயோக்யமான தேச மென்றபடி. [கருவண்ணம்] - இத்தலையை அந்நயார்ஹமாக வெழுதிக்கொண்ட வடிவிருக் கிறபடி. [செய்யவாய்] - அதுதான் மிகையாம்படி "நானுனக்கு" என்றப்போலே சொல்லப் புகு விக்கின திருப்பவனம். [செய்யகண்] "அது உக்திமாத்ரமன்று, அகவாயிலுமுண்டு" என்றுதோற்றுகிற திருக்கண்கள். அகவாயிலுள்ளதுக்கெல்லா மானைத்தானிறே திருக் கண்கள். அதை க்ரியாபர்யத்தமாக அநுஷ்டிக்கிற திருக்கைகள். அவையத்தனைக்கும் தோற்றுவிழும்துறை, திருவடிகள். [செருவொண்சக்கரம்சங்கு] - இவ்வடிவழகையெல்லாம் காத்தூட்டவற்றுமாய், அஸ்த்தானேபயசங்கபண்ணி யுத்தோந் முகமாய், கைகழியப்போய் நின்றரகழிப்பதும், கைவிடாதே வாய்க்கரையிலேநின்று ரகழிப்பதுமான திவ்யாயுதங்கள். கிட்டினுரை "இன்னுரென்றறியேன்" என்று மதிமயங்கப் பண்ணுவிக்கும் திவ்யாயுதங்கள். [அடைபாளம்] - திவ்யாவயவத்தோபாதி திவ்யாயுதங்களும் அஸாதாரண சிஹ்நமாகை. *யாநி ராமஸ்ய சிஹ்நாநி லக்ஷ்மணஸ்யச யாநி வை*. [திருந்தக்கண்டே] - என்னைப்போலே மாநஸ மாகவன்றிக்கே வ்யக்தமாகக்கண்டு. இவ்விஷயத்தில் காட்சியிறேப்பரபோஜனம், அது உங்களுக்கு முற்பட்டபெற்றதே. பிராட்டிகார்யம் செய்தால், அவளுக்குமுன்னே இவனுக்குப் பேறு முற்பட்டிருக்குமிறே. *பரிஷ்வங்கோ ஹநுமத:* இறே. [திருந்தக்கண்டே] - இத் தலையில் வைவர்ண்யங்கண்ட நெஞ்சாறலெல்லாம் திரும்படி, கலவியிலும் பிரிவினுமொரு படியாயிருக்கும் வடிவைக் காண்கிறிகொளிறே. *ஸதைகருபருபாய* என்று உக்திமாத்ரமாய்ப் போகையன்றிக்கே, அதை யநுஷ்டாநபர்யத்தமாக்கிக்கொண்டிருக்கிற வடிவைக்காணுங் கோள்.

திருந்தக்கண்டெனக்கொன்றுரையாய் ஒன்சிறுபூவாய்!

செருந்திருாழல்மகிழ் புன்னைதூழ்தண்டிருவண்வண்ணீர்*

பெருந்தண்தாமரைக்கண் பெருநீண்முடிநாற்றடந்தோள்*

கருந்திண்மாமுகில்போல் திருமேனியடிகளையே.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், நாளவனுடைய வழகுகளைக் கேட்டால் மறுத்தெனக்குச் சொல்லலாம்படி திருந்தக்கண்டு எனக்காக வெரு வார்த்தை சொல்லவேணுமென்று பூவவையநோக்கிச் சொல்லுகிறான். [ஒன்சிறுபூவாய்] - அங்குப்போக விடுகைக்கிடான வடிவழகையும் வடிவில் வாகவத்தையு முடையயானபூவாய். [பெருந்தண்தாமரைமென்று தொடங்கி] - பெருத்துக் குளிரந்திருந்துள்ள முடையயானபூவாய். [பெருந்தண்தாமரைமென்று தொடங்கி] - பெருத்துக் குளிரந்திருந்துள்ள தாமரைப்பூப்போலேயிருக்கிற திருக்கண்களையும் அவ்வுருக்கு ராஜாவாகைக்குத் தகுதியான திருவாழ் ஷேகத்தையும், பெருத்தநாலு திருத்தோள்களையும், கறுத்துத் திண்ணிதான மஹாமேகம்போலே யிருக்கிற திருமேனியையுமுடையனும் இவ்வடிவழகையா புள்ளே யொருநீர்மையின்றிக்கே முதலியா யிருக்கிறவனே.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், ஒருபூவவையநோக்கி, அந்தரங்கையான வெளக்கு வந்து சொல்லலாம்படி கண்டு ஒரு மறுமாற்றங்கேட்டுவந்து சொல்லாமென்கிறான். [திருந்தக்கண்டு] - பிறர்க்குச் சொல்லலாம்படி படி விசதமாகக் கண்டு. [எனக்கு] - நீவந்து சொல்லும் வார்த்தைகேட்டால் தரிக்கவிருக்கிறவெனக்கு. ஒரு வார்த்தைகேட்டு வந்து சொல்லாய். [ஒன்சிறுபூவாய்] - அழகுக்குக்கினியோடொத்து, பால்யமும் அத்தால்வந்த வாகவமுமிதுக்கேற்றம். போகவிடுகை மிகையென்னும்படி கண்டுகொண்டிருக்கும்முழகை யுடைத்தாய், தூதுபோகைக்குக் கார்யகாலத்திலே வடிவைச்சிறுக்க வேண்டாதபடி, ஏற்கவே ச்ரமம்செய் திருக்கிற வாகவத்தையுமுடைத்தாகை. [செருந்தியித்யாதி] - அவனுடைய போக்யதையென்றிடுக்கே போகஸ்த்தானமே யமைந்திருக்கை. போக்தாக்களவன்றிக்கே பெருத்து, ச்ரமஹரமாய்; விகாஸம், செவ்வி, குளிர்த்தி, இவற்றையுமுடைத்தான திருக்கண்கள். [பெருநீன்முடி] - நித்யஸித்தமான உபயவிபூதிக்கும் கவித்தமுடி. "திருவன்வண்டிர்க்கு நிர்வாஹகன்" என்றுமுடின முடியென்றுமாம். "யஸ்ய ண ஜநகாத்மஜா அப்ரமேயம் ஸுரி தத்தேஜ:" என்கிறபடியே பிவள்தன்னைத் தோற்பித்துச்சூடின முடியென்னுதல். [நாற்றடந்தோள்] - கல்பகதரு பண்ணத்தாப்போலே நாலாய் சுற்றுடைத்தான தோள். ச்ரமஹரமான நிறத்தையுடைத்தாய் ஸத்திரமாய் அபரிச்சிள்ளமான மேகம்போலே யிருக்கும் வடிவு. நிறமேயாய், அகவாய்திண்ணியதாயிருக்கிறபடி யென்றுமாம். [அடிகளையே] - அவ்வடிவைக்கண்டால் "ஸர்வநிர்வாஹகன்" என்று தோற்றியிருக்கை. அகவாயில் நீர்மையின்றிக்கே முதலிகளாயிருக்கிற வரையென்றுமாம்.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. சில பூவைகளைக்குறித்து; மீண்டுவந்தெனக்குச் சொல்லலாம்படி வ்யக்தமாகக்கண்டு, ஒருமறுமாற்றம் கேட்டுவந்து சொல்லவேணுமென்கிறான். காணவொண் ணுமைக்கு வேண்டும் தோதுக்களைச் சொல்லிவைத்துத் திரியவும் திருந்தக்காணுங்கோ னென் கிறுளிறே.

[திருந்தக்கண்டு] - நான்சொன்ன வடையாளத்திலொன்றும் குறையாமற்காணுங்கோள், உங்களுக்கென்றுகாணுதே, பிறர்க்குச் சொல்லலாம்படிகாணுங்கோள். [எனக்கு] - உங்கள் சொற்கேட்டு தரிக்கவிருக்கிற வெனக்கு. [ஒன்றுரையாய்]-எனக்கவன்படிகளெல்லாம் சொல்ல வேண்டா, ஒன்றுசொல்லவமையும். போகத்துக்கன்றே யிவன்தேடுகிறது, ஸத்தை நோக்கு கைக்கிறே பார்க்கிறது. *யாநி ராமஸ்ய சிஹ்நாநி* என்றால், உன்னபடியெல்லாம் சொல்லவற் றாயிருக்கை. அத்தலையைத் திருந்தக்கண்டு எனக்கொன்று சொல் வென்னவுமாம். எனக்காக வொன்றுசொல்லென்னவுமாம். ஆக, இவ்விரண்டா லும் - ஆசார்யன்வார்த்தைகேட்டுதரித்தல், அவனபிமாகத்தாலே தரித்தலொழிய வேறொன்றில்லை என்றபடி. [ஒன்சிறுபூவாய்] - உங்க ளொருப்பாடு கண்டேனுக்கு நான் அபேகழிக்கை மிகையாயிருத்ததி! பிறர்காரியம்செய்ய வடி வுகொண்டாற்போலே யிராநின்றதி! உங்களுத்தோகம். [சிறுபூவாய்] - கடல்கடக்கும்போ தொருவடிவாய், எதிரிகன்படைவீட்டில்புகும்போ தொருவடிவா யிருக்கவேண்டாதபடிகாணு மிவற்றின் வடிவில் வாகவமிருக்கிறபடி. ஒன்மை-கண்டுகொண்டிருக்கவேண்டும் அழகு: [செரு ந்தியித்யாதி] - அவன்பாடு சொல்லவேண்டாதே, போகஸ்த்தானமே யமைந்திருக்கை. வாராமை ந்தியித்யாதி] - அவன்பாடு சொல்லவேண்டாதே, போகஸ்த்தானமே யமைந்திருக்கை. வாராமை அவன் குற்றமன்று, நிலப்பண்புகிடிகோள். [செருந்திருமால்மதிற் புன்னைகும்]-காற்கட்டொன் றிரண்டாகிலன்றோ வரலாவது; அவை நாலுபாடும் சூழ்ந்துநிற்க அவனாலே வரப்போமோ.

ஒரு திக்குக்கொன்றே அமைந்திருக்கிறது காணும். (ஞாமல் - பசுமைநிறமாயிருப்பதொரு லதாவிசேஷம்;) [பெருந்தண்டாமரைக்கண்] - போக்தாக்களளவல்லாதபடி பெருத்துச் சரமஹரமாய்; விகாஸம், செவ்வி, குளிர்ந்தி, பரிமளம் தொ - க்கமானவற்றை யுடைத்தாயிருக்கை [பெருநீண்முடி] - உபயவிபூதிக்கும் கவித்தழுடியையுடையவனென்னுதல். உபயவிபூதியோகத்துக்கும் மேலேயிறே யவ்வூர்க்குக்கடவனென்னுதல் - அன்றியே, *யஸ்ய ஸா ஐநகாத்மஜா* என்கொண்டு இவள்தன்னைத் தோற்பித்துச்சூடினமுடியென்னுதல். [பெருநீள்] - பெரியவளர்த்தி; [நால்தடந்தோள்] - அவகையனைந்து அத்தாலே கல்பகதருபணைத்தாப்போலே யிருக்கிற (நாலாய்ச்சுற்றுடைத்தாயிருக்கிற) திருத்தோள். [கருந்திணியாதி] - கறுத்துத் திண்ணியதாயிருப்பதொரு மஹாமேகம்போலேயாயிற்று வடிவிரூப்பது. அன்றிக்கே, சரமஹரமான நிறத்தையுடைத்தாய், ஸ்த்திரமாய் அபரிச்சேத்பமான மேகம்போலே இருக்கும் வடிவு. கிறமித்தனையுங்கிமர் மேகத்துக்கொப்பு; அகவாயில்திண்மையிவர்க்குத்தன்னேற்றம். கறுத்து அகவாய் திண்ணியதாயிருப்பதொரு மேகம்பெறிலாயிற்று இவர்க்கொப்பாவதுநேரே. [திருமேனியடிகளையே] - வேறென்று சொல்லவேண்டாதபடி வடிவுகண்டபோதே “இவனையிதுக்கெல்லாம் கடவன்” என்று தோன்றும்படியிருக்கை; அன்றிக்கே, அவ்வடிவைப் படைத்துத் தமக்கென்றிருக்கிற ஸ்வாமிகளை.

அடிகள்கைதொழுது அலர்மேலசையுமன்னங்காள்*

விடிவைசங்கொலிக்கும் திருவண்வண்டுநறையும்*

கடியமாயன்தன்னைக் கண்ணனைநெடுமால்க்கண்டு*

கொடியவல்லினையேன் திறங்காறுமின்வேறுகொண்டே. (9)

ஒ.—ஒன்பதாம் பாட்டில், நீங்கள் திருவண்வண்டிரிலே சென்று அவனைக் கண்டக்கால் ஒலக்கத்திலே விண்ணப்பம் செய்யாதே ஏகாந்தத்திலே அடியேன்திறத்தையறிவிப்புகொள்ளென்று சில வண்ணங்களைக் குறித்துச் சொல்லுகிறான். [அடிகள்என்று தொடங்கி] - பூக்களிலே ஸம்ச்சேஷத்தாலே அசைநிற அன்னங்கள்! திருப்பள்ளியெழுச்சிசங்கங்கள் இங்கே கேட்கும்படி தவறியாதின்றுள்ள திருவண்வண்டிரிலே எழுந்தருளியிருப்பதும் செய்து தன்னைப் பிரிந்தாந்நோவறியக் கடவனன்றிக்கே வஞ்சகனும் ஒருவர்க்கும் கிடாமையே ஸ்வரூபமான கருஷணனைக் கண்டு திருவடிகளைக் கையாலே தொழுது. விடிவை சங்கென்று - தித்குசுக் களை யாஹ்வானம் பண்ணுகிற சங்கத்வநியையுடைய ப்ரபாதஸம்யமென்றுமாம். [கொடியவல்லினையேன்] - அவனுபேகடிக்கிலு மவனாலல்லதுசெல்லாத மஹாபாபத்தையுடையேன்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், சில அன்னங்களைக்குறித்து, நீங்கள் சென்றால் ஏகாந்தத்திலே “நகச்சிந்நாபராத்யதி” என்றார்முன்னாக என்னிடயாட்டத்தை யறிவிப்புகொள்கின்றான். [அடிகள் கைதொழுது] - திருவடிகளைக் கையாலேதொழுது. அவனுக்கு மறுக்கவொண்ணாதே பிரங்கவேண்டும் செயல்களைச்செய்து. [அலர்மேலித்யாதி] - ஸம்ச்சேஷத்தாலே பூவிலே யசையாநின்றள்ள அன்னங்கள்! அன்னங்களின் செருக்கிருக்கிறபடி. என்கானும் பூவிலேபொருந்தப்பண்ணினாலன்றோ உங்களுக்கு இது ஏற்றமாவது, அக்கியிலே காலவைப்பாரைப்போலே என்கால் பூவிலேபொருந்துகிறதில்லை. [விடிவை] - விடிவுகள்தோறும், ப்ரபாத ஸமயங்கள்தோறும் சங்கத்வநியாய்ச் செல்லாநிற்கும். ஆசையுடையாரைக் காண, சங்கத்வநியாலே யழைக்கிறப்போலேயிருக்கை. அவ்வோகாலங்களுக்கடைத்தவை யெல்லாம் மாறிக்கிடக்கிறதிறையிங்கு. விடியாத ஊரிலே பெண்ணைவைத்து, விடியமுளிலே யிருக்கிறவன். [கடிய] - துர்யோதனாதிகளை அழியச் செய்யுமிடத்தில் கடியனாய், பாண்டவர்களுக்காகப் பகலையிரவாக்குகை முதலான வாச்சர்யசேஷாதங்களைப் பண்ணுமவனை. அவர்களுக்குக் கையாளாய் நிற்குமவனை. அவ்வளவிலும் பாய்ப்பதளன்றிக்கேயிருக்கிற ஸ்யாமுத்தனை. அன்றிக்கே, பிறர்நோவறியானாய்க் கலக்கிறபோது “பிரியேன்” என்றுவைத்துப் பிரியவல்லவனை, கலக்கும்போது தாழநின்று பரிமாறி, பிள்ளையெட்டாதவனை யென்றுமாம். [கொடியவல்லினையேன்] - அவனுபேஷித்தாலும் விடமாட்டாத மஹாபாபத்தையுடையேன். நாட்டார்க்காச்சவாஸனேதுவான பகவத்ப்ரத்யஸத்தி பாதகமாய்படியான பாபத்தைப்பண்ணினேன்.

பாவனமான விஷயமெனக்கு பாபஹேதுவாவதே! “மேருமந்தரமாத்ரோ஽பி”, “யந்நாமஸ்வர்கீர்தனதோ மஹாபயாத் விமோகஷமாப்நோதி நஸம்சயந்நா:” என்கிற விஷயமெனக்கு பயஹேதுவாயிராநின்றது. [திறங்கூறுமின்] - ஒருமஹாபாரதமிதே. [வேறு கொண்டே - கூறுமின்] - ஒலக்கத்திலன்றிக்கே ஏகார்த்தத்திலே “நகச்சிந்நாபராத்யதி” என்பார்கூடவிருக்க, அறிவியுங்கோள். “ஏவமுத்தஸ்து ராமேண ஸக்யமணஸ் ஸம்பதாஞ்சலி: ஸீதாஸமகஷம் காகுதஸ்த்தமிதம் வசநமப்ரஸீத்”.

நடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. சிலவள்ளங்களைக் குறித்து ஏகார்த்தத்திலே “நகச்சிந்நாபராத்யதி” என்பார் முன்பாக என்னிடையாட்டத்தை யறிவியுங்கோ னென்றோள்.

[அடிகள் கைதொழுது] - திருவடிகளைக் கையாலேதொழுது. அவனுக்கு மறுக்கவொண்ணாத செயலைச் செய்து. [அடிகள் கைதொழுது - கூறுமின்] - நீங்களும் பரக்கச் சொன்னிகோளாய் அவனும் பரக்கடித்திருந்தானாகையன்றிக்கே, செவிப்படும்படி பண்ணிச் சொல்லுங்கோள். வரவுதாழ்த்ததென்னு, வஸ்து வஸ்த்வந்தரமாகாதிறே. வந்தேறியான ப்ரணயித்வத்தினிறே சிறிது நழுவிற்கலாவது, ஸ்வரூபாத்நர்க்கதையான க்ருபைக்கு அழிவில்லையிறே. அது ஸத்தையுள்ளதனையும் விலை செல்லுமிதே. [அலர்மேலசையும்ன்னங்காள்]- நான் பூக்காணவிரூய்க்கும்படியாயிருக்க, உங்களுக்குப் பூவிலே கால்பொருந்துகை போருமோ? நான் தறைக்கிடையிடக்க, உங்களுக்குது போகமாய்த்தலைக்கட்டுமோ? என்னையும் மென்மலர்ப் பள்ளி பொறுப்பித்தாலன்றோ உங்களுக்குது போகமாவது. [அலர்மேலசையும்ன்னங்காள்]- உங்கள் செயலுக்கு அவனுல் வாராதொழியவொண்ணாது. உங்களுக்குச் சேர்த்தல்லது ஸ்வரூபசரித்தியில்லை. ஆனபின்பு நானிக்கிடையிடக்க ப்ராப்தியுண்டோ? ஸம்சலேஷத்தாலே பூவிலே அசையாநின்றள்ள அன்னங்காள்! [விடிவையித்யாதி] - புறப்பட்டவாறே சங்கத்வரீ செவிப்படுகிறதிறே. இங்குப்போலே கிடக்கிறதன்றேறங்கு, அங்குமிங்குப் போலேயாகில் வாராடு. விடிவை - விடிவுகன்தோறும். [விடிவைசங்கொலிக்கும் திருவண்வண்ணீர்]- பகலுமிரவுமாய்க்காணு மவ்லுர் செல்லுகிறது. “ருதூர்ப்ஹிந்” என்கிறபடியே - காலம்கூறிட்டு அவ்வொகாலத்துக் கடைத்த உபகரணங்களைக்கொண்டு காணும் அவனறுபவிக்கிறது; இல்லையாகில் “ருதூந்” என்னவேண்டாவிறே. “வத்ஸராத்” என்னவமையுமிதே. [விடிவை சங்கொலிக்கும்] - விடியாவிரவிறே யிலளிக்குக்கிறவிடம். [திருவண்வண்ணீர் குறையும்] - விடியாதவூரிலே யென்னைவைத்தான். விடியுமூரிலே தானிருந்தான். அவன் யாதோரிடத்திலே நின்றால், அவ்விடம் விடியுமத்தனையிறே. “பகற்கண்டேன் நாரணனைக் கண்டேனிறே. [கடியமாயனறன்னை] - ஆச்ரிதவிரோதிகளை யறியச்செய்யுமிடத்தில் கண்பாராத ஆச்சர்யத்தை யுடையவனை. [கண்ணனை] ஆச்ரிதர்க்குத் தான் கைபாளாக நின்று தன்னைக் கொடுக்குமவனை. [நெடுமாலை] - இத்தனையும் எய்தாது, “ஒன்றும் செய்பப் பெற்றிலோம்” என்னும் வ்யாமோ ஹத்தை யுடையவனை. அன்றிக்கே, கடியமாயனென்றது - தன்னைப்பிரிந்தார்படும்நோவற்பாத கொடுமையையுடையவனை. [கண்ணனை நெடுமாலை] - பவ்யதை காதாசித்கம், முதன்மையே டிடிக்கோள் பெருத்திருப்பது. இனி யெளியனான துவம் வேண்டிச் செய்தானல்லன், இத்தலையை நலிகைக்காகச் செய்தசெயல்கிடிகோள். [கொடியவல்லவிகையேன்] - நாட்டார்படி யல்லாத பாபத்தைப் பண்ணினேன். அல்லாதாரவிகை பகவத்ப்ரத்யாஸத்தியாலே போமிதே, ப்ரத்யாஸத்திதான் பாதகமாம்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். [திறம்] - ஒரு மஹாபாரதமிதே. [கூறுமின்வேறுகொண்டே] - செவிப்படாதபடி. ஒலக்கத்திலேசொல்லாதே, ஏகார்த்தத்திலே சொல்லுங்கோள். அதாவது - அவனு மவனுமா யிருந்தவிடத்திலே சொல்லுங்கோளென்கை. அதாவது “என்திருமார்வற்கெனை” என்றும், “திருமாலார்க்கென்பிழைத்தான்” என்றும், “மாதரைத்தம்மார்வகத்தேவைத்தார்க்கு” என்றுமிதே இவர்தமக்குப் பாசரம். [வேறு கொண்டே - கூறுமின்] “ஸீதாஸமகஷம் காகுதஸ்த்தம்” என்கிறபடியே அதை ஜீவிப்பிக்குமவன் ஸந்திதியிலே சொல்லுங்கோள். நல்வார்த்தைசொல்லுவாரு மவனுமானவிடத்தே சொல்லுங் கோள்.

வேறுகொண்டு உம்மையான் இரந்தேன் வெறிவண்டினங்காள்!*

தேறுநீர்ப்பம்பை வடபாலைத்திருவண்வண்டீர்*

மாறில்போரர்க்கன் மதின்றிறெழுச்செற்றுக்கந்த*

ஏறுசேவகனுர்க்கு என்னையும்உளளென்மின்களே.

(10)

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், சில வண்டுகளைக்குறித்து, “எல்லாரோபாதியும் நம்மையுஞ் சொல்லுகிறான்” என்றிராதே என்கார்யமுங்களுக்கே பாரமாகக்கொண்டு, ப்ரதிகூலநிரஸனங்கொல்லாம் பண்ணி அநுகூல பரித்ராணமும்பண்ணி பரிபூர்ண மனோரதனுயிருக்கிறவனுக்கு, தனக்கு ரக்ஷணியை நானுமொருத்தியுள்ளென்று சொல்லுங்கோளென்று, “அவன் மறந்திருந்தான்” என்னுமின்றும் பாலே சொல்லுகிறான். [வெறிவண்டினங்காள்] - பரிமளத்தையுடைய வண்டினங்காள்! [தேறுநீர் என்றுதொடங்கி] - என்னைப்போலே கலங்கியிராதேதெளிந்தநீரையுடையபம்பை வடபார்ச்சவத்திலே. [மாறில்போர்]-எதிர்இல்லாதபோர். [ஏறுசேவகனுர்க்கு] - எங்கும்மேற்பட்ட ஆண்பிள்ளைத்தனத்தை யுடையரா யிருக்கிறவர்க்கு.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், “சில வண்டுகளைக்குறித்து, அவர், இத்தலையில் ஸத்தையுமில்லை என்றிருப்பர், அவளுமுளளென்று சொல்லுங்கோளென்கிறான்” என்றருளிச் செய்வராளவந்தார். “இத்தலை யில்கையாதி லத்தலை யுண்டாகக்கூடாது: பெண்பிறந்தார்கார்யமெல்லாம் செய்தோம் என்று ஸ்மிர்த்திருக்கிறவர்க்கு, ரக்ஷயவர்க்கத்திலே நானுமொருத்தி யுண்டென்று சொல்லுங்கோளென்கிறான்” என்று எம்பெருமானாரருளிச்செய்வர். [வேறுகொண்டு உம்மையானிரந்தேன்] - “அல்லாதாரோபாதி” என்றிராதே, விசேஷித்தென்கார்ய முங்களுக்கேபரமென்றிருந்தேன். தன்பெருமையைப் பார்த்திஷன், இவற்றின் சிறுமையைப் பார்த்திலன், செல்லாமையைப் பார்த்திரக்கிறான். “விசேஷேணது ஸுக்ரீவோ ஹநூ மத்யார்த்தமுத்தவான்”. [வெறிவண்டினங்காள்] - பரிமளம் ஒரு வடிவுகொண்டாற்போலே யிருக்கை. உங்கள் வடிவில் பரிமளமே பாடேயம்போன்று இருந்தீர், என் உடம்பையும் இப்படியாக்கினாலன்றே உங்களுடம்பால் ப்ரயோஜனம் பெற்றிகோளாவது, [தேறுநீர்ப் பம்பை] - என்னைப்போலே கலங்கி யிருக்கும் இங்குத்தைப்பதார்த்தங்களொழிய, தெளிந்த பதார்த்தங்களைக் காண்கிறிகோளிறே, “வைஞர்ய விமலோதகா:” என்கிறபடியே, தெளிந்திறே அங்குத்தை பதார்த்தங்களிருப்பது. “உபதந்தோதகா நத்ய” என்றிறே இங்குத்தையவை யிருப்பது. [வடபாலை] - வடபார்ச்சவத்திலே. கடலுக்குத் தென்பாலிருக்கிற பிராட்டியைப்போலேயாயிற்று இவளிருக்கிற இருப்பு. [மாறில் இத்தயாதி] - எதிர் இல்லாதபோரை புறடயனாய், வரபலத்தையும், புஜபலத்தையும் உடைய ராவணனையும் அவளரணுகிட்ட மதியையும் துகளாகச் செற்று. [உகந்த] - “ருஷிகன் குடியிருப்புப் பெற்றேனும், பிராட்டியோடே கூடப்பெற்றேனும், லங்கை விபீஷணவிஷயமாகப் பெற்றேனும்” என்றுகந்த. [ஏறுசேவகனுர்க்கு] - எங்கும்மேற்பட்ட ஆண்பிள்ளைத்தனத்தை யுடையவர்க்கு “ரஞ்சநியஸ்ய விக்ரமை:” என்று எதிரிகள் மேலெழுத்திட்ட வீரம். “ரதசர்யாஸுஸம்மத:” என்று வீரர்கள் கொண்டாடின் வீரம். [என்னையுமுளளென்மின்களே] - உம்முடையரக்ஷயவர்க்கத்திலே யின்னமொருத்தி னோவுபடாவினுளென்னுங்கோள்.

நடு.—பத்தாம்பாட்டு. “சிலவண்டுகளைக்குறித்து, அவர் இத்தலையில் ஸத்தையுமில்லை யென்றிருப்பர், அவளுமுளளென்று சொல்லுங்கோளென்கிறான்” என்று ஆவனந்தாரருளிச் செய்வர். “இத்தலை யில்கையாதி லத்தலை யுண்டாகக் கூடாது: பெண்பிறந்தார்காரியமெல்லாம் செய்தோம்” என்று க்ருத க்ருத்யரா யிருக்கிறவர்க்கு, ரக்ஷயவர்க்கத்திலே நானுமொருத்தியுண்டென்று சொல்லுங்கோளென்கிறான்” என்று எம்பெருமானார் அருளிச்செய்வர்.

[வேறுகொண்டு] - திக்கும்கன்தோறும் முதலிகளைப் போகவிடா நிற்கச்செய்தே திருவடிகையிலே திருவாய்மொழிரங் கொடுத்துவிட்டாப் போலேகாணும். *விசேஷேணது ஸுக்ரீவோ ஹநூமத் யர்த்த முத்தவான்* என்றாப்போலே. [உம்மை] - இரந்தார்காரியம் செய்தன்றி நிற்கமாட்டாதவங்களை. [மான்] - அவனுடைய முதலிரப்புப்போலேகாணுமிவளதும். [யானிரந்தேன்] -

அவன் தானிரக்க விருக்குமவனிறே. இவன்பக்கவிலே தாழ்நிற்பானவனுயிற்று. வேறுகொண்டி வற்றை யிரக்கவேண்டுவா னென்னென்னில்; அவற்றிலுமீவை பதஸ்த்தமாகையாலே; இன்ன மொன்று - ஸதோரீதியுமின்றிக்கே, வகிணயத்தேயிருந்து வார்த்தை சொல்லவும்வற்றே; "தேனுண்ணும் வண்டே போல் பங்கிகள்" என்றும் அவனுக்குத்தலையான த்ருஷ்டார்த்தமாகவும் சொல்லுவதிவற்றையிறே. [வேறுகொண்டு உம்மையானிரந்தேன்] நம்மாசார்பர்சன் வ்யாபக மந்த்ரங்கள் சூன்றிலும் த்வயத்தையே யாதரிக்குமாபோலே. இவைதான் ஷட்பதங்களுமே. [வெறி வண்டினங்காள்] - உங்களுக் கென்கார்யம் செய்தல்லது நிற்கவொண்ணாதயிருந்தது. கலவியா லுண்டான வேறுபாட்டங்களும் வடிவிலே தேரன் றும்படியாயிருந்தது. வெறி - பரி மளம். பரிமளத்தையுடைத்தாயிருக்கை. தனித்துப்போனாலும் வழிக்குப் பாதேயம் போந்தி ருந்ததி. உடம்பை மோந்துகொண்டு போகவமைந்து காணுமிருக்கிறது. இனங்காள் என்கை யாலே - இவைதனக்குப் பிரிவில்லையிறே. *ஸர்வகந்த.* என்கிற விஷயத்தோடேயகிணந்த விவனுக்கு இவற்றின்பரிமளங்கண்டு ஆச்சர்ப்புடும்படி காணும் வாஸனையுங்கூட மறந்தபடி. [தேறுநீர்ப்பம்பை] - இவ்வுரெல்லையைக் கழிந்தவாறே தெளிந்த பதார்த்தங்களையும் காண்டிறி கோனிறே. இவனிருந்தவிடத்திலடையக் கலங்கியிறே கிடக்கிறது. *உபதந்தோதகா நத்ய.* "தாபார்த்தனுக்கு நீரிலே விழுந்தால் தாபமாதும்" என்று ஐயவ்வாஸனையைக் கொண்டு, "ராம விச்சலேஷத்துக்கும் இது பரிஹாரமாமோ" என்று ஐயத்திலே விழுவதாகக்கொண்டுசெல்ல, கரையிலுங்கூடக்கிடப்பிரிதாயிருந்தது. "சிலீரீர்கள் தான் குளிரவற்றோ" என்று பார்த்தார் கள், அவையுமப்படியேயாயிருந்தன. *பல்வலாநி ஸராம்ஸிச* வருஷங்கனோடு வளிஷ்டாரதி கனோடு வாசியற அறியுமாபோலே. இப்படியேயிறே யிவனிருக்கிறவிடம். [வடபாலைத் திரு வண்வண்டுர்] - வடபாலை - வடபார்ச்சுவத்திலே. ஊருமாறுமின்னப்ரதேசத்தே பென்னுமிடம் நெஞ்சிலேபட்டுக் கிடக்கிறபடிகாணும் இவர்க்கு. கடலுக்குத் தென்பாவிருக்கிற பிராட்டியைப் போலேயாயிற் நிவனிருக்கிறவிரூப்பு. [மூறில் இத்தயாதி] அறிவிப்பார்தாழ்வே; புன்பு விரோதி யென்று கிடப்பதொன்றில்லை. [மூறில்போரரக்கள்] - வீரப்பாட்டுக்குத் தலையான சக்ரவர்த்தி திருமகனார் "நமக்கு இவனெதிரியாகப்போரும்" என்று மதிக்கும்படியாகப் பிரந்த பையல், வரபலபுஜபலங்களாலே யெதிரில்லாத போரையுடைய ராவுணையும், அவன் தனக்கரணுகிட்ட மதிகளையும் துகளாம்படியழியச்செய்து ஹ்ருஷ்டராயிருக்கிற. [ஏறுசேவகனுர்க்கு] - (எங்கு மோர் பேர்பட்ட ஆண்பின்னைத்தனத்தையுடைவர்க்கு. [உகந்த] "ருஷிகள்குடியிருப்புப்பெற் றோம், பிராட்டியோடே கூடப்பெற்றோம், லங்கையை விபிஷணவிதேயமாக்கப் பெற்றோம்" என்று உகந்த.) அல்பம் வரவு தாழ்த்தகென்னு, எதிரிகள் மதித்துமேலெழுத்திட்ட வீரப் பாட்டுக்குக் குறைசொல்லவொண்ணாதிறே. *ரதசர்யாஸு ஸம்மத:* என்று வீரர்கள் கொண் டாடின வீரமிறே. [என்னையுமுள்ளென்மின்களே] - இன்னமும் கோவுபடுறிருண்டென்று சொல்லுங்கோள். ஆனவந்தாரருளிச்செய்ததாகத் திருமாலையாண்டான் பணிக்கும்படி. "இத் தலையைப் பிரிந்தாரில் இருப்பாரில்லை" என்றிருக்கையாலே வாராதொழிந்தாரத்தனை, இத்தலையில் ஸத்தையுள்ளமையை யறிவியுங்கோள்" என்று. இத்தை எம்பெருமானார் கேட்டருளி, "அழகிது; ஆடுதும், 'இன்றியமையாமை'" என்று தமிழர்தொரு ப்ரவாதமுண்டு; அதாகிறது - ஒருதலையுண்டானு லொருதலையின்க்கே யிராது; இரண்டுதலையுமுண்டாதல், இரண்டுதலையு மின்றிக்கேயொழித லித்தனியாயிற்று. அதில் தாமுளராகையாலே இத்தலையுமுண் டென்கை நிச்சிதம்; ஆனபின்பு, ப்ரதிகூலித்தாரைக் கிழங்கெடுத்துப் பொகட்டு அடுகூலித்தார்தலையிலே முடியை வைத்து க்ருதக்குத்யராய், 'இனிக் கர்த்தவ்யசேஷமில்லை' என்றிருக்கிறவர்க்கு, இன்னமும் ரஷ்யவர்க்கமொன்றுண்டென்று சொல்லுங்கோள்" என்று.

மின்கொள்சேர்புரிநூல்குறளாய் அகல்ஞாலம்கொண்ட*

வன்கள்வனடிமேல் குருகார்ப்சடகோபன்சொன்ன*

பண்கொளாயிரத்துள்இவைபத்தாம் திருவண்வண்ணீர்க்கு*

இன்கொள்பாடல்வல்லார் மதனர்மின்னிடையவர்க்கே,

(11)

ஒ.—நிகமத்தில், இப்பத்தும் வல்லவர்கள் காமிகளுக்குக் காழகர் போக்யராமாபோலே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு போக்யராவரென்கிறார். [மின்கொன்று தொடங்கி.]—மின்கொன்று திருமாய்க்குச் சேர்த்திருந்துள்ள திருயஜ்ஞோபவீதத்தையுடைய ஸ்ரீவாமநாயப் இம்மஹாபிருதிவியையெல்லாம் அளந்துகொண்ட மஹாவஞ்சகன் திருவடிகளிலே, காமநவருத்தாந்தகதந்ததினாலே மின்னிடைமடவாருக்காகத் தோற்றுகிற தோற்றரவை ஸங்கீட்பிக்கிறது. [இன்கொன்பாடல்] - இனிய பாடல்.

இ.—நிகமத்தில், இப்பத்தும் வல்லவர்கள், காமிகளுக்குக் காழகர் போக்யராமாபோலே, ஸர்வேச்வரனுக்கு ஸ்ப்ருஹாவிஷயமாவரென்கிறார். [மின்கொள் சேர்புரிநூற்குறளாய்] - மின்னை வென்று ச்யாமமான திருமேனிக்கு பரபாகமான சேர்த்தியையுடைத்தான திருயஜ்ஞோபவீதத்தையுடைய ஸ்ரீவாமநாயப். [அகல்நூலங்கொண்ட] - விரீதமாய் ஆகர்ஷகமான வடிவங்காட்டி மிசைவித்து, பூமிப்பரப்பைத் தள்திருவடிகளின்கீழே யிட்டுக்கொண்ட. [வன்கள்வன்] - தன்னுடைமையை யவனதாகி அவன்தந்தானும்படி பண்ணின மஹாவஞ்சகன் திருவடிகளிலே. வாமநவருத்தாந்தகதந்தம் மின்னிடை மடவாருக்காகத் தோற்றுகிற தோற்றரவுக்கு ஸங்கீதம். இதில் பிறந்த ப்ரணயரோஷம் மின்னிடைமடவாராகைக்கு வாமநாய்வந்து தோன்றக் கிழக்குவெழுத்தபடி. மஹாபலியை யந்தியாய்ச் சென்று வஞ்சித்துப் பூமிப் பரப்பையுடையத் தள்திருவடிகளின்கீழே யிட்டுக்கொண்டாப்போலே யாயிற்று ப்ரணய கோபத்தாலே “அல்லோம்” என்றவர்களைத் திருவடிகளின்கீழே யிட்டுக்கொண்டபடி. [பன்கொளாயிரம்] - “ஈழம் பிரம்புகொண்டது” என்னுமாபோலே, பன்மிகுந்திருக்கை. [இன்கொன்பாடல்] - “பாட்டியே கேயேச மதுரம்” என்கிறபடியே இயலுமிசையுமினிதாயிருக்கை. [வல்லார்] - இத்தையப் பவிக்கவல்லவர்கள். [மதனார்மின்னிடையவர்க்கே] - மின்னிடையவர்க்கு மதனார் ஸ்ப்ருஹாவிஷயமாமா போலே, இவர் தூதுவிடுகிற விஷயத்துக்கு போக்யராவர். “அற்பசாரங்க ளவைகவைத் தகன் னெழிக் தேன்”, “தூராக்குழி தூர்த்தென்காளகன்றிருப்பன்” என்று விஷயப்ராவண்யம் விநாசபர்யாயமென்னுமவர், இத்தை யுத்தேச்யமாகச் சொல்லுகிறேன். ஸர்வதாஸாய்மமுள்ளவிடத்தில் அதுதன்னையே சொல்லக்கடவது.

ஈடு.—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழி வல்லவர்கள், காமிகளுக்குக் காழகர் போக்ய ராமாபோலே ஸர்வேச்வரனுக்கு ஸ்ப்ருஹாவிஷயமாவரென்கிறார்.

[மின்கொள் சேர்புரிநூற்குறளாய்] - மின்னைவென்று ச்யாமமான திருமேனிக்குப் பரபாகமான சேர்த்தியுடைய திருயஜ்ஞோபவீதத்தையுடைய ஸ்ரீவாமநாயப், இப்போதிது சொல்லுகிறது - அவன் ஸர்வஸ்வத்தையுங் கொடுக்கும்படி விரீதவேஷத்தோடே போய்ப் புக்கபடி. “பகற்கண்டேன்” என்கிறதோற்றரவுக்குக் கிழக்குவெழுத்திறபடி. தூதுவிடுகைக் குங்குட சக்தனல்லாதமை தோற்ற இரப்பாளனாய், இத்தலையைப் பிரித்து வந்த சிரும்புத லெல்லாம் வடிவிலேதோற்ற நின்றபடி. [அகல் நூலங்கொண்ட வன்கள்வனடிமேல்] - பூமிப் பரப்படங்கலும் அவனுக்கொன்றும் தொட்காதபடி அபஹரித்த மஹாவஞ்சகன் திருவடிகளிலே. மின்னிடைமடவார்க்குக் கிழக்குவெழுத்திறபடி; அதாவது-மஹாபலி னுடைய தூர்மாநத்தைப் போக்கி ஒன்றொழியாமல் கைக்கொண்டாப்போலே, ப்ரணயரோஷத் தாலேவந்த இவனுடைய அபிமாநத்தைப் போக்கிச் சேரவிட்டுக்கொண்டபடி. எதிரியாய் வந்தவனுடைய தூர்மாநத்தைப் போக்கினுப்போலன்றிறே ப்ரணயிரியுடைய மாநம். அது அறிக்கலாம், இது அறிக்கவொண்ணாதே. நிர்விஷயமாகக் கோபிக்கிறவர்கள் இலக்குப் பெற்றால் மிகைக்குமத்தனையிறே. அவன்ஸந்தியிலு மழியாத தொன்றிறையிது. (குரு கூரித்யாதி) [பன்கொளாயிரம்] - “ஈழம் பிரம்புகொண்டது” என்னுமாபோலே பண்ணையிக் கிருக்கை. [இன்கொன்பாடல் வல்லார்] - இனிதான் பாடலையல்லார். இதுக்குப்பலருதி வேண்டாகாணும்! இதுதன்னையே யினிதாகச் சொல்லவமையும். [மதனார்மின்னிடையவர்க்கே] - காமிகளுக்குக் காழகரெவ்வளவு, இத்தை யதிகரிக்கவல்லவர்கள் ஸ்ரீ வைஷ்ண வர்களுக்கு அகவனாவார்; இங்ஙனன்றில், “பல நீகாட்டிப்படுப்பாயோ” “புறத்திட்டின்னங் கெடுப்பாயோ” என்று சொல்லுகிற வீவர், ஸ்திரீகளுக்கு போக்யராவரென்கிறாரென்றே; காமி

லும், இவளுடைய ஸீலோபகரணமான கீரிபூவைகளுடைய ஸம்ஸ்பர்சமதுராலாபச்ரவணங்களைப்பெற்று ஆத்மதாரணம் பண்ணப்பெறுமையாலும், இப்பிராட்டியுதன்னிற்காட்டியதும் தன் பக்கவிலே பரிவுடைத் தானையாலே தனக்கிவளோட்டை ஸம்சலேஷத்துக்குப்புருஷகாரமாகநினைத்த தோழிமாருள்ஸிட்ட பரிஜனமும்இவள் தன்னிற்காட்டியும்வைமுக்கியம்பண்ணியிருக்கையாலும், “கஷ்ணே2மிதே யத்விரதேஹா 2திதுஸ்ஸஹ:” என்றும் கணக்காலே க்ஷணகாலமும் எம்பெருமான் தனக்கிவளையொழியத் தரிப்பரிதாய்ச் செல்லாநிற்க; இப்பிராட்டியும் தோழிமாரும் “சோபயத் தண்டகாரணயம்” என்னுமா போலே அவனுடைய ஸௌந்தர்யதரங்கங்களாலே தாங்கலிருந்த வுத்யாநமெல்லாம் மயிற்கழுத்துச் சாயலாகையாலும், ஆலாங்கட்டியோலேயும் வர்ஷதாரைபோலேயும் அவனுடைய கடாகுங்கள் தங்கள் மேலே நிரத்தரமாகப்பட்டதினாலே புளகிதகாத்ரைகளாகையாலும், அவனை “ப்ரத்யாஸன்நன்” என்றறிந்து ப்ரணயகோபம்றமிக்கு, அவன்பக்கல் பராங்முனிகளாயிருக்க; அவனும் தன்னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளையும் தன்னுடைய ஆற்றுகமையையுமானிஷ்கரித்து ஊடல்தீர்த்து இப்பிராட்டியோடே ஸம்சலேஷித்து முடிக்கிறான்.

இ.—இரண்டாந்திருவாய்மொழியில், மாசறுசோதிதொடங்கி வைகல்புங்கழிவாயனவும் வர வ்யஸகபரம்பரையாலே கோவுபட்டு ஓராச்வாஸமும் பெறுதே யிருக்கிறவிவன், “நெடுநாள் விச்லேஷத் தாலே கோவுபடுகையாலும், களித்துசரணம் புகுரிலும் பொறுக்கமாட்டாதவன் திருவடிகளிலே நாலுப்ரயோகம் ஆர்த்தியோடே சரணம்புகுகையாலும், தூதுவிடுகையாலும், அவன்வரவை ஸுலகிப்பிக்கிற நிமித்தங்களாலும், தனக்காயிதமாயிருக்கப் போனப்போலே தன் வரவு அரிஷ்டமாயிருக்க வருவானெருவனுக்கையாலும், நம்முடைய பாக்யவைகல்யத்தாலும் வரவு தப்பாது” என்று நிச்சயித்து, “வந்தாலும் அவனோட்டை ஸம்சலேஷம் விச்லேஷாந்தமாயல்லதிராது; இன்னம் ஸம்சலேஷித்து து:க்கபரம் பரைகளை அனுபவிப்பதிற்காட்டில் முகம்பழகினவாற்றுகமையோடே அவன்கண்முகப்பே முடிந்துபோகை நன்று” என்று ப்ரணயரோஷத்தாலே நிச்சயித்து, தன்னுடைய ஸீலோபகரணத்திலே மனோஹரமாயிருப்ப நன்று” என்று ப்ரணயரோஷத்தாலே நிச்சயித்து, தன்னுடைய ஸீலோபகரணம் மனோஹரமாயிருப்பதிலே அவனுக்குக்கிட்டவொண்ணாதபடி அகாதரமாகிற கன்மதினையிட்டு அந்யபரை களைப்போலே தோழிமாரும் தானும் கழகமாகவிருந்து: கினிதொடக்கமான தன்னுடைய ஸீலோபகரணங் களையும் அவனுக்கெட்டாதபடி யொருங்க விட்டிருக்க: “வேறுகொண்டும்மையானிரந்தேன்” என்று கூப்பிட்ட த்வலியைக் கேட்டு, த்ரௌபதியினுடைய ஆர்த்தத்வநியைக் கேட்டபோதுபோலேயும் ஆணையி னுடைய ஆர்த்ததாதம் செவிப்பட்டபோதுபோலேயும் சரதல்பகதரான ஸ்ரீபீஷ்மரை யநுஸந்தித்தபோது போலேயும் மிகவும் கலங்கி, “நம்மைப்பிரிந்திவள் கோவுபட, நாம் உதவப்பெருதொழிவதே!” என்று ஸஜ்ஜாபயவிஹ்வலனுக்கொண்டு, இவளோடே கலந்தல்லது தரிக்கமாட்டாதவனும் இவளிருந்த விடத்துக்கு அதாரவிப்ரக்ருஷ்டமாக வந்து, இவள் ப்ரணயகோபந்தாலே அனுகவொண்ணா திருக்கிற படியைக்கண்டு, “ஸாபராதரான நாம் அநபிமததாசயிலே யிசைவின்றிக்கேயிருக்கக் கண்காணச் சென்று மேல் விழில், ம்ருதுப்ரக்ருதியாகையாலே மாந்தும்; ஆகையாலே “ஸப்ராதுச் சரணௌ காடம்” என்னும்படியாலே யதுவர்த்தித்து இவளுடைய ஹ்ருதயகாலுஷ்யத்தைப் போக்கிக் கலக்க வேணும்” என்று பார்த்துத் தள்திருமேனியோடே விகல்பிக்கலாவதொரு சோலையினுள்ஸிட்டு அவளுக்கும் தோழி மாருக்கும் தெரியாதபடி கிட்டச்சென்று கண்களாலே விடாய் கெடுமளவும் நின்று கண்டு; இவளுடைய ஆலோகாலாபாதிகள் பெற்று ஆத்மதாரணம் பண்ணப்பெறுமையாலும், இவளோட்டைக் கலவிக்குப் புருஷகாரமாக நினைத்ததோழிமாரும் இவளிற்காட்டில் விமுனைகளாகையாலும், “கஷ்ணே2மிதே யத்விரதேஹா 2திதுஸ்ஸஹ:” என்று க்ஷணமாத்தரமுயிவர்களையொழியத் தரிப்பரிதாய்ச் செல்லாநிற்க; தோழிமாரும்இவளும் “சோபயத் தண்டகாரணயம்” என்னுமாபோலே அவன்வடிவழகாலே உத்யான மெல்லாம் மயிற்கழுத்துச்சாயலாகையாலும், ஆலாங்கட்டியோலேயும் வர்ஷதாரைபோலேயும் அவன் கடாகுத் தங்கள் மேலே நிரத்தரமாகப்பட்டதினாலே புளகிதகாத்ரைகளாகையாலும் “ப்ரத்யாஸன்நன்” என்றறிந்து ப்ரணயகோபம் மிக்கு முகங்களை மாறையைத்திருக்க, அவனும் தன் ஸௌந்தர்யாதிகளையும் தன்னுற்றுகமையையும் ஆவிஷ்கரித்து ஊடல்தீர்த்து இவர்களோடே கலந்து பொருந்தினாயிருக்கிறது.

ஈடு.—இவ்வாய்வாராஹி, ஸம்ஸாரபயந்தாலும் பகவத் ப்ராவண்யத்தாலும் கைம் கர்யருசியாலும் வ்யதிதேகத்தில் தரியாமையாலும், பகவத்விஷயத்தில் கைவைத்தாரெல்

லாருடைய படியமுடையரா யிருப்பர். “பொய்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கு மழைக் குடம்பும்” என்கையாலே பத்தர்படியுண்டென்னவமாயிருந்தது. “இந்நின்ற நீர்மைமீனியா முழுமை” என்றுகொண்டு - அதுபொருந்தாதபடியிருக்கையாலே முழுசுடிக்கன்படியுமா யிருந்தது. “வழுவிவாவடிமைசெய்ய வேண்டுநாம்” என்று - கைங்கர்பத்தாலவ்வது தேறையாக்கரை செல்லாமையாலே, முக்தர்படியுண்டென்னலாயிருந்தது; “நின்னலாலிலேன் காண்” என்று - அதுதான் ஸத்தர்ப்யுத்தமாயிருக்கையாலே நித்யரோடொக்கச் சொல்லலாயிருந்தது; ப்ரணயரோஷத்தாலே யுடுகையாலே பிராட்டிமாரோடொக்கச் சொல்லலாயிருந்தது. *விஷ்ணுன ஸத்ருசோ வீர்யே ஸோமவத் ப்ரியதர்சக* - என்று பெருமானுடைய ஓரோ ஸ்வபாவங் களுக்கு ஸகலபதார்த்தங்களை யு மொப்பாகச் சொல்லுமாபோலே, அல்லாதார்படியடங்கலும் இவருடைய ஓரோ அவஸ்த்தைக் கொப்பா மத்தனை, இதுதான் “பால்யாத்ப்ரப்ருதி யிறையிவர்க்கு: “அறியாக் காலத்துள்ளே அடிமைக்களான்புசெய்வித்து” என்றும் “முகையோ மூழுமூற்றும் போந்தில - பெருமான்மகையோ திருவேங்கடமென்று சுற்றின்ற வாசகம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியேயிறே இவர் பருவம் நீரம்புவதற்குமுன்னும் இருக்கிறபடி.

இனி [ஏறாறுமிறையோனிலே அவன் வேண்டாத நானுமென்னுடைமையும் வேண்டா என்றார்; மாசறுசோதியிலே எனக்குறுப்பல்லாத அவனும் அவன்விபூதியும் வேண்டா என்று அழிக்கப்பார்த்தார்; பிறந்தவாற்றிலே தரித்துநின்று குணனுஸந்தானம் பண்ணவல்லேனும்படி பண்ணியருளவேணு மென்று சரணம்புக்கார்; அப்பெரியவார்த்தியோ டேகூடத் தூதுவிட்டார்; விட்ட ஆள் சென்று அத்தலைப்பட்டு அவனுக்கறிவிக்க, அவனும் இழவானனும் ஆனைக்கருள்செய்யவந்து தோற்றினுப்போலே பதறிநடந்துவாராயிர்க, அவ்வளவு பற்றாமே கிடந்து துடித்தலமந்து, “இனி இவ்வளவில் நாம் செய்ய அடுப்பதென்?” என்று பார்த்து, “முடிந்துபிழைக்கைக்குமேற்பட்ட பரிதாரமில்லை” என்றுபார்த்து அறுதி யிட்டு முடியப்பார்க்கிறான். அது இவன் ஸங்கல்பித்தபோதாக முடியலாயிராதிறே; அங்வன் செய்யவாமன்று, இவன் “ஏறாறுமிறையோனில் ‘வேண்டா’ என்றபோதே போயிறே. இனி போகத்துக்கு அவன்வரவு வேண்டினவோபாதி முடிவுக்கும் அவன்வரவு வேண்டியிருந்தது. பிரிவில் குணனுஸந்தானம் பண்ணி தரிக்கலாம்; அவன்ஸந்தியில் அவனையொழிய அரை கூணம் முகம்மாயிருக்கும்படிக்குமேற்பட்ட முடிவு உண்டோ? அவன்பேரநின்று இத்தலையைப் பண்ணின மிறுக்கடங்கலும், அவன்ஸந்தியிலே தான் முடிந்து அவனையே நோவுபடுத்தப் பார்க்கிறான். அவன்வரவிலே அல்பம்தாழ்த்து, ப்ரணயரோஷம் தகையெடுத்து, “இனியிருந்து ஜீவிக்கும் ஜீவமேவேண்டா” என்று முடியப் பார்க்கிறானிறே யிசுபொறுக்கமாட்டாமை. *ப்ரணயாச்சாபிமாநாச்ச பரிசிக்ஷை ராகவம்* என்கிறபடியே. அவரோடுண்டான சிரபரிசயத் தாலும் கலவியாலும், “என்னுடையவரன்றோ” என்கிறவேண்டப்பாட்டாலும், பெருமானே மேலிட்டு வார்த்தைசொன்னான்: என்சொன்னுளென்லில்:- “கிம் த்வாழம்வதஸ்வதேஹு: பிதா மே மிதிவாதிப: ராமஜாமாதரம் ப்ராப்ய ஸந்த்ரியம் புருஷவிக்காஹம்* என்று, வாரீர், ஒருவனுக்கு ஆற்றுவொருத்தியுண்டோ? என்னையொருத்தியையும் நோக்கமாட்டாமையே வைத்துப் போகப்புகுறேது! இது தன்னை எங்கனயர் கேட்டில் போர வெறுப்பர்; ஒருபெண்பெண் டாட்டி ஆணுடையுடுத்து என்மகளைக் கைப்பிடித்துக்கொண்டு போனவித்தனையாகாதே என்றிராமே கடுக்கக்கொண்டுபோகப் பாகும். *சர்ஷயாரோஷென பஹிஷ்க்ருத்ய* பிறருயர்த்தி கண்டால் பொறுக்கவேண்டாவோ? நான் “உம்மோடேகூடப்போர” என்று புறப்பட்டு நாலடி இட்டால், எனக்கு அத்தால்வரும் ஏற்றற்கண்டு பொறுக்கமாட்டாமையா லுண்டான கோபாஸுரஸாகனைப் போகும். *புத்தசேஷமிவோதகம்* - இதுவும் அப்படியாகாதேதான். ப்ரணயிகள்கோஷட்டியி னிவ்வனைகாணும் பரிமாற்றம் - ப்ரணயிகளுக்கு உண்டான தன் னேற்றம் தன்னதாயிருக்க வேண்டாவோ? *நய மாம் வீர்* என்னை அறியாதப்போலே உம்மாயும் அறிந்திராகில், நான் சொல்லக்கேளும். உமக்கொருகுறைகளு மிக்கூ காணும்: என்னைக்கொடுபோகப் பாகும். *விஸ்ர்ப்த: தந்தாமையறியாவிரட்டால் ஆப்தர் வாயிலே கேட்டறியவேணுங்காணும். *பாயம் மயி நஸித்யதே* போகும்; இங்வளவளுகில், நீரென்னையிங்கே சிறுத்திப்போனால், நீர் மீண்டுவுருந்தனையும் தரித்திருக்கைக்குவேண்டும்

தேவது எனக்கில்லைகாணும். இப்படியிறே ப்ரணயரோஷம் தலையெடுத்தானிருக்கும்படி. இன்னாயிவ்வளவேயோ? இவர்தாம் இவக்காகச் சொன்னவையிறேயிவை. இவ்வளவிட்ட ஆளின்முன்பேயுப் *சூசலியதி காகுத்ஸ்த்த: கிம்நுஸாகரமேகலாம், மஹீம் தஹதிகோபே யுகாந்தாக் கிரிவோத்தித:* என்னுமவளிறே. *காகுத்ஸ்த்த:* பரபரிபவம் பொருத குடியிலேயன்றோ தாம் பிறந்தது; “பிறர்க்குவந்தவை பரிஹரிக்குமத்தனையல்லது, தமக்கு வந்தது பரிஹரிக்க வாகாது” என்றிருக்கிறாரோ? *கிம் நுஸாகரமேகலாம் மஹீம் தஹதி* “நாவந்தரவ்யத்துக்கு ஓரம்பும் கடிந்தரவ்யத்துக்கு ஓரம்பும் வேணும்” என்றிருக்கிறாரோ? கடலில் கிரே நெய்வாக எரிக்கவல்ல அம்புடைவயான்றோ. ஒக்கக் கைப்பிடித்தவனாகிலும் பரிவட்டம் பேணியிருக்கும் படிவைத்தாரிறே; ராஜாக்களுக்கு பூரியும் ஸ்திரீபோலேயிறே; ஈசுவரர்கள் ஸ்ருஷ்டித்தபடி நடப்பது இவர் கண்டிவக்குமளவுமாகாதேயென்றும், *தம்ஸபதேசாத் த்யஜதச்ச ராஜ்யம் மாம்ஸாய் யரண்யம் நயத: பதாதிம்* என்றிறபடியே பித்ருவசம்பரிபாலநம்பண்ணப் போந்தாரோ? என்னை நலிகைக்காகப் போந்தாரத்தனையிறே என்றும் - இப்புடைகளிலே சொன்னவை அநேகயிறே இவளும் மாசறுசோதி தொடங்கிப் போர் நோவுபட்டு, அது தன்னை வைகல் பூங்கழி வாயளவும் வரப் பாடாற்றி, அவ்வளவிலும் வரக்காணாமையாலே தூதுவிட்டு, தூதராகவ மத்தலைப்பட்டு மீளுவதற்குமுன்னே பற்றாதபடிபதறி, “இனி அவன்முன் வந்தாலும் ஸம்ச்சலே ஷமாய் அது வில்லேஷாதமாயல்லது இராது; ஆனபின்பு, அவன் வந்து கலந்து பிரிந்த கோள்வாய் பொறுக்க அரிதாயிருக்கும்: அகந்தாம் பிரிவாஹே புதுக்கோழுற்றவன் வந்து முதன்மை கொண்டாடும்தில், முகம் பழகின வ்யதையே யமையும்” என்று ஆற்றாமை தோற் றலிருந்தான். எங்ஙனே யிருந்தானோவென்னில்? *ஹிமஹதாளிரீல நஷ்டசோபா* பன்னிரண் டாண்டு தண்ணீர்த்துரும்பறக் கலந்துபோந்த விவளுக்கு வந்தேறியானபிரிவிறே: அத்தாலே அழகழிந்திருந்தான்; *வ்யஸநபரம்பரயா* - பிரிவோபாதி கலவியும் வந்து கழியப்பெற்றதில்கை. *அதிர்வ்யமாநா* ஆச்ரயத்தினன வல்லாதபடியாயிருக்கை. *ஸஹசராஸ்திதேவ சக்ரவாகீ* - வருமளவும் உணர்ந்து பொறுத்திருக்கமாட்டாதிருக்கை. அவற்றின்படி பங்ஙனையிறே. *ஹநஸூதா* - “இவைவரும்” என்று வளரப்பெற்றதில்கை. *க்ருபணந்தசாம் ப்ரபந்ஸா* - கிழ்ச் சொன்னலிவையொன்றும் ஒப்பாகமாட்டாது, சிலசொல்லிற்றாயித்தனை. இவளும் அப் படியே, “முகம்பழகினவாற்றாமையோடே யிருந்து முடியவமையும்: இனி, அவன் வரவு நமக்கு வேண்டா” என்றிருக்கிறான். இவள்தானிப்படி பாரிக்கைக்கு அவன்முன் வராரின் றுனோவென்னில்? அவன்வரவுக்கு ஸூசகமான நன்னிமித்தங்கள் அநேகமுளவாயிருந்தன. *பக்ஷீச* - பகழியானது சிறகை விரித்தது. [பக்ஷத்தையுடைத் தென்றிறவிசேணத்துக்றிது வேயிறேகருத்து.] *சாகாலிய:* - உவந்தகொம்பிலன்றிக்கே, பசுமையையுடைத்தான பனை ரிலேயிருந்தது. வ்ருக்ஷத்தை வலமாகவந்து, தழைத்த பனையிலே நற்றரிக்க இருந்தது. *ப்ரஹ் ருஷ்ட:ச* - அங்குள்ள பஸ்திகளை புதிக்கையாலுண்டான ஹர்ஷம் வடிவிலே தோற்றும்படி இருந்தது. *புந:புநச்சோத்தமஸாந்தவவாதீ* - மேன்மேலென நல்வார்த்தைகள் சொல்லத்தொடங் கிற்று. அதுக்கு மேலே, *ஸூஸ்வாகநாம் வாசமுதீரயாந: - இவ்வளவல்லகிடாய் அத்தலை பட்டது என்று சொல்லுமாபோலேயிருந்தது. *புந:புநச்சோதயதீவ* - வரவு விரிதமானபின்பு குனித்தலொப்பித்தல் செய்நாதிருக்கிறது என்னென்று சொல்லுமாபோலே யிருந்தது. *ஹ்ருஷ்ட* - வந்தால் பிறக்கும் வேறுபாடுதோற்ற உடம்பு மயிரெறிந்திருந்தது. *ததாகநாம்* - *ரஹஸ்யஞ்ச ப்ரகாசஞ்ச* - என்றுகொண்டு ப்ரஹ்மாவின் ப்ரஸாதத்தாலேயுள்ளபடிசொல்லாம் தோற்றக்கடவதாகப் பெற்றுடையானை ருஷிக்குப் பாகரமிட்டுச் சொல்லவொண்ணாதபடி யிருக்கிறபடி *நாம்* - தர்மிக்கு மேற்பட அவ்வருகொன்றின்றிக்கேயிருக்கை. *வ்யதிதாம்* - கிழ்ச்சொன்னவை ப்ரக்குதியாய், வ்யஸநமுன்னது மேலேயென்று தோற்றும்படியாய் இருந் தால்: *ஸமா த்வாதச தத்ராஹம்* என்று பன்னிரண்டாண்டு கலந்து பிரிந்த இவளுக்கு அதொன்றுந்தோற்றாத து:க்கத்தையிட்டு மிருபிக்க வேண்டும்படியாயிருக்கான். *அநிந்தி தாம்* - அத்தலையைப்பிரிந்தா யிருக்கக்கடவபடியேயிருந்தான். இப்படியிராதவன்று கிந்தி தையேயாகாதே. *வ்யபேதஹர்ஷாம்* - “ஹர்ஷம் குடிபுகுந்துபோயிற்று” என்று தெரியாதா யிருக்கை. *பரிதீநமாநஸாம்* - ஹர்ஷம் வந்தாலும் ஆச்ரயமுமின்றிக்கேயிருக்கை. *கபம்*

- மன்தின்றுவந்த நகடுபோலன்றிறே குறுதிக விஷயத்தைப் பிரிந்தால் இருக்கும்படி: கடலேறி வடிந்தாப்போலேயிருக்கிற அவ்விருப்பதனக்கே ஆலத்தி வழிக்கவேண்டும்படியிருக்கை. *விமித்தாநி சுபாநி பேஜிரே* - நிமித்தங்களானவை இத்தலைக்கு நன்மைசொல்லித் தந்தாம் ஸ்வரூபம் பெற்றன. *நாம் ச்ரியாஜ்ஷ்டமிவோபஜீனிக:* - ஸாரஷாஸ்லக்ஷ்மிக்குக்கிஞ் சித்தகரித்து ஸ்வரூபம் பெற்றன: என்போலவென்னில்? -- அந்த்திகளையிருப்பார் உநாரர் பக்கனிலே சென்று தந்தாம் ப்ரயோஜனம் பெற்று ஹ்ருஷ்டராமாபோலே. இப்படியாயிருந்தன நிமித்தங்களின் அளவு- இனி, அவளளவு பார்த்தால், *ஆர்த்தோஸா யதிவா த்ருப்த:* - ஆர்த்தனாய் சரணம் புகவுமாம்; அன்றிக்கே, நாம் திருநாமங்களைச் சொன்னால் சேவகர் நம்மை ஆகேஷித்துச் சொல்லுமாபோலே செருக்காலே சொல்லவுமாம். இங்ஙன் விகல்பிப்பானென்? ஆர்த்தனுக்கன்றோ ப்பலப்ராப்தியுள்ளது? மற்றையவனுக்கு உண்டாகச் சொல்லுகிறவிடம் ப்ரஸித்தமன்றிறே யென்னில்? -- இச்ச்வேலாகத்தால், சரணு கதலக்ஷணம் சொல்லுகிறதல்ல: சரணவலக்ஷணம் சொல்லுகிறது. இவனுடைய ஆர்த்திதானு முபாயத்தில் அந்வயியாதிறே: ஆனபின்பு அவனோடியினோடு வாசியில்லை: "தந்தைசயநிற்று, 'நமக்கொருகைம்முதலில்லையாயிருந்தது' என்று தன்குறையை அறி விக்கவும் மாட்டாதபடியாயிருந்தான்: ஆனபின்பு இவனுக்கு நாமேயாகாதேயுளோம்" என்று திருவுள்ளம் இவன்பக்கனுன்றியிருக்கும். *பரேஷாம் சரணுகத: அரி:* சத்ருக்களில் வைத்துக் கொண்டு சரணுகதனுள் சத்ருவாயிற்றிவன். அதென்னென்னில்:--"சரணம்" என்றிர உக்தியைச் சொல்லுகையாலே சரணுகதன் என்னவுமாய், அகவாயில் இல்லாமையாலே சத்ருவென்னவு மாயிருக்கை. அன்றிக்கே, பூர்வவ்ருத்தத்துக்கு அநுதாப மில்லாமையாலும், இப்போது 'சரணம்' என்றிற சப்தத்தைச் சொல்லுகையாலும், இரண்டும் சொல்லலாயிருக்கை. "கொன் றேன் - அன்றே வந்தடைந்தேன்" என்னுமாபோலே. *ப்ராணந் பரித்யஜ்ய* - ப்ராணங்களை யொருதலையாகவிட்டு. *ப்ராணாநி* என்னவேண்டாவோவென்னில்?--அவன் சொன்ன சொலவுக்கு 'இதொன்றும் போராமையாலே அது வேண்டாவாயிற்று. *ரக்ஷிதவ்ய: க்ருதாத்மநா* - சிகழிதமநாவாய் இருக்குமவனுள் இத்தனையும்செய்யப்படும். அறிவுடையார்க்கித்தனையும் செய் தல்லது நிற்கவொண்ணது. இதிறே யவன்படி. "இப்படி, கனித்து 'சரணம்' என்றும் பொறுக்கமாட்டாதவன், மாசறுசோதியேதோடங்கிப் பேரமிறுக்குப்பட்டு நாலுப்ரயோகம் அடுத்து சரணம்புக்கு, அவ்வளவிலும் முகங்காட்டாதொழியச்செய்தேயும் தூதுவிட்டு, 'இப்படி இம்மிறுக்குக்களெல்லாம்பட்டது நம்மையுத்தேசித்திறே' என்றிருக்கும்" என்றிருக் கையாலும், இவ்வளவுமவர இவள்தான் முடியாதே கிடக்கையாலும், அவன்ஸ்வபாகத்தை விச்வஸித்திருகையினாலும், அவன்வரவுக்கு த்யோதகமான ஸக்ஷியித்தங்கள் அநேகங்களுண் டாகையினாலும், இதெல்லாங்கிடக்க "நம்முடைய பாக்யஹாரிதான் அவனை நம்முன்னே கொண்டுவந்து நிறுத்தும்" என்றிருக்கையினாலும், "பிரிவுஅறிஷ்டமான தசையிலே போக வல்ல நிர்வஜ்ஜுன் வரவுஅறிஷ்டமான தசையிலே முன்னேவந்துநிற்கவும் வல்லன்" என்றிருக் கையினாலும், "இன்னமுமொருகால் கலந்து பிரிந்து நம்மைமுடிக்கவேணும்" என்றிருக்கை யினாலும். "வரவுதப்பாது" என்று அவன்வரவை நிச்சயித்து தோழிமாருந்தானுமாக "இனி அவன்வந்தாலு மவனுக்குமுசல்கொடுத்தல் வார்த்தைசொல்லுதல்செய்யக்கடவோமல்லோம்" என்று ஸங்கல்பித்து, "அவனறியாத தோரிடத்தேபோயிருக்கவேணும்" என்று பார்த்து; காயாம்பொழிலாய் அதிலே விளைவாடுகுமுலாய் அதின் நடுவே அதிமனோஹரமாய் இருப்ப தோரு மண்டபமாய், அதிலே இவர்களைல்லாருங்கடிக் கழகமாகவிருந்து, வந்தாலுமவனுக்கு இட்டெடுகொள்ளுகைக்குப் பற்றுகில்லாதபடி பூவைகிளிதோடக்கமான அசேதநமாயும் சேத நமாயுமுள்ள வீலோபகரணங்களை ஊரழிபூசலில் அரணுள்ள கோட்டைகளிலே சரக்குவாங்கு வாரைப்போலே ஓரிடத்தே திரளவாங்கி, இனி இவர்கள் மற்றதவை ஏதேனுமுண்டாகில் அது பெற்று அவனுக்கு ஸத்தையுண்டாகவேண்டும்படியாய், இப்படி யிவர்கள் சமயமிட்டு, வந்தாலும் அவனுக்குப் புகுவொண்ணுதபடி அநாதரமாகிற கன்மதினை உரக்கவிட்டு, அவ னுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வங்கொண்டு காரியங்கொள்ளுகைக்கு ஒருவழியில்லாதபடியும் ஸர்வசத் தித்வங்கொண்டு வ்யாபரிக்கவொண்ணுதபடியாகவும் இவர்கள் வ்யவஸ்த்தை பண்ணியிருந்

க்ருஷ்ணங்குத்தார்தர் சொல்லுவார் *கச்சித் ஸுகுசலீக்ருஷ்ண:* என்று இப்பிதற்றுத் தானென் என்று- *அநவா கிம் ததாலாயை:* என்பாராய், ஆஸுரப்ரக்ருதிகளான உகவாத ஹிரண்யாதிகன்மோஷ்டிகளில் திருநாமம் சொல்லுகை அஸஹயமாமோபாதி, இவர்கள் கோஷ்டியிலும் உகவை தலைமண்டையிட்டு, திருநாமஞ் சொல்லில் நெஞ்சு சிவிக்கென்னும் படியாய்க் கொண்டிருந்தார்கள் இவர்கள். இது இத்தலையிருந்தபடி.

இனி, அத்தலை இருத்தபடியென்னென்றால்: “வேறுகொண்டு உம்மைபரளிரத்தேன்” என்கிற ஆர்த்தநாதம் செலிப்பட்டது. *கச்சித்ரவா:* நல்லது செலிப்படுமவனிறே. இவ்வளவில் ஆறியிருக்குமவனன்றே: *பரமபதமாபந்த:* - என்றுகொண்டு ஸ்ரீ கஜேந்த்ராமூர்த்தியை ஆர்த்தநாதம் செலிப்பட்டபோது *அஸ்வீக்ருதப்ரளீதமணிபாதுகம் கிமித்சாகுலாந்த:புரம் அவா ஹரபரிஷ்க்ரியம்* என்கிறபடியே திருவடிசிகேகாத்து எழுந்தருளப் பற்றாமை வெறுந் தறையிலே பத்தெட்டடி இட்டும் ஐகக்ஸருஷ்ட்வாதிகளிலும் நினைவுக்கு மேற்பட ஒன்றும் காணாமையாலே, இப்பதற்றம் இருந்தபடியால் “இது இவ்வளவுகளிலன்று, இதுக்கடி யென்?” என்று திவ்யாந்த:புரம் கைகெலீக்கும்படியாய், பாவஜ்ஞான பெரிய திருவடியைப் பண்ணசெய்தேறப்பெறுதே வெறும்புறத்தேமேற்கொண்டு *பகவதஸ் த்வராயை நம:* என்று அறிவுடையார் ஈடுபடும்படிவந்து தோற்றினாப்போலவும்; த்ரௌபதியை துச்சாஸநன் நல்கிற போது ரக்ஷகராக ப்ரளீத்தாரான பர்த்தாக்கன் ஐவரிருக்க, *கோவிந்தேதி யதாக்கரந்த:* என்று நம்மை ரக்ஷகராக நினைத்துக் கூப்பிட, *மாம் தூரவாஸநம்* என்று ‘நான் ஸந்திவிதனாய் உதவப் பெற்றிலேன் அவளாபத்துக்கு’ என்றுநொந்து, “அவன் தனக்குஅடுக்கும்படி செய்தான். நான் அவதரித்தே அவதாரப்போஜனமொன்றும் பெற்றிலேன்” என்றுஇழவாளனாய், தர்மபுத்ரன் தலையிலே முடியையையும் வைத்து இவள்குழலையும் முடிப்பித்து விரோதிவர்க்கம் குழங் கெடுத்துப் போகட்டு தன்னுடைச்சோதியேற எழுந்தருளுகிற போதும் *நாதிஸ்வஸ்த்தமனா:* என்று திருவுள்ளம்புண்பட்டாப்போலவும்; *சரதல்பகதோ ரீஷ்ம: சாம்யந்திவ ஹுநாசந:மாம் த்யாதி புருஷவ்யாக்ரஸ் ததோ மே தத்கதம் மக:* என்று கொண்டு சரதல்பகதரான ஸ்ரீ பீஷ்மர்க்கு முற்பாடராய் உதவவேண்டியிருக்கப் பிற்பாடரானோம் என்று நோவுபட்டாப்போலவும்; *தேந தே தமநூவ்ரதா:* என்று என்முற்பாடுகண்டு அநுவர்த்திக்கக்கடவர்கள் முற்பாடராய்ப்படி நாம் பிற்படுவதே என்றிருக்குமவனிறே: இப்படிகளாலே திருவுள்ளம்போரவிரங்கி, *ப்ரளீதந்து பவந்தோ மே ஹ்ரீரேஷாஹி மமாதூலா, யதீத்ருநசரஹம் விப்ஸா ருபஸ்த்தேயைருபஸ்த்தித:* என்று தண்டகாரணயபரிஸரவர்த்திகளான ருஷிகளுடைய ஆர்த்திக்குமுற்பாடராய் உதவப் பெற்றிலேமென்னும் இழவாலே லஜ்ஜித்து, அவர்களைக் காலைக்கட்டிப் பொறுப்பித்துக் கொள்ளுமவனிறே: இனி* வ்யஸநேஷு மநுஷ்யானாம்* என்று ஸாரங்கியத்திலே இருக்கும்படி கண்டால், ப்ரணயிசி ஒருதலையானால் சொல்லவேண்டாவிறே. “நாம் கிட்டிகின்ற கையைக் காலைப்பிடிக்கவேண்டும் விஷயம் ஒரு திரயக்கின் காலிலே விழும்படி நாம் பிற்படுவதே! நமக்கினியொரு பும்ஸ்த்வமாவதென்? நாம் அங்கு இனிப்போய்ச் செய்வதென்? இங்கிருந்து செய்வதென்?” என்றுகொண்டு தடுமாறி, இத்தலையோடே கலந்தல்லது தரிக்கமாட்டாதானாய், இவர்களிருந்தவிடத்துக்கு அதாரவிப்ரக்ருஷ்டமாக வந்து, ப்ரணய கோபத்தாலே அணுக வொண்ணாதபடியிருக்கிற இருப்பைக் கண்டு, “இத்தலையில் அபிஸந்தியைக் குலைத்து நாம் கூடினோமாய்படியென்?” என்று சிந்தித்து, “அழகுகொண்டு வெவ்வுவோம்” என்று பார்க்கில் ஸௌந்தர்யம் கொண்டு தண்ணீர் வார்ப்பாரில்லை யிக்கோஷ்டியில்: *அஸிதேக்ஷணா* என்கிற தன்னேற்றம் உண்டிறே இத்தலைக்கு: இனி, “மேன்மைகொண்டு வெவ்வுவோம்” என்று பார்க்கில்; அந்த:புரத்தை ஆணக்காலிட்டுத் துடைப்பித்து புதிக்க வொண்ணாதே; இனி இவ்விஷயத்தைப் பெறுகைக்குத் தாழ்ச்சியேயிறே பரிகரம்: அது இத்தலையின் கடாக்கம் பெறுதிற்கு: ப்ரவர்த்திக்குமன்று நிஷ்ப்ரயோஜனமிறே: இனி இத்தலையும் செய்தால், ஆகையற்றுப் போகைக்குத் திருவடிகள் ப்ராராதே: இசைசுனிரிக்கே இருக்க, மேல் விழமாட்டானே: இனி விழக்காடுபாராதே மேல்விழமன்று, மருதுப்ரக்ருதியாகையாலேஇழக் காரிலும் வருமே: இனி, சேர்ந்து குளிர்த்த தண்ணீர் ஸந்திவிதமாயிருக்க, பெருவிடாயான வன் அழிஞ்சுக்காடேறப் போகமாட்டானே; அதாவது - “இவன் அல்பம்தாழ்த்தான்” என்று

வெறுத்து, "புகருவானல்லன் நம்கொஷ்டடியில்" என்றிருக்கிற இவர்களைவிட்டு நாட்டாரோடே உறவுபண்ணப் போவானன்றே; இனி "ஒருபடிபொருந்தினோமாவிரகென்?" என்று கடல் கடந்த திருவடிப்பட்டதெல்லாம் பட்டு, "ரானா தசரதோ நாம" என்னும் அளவன்றே, இவரிச் செய்யவருப்பதென்? என்று "ஏவம் பஹுவிதாம் சிந்தாம்" என்று மனோரதித்து: "நத்தலையும் அவர்கள்காலுங் கிடந்ததா கில் காலைக்கட்டிப் பொருத்திக்கொள்ளுகிறோம்" என்று அறுதியிட்டான். தலையானஉபாய மிதிற்காட்டில் இல்லையே; இதுதான் அடியிலே கண்டதொன்றிறே. ஆக, இப்படி அறுதியிட்டு, தன்னிறத்தோடு ஒக்க விகல்பிக்கலாவதொரு சோகையுள்ளிட்டு அவனுக்கும் தோழிமார்க்கும் தெரியாதபடி கிட்டச்சென்று, அவர்களைக் காணப் பெறுதே விடாய்த்தவன் கண்களாரளவும் நின்று வினைநீரடைத்துக்கொண்டு க்ருதார்த்தனய் நின்றான். ஆலோகாந்தரம் ஆலாபா திகளிலே ச்ரத்தை வர்த்திக்குமிதே, அதுவும்பெற்றிலன்; அவ்வளவிலும் தனக்குப் ப்ரணதாரகமான இவர்களுடைய பூவை கிளிதொடக்கமானவற்றினுடைய இனியபேச்சைக் கேட்கப்பெறுமையாலும் மிகவும் தளர்ந்து; தானும் அவளுமானால் அவளிற்காட்டிலும் தன்பக்கல் ப்ரேமமிரட்டித்திறே தோழிமாரிருப்பது; பிரிவினும் அப்படியே" என்றிருந்தான்; அவர்கள் அங்ஙனன்றிக்கே அவளிற்காட்டிலும் கோபமதிசயித்திருந்தார்கள். "ஸ ப்ராதுச் சரணௌ காமம்" என்று புருஷகாரம் முன்னாகத் தன்பக்கல்புகுந்தார்க்குத் தன் திருவுள்ளம் இரங்கும்படி தான் அறியுமே! இங்கு அப்படியே அவர்கள் புருஷகாரமாகவும் பெற்ற தில்லை; இனி இத்தலையிலைசவுண்டானாலும் அவர்களிசையாதவன்று அழைக்கவும் போகாதே *தத்தமஸ்யாபயம் மயா* என்றாலும், *வத்யதாம்* என்றவர்தம்மையிட்டே *ஆநய* என்ன வேண்டிற்றிறே; அவ்வழிகளாலும் ஒருமுகம் பெற்றிலன். *நஜீவேயம் ஷணமயி* என்றும், *ஷநேயமிதே யத்விரஹோதிதுஸ்ஸஹ:* என்றும் ஷணமாத்ரவிச்சலேஷமும் பொறுக்கமாட்டாதவன், அவர்கள் ஸந்நிதியிலே முகம்பெறுமே நின்று பிழைக்கமாட்டானே. இனி இவன் தன் அணுகுதலாலே இவர்களிருந்தவிடம் அடங்கலும் *சோபயத் தண்டகாரண்யம்* என்கிறபடியே மயிற் கழுத்துச்சாயலாய், இவனுடைய நிரந்தரகடாக்ஷபாதத்தாலே புளகிதகாத்ரைகளாய், இவனுடைய கடாக்ஷபாதத்தாலுண்டான சைத்யம் இவர்களுடைய ப்ரணயரோஷத்தால் வந்த கோபாக்கியும் விரஹாக்கியுமன்றாகில் பொறுக்க வர்தாம்படியாய்; கோபந்தான் அவன்ஸந்நிதியிலே மிகைத்து வாரா நிற்குமிதே, இவ்வோலக்ஷணங்களைக்கொண்டு இவன் வந்தமைவை நிச்சயித்துத் தங்களிலே ஒருமித்து முகம் மாறியிருக்க; இவனும் அவ்விருப்பைக்கண்டு எதிரிகளிட்ட மதினாமினிறே முறித்துப்புகலாவது; கிட்டப் பெருமையாலும் ஸந்நிதியாலும் ஆற்றாமை கரைபுரண்டு கால்ததையில் பாவாதபடியாய்க் கொண்டு தடுமாறிவருகிற ஸமயத்திலே, இவனுடைய ஜீவநாத்ருஷ்டத்தாலே இவர்கள் மறந்துபோன பந்தும் கழலும் இவன்காலிலே தாக்க; அப்போது, இருட்டமைகளிலே தடவிக் கொண்டுவாராரின்னால் உறியும் வெண்ணெயும் கையிலே தாக்கினால் ஹ்ருஷ்டனாம்போலே பெரிய ஹர்ஷத்தோடே விழுந்து இவற்றை எடுத்துக்கொண்டு, அத்தலையில் பண்ணின வ்யா மோஹம் அடங்கலும் இதிலேதோற்றுப்படி கண்களிலே ஒற்றிக்கொள்வது தலையிலே வைத்துக்கொள்வதாய், பிராட்டி திருவாழிமோதிரங்கண்டு பட்டதெல்லாம் பட்டான். *க்ருஷித்வா ப்ரேக்ஷமாணா ஸா* - "ராவணன்மாயையாலே வந்ததோ? என்னும் பயத்தாலேமுற்படக் கண்வைக்க மாட்டாதே யிருந்தான்: "அத்தலையாலேவந்தது" என்று தெளிந்தபின்பு கண்மாறவைக்கை அரிதாம்படியா யிருந்தான். *ஸா-ப்ரேக்ஷமாணா* - *பச்ய தேவி* என்றுகொண்டு முன்பு பார்வைக்கு க்ருஷி பண்ணவேண்டும்படியிருந்தவள்தானே, கண்மாறவைக்கைக்கு க்ருஷிபண்ண வேண்டும்படியாயிருந்தான். *பர்த்து:கரணியூஷணம்* - முதல் கைப் பிடிக்கிறபோது உறுத்தின படியையினைத்தான். *கரணியூஷணம்* - அணிமிகுதாமரைக்கையிறே. ஆபரணத்துக்கு ஆபரணங்காணும். *பர்த்தாரமிவ* - இவன் இத்தைத் திருக்கையிலேகொடுத்தவாறே, இத்தோடே சேர்ந்த விரலையும் தோளையும் நினைத்தான்; அந்நினைவுதான், தான் இக்கரையில் ஆளாகவும் அவர் அக்கரையி லாளாகவும், கடல் இடையிலேகிடக்கிறதாகவும் அறிந்திலன்; ஒருபடுக்கை யிலே கூடவிருந்ததாக நினைத்தான்; ஒரு குது சதுரங்கங்களிலே தோற்றுத் தன்கையிலிருந்ததாக நினைத்தான். *இவ* என்கிறான் ருஷி, ஜகதீஸமாதியாலே; இவனுணர்ந்தாலென்படக்கடவள்

என்று. *ஜாகதி* - சோகஜார்ஷங்களுக்கு இளையாதகுடியிலேபிறந்தவன். *முதிதாயவத்* ஹ்ருஷ்டையானான்; அப்படியேயாயிற்று இவனும் இவைபெற்றபின்பு. ஸம்ஸாரி, மூத்தனனால் அவனுடைய லீலோபகரணமும் போகோபகரணமும் ஸம்மாயத் தோற்றக்கடவது; ஆகாராதரமான ஸ்மருதியில்லையே; ததியத்வாகாரத்தாலே நியவிபூதியோடொக்கத் தோற்றுமித்தனை; அப்படியே இவனுடைய லீலோபகரணமும் போகோபகரணமாய்த்தோற்றக்கடவது. அவற்றிலே அவன் பண்ணும் வ்யாமோஹத்தைக்கண்டார்கள். “நம்மைப்பிரிந்தபின்பு ஸத்தையோடே குறியழியாமே யிருக்கக்கடவ இவன் இவையெல்லாம் நம்மைபுத்தேசித்துச் செய்கிறானாகக்கடாது; இங்ஙனே யாகவேணும்;—“நம்மைப் பிரிந்தபின்பு போய்ச் சிலரோடே கலந்தான்; அவர்களையும் பிரிந்தான்; அவ்வாற்றாமையோடே இங்குவந்தான்; இவற்றை ‘அவர்களுடைய லீலோபகரணமாயிருக்கும்’ என்று ப்ரமித்தானித்தனை, இது நம்பக்கல் வ்யாமோஹமுடையனாய்ச் செய்கிறுனல்லன்” என்றுகொண்டு, இவர்களிருக்க, அவனும் தன்னழகனும் குணங்களாலும் தன் செல்லாமைகளாலும் தாழ்ச்சிகளாலும் இத்தலையில் ஊடலைத்தீர்த்து ஸம்ச்சலேஷித்தபடி சொல்லுகிறது - இத்திருவாய்மொழி. இனி, இத் திருவாய்மொழிதன்னை, பூர்வாசார்யர்கள், பகவத் விஷயத்தில் ஸாபத்த்யம் தோற்ற வார்த்தைசொல்லுகை சேஷத்வலக்ஷணமன்று, வளவேழலகிற்படியாலே அயோக்யதாதுஸந்தாகம் பண்ணுகிறார்” என்று சிர்வஹிப்பர்கள். இத்தையப்பட்டர் கேட்டு, “என்சொன்னாரானார்கள்! இவர்க்கு பகவத்விஷயத்தினுண்டான ருசிக்கு ப்ரகாசகம் இத்திருவாய்மொழியாயிருக்கும்; இதுக்கு வேறே யொருவழியிருவதே! ஆனபின்பு இதுவே பொருணாமித்தனை” என்றருளிச்செய்தார். *ஹரிஷ்யாமி ஸபாந்தவம்* என்று மஹாராஜரோடே பெருமானுக்குக் கிலாய்க்கைக்கும் உறவுண்டாயிற்றிறே.

மீன்னிடைமடவார்கள் நின்னருள்துவார் முன்புநானதஞ்சுவன்*

மன்னுடையிலங்கை துரண்காய்ந்தமாயவனே!*

உன்னுடையசுண்டாயம்நானறிவன் இனிஅதுகொண்டுசெய்வதென்?*

என்னுடையபந்தாங்கழலும் தந்துபோகுநம்பி!*

(1)

ஒ.—முதற்பாட்டில், இப்பிராட்டியும் தோழிமாரும் வாக்மறந்து, அசேதநமாகையாலே தானாக இருக்கவும் அறியாத பந்தையும் கழலையும் தன்னுடைய ஸ்ரீஸூத்ருஷ்டத்தாலே கண்டெடுத்துக் கொண்டு “க்ருஹீத்வா ப்ரேக்ஷமாஹ ஸா” என்னும்படியாலே திருக்கண்களாலே யவற்றை நிரத்தரமாக நோக்கித் திருவுடம்பில் எங்கும் படுப்படியனைத்துக்கொண்டு, இப்பிராட்டியை ஸ்பர்சிக்கப் பெருமையாலுள்ள வ்யஸநமெல்லாந்தீர் வினேநீரடைத்துக்கொள்ளுகிறபடியைக்கண்டு, “இது நம்மோட்டை ஸ்நேஹத்தாலே பிறந்ததானில் இத்தன்காலம் தாழ்க்கக்கடாதானகையாலே, மற்றும் சிலர்பக்கலிலே ஸ்நேஹத்தைப்பண்ணி அவர்களோடேகலந்து பிரித்து பிரிவாற்றாமையாலே கலக்கி, நம்மை ‘அவர்கள்’ என்று ப்ரமித்து, நம்முன்டயபந்தையும்கழலையும் அவர்களினவாகக் கொண்டா சவஸிக்கிறான்” என்று நிரூபித்து, அவனைக்குறித்து, உன்னை இப்படி கலங்கப்பண்ணவல்ல நிரவதிக ஸௌந்தர்யத்தையும் ஆத்மகுணத்தையுமுடையராய் “உன் அருள் சூடப்பிறந்தவர்கள் இத்தை அறியிற்செய்வதென்?” என்ன, “அவர்கள் அஸந்நிஹிதைகளன்றோ, கானும்படியெங்ஙனே?” என்ன, “அவர்களோடு நீ கலந்து பரிமாறினபடியை அஸந்நிஹிதையாய் வைத்தே நான் எங்ஙனே யறிந்தபடி? அப்படியே யவர்களுந் அறிவர்; ஆதலால் அவர்கள் காணச்செய்கிற செயலன்றே இது” என்ன, “அங்ஙனையானால் வருவதென்?” என்ன, “தத்கடானைக்கதாரகனாயிருக்கிற உன்னை அவர்கள் கடாக்ஷியாதொழிவரென்று அஞ்சாநின்றேன்” என்ன, “என்றோடு உனக்குஉறவுஇல்லை யாகில் நீ அஞ்சுகிறதென்?” என்ன, “சிலர் அனர்த்தப்படக்கண்டால் ‘ஐயோ’ என்னும்போது உறவு வேணுமோ?” என்றுஇவன் அருளிக்கெய்ய; “இப்படி அஞ்சக்கை பண்ணுகிறதென், எனக்கு வேறொரு ஸம்ருதநஸ்யஸீஷ்யமுண்டோ?” என்னுடைய கடாக்ஷமெயன்றோ எனக்கு தாரகம்” என்ன, “அது பொய்யின்றே” என்ன, “என்றோடு பரிமாறுவார்திறத்தில் நான் பொய் செய்வதுண்டோ?” என்ன, “நீ யார்திறத்தில் மெய்செய்தாய்?” என்ன, “ஸ்ரீஐதகராஜன் திருமகனுக்காக ஏகதாரகரத்தானும்

உன்னாதுறங்கா தொலிகடலைபூடறுத்துச்சென் நினைக்கையை யழித்தது பொய்யோ?" என்ன, "அதுவும் அவளுக்கு ஸ்நேஹித்துச் செய்தாயல்லை; ஒருத்திக் கொருமெய் செய்யவே எல்லாரும் மெய்யனென்று உன்னைவிசுவலித்து உனக்ககப்படுவெரென்றுசெய்தாயத்தனை" என்ன, "ஆகில், உன்னை அகப்படுத்துகைக்காக அச்செயல்களைச்செய்தானோ?" என்ன, "நான் அது வஞ்சனமென்னு மிடம் பண்டேயறிவன்; அத்தை இனி என்பக்கல் ஆவிஷ்கரித்து ம்ரயோஜனமிலலை; அபூர்வைகள் பக்க லிலே போ" என்ன, போகாதே பின்னையும் பந்தையும் கழலையும் இவன்விரும்பம்புக என்னை உன்னருள் சூடப் பிறத்த மின்னிடைமடவார்களாக ப்ரமித்து, என்னுடைய லீலோபகரணங்களையும் அவர்களின் வாகக் கருதி இவற்றைக்கொண்டு ஆச்வலிக்கிறும்; இவை அவர்களுடையன அல்ல, என்னுடைய பத்தும்பற்றும் இவை; இவற்றைத் தந்து அவர்கள் உன்னை உபேக்ஷியாமே அவர்கள் இருந்த இடத்தேற என்னைப்போகு நம்பி என்று எம்பெருமானை முகம்பாராதே இருந்து அருளிச்செய்கிறான்.

இ.—முதற்பாட்டில், இவர்கள் மறைக்க மறந்து, அசேதநமாகையாலே இறயக்க அறியாத பந்தையும் கழலையுமெடுத்துக்கொண்டு "க்ருஹித்வா ப்ரேக்ஷமாணா" என்கிறபடியே இவற்றிலே பண்ணுகிற அந்யாதரத்தைக்கண்டு, "இவனுடன் வார்த்தை சொல்லாதே இருக்கிறதென்?" என்று "இவை நீ நினைக்கிறவர்களுடையனவன்று காண்; எங்களுடையன காண்; இவற்றைத்தந்து, அவர்கள் உன்னை உபேக்ஷியாமே அவர்களிருந்த விடத்திலே போ" என்கிறான். [மின்னிடைமடவார்கள் நின்னருள் சூடுவார் முன்பு] - பந்திலும் கழலிலும் பண்ணுகிற அபிரிவேசத்தைக் கண்டு, "இது நம் பக்கல் ப்ரேமத்தாலே வந்ததாக மாட்டாது, வேறே சிலரோடே கலந்து பிரிந்து பிரிவாற்றாமையாலே கலங்கி, நம்மை அவர்களாக ப்ரமித்து பந்தையும் கழலையும் அவர்களினவாகக் கொண்டாச்வலிக்கிறான்" என்று பார்த்து, உன்னை இப்படி கலங்கப் பண்ணவல்லவழமையும் ஆத்மகுணத்தையுமுடையவர்கள் முன்பே இதென்ன காரியம் செய்கிறாய் என்கிறான். [மின்னிடை] - தேக குணத்துக்கு உபலக்ஷணம். [மடவார்கள்] - நான், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பு முதலானவை ஆத்ம குணங்களுக்கு உபலக்ஷணம், தன்னோடு கலக்கிறபோது "இதோரழகே! இதோர் ஆத்ம குணமே!" என்று கொண்டாடும்படியைக் கண்டு, "இவன் புக்கவிட மெய்கும் சொல்லும்படி இதுவிறே" என்று கலித்துச் சொல்லுகிறான். மடவார்களென்கிற பஹுவசனத்தாலே—ஒருவர்க்கு உற்றானுமிராத பரபரப்பைச் சொல்லுகிறான்.

"இதுவென்?, அவர்களா?" என்ன, [மின்னருள் சூடுவார்] - உன்னுடைய ப்ரஸாதத்துக்குப் பாத்திரமுதிகள். எங்களை அவர்களாக ப்ரமித்து முன்னடிதோற்றதுபடி பண்ணினவர்கள்; அவர்கள் ஸந்திதியிலே இதென்ன காரியம்செய்கிறாய். "இவன் விமுகையானகையின்று வார்த்தை சொல்லும வளானால், மற்றுள்ளது பார்த்துக் கொள்ளுகிறோம்" என்று அந்தை இறகந்து. "அவர்களிங்குண்டோ?" என்றான்; அவர்களோடு கலந்தபடியை அஸந்திவிறுகையான நாளறிந்தபடி கண்டாயே; அப்படியேயவர்க ளும் அறிவர்கள் காண்; உன்னைப்போலே அந்யபஸரகளோ அவர்கள்? செய்யாதொழியில் அத்தனை வல்லது செய்தது மறைக்க வெண்ணாதுகாண். "அங்ஙனையானால் வருவதென்?" என்ன; [நாள தஞ்சுவன்] - "அஞ்சவேண்டுகிறதென்" என்ன, "பக கிணற்றிலே விழுந்தால், 'ஐயோ!' என் பாரிலலைபோ?" அவர்கள் கடாக்ஷமேதாரகமாக இருக்கிற உள்பக்கலிலே வைமுக்கயத்தைப் பண்ணுவார்கள். "அத்தால் வருவதென்" என்ன, "நீ துடிப்புதி; அது நான் காண் மாட்டேன்". அவர்கள் பக்கல் முகம் பெருதே விற்கும் தடுமாற்றத்தை 'அது' என்கிறான். "என்னோடு உறவில்லையாகில் அஞ்சுகிறதென்?" என்ன, "பராரந்தம் பொறுக்கமாட்டாதொழிகைக்கு உறவுவேணுமோ? உன்னைப்போலே பராரந்தமே போதுபோக்காக இருக்கிறவர்களோ நாங்கள்?" என்ன, "இப்படி அதிசங்கை பண்ணுகிறதென்? உன்னை யொழிய வேறு சிலர் உண்டோ எனக்கு" என்ன, "அதுபொய்யிறே" என்ன, "நான் ஆர்திறத் திலே பொய்செய்தேன்" என்ன, "நீ ஆர்திறத்திலே மெய்செய்தாய்" என்ன;—[மன்னுடை இத்யாதி] - "ஏக தாரவ்ரதனாய் உன்னாதுறங்காதொலிகடலைபூடறுத்துச்சென் நெருத்திக்காக இலங்கையையழித்தது பொய்யோ?" என்ன, அதுவும் "சினத்தினுற்றெள்ளிலங்கைக் கோமானைச் செற்ற மனத்துக்கினியானை" என்று, இளம்பராமிருப்பார் அகப்படுகைக்காகச் செய்தாய் இத்தனை. [மன்னுடை இலங்கை] - ராவண பாலிதையான லங்கை. ஆரேணுக்கும் ரக்ஷிக்கலாம் அரணுடைய வூர்; வெளி நிலத்திலும் ரக்ஷிக்கவல்ல ராவணன். [அரண் காய்ந்த] - அவ்வரணையுரித்து முலையடியே வழிபோம்படி பண்ணினவன்.

[மாயவனே] - க்ருத்ரிமசேஷத்தங்களைப் பண்ணுமவனே! “அது சிலரை அகப்படுத்துகைக்குச் செய்த தாகில், உன்னை அகப்படுத்துகைக்கு ஆளுனோ” என்னும்:—[உன்னுடைய கண்டாயம் நானறிவன்] - உன்னுடைய க்ருத்ரிமனையென்னுமிடம் காணறிவன். [இனி அது கொண்டு செய்வதென்] - நானறிந்த பின்பு அதை முன்னிட்டு என் பக்கல் ப்ரயோஜனமில்லை; அபூர்வங்கள் பக்கலிலே போவென்ன, “கைப்பட்டத்தைச் செய்வனாவதில்லைவிறே” என்று பந்தையும் கழலியுங்கொண்டு, “போகிறோம்” என்று போகப்புகுங்கள்; [என்னுடைய பந்துங்கழலும்] - இவை யாரதாக நினைத்துக்கொண்டு போகிறாய்? நீ நினைக்கிறவர்களதல்ல காண்; என்னுடையபந்தும் கழலும்கிடாய்; “ஸ்வரூபத்தைப் பார்த்தாலும் மமகாரம் தயாஜ்யம்; “த்யயக்ஷரஸ்து பவேந்மருத்யு:” என்கிறபடியே; ப்ரணயதாஸையில் வந்தாலும் ‘உன்னது’ என்னது’ என்கைக்கு மேலில்லை உறவறுதிக்கு; தானே பொகட்டுப்போம்” என்று ‘என்னுடைய’ என்கிறான். அவனும் “யஸ்யயதே தஸ்ய தத்தநம்” அன்றோ? ஸ்வரூபஜ்ஞாநமுடைய உன்னுடைய மமகார விஷயம் அடங்கலும் ‘என்னதன்றோ’ என்று போகத்தொடங்கினான்; [தந்து போகு] - “உயிரை வைத்துப்போ” என்பாணரப்போலே, “அவன் மாட்டான்” என்று அறிந்து மர்மஜ்ஞையாகையாலே ‘தந்து போகு’ என்கிறான். “இவர்கள் தொட்டனைத்தது” என்றிறே அவன் ஆதரிக்கிறது; இவரும் அவன் தொட்டனைத்தவற்றைக் கொண்டு தரித்துக் கிடக்கைக்காக ‘தந்து போகு’ என்கிறான். “நான் தருவேனோ? இவையொழிய எனக்குச் செல்லுமோ?” என்றான். [நம்பி] - முதலிகளன்றோ; உமக்குப் புக்கவிடம் எங்கும் பந்தும் கழலும் அன்றோ, “ஷோடச ஸ்த்ரீஸஹஸ்ராணி” என்கிறபடியே அபிமத விஷயங்கொன்றிரண்டோ? நடக்கலாகாதோ? சப்தத்துக்குப்பொருள் சொல்லுகையன்றிக்கே, உக்திப்ரத்யுக்தியாலே நினைவைச்சொல்லுகிற இதுவிறே இத்திருவாய்மொழிக்குக் கருத்து, திருப் பாவைக்கு “எல்லேயிளங்கினியே” என்கிற பாட்டுப்போலே, இத்திருவாய்மொழியும் பாவப்ரதான மென்றும் இடத்தைக் காட்டுகிறதாயிற்று.

கடு.—முதற்பாட்டு. இப்படி வரவுதாழ்த்ததும் இத்தலையை ஒழியச்செல்லுவதாயன் றிறே; கடுக வந்துகொண்டு நின்றான், பந்தையும் கழலையும் எடுத்துக்கொண்டான், அவப்ப லாபமென்று தோற்றும்படி நின்றான், இத்தலையில் பண்ணக்கடவ வ்யாமோஹம் அடங்கலும் இவற்றின்பக்கலிலே பண்ணினான். அவன்படுகிற அலமாப்பைக் கண்டு, “இவையெல்லாம் நம்மைக்குறித்துச் செய்கிறாள்வல்லன், தான் கலந்துபிரிந்தவர்களுடைய உபகரணங்களாகக் கொண்டு செய்கிறான் இத்தனை; இவனுடன் வார்த்தை சொல்லாதே இருக்கிறதென்” என்று, “வாராய்! நீ நினைக்கிறவர்களது அன்றுகான் இவை; உனக்கு உபேகஷாவிஷயமான எங்கள்து காண் இவை, இவற்றைத்தந்து அவர்கள் பக்கலிலேறப்போ” என்ன,

“ஓம், அது செய்கிறேன், [இங்ஙனே] - காரைச்சமந்ததொரு மின் நின்றதி!” என்ன [மின்னிடைமடவார்கள்] என்கிறார்கள் - “அவர்கள் பாடேறப்போகிறவன் இடையிலே இதொன்றைச் சொன்னான், அதுதான் நிலையில்லாது” என்று பார்த்து “வாராய்! நீ உபே க்ஷித்ததொரு விஷயத்திலே இத்தனை கால் தாழ்ந்தால், உன்னை விரும்பியிருப்பார் அநேகராகை யாலே போரகெருக்குண்புதி கிடாய். அவர்கள் தங்கள்படி இருந்தபடியெவ்வான்? இதொரு தேஹகுணமும் ஆத்மகுணமும் இருக்கும்படியே! [மின்னிடை] - மற்றும் தேஹ குணத்துக்கு உபலக்ஷணம். [மடவார்கள்] இது - நான், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பு முதலான ஆத்மகுணங் களுக்கும் உபலக்ஷணம். மடவாரென்கிற பஹுவாக்ஷந்தாலே - ஒருவர்க்கு உற்றானுபிராகம சொல்லுகிறது. நீ அதஸ்மிம்ஸ்தத்புத்தி பண்ணும்படி பண்ணுவிப்பதே அவர்கள் சிலர். இவனுடைய அலமாப்பைக்கொண்டே அவர்களுடைய வலைக்ஷணத்தை அழியக்கிறானிறே. பாவியேன், உன்னை இங்ஙனே இடையிலே பிச்சேறித் துடிக்கப் பண்ணிறார் ஆரோ? [மின் னிடை மடவார்கள்] - இவனோடு ஸம்பந்தமுடையாருடைய தேஹ குணங்களையும் ஆத்ம குணங்களையும் சுபாச்ச்ரயமாக நினைத்திருந்தபடி தோற்ற வார்த்தை சொன்னபடியென் தான்! ப்ரணயரோஷம் புறவாரிலே செல்லா சிற்சச்செய்தேயும், அகவாயில் நினைவு இதுதே. அகவா யிலும் தவேஷமேயானாலும் வந்து இருந்தபடி சொல்லவேணுமே; தவேஷத்தாலேசொல்லு மன்றும் *தருகொன் ருபஸம்பந்நெ* என்றல்லது சொல்லவொண்ணாதே. [மின்னிடைமட வார்கள்] - தங்கன்பாடு கிட்டினால், “இதோரிடையே இதொருகுணமே!” என்று அவனுழங்

கால்படும் துறையறியுமே, "அப்படியேயேயிறே இவன் போனவிடத்திலும்" என்று இருக்கிறார்கள். இங்ஙனன்றாகில் எதிர்த்தலையைக்கண்டு சொல்லுகிறான். இப்படி இருப்பாருமுண்டோ புறம்பே என்ன, [நின்னருள் குடுவார்] - உன்னுடைய ப்ரஸாதத்துக்குப் பாத்ரபூதகனா யிருப்பார். இங்ஙனவிலே "உன் தலையிலே கால் வைக்கப்பிறந்தார்" என்று சொல்லவிறே அடுப்பது; அங்ஙன் சொல்லுமன்று; அது அவனுக்கு இடமாமே; அதாவது - இவன்காலத் தன் தலையிலே எடுத்து வைத்துக்கொள்ளுமென்கை. உறவு தோற்றமல் இருக்கிறவன் அங்ஙன் சொல்லாவிடே. பாவபந்தம் அடியாகவந்த கலவியாகையாலும், நினைவும் அத்தலையாலே வந்ததாகையாலும், அவன் வார்த்தையாக நடுவொன்றில்லையேயாகிலும் இடையீடுபொறுக்கக்கடவது. ஆனாலென்? அவர்களிங்கு இல்லையே. பென்னுன். [முன்பு] - எங்களை அவர்களாகநினை. நாங்கன்காண் அவர்களென்கிறான். "அவை யெல்லாமிங்கேயிறே" என்னவென்றியிருக்க, தனக்கு வேறே சிலர் உண்டாகச் சொல்லுவானேன்? என்னில்; பலகேட்க நினைத்திருக்கிறவன் ஒரு வார்த்தையோடே தலைக்கட் டானே; இட்டிருக்கொள்ளுகையிறே இவன் தனக்கு தாரகம். [முன்பு] - நீ செய்யுமவையெல்லாம் மறைக்கப்போகாதுகாண். நீ அங்குச் செய்தவை எல்லாம் கண்டாயே நாங்கள் அறிந்தபடி; இப்படியே, நீ இங்குச் செய்யுமவையெல்லாம் அவர்கள் அறிவர்கள் காண். அவர்களுக்கு உன்னைப்போலே வேறு அந்யபரதை இல்லையென்காண். உன்னைப்போலே நினைப்போதே கொள்ளர்ய் அவர்களை. உன்னைக்கலந்து பிரிந்தார் உன்னை ஸாஷாத்தகரித்தபடியே இருப்பார்கள்காண்; "பிரித் தொன்றுநோக்காது தம்முடைய பின்னே திரிந்துழலும் சிந்தனையார்" என்றிறே இருப்பது. அவர்களுக்கு வேறு விஷயமில்லாமையாலே ஸர்வகாலத்துக்கும் ஸம்ருதிவிஷயம்நீயேகாண். ஆனாலென்? உங்களுக்கு என்னோடொரு ஸம்பந்தமில்லையென்பது அத்தால் வருவதென் றில்லையே? என்றான்; [நானதஞ்சுவன்] - உன்னைப்போல் அல்லோம்காண் நாங்கள். நீ இங்கே சிறிதுபோது கால் தாழ்த்துப் போனால், அவர்களுள்ளே அரைக்கணம் முகம்மாறினால் நீ பொறுக்கமாட்டாமல் கிடந்து துடிக்கும் துடிப்பு நான் காணமாட்டேன்; கலந்து பிரிய வல்லாயும் துடிப்புக்காணவல்லாயும் நீயேகாண். பராதர்த்தங் கண்டால் பொறுக்க மாட் டோங்காண் நாங்கள். உன்னோடு உறவு இல்லையேயாகிலும் நீ படும் அலமாப்புக்கண்டால் பொறுக்க மாட்டோம்; சிலர் கினற்றிலே விழுந்தால் ஒரு குரல் கூப்பிடும்போது உறவு வேனுமோ? அவர்கள் பக்கல் முகம்பெருதேநிற்கும் தடுமாற்றத்தை 'ஆற்றேன்' என்கிறான். அரைக்கணம் இத்தலையையொழிய ஜீவிக்கமாட்டாதே செல்லாமையையுடைய என்னைப் பொய்யனுக்கிப் புறம்பாக்வி வார்த்தை சொல்லுவதே! என்றான். [மன்னுடையிலங்கை யரண்காயந்த்மாயவனே] - "என்தான்? நீ பொய்யனல்லையோ?" என்றான். "நான் என்னோடு பரிமாறினரில் இதுக்குமுன்பு ஆர்க்குப் பொய்செய்தேன்?" என்றான்; "நீதான் ஆர்க்கு மெய்செய்தாய்" என்றான்; "என்தான், "உன்னுதுறங்கா தொலிகடையூடறுத்து" என்று, ஏக தாரவரதனுய்க் கொண்டு நான் பட்டதெல்லாம் பொய்யோ?" என்றான். "அதுதான் நீ வேண்டிச் செய்தாயோ? ஒரு துறையிலே ஒருமெய் பரிமாறுவிடில், நமக்கு மேல் உன்ன தெல்லாம் ஒரு தொகையில் அகப்படாதென்று செய்தாயத்தனையன்றோ? அபலைகளை அகப்படுத்திக்கொள்ள இட்ட வழியன்றோ?" [மன்னுடையிலங்கையரண்காயந்த்] - நிலமிதிதா னெதிரிகள் மன்னுண்ணும்படியாய், அதுக்கு மேலே *ஸங்காம் ராவணபாரிதாம்* என்றுகொண்டு, ஸிம்ஹங்கிடந்த முழஞ்சுபோலே பையனுணர்ந்து நோக்குகிற ஊரையழியச்செய்த. [மன் னுடை] - மன்னையுடைய. [மாயவன்] - க்ருத்ரிம வ்யாபாரத்தைஉடையவன். "அழகிது; ஒருமெய்யுமுண்டாகச் சொன்னாலே; அத்தை இங்கே செய்தேனுனாலே? மேலுள்ளதும் எல்லா மாகைக்காக" என்றான். [உன்னுடைய சுண்டாயம் நானறிவன்] - அது உனக்குச் செய்யலா வது செவ்வேபரிமாறும் அவர்களோடுகாண்; நீ செய்கிறவையெல்லாம் பண்டே எனக்கு ஜ்ஞா தங்காண்; நீ செய்கிறவையெல்லாம் "மெய்" என்றிருப்பான் பூரிஜநகராஜன் திருமகன்காண்; உன்னுடைய க்ருத்ரிம லீலைகளெல்லாம் நானறிவன். சுண்டாயம் - ஸ்வார்த்தபரத்வம். அறிந் தென், அறியாவிடிலென்? ப்ரவ்ருத்தமாயிற்தே" என்றான்; [இலரியதுகொண்டுசெய்வதென்] - "ஸாத்யமாயிற்று அதிறே" என்றான்; "ஸாத்யம்சததுக்கு ஒருப்ரயோஜனம் கண்டிலோம்" என்றான். (அதாவது - நானறிந்தபின்பு உன்க்ருத்ரிமத்தை முன்னிட்டு என்பக்கல் ப்ரயோஜந

மில்லையென்கை.) அவனும் ஒன்றைநினைத்து, “ஆதில் எனக்கு ஸாத்யாம்சம்தான் இல்லையோ? என்றான்: (என்றவந்தரத்தே கைப்பட்டபந்தையும் கழலையும் கொண்டுபோகப்படுக்கான்) [என்னுடைய பந்தம்கழலும்] - கைப்பட்ட பந்தையும் கழலையும் போரவிரும்பப் படுக்கான். “பாவியேன், நீ எங்கே செய்யக்கடவத்தை எங்கேசெய்கிறாய்? அவை நீ நினைக்கிறவர்களதன்று காண்: அவை என்னதுகாண்” என்றான்: “அதுதான்மெய்யே” என்றான்: இவன்விருப்பத்துக் த அதுதானேயிறே வேண்டுவது: *யஸ்யதேதஸ்யதத்தநம்* என்று மற்றையது அந்தரத்தே வருமிதே. (அதாவது ஸ்வரூபஜ்ஞாநமுடைய உன்னுடைய மமகாரவிஷயம் அடங்கலும் என்னதன்றோ என்று போகத் தொடங்கினான்.) இனிப்பரவேசத்திலே, “முடியப்பார்க்கிறான்” என்று சொல்லிற்று ஒன்றுண்டு: அது - இப்பதத்திலே தோற்றுகிறது. அவன் ஸந்திதியிலே “என்னது” என்று சொல்லுகைக்கு மேற்பட்ட முடிவிக் கியிறே: *தவ்யக்ஷரஸ்து* *பவேந்மருத்யு* இதே: *மாமகா:பாண்டவாச்சைவ* - என்கிறவிடத்துக்குச் சிறியாத்தான் சொல்லும்படி - என்னுடையவர்களென்றும் பாண்டவர்களென்றும் பிரித்தான். அது இதே விநாசபர்யந்தம் ஆக்கிவிட்டது” என்று. இது தான் தத்தவகதையே அன்று, ப்ரணயகோஷ்டியிலும்; கலவியிலேவந்தால் “உன்னது, என்னது” என்கையிறே உறவறுகையாவது. [என்னுடைய பந்துங்கழலும்] - *ஆத்மேத்யேவதுக்ருஹ்ணீயாத்* : என்கிறபடியே ஒன்றையொன்று உபாஸியாநிற்கச்செய்தே, தன்னை உபாஸித்ததென்று சொல்லவாம்படியிறே இரண்டு வஸ்துவக்கும் ப்ரத்யாஸத்தி இருந்தபடி. ஸ்வரூபம் விசதமானால், “நான்” என்னவுமாய் “அடியேன்” என்னவுமாய்க்காணும் இருப்பது. [தத்துபாகுதம்பி] - நீ இங்கே கால்தாழாமின்றாய்! இதுக்கொரு தாற்பர்யம் அறியாதே உன்னையுபேக்ஷிக்கத் தொடங்குவார்கள்: அதுக்கு முன்னே போ. [நம்பி] - முகப்பழக்கமும் இன்றிக்கே இருந்தது: முதலியாருமாயிராமின்றி: கடுகப்போகப் பாரும். “கண்டகாட்சி புல்லெழுந்து போனபடியிறே இவன் இங்கன் சொல்லுகிறது” என்று பெரியமுதலியார் வார்த்தை. என்னுடைய பந்துங்கழலும் என்றவிடம் அவன் போகடுகைக்குச் சொன்னவார்த்தை. தத்துபோகு என்றவிடம் - அவன்விரும்பினவை யொழியத் தனக்குச்செல்லாது என்னுமிடந் தோற்றுகிறது. [நம்பி] - *ஷோடசஸ்த்ரீஸஹ ஸ்ரானி* என்று உமக்குப் போனவிடம்எங்கும் கொண்டாட்டத்தால் குறையில்லை, எங்களுக்கு உம்மைக் கிடையாது: இனி உம்முடைய கரஸ்பர்சம் உண்டாய்ப் போகட்டவை கொண்டாடிலும் எங்களுக்கு ஜீவித்துக்கிடக்கவேணும்; ஆனபின்பு அவற்றை எங்களுக்குத்தத்துப் போம். “உயிரைவைத்துபோம்” என்பாரைப் போலே. இவன் இவை கைவிட்டுப் போக மாட்டான் என்று அறிந்து, மர்மஜ்ஞாநயாகையாலே: தத்துபோ” என்கிறான்.

போகுதம்பி! உன் தாமரைபுரைகண்ணிகையும் செவ்வாய்முறுவலும்*

ஆகுலங்கன்செய்ய அழிதற்கேநோற்றோமேயாம்*

தோகைமாமயிலார்கன்நின்னருள்தடுவார் செவியோசைவைத்தேழ*

ஆகன்போகவிட்டுக் குழலாதுபோயிருந்தே. (2)

ஒ.—[போகுதம்பி] - இப்பிராட்டி “போகுதம்பி” என்று முதல் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டு, அவளும் “போவோம்” என்று சிறிது கிட்டவர, “உறவு உடையாணரப்போலே எங்களைத் தீண்டாதே கடக்கநில்லும்” என்ன, தன்னைக்கிட்டவேண்டா என்றுஇவன்நிஷேதித்த நிஷேத வசனத்தைக்கேட்டு, நமஸ்கரித்தவிடத்திலே ஒருபாட்டம் மழைநிழந்தாப்போலே இவனுக்குத் திருக்கண்களிலும் நிரூப்பவளத்திலும் பிறந்த புதுக்கணிரிப்படிக்கண்டு அவர்கள் ஈடுபட, அத்தகுக்கண்டு “ஈடுபட நின்றுவைத்து, என்னோடு உறவில்லை என்கிறபடி எங்களை?” என்றுஅவன் அருளிச்செய்ய, “நாங்கள் உன்அழகைக்கண்டால் ஈடுபட்டுமகிழ்ச்சிக்கும்கூட உறவைஉடையவர்களல்லோம்; உன்னதுகைக்கண்டு ஈடுபட்டு நினைக்காமாய்ப்போகப் பிறந்தோமித்தனை” என்று பராங்குமிகளாய் நிற்க, எம்பெருமானும் “நீங்கள் ஆரானுலாமிந்; இதோரு மயிரமுடியிருந்தபடியென்?” என்ன, “யோலியைக்

கண்டு ப்ரயிக்கும்படி உன்னை இப்படிப் பிச்சேற்றும் மயிர்முடியை உடையராம் உனக்கு ஸத்ருகைகளா யிருக்கும் அவர்களோடேபோய் ஸம்ச்சேஷி" என்ன, "அவர்களைச் சந்திக்கவல்ல விரகபெறுந் தனையும் இப்போ யிருக்கிறோம்" என்ன, "நீ உனக்கு அபிமதைகளாயிருக்கிறவர்களை விச்சேஷித்து நோஷப்பட்டாராதே அவர்களோடே ஸம்ச்சேஷிக்கைக்கு உபாயஞ்சொல்லக்கேளாய்; 'அதென்?' என்னில், குழல ஊதி அக்குழலோசைவழியே அவர்களையடைய மெய்க்காட்டுக்கொண்டு அவர்களோடே ஸம்ச்சேஷி" என்ன, அவனும், "பெண்களையழைக்கைக்குக் குழலாதுகிறான்" என்பர்; அது ஈடன்று" என்ன, "நீ மெய்க்கிற பகைகளைக்கடக்கவிட்டு அவற்றை அழைக்கிறாயாகப் பெண்களெல்லாம்வந்து திரளுகைக்கு நீர்வாய்ப்பான நிலங்கனிலேபோய் இருந்து குழலாதி அங்வழியானே அவர்களையழைத்து அவர்களோடே ஸம்ச்சேஷி" என்கிறான்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், "தந்துபோகு நம்பீ!" என்றான்: அவனும் 'போவோம்' என்று கிட்டவர நின்றான்: ப்ரணயதாரையில் வ்யவஹாரமும் ப்ரதிபத்தியும் வ்யுத்தத்திவேனையிற்போலன்றிறே, இயலறியும் அவனுக்கையாலே, "வார்த்தை சொல்லோம்" என்றிருந்தவர் வார்த்தைசொல்லக்கடவளாய் 'போ' என்றுளாகில், இனிச்செய்வதென்?" என்று வர நின்றான். [போகுநம்பீ] - என்கிறான். நீர் பரப்பராய் முதலிகளாயிருப்பதிர்: உறவு உடையாரைப்போலே தீண்டாதேபோம், எத்தனைபேரைத் தீண்டினீரென்று அறியோம்; எங்கள்மேல் புடைவைபடாமே போம்: முற்பட "போகுநம்பீ" என்றவாதே வரநின்றான்; பின்பு "போகுநம்பீ" என்றவாதே தொட்டான். [உன் தாமரைபுரை கண்ணினையும் செவ்வாய்முறுவலும்] - இவனுடைய அம்ருதோபமமான நிகேதவசனம் கேட்டவாதே, ஒரு நீர்ச்சாவினிலே ஒருபாட்டம் மழை விழுந்தாப்போலே அவயவங்கள் விக்குதமாயிற்றின. "ஸமஹாத்மாஸு" துர்லப: என்றுகிட்ட உபேசிக்கக் கிடையாத ஸம்ஸாரத்திலே இவ்வளவு அவகாவித்து ப்ரணயரோஷத்தாலே "போ" என்பாரைப் பெற்றால் விக்குதனாகச் சொல்லவேணுமோ? [தாமரைபுரை கண்ணினையும்] - விகாஸம், செவ்வி, குளிர்ந்தி, பரிமளம் இவற்றை உடைத்தாகை. [செவ்வாய்முறுவலும்] - ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிட்டு அதரத்தில் பழுப்பெறித்துத் தோற்ற ஸ்மிதம்பண்ணி நின்றநிலை. [ஆகுலங்கள்செய்ய வழிதற்கே நோற்றோமேயாம்] - இவனுடையநிகேதவசனத்தாலே அவனுக்குப்பிறந்தவிசாரம் இவர்களுக்கு ஈடு படுகைக்கு உறுப்பாயிற்று. அவனுக்கு ஒன்றிரண்டு அவயவமாயிற்று விக்குதமாயிற்று; இவர்களுக்கு ஸர்வாவயவங்களும் கிதில்மாயிற்று: அன்று அழிக்குமாபோலன்றிறே விபு அழிக்குமது. "போகுநம்பீ" என்று உறவற்ற வார்த்தைக்கும், "அழிதற்கே நோற்றோமேயாம்" என்கிறவிதிலும் ஒருசேர்த்தி இல்லை! என்ன, [நோற்றோமேயாம்] - "உள்ளுமைக்கண்டு ஈடுபட்டு ஸம்ச்சேஷிக்கும்உறவுஉடைய வர்கள் அல்லோம் நாங்கள்; இங்ஙனே அழிந்து போம்படி பாபத்தைப்பண்ணினார் சிலர்கான்! பிரிவு கலவிக்கு உறுப்பாமவர்களன்று: ஆற்றுமையோடே முடிந்துபோவார் சிலர்கான்! "அந்ரோபவிச்சய ஸாதேந காபி புஷ்பபரலங்கருதா" என்னுமவர்களல்லோம்; "ஸ்வக்குதம் ஹ்யுபுபுஜ்யதே" என்று முடிந்து போமவர்கள்" என்று தாங்களழிந்தபடி நேராக அவளறியாதபடி முகத்தைத் திரியவைத்து நின்றார்கள். அதுதான் அவன்பாக்யபலமாயிற்று; பெருக்காற்றை எதிர்செறிப்பாரைப்போலே கண்ணுங் கண்ணீரும் பேணாத வடிவும் கண்டால் இவன் ஆற்றமாட்டானே; "கிமர்த்தம் தவ நேத்ராப்யாம்" என்று - கண்டார்க்கு ஆற்றவொண்ணாதவிருப்பை இவன்தானே கண்டால் பாடாற்றவல்லனோ? [தோகைமாமலினர்கள்] - "இதொருமயிர்முடி இருக்கும்படியே!" என்றான், நீ போலி கண்டு ப்ரயிக்கும்படி மயிர்முடி உடையார்ஆரோ? "அங்ஙனே சிலருண்டோ?" என்ன, [நின்னருள்குடுவார்] - உன்னோடே ஸம்ச்சேஷித்துப் பிரிவினிலே இப்படி பிச்சேற்றும்படி பண்ணினவர்கள். "அவர்களைப் பிரிந்து நோஷுபடாதே அவர்களோடே ஸம்ச்சேஷி" என்ன, "அவர்களைக்கிட்டுமளவும் இங்ஙனே இருக்கிறேன்" என்று திகைத் திருந்தான்; "அவர்களோடேகிட்டும் விரகென்?" என்றிருக்கிறாயாகில், அவர்களைக்கிட்டும் விரகு சொல்லுகிறேன், கேள்" என்ன, "அதெது?" என்ன - [செவியோசை வைத்தெழு குழலாது] "எவ்களுக்கே ஒருநான்வந்து ஊத உன் குழல் இன்னிசை போதாராதே என்று குழல்ஊதுகை என்ன, பெண்களோட்டைக் கலவி என்ன-பர்யாயம், அது ஈடன்று" என்ன, அதுக்கு உபாயம் சொல்லுகிறோம்: [ஆகஸ்போகவிட்டுக்குழல்ஊது] - பசுக்களைக் கைகழியவிட்டுக் குழல் ஊது, கண்டார்க் குப் பசுமறிக்கக் குழல்ஊதுகிறாயாய், அதுக்கு ஸ்வாபதேசம் - பெண்களை அழைக்கையாக ஊது. "செவியோசை வைத்தெழுமை ப்பலமாய், குழல்ஊதுகை உபாயமாயிருந்தது: அதுதான் அபிமத விஷத்தைப்பற்றவன்றோ செய்வது; இங்கே இருந்து ஊதுகிறேன்" என்று குழலை

வாய்க்கி ஊறினான். [போயிருந்தே - குழலூது] - ஒன்றைச்சொல்ல ஒன்றைச்செய்கிறதென்? உனக்கு அபிமதைகள் திரளுகைக்கு நீர்வாய்ப்பாள நிலங்களிலேபோயிருந்து ஊதாய்.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. நோக்குப்பெறுதவன் முகம்பார்க்கப்பெற்றான்; வார்த்தை கேட்கப் பெறுதவன் 'போ' என்னவும் பெற்றான்; இனி இதுக்கு மேற்பட க்ருதார்த்தனாக இல்லையிறே; 'போ' என்றால் அவ்வார்த்தையே யன்றிறே இவன் புத்தி பண்ணுவது; அதில் அகவாயில் ஓடுகிறதும் அறியுமவனிறே. "இன்னம் என் கையகத்திற்கு ஒருநாள் வருதியேல் என்சினம் தீர்வானே" என்று இத்தை உய்த்தபிள்ளை பாடாநிற்கச்செய்தே, காலாலே உதைப் பது கையாலே தன்னுவதாய் அபிநயித்துக்காட்டினார்; இத்தை எம்பார் கேட்டருளி, "அங்ங னன்று; அதுபினைப் பெற்றானாகில் அவன் நெடுநாள் ப்ரார்த்தித்துக் கிடந்ததன்றோ; ஆன பின்பு அதன்று பொருள்" என்று முகத்தைத் திரியவைத்துக் காட்டினார். "நீயகலவின்று பண்ணி னவை எல்லாம் உன்ஸந்தியிலே உன்னைப்பண்ணுவேன் என்கிறான்" என்று அருளிச்செய் தார். எம்பார் தாம் பாஹ்யவிஷயங்களில் ருசி இல்லாமையாலே பதார்த்தஜ்ஞநாம் இன்றிக்கே இருப்பர்; இப்படி இருக்கையாலே "ஸ்த்ரீகளுக்கு அஸாதாரணமான சிற்றங்கனெங்ஙனே யிருக்கும்படி?" என்றுசிங்கப்பிராணைக் கேட்டருளினார்" என்று ப்ரஸித்தமாயிருக்கும்; இப்படி இருக்கிறவர்தாம் 'மின்னிடைமடவார்' அருளிச்செய்யப்படுக்கால், "இந்த ஸந்த்யாஸி பிரட்டுப் பாடத்தொடங்கினார்" என்பராம் பிள்ளையுறங்காவில்விதாஸர். இவருடைய பகவதவிஷயத்தில் அவகாஹநம் இருக்கும்படி! ஒருகூடாத்திரவிஷயத்திலேநாலுநாள் வாசனை பண்ணினார்கள் போர விதக்தராய் இராநின்றார்கள், அவ்வளவு அல்லவிறே ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனோடே நெடு நாள் பண்ணினார்க்கு இருக்கும்படி. எம்பார் "(சச்வரன் முன்னேவந்து நின்றாலும்) 'வா' என் என்பாரையும் கிடையாத ஸம்ஸாரத்திலே, (அவனல்பம்தாழ்த்தானென்னு) 'போ' என்பாரைப் பெறுவதே!" என்பர்.

[போருமப்பி] - "போருமப்பி" என்று முன்பே சொல்லச்செய்தே, திரியவும் சொல்லும் போது ஒன்றிரண்டடி வரவிட்டுக் கிட்ட நின்றானாகவேணுமிறே. வாரீர்! எத்தனைபேரைத் தீண்டிவந்தீரென்று தெரியாது; புடைவைபடாமே கடக்கநிலும் என்றான். "போ" என்ன வரநிற்கக்கடவன், "தீண்டாதேகொள்ளும்" என்றால்என்படுமோ? [நம்பி] - எனியார் செய் வதை நீர் செய்யக்கடவீரோ? நீர் நிரபேஷரன்றோ? [நம்பி] - எங்கன்பக்களில் இப்படி கால் தாழ்க்க நீரேதேனும் குறைவாளரோ?நாங்கள் வேண்டியிருந்ததோ உமக்கு? "உயிரினுற்குறை விலம்" என்று ஏறாநுயிறையோனிலே, தம்மை அழிக்கப்பார்த்தார்; அது அவனுண்டாகை யாலே அழிந்ததில்லை; மாசறு சோதியிலே - அதுக்கடியான அவன்தன்னை அழிக்கப் பார்த்தார்; இங்கு - அவன்வரக்கொள்ள "போ" என்னு நின்றார், இதுக்கடி என்னென்று அறிகிறிலோம். இவர்கள் இப்படி [நம்பி] என்று சொல்லி இருக்கையாலது - இக்கோஷ்டிக்கு அநர்ஹனாகையிறே. தாழ்ச்சியே மேன்மை யாமிடத்தில் முதன்மை கொண்டாடுகை போராதே. [உன்தாமரைபுரைகண்ணிணையும் செவ்வாய் முறுவலும்] - காணப்பெறுதே விடாய்த்து உருவின கண்களும், கண்டு செவ்விபெற்றுக் குளிர்த்தன; அகவாயில் ஹர்ஷத்துக்குப் போக்காக ஸ்மிதம் பண்ணவும் பெற்றான். இவர்கள் நீஷேதயசனமாகிற அம்ருதபாநத்தாலே அவனுக்குபிறந்த வேறுபாடு இருக்கிறபடி. "வா" என்பாரையும்கூடக் கிடையாத ஸம்ஸாரத்திலே "போ" என்பாரைக் கிடையாநிறே. ஒருப்ர யோஜநத்துக்காகவும் தன்னைவேண்டுவார் இன்றிக்கே இருக்கிறவிடத்தே, தன்னையே ப்ரயோ ஜநமாகப்பற்றி இப்படிப் படுவாரைக் கிடையாநிறே. [ஆகுலங்கள்செய்ய] - ஆகுலம் - பூசலும் வருத்தமும், துக்கமும். நோது இரண்டாயிருக்கச்செய்தே, ஸர்வகரணங்களும் அழியா வின்றது. அவனுக்கு ஒன்றிரண்டாயிற்று விக்ருதமாயிற்று; இவர்களுக்கு ஸர்வாவயவங்களும் விக்ருதமாயிற்று. அனாஅழிக்குமாபோலன்றிறே விபு அழிப்பது. "வாரிகோள்! உங்களுக் கென்னோடு ஒன்றில்லை என்னுளின்றிகோள்; பாவபந்தம் உடையாரைப்போலே வார்த்தை சொல்லாநின்றிகோள்; வயாஹதமாயிருத்ததே! 'போருமப்பி' என்னு நின்றிகோள்; 'ஆகுலங்கள் செய்ய' என்னுநின்றிகோள்; இதுக்கடியென்?" என்றான். "வாராய்! நாங்கள்தாம் பாவபந்த

முண்டாயிச் செய்துமே என்றிருக்கிறாயோ? சந்தரகாந்தம் உருகுதிறது என்னபாவபந்தமுண்டாய்? *அவச்யமநுபோக்தவ்யம்* என்றிற விதியைத் தப்பவொண்ணாமோ? [அழிதற்கேகோற்றோமேயாம்] - எங்களுக்கிது பரக்குதிகாண். இளைப பெருமான் காடேறப் போகாத அன்றன்றோ எங்களால் அழியா திருக்கலாவது? *ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய* இதே நோன்பாகிறது - பூர்வஜம்மத்தில் உள்ளதிதே. இவர்கள் இப்படி சொன்னவாதே, "அவ்வழிவு ஸம்ச்லேஷார்த்தமிதே" என்று பார்த்து, அவன், "நம் தர்சனத்திலே இத்தனை வேறுபாடு உண்டான பின்பு மேலுள்ள தெல்லாம் செய்துகொள்ளிகோலோ!" என்றான்; அதுவோ உன்னைவா! நாங்கள் அவர்களல்லோம் காண்! நாங்கள் இங்ஙனே அழித்தேபோக நோற்றோம்காண்! [யாம்] உன்னைப்பிரிந்தால் கலக்கைக்கு நோற்றார் வேறே சிலர் காணென்றிருள். நெடும்போது இவர்கள் பேச்சுக்கேட்கையால் உண்டான ஹர்ஷந்தோற்றப் பார்த்துக்கொடு நின்றான்: "நம் தர்சனம் இவனுக்கு ஆச்வாஸவேதாவாய் இருந்தது" என்னு, முகத்தைமாறிப்பிள்ளேக்கி இருந்தான்; அவ்வளவில் அவன் நெஞ்சிலே மயிர்பாடு உண்டாயிற்று. [தோகைமாமயிலார்கள்] - "நம் வைபவரண்யமும் கண்ணீரும் இவன் காண்பானல்லன்; தையையாகத்தால் காணாமவற்றை நம்மால் செய்யலாவதில்லை யிதே" என்னுத் திரிய இருந்தான்; அதுதானே இவனுக்குக் கார்யமாயிற்று. (பெருக்காற்றை எதிர்செறிப்பாரைப் போலே, கண்ணுங்கண்ணீரும், பேணாத வாடிவங்கண்டால் இவன் ஆற்றமாட்டானே.) முறுவலுக்கும் கண்ணுக்கும் இலக்காய் அழிந்து போகாதே, திரியலிருந்ததும் நின்று அதுபவிக்கைக்கு உடலாயிற்று. "நங்கார்யம் தலையாகப்போயிற்று" என்று இருக்கிறானிறே அவன். *ஊருப்பாமுதரம் ச்சாத்ய பாஹுப்பாஞ்ச பபோதரெள* என்று கொண்டு 'அவனுடைமை ஆஸூரப்ருதிகள் காணவொண்ணாது' என்று மறைக்கக் கடவ அவன், "இவன்தான்காணவொண்ணாது" என்று மறைக்கும்படி காணும். ப்ரணயகோபம் தலைமண்டை இட்டபடி. [தோகைமாமயிலார்கள்] - "நீலநாகபயா வேண்யா" என்று, பேணாத குழலிருக்கிறபடியைக் கண்டான்: "நீங்கள்முன்னமானுராகிடுக: இதொரு மயிர்முடி இருந்தபடி என்தான்!" என்றான். இவன்தான் ஒதிகல்லனாயிருக்குமே; இவன் கூழை ஆகையாலே கொண்டாடுமே. "குழல்கூழை ஒதி" இதே. (குழலென்றும் கூழையென்றும், ஒதியென்றும் மயிர்முடி இதே.) எங்கள் மயிர்முடியைக்கண்டு தந்தாம் மயிர்முடி என்று ப்ரமிக்கும்படிபண்ணுவதே அவர்கள் சிலர்! அபிமதவிஷயத்தைப்பிரிந்தால் கண்டதெல்லாம் அலுவாய்த்தோற்றுமிதே என்றார்கள். தோகைவிரித்த நல்லமயில்போலே அலைந்தகுழலை உடையவர்கள். "அங்ஙனே சிலருண்டோ?" என்றான். [சின்னருள்குடுவார்] - உன்னோடு ஸம்ச்லேஷித்துப் பிரிவிலே இப்படிப் பிச்சேறும்படிப் பண்ணினவர்கள். அவர்களைப்பிரிந்து நோவுபாடாதே அவர்களோடே ஸம்ச்லேஷி. "ஆனாலுக்கென்? அவர்களைப்பெறுகைக்கு ஒரு விரகு பெறுந்தனையும் நான் இங்ஙனே சந்துப்போது இருந்துபோகிறேன்" என்றான்; உனக்கு இங்ஙன் விரகற்றுப் போகவேண்டுமோ? நீ கைகண்டத்தைப் ப்ரயோதி: "அதெது?" என்ன [செவியோசைவைத்தெழக் குழ்ந்துது] - 'எங்களுக்கே ஒருநான் வந்துணத உன் குழலின்னரிசை போதாராதே' என்று இருக்குமவர்கள்; நீ குழலுதினால் அதுசென்று செவிப்படும்; அநந்தரத்தே வருவர்கள்காண். "ஸர்ப்பயாகத்தில் ஸர்ப்பங்கள் வந்துவிழுமாபோலே, நீ குழலுதவே பெண்களடங்கலும் உன்காற்றேழேவந்துவிழுங்காண்! "குழலோசைகேட்பது எப்போது?" என்று செவிகொடுத்துக்காண் அவர்களிருப்பது; உன்னைப்பிரிந்தார் ஸர்வகரணங்களும் உன்மேலே வைத்திருப்பார்கள்காண். "தூவலம்புரியுடையதிருமால் தூயவாயில் குழலோசை வழியே கோவலர்சிறுமியர் இளங்கொங்கை குதுகலிப்ப உடலுள் அவிழ்த்தெங்கும் காவலுந் கடத்து கயிறு மாலையாகிவந்து கவிழ்ந்துநின்றனர்" என்று நீ குழலுதப்புக்கால் நிற்பாருண்டோ? உன் காற்றேழேவந்து விழுவார்களா! அத்தைச்செய் என்றான். "அதெனக்கொரு விரகன்று; 'கொங்கு நறுங்குழலார்களோடு குழைந்து குழலினிது ஊதியவந்தாய்' என்று ஓத்த தாத்தில் பெண்களுந்தானும் கலக்கைக்காக அவர்களை அழைத்துக் குழலுதாநின்றான் என்பார்கள்; நான் குழலுதகை பெண்களையழைக்கையென்றுப் ப்ரஸித்தம்; அதெனக்கிடன்று" என்றான்; ஆகில் உனக்கொரு நல்லிரகு சொல்லக்கேள்: [ஆகன்போகவிட்டு] - பசுக்களைக்கைகழிப்ப ளிடுவது, அநந்தரத்தே குழலுதுவதா? "அறியாதார் பசுக்களை மறிக்கண்தினுனென்றிருப்

பர்கள்; அதறிந்துபோரும் பெண்கள் உன்பக்கனிலே வந்துவிட்டுவர்கள். இதுதான் உனக்கு ஐத்யுசிதவ்ருத்தியுமிதே. திங்குமதுதிறுந்நும் ிரைமேய்த்ததுமிதே. ஆனபின்பு அத்தைச் செய்” என்றுள். “அறுஷ்ட்டேயமான உபாயஸ்வரூபம் இருக்கும்படி அறிந்தோம்; அறுஷ்ட்டா நப்ரகாரத்துக்கு ஈடான உபதேசம்பெற்றோம்; இனி உபேயாம்சத்தில் கைப்படாதது இல்லை; இனி நமக்கொருகுறையில்லை” என்றுபார்த்து; அவ்விடந்தன்னிலே இருந்து ஊதப்புக்கான். இனித்தான் வித்யதிக்கரமம் பண்ணுமவனன்றே; தோகைமாமயிலார்கள் - செவியோசை வைத்தெழ” என்றிறே இவர்கள்சொல்லிற்று; “இன்னவிடத்தே” என்றுசொல்லிற்றிலர்களே! இங்கே இருந்துஊதத்தொடங்கினான். “அதுவோ பார்த்தபடி; நீ துடியாமைக்கு ஒருவிரகு சொன்னோமாகில் அத்தை இங்கே கொள்ளப்பார்த்தாயோ?” [குமலுதுபோயிருந்தே] உனக்குப் பெண்கள் படும் வாய்ப்புள்ள இடங்களிலேபோயிருந்துஊதப்பாராய் [தோகைமாமயிலார்கள்] இவன் ஒதி யுணர்ந்தவனாகையாலே கொண்டாடத் தொடங்கினான்; “இவன் ஒதி யுணராமலிறே நங்குமலை இப்படிக்கொண்டாடுகிறது” என்று, “இது ப்ராமகவாக்யம்” என்று அவர்கள் அந் யதாகரிக்கிறார்கள். தலையானபேச்சையிறே இவர்கள் அந்யதாகரிக்கிறது. [செவியோசைவைத் தெழி] - குமலோசையைச் செவியிலே வைத்துக்கொண்டுவர. [ஆகன்போகவிட்டுக்குமலுது] - பசுக்களைப்போகவிட்டுக்குமலுது. ஊதவே, உன்நிலையும் முடிந்து பசுக்களின் வயிறும் நிறையும். “செவியோசை வைத்தெழுகை ப்பலமாய், குமலுதுகை உபாயமாயிருந்தது; அது தான் அபிமதவிஷயத்தைப்பற்றியன்றே செய்வது; இங்கே இருந்துஊதுகிறேன்” என்று குமலுவாங்கி ஊதினான். [போயிருந்தே - குமலுது] ஒன்றைச் சொல்ல, ஒன்றைச்செய்யாதே; உனக்க பிமதைகள் திரளுகைக்கு நீர்வாய்ப்புள்ள நிலங்களிலே போயிருந்துஊதாய்.

போயிருந்துநின்புள்ளுவமறியாதவர்க்கு உரைநம்பி! * நிச்செய்ய வாயிருக்கரியும்கண்களும் விபீதமிந்தான்*
வேயிருந்தடந்தோளினூர் இத்திருவருள்பெறுவார்யவர்கோல்? *
மாயிருங்கடலைக்கடைந்த பெருமானுலே. (3)

ஒ.—[போயிருந்து] - “குமலுது போய்” என்று என்னைச் சொல்லுவானென்? நான் ஐத்யுசித மான வ்ருத்தியாகையாலே குமல் ஊதுகிறேனென்தனைபோக்கி, வேறு சிலரை அழைக்கக்காகவோ குமல் ஊதுவது? நான் உன்னையல்லது அறிவனே?” என்று அருளிச்செய்ய; “உன்னுடையபொய் அறியும் எங்கள்பக்கல் விலை செல்லாது. உன்பொய்யில் புதியதுஉண்டறியாத அபூர்வங்கள்கோஷ்டியிலே போய் இருந்து சொல்லு” என்று பிராட்டி உபாலம்பிக்க, தன்னைக்குறித்து இவன் மென்மேலான சொல்லுகிற அம்ருதோபமமான வார்த்தைகளைக் கேட்டதினாலே பிறந்த நிரவதிக ஹர்ஷப்ரகர்ஷத் தாலே அத்யாச்சர்யமாய்ப்படி திருக்கண்களிலும் திருப்பவளத்திலும் பிறந்த அழகைக்கண்டு, “எங்களை யாராகக் கருதிஇப்படி ஹ்ருஷ்டனுகிறாய்?” என்ன, “நீங்கள் ஆரானால் ஆகிறீர்; இது ஒருதோளழகு இருந்தபடி என்?” என்ன, அல்பஸாதருச்யத்தைக்கண்டு இவன் இப்படி ப்ரமிக்கும்படியான தோளழகு உடையராய் அம்ருதமதந ஸமயத்தில் பெரிய பிராட்டியாரோடு ஸம்சலேஷித்தபோதும் பிறவாத பெளஷ்கல்யத்தை இவனுக்குப்-பிறப்பித்து இப்படி இவனுக்கு ஸ்ப்ருஹணியதமைகளாய் இருக்கிறவர்கள் ஆரோ? என்கிறான். அம்ருத மதநத்தில் தன்னைகையில் கடல்பட்டத்தை இவன்தன்னைப் படுத்தினவர்கள் ஆரோ? என்றுமாம்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், “குமலுது போயிருந்து” என்று என்னைச் சொல்லுகிறது என்: சிலரை அழைக்கக்காகவோ குமல் ஊதுவது? ப்ராஹ்மணர்க்கு ஸந்த்யாவந்தநம்போலே ஐத்யுசிதவ்ருத்தி யன்றே? ” என்ன, “இவ்வஸங்கத பாஷணங்களை இங்கே இருந்து சொல்லாதே, போ” என்கிறான்:— [போயிருந்து நின்புள்ளுவம் அறியாதவர்க்குஉரை] - உன்பொய்யிலே பழகின எங்கள்பக்கல் உன்பொய் விலை செல்லாது; இங்குள்ளும் போய், உன்பொய் அறியாதவர்களைக்கோஷ்டியிலே இருந்து சொல்லு. நினைவுஒன்றும் சொல்லுஒன்றுமான உன்னைஅறியாதே ப்ரமிக்கைக்கு பஞ்ச லக்ஷங்குடிநிற் பெண்

களுண்டே! [நம்பி] - “நமக்கு அங்ஙனே சிலருண்டோ? நான் உன்னை ஒழிய அறிவேனோ?” என்ன, “உமக்கு அநேகர் அன்றோ? பூர்ணர் அல்லீரோ?” என்ன, தன்னைக்குறித்து இவள் சொல்லுகிற அம்ருதோபமமான வார்த்தையைக்கேட்டு விக்குதானான். [நினைசெய்யவாயிருங்கனியுங் கண்களும் விபரீதமிந்நாள்] - பக்வபலம்போலே போக்யமாய்ச் சிவந்த அதரத்தையும், ப்ரேமத்தாலே குதறிச்சிவந்த திருக்கண்களையும் கொண்டு, என்னை யாராகப் பரித்து ஹ்ருஷ்டனாகிறாய்? “உன்புள்ளுவம் அறியாத வார்க்கு உரை” என்ற ப்ரஸங்கத்திலே, நீ இப்படிபடும்படி மிருப்பதே, சிலர்! [விபரீதமிந்நாள்] - “நாங்கள் முன்பு ஒருநாளும் இச்செவ்வி கண்டறியோம்!” என்ன;

“அவையகிடக்க, இதொருதோளழகு இருந்தபடிஎன்!” என்றான். [வேயிருந்தடந்தோளினர்] - ‘பசுமைக்கும் செவ்வைக்கும் மூங்கில் போலேயாய் நீண்டு சுற்றுடைத்தாய் உன்னை இப்படி ப்ரமிக்கும்படி பண்ணின தோளழகை உடையார் ஆரோ?’ என்ன, “எனக்கு அப்படி இருப்பார் ஆர்?” என்ன; [இத்திருவருள் பெறுவார்] - ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞான உளக்கு அந்யதாஜ்ஞாநம் பிறக்கும்படி பண்ணின வர்கள், செய்யவாயிருங்கனியுமென்கிறவிடம் - அவன்பக்கல் இவர்களுக்குண்டான பாவபந்தம் சொல்லுகிறது. வேயிருந்தடந்தோளினர் என்கிறவிடம் அவனுக்கு இவர்கள் பக்கலுண்டான பாவபந்தம் சொல்லுகிறது. [யவர்கொல்] - உளக்கு இப்படி ஸ்ப்ருஹணியதமைகளாயிருக்குமவர்கள் ஆரோ? இவன்பக்கல் ப்ரணயரோஷத்தாலே சொல்லுகிறார்கள்; தன்னைப் போக்கி இவனோடு கலந்தவர்களைத் தனக்கு உத்தேசயர் என்றிறே இவர் இருப்பது. [மாயிருங்கடலைக்கடைந்த பெருமானாலே] - கடலைக் கடைத்து பிராட்டியை லபித்தபோதும் கண்டிலோம் இச்செவ்வி! அகாதமாய்ப் பரந்தகடல் உள்கையிலே பட்ட பாட்டைத் தங்கள் கையிலே படும்படி பண்ணினார் ஆரோ? என்னவுமாம், மந்தரம் நாட்டியன்று மதுரக்கொழுஞ்சாறு கொண்ட சுந்தரத்தோளுடையவுன்னை மறுகப்பண்ணின தோளழகையுடையார் ஆரோ? என்னவுமாம்.

சுரு. — மூன்றும் பாட்டு. “குமலாதுபோயிருந்து” என்றிறே என்னைச் சொல்லுகிறது; உத்தமான் துதன்னை அதுஷ்டிக்குமத்தனையிறே. இனித்தான் ‘உனக்குப் பெண்கள் படும் நீர் வாய்ப்புள்ள இடங்களிலே போயிருந்து ஊது’ என்றிறே நீங்கள் சொல்லிற்று; அழகிது, இத் தனையிறே, நீர் வாய்ப்புள்ளவிடத்தான் எது? அதைச் சொல்லலாகாதோ?” என்று இரண்டடி உட்புஞ்ரவிட்டு நற்றரிக்க இருந்து, குமலில் இனியபேச்சிலே கைவைத்தான். குமலோசை போலன்றிறே பேச்சில் இனிமை இருக்கும்படி! “நான் செய்தபடி செய்கிறேன், ‘செவியோசை வைத்தெம - குமலாது போயிருந்து’ என்று நீங்கள் சொன்ன இதுக்குக் கருத்து எனக்குப் போச்சுதில்லை; இதெனக்கு ஐத்யுசிதவ்ருத்தி யன்றோ?” என்றான்.

[போயிருந்து நன்புள்ளுவம் அறியாதவர்க்கு உரை நம்பி] - உன்பொய்யிலேபழகின எங்கள் பக்கல் உன்பொய் விலைசெல்லாது; இங்குநின்றும் பொய் உன் பொய் அறியாதவர்கள் கோஷ்டியிலே இருந்து சொல்லு. நீனைவொன்றும் சொல்வொன்றுமான உன்னை அறியாதா ரையும் கிடைக்குமிறே; பஞ்சலக்ஷங்குடியில் பெண்களுண்டாகையாலே, உன்பொய்யை “மெய்” என்றிருக்கும் அவர்களுக்கன்றோ இதெல்லாம் சொல்லுவது? “பொய்கேட்டிருந்தேன்” என்று இருப்பாரையும் கிடைக்குமே. [நம்பி] பூர்ணர் அல்லீரோ! உமக்கு எங்களைப்பெறாமல் இருந்தீரோ? தன்னைக்குறித்து இவர்கள் சொல்லுகிற அம்ருதோபமமான நிஷேதவசநங்கேட்ட வாதே அவல் முகத்திலே ஒருல்லாஸம் பிறந்தது. [நினைசெய்யவாயிருங்கனியுங் கண்களும் விபரீதமிந்நாள்] (உன்னுடைய சிவந்த அதரமாகிற சலாக்யமான கனியும், பிறையழிக்கையே ஸ்வபாவமாயிருக்கும் கண்களும் முன்புபோலே ஹ்ருத்யமாயிருக்கை அன்றிக்கே, இப்போது பாதகமாயிராநின்றது.) நாங்கள் இதுக்குமுன்பு ஒருநாளும் இச்செவ்வியும் வேறுபாடுங் கண்ட றியோம்: இவையிருந்தபடி என்? என்றார்கள் “கழுத்துக்குமேலே ஒன்றைச் சொல்லுகிற கோளித்தனையன்றோ! அது கிடக்கிடுங்கோள்: இதொரு தோளழகு இருந்தபடி யென்” என்றான். [வேயிருந்தடந்தோளினர் இத்திருவருள் பெறுவார் யவர்கொல்] - ஆரேனும் தோளழகைக்கண்டு, தந்தாம் தோளழகென்று ப்ரமிக்கும்படிக்கு ஈடான தோளழகு உடையாராரோ? (பசுமைக்கும் செவ்வைக்கும் மூங்கில் போலேயாய் நீண்டு

சுற்றுடைத்தான் தோளையுடையவர்கள்.) [இத்திருவருள் பெறுவார் யவர் கொல்] - நீ டிடத்து இப்படி துடிக்கும்படி பண்ணவல்லராவதே அவர்கள் சிலவர்! செய்யவா யிருங்களியும் கண்களும் என்ற விடம் அவன்பக்கல் இவர்களுக்கு உண்டான பாவபந்தம் சொல்லுகிறது; வேயிருந்தடந்தோளினர் என்றவிடம் - இவனுக்கு அவர்கள் பக்கலுள்ள பாவபந்தம் சொல்லுகிறது. இவர்களுக்குத் தன்பக்கல் பாவ பந்தம் தன்முகே அறிந்தான் அவன்: தங்கள் பக்கல் இவனுக்குண்டான பாவ பந்தம் கைமேலே கண்டுவிட்டார் அவர்கள். [யவர்கொல்] - உனக்கு இப்படி ஸ்ப்ரு ஹணீயதமைகளாய் இருக்குமவர்களாரோ? இவன்பக்கல் ப்ரணயரோஷத்தாலே சொல்லுகிறுளத்தனைபோக்கி, இவனோடு கலந்தாரைத் தனக்கு உத்தேச்யரென்றிறே இவளிருப்பது. [மாயிருங்கடலைக்கடைந்த பெருமானாலே - இத்திருவருள்பெறுவார்யவர் கொல்] - "மந்தரம் காட்டி அன்று மதுரக்கொழுஞ்சாறு கொண்ட சுந்தரத்தோளு டையான்" என்று சொல்லுகிற தோளழகுடையவன் விரும்பும்படியான தோளழகு படைப் பதே! தன் தோளழகு கண்டு பெண் பிறந்தார் அடங்கலும் படும்பாட்டையடங்கலும் இவன் தன்னைப் படுத்தும்படியான தோளழகுடையார் உண்டாவதே! பெரியவன் கையிலே பெரியதுபட்டபாடு அடங்கலும் தங்கள் கையிலே இவன் படும்படி பண்ணவல்லராவதே! *வைகுண்டத்தோர்ப்ரியதிமந்தரமுடபாதம்* என்று கொண்டு அது ணமைக்கறனாகப் பட்ட தெல்லாம் படுகையிறே. அன்றிக்கே, மந்தரத்தை நட்டுக் கடலைநெருக்கிக் கடைந்து பெரியபிராட்டியாரை லபித்தவன் தும் இவ்வேறுபாடு கண்டிலோம்! பழையாரைப் பெற்றும்போலன்றிறே புதியாரைப் பெற்றால் இருக்கும்படி.

ஆலின்னிலையேழுலகுமுண்டு அன்றுநீகிடந்தாய் * உன்மாயங்கள்

மேலைவானவருமறியார் இனிமெம்பரமே *

வேலினேர்தடங்கண்ணினர் வினையாடுதுழலைச்சூழவேநின்று *

காலிமேய்க்கவல்லாய் எம்மைநீகழறேலே.

(4)

ஒ.—[ஆலின்னிலை] - "நாம் தாழ்கையிறே இவளிடப்படிநினைக்கைக்கு ஹேது" என்று பார்த்து, "நான் எனக்குஉரியேனோ? பசுக்களின் பின்னேபோகவேண்டாவோ? நினைத்தபடி வரலா யிருக்குமோ? பசுக்களுடைய ரகஷஞூர்த்தமாகப் போக வேண்டுமெனையோ தாழ்த்தேனத்தனை; மற்று விளம்பஹேதுவில்லை" என்று அவன் அருளிச்செய்ய; எல்லா லோகங்களையும் திருவயிற்றிலேவைத்து வடதளத்திலே கண்வளர்ந்தருளுகையாகிற ஆச்சர்யசேஷிதத்தை யுடைய உனக்கு "பசுமேய்க்கப் போனேன்" என்ற அஸ்தயத்தை, கேட்டார்க்கு "ஸத்யம்" என்று தோற்றும்படி சொல்லுகை வில்லையமோ?" என்று இவன் அருளிச்செய்ய, "நான் பசுக்களைமேய்க்கப் போனமை அஸ்தயமோ?" என்று அருளிச்செய்ய, "பெண்களுடைய நோக்கிலே அகப்பட்டு - அவர்களைவிட்டுப் போகமாட்டாதே அவர்கள் வினையாடுகிற மணற்குன்றுகளிலே நின்றோ பசுமேய்ப்பது? இப்பொய்களை எங்கையொழியப் புறம்பேசொல்" என்கிறான். பசுக்கள் மேய்க்கைக்கு ஸம்பாவனையில்லாத வேலினேர்தடங் கண்ணினர்வினையாடுகிற மணற்குன்றுகளிலே நின்று பசுக்களை வயிறு நிரம்பும்படி பண்ணவல்லன் என்று வடதளையறும்போலே இருப்பதோர் ஆச்சர்யவோதாஹரணம் சொல்லிற்றுகவுமாம்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், "அரைகூணம் தாழ்த்தோமென்னு அஸங்கதபாஷணங்களைச் சொல்லுகிற தென்? நான் பரதந்தரன் அல்லேனோ? மாதாபிதாக்கள் 'போய்ப் பசுக்களைமேய்' என்று நியமித்தால் உங்கள் பக்கல் வரப்போமோ? இதொழிய, வேறுவிளம்பஹேதுவில்லை" என்ன, "அகடிதங்களை கடிப்பிக்கை நீவல்ல தொன்று அன்றோ?" என்கிறான். [ஆலின்னிலை யேழுலகுமுண்டு] - சிறுவடிவைக்கொண்டு ஸகல லோகங்களையும் திருவயிற்றிலேவைத்து ஒருபவனுள் ஆலந்தளிரிலே கண்வளர்ந்தாய். [நீனிலை] - "ஆலம்பேரினே" என்றுமாயோலே விபரீத லக்ஷணையாய், சிற்றிலை என்றபடி. [அன்று] - வெறும் ப்ரளயமொழியப் பரிவருயின்றிக்கே இருந்த அன்று. இப்படி அகடிதங்களைச் செய்யவல்ல

உனக்கு "பசு மேய்க்கப்போனேன்" என்று இவ்வஸத்யத்தை, கேட்டார்க்கு "ஸந்யம்" என்னும்படி சொல்லுகை விஸ்மயமோ? "நான் அரைக்கணம் தாழ்த்த கோபத்தாலே 'அஸத்யன்' என்றிகோள்; எல்லாரும் அறியாரோ என் அஸத்யம்!" என்ன, [உன்மாயங்கள் மேலை வானவரும் அறியார்] - உன்னுடைய க்ருத்ரிமங்கள் ஆக்களுள் ப்ரஹ்மாதிகளே அன்றிக்கே, நித்யஸுரிகளும் அறியார்கள்: குட்டுநன்மாலிகள் தூயனவேந்திக்கொடு நிற்கச்செய்தே, ஈட்டிய வெண்ணெய்தொடுவுண்ணப் போருமவனல்லையோ! பழையாரை விடுகை உனக்குப் பழையதாய்ப்போருவதொன்று அன்றோ? [இனிஎம்பரமே] - இப்படி ஒருத்தர்க்கும் நிலமல்லாதக்ருத்ரிமத்தை அபகைகளான நாங்கள் அறியவோ? "பழங்கிணறு கண்வாங்குகிறதென்? அது கிடக்கிடாய். நான் பசுமேய்க்கப்போனமை அஸத்யமோ?" என்ன, [வேலினேரித்யாதி] - "பெண்கள் திரள இருக்கிற மணற்குள்ளிலேயோ உன்னைப்பசுமேய்க்கச் சொல்லிற்று?" என்கிறான். [வேலினேர்தடங்கண்ணினார்] - ஓர் ஆளும் ஒருநோக்கும்நேரான கண்ணழகை உடையவர்கள். அவர்களேரக்கிலே அகப்பட்டு உன்கண்ணுக்கு இரையிட்டாமித்தனையன்றோ? [வினையாடுகுழலைச் சூழவேரின்று] - கண்ணுக்கிட ஒரு துரும்பில்லாத இடத்திலேயோ பசுமேய்ப்பது? [சூழவேரின்று] - அவர்கள் கண்வட்டத்தை விடாதேரின்றோ பசுமேய்க்கச் சொல்லிற்று! இப்பொய்களை எங்களைப்பொழியச் சொல்லாய் என்கிறான். [காலிமேய்க்கவல்லாய்] - மணற்குள்ளிலே பசுக்களை வயிறு நிரப்ப வல்லவன் என்று, வடதளசயநம்போலே இருப்பதொன்றிறே இதுவும். வல்லாயென்று - ஸாமர்த்த்யம்தோற்ற வார்த்தை சொன்னவாதே, மிகைத்து வார்த்தைசொன்னான்; [எம்மை நீகழறேலே] - என்கிறான்; ஆற்றாமைக்கு உதவாததுக்குமேலே, மிகைவார்த்தை சொல்லாதேகொள். [எம்மை] - உன்னைப் பிரிந்த ஆற்றாமையாலே நோவுபடுகிற எங்களை - [நீ] பிரிவால் நோவின்றிக்கே எங்களை நோவுபடுத்துகிற நீ. [கழறேலே] - மிகை வார்த்தை சொல்லாதேகொள். ஆற்றாமைக்கு உதவினார்க்கன்றோ வாயுள்ளது?

௬௫.—நாலாம்பாட்டு. "நான் சொன்னவை எல்லாம் இவர்கள் அந்யதாவாக புத்தி பண்ணுகிறது, நம்மையொழியச் செல்லாமை பிறந்து, நாம் அரைக்கணம் தாழ்த்தது பொறுக்க மாட்டாமை இறே" என்று பார்த்து, "நீங்களென்னை இங்ஙனே சொல்லலாமோ? நான் பித்ராதிகளுக்குப் பரதந்தரனன்றோ? அவர்கள் என் கையிலே கோலைத்தந்து 'நீ போய்ப்பசு மேய்த்து வா' என்றால், என்னால் மாட்டேனென்னப்போமோ?" என்றான்; பித்ராதிகளுக்குப் பரதந்தரராய்க்கொண்டு பசுமேய்ப்பார் மேய்க்கும்படியிதுவோ? நீ செய்யுஞ்செயல் சேர்ந்திருக்கின்றே, நீ சொல்லுஞ்சொலவும் சேர்ந்திருப்பது.

[ஆலினீளியேமுலகுமுண்டு அன்று நீ கிடந்தாய்] - ஓராலியையாவது, அதுதான்முநிழ் விரியாத அளவாயிருப்பது; அதிலே, ஏழுலகங்கனையும் வயிற்றிலே வைத்து, ஒரு யசோதாதி களுங்கூட உதவாத தசையிலே கண்வளர்த்தருளினாய். ஜகத்தையடங்கலும் வயிற்றிலே வைத்து, சிறுவடிவைக்கொண்டு ப்ரளயத்திலே தனியேவிடக்க வல்லவனன்றோ நீ! அஸங்க தங்களை ஸங்கதமாகச் செய்யவல்ல ஸாமர்த்த்யமுடைய உனக்கு இவை எல்லாம் சேரச் சொல்லுகை பொருளே; நீ சொல்லுகிறவை ப்ரணயிகள்கோஷ்டியில் பரிமாறுவதல்லகாண்; *பிதாநாம முர்த்த: சிரோரோக:* என்றும், *சூரவ: *கிம்கரிஷ்யந்தி* என்றுங்காண் இங்குப் பரிமாறுமவை. "அன்னையென் செய்யிலென்? ஊர் என்சொல்லிலென்?" என்றிறே இங்கிருப்பது. *தக்தாநம் விரஹாக்கிநா* இதுக்கு நீர்சொரியவல்லவர்களோ அவர்கள், அவர்களை மறைத்து வந்து கிட்டக்கடவ எங்களுக்கு இவை வார்த்தையல்ல காண்! ["நான் அரைக்கணம் தாழ்க்க, கோபத்தாலே 'அஸத்யன்' என்றிகோள்; எல்லாரும் அறியாரோ என் அஸத்யம்" என்ன], [உன்மாயங்கள் மேலை வானவரும் அறியார்] - உன்னுடைய க்ருத்ரிமங்கள், ஆக்களுள் இந்த்ராதிகளன்றிக்கே நித்யஸுரிகளும் அறியார்கள். *ப்ரஹ்மாயி நவேத நாராயணம் ப்ரபும* என்கிறபடியே அறியாமைக்கு அவர்களும் ஒத்திருக்கசெய்தே, உகந்தாரைக் காற்கடைக்கொள்ளுகிற ப்ரகரணமாயையாலே நித்யஸுரிகளை நிதர்சனமாகச் சொல்லுகிறது; "குட்டுநன் மாலிகள் தூயனவேந்தி" என்றகொண்டு அவர்கள் ஸமாராதந்ததுக்கு வேண்டு வனகொண்டு நிற்க, ஈட்டியவெண்ணெய் தொடுவுண்ணப்போந்ததிதே; அதுதன்னையும் விட்டிறே அடலாயர்தங்கொம்பினுக்குக் கோட்டிடையாடிற்று. . பழையாரையெல்லாம்

காற்கடைக் கொள்ளுதற் ப்ரகரணமாயிற்றிறே. நவப்ரியைகளை விரும்புவாரைப் போலே காணும். [இனி எம்பரமே] - நித்யஸாலிகளோடு ஒக்கத் தங்குகியும் ஸமாநாதிகரிக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு நிலமல்லாதது எங்கனால் அளவிடப்போமோ? அவையெல்லாம் எங்கனையொழியச் சொல்லாய். "என்தான்? நான் பசுமேய்த்தமை இவ்வையென்கிறிகோளோ? அறிந்திலோமென் கிறிகோளோ? நான் சொன்னது பொய் என்கிறிகோளோ?" என்றான்; அவையெல்லாம் அப்படியேயானாலும் நீ தான் பசுமேய்க்கும்படி இப்படியேயோ? [வேலினேர் தடங்கண்ணி னார் வினையாடுகுழலைக்குழவே நின்று காலிமேய்க்கவல்லாய்] - பெண்களுடைய கண்களிலே துவக்குப்பட்டு அவ்வருகு போகமாட்டாதே நின்றுபோலே காணும் பசுமேய்ப்பது! போக்தாக்கள் அவ்வல்லாதபடி பரப்பையுடைத்தாய், ஓராளுமொருநோக்கும் நேரான கண்ணையுடையராயிருக்கை. "கார்த்தன்கமலக்கண்ணென்னும் நெடுங்கயிறுபடுத்தென்னை கர்த்துக்கொண்டு வினையாடும் சசன்தன்னைக்கண்டே" என்று, தன்கண்ணழகைக்கண்ட பெண்கள் படும்பாடெல்லாம் இவன்தன்னை அவர்கள் படுத்தவல்லவர்கள். [வினையாடுகுழ லைக்குழவே நின்று காலிமேய்க்கவல்லாய்] - "உன்வயிறும் நிறைத்துப் பசுக்களின்வயிறும் நிறைத்தல்லது வாராதேகொள்" என்றன்றோ பித்ராநிகள் உன்னைச்சொல்லிவிட்டது? 'இன்னவிடத்தே நின்று பசுமேய்' என்றொரு ப்ரதேசநியமம் பண்ணி விட்டார்களோ? அவர்கள் நியமித்ததொழியச் செய்யப்பார்த்தால் அது இங்குச் செய்யலாகாதோ? கண்ணுக்கிட ஒருதுரும் பும் இன்றியே, அவர்கள் வினையாடுகிற மணற்குன்றுகளைச் சூழநின்று மேய்க்கவேணும் போலே காணும். பசுக்கள் மேய்க்கைக்கு ஸம்பாலநையில்லாத இடங்களிலே இவற்றின் வயிறுகளை நிறைத்துக்கொடுபோகையினாலே, கீழில் அகடிதகடநாஸாமர்த்தயம்போலே இதுவுமோர் ஆச்சர்யஞ் சொல்லுகிறதாகவுமாம். [வல்லாய்] - உன்னை யாரேனும் நியமித்தாலும் நீ நினைத்தது செய்து தலைக்கட்டவல்லான் ஒருத்தனன்றோ! என்கிறான். இவர்கள் சொன்ன மர்மம் புத்திபண்ணாதே, "நம்முடைய ஸாமர்த்தயந்தோற்றச் சொல்லாநின்றார்கள்" என்று; தன்மேன்மைதோற்றச் சில சொல்லப்படுக்கான்; "இவன் அழியும்படி நெடும்போது சில உர்த்தை சொன்னோம்; இன்னும் சில சொல்லுவானுக்கு" என்று இருந்தான். *இதீவ்* - கீழே நெடும்போது சில பாசுரமிட்டுச்சொல்லிக்கொடு போந்தான்; ப்ரணயநாரையில் ஓடுமது குஷிகளாயிருப்பார்க்கு நிலமன்றே: இப்புடைகளிலே - என்கிறான். *தேவீ* - வல்லபை களுடைய பரிமாற்றம் கட்டக்க நிற்பார்க்குத் தெரியாதிறே. *வசநம் மஹார்த்தம்* - கடக்க நிற்பார்க்கேயன்று: தேசிகரானவர்கள் தங்களுக்கும் தெரியாதபடியாயிருக்கை. *தம் வாந ரேந்த்ரம்* - இவனோடு ஒக்கக்கடவார் ஒருத்தருமில்லை, சேஷத்வத்துக்கு முடி குட்டினார் மஹா ராஜரே யாஜிலும் பாரதந்தர்யத்தின் எல்லையிலேநின்றான் இவனென்கை இவ்வளவிலே இவன் முகம்பார்த்து வார்த்தை சொல்லப்பெற்றிலிறே அவர். *மதுரார்த்தம்* - அபூமியென்னுக் கைவாங்கவொண்ணாதபடியாயிருக்கை. *உக்த்வா* - அவனும் அன்னுடையவர்களும் வாழும்படி வார்த்தை சொன்னான். *ச்ரோதும் புநஸ்தஸ்ய வசோயிராமம்* - "அழிந்தாரையாக்கவல்லன்" என் னுமிடங்கண்டான்; தானழிச்ச தலைஉண்டாம்படி வார்த்தை சொல்லவல்லமை கேட்கவேணு மென்றிருந்தான். *ராமார்த்தத்யுத்தம்* - ராமப்ரயோஜநயுத்தம்; தன்கார்யம் செய்து தலைக்கட்ட வல்லானொருத்தன், *விசராம* - நெடும்போது தான் வார்த்தை சொல்லுகையினாலும், ஸ்வாயி வார்த்தை சொல்லும்போது மேலிட்டு வார்த்தை சொல்லவொண்ணாமையினாலும், பேசாதே யிருந்து அவனுக்கு அவகாசப்ரதாநம் பண்ணினான். *ராம* - இவ்விட்டுநீட்டுகையொழிய வார்த்தை சொல்லாதே யிருக்கிறபோதை அழகை அவர்தாம் காணப்பெற்றிலோம். இவனும் அடர்த்து வார்த்தை சொன்னான். [எம்மை கீ கழறேலே] - வாராய்! நோவுபடுத்தி நலிந்தார் முடிக்கவும் தேடுவார்களோ? [எம்மை] - உன்னைப்பிரிந்து ஆற்றாமை நோவுபடுகிற எம்மை. [கீ] - ஒரு காலமும் பிரியாத நீ. பிரிவால் வரும் நோவு இன்றிக்கே இருக்கிற நீ. [கழறேலே] - விசாயிந்து வார்த்தை சொல்லாதேகொள்; நீ இங்ஙன் மேலிட்டு வார்த்தை சொல்லப்பெறாய் காண்; நீயும் நாங்களுமானால் எங்களை நீயடர்த்து வார்த்தை சொல்ல என்ன ப்ராப்தியுண்டு? சேதனைப்போலே வந்து வார்த்தைசொல்லுவதே. அநிலைவைத்து மிகைத்து வார்த்தை சொல்லுவதே. ஆற்றாமைக்கு உதவினார்கள்னோவாயுள்ளது!

கழறேல் நம்பீ! உன்னைதவம்மண்ணும்விண்ணும்நன்கறியும் *திண்சக்கர
நிழறுதொல்படையாய் உனக்கொன்றுணர்த்துவன் நான்*
மழறுதேன்மொழியார்கள்நின்னருள்துடுவார் மனம்வாடிநிற்க* எம்
குழறுபூவைபொடும் கீரியோடும்குழகேலே. (5)

ஒ.—[கலறேல் நம்பீ] - “நான் சொன்னவையெல்லாம், பொய்யைமெய்யாக உபபாதித்தேனாக, என்னை கருத்ரிமனுக்குவதே!” என்று எம்பெருமான் அருளிச்செய்ய, பிராட்டியும், முதன்மையடித்து “எங்களை அபிபலித்து வார்த்தைசொல்லாதே கொள்ளும், உம்முடைய கருத்ரிமம் ஸகலலோகப்ரஸீத்த மன்றோ?” என்ன, அவளும், “நான் பொய்யென்னுமிடத்துக்கொரு ஸாக்ஷிகாட்டிக்காண்!” என்ன, “ஐயத்ரதவத்தினன்று பகலேயிரவாக்கவேணுமென்று நீர் ஒருபொய்யிலே துணிய, அதுக்குப் பெரு நிவ்நின்று அதை மூற்றத்தலைக்கட்டவல்ல உம்முடையகையில் திருவாழியைக் கேட்டுக்கொள்ளும்!” என்ன, அவள் மேல்சொல்லவாது காணுமையாலே நிருத்தரனாயிருக்க; “நீ இன்னுதையிராதே உனக்கு ஒருவதம் சொல்லக்கேள்!” என்ன, அவளும், “இது ஒருபேச்சில் இனிமையிருக்கும்படியே!” என்று கொண்டாட, போலியைக்கண்டு பிச்சேறும்படியான பேச்சுமையுடையவர்கள் மனம்வாடாமே அத்கே போவென்று இவள் பேசாதேயிருக்க, “நீபேசாதே மிருத்தாயெயாடுவும் எனக்கு தாரகம் இவற்றின் பேச்சே அமையும்” என்று இவளுடைய பூவையையும் கீளியையும் இவள் உபலாஸிக்க; இவள் “நீ நினைக்கிறவர்களின் அல்ல; எங்களின்: இவற்றோடே குழகாதேகொள்” என்கிறாள்.

இ.—ஆஞ்சாம்பாட்டில், “அணங்கதங்களைச் செய்தேனென்றும், பொய்யை மெய்யாக உபபாதித்தேனென்றும் என்னை கருத்ரிமனுக்குவதே!” என்ன, [கழறேல் நம்பீ] - முதலிகளென்னு அபிபலித்து வார்த்தை சொல்லாதே கொள்ளும். “நெஞ்சில் மறமுடையார் சொல்லுமது வார்த்தை யன்று; உங்களைஒழிய ஸாக்ஷிஉண்டோ?” என்ன, [உன்னைதவம்மண்ணும் விண்ணும் நன்கறியும்] - உன் கருத்ரிமம் உபபலிப்பதும் நன்றாகவறியும். தானும் அவனுமானால் உபபலிப்பதும் தன்பக்கத்திலே நிற்குமென்றிருக்கிறானாதல்; வாயுந்திரையுகளிற்படியே பெல்லாரும் தன்னைப்போலே இழவாளென்று இருக்கிறானாதல். “இதெல்லாம் வேண்டா; நான்பொய்யன் என்னுமிடத்துக்கு ஒரு ஸாக்ஷி காட்டிக் காண்!” என்ன [திண்சக்கரநிழறுதொல்படையாய்] - உன் பரிகரத்திலே காட்டுகிறேன்; ஐயத்ரதவத் தினன்று “பகலே இரவாக்கவேணும்” என்று ஒருகருத்ரிமத்திலே துணிய, அதுக்குப் பெருகிலென்ற திரு வாழியைக்கேட்டுக்கொள். [திண்சக்கரம்] - விசுவேஷிப்பிக்கப்போகாதவன். உன்னிலும் களவில் திண்ணி யவன் என்றுமாம். [நிழறு] - இவனுடைய களவுக்கு நிழறுசெய்து கொடுக்கும்வன். [தொல்படை] - “இதைகழலா நேமியான்றே.” [உனக்கொன்றுணர்த்துவன் நான்] - வார்த்தைமூட்டி நிருத்தரனாய் நின்றான்: “இவையுண்டாக்கிக் காரியம் கொள்ளவேணும்” என்று பார்த்து, “உனக்கொரு ஹிதம் சொல்லக்கேள்! கலங்கின உன்னைத்தெளியும்படி வார்த்தை சொல்லக்கேள்!” என்ன, அவளும் “இதொரு பேச்சில் இனிமை இருந்தபடி என்?” என்றாள்; இவள் சொல்லும் அர்த்தத்தில் தாத்பர்யமில்லையே அவனுக்கு.

[மழறுதேன் மொழியார்கள்] - போலிகண்டு இப்படி உன்னைப்பிச்சேறப்பண்ணினவர்கள் ஆரோ? [மழறுதேன்] - மழலைத்தேன். கலங்கின தேன்போலே இருந்துள்ள பேச்சுமையுடையவர்கள். “ஆரோ” என்றவாறே “நீங்களையன்றோ” என்று தங்கள் தலையிலே ஏறிடப்புகுகிறோ என்று, ‘நின்னருள் குடுவார்’ என்கிறாள். [மனம்வாடி நிற்க] - உன்உகப்புக்கு இலக்களவர்கள் ஆசிரயமழிந்த தனிப்போலே நெஞ்சு வாடி நிற்க. அதாவது - மாசறுசோதிதொடங்கி நெடுகப் பிரிவாலே நோவுபட்டு, முடியவும் பெருதே ஸம்சலேஷிக்கவும்பெருதே யிருக்கிற என்னைப்போலேயன்றியே அணிச்சம்பூப்போலே இருக்கிறவர்கள் நெஞ்சு உலர்ந்துநிற்க இங்கிராதேபோ என்று பேசாது இருந்தாள். “உன்பேச்சிலும் இவற்றின் பேச்சன்றோ எனக்கு தாரகம்” என்று, இவளுடைய பூவையையும் கீளியையும் கொண்டாடத்தொடங்கினாள்: சிலரை ஆதரிக்கையாவது - அவர்களுடையமைய ஆதரிக்கையிறே. [எம்முழறுபூவைபொடுங்கினி யோடுக்குழகேலே] - பாவி! எங்களின்காணிலை: நீ நினைக்கிறவர்களின் அல்ல. [குழறு பூவை] - அநகர ஸரஸமாகப் பேசுகையாலே, கலங்கின உனக்குத் தெளியவார்த்தைசொல்லவல்லவையும் அன்று; அவற்றோடே, குழகாதேகொள் - செறியாதேகொள்.

கரு.— அஞ்சாம்பரட்டு. “ஸ்நேஹீக்ஷாயிருப்பார்க்குக் குற்றத்தைக்குணமாகக் கொள்ளவுமாம்: நிஸ்ஸ்நேஹிகளுக்கு குணத்தன்களையே குற்றமாகக் கொள்ளவுமாம்: விஷயாது குணமாயிறே குணதோஷங்கள் இருப்பது: ஆகையாலே நான் சொன்னவை எல்லாம் இப்போது இத்தலைக்குக் குறையாய்த் தோற்றுமிதே; ஆனாலும் மத்யஸ்தர்சொன்னதிலே அர்த்தமாய்த் தலைக்கட்டுவது” என்றான்.

[குறேறல்நம்பி] - அது முன்னம் செய்தபடி செய்ய: நீர்தாம் முதன்மைகொண்டாடி அபிபவித்துவார்த்தைசொல்லாதேகொள்ளும் எங்களை. [நம்பி] - ப்ராபவங்கொண்டு அபிமதம் சாதிக்கவேண்டுதுகாணும்! நெஞ்சில் வெறுப்புடையார்சொல்லுமது வார்த்தையன்று; உங்களை மொழிய ஸாஸ்திரியுண்டோ? என்ன, [உன்கைதவம் மண்ணும் விண்ணும் நன்கறியும்:] உன் க்ருத்ரிமம் எங்களளவன்று: ஸகலலோக ப்ரதர்ஷித்தங்காண். வாயுந்திரையுகளில் வாஸகையாலே “ஜகத்தையெல்லாம் தம்மைப்போலே நினைத்திருக்கும்” என்றிருக்கிறார். ஸம்பந்தம் அவிசிஷ்டமானால் அங்ஙன் நினைத்திருக்க ஒருதட்டில்லையிறே. அன்றிக்கே, சேஷியொருவனுனால் சேஷவஸ்துக்களெல்லாம் ஒருமிடஞ் சிறுக்குமிதே: ஒருவனுக்குப் பல அடிமைஉண்டானால் தங்களில் எல்லாரும் ஒத்திருப்பார்களிறே க்ருதஸந்தேதிகளாய். மண்ணிலுள்ளாரும் விண்ணிலுள்ளாரும் அமுதிதாக அறியும். விசேஷஜ்ஞரோடு அவிசேஷஜ்ஞரோடு வாசியற அறியும் “இவ்விடையாட்டம் இரண்டும் அறியாதாரையோ ஸாஸ்திரியாகச்சொல்லுவது? அறிவினால் குறைவில்லாத அகல்ஞாலமன்றேஇது!” என்றான். [விண்ணும்நன்கறியும்] - ஆனாலும் அவர்களிலே ஒருத்தரைச்சொல்லச்சொல்லுங்கோள் பொய்யென்று” என்றான்: ஆனால், உனக்குப் பகஷபதித்திருக்கும் அவர்களிலே ஏற்றுநிறும் கைமேலே: [திண்சக்கரமிற்தொல்படையாய்] - குற்றந்தன்களையே குணமாகக்கொள்ளுவாரைக்கேள்! உன் க்ருத்ரிமத்துக்குப் பெருநிலை நிற்பார்க்கன்றோ தெரிவது! உன் நிலைவு அறிந்து கையிலேவந்திருப்பது: “பகலை சீரவாக்கவல்லையோ? என்று கேட்டால் ‘ஓம்’ என்றுகொண்டு ஆதித்யனைமறைப்பது: இப்படியேயிறே அவனுடைய வர்த்தகம் [திண்சக்கரம்] அப்பொய்யிலவனைப் பேதிக்கிலும் இவனைப் பேதிக்க வொண்ணாதாயிருக்கை. ஸ்வதந்த்ரனாகையாலே கார்யாநுகுணமாக ஏறிட்டுக்கொள்ளும்அவன்: இவனுக்கு அதில்லையிறே. [நிறறுதொல்படையாய்] - நிறறுகையாவது நடத்துகை. அதாவது - நிறங்கொடுக்கையாய், அஸத்யப்ரதிஜ்ஞனாயிருக்கச் செய்தே ஸத்யப்ரதிஜ்ஞனனால் பிறக்கும் கார்யத்தைப் பிறப்பித்துக்கொடுக்கை. [தொல்படையாய்] - இப்படிக்குப் பழையனுய்ப் போருகை. இவன் இப்படி சொன்னவாறே “ஸ்வபகஷத்திலே சிலர் இப்படி நமக்குண்டாவதே!” என்று சொல்லலாவதுகாணாமல் கவிழ்த்தலையிட்டான். [உனக்கு ஒன்றுணர்த்துவன்கான்] - வாராய்! நீ சொல்வற்றிருக்கவேண்டா; உனக்கு நான் நல்லதொரு ஹிதஞ்சொல்லவா என்றான். இது செவிகொடுத்துக் கேட்டானாகில், இதுக்குச் சொல்லலாவதொரு மறுமாற்ற மில்லை: தனக்கு மேல்வார்த்தைசொல்லுகைக்கு ஒருபோக்கடியுமில்லை: (இவனுக்குப் போக்கடியாவது - “நான் ஸ்வதந்த்ரன்” என்றுசொல்லுகையிறே.) இதெல்லாங்கிடக்கச்செய்தே பேசாதேபுகா “இதொரு பேச்சின் இனிமை யிருந்தபடி யென்?” என்றான். [மழறுதேன்மொழியார்கள்] - பாஸியேன், நீ யாருடைய பேச்சை யாருடைய பேச்சென்று ப்ரமிக்கிறாய்! மழறுதேன் - மழலைத்தேன். கலங்கின தேன்போலே இனியபேச்சுக்களை யுடையராயிருக்கை. இவன் ஸங்கீதிமாறாமையாலே கலக்கமும் மாற்றாதே யிருக்குமே. “அவையெல்லாம் இங்கேயிறே” என்றுமே அவன். [மொழியார்கள்] - எத்தனைபேர் உனக்கு? [மின்னருள்குடுவார்] - ஆரேனும் பேச்சைக்கேட்டுத் தங்கள் பேச்சென்று ப்ரமிக்கும்படி பண்ணவல்லவர்கள். ஒருத்தியாலே *ஸ்த்திதோ2ஸ்யி கதஸந்தேஹ:” என்னும்படி வார்த்தைசொல்லவல்லஉன்னை ஒருத்தியாலே கலங்கப்பண்ணவல்லவர்கள். “அதுக்கென்” என்றான்: “அவர்களெங்களைப் போலல்லகான்: நீ ப்ரயோஜந ரூபேகடிமாக இங்கே நிற்கச் செய்தேயும், இத்தை அறிந்துவைத்தும் க்ஷணமாக்ர விச்சிலேஷம் பொறுக்கமாட்டாமையாலே அவர்கள்நெஞ்ச வாடும்படி. ‘கொங்கமேல் குங்குமத்தின் சூழம் பழியப் புகுத்தொருநாள் தங்குமேல் என்னுவி தங்கும்’ என்றிருக்குமவர்களிறே அவர்கள்; அவ்வளவில் நீ உதவப்பெறுமையாலே போர நேரவுயடுவர்கள்; அதுகண்டால், நீ பொறுக்கவல்லை

யோ?" என்று சொல்லிப் பேசாதேயிருந்தாள். "உங்கள் பேச்சிலும் எனக்கு தாரகம் இவற்றின் பேச்சன்றோ?" என்று அவர்களைவிடப் பூவையையும் கிளியையும் கொண்டாடப் புக்கான்; சிலரை ஆதரிக்கையாவது - அவர்களுடைய மையை ஆதரிக்கையிறே. அவற்றை ஆதரித்து வார்த்தைகொள்ளப் புக்கவாறே, வாராய்! அவைதான் நீ ஆரின்வென்றிருக்கிறாய்? அவை நீ நினைக்கிறவர்களதன்று காண்! [எம்முறுபூவையொடும் கிளியோடும் குழகேலே] - அவை உனக்குவார்த்தைசொல்லுகிறவல்லகாண்! அவற்றுக்கு அது ஸ்வபாவங்காண்! [குழகேலே] நாங்கள் அஃயமாக வார்த்தை சொல்லச்செய்தேயும் கண்டாயே நீ அகற்பகதித்வத்தோற்ற வார்த்தைசொல்லுகிறபடி; அப்படியே இவற்றின் பேச்சும் அஃயார்த்தங்காண்! [குமுறுபூவை]- அநக்ஷரஸரஸமாகப்பேசுகிற பூவை. குமுறுதல் - லீலாஸம் கொண்டாடுகை)

குழகியெங்கள் குழமணன்கொண்டு கோயின்மைசெய்துகன்மமொன்றில்லை*

பழகியாமிருப்போம் பரமேயித்திருவருள்கள் *

அழகியாபிவ்வுலகுமுன்றுக்கும் தேவிமைதருவார்பலருளர்*

கழகமேறேல்நம்பி! உனக்குமினைதேகன்மமே.

(6)

ஒ.—[குழகி] - முந்தா இப்போட்டியும் தோழிமாரும் அநபிபவநீயைகளாமிருக்கையாலே அனுக்க கூசியிருந்த எம்பெருமான், தன்முகமுத்தரையாலும் ஸ்விநயமாய் பாவகர்ப்பமான பேச்சுக் களாலும் கலங்கி மருந்திடுபட்டாரப்போலே இவர்கள் நிஷேதிக்கமாட்டாதேயிருக்க அதுவேபற்றுசாகக் கொண்டு நிர்ப்பயனாய்ச்சென்று அனுக்கி இவர்களிடே இருந்த குழமணனை எடுத்தருள, குழகி "எங்கள் குழமணன் கொண்டு அடிக்கழிவுசெய்தால் உனக்கு என்ன பரயோஜநமுண்டோ?" என்ன, அவனுள் "எனக்கு இனி இதுவேபரயோஜநம்; பரயோஜநத்துக்கு பரயோஜநமுண்டோ?" என்ன, "நாங்கள் இப் பொய்களுக்குப் பழையோம் அல்லோமோ? உன்னுடைய நிரவதிகமான அபிநிவேசத்துக்கு நாங்கள் விஷயமாகப் போருவுதோமோ?" என்று பிராட்டி அருளிச்செய்ய, "நீயல்லது எனக்கு ஸ்ரீகுறுணிய விஷயமுண்டோ?" என்று எம்பெருமான் அருளிச்செய்ய, "அழகியார் இவ்வுலகு முன்றுக்கும் தேவி மைதருவார் பலர்உளர்; அங்கேபோ" என்று இவர்கள் சொல்ல, "அங்கே போவோம்" என்று இவர் களிருந்தகோஷ்டியில் நடுவேவந்துபுகுரப்புக, "முதலிகளாமிருக்கிறஉமக்குச் சிறுப்பெண்கள் கழகத்திலே புகுருகை ஈடென்னப்போராது" என்ன, "எனக்கு முதலித்தனம்வேண்டா; நான் பபலி யாய்ப் போகவே அமையும்" என்று அவள் அருளிச்செய்ய, "தீமைசெய்யும் கிரீதரனுள் உனக்கும் இது பாஸிசர்வருத்தி" என்றிருள்.

இ.—ஆரும்பாட்டில், முன்பு இவளும் தோழிமாரும் அநபிபவநீயைகளாமிருக்கையாலே அனுக்க கூசினவள், தன்னுடைய முகவிகாரத்தாலும் ஸ்விதலீக்ஷணதிகளாலும் பாவகர்ப்பமான தாழ்ந்த பேச்சுக் களாலும் இவர்கள் மருந்திடுபட்டாரப்போலையாய் இவளைநிஷேதிக்கமாட்டாத தசையிலே நிர்ப்பயனாய்ச் சென்று அனுக்கி, இவர்களிடே இருந்த குழமணனை மேல்விழுந்துஎடுத்துக்கொண்டான். [குழகி எங்கள் குழமணன்கொண்டு] - பாவி! இது ஆதாசெடுத்தாய்? எங்களதுகாண்; நீ நினைக்கிறவர்கள் தள்ளுனாண்! என்கிறான். "எங்களது என்றவாறே பொகட்டுப்போம்" என்று சொன்னான்; அதுதானே அவனுக்கு விரும்பத்துக்குஉடலாயிற்று. "எங்கள் அநுமதி வேண்டாலோ உனக்கு?" என்ன, "எனக்கு நிவாரகர்உண்டோ? நான்செய்தது செய்யலாயித்தனயன்றோ" என்ன, [கோயின்மைசெய்து கன்ம மொன்றில்லை] - நிவாரகர் இல்லையென்று, அடிக்கழிவானசெயல்களைச்செய்தால் உனக்கு ஒருகார்ய மில்லை; நீ நினைக்கிறவர்களது அல்லாமைபாலே உனக்கு ஒன்றும்வாயாது; எங்களநுமதி இல்லாமை யாலும் பரயோஜநமில்லை. "பரயோஜநமில்லைபாவதென்? இதுதானே பரயோஜநம்; பரயோஜநத்துக்கு பரயோஜநமுண்டோ?" என்ன, [பழகியாமிருப்போம்] - இப்பொய்களுக்குப்பழையோம் அல்லோமோ? [பரமேயித்திருவருள்கள்]— "உங்களுடைய லீலாபகரணம் எனக்கு போகோபகரணமன்றோ? இதுஒழிய வேறொரு பரயோஜநம்உண்டோ?" என்று நீசொல்லுகிற அபிநிவேசமெல்லாம் எங்களளவோ? இதுக்கு நாங்கள் விஷயமாகப்போருமோ? போலிகண்டுப்ரயிக்கும்படி உன்னைப்பண்ணினவர்கள் புக்கலிலேபோ"

என்ன, “அவர்கள் ஆர்? அங்ஙனையும் சிலருண்டோ!” என்ன, “அவர்களைச் சொல்லித்தருகிறோம்: [அழகியாரில்லாதவாறு] - “தரைலோக்யராஜ்யம் ஸகலம் ஸீதாயா நாப்துயாத் கலாம்” என்றிருக் குமவர்கள். [தேவிமைதருவார்] - உனக்குப் பட்டத்துக்குரியாய் இருக்குமவர்கள். “ராகவோர்ஹதி” என்று உனக்குஸத்ருஸகனாமிருப்பார். [பலருள்] - ஒருவரிருவர் அல்லர். ஓரடிப்பாடரல்வீரே! பரப்பரளரே நீர்! அவர்களுக்கிலே போம்” என்ன, “போவோம்” என்று இவர்கள்திரளிலே வந்து புரூர்புக, [கழகமேறேல்] - “எங்குத்திரளிலே ஏறுதேகொள்” என்ன, “எனக்குக்குற்றமென்?” என்ன, [நம்பி] - “சமதமாத்யாத்மகுணோபேதர்திரளிலேயன்றோர்ப்புகுவது! அவர்களன்றோ உம்மைக்கிட்ட உரியார்; சிறுப்பெண்கள்திரளிலே புகுகை ஈடன்று” என்ன, “ஆனால் நாம் செய்ததுக்கு நிவாரகர் உண்டோ?” என்ன, [உனக்குமின்தேகன்மமே] - தீமைசெய்யும் சிரீதரான உனக்கும் இது பாவிசுப்ரவ்ருத்தி என்கிறான். “ஸர்வேச்வரனாய் அவாப்தஸமஸ்தகாமனான அவனைச் சில பெண்கள் ‘எங்குத்திரளிலே புரூராதேகொள்’ என்ன, புகமாட்டாதே பேகணித்துநின்ற இந்த ஆச்ரிதபாரதந்தர்யத்தை, உத்கர்ஷம் சொல்லப்பொருத ஸம்ஸாரத்திலே தங்களைஒழிய ஆர் விச்வஸிக்க எழுதியிட்டுவைத்தார்கள்” என்று பட்டர் அருளிச்செய்தார்.

நடு.—ஆளும்பாட்டு. தங்களைவாயிலோடுகிறது தெரியாமல்மறைத்துக்கொண்டு அநபிப வரீயைகளா யிருக்கிற இப்பிராட்டியையும் தோழிமாரையுங்கண்டு, அவன் தன்முகமுத்தை களாலும், பாவகர்ப்பமான உக்திகளாலும், அதை அதுவதித்தாப்போலேயிருக்கிற விலாஸ சேஷடிதங்களுமாய் இவர்கள் அபிஸந்தியைக்குலைத்து, இனி இவர்கள் நான் சொன்னவை பெல்லாம் “வேண்டா” என்னமாட்டாதவர்க ளென்னும்படி வாய்மாளப் பண்ணி, அவ்வள விலேசென்று இவளுடைய ஸீலோபகரணமான குழமணனை எடுத்துக்கொண்டான்.

[குழலியொங்கல் குழமணன் கொண்டு] என்றிருர்கள். குழகுசையாவது - யுவாக்களாயிருக் குமவர்கள், எதிர்த்தலை தங்களுக்கு அபவாஸமானால் அவர்களைச் சேரவிட்டுக் கொள்ளுதலுக் காகப் பண்ணும் சேஷடிதங்களுக்குப்பேர். மேன்மையாலேயாகவுமாம், கீழ்மையாலே யாக வுமாம்; ஏதேனுமாக இவ்வளவுசுட்டியின்று அவர்கள்நினைவைக்குலைத்துக் குழமணனை எடுத் துக்கொள்ளும்படியாகக் கைபுத்தந்தானிறே. [எங்கள் குழமணன் கொண்டு] - அதுதான் நீ யார தென்று இருக்கிறாய்? அது நீ நினைக்கிறவர்களதல்ல காண்; அது எங்களுது. உனக்கு இதிலால் ஒருகாரியமில்லை. “‘எங்களுது’ என்றவாறே பொகட்டுப் போம்” என்று சொன்னார்கள்; அது தானே அவனுக்குப் பற்றுக்கைக்கு உடலாயிற்று. “எங்களுதுமிதவேண்டாவோ வுனக்கு? என்ன, “எனக்கு நிவாரகருண்டோ! நான் செய்வதுசெய்யலாபித்தனையன்றோ?” என்ன, [கோயின்மை செய்து கன்மமொன்றில்லை] - நீ செய்திற அடிக்கழிவால் உனக்கொரு பலமில்லை. கன்மமொன்று கன்மபலத்தை நினைக்கிறது. ஆராய்ச்சியில்லாதவிடத்தே செய்யுமவற்றைச் செய்யாதே கொள்ளாய். அவை செய்தாலும்ஆயிரே உனக்கொருப்ரயோஜனமுண்டாகில்- கோயின்மை செய்கை யாகிறது - இவர் உன் இசைவின்றிக்கே யிருக்க இவர்கள்ஸீலோபகரணங்களை எடுத் துக்கொள்வது, அவர்கள் வேண்டவேண்டக் கொடாதொழிவதாய் யிறுக்குப்பண்ணுகை. [கன்மமொன்றில்லை] - நீ போகிறவிடத்துக்கு இவை கொண்டுபோகவொண்ணாது; உனக்கு இவைதான் வேண்டா; இனி எங்களுக்கு அநபிமதம்; ஆனபின்பு இச்செயலாலென்ன ப்ர யோஜனமுண்டு? இவை கொண்டுபோனால், தங்களுதல்லாமையாலே அவர்கள் முகம் பாரார் களே; நீ ஆதரித்தவிஷயத்தினதல்லாமையாலே உனக்குவேண்டா, எங்கள் இசைவோடே கொடுபோகாமையாலே எங்களுக்கு ப்ரியமன்றோ! ஆனபின்பு, இத்தால்வருவதொரு பேறில்லை கானென்றார்கள். “அதுவிடக்க; நான் முன்னம் உங்கனோடுகைகண்ட்டன்; எனக்கும் ஒருப்ர யோஜனமில்லை, இத்தை ஸாதகமாகக்கொண்டு ஸாதிக்கவேண்டுவதோர் அர்த்தங் கண்டுவைத் திலேன், இதுதானேயிறே எனக்குப்ரயோஜனம்; ப்ரயோஜனத் துக்கு ஒருப்ரயோஜனமுண்டோ?” என்றான்; அங்ஙனையானவன்று அநவஸ்த்தைவரத்தொடங்குமிதே. [பழகியாமிருப்போம்] - இப்பொய்களுக்குப் பழையோடல்லோமோ! எங்களுக்குகன்றுகான் இவை சொல்லுவது! நீ சொல்லும் பொய்யெல்லாம் “மெய்” என்றிருப்பார்க்குச்சொல்லா பென்றார்கள். அவனும், “இத்தலைபையொழிய எனக்குச்செல்லாவது” என்னுமிடந்தோற்றச் சில க்ரியைகளைப்பண்ண,

[என்பாரமே? திருவருள்கள்] - நீ எங்களையல்லாத அபிரிவேசத்தைப்பண்ணி, குளப்படியிலே கடலை மடுத்தாற்போலே நீசெய்திறையெல்லாம் எங்களால் பொறுக்கப்போமோ? நீசெய்திறையெல்லாம் பொறுக்கவல்லார் வேறே சிலவர்களென்றார்கள். "அவர்களார்?" என்றான்: [அழகியாரிஷ்டகுழன்றுக்கும்] - "தீரணோக்பராஜ்யம் ஸகலம் வீதாயா நாப்துயாத் கணம்" மூன்று லோகத்தையும், அத்தோடே விசுவசப்தவாச்யனுனவன்தன்னையுங்கூட ஒரு தட்டாக்கினால், பிராட்டியுடைய ஒருகலாமாத்ரத்துக்கு எடை நிற்கமாட்டாது. "அவர்களோங்வேளையிருப்பார்கள்?" என்றான்: [தேவிமைதகுவார்] - "உவக்குப் பட்டங்கட்டப் போரும்படியாயிருப்பார்" என்ன, "ஆனால், எனக்கு உபேகழிக்கைக்கும் சிலர்வேணுமே!" என்றான்: [பலருளர்] - உனக்குப்பொருக்கைக்கும் விஷயமங்கே உண்டென்றிருர்கள். ஒருத்தனுக்கொன்று ஸ்வபாவமானால், அது வேறோரிடத்தே போங்காட்டில் குலையாதிறே; அப்படியே, அங்குள்ளாரையும் பொருகை இவனுக்கு ஸ்வபாவமென்னுமிடத்தோற்றச் சொல்லுகிறான். "ஒரடிப்பாடரல்லீரே நீர்; பரப்பரல்லீரோ! அவர்கள் பக்கலேறப்போம்" என்ன, "ஆனால், அங்குப்போம்வழியும் போனாற்செய்யும்படியானும் எல்லாம் கேட்டுப்போகவேணுமே; இனித்தான் அத்தேவாரிகளுக்கிறே ஒன்று சொல்லுவதும்; 'பரிப்ரர்சநே ஸேவயா' என்றிறே கேட்பார்படி; ஆனபின்பு, காலடிசிட்டரின்று கேட்கவேணும்" என்று திரளிலேவந்து புராப்புக்கான். [தமகமேமேதல் நம்பி] - அவர்கள்முன்னமானாராகிடுக; ஏறிட்டுக்கொள்ளுவதுஎங்களுக்குப் பரமோ? நீர் முன்னம் எங்கனோலக்கத்தில் புராநேதேகொன்றும். இவ்விடத்தே பட்ட ரகுனிச்செய்வதொரு வார்த்தையுண்டு; - "ஸமஸ்தகல்யாணகுணத்தமகனாய் உபயவிபுதியுத்தனாய் ஸர்வாதிகனாய் ஸர்வாஸிந்தாவாயிருக்கிற ஸர்வோச்வரன் நாலிடைப்பெண்களிருந்தவிடத்தே புக்கல்லது நிற்க மாட்டாத செவ்வமை விளைய அவர்கள் 'நீயிங்குப்புராநேதேகொள்' என்ன, விவந்திட்டரப் போலே போவும் திரிஷ்டும் மாட்டாதே தடுமாறிகின்றனென்றிற ஸௌஷில்யம் (தங்களைபுழிவர் களைபுழிமழிய) ஆரிந்து கொண்டாட வ்யாஸாதிகளெழுதியிட்டுவைத்துப்போனார்களோ?" என்றருளிச்செய்தார். "ஸர்வாஸிந்தாவானவன், சிலர்க்கு நியமிக்கலம்படி எனியனானான்" என்றால் "இதுமெய்" என்று கைக்கொள்ளுவாரைக் கிடையாதிறே. சாஸ்த்ரங்கனெல்லாம் ஈசேசிதவ்யவிபாகம் பண்ணி ஒருங்கவிடாநிற்க, அத்தலையித்தலையாகச் சொல்லுகிறதிறே இது 'சாதுகோட்டியுட்டுகொள்ளப்படுவார்' என்றுசொல்லுகது - எவண்ணவர்களுடைய திரளிலே ஒருவன்வந்துபுருந்தால் துர்மாதத்தாலே மலையிட்ட முக்கினாற்போலே இருக்கையன்றிக்கே, நீரும் நீரும் கலந்தாப்போலே இவன் புருத்தமை தெரியாதபடியிருந்து, அவர்கள் இடங்கொடுத்து அவர்கள் பரிசுரஹிக்கையிறே ஒருவனுக்கு சன்மையாவது; இது இவர்களுக்கேயன்றியே, அவனுக்குமொத்திருக்கிறபடி; 'ஸசாபிராம: பரிஷத்கதச்சரைப் பூஷயாஸக்தமநாபபூலஹ்' - பெரு மஜிப்பராய்ப் பாட்டறிந்து கொண்டாடுகைக்குப் போரும்படி பேரறிவாளரான வித்வஜ்ஜநங் களும் தாமுமாகப் பேரோலக்கமிருந்து பிள்ளைகளைப் பாடவிட்டுத் தாம் ஸிம்ஹாஸஸத்தரா யிருந்தார்; இவர்கள் தாமுமிருக்கத் தாமுயரவிருந்த இடம் தமக்கு அகரிமதமானகாலே ஸிம் ஹாஸஸத்திரின்றும் மேள்ள இழிந்து, தெரியாதபடி இவர்கள்நடுவே புருத்திருந்தார். அது என்னென்னலில்: - ராஜா எழுந்திருந்தால் 'ஓவக்கம் கிளம்புமிறே, தாம் எழுந்திருந்தவாறே ஓவக்கம் கிளம்புகிறதாகக்கருதி, மேள்ளப்புருத்திருந்தா ரென்றிதது. இவ்வன் வேண்டுவா னென்?என்னில்; அநுபபூஷயா என்னுதல், பவிது மிச்ச்சயா என்னுதல் - 'இவர்களோடேகூடி யிருந்து அநுபவிக்கைக்காக' என்னுதல், 'தாமுளராகைக்காக' என்னுதல். [தம்பி] - உமக்குப் எங்களுக்கு உள்ள நெடுவாசியாரீர்! உமக்கொன்றுகேட்கவேண்டும்படியாயிருந்ததோ? முதலி களாயிருக்கிற உமக்கு நரங்கலிருக்கிற இடத்தே புருகைபோருமோ? என்றார்கள். "அழகிது! நான் முதலியாநிலும் ஆகிறேன்; பவலியாநிலும் ஆகிறேன்; என்னைத்தான் அறிகையில்கையோ! 'திமைசெய்யும் சிர்தரன்' என்றன்றோ என்னைச்சொல்லுவது? ஆனபின்பு, நாலுபெண்களி ருத்தவிடமெங்கும் தீம்புசெய்கை எனக்கு ஸ்வரூபமன்றோ!" என்றான். [உனக்குமினாதே கன் மமே] - தீம்புசெய்கையிலே சமைந்திருக்கிற உனக்குங்கூட இதுபாலிசம். திமைசெய்வார்க்கும் ஒருப்ராப்தி வேண்டாபோ?

கன்மமன்றெங்கள் கையில் பாவை பறிப்பது கடல்ஞாலமுண்டிட்ட*

நின்மலாதெடியாய் உனக்கேஜும் பிழைபிழையே*

வன்மமே சொல்லியெம்மை நீவினையாடுதி அதுகேட்கிலென்னைமார்*

தன்மபாவமென்றார் ஒருநான்றுதடிபிணக்கே.

(7)

ஒ.—[கன்மமன்று] - இவர்கள்கழகத்திலே ஏறப்புக்கு இவர்களாலே நிவர்ப்புமன்னாய் ஏறப் பெறுதொழிந்த எம்பெருமான், செய்யலாவது காணாமையாலே, அவர்களுடைய லீலோபகரணமான பாவையைச் சென்றெடுக்கக்கணிசிக்க, அதைதவறிந்து பிராட்டியும் தோழிமாருமாகப் பாவையைச் சென்றெடுக்க, அதை இவள்தான் அவர்கள்கையினின்றும் பறிக்கப்புக, அவர்களும் எங்கன்கையில் பாவையைப்பறிப்பது உனக்குப் போராதென்றுசொல்ல, அவளும் "பஹு குணானுவெனக்கு அல்ப தோஷம் தோற்றப்படுமோ?" என்று அருளிச்செய்ய; அவர்களும் நிர்ஹேதுகமாக ஐகத்தைப் ப்ரளய காலத்திலே திருவயிற்றிலேவைத்துப் பிறிதென்க தொடக்கமான அபரிச்சேதயமஹாகுணங்கையுடைய யாபிருந்தாயெயாகிலும் அக்குணங்களுக்கு நிறம்தருமாபோலே இப்போராச்செயலும் உனக்கு அவத்யா வஹமென்று அருளிச்செய்ய, அதுக்குமேலே சில பணிமொழிகள் எம்பெருமான் அருளிச்செய்ய, "இப்படிபொறுக்கவொண்ணாத வார்த்தைகளைச் சொல்லி எங்கனோடே நினைவாடுதி; அதுகேட்கில் என்னைமார் கூடும் கூடாதென்று நிரூபியாதொழிவர்கள்," என்ன, ஆனால்தான் வந்ததென்?" என்ன, "ஒருநாளாக அவர்களுக்கும் உனக்கும் விபாதிபத்தியாய்முடியும்" என்கிறார். ஐம்மார் - ஆ னுடன்பிறந்தார்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், "கழகமேறேல்நம்பீ" என்று - தங்கன்திரனிற் புரூர வொட்டிற்றிலர்கள்; அவளும் செய்யலாவதுகாணாமையாலே அவன்கையிற் பாவையைக் கடாக்கித்தான்; "ப்ரேக்ஷிதஜ்ஞாஸ்து கோஸலா:" என்று நினைவறியுமவர்களாகையாலே எல்லாருங்கூட அதைப்பற்ற, இவள் அதை அவர்கள் கையினின்றும் பறிக்கப்படுக்காள். [கன்மமன்றெங்கள் கையிற் பாவைபறிப்பது] - எங்கன்கையிற் பாவை பறிப்பது கார்யமன்று. நீ நினைக்கிறவர்களது அல்லாமையாலே உனக்கொரு ப்ரயோஜகமில்லை. எங்கள் அநுமதியில்லாமையாலே பறிக்கப்போகாது. தன்னுடைய சக்திகொண்டு அழிக்கலாவது எதிரிகளாகி விறே! அபலைகள்கையில் அதுபறிக்க சக்தனல்லனே. ஒருகலத்திலே உன்பாரைப்போலே அவர்கள் கையிலும் தன்கையிலுமாக இருக்கிறிறே ப்ரயோஜமுள்ளது. "ப்ரயோஜகமில்லாமையே அன்று, உனக்கு குணஹாநியாய் வரும்" என்ன, "பஹு குணானுவெனக்கு அல்பதோஷம் தோற்றப்படுமோ?" என்ன, [கடல்ஞாலமுண்டிட்ட நின்மலா தெடியாய் புனக்கேஜும்பிழைபிழையே] - நிர்ஹேதுகமாக ப்ரளயபத்திலே ஐகத்தை வயிற்றிலேவைத்து நோக்கினவளாய், "ஆகாச இவ பிரம்மல:" என்கிறபடியே ஹேயப்ரத்யநீகனாய், "யதோ வாசோ நிவர்த்ததே" என்று அபரிச்சேதய மஹாகுணானுயிருந்த உனக்கு வந்ததாகிலும், பிழையானது பிழையே காண். லோகத்துக்கு ப்ரகாசகனான சந்த்ரனுக்கு உண்டானமறுவும் லோகப்ரஸித்த மன்றே! குணங்கள் புக்கவிடமெங்கும் குணஹாநியும் புகுங்காண். குணங்கள் உனக்கு நிறந்தருமா போலே இ கூூத்ரப்ரவ்ருத்தியும் உனக்கு அவத்யாவஹங்காண் என்ன, மேற்சொல்லலாவது கண்டிலன்; அவர்கள்செவியிலே, "இன்னது சொன்னான்" என்று அதுபாஷிக்க வொண்ணாதானிருப்பதொன்றைச் சொன்னான். அதாவது - ப்ரணயவேளையிற் பணிமொழிகள்; [வன்மமே சொல்லியெம்மை நீ வினையாடுதி]- நினைக்கவுங்கூடக் கூசவேண்டும் நெஞ்சறிந்த வார்த்தையைச் சொல்லி எங்கனோடே வினையாடுதி. இவள் போகபுத்தியாலே நோக்கியிச்சொன்ன வார்த்தையே தங்களுக்கு அவனோடு பாவபந்தம் இல்லையென்று தோற்றுகைக்காக அஸத்தஸமமாகி 'வினையாடுதி' என்றான். "எங்கனோடு வினையாட முறை உண்டோ?" என்ன, "பஞ்சலக்ஷங்குடியிற் பெண்களிலும் எனக்கு வினையாட்டு முறையில்லாதார் உண்டோ?" என்ன:—[அது கேட்கிலென்னைமார் தன்மபாவமென்றார்] - என்பந்துக்கள் அத்தந்தக்கேட்கில், கூடும் கூடா தென்று நிரூபியார்கள். என்னைமார் - தமையன்மார் - ஐம்மார், ஆ னுடன்பிறந்தார். "வேலைப்பிடித் தென்னைமார்கனோட்டி லென்னவினையாட்டோ?" என்னக்கடவதிறே; பந்துக்களுக்கு உபலக்ஷணம், உன்ஹோடு பாவபந்தம் இல்லை என்றறியாதே, உன்னுடைய சன ப்ரவ்ருத்தியை "மெய்" என்று, "ஸம்சலேஷம் வ்ருத்தம்" என்று மேலிடுவார்கள். 'நிரூபித்துச்சொல்லுகை - தர்மம், நிரூபியாதே

சொல்லுகை - பாபம்' என்னுதே கேட்டமாத்நிரத்திலே யொருர்கள். "அவர்கள் அறியப்பு காரினுர் களோ?" என்ன, "யிறந்ததொன்று நாளோட்டத்திலே அறியார்களோ?" என்ன, "ஆனந்தான் வருவ தென்?" என்ன. [ஒரு நானு] - ஒருநாளாக உன்னோடே விவாதமாய் முடியுமென்கை. [தடிபிணக்கே]- இடைபர் பெருமிடுக்கரை அறியச்செய்யும்போதும் தடியாலே அழிக்குமித்தனை

ஈடு. - ஏழாம்பாட்டு ஸர்வோபாயங்களையும் அதுஷ்ட்டித்து ஸ்ரீபாதாழ்வான் தன்பக்கல் பட்டதெல்லாம் தான் இவர்கள் பக்கனிலே பட்டான். *விநிவர்த்தயிதும் பறாத்* என்று மீட்கையிலே போர வருந்தினுனிறே. சேஷ்யே புரஸ்தாச்சாலாயு யாவந்மே நப்ரஸீததி* தாமேயிரங்கி மீறும்படிபண்ணுகிறேன்; அதுதான் கேட்டார்வாய் கேட்கவேணுமோ? *புரஸ் தாத்* என்றானிறே. அப்படியே இவனும் ஸர்வோபாயங்களையும் ப்ரவர்த்திப்பித்தவிடத்திலும் அதுகவொண்ணாதபடி கடுமைதோற்ற இருந்தார்கள்; இனிச்செய்வனாவதென்? என்றுபார்த் தான்; "பலத்தாலே கார்யங்கொள்ளுவோம்" என்றுரிச்சயித்து, இவர்கள் பாவையை எடுப் பானாகக் கணிசித்தான்; *ப்ரேஷிதஞ்ஞாஸ்து கோஸஸா* என்று மினைவறியுமவர் களாகையாலே, எல்லாருங்கடவதத் தாவையைச் சென்றெடுத்துக்கொண்டார்கள்; அதுதான் "நங்கார்யம்" என்றே இருந்தான். "ப்ருதக்ப்ரயத்நாபேஷிதயின் றிக்கே ஒழியப்பெற்றேனும்" என்று பார்த் தான். திருக்குரவையேபோலே ஆளுக்காளாய்வின்று கைப்பிடிக்க வேண்டாவா யிருந்தது; "நல்ல வாய்ப்பு" என்று இவர்கள் பாவையைச் சென்றுபற்றினான்.

[கன்மமன்று] - வாராய்! உனக்கிது கார்யமன்று கிடாய் என்கிறார்கள். "ஏன் தான், இது கார்யமன்றிக்கே ஒழிவானென்?" என்றான். [எங்கள் கையிற்பாவைபறிப்பது] - "இதுதான் ஆரதென் றிருக்கிறாய்? நீ நினைக்கிறவர்களதன்றுகான்! இதெங்கன துகான்!" என்றார்கள். "அது தான் மெய்யே!" என்றான்; *யஸ்யதே தஸ்ய தத்தம்* இதே. (இவர்கள் ஸ்வரூபபுராணை யாலே இவனுடையவர்களிறே) இவர்கள் "எங்களது" என்கையிறே அவன் விருப்பத்துக்கடி "இவர்களது என்னுமிடம் அறுதியிட்டுக்கொள்ளுகையிலேயிறே அவனுக்குத் தாத்பர்யம்; நீ நினைக்கிறவர்களதன்று என்கையிறே இவர்களுக்குத் தாத்பர்யம். [எங்கள்கையில் பாவைபறிப் பது]-இவர்கள் கையிலே பாதிக்கொடுத்துப்போலே காணும்பறிப்பது! அவர்கள் விட்டுக் கடக்க நிற்குமறிலொரு ப்யோஜனமில்லையே; அத்கையவர்கள் ஒருதலைபற்றத் தானுமொருதலை பற்று மன்றிறே ஒரு கலத்திலே உண்பாரைப்போலே போகமாயிருப்பது. [கையில் பாவைபறிப்பது] கிடக்கிறதெல்லாம் கிடக்க, எங்கள்கையிற்பாவைபறிப்பது கன்மமன்று. செய்யகடவதல்லா தத்தைச் செய்யாரின்றாய்; உனக்கு இத்தாலொரு ப்ரயோஜனமில்லையென என்னார்கள். ஆக, இத்தால் ப்பலித்ததென்? என்னில்: ஒருவைஷ்ணவன் "என்னது" என்று அபிமாநித்துக் கைப் பிடித்தால் "அவன் விரும்புவது" என்றபடி. "செய்யக்கடவதல்லாதத்தைச் செய்யா நின்றாய்" என்று நீங்கள் சொல்லுவானென்? செய்யக்கடவதுக்கும் செய்யக்கடவதல்லாததுக்கும் வரம்! கட்டினேன் நானன்றோ!" என்றான். [கடல்ஞாலமுண்டிட்ட]-ப்ரளயாத்யாபத்திலே இவற்றை யெல்லாமெடுத்து வயிற்றிலேவைத்து நோக்கிற்றிலேனோ? இவர்களையும் அப்படியேயாகாதே தான். இவன்சென்று பறித்திலனாகில் அறியுமனவாகாதே அவர்களது அது அவஸந்தாந்த ரத்தை பறித்தாகிலும் கிடக்குமிதே; இவர்களுக்கெவ்வொழிந்தவன்று ஸத்தாநாசயிறேயுள் ளது! "ஆபத்ரஷ்டகவன்றோநான்! ஆனபின்பு, நான் செய்யுமவையெல்லாம் ப்ரயோஜநநிபேஷ மாயன்றோ இருப்பது; ஆகையினால் எனக்கிதுநானையிறே ப்ரயோஜனம்! ப்ரயோஜனத்துக்கு ப்ரயோஜனம் வரும்ன்று அநவஸந்தையாடிறே; இத்தை ஸாதகமாக மினைத்திருக்கின்றே நான் வேறெயொன்றை ப்ரயோஜனமாக ஸாதித்துக்கொள்வது!" என்றான். நீ இங்ஙன்சொல்லுமது வார்த்தையன்றுகான்; எங்களிசையின்றிகேயிருக்க நீ பலத்தாலே பறிக்கிறிதுக்கு "ஆபத்ர ஷ்டகன்" என்றுசொல்லுகிறிது, மிகச்சகமாகமாட்டாதுகான்; ஆனபின்பு, உனக்கு குணஹா நியேகாண் மேற்படுவது" என்றார்கள். [நின்மலாநெடியாய்!] "பஹு குணான எனக்கு ஒரு தோஷம் கிடக்குங்காட்டில் அதுதெரியாகின்றதோ?" என்றான். [நின்மலா! நெடியாய்!] - நிரம் லான சந்த்ரனுக்குமன்றோ மறு கிடக்கிறது! ஆனபின்பு, குணம் ப்ரகாசிக்குமிடமெங்கும் குணஹாரியும் ப்ரகாசிக்குங்கான்! ஹேயப்ரத்யாகிஞய் அபரிச்ச்சேத்ய மஹாகுணானவனே!

[உனக்கேலும்பிழைபிழையே] - அபரிச்சேத்யமான குணங்களை யுடையவா யிருந்தாயே யாகிலும், குணநூரி குணநூரியாயே கிடக்குங்காண். இவர்கள் இப்படி சொன்னவாறே, இதுக்கொரு மறுமாற்றம் காணாமையாலே, பிறர்க்குப் பாகரமிட்டுச் சொல்லவொண்ணாதபடி இவர்கள் செவியிலே சிலவற்றைச் சொல்லப்பட்டார்கள்: "வன்மமே சொல்லி" என்கிறார்கள். தங்கள் நெஞ்சம் அவன் நெஞ்சம் அறியுமத்தனை; வாசா வ்யவஹரிக்க வொண்ணாது (ப்ரணய வேளையின்பணிமொழிகள்) [எம்மை நீவினையாடுதி] - நீ மர்மம் சொல்லும்போது, சொல்லுகிற உன்னையும் கேட்டிற எங்களையும் அறிந்தன்றோ சொல்லுவது. ("இவன் சொன்ன மர்மம் எது" என்று எம்பாரைச் சிலர்கேட்க, "மயர்வறமதீநலமருளப்பெற்றவர் பாகரமிடமாட்டாமல் 'வன்மம்' என்னுந்நீர்: என்னைப்பாகரமிடச் சொல்லுகிறீர்களோ?" என்றருளிசெய்தார்.) [வினையாடுதி] - அவன் தன்னையழியமாறி ஒருமர்மம் சொன்னானான்: இவர்கள் அதை யெல்லாம் வினையாட்டாக்குகிறார்கள்; நெஞ்சிலில்லாதவை சொல்லுகிறவத்தால் உனக்கென்ன ப்ரயோஜனம் உண்டென்கிறார்கள். திரியவும் சிலவற்றைச் சொல்லப்பட்டார்கள்: [அதுகேட்டு லென்னைமார்] - சொல்லுகிறவையெல்லாம் எங்கள் பத்துக்கள் கேட்பர்களாகில் சாலத் தப்பாய் விடுங்கிடாய். என்னைமார் - ஆணுடன்பிறந்தார். [தன்மபாவமென்றார்] - உன்பக்க லெங்களுக்கு பாவபந்தமில்லை என்னுமிடம் அறியார்கள். நீ மேல்விழுதிறத்தைக் கண்டு, "இதுசெய்யலாம், இதுசெய்யவொண்ணாது" என்றுபாராதே நலிவர்கள்கிடாய். "ஆளுலென்? அவர்கள் அது அறியாநின்றார்களோ? அவர்களில்கிலையே!" என்றான். [ஒருநான்று] - அதுவோ! முதலிலே தவிரில் அறியாதொழியுமத்தனைபோக்கி, எல்லாம் செய்தாலு முண்டான லொருநாள்வறையிலே அறிவர்கள்காண். "அழக்து: அறிந்தால்தான் வருவதென்?" என்றான். [தடிபிணக்கே] - பிண்ணைக்குத்தும் பூசலுமாயன்றோ தலைக்கட்டுவது. ராமாவதாரத்தில் ஸர்வவ்யாபாரங்களும் விற்கொண்டே வ்யாபரிக்குமாபோலே, க்ருஷ்ணவதாரத்திலே தடி கொண்டே காரயங்கொன்னுமத்தனை.

பிணக்கியாவையும்யாவரும் பிழையர்மல்பேதித்தும்பேதியாததோர்*

கணக்கில்கீர்த்திவெள்ளக் சுதிர்ஞானமூர்த்தியினுய்*

இணக்கியெம்மையெந்தோழிமார் வினையாடப்போதுமினென்னப்

உணக்கிநீவனைத்தால் என்சொல்லாருகவாதவரே. [போந்தோமை*] (8)

ஒ.—[பிணக்கியாவையும்.] - "நாமிருக்கினிறே இங்கு இவனுக்கு நம்மை நலியலாவது: நாம் போவோம்" என்று தேவநாமாரும் தானும்போக உபகரமிக்க, எம்பெருமானும் அவர்கள் போகிற வழியைக்கொண்டு அவர்களைப் போகவொட்டாதே வளைக்க, அவர்களும் சேதநாசேதநங்களை தேவநா மவ்மனாநியாதிநியாகங்களை ஒழிந்து ஒன்றும்பட்கலசி, "அழித்தது ஸ்ருஷ்டித்தது" என்று தெரியாத படி, ஸம்ஹாரகாலத்துக்கு முன்பு இருந்தபடிகளில் ஒருவாசிபடாதபடி ஸ்ருஷ்டித்து இதில் ஓராய்மல்ப் படாதபடி மஹாப்ரபாவமான விவாடினலங்கலபரூப ஜ்ஞாநத்தைபுனைய ஸர்வேச்வரான நீ, தோழி மார் 'தங்களைவிட கூடிக்கொண்டு வினையாடப் போருங்கோள்' என்ன அறியாதே போந்த எங்களை உன் னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளாலே நெருக்கி எங்களைப் போக வொட்டாதொழிந்தால் இதை-ஸஹியாத உன்னுடைய மின்னிடைமடவார் இம்மாந்ரததையே கொண்டு, யோகயதையாலே, "வன்மமேனும் வ்ருத்தம்" என்று சொல்லி உன்னை உபேகசிப்பார் என்கிறார்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், "நாம் இங்கிருக்கினிறே இவனுக்கு மர்மங்களைச் சொல்லி நலியலாவது: நாம் போவோம்" என்று, எல்லாரும்கூடப் போகப்புகார்கள்; இவர்கள் போகிறவழி ஓடிப்பாப்பால் ஒழுக்கப்போகவேண்டுகையாலே, வழியைக்கட்டியிருவிலங்காகக்கிடந்தான்: அவனைப்பார்த்து வார்த்தை சொல்லுகிறார்கள்:—[பிணக்கி இத்யாதி]. [யாவையும்யாவரும் - பிணக்கி] - சேதநாசேதநங்களை தேவநாநியாகமற்று "தம:-ஏகீபவதி" என்று தன்னோடே அவிபக்தமாய்ப்படி கலசி. [பிழையாமல் பேதித் தும்] - ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே ஒருத்தன்கர்மம் வேறொருவன் அநுபவியாதபடி, பேதித்தும் - ஸ்ருஷ்டித்து

மென்றபடி. [பேதியாததோர் கணக்கில் கீர்த்திவெள்ளக் கதிர்ஞான மூர்த்தியினாய்] - ஸம்ஹார காலத்தில். அசித்தகதமான ஸூக்ஷ்மபரிணாமம், சேதநகதமான அஜ்ஞாநம்: ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில், அசித்தகதமான ஸ்வரூபந்யதாபாவம், சேதநகதமான ஸ்வபாவந்யதாபாவம்: ஆக, இப்பேதங்கள் ஒன்றுமின்றிக்கே ஏகரூபமாய் அத்விதீயமாய் அநவதியான ஏகரூபத்வமாகிற கீர்த்தி ஸமுத்ரத்தை யுடைவையாய், ப்ரபாகுபமான ஸங்கல்பஜ்ஞாநத்துக்கு ஆச்ரயமானவனே! இத்தால் - விச்லேஷதசையில் கலக்கமும், ஸம்ச்லேஷதசையில் போகரூபவிக்குதியு மின்றிக்கே ஏகரூபமென்கை. [இணக்கி இத்யாதி] - “உன்னோட்டைக் கலவி அபாயம்” என்று அறியாத எங்களை உன்னோடே சேர்த்து. இவ்வளவாக வினைத் தவர்களைச் சொல்லாதே உன்னைச் சொல்லுகிறதென்? பகவத்விஷயத்தில் வைசத்யம் பிறந்தால் உபகாரகரைக் கொண்டாடுமென்னும் அர்த்தமிறே உள்ளோடுகிறது. “வித்யம் யதீய சரணௌ சரணம் மதீயம்”. [எந்தோழிமார்] - ஸஜாதீயராயிறே சேர்ப்பது. [வினையாடப்போதுமி னென்னப் போந்தோமை] - “க்ருஷ்ணனுண்டு” என்றறிந்தோமாகில், வாரேரம்: இவ்வகப்பாட்டை அறிந்திருந்தோமாகில் வாரா தொழியலாகிற்று. “அத்தால் வந்ததென்?” என்ன, [உணக்கி நீ வளைத்தால்] - உணக்குகையாவது - தரிக்கமாட்டாதே துவளும்படிபண்ணுகை. உன்முகம் பார்த்து அநுபவிக்கப்பெறுமையாலே தரிக்க மாட்டுகிறிலோம்: நீ வளைக்கையாலே போகமாட்டுகிறிலோம். [என்சொல்வருகவாதவரே] - நீயும் நாங்களுமாக இருக்கக்கண்டால் உகவாதவர் என்சொல்லார்? “உங்கள் ஸங்கிதிமாத்ரமேயன்றே உள்ளது; இதுக்குச் சொல்லுவதெத்தை?” என்ன, யோக்யதையாலே ‘ஸம்ச்லேஷம் வருத்தம்’ என்று உன்னுடைய மிளனிடைமடவார்கள் உபேகதிப்பர்கள்: பிரிவாற்றுகையாலே கண்ணாளுக்கழலை இடுகிற வர்கள் எத்தைச் சொல்லார்? உன்மேன்மையையும் குணவத்தாப்ரதையையும் இழக்கக்கிடாய்புகுகிருய். ஆப்பான், “இவனை இவர்கள் கடந்துபோனார்களாகிற் செய்வதென்?” என்ன, ஜீயர், “அது ஆர்க்கு அழகு?” என்று அருளிச்செய்தார். நின்றார்களாகில் நினைத்தது பெற்றானாகிருன்: கடந்து போனார்களாகில் ஸம்ச்லேஷார்த்தமான க்ருஷி தலைக்கட்டிற்றுகிறது.

௩௩.—எட்டாம்பாட்டு. கிட்டிமின்று இவர்களைச் சில மிறுக்குக்களைப் பண்ணப்புகு கான்: “இங்கே யிருக்கிலன்றே இதெல்லாம் வேண்டுவது” என்றுபார்த்து, ஒருவரொருவ ராகப் போகப்புகார்கள்: “இதுவோ பார்த்தபடி!” என்றுவழியைப்பற்றி இருவிலங்காகக் கிடந்தான். உத்யாநமாகையாலே வழி ஓரடிப்பாடாயிருக்குமிறே. இப்பாட்டை ஜீயர் அருளிச்செய்யாநிற்கச் செய்தே ஆப்பானிருந்தவர் “இவர்களிவனைக் கடந்துபோனார்களாகிற் செய்வதென்?” என்றுகேட்க, “அது ஆர் காரியம்? பின்னை இரண்டத்தொன்று வித்திக்கும் என்றன்றே அவன்தான்கிடத்தது!” என்றருளிச்செய்தார். (நின்றார்களாகில் நினைத்தது பெற்றானாகிருன்; கடந்துபோனார்களாகில் ஸம்ச்லேஷார்த்தமான க்ருஷி தலைக்கட்டிற்றுகிறது.)

நீ வழியைப்பற்றிக் கிடவாரின்றாய்; நீசெய்வதையெல்லாம் உறவுஉண்டாய்ச் செய்கிறு யென்றிருப்பர்கள் இடாய்; நீ ஸர்வவிஷயமாகப்பண்ணும் லீலைக்கு ஓரளவு உண்டோ? உன்னை யொழிகை வஸ்துக்களெல்லாவற்றுக்கும். கோடிவிகாரத்தைப்பண்ணி, அவிக்குதனாயிருப் பானொருவனிறே; அப்படியே எங்களை விக்குதராகப்பண்ணி நீ அவிக்குதனாயிராவின்றாய்! [யாவையும்யாவரும் - பிணக்கி] - தன்பக்கல் பொருந்துகைக்கு நீனைவில்லாதவற்றையும், நீனைவாலே பொருந்தாதவற்றையுங்கூட்டி, *தம:பரேதேவ ஏகீபலதி* என்று தன்னோடு அவிபக்த மாம்படி கலகி. [பிழையாமல் பேதித்தும்] - தப்பாமல் பிரித்தும்- வயிற்றிலே வைத்துப் புறப்படவிடுதல், ஸம்ஹரித்துப்புறப்படவிடுதல். ஒரோ ஷோபங்களிலே அமர்ந்த நிலங்களிலே குடிவாங்கிப் பின்புதெளிந்தவாதே ஸ்வஸ்த்தாநங்களிலேயுஞ்ஞு, வீட்டகார்யங்களிலேஅதிகரி ப்பாரைப்போலே. ஒருத்தன் பண்ணின கர்மம் வேறொருத்தன் சென்று புஜியாதபடி. தன்பக்க லினின்றும் பிரித்தும், [பேதியாததோர்கணக்கில் கீர்த்திவெள்ளக் கதிர்ஞான மூர்த்தியினாய்] - கார்யாவஸ்த்தமான துவே காரணாவஸ்த்தமானாலும், அசித்தகதமான ஸூக்ஷ்ம பரிணாமம், சேதந கதமான அஜ்ஞாநம், ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் அசித்தகதமான ஸ்வரூபந்யதாபாவம் சேதநகதமான ஸ்வபாவந்யதாபாவம், ஆக இப்பேதங்கள் ஒன்றும் இன்றிக்கே ஏகரூபமாய், அத்விதீயமாய் அநவதியான கீர்த்தி ஸமுத்ரத்தை யுடைத்தாய், ப்ரபாகுபமான ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞாநத்துக்கு ஆச்ரயமானவனே! எல்லாப்பொருள்களுக்கும் வித்தாய் முதலிற்சிதைவாத மனஞ்செய் ஞானமி

மே. இத்தால்-விச்சேஷதசையில் கலக்கமும், ஸம்ச்சேஷதசையில் போகரூபவிக்குதியுமின்றிக்
கே ஏகரூபனென்கை. [கணக்கில் கீர்த்தியென்னம்] - "இப்படிப்பட்ட குணங்களை அளவிடு
வோம்" என்று பார்த்தாருண்டாகில் இளைத்துக் கால்வாங்கும்படி இருக்கை. [கதிர்ஞானமூர்த்தி
யினாய்]-இப்படி கூட்டுவன கூட்டிப் பிரிப்பன பிரித்தாலும், ஐஞாந்துக்கொரு குறைவற்றி
ருக்கை. [கதிர்ஞானமூர்த்தியினாய்] - கார்யங்கொண்டதென்னு மழுங்காதிருக்கை: கார்யங்
கொள்ளக்கொள்ளப் புகர்த்துவருகை. [கதிர்ஞானமூர்த்தியினாய்]-ஐஞாநஸ்வரூபனுள்ளவனே!
[இணக்கியித்யாதி] - நீ செய்விறவற்றால் ப்ரயோஜன முள்ளது நீ யிருந்தவிடத்தே நினைத்துத்
தேடிவந்தாருண்டாகிலன்றோ! [இணக்கி] - இசையும்படி வார்த்தைதொல்லி. "அவ்விடம்
கிருஷ்ணன் வாராதவிடம்" என்றுமீடர் சொல்லிக்கொண்டு போந்தது. [எம்மை]-
உன்னோட்டைக்கலவி அபாயம் என்றறியாத எங்களை, [எந்தோழிமார்] - உன்னவெறுக்கிற
தென்? உன்பக்கல் குற்றமுண்டோ? சேர்த்தாராலேவந்ததுமீடர்! பகவத் விஷயத்தில்
வைலக்ஷண்யம் நெஞ்சிலேபட்டால் உபகாரகரைக்கொண்டாடுமென்னும் அர்த்தமிறே
உள்ளோடுகிறது. *நித்யம் யதீயசரணேன சரணம் மதீயம்* என்று இங்கோடு அங்கோடு வாசியற
அவர்களாலே வருமதிறே. [எந்தோழிமார்] - ஸஜாதீயராயிறேசேர்ப்பது. [வினையாடப்
போதுமினென்னப் போந்தோமை] - அவர்கள் உனக்குப் பெருநிலைநிற்ப தறியப்பெற்றிலோம்.
சொலவுக்குமேல் அகவாய் ஆராயப்பெற்றிலோம். "நீயுண்டு" என்றறிந்தோமானில் இவ்விட
மென்றும் மிளையோம்: "அவர்களு னக்குப்பார்வை" என்னுமிடம் அறியப் பெற்றிலோம்.
"பொகடுங்கோள்; ஆனுவென்? அவர்கள்சொல்லப் போந்திகோளாகில் உங்களுக்கு வந்த
அநர்த்தமென்?" என்றான்; [உணக்கிலேவினாத்தால்] உணக்குகையாவது - தரிக்கமாட்டாதே
துவரும்படி பண்ணுகை. எங்களுக்கு இதுக்குமேல் வருவதென்? கால் வாங்கிப்போகப்
பெறுகிறிலோம்; மிட்டிநின்று முகம்பார்த்து அநுபவிக்கப்பெறுகிறிலோம், இதுகாண
வேண்டாதவர்கள் என்சொல்லுவார்கள்? "எத்தைச் சொல்லுவது: என்னை - 'சச்வரன்'
என்றிகோளாகில், உங்களை 'இடைச்சிறுபெண்கள்' என்றிகோளாகில், இனி எத்தைச்
சொல்லுவது?" என்றான். "நீலர்வேச்வரனுனதுவும், நாங்கள் இடைப்பெண்களான
இதுவுமேயிறே சொல்லுகைக்கு ஹேதுவும்". சச்வரனோடொக்கப் பழிசொல்லுகைக்கு
இவர்கள் தாம் ஒரு நப்பின்னைப்பிராட்டிபோல்வார் ஆகாதேதான். "அது எந்தான்?
என்னோடு உங்களுக்கு பாவபந்தமில்லை என்னுமின்றிகோளாகில் இத்தால் வருவதென்?"
என்றான்; [என்சொல்லாருகவாதவரே] - "உன்பக்கல் எங்களுக்கு பாவபந்தமில்லை" என்று
அறிவர்களோ உகவாதார்? நீ அல்பம்கால்தாழ்த்த இதுவே ஹேதுவாக "ஸம்ச்சேஷம் ப்ரவ்ருத்
தமாயிற்று" என்னுர்களோ? வளைக்கிற உன்னையும், வளைப்புண்டிற எங்களையும் அறிந்தோ
அவர்கள் வார்த்தைதொல்லுவது? [என்சொல்லாருகவாதவரே] - உன்னுடைய மின்னரிடை
மடவார் உன்னை நெகிழ வார்த்தைதொல்லுவர்கள். பிரிவாற்றாமல் கண்ணுஞ்சுழலையிடுகிற
வர்கள் எத்தைச்சொல்லார்?

உகவையால்நெஞ்சமுள்ளருகி உன் தாமரைத்தடங்கண்விழிகளின்*

அகவலைப்படுப்பான் அழித்தாயுன்திருவடியால்*

தகவுசெய்திலையெங்கள் சிற்றிலும் யாமடுசிறுசோறுங்கண்டு* நின்

முகவொளிதிகழ முறுவல்செய்துநின்றிலையே.

(9)

ஒ.—[உகவையால் நெஞ்சமுள்ளருகி] - எம்பெருமான் தன்னைப் போக வொட்டாதொழிய,
அவனைக் கடைக்கணியாதிருந்து, தானும் தோழிமாரும் சிற்றிலிழைக்கை தொடக்கமான லீலாவிநோத
ய்யாஜத்தாலே அந்யாயரைகளைப்போலே விடுக்க, இவளுடைய விக்கிதாதிக்கையொழியத் தான் தரிக்க
கூடமளல்லுகையாலே, இவள்கடாங்கிக்கைக்காக இவளுடைய சிற்றிலையும் சிறுசோற்றையும் தன் திரு
வடிவாளாலே சிதற, சிற்றிலிழித்த சேற்றத்தாலே தன்னுடைய ஸங்கல்பத்தைமறந்து, அவன்முகத்தைப்
பார்த்து அவன் கண்ணுழிகிலே சுபேட்ட பிராட்டி, "நாங்கள் மீத்யதிசயத்தாலே நெஞ்ச உருகி தாமரைத்

தடாகம்போலே மனோஹரமான உன்னுடைய திருக்கண்களின் நோக்காகிற வலையுள்ளே அகப்படும்படி பண்ணுகக்காக எங்கள் சிற்றிலையும், நாங்கள் அநிதேசியுசோறறையும் உன் திருவடிவாளாவே அழித்தருளினாய்; எங்களுடைய லீலாவிநோதங்களைக்கண்டு ப்ரீதனாய் உன்னுடைய முகவொளிதிகழ முறுவல் செய்து நின்றிலை; இங்ஙனே செய்தவிடம் தக்கொன்மைசெய்தாய்வி” என்றுசொல்லி, எம்பெருமானோடு ஸம்ச்சலேஷியேன்” என்று தான்பண்ணின ஸங்கல்பத்தையும் அவன் தன்னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளாலே சிதிலமாக்கிளபடியைச்சொல்லி அவனை இன்னுதாகிறான்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், “போகவொட்டேன்” என்றால், நினைத்தபரிமாற்றம் பெற்றாலன்றோ இவனுக்கு ப்ரயோஜனமுள்ளது; ஒருதேச விசேஷத்திலே முக்தர் ஸம்ஸாரிகளோடு உறவற்றிருக்குமா போலே, அந்யபரதை பண்ணுவோம்” என்று சிற்றிலிழைக்கத் தொடங்கினார்கள்; இவர்களுடைய லீலா தாதிகளைப்பொழியத் தனக்குச் செல்வாமைப்போலே, இவர்கள் கடாகுதிக்கைக்காகச் சிற்றிலையும் சிறு சோற்றையும் தன் திருவடிகளாலே அழித்தான்; அத்தாலேஇவர்களுக்குச் சீற்றம்பிறந்து, தங்கள் ஸங்கல்பத்தை மறந்து அவன்முகத்தைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறார்கள்: [உகவையால் நெஞ்ச முள்ளருகி] - பிரிந்து நெஞ்சைப் புண்படுத்துகையால்வந்த உருகுதல் ஒழிய, எங்களுக்கவையால் நெஞ்சமுள்ளருகி [உன் தாமரைத்தடங்கண்விழிகளின் அகவலைப்படுப்பான்] - தாமரைத்தடாகம்போலே மனோஹரமான உன்னுடைய கண்ணில் நோக்காகிற வலையுள்ளே அகப்படுத்துகைக்காக, த்ருஷ்டிபந்தத்தாலேயிறே அநந்யார்ஹமாக்குவது. [அழித்தாய் யுத்திருவடியால்] - உன்சிற்றிலிழைக்கவேண்டும் பரிகரம் அமையாதோ இதுக்கு? ஐகதுபஸம்ஹாரம் பண்ணுவது ஸங்கல்பத்தாலேயிறே. ஸங்கல்பத்தாலேயாதல், கையாலேயாத லழிக்கலாகாதோ? [தகவுசெய்திலை] - பிரித்தயர்செய்வதைச் செய்தாய். பிரிந்தபோதே ப்ரணயித்வம் போயிற்றிறே. நீரமைபுடையார் செய்வதும் செய்திலை. “நான்செய்த குறையென்?” என்ன.—[எங்கள் சிற்றிலிழைப்பாதி] - எங்கள் லீலைகளைக்கண்டு ப்ரீதனாய், நின்முகவொளிதிகழ முறுவல் செய்து நிற்க, நாங்கள் சிற்றிலைத் தொட்டுக்கொண்டிருந்து கடைக்கண்ணாலே உன்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க வைத்திலையே, முழுக்கப்பார்க்கில் எல்லாரோபாதியுமாமே. ப்ரணயியைப்பார்ப்பது கடைக்கண்ணாலேயிறே. உன்னுடைய லீலைபோலே என்றிருந்தாயோ எங்களுடைய லீலையை? கர்மநிபந்தமாகையாலே த்யாஜ்யமிறே இது “உன்னோடு ஸம்ச்சலேஷியேன்” என்று நான்பண்ணின ஸங்கல்பத்தை அழகாலே அழித்தாய்; லீலைகளைத்திருவடிகளாலே அழித்தாய் என்று இன்னுதாகிறான்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு, “இவன் ‘போகவொட்டேன்’ என்று வளைத்துக்கிடந்ததுக்கு ப்ரயோஜனமுள்ளது இவனுக்கு நினைத்தபடி பரிமாறப் பெற்றாலன்றோ? ஒரு தேசவிசேஷத்திலே முக்தர் ஸம்ஸாரிகளோடு உறவற்றிருக்குமாபோலே இவன்முகம்பாராதே யிருக்கிறோம்” என்று அந்யவளித்துப் பேசாதேயிருந்தவாரே, “தன்னை நினைத்துக்கொண்டிருந்தோம் என்றிருக்குமிவன்” என்று “அந்யபரதைதோற்றச் சிற்றிலிழைப்போம்” என்று இழைக்கப்புக, “என்னைப்பாராதே இருப்பதுமன்றிக்கே சிறிது அந்யபரதை பண்ணுவதே!” என்று சிற்றிலையும் சிறுசோற்றையும் தன் திருவடிகளாலே அழிக்க, அத்தாலே அவர்களுக்குச் சீற்றம் பிறந்து, தங்கள் ஸங்கல்பத்தை மறந்து, அவன்முகத்தைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார்கள். அவனுடைய அபிமதஸித்திக்கும் ஸாதகம் திருவடிகள்காணும். அடியுடையார்க் கெல்லாம் ஸாதித்துக்கொள்ளலாமே.

[உகவையால் நெஞ்சமுள்ளருகி] - வாராய்! உன்ப்ரவ்ருத்தி வ்யர்த்தப்ரவ்ருத்தியான்; பிரிந்து நெஞ்சைப் புண்படுத்துகையாலே வந்த உருகுதலொழிய, எங்களுக்கு உகவையால் நெஞ்சமுள்ளருகிப் பண்ணவிறே நீ பார்த்தது; அதுசெய்யப்போகாது. [உன் தாமரை யித்யாதி] - பகற்கண்டகுழியிலே விழவிட்டகப்படுததுவான்; த்ருஷ்டிபந்தத்தாலேயிறே அநந்யார்ஹமாக்குவது. தாமரைபோலே பரிமளத்தையும் குளிர்த்தியையும் சிவப்பையு முடைத்தாய், போக்தாக்களால் உண்டறுக்ககொண்ணாத போக்யதா ப்ரகர்ஷத்தையுடைய திருக்கண்களின் நோக்காகிற வலையுள்ளே அகப்படுத்துகைக்காக. [அகவலை] - வலைக்குள்ளே. அகவலை - அகவிய வலை என்றுமாம். கண்ணென்னும் நெடுங்கயிறிறே. கண்ணிலே யகப் பட்டால், ஐவரஸநிபதிதரைப்போலப் பிதற்று மித்தனையிறே; ‘தாமரைக்கண்ணை விண்

ஞெஞ் பரவுந்தலைமகளை' என்கிறபடியே. [அழித்தாய் திருவடிபால்] - ஸங்கல்பத்தாலழிக்க லாவது தன்சிறிற்றிறே; இவர்களுடைய சிறிற்றில் ஸ்பர்சித்தழிக்கவேணுமே: உன்சிறிற் றழிக்கும் பரிகரமையாதோ இதுக்கு? ஐகதுபஸம்ஹாரம் பண்ணுவது ஸங்கல் பத்தாலேயிறே. சேஷபூதனுக்குத் திருவடிகள் உத்தேச்யமானவோபாதி, ப்ரணயிகளுக்குத் திருவடிகளுத்தேச்யமாயிறேயிருப்பது. [அழித்தாய்] - வெறுஞ்சிறிற்றிலையன்றுகாண் நீயழித்தது. எங்கள்வாயையும் அழித்தாய்காண்; சிறிற்றிலோ டெங்கள்சிறித்தையும் சிதைத்தாய்காண். காலாலே சிறிற்றிலையழித்து, கண்ணுலே யெங்களிஸந்தியையும் அழித்தாய்காண்' என்கிறார்கள். [தகவுசெய்திலை] - க்ருபையுடையார் செய்வதைச் செய்திலை. பிரிந்தபோதே ப்ரணயித்வம் போயிற்றிறே; இனிக் கண்ணுடையார் செய்வதும் செய்திலை. கண்படைத்ததுக்கு ப்ரயோ ஜமம் நல்லதுகண்டுக்கொண்டிருக்க வன்றோ? 'உன்முகத்தன கண்களல்லவோ!' 'நான் செய்த குறையென்? என்ன, - [எங்கள்சிறிற்றிலித்யாதி] - உன் ஸ்ருஷ்டிபோலே அநுபாதேயமோ எங்கள் ஸ்ருஷ்டி? உபாதேயமன்றோ? 'என்னுடைய ஸ்ருஷ்டி அநுபாதேயமானபடியொன்? உங்கள் ஸ்ருஷ்டி உபாதேயமானபடியென்?' என்னுமே அவன்; உன்னைப்போலே கெடுப்பும் காற்றும் அன்னலுந் துன்னலுமாகவிட்டுக் கர்மாதகுணமாக ஸ்ருஷ்டித்ததோ இது? வண்டல் நுண் மணல் தெள்ளி யாம் வகைக் கைகளால் சிரமப்பட்டதன்றோ இது! [யாமடுசிறுசோறுங் கண்டு] - நீயடுசிறுசோறு நீர்மால்யத்தோபாதி புறம்பு ஒருத்தர்க்கு புறிக்கலாகாது; நீயோ புறிக்கு மத்தனை; (அத்தா பரமாத்மாவிறே.) நாங்கனடுசிறுசோறு மூடநெய்பெய்து முழங்கை வழிவாரக் கூடியிருந்து புறிக்குமதன்றோ? [கண்டு நின்முகவொளிதிகழ முறுவல்செய்துநின்றி லையே] - எங்களுடைய லீலாவிநோதங்கண்டு ப்ரீதனாய், உன்னுடைய முகவொளிதிகழ மந்த ஸ்மிதம்பண்ணி நிற்கமாட்டிற்றிலையே; இங்ஙனசெய்தவிடம் தக்கோர்மை செய்தாயல்லையே ான்று இன்னதாகிறார்கள். [தகவுசெய்திலை] - நாங்கள் சிறிற்றிலிழைக்கிறோமாகப் பாவித்துக் கடைக்கண்ணுலே உன்முகவொளியையும் முறுவலையும் கண்டுக்கொண்டிருக்க வொட்டிற் றிலையே. முழுக்கப்பார்க்கில் எல்லாரோரபாதியுமாமே: ப்ரணயியைப் பார்ப்பது கடைக்கண்ணு லேயிறே? எங்ஙனே பாராதேயிருந்து சிறிற்றிலிழைத்தார்கள்தான்.

நின்றிலங்குமுடியினாய் இருபத்தோர்காலரகசுகளைகட்ட*

வேன்றிநீன்மழுவா வியன்ஞாலம்முன்படைத்தாய்*

இன்றிவ்வாயர்குலத்தை விடுய்யத்தோன்றியவருமானிக்குச்சுடர்*

நின்றன்னுலநலிலோயடுவோமென்றும் ஆய்ச்சியோமே. (10)

ஒ.—[நின்றிலங்கு முடியினாய்] - அந்யபரைகளாய் தோரகப்பாராதேயிருந்த இப்பிராட்டியும் தோழிமாரும் நேரப்பார்க்கைக்காக, இழைக்கிறசிறிற்றிலேத் திருவடிகளாலே அழித்தருள, அவ்வந்யாயப் பாடறிவிப்பாரைப்போலே, அவனைத் திருவடிகளேதொடங்கித் திருமுடியளவும் தோக்குகையாலே அவனுக்குப்பிறந்த வழகையும், மேன்மையையும், தாங்கள் இவனோடேஸம்சலேஷிப்போமல்லோ மென்று அபிஸந்திபண்ணிப்பிருக்க அத்தைஅழித்த ப்ரஸங்கத்தாலே இருபத்தொருபடிகால் கூத்தரிய குலத்தையெல்லாம் கோலியறுத்த ஆண்பிள்ளைத்தனத்தையும், பண்டு ப்ரளயகாலத்தில் அஸ்தகஸ்ய மானதுகத்தை உண்டாக்கினுப்போலே இடைச்சாதியடையத் தலையெடுக்கும்படிவந்து திருவலதாரம் பண்ணியருளின உபகாரத்தையும் பேசாநின்றனொண்டு ஊடல்தீர்ந்து, அவனோடு ஸம்சலேஷித்து, ஏகம்விதமுன் உன்னால் இடைப்பெண்களான நாங்கள் நலிலேயடம்பிறந்தோமென்று தங்களுடைய ஆத்தியெல்லாந்திரத் தாங்கள்பட்டநோவை அறிவிக்கிறார்.

இ.—பத்தாம் பாட்டில், லீலையைத் திருவடிகளாலே அழித்த சீற்றத்தாலே முன்புத்தையவற்றை மறந்து, அவ்வந்யாயப்பாட்டை அறிவிப்பாரைப்போலே, "இவனை முகம்பாரோம்" என்ற ஸங்கல்பமழிந்து முகத்தைப் பார்த்தார்கள்; நெஞ்சில் மறமெல்லாம்போய் அந்தத்திருவடிகளே தொடங்கித் திருமுடியளவும் பார்க்க, அத்தாலே அவனுக்குப்பிறந்த விசேஷத்தைச்சொல்லுகிறார்: [நின்றிலங்கு முடியினாய்] -

என்னைத் தோற்பிக்கையாலே நிலைநின்று விளங்காவின்ற திருவபிஷேகத்தை உடையவனே! அபிஷித்த ஷத்ரீயர் விஜயாபிஷேகம் பண்ணினாப்போலே, எங்களைத் தோற்பித்த பின்பு முடியும் நற்றரித்து விளங்குவதுஞ்செய்த தென்கை. இத்தலையில் - ஸத்தை உண்டாய் அத்தாலே ரக்ஷகத்வம் நிலைகின்றபடி, [இருபத்தோர்க்கால் இத்யாதி] - “உங்களபிஸந்தியைக்குலைத்து முகம்பார்க்கப் பண்ணினோமிறே” என்ன. உன்றோடு எதிரிட்டாரில் உன்னைவென்றருண்டோ? இருபத்தோர்படிகால் ஷத்ரீயகுலத்தைக் கோலியறுத்த ஆண்பிள்ளையல்லையோ? எதிரிகளை மழுவாலே அழித்தாப்போலே, அநுசூலரை அழகாலே அழிப்பதி. “பும்ஸாம் த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரினம்” என்று ஆண்களை அழிக்கக்கடவரீ, அபகைகளை அழிக்கச்சொல்லவேணுமோ? [வியன்ஞாலமுன்படைத்தாய்] - ப்ரளயத்திலே உருமாய்ந்து கிடந்த பூமியை உண்டாக்கினாப்போலேயிறே ப்ரளயரோஷத்தாலே அழிந்த எங்களை உண்டாக்கினபடி. வியன் - விஸ்வம், ப்ரளயங்கொண்ட பூமியை எடுத்தாப்போலேயிறே விரஹப்ரளயங்கொண்ட எங்களை எடுத்த படி. அங்கு விலக்குவாரில்லாமையாலே செய்யலாம்; நிஷேதிக்கச்செய்தேயன்றோ உண்டாக்கிற்று. [இன்று இத்யாதி] - இன்று இவ்விடைச்சாதி ஸபரீகரமாக உஜ்ஜீவிக்கும்படி தோன்றினவன். வீடுய்ய - ஸபரீகரமாக உய்ய. [கருமாணிக்கச்சுடர்] - ப்ரளயரோஷத்தாலே இருயத்திருக்கிற எங்களை மேல் விலுந்து உன்னமுதை - அநுபவிப்பித்தவனே! [நின்தன்னால் நலிவே படுவோமென்றும்] - இவ்வதுபவம் ஸ்வப்நகல்பமாய், ஆற்றாமையிறே பெங்களுக்கு நிலைநின்று போருவதென்று தாங்கள் பட்டனோவை அறிவிக்கிறார்களென்னுதல்; “ஜிதந்தே” என்றும், “தோற்றேம்மடநெஞ்சம்” என்றும் தாங்கள் தோற்ற யதையை அவன் தனக்குச் சொல்லுகிறார்களாகவுமாம். [ஆய்ச்சியோமே] - இடக்கையும் வலக்கையும் அறியாத நாங்கள்.

௪௬.—பத்தாம்பாட்டு. “நின்முகவொளிதிகழ முறுவல்செய்து நின்றிலையே” என்று விழுக்காடறியாதே வாய்தப்பச் சொல்லிக்கொண்டு நின்றார்கள்; காலைல் அழித்தது சிற்றிலையன்றே; இவர்கள் நெஞ்சில் மறத்தையேயிறே; அந்த மறம் போனவாறே மேல்கோக்கிப் பாதாதிகேசார்தமாகப் பர்த்தார்கள்; தங்களை ஜயிக்கையாலுண்டான ஹர்ஷம் வடிவிலே தோற்றும்படி நின்றான்; அவ்வடிவில் பிறந்த வேறுபாட்டைச் சொல்லுகிறார்கள்.

[நின்றிலங்குமுடியினாய்] - இவர்களை ஜயிப்பதற்குமுன்பு தலைச்சுமையாய்க் காணும் கிடந்தது; இப்போதாயிற்று நற்றரித்து ஒளிவிடத் தொடங்கிற்று, சில ராஜாக்கள் நந்தாம் எதிரிகளை யழித்து வீராபிஷேகமும் விஜயாபிஷேகமும் பண்ணி மிற்குமாபோலே, முன்பே முடிசூடியிருக்கச்செய்தேயும் இவர்களைத் தோற்பிப்பதற்குமுன்பு அஸத்தஸமாய்க் காணும் இருந்தது. ராவணாதிகளை ஜயித்ததுக்குச் குடின முடிபோலல்லவிறே ப்ரணயிரிகளை ஜயித்ததுக்குச்சூடினமுடி யிருப்பது; இவர்கள் அபிஸந்தியைக் குலைத்துப் பொருந்தவிட்டுக்கொண்ட பின்பு காணும் மேன்மைமையுடையனாய் உஜ்ஜ்வலனுமாய் முடியும் நற்றரித்தது. *அபிஷிச யச ஸங்காயம் ராஷணேந்தர்ம் விபிஷணம் க்ருதக்ருத்ய:” - ஸ்ரீபாதாழ்வானைப்போலே ‘நான் முடி சூடேன் நீமுடிசூடும்’ என்று முடிக்குஇரய்க்கிற செய்வதென்?; என்று உடம்பு வெளுத்துக் காணும் இவரிருந்தது; “ஒருபடி அத்தலைச்சுமையைக் கழித்துப்போந்தோம்; இதுவும் தலைச் சுமையாகிற் செய்வதென்?” என்று, இக்ஷவாகுவம்ச்சயர்க்குப் பணியிறே முடிக்கு இரய்க்கை. அடிக்கு இரயாதிருக்கையும் முடிக்குஇரய்க்கையுமிறே ஸ்வரூபம். “அதுகிடக்க; உங்கள் அபிஸந்தியைக்குலைத்து உங்களைவென்றோமிறே” என்றான். [இருபத்தோர் காலித்யாதி] - மிடுக்கரான ராஜாக்களை இருபத்தொருபடிகால்வென்ற உனக்கு அபகைகளான எங்களை வெல்லுதை பெரியபணியோ? “எனக்கு” என்றிருப்பாரையும் உனக்காக்கிக்கொள்ளாவல்ல உனக்கு உனக்கேயா யிருப்பாரை வெல்லுதை பெரியஏற்றமோ? ஆசாப்ரக்குதிகளாய் நாட்டைப் பட அடித்துத்திரிகிற ஷத்ரீயகுலத்தைக் கிறங்கெடுத்த மிடுக்கனே! களைகட்டுகையாவது - எடுத்துப் பொருகை. ராஜாக்களை வென்றவுனக்கு இடைச்சிகளைவென்றா யென்பது ஒரேற்றமோ? (ராஜாக்களை யுந்மூலமாய்ப்படிபண்ணின வெற்றியையுடைத்தான பெரியமழுவையுடையவனே!) [வியன்ஞாலமுன்படைத்தாய்] - ப்ரளயத்திலே உருமாய்ந்துகிடந்த பூமியை யுண்டாக்கினாப்போலேயிறே ப்ரளயரோஷத்தாலேயழிந்த எங்களையுண்டாக்கினபடி. வியன் - விஸ்வம்.

ப்ரளயங்கொண்டபூமியை பெடுத்தாப்போலே, வீரஹப்ரளயங்கொண்ட எங்களை பெடுத்தபடி. அங்கு விலக்குவார் இல்லாமையாலே செய்யலாம்; “கழகமேறேல்” என்று மிஷேதிக்கச்செய்தேயன்றோ உண்டாக்கிற்று? [இன்றித்தயாதி] - “பஹுஸ்யாம்” என்று பொதுவான ஸ்ருஷ்டி தேடிப்போகவேணுமோ? இவ்விடைக்குவத்தேவந்து பிறந்து, இன்று இவ்விடைச்சாதியை ஸபரிகரமாக வடிவைக்காட்டி ரஷித்தவனன்றோ? ஆச்ரிதவிஷயத்திற் பண்ணின ஓரம் தன் பேறு என்னுமிடம் வடிவிலே தோன்றும்படி காணும் இருக்கிறது [வீடுய்ய] - “ஸபுத்ரபௌத்ரஸ்ஸகணா” என்றிறபடியே ஸபரிகரமாகவுய்ய. [தேதான்றிய] - ஆவிர்ப்பவித்த ப்ரணயரோஷத்தாலே “சேரோம்” என்றிருக்கிற தங்களைச் சேர்த்தபடியாலே ‘கருமாணிக்கச்சுடர்’ என்றிரார்கள் [நிந்தன்னுலித்தயாதி] - சத்ருக்களாய் முடிந்துபோகப் பெருதே, ஸம்ஸாரிகளாய் அந்யபரராய்ப் போகப் பெருதே மீனவியும் நாங்கள் நோவுபடவுமாம்படி சமைந்துவிட்டதிறே! இரண்டு தலைபுங்குடி மேல்விழும் தனைத் தூக்கொண்டு நின்று சொல்லுதிற வார்த்தையிறே. இவ்வளவும் தங்கள் வெற்றியேயிறே சொல்லிப் போந்தது; இப்போதிறே தங்கள்தொல்விக்கு இசைந்தது. (இவ்வறுபவும் ஸ்வப்நகல்பமாய் ஆற்றாமையிறே எங்களுக்கு நினைந்து போருவதென்று, தங்கள் பட்டநோவை யறிவிக்கிறார்களென்னுதல்; அன்றிக்கே, “நிதந்தே” என்றும், “தோற்றோம்மடநெஞ்சம்” என்றும் தங்கள் தோற்றபடியை அவன்றனக்குச் சொல்லுதிறார்களாகவுமாம்). [நலிவேபடுவோம்] - இதுதான் எங்களுக்கு மெய்யாகப்புகாசின்றதோ? எங்களுடைய தேயிறே எங்களுக்கு ஸித்தித்துவிடுவது, இவர்களுடையதாவது - “கடிலும் நீயிலும் யாம் மெலிதும்” என்று மெலிவேயாயிருக்கை. [ஆய்ச்சியோமே] - இடக்கையும் வலக்கையும் அந்வாத நாங்கள்.

ஆய்ச்சியாகியவன்னையால் அன்றுவெண்ணெய்வார்த்தையுன்* சீற்ற
கூத்தவப்பந்தன்னைக் குருகர்ச்சடகோபன்* [முண்டமு
ஏத்தியதமிழ்மாலை ஆயிரத்துள் இவையுமோர்பத்திசையொடும்*
நாத்தன்னுல்நவிலவுரைப்பார்க்கு இல்லைநல்குரவே. (11)

ஒ.—[ஆய்ச்சியாகிய அன்னையால்] - அதில்தேவிநியான யகோதைப் பிராட்டி ‘வெண்ணெய் களவுகண்டாய்’ என்று பொடித்தபொதுபோலே, ஆழ்வார் தாம் ப்ரணயகோபத்தாலே “எம்பெரு மாடுருடே கலப்பேனல்லேன்” என்றகல அதுபொறுக்கமாட்டாமை தளர்ந்த தளர்த்தியை அதுவந் தித்து இளியராய், எம்பெருமானே ஏத்தின இத்திருவாய்மொழியை இப்பாவல்ருத்தியின்றிக்கே வர்ங்மாதரத்தாலே சொன்னார்க்கும் எம்பெருமான் ஸந்திஷிதனும் இருக்கச்செய்தே பிறங்கி ஆழ்வார் தாம்பட்ட துக்கம் படவேண்டாவென்கிறார்.

இ.—நிகமத்தில், இப்பத்தை ஸாதரமாகக்கற்குமவர்கள், நான் பட்ட க்லைசம் படார் என்கிறார். [ஆய்ச்சியாகிய அன்னையால்] - அன்னையென்று பொதுவிலே சொன்னால் தேவகிப்பிராட்டிபக்கவிலும் ஏறு மென்று; ‘ஆய்ச்சியாகிய’ என்று விசேஷிக்கிறார். முல்லைபுண்டு வளர்ந்த விடத்திலேயிறே அச்ச முன்னது! [அன்று வெண்ணெய் வார்த்தையுன் சீற்றமுண்டு] - வெண்ணெய் களவுபோயிறென்கிற வார்த்தையிலே “இவனே செய்தான்” என்று தாயார் பொடியப் பொடியுண்டு கண்ணும் கண்ணிருமாய் விளரப்போலேயாயிற்று, இன்று இவர்கள் “திரளிப்புராவேண்டா” என்றபோது நின்றநிலை. [அழுகத்தவப்பன்] - அழுகிறதசையில் கால்மாறியிட்டபோது வல்லாராடிருப்போலே யிருந்தபடி. [அப்பந்தன்னை] - அந்நிலையைக்காட்டிச் சேர்த்துக்கொண்டு தம்மை யுண்டாக்கினபடி. [குருகர்ச் சடகோப னேத்திய தமிழ்மாலை] - ப்ரணயரோஷம் போனவாறே, “போகுகம்பி” என்றும், “புள்ளுவம் பேசாதே” என்றும் சொன்னவை ஏத்திற்றுய்விட்டது. [இவையுமோர் பத்து] - அத்தீதீயமானபத்து; ஆச்ரிதசோமுண்டான பாவபந்தத்தை வெளியிட்ட பத்து. [இசையொடும்] - வர்ங்மாதரத்தாலே. [நலில் உரைப்பார்க்கு] - ஸாதரமாகச் சொல்லுவார்க்கு. [இல்லை நல்குரவே] - தூதுவிட்டு, அவன் வரக் கொண்டு, “புளுவொட்டோம்” என்று பட்ட க்லைசம் படவேண்டா. சோறும் புடைவையும் கிடைக்கு

மென்கிறதன்று: பகவத்தாரித்ரய மில்லை யென்கிறது. “சென்றொன்றி நின்ற திரு” என்கிறபடியே அவன்தானேவந்து மேல்விழ, நித்யாநுபவம் பண்ணப்பெறுவார்கள்.

ஈடு.—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழியை ஸாதரமாகச் சொல்ல வல்லார்க்கு பகவத் தாரித்ரயமில்லை யென்கிறார்.

[ஆப்ச்சியாகிய அன்னையால்] - கூத்திரியஸ்தர் யொருதாயும் இடைச்சி யொருதாயுமாகையாலே, பொதுவறுத்து இடைச்சியாகிய தாயாலேயென்கிறார். தேவசிப்பிராட்டியார் அடிக்கில் இத்தனை லோவாதுகாணும். “தாயெடுத்தசிறுகோலுக்குளைந்தோடி” என்கிறபடியே “இவள் நம்மை யதட்டுவதே!” என்று உளைந்திறே கிடப்பது. தைவமறிபத் தாயானதே யிறே தேவசியார்பக்கலுள்ளது; முலைச்சுவடறிந்ததும் முகம்பழகிறதும் வளர்ந்தது மெல்லாம் இங்கேயிறே. [அன்றுவெண்ணெய்வார்த்தையுள்] - ஊரிலே வெண்ணெய் களவு போயிற்று” என்றார்கள்; அவ்வளவிலே “நாமிறே இதுக்குஇலக்கு” என்று அழப்புக்கான். “மடம் மெழுகுவாள் ஆர்” என்ன, “அச்சோத்திரியன்” என்றார்கள்; “இப்பரப்பெல்லாம் என்னாலே மெழுகப்போமோ?” என்றான், அதுபோலே. ஆரேனுமேதேனும் செய்யிலும் இவனைச் சொல்லும்படியிறே இவன் தீம்புதான்; “பல்லாயிரவர் இவ்வூரில்பிள்ளைகள் திமைகள் செய்வா ரெல்லாம் உன்மேவன்றிப்போகாது” - என்னும்படியிறே யிருப்பது. [சீற்றமுண்டமு கூத்தவப்பன் தன்னை] - தாயார் பொடியப் பொடியுண்டமுகிற தசையில் “பையவேகிலையும்” என்கிறபடியே நிற்கிற நிலை வல்லாராடினாப்போலே இருந்தபடி. அன்றிக்கே, அழகையாகிற கூத்தையுடைய மஹோபகாரகளை யென்றுமாம். இதுஒன்றுக்கு நிதர்சனமாகச் சொல்லு கிறது; “போருநம்பி” என்றும், “கழகமேறேல்நம்பி” என்றும் இவர்கள் சொன்னபோது நிரபேஷனுனவன் கால்வாங்கிப் போகமாட்டாதேநின்ற நிலைக்கு த்யோதகம். [அப்பன் தன்னை] - அந்நிலையைக் காட்டிச் சேர்த்துக்கொண்டு தம்மையுண்டாக்கினபடி. [குருகூர்ச் சடகோபன் ஏத்திய தமீழ்மலை] - ப்ரணய ரோஷத்தாலே “போருநம்பி” என்றும், “கழகமேறேல்நம்பி” என்றும், “உன்புன்னுலமறியாதவர்க்கு உரைநம்பி” என்றும் சொன்னவையெல்லாம் அந்த ரோஷம்போனவாறே ஏத்தாய்விட்டது. [ஆயிரத்துள்இவையுமோர்பத்து] - ஆச்ரிதரோடுண்டான பாவபத்தத்தை வெளியிட்ட அத்விதியமான பத்து. [இசையொடும்] - வான்மாத்ரத் தாலே. [நல்லவரைப்பார்க்கு] - ஸாதரமாகச்சொல்லுவார்க்கு. [இல்லைநல்குரவே] - தாரித்ரய மில்லை. அதாவது - தூதுவிட்டு, அவன்வரக்கொண்டு “புகுவொட்டோம்” என்று பட்ட க்லேசம் படவேண்டா. சோறும் புடைவையும் கிடைக்குமென்கிறதன்று; பகவத்தாரித்ரய மில்லையென்கிறது; “உண்ணுஞ்சோறு பருகூர் தின்னும்வெற்றிலையு மெல்லாங் கண்ணன்” என்றிருக்கிற இவருடைய நல்குரவிறே யாகையாலே. அதிகாராநுகுலமாயிறே அந்நபாநாதி கருமீருப்பது. “உண்டியையுடையையுக்கதோடு மீம்மண்டலத்தொடுங் கூடுவதில்லையான்” என்கிறவர்கள் இத்தை ஐச்வர்யமாக நினையார்களே. “சென்றொன்றிநின்ற திரு” என்கிற படியே, அவன் தானேவந்து மேல்விழ நித்யாநுபவம் பண்ணப்பெறுவார்கள். ‘அழகத் தவப்பன்’ என்கிறவிடத்திலே “முழுதும் வெண்ணெயனைந்து தொட்டுண்ணும்” என்கிற பாட்டை யோஜித்துக்கொள்வது.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

மூன்றாம் திருவாய்மொழி—நல்குரவும் : ப்ரவேசம்

ஒ.—மூன்றாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி ப்ரணயகோபம் தலையெடுத்து “ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் எம்பெருமானோடு ஸம்ச்லேஷிப்போமல்லோம்” என்றிருந்த தம்மை, தன்னுற்றாமைமையும் தன் அழகையுங்காட்டிச் சேர்த்துக்கொண்டு ஸம்ச்லேஷித்தபடியைக் கண்டு, “தன்னோடு சேர்வோமல்லோம்” என்பாரையும் சேர்த்துக்கொள்ளவல்ல திருவிண்ணகரப்பனுடைய விருத்த கடநாஸாமிர்த்தியம் இருந்த படியென்?” என்றுவிஸ்மிதராக, இப்ப்ரஸங்கத்தாலே “இன்னமும்பாரீர்” என்று தன்னுடைய விருத்த விபூதிகத்வத்தைக் காட்டியருளக்கண்டு, பண்டு “தன்னைப்பிரிந்து மஹாவஸாதத்துக்கு உதவிற்றிலன்” என்றின்றித்தான ஆழ்வார், இப்படி உபகாரகளுக்கொண்டு தானே தாமக்கு ப்ராப்யமும் ப்ராபகமும் மற்றுமெல்லாமாய் இருக்கிறபடியையும், அவனுடைய விருத்த விபூதிகத்வத்தையும், அகிலஜேயப்ரதய நீகத்வத்தையும், மற்றுமுண்டான ஸௌந்தர்யாதிகளையும் ப்ரீதராய்க்கொண்டு பேசுகிறார்.

இ.—மூன்றாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் ப்ரணயரோஷத்தாலே “அவனோடு ஸம்ச்லேஷிப்போ மல்லோம்” என்றிருந்ததம்மை, தன்னுற்றாமைமையும் அழகையுங்காட்டிச் சேர்த்துக்கொண்டபடியைக் கண்டுவிஸ்மிதராக, “நீர் இதுஒன்று கொண்டோ விஸ்மிதராகிறது? நாம் சேராதவற்றையெல்லாம் சேர்த்து ஆளவல்லோம் காணும்” என்று தன்விருத்தவிபூதிகத்வத்தைக்காட்டக் கண்டு, முன்பு “பிரிவாலேவந்த அவஸாதத்துக்கு உதவிற்றிலன்” என்று வெறுத்தவர், “ஸர்வகதனும் தக்கததோஷர ஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனும் ஸமஸ்தகல்யாணகுணத்தமகனான இவனே நமக்கு ப்ராப்யமும் ப்ராபகமும் மற்றுமுள்ள ஸர்வவிதபந்துவும்” என்று அவன்பெருமையை அநுபவித்து ப்ரீதராய்க்கொண்டு பேசுகிறார். வித்ய ஸம்ஸாரியாய்ப்போனவன்றும் மயர்வறமதிகலத்தை நிர்ஜேதுகமாக அருளி என்னப்பொருந்தவிட்டுக் கொண்டான்; வளவேழல்கில் அயோக்யதையை அநுஸந்தித்து அகலப்புக, தன்நீர்மையைக்காட்டிச் சேர்த்துக்கொண்டான்; இப்போது ப்ரணயரோஷத்தாலே அகன்று முடியப்புக, தன்னுடைய ஸர்வசக்தி யோகத்தாலே சேரவிட்டுக்கொண்டான். அவைபோலன்றிறே ப்ரணயரோஷம்: அகலவொண்ணுதே அணுகவொண்ணுதே இருப்பதொன்றிறே. இத்தாற்சொல்லிற்றுவிற்று - “அகன்று முடிந்துபோவோம்” என்பாரையும் “உடையவன் முடிய விட்டுக்கொண்டான்” என்கிறது. முதல் திருவாய்மொழியிலே, பரத்வத்தை அநுஸந்தித்து, பத்துடையடியவரிலே ஸௌலப்யத்தை அநுஸந்தித்தார்; இங்கு, மின்னிடை மடவாரிலே ஸௌலப்யத்தை அநுஸந்தித்து, இத்திருவாய்மொழியிலே பரத்வத்தை அநுஸந்திக்கிறார். இப்படி கண்ணழிவற்ற மேன்மையும் நீர்மையுமுள்ளது இவனுக்கே யென்று அநுஸந்தித்து ப்ரீதிப்ரகர்ஷத் தாலே பேசுகிறார்.

கடு.—“இப்படி தாழ்வின்றவன் ஸர்வேச்வரனென்கிறார் என்று பிள்ளான் பணிக்கும்” என்றருளிச்செய்வார். அதாகிறது - “யாவையும் யாவரும் பிழையாமல் - பிணக்கி” என்று கீழே ப்ரஸ்துதமான ஸர்வேச்வரத்வத்தை அருளிச்செய்கிறார் என்று. “இதிலே ஒருவாசிடோற்ற பட்டரருளிச்செய்வார்” என்று சீயரருளிச்செய்வார். அதாவது - “சேரோம்” என்ற அபீஸந் தியைக் குலைத்துத் தம்மைச் சேரவிட்டுக்கொண்ட ஆச்சர்யத்தைக்கண்டு விஸ்மிதராகிறு ரென்று. சேரவிட்டுக்கொண்டபடியான அகேகமிதே; முதல்தன்னிலே தம்மையும் அறியாதே அவனையும் அறியாதேயிருக்க, தன்படிகளையறிவித்துக் கூடவிட்டுக்கொண்டான்; உள்ளே புகுர நீன்று ஸ்வபிகர்ஷத்தையும் அவனுடைய உத்கர்ஷத்தையும் அநுஸந்தித்து “நாம் அங்குத்தைக்கு அயோக்யர்” என்று அகல, தன்செல்லாமைமையைக்காட்டிப் பொருந்தவிட்டுக் கொண்டான்; (வளவேழல்கிலே) இனி, அவைபோலன்றிறே இது; ஒன்றால் பரிஹரிக்கலா மதன்றே. அகலில் குற்றம், அதுதில் குற்றமா யிருப்ப தொன்றிறே! ஜாதிகண்டாளகை சேரக்கினால் ப்ராபச்சித்தமுண்டுப் ப்ரணயாபராதசண்டாளர்க்கு அதுவுமில்லை. ஆக இப்படி கண்டாலே தன் செல்லாமைமையைக்காட்டி அவன் பொருந்தவிட்டுக்கொண்ட படியைக்கண்டு

விஸ்மிதராதே இவர்க்கு, "இவ்வளவல்லகாணும் நம்முடைய ஆச்சர்யங்கவரிருக்கும்படி; லோகத்தில் தன்னில் தான் சேராத விருத்தபதார்த்தங்களுமெல்லாம் நம்மோடே சேர்ந்திருக்கிறபடி. பாரீர்; ஆனபின்பு, நம்மோடுசேராத ரில்காகாணும்!" என்று தன்னுடைய விருத்தவிபூதிகத்வத்தைக் காட்டிக்கொடுக்கக் கண்டு, "இது இருந்தபடி. என்?" கொடுத்த சைதன்யத்தைக்கொண்டு அதனுக்கெக் கு உடலாயிருக்கிற இவற்றையெல்லாம் கூடவிட்டுக் கொடு நிற்கிற படிசுளும்—இனி நிமித்தமானது உபாதாமாகமட்டாது; உபாதாமானது நிமித்தமாகமட்டாது; இங்ஙனையிருக்க—இவையெல்லாம் தானாயிருக்கிறபடியையும் இவற்றோடுகூடியிருக்கச்செய்தேயும் இவற்றில் தோஷங்கள் தனக்கு ஸ்பர்சியாமலிருக்கிறபடியையும், தோஷந்தட்டாமல் கடக்கவிருக்கையன்றிக்கே நியந்தாவாயிருக்கிறபடியையும்,—இனி நாட்டில் ப்ராப்யமானது ப்ராபகமாகமட்டாது; ப்ராபகமானது ப்ராப்யமாகமட்டாது; இங்ஙனையிருக்க—ப்ராப்யப்ராபகங்கள் இரண்டும் தானேயாயிருக்கிறபடியையும், மற்றும் இவ்வுடைய ஸௌந்தர்யசீலாதிகளையும் அநுஸந்தித்து, 'இப்படி உபகாரசீலான ஸர்வேச்வரன் திருவிண்ணகரிலேவந்து ஸந்திஹிதனானான். இவனல்லது நமக்கு பரமபந்துக்களில்லை' என்று அறுதியிட்டு, 'இவன்திருவடிகளில்லது பற்றில்லை, என்று பேசுகிறாராயிருக்கிறது.

முதல்திருவாய்மொழியிலே பரத்வாநுபவம்பண்ணி, மூன்றாந்திருவாய்மொழியிலே ஸௌலப்யத்தை யநுஸந்தித்து "எத்திறம்" என்றுகிடந்தார். இங்கு, "போகுகம்பி" என்று தள்ளச்செய்தேயும் கால்வாங்கமட்டாதேயின்ற நீர்மையை அநுஸந்தித்து, அதுக்குஎதிர்த்தட்டான பரத்வத்தை அநுஸந்திக்கிறார்; மயர்வறமதிகலமருளப்பெற்றவரிடே: மேன்மையை அநுஸந்திப்பது நீர்மையை அநுஸந்திப்பதாமத்தனையிடே.

நல்குரவும்செல்வும் நரகும்சுவர்க்கமுமாய்*

வெல்பகையும்நட்பும் விடமுமமுதமுமாய்*

பல்வகையும்பரந்த பெருமான்என்னையான்வானை*

செல்வம்மல்குருடித் திருவிண்ணகர்க்கண்டேனே.

(1)

ஒ.—முதற்பாட்டில், விருத்த விபூதிகளுள் ஸர்வேச்வரனைத் திருவிண்ணகரிலே காணப் பெற்றேன் என்கிறார். [நல்குரவும்] - தாரிதர்யமும். [வெல்பகையும் நட்பும்] - வெல்லப்படும் பகையும் உறவும். [பல்வகையும் பரந்தபெருமா னென்னையான்வானை] - இப்படி விபூதி முகத்தாலே பஸ்படியும் விஸ்தருதனான ஸர்வேச்வரனாயிருந்துவதைத் "நான் அல்லேன்" என்று அகலப்புகத் தான் மேல் விழுந்து என்னைச் சேர்த்துக்கொண்டு அடிமைகொள்ளுகிறேனான். [செல்வம்மல்கு] - ஸம்பத்துமிருக்க.

இ.—முதற்பாட்டில், விருத்தவிபூதிகளுள் ஸர்வேச்வரனைத் திருவிண்ணகரிலே காணப் பெற்றேன் என்கிறார். [நல்குரவும்] - தாரிதர்யமும். [செல்வம்] - அதுக்கு எதிர்த்தட்டான ஐச்வர்யமும். [நரகம்] - துக்காநுபவம் பண்ணும் நரகமும். [சுவர்க்கமும்] - ஸுகாநுபவம் பண்ணும் ஸ்வர்க்கமும். [வெல்பகையும்] - ஸமாதானத்தால் மீளுமதன்றிக்கே வென்றேவிடவேண்டும் பகையும். [நட்பும்] - அதுக்கு எதிர்த்தட்டான உறவும். [விடமும்] - முடித்தேவிடக்கடவதானவிஷமும். [அமுதமும்] - முடியாதபடியும்காத்து போக்யமுமாயிருக்கும் அம்ருதமுமாய். அரிஷ்டமான தாரிதர்யாதி களோடு இஷ்டமான ஐச்வர்யாதிகளோடு வாசியறத்தியத்வாகாரேன இவர்க்கு உத்தேச்யமாயிருக்கு மிடே. இதில் தோஷம்சம் அஸஹ்யம்அன்றோ? என்னில், -தன்னை தேஹவிசிஷ்டனாக அநுஸந்தித்த போது த்யாஜ்யமாய்; சேஷத்வவிசிஷ்டனாக அநுஸந்தித்தபோது உபாதேயமாகக்கடவது. ராஜபுத்ர னுக்குப் பிதாவினுடைய ஒலக்கத்தோடு சிறைக்கூடத்தோடு வாசியற "பிதாவின் ஐச்வர்யம்" என்றிருக்கு மிடே. [பல்வகையும் பரந்த] - இப்படி விபூதிமுகத்தாலே பஸ்படியும் விஸ்தருதனானவன். "நாஸ்த்யந்தோ விஸ்தரஸ்ய மே" என்று என்விபூதிக்கு எல்லையிலையென்றிறே தானும்சொல்லுவது. [பரந்தபெருமா னென்னையான்வானை] - ஸர்வகதனானது தமக்காக என்றிருக்கிறார்; ஒருவனைப்பிடிக்கை சுட்டி ஒருரை

[நங்குரவும் செல்கும்] - தாரீதர்யமும், அதுக்கு எதிர்த்தட்டான ஐச்வர்யமும் - [நாடும் சுவர்க்கமும்] - தூக்ககதாமான நரசமும், ஸுகைகதாமான ஸ்வர்க்கமும். [வெல்பகையும் நட்பும்] - ஸமாநாகத்தாலே மீனாமதன்றியிலே வென்றே விடவேண்டும்பகையும், அதுக்கு எதிர்த்தட்டான உறவும். [விடமும் அமுதமுமாய்] - முடித்தே விடுவதான விஷமும், கொண வந்திட்டான உறவும். [பால்வகையும் பரந்தபெருமான்] - ஜ்ஞாநாதிகளுநாநனுங்குட விழுதியையப்பேசப் புக்கு *நாஸ்த்யந்தோ விஸ்தாஸ்ய மே* என்று இளைத்துக் கைவாங்கினத்தை, இத்தனைப் பேர மத்தில் சுளமுடைய இவர்க்குச் சொல்லப்போகாதிறே. ஆனாலும் சிறிதுபேசினாராகவும் வேணுமிடே. வஸ்துதனக்கு விசேஷணத்தையொழியப் பரதிதியில்லையிடே; *நிஸ்நிகேஷம் வஸ்து* என்று விசேஷணரஹிதமாக மாயாவாதம் சொல்லுகிறார். அங்ஙனையாகில், மோக்ஷ சாஸ்த்ரந்தான் வேண்டாவோ. வஸ்துஸத்பாவங் கொள்ளும்போது விசேஷணம் வ்யாவர்த்தக மாயல்லதிராது. ஒன்றுக்கொன்று விசேஷணமாம்போது அந்யயோகவ்யவச்சேதம் பண்ணிக் கொண்டல்லது விசேஷணமாகமாட்டாது; இங்கு இவனுக்கு ஸ்வரூபநிரிக்தங்களுடங்கறும் விசேஷணமாயிருக்கையாலே அந்யயோகத்பாவச்சேதம் பண்ணவொண்ணாது; ஆனால், விருத்த விசேஷணங்கள் ஏகவ்யக்தியிலே ஸங்கதமாகிறது. எங்ஙனே? என்னில்-அயோகவ்யவச்சேதம் விசேஷணங்கள் ஏகவ்யக்தியிலே ஸங்கதமாகிறது. இவர்தாம் அவனை அநுபவிக்கவாகில் இழிமேது, இவ் விருத்தவிசேஷணங்களைச் சொல்லுகிற இவற்றால் ப்ரஜோஜநமென்? என்னில்,—அவையுள்ள படிசுண்டு அநுபவிக்கவேணுமே. ராஜபுத்ராளுக்கு ராஜாவின்னுடைய போகஸத்தாமான ஒலக்கத்தோடு சிறைக்கூடத்தோடு வாசிபற “வன்பிதாவினைச்வர்யம்” என்றிருக்குமிடே. இவர் தமக்கு இங்குண்டான அதுஸந்தாம், முத்தனுக்கு வீலாவிபூத்யநுஸந்தாம்போலேயிடே. *நோபஜநம் ஸமரந் நிதம்சரிம்* என்னுகிற்கச்செய்தே, முத்தனுக்கு வீலாவிபூதி ததீபத்வாகாரத் தாலே உத்தேச்யமாகாரின்றதிறே; இவர்க்கும் அப்படி முத்தரோடொக்க ததீபத்வாகார மொழிய ஆகாரந்தரஸ்மநதி இல்லாதபடி, இங்கேயிருக்கச் செய்தே மயர்வறுந்துக் கொடுத்தான். எவ்வஸம்பந்தத்தாலே பார்த்திபோது கால்வாங்கியல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி த்யாஜ்ய மாயத் தோற்றுட்; ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்களுக்குப் பொதுவான இவ்விருப்பைக்கறித்து, அதுக்குக் கூவுக்கமில்லாத தேரத்திலேபோகையிலே தவறிக்கக் கூடாளாரே. [பல்வகையும் பரந்த பெருமான்] - இப்படி விழுதிமுகத்தாலே பவபடியாக விஸ்த்ருதனுவன். [பரந்தபெருமானென்னை யாள்வானை] - இந்த வ்யாப்தியெல்லாம் தம்மை யகப்படுத்தவேன்றிருக்கிறார்; ஒரு வகை அகப்படுத்துகிறீன்தார் ஊரைவையுமாபோலே. [செல்வம்மல்குகுடித் திருவிண்ணகர்கண்டேனே] - மருபுமியிலே பொய்கை கண்டாற்போலே. [செல்வம்மல்குகுடி] - மிக்கஸம்பத் தையுடைந்தான குடிக்கையுடைத்தான திருவிண்ணகர். *ஸந்தமனோ லக்ஷமிஸம்பந:* என்னு மாபோலே ஸம்பந்த மொத்திருக்கச்செய்தே காக்கக்கிடந்த ஸூபரதாற்வாணிப்போலன்றிக்கே திட்டின்று அடிமைசெய்யும் இளையபெருமானப்போலே. [திருவிண்ணகர்க்கண்டேனே] -

“காணவேணும்” என்னுமாஸசரோபோடே சிருக்து தேஹாந்தர ப்ராப்திபண்ணீ தெசாந்தரத் திலே போய்க்காஸ்கையன்றிக்கே, பசித்தவிடத்தே சோறுபெறுமாபோலே ஆசைப்பட்ட விடத்தே அதுபயிக்கப்பெறுகை. “நான் சென்று நாடி நறையூரிற்கண்டேன்” என்னு மாபோலே.

கண்டவிற்பம்துன்பம் கலக்கங்களும் தேற்றமுமாய்*

தண்டமும் தண்ணமையும் தழலும் நிழலுமாய்*

கண்டுகோடற்கரிய பெருமான் என்னையாள்வானார்*

தென்றிரைப்புனல்துழ் திருவிண்ணகர் நன்னகரே.

(2)

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், விருத்தமான விபூதிஸிஸ்தரங்களை யுடையனும் ஸ்வபாஹு பலத்தால் ஒருவராலும் காணவொண்ணாதபடி அறப்பெரியனாயிருந்துவைத்து என்னை அடிமைகொள்ளுகிறவனு டைய ஊரான திருவிண்ணகர் அவனுடைய திவ்யநகரங்களெல்லாவற்றிலும் நல்ல நகரம் என்கிறார். [கண்டவிற்பம்] - பரிச்சின்ன ஸுகம். [தண்டமும் தண்ணமையும்] - கொடுமையும் தண்ணளியும், [தழலும் நிழலும்] - உஷ்ணிக்கும் நெருப்பும் குளிர்மும் நிழலும்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், ஸ்வயத்நத்தால் ஒருவர்க்கும் காணவொண்ணாத பெருமையை யுடையனாய் வைத்து, என்னை அடிமைகொள்ளுகிறவன் ஊரான திருவிண்ணகர் ஸர்வவிலக்ஷண மென்கிறார். [கண்ட இன்பம்] - பரிச்சின்ன ஸுகம். ப்ரத்யக்ஷஸித்தமன்றிக்கே சாஸ்த்ரஸித்தமாய் அபரிச்சிந்நமான ஸுகத்திலேயிறே தமக்கு அவ்வயம். [துன்பம்] - அதுக்கு எதிர்த்தட்டான துக்கம். [கலக்கங்கள்] - அஜ்ஞாநங்கள். [தேற்றம்] - ஜ்ஞாநம். [தண்டம்] - கோபம். [தண்ணை] - ப்ரஸாதம். [தழலும்] - உஷ்ணத்தைப் பண்ணும் அக்ஷியம். [நிழலும்] - சீதஸ்வபாவமான நிழலும். [கண்டுகோடற்கு அரிய பெருமாளென்னையாள்வானார்] - ஸ்வயத்நத்தாலேகாண ஆசைப்பட்டார்க்கு அரியனாயிருக்கிற வன்கிழர், தான் மேல்விழுந்து என்னைக்காண ஆசைப்படுகிறான்; கண்டுகொள்வதற்கரிய ஸர்வேச் வரனாய் என்னை அடிமைகொண்டவனார். [தென்றிரை இத்தயாதி] - தெளிந்ததிரையை யுடைத்தான ஜலத்தாலே சூழப்பட்ட திருவிண்ணகர். பரமபத முத்தேச்யமானவாறே விரைஜமுத்தேச்யமாமாபோலே, அவ்வூர் உத்தேச்யமானவாறே அங்குள்ள ஜலஸம்ருத்தியும் உத்தேச்யமாயிருக்கிறதிறே இவர்க்கு. [நன்னகரே] - கலங்காப் பெருநகரம் இதுக்கு ஸத்ருசமன்று; விடாய்த்தவிடத்திலே விடாய்தீரலாம்படி இருக்கிற ஏற்றமுண்டிறே இதுக்கு.

ஈ.—இரண்டாம்பாட்டு. ஸ்வயத்நத்தாலே ஒருவர்க்கும் காணவொண்ணாத பெரு மையை யுடையவனாய்வைத்து என்னை அடிமைகொள்ளுகிறவன் ஊரான திருவிண்ணகர் ஸர்வவிலக்ஷணமென்கிறார்.

[கண்டஇன்பம்] - “ஐங்கருவிசுண்டவிற்பம்” என்னுமாபோலே பரிச்சிந்ந ஸுகம். [துன்பம்] - நாமபேதமாத்ரமாய் அத்தோடொத்த துக்கம். [கலக்கங்களும் தேற்றமுமாய்] - இதரவிஷயங்களினுடைய அலாபத்தால் வரும் கலக்கமும் அவற்றினுடைய லாபத்தால் வரும் தேற்றமும். [தண்டமும் தண்ணமையும்] - கோபமும், ப்ரஸாதமும். [தழலும் நிழலுமாய்] - உஷ்ணத்தைப் பண்ணக்கடவதான அக்ஷியும், சைத்தாத்தைப் பண்ணக்கடவதான நிழலுமாய். [கண்டுகோடற்கரிய பெருமான்] - இவையெல்லாவற்றாலும் அவனுடைய அபரிச்சேத்யதை சொல்லிற்றாயிற்று. இவருடைய ஜ்ஞாந வைசத்யமிருந்தபடி என் தான்! இங்கே சில விசேஷ ஷணங்களைச் சொல்லா, கண்டுகோடற்கரிய பெருமானென்னு அவனைச் சொல்லுகின்றார்; கீழே சிலவற்றைச் சொல்லா, “பல்வகையும் பரந்தபெருமான்” என்னுமின்றார்; இதென்ன அநுஸந் தாந க்ரமந்தான்! இவையொழிந்ததொருவஸ்துவுக்கு ஸத்பாவமின்றிக்கேயிருக்கிறபடியிறே. நல்லாரும் நம்பிஸ்ரீஸேநாபதிதாஸருங் கூடத் திருமலைக்குப் போகாநிற்க, ஸ்ரீஸேநாபதிதாஸர்

தண்டையிட்டுத் துற்றையடிக்க, நல்லார் “அர்த்தகாமநிமித்தமான த்வேஷம் இத்தோடின்றிக் கேயிருக்க, நிர்ஹந்தநமாக ஈச்வரவிபூதியை நவீவதே!” என்ற வார்த்தையை நினைப்பது. (ஸ்வயத்தந்ததால் கண்டுகோடற்கரிய ஸர்வேச்வரன்.) [என்னையான்வானூர்] - என்னை இழக்க மாட்டாமல் மின்னரிடைமடவாரில் மிறுக்கெல்லாம்பட்டு என்னை அடிமைகொண்டவனூர். [தென்திரையித்யாதி] - தெளிந்த திரைகளைபுடைத்தான புனல்களாலே குழப்பட்ட திருவிண்ணகராவிற நன்னகர். [தென்திரைப்புனல்கூழ்] - திவ்யாதிரான விரைஜக்குப் போலியான ஆறும் உண்டாகப்பெற்றது. அங்கிருக்கிறவன் இங்கேவந்துநின்றால் அங்குள்ளவையெல்லாம் இங்கே உண்டாகத்தட்டில்கையே. [திருவிண்ணகர்நன்னகரே] - இவ்வளவில் முகங்காட்டாத ஸ்ரீவைகுண்டமும் ஒருதேசமாயிற்றதோ? அவன் விரும்பினவிடம் ப்ராப்யபூமியாயித்தனை யிறே.

நகரமும்நாடுகளும் ஞானமும்மூடமுமாய்*

நிகரில்துழுகடராய்இருளாய் நிலனாய்விசம்பாய்*

சிகரமாடங்கன்துழ் திருவிண்ணகர்ச்சேர்ந்தபிரான்*

புகர்கொள்கீர்த்தியல்லாலில்லை யாவர்க்கும்புண்ணியமே. (3)

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், திருவிண்ணகர்ச்சேர்ந்த பிரானுடைய கல்யாண குணங்களைழைய ஒருவர்க்கும் உத்தராகமில்லை என்கிறார். [நகரமும் நாடுகளும்] - சிறுமை பெருமையாலே விரோதஞ் சொல்லிற்று. [நிலனாய் விசம்பாய்] - ரூபியான நிலனும் அரூபியான விசம்பும்ஆய். [புகர்கொள்கீர்த்தி] என்றது - திருநாட்டிற்காட்டில் திருவிண்ணகரிலே புகுத்தபின்பு அவனுடைய கல்யாண குணங்கள் நிறம்பெற்றபடி.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், திருவிண்ணகர்ப்புணுடைய கல்யாணகுணங்களையொழிய வேறு ஒருவர்க்கும் உத்தராகமில்லை என்கிறார். [நகரமும் நாடுகளும்] - சிறுமை பெருமையால்வந்த விரோத மாதல்; நாகரிகர் போகப்ரதாராய் உத்க்ருஷ்டராயிருப்பார்கள்; நாட்டிலுள்ளார் அபக்ருஷ்டராய் தேஹ தாரணமாத்ரமே ப்ரயோஜனமாயிருக்குந்தாழ்வு உண்டு; அத்தால்வந்த விரோதமாதல், [ஞானமும் மூடமு மாய்] - ஜ்ஞாதாக்களும் அஜ்ஞருமாய். [நிகரில் குழுகடராயிருளாய்] - ஒப்பின்றிக்கே குழப்பட்ட ப்ரபையையுடைத்தான தேஜஸ்ஸாய், அதுக்கு எதிர்த்தலையான தமஸ்ஸாய். [நிலனாய் விசம்பாய்] - கடிநமான பூமியாய், அச்சமான ஆகாசமாய். [சிகரமாடமித்யாதி] - சிகரங்களைச் சேரவைத்தாற்போலே இருக்கிற மாடங்கள் குழந்த திருவிண்ணகரிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற உபகாரகன். [புகர்கொள்கீர்த்தி] - ஸத்பாவமேயிறே பரம பதத்திலுள்ளது; அந்தகாரத்தில் தீபம்போலே புகர்பெற்றது, இங்கேயிறே கீர்த்தி. [அல்லாலில்லையாவர்க்கும் புண்ணியமே] - மின்னரிடைமடவாரில் இருய்த்த நமக்கே அன்றியே, இதில் இழியாதார்க்கும் கீர்த்தியல்லது உஜ்ஜீவந ஸாதாமில்லை.

ஈ.—மூன்றும்பாட்டு. திருவிண்ணகர்ப்புணுடைய கல்யாண குணங்களை யொழிய வேறு ஒருவர்க்கும் உத்தராகமில்லை யென்கிறார்.

[நகரமும் நாடுகளும்] - போகப்ரதாராய் ஸுகித்திருக்கும் நகரத்திலுள்ளார், கர்ஷகராய்க்கொண்டு தேஹயாத்ரை போக்கியிருக்கும் நாட்டிலுள்ளார். அன்றிக்கே, பரிச்சிந்த மாயுள்ளவையும், அபரிச்சிந்தமாயுள்ளவையும் என்றுமாம். [ஞானமும் மூடமுமாய்]-பதார்த்த ஸ்வபாவத்தையுள்ளபடி க்ரஹிக்கக் கடவதான ஜ்ஞாநமும், அத்தை விருத்தமாக ப்ரதிபத்தி பண்ணக்கடவதான அஜ்ஞாநமும். [நிகரில்துழுகடராயிருளாய்] - உபமாநரஹிதமாய்க் கொண்டு எங்கும் வ்யாபித்து நிற்கிற தேஜஸ்ஸாய், அதுக்கு எதிர்த்தட்டான அந்தகாரமாய். [நிலனாய் விசம்பாய்] - ரூபவதிரான பூமியும், அரூபியான ஆகாசமும்மாய். கடிநமான பூமியும், அச்சமான ஆகாசமும்மாய் என்றுமாம். [சிகரமித்யாதி] - ப்ரவத சிகரங்களைக் கொண்டுவந்து

சூழ வைத்தாற்போலே யிருக்கிற மாடங்களாலே சூழப்பட்ட திருவிண்ணகரிலே பொருந்தி நிற்கிற உபகாரகன். [புகர்கொள்கீர்த்தியல்லாலில்லை] - பரமபதத்தில் புகழ் மழுங்கியாகாதே கிடப்பது; அங்குள்ளாரில் தன்னிற்குறைந்தாரில்லையே; *மம ஸாதர்ம்யமாகதா:* *பீமம் ஸாம்ய முபைதி* "தம்மையேபொக்கவருள்செய்வர்" என்று தன்னோடு ஸாம்யாபங்கராயிறே அங்குள் ளாரிருப்பது. குறைவானர்க்கு முகங்கொடுத்தானிறே புகழ் நிறம்பெறுவது? [யாவர்க்கும் புண்ணியமே] - (மின்னிடைமடவாரிலிருந்த நமக்கேயன்றிக்கே) ஸர்வர்க்கும் உத்தாரகம்அது வல்லதில்லை. தாந்தாம்தேடிக்கொள்ளுமவையெல்லாம் கழுத்துக்கட்டியாமத்தனை; மின்னிடைய மடவாரில் - அவன்வர, "வேண்டா" என்று முடித்துபோகப்புக்கதிறே; இவன்பார்க்குமுபாயம் இவனுக்கும் கழுத்துக்கட்டியாம்; அவன் காட்டுமுபாயம் அவனுக்கும் காற்கட்டாம்; இதிறே உபாயத்தில் அடிப்பாடு.

புண்ணியம்பாவம் புணர்ச்சியிரிவேன்றிவையாய்*

எண்ணமாய்மறப்பாய் உண்மையாய் இன்மையாய் அல்லனாய்*

நின்னமாடங்கள்துழ் திருவிண்ணகர்ச்சேர்ந்தரோன்*

கண்ணனின்னருளே கண்டுகொண்மின்கள்கைதவமே.

(4)

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், புண்யபாபநுபாதியால் எம்பெருமானுக்கு விசேஷணத்வேந தோற்றுநிற விபூதிபெல்லாம் அவன்குருபையாலே உண்டாயிற்று; இதுபொய்யல்லாமை ஆராய்ந்து பார்த்துக் கொள்ளுங்கோள் என்கிறார். [புணர்ச்சி பிரிவு] - புண்யபாப பலநுபமான ஸம்ச்சேஷஸிச்சேஷங்கள், அல்லனுவென்றேது - புண்யபாபாதிகளுக்கு நியாமகளும் அவற்றுக்கு வச்யனன்றிக்கேயிருக்குமென் னிறது. இன்னருளென்றேது ஒருகாரணமறப்பண்ணும் கருபை.

இ.—நாலாம்பாட்டில், இவ்விபூதியடங்க அவன்குருபையாலே உண்டாயிற்று; இது பொய்யல் லாமை பார்த்துக்கொள்ளுங்கோள் என்கிறார். [புண்ணியமித்யாதி] - ஸுகது:க்கலேறுதுவான புண்ய பாபங்களும், தத்ப்பலபூதமான அபிமதஸம்ச்சேஷ விச்சேஷங்களும், அநு கூலினிஷயமான எண்ணமும், ப்ரதிகூலினிஷயமான விஸ்மருதியும், ஸத்பாவாஸத்பாவங்களுமாய். [அல்லனாய்] - புண்யபாபங்களை அநுபவியாதிற்கச்செய்தே தான் அகர்மவச்யனாய் [திண்ணமித்யாதி] - ப்ரளயத்திலும் அழியாத மாடங்கள். [பிரான் கண்ணன்] - அவ்வவதாரத்துக்குப் பிற்பட்ட என்னைப் பெறுகைக்காகத் திருவிண்ணகரிலேவந்து நிற்கிற க்ருஷ்ணானு உபகாரகன். [இன்னருளே] தன்பேறுகப்பண்ணும் க்ருபையாலே இதுஅடங்கவுண்டாயிற்று. [கைதவமே] - இதில் அர்த்தவாதமுண்டோ? இல்லையிறே. [கண்டுகொண்மின்கள்] - ஆராய்ந்துகொள்ளுங்கோள்.

ஈ.—நாலாம்பாட்டு. புண்யபாபநுபாதியாய் எம்பெருமானுக்கு விசேஷணத்வேந தோற்றுநிற விபூதி பெல்லாம் அவன்குருபையாலே உண்டாயிற்று என்கிறார்.

[புண்ணியம்பாவம்] - ஸுகஸாதநமான புண்யம், து:க்கஸாதநமான பாபம். [புணர்ச்சி பிரிவு] - புண்யபலமான ஸம்ச்சேஷம், பாபபலமான விச்சேஷம். [எண்ணமாய்மறப்பாய்] - அபி மதவிஷயத்தில் ஸ்மருதி, அகபிமதவிஷயத்தில் விஸ்மருதி. [உண்மையாய் இன்மையாய்] - அஸ்தி சப்த வாச்ச்யமுமாய், நாஸ்திசப்த வாச்ச்யமுமாய். ஸத்பாவாஸத்பாவமென்னுதல். சேதநாசேத நங்களென்னுதல். [அல்லனாய்] - புண்யபாபாதிகளுக்கு நியாமகளும், அவற்றுக்கு வச்யனன் றிக்கேய் யிருக்குமென்றது. [திண்ண மித்யாதி] - *வாஸுதேவக்ருஹம் த்வேகம் நப்நாஸயதி ஸாகர:* என்கிறபடியே, ப்ரளய காலத்துக்கும் அழியாதபடி திண்ணிதான மாடங்களாலே சூழப்பட்ட திருவிண்ணகரிலே சேர்ந்து நிற்கிற உபகாரகனான க்ருஷ்ணன். [இன்னருளே] - புண்யபாபாதிகளாய்க் கொண்டு அவனுக்குவிபூதியாய்த் தோற்றுநிறவையெல்லாம் அவ னுடைய க்ருபையாலே உண்டாயிற்று. பாபமும் அவன்குருபையாலேயோ என்னில்? அதுவும் அப்படியே; சேதநனுடைய பூர்வகர்மாநுகுணமாக ப்ரவர்த்திப்பிக்கையினாலே அதுவும் அவன்

க்ருபையாலே யாமத்தனை. எல்லாம் செய்தாலும், தீமை அவன்க்ருபையாலே வரக்கூடுமோ என்னில்?—தியத்தைக்காட்டி வெதுப்பி நல்வழி போக்குகையினாலே கூடுமிதே. [இன்னருள்] - நிர்தேவதுக விஷயிகாரம். [கைதவமே] - நான்சொல்லுகிற இதில் அர்த்தவாதமில்லை. [கண்டு கொண்மின்கள்] - நீங்களும் எல்லாங்கண்டு கொள்ளுங்கோள். அன்றிக்கே [கைதவமே] - க்ருதகமென்றபடியாய், பண்ணப்பட்டவையடங்கலும் அவனுடைய நிர்தேவதுக விஷயிகாரத்தாலே.

கைதவம்செம்மை கருமைவெளுமையுமாய்*

மெய்பொய்இளமைமுதுமை புதுமைபழமையுமாய்*

செய்ததின்மதின்துழ் திருவிண்ணகர்ச்சேர்ந்தபிரான்*

பெய்தகாவுகண்டிர் பெருந்தேவுடைமூவுலகே.

(5)

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், சிறியார் பெரியார் என்குதே எல்லார்க்கும் ரகசிகள் திருவிண்ணகர்ச் சேர்ந்த பிரான் என்கிறார். [பெய்தகாவு கண்டிர் பெருந்தேவுடைமூவுலகே] - ப்ரஹ்மாதிரியிலிகாந்த மாள ஸகல ஐந்துக்களும் அவனுக்கினசோலை. எல்லாஸரயுமொக்க ஸத்தாவரமாகப் பேசுகையாலே தந்தாமுடைய ஸர்வ நிர்வாணகதவமும் பகவதநீடுமென்று கருத்து.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், சிறியார் பெரியார் என்குதே ஸர்வர்க்கும் ரகசிகள் திருவிண்ணகர்ச் சேர்ந்த பிரான் என்கிறார் [கைதவம்] - க்ருத்ரிமம். [செம்மை] - ஆர்ஜிவம். [கருமை வெளுமை] - கறுப்பும் வெளும்பும். [மெய் பொய்] - ஸத்யாஸத்யம். [இளமை முதுமை] - பால்யவார்த்தகம். [புதுமை பழமை] - அத்யதனமும் புராதனமும். [செய்ததின்மதின்துழ்] - புதிதாகச் செய்தாப்போலே தொழிலை யுடைத்தாய்த் திண்ணரிதான மதின்து. [பெருந்தேவுடை மூவுலகு - பெய்த காவுகண்டிர்] - ப்ரஹ்மாதிரி ஸத்தாவராரந்தமான ஐந்துக்கள் அவனுக்கின சோலை. மூவுலகு - மேலும் கீழும் நடுவும். பெய்தகாவு - உண்டாக்கின சோலை. ஸர்வஸரயும் ஸத்தாவரமாகச் சொல்லுகையாலே, ஸர்வருடைய ரகசனமும் பகவதநீடுமென்கை. மின்னிடை மடவாரில்—“பெருந்தோம்” என்றதுவும் ஸ்வாதீநமன்றென்கை.

ஈ.—அஞ்சாம்பாட்டு. சிறியார் பெரியாரென்குதே ஸர்வர்க்கும் ரகசிகள் திருவிண்ணகர்ச் சேர்ந்த பிரானென்கிறார்.

[கைதவம்செம்மை] - அநார்ஜிஜுவார்ஜிஜுவங்கள். [கருமைவெளுமை]-கறுப்புவெளுப்பு. [மெய்பொய்]-ஸத்யாஸத்யம். [இளமை முதுமை]-பால்யவார்த்தகம். [புதுமைபழமை]-அத்யதனமும், புராதனமும். [செய்ததின்மதின்துழ்] - காலம் செல்லச்செய்தேயும் இப்போது செய்தாப்போலே யிருக்கிற தொழிற் புதுமையைச் சொல்லுகிறது. (சிக்கெனவை உடைத்தான மதின்து என்குதே குழப்பப்பட்ட திருவிண்ணகரிலே சேர்ந்த ஸர்வேச்வரன்) [பெய்தகாவுகண்டிர்] - வைத்தாக்கினசோலைகிமர். (காவு-சோலை) [பெருந்தேவுடை மூவுலகே] - சர்வராபிமாடிகளான தேவர் களையுடைத்தான த்ரைலோக்யம். (மூவுலகு - மேலும் கீழும் நடுவும்.) இத்தால் சொல்லிற்று யிற்றென் என்னில்?—அச்சோலைபானது தனக்கு வேண்டும் ரகசியை யறிவிக்க மாட்டா திதே; நின்றவிடத்தே நின்ற வாடிக்காட்டுகையும், பின்பு வைத்தாக்கினவனே அதுக்கு வேண்டும் ரகசியுண்ண வேண்டுமென்கையும் இத்தாதுகளை யுடைத்தாகை; அப்படியே சர்வரே சிதவ்ய விபாகமற அவன்புத்தயதீந மென்றபடி. (மின்னிடை மடவாரில் “பெருந்தோம்” என்றதுவும் ஸ்வாதீநமன்றென்கை.)

மூவுலகங்களுமாய் அல்லனுய் உகப்பாய்முனிவாய்*

பூவில்வாழ்மகளாய்த்தவ்வையாய்ப் புகழாய்ப்பழியாய்*

தேவர்மேவித்தொழும் திருவிண்ணகர்ச்சேர்ந்தபிரான்*

பாவிபேன்மனத்தே உறைகின்றபரங்கடரே.

(6)

ஓ.—ஆறும்பாட்டில், “நான் அல்லேன்” என்னச் செய்தே தன்னுடைய குணசேஷத்தங்களைக் காட்டி மறக்கவொண்ணாதபடி என்னோடு கலந்து அத்தாலே கருதார்த்தமும் அதுபுத்த்வலனுமிருக்கிறவன் திருவிண்ணகர்ச் சேர்ந்தபிரான் கண்டிர் என்கிறார். [அல்லனாய்] - அவ்வளவன்றிக்கே மற்றும் விலக்குளாமான விபூதிகளையுடையனாய். [பூவில்வாழ்மகளாய்த் தவ்வையாய்] - ஸ்ரீயும் அஸ்தீயும் ஆய். [புகழாய்ப் பழியாய்] - கிழ்ச்சொன்ன இரண்டையு முடையவர்களுக்கு வரும்இரண்டையுள் சொல்லுறேது. [தேவர்மேலித்தொழுந் திருவிண்ணகர்] - அயர்வறுமரர்களுக்கும் வந்து தொழும்படியான திருவிண்ணகர். எம்பெருமான் மேல்விழச்செய்தே, தாம் “அல்லேன்” என்றிருந்த இருப்பை நினைத்து ‘பாவியேன்’ என்கிறார்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், “நானல்லேன்” என்னச்செய்தேயும் தன்குணசேஷத்தங்களைக்காட்டி, மறக்கவொண்ணாதபடி கலந்து அத்தாலே உஜ்ஜ்வலனுமிருக்கிறான் திருவிண்ணகர்ச் சேர்ந்த பிரான்கிமிர் என்கிறார். [மூவுலகங்களுமாய்] - கருதகம் அக்ருதகம் கருதகாக்குதகம். [அல்லனாய்] - இவற்றைச் சொல்லி, அல்லனா யென்கையாலே, இவ்வளவன்றிக்கே அஸாதாரணமான நித்யவிபூதியையுடையனாய். [உகப்பாய் முனிவாய்] - ராகத்வேஷங்களாய். [பூவில்வாழ்மகளாய்த் தவ்வையாய்] - ஸ்ரீயும் அஸ்தீயுமாய். தவ்வை அஸ்தீ. [புகழாய்ப்பழியாய்] - பிராட்டி கடாக்கத்தாலே வந்த புகழாய், அஸ்தீஸம்பந்தத்தாலே வந்த பழியாய். [தேவர் மேலித் தொழும் திருவிண்ணகர்] - நித்ய ஸுரிகள் நித்யவிபூதிபோலே பொருந்தித் தொழும். ப்ரஹ்மாதிகள் வரை நூற்றம் பொறுக்கமாட்டாத தேசத்திலே. [திருவிண்ணகரின் தீர்மையை அநுபவிக்க நித்யஸுரிகள் படுகாடு கிடக்கிறபடி. [திருவிண்ணகர் சேர்ந்த பிரான்] - திருவிண்ணகரிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிறஉபகாரகன். நித்யஸுரிகள் மேல் விழ இருக்கிறவன் தான் மேல்விழ, “அல்லேன்” என்றிருந்த மூலைய நினைத்து “பாவியேன்” என்கிறார். [மனத்தே உறை கின்ற] - ‘போகும்பீ’ என்று சொல்லிற்று, என் னெஞ்சை விடமாட்டாதவனைக் கிமிர்! [பரஞ்சுடரே] - நித்யஸுரிகளோடு கலந்ததிற் காட்டில் கிமிர் என்னைப்பெற்ற பின்பு பிறந்த புக். “நின்றிலங்கு முடியினாய்” என்றதினே.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு, “நானல்லேன்” என்னச்செய்தே தன்குணசேஷத்தங்களைக்காட்டி, மறக்கவொண்ணாதபடி கலந்து அத்தாலே உஜ்ஜ்வலனுமிருக்கிறவன் திருவிண்ணகரிலே நின்ற குளின் ஸர்வேச்வரன்கிட ரென்கிறார்.

[மூவுலகங்களுமாய்] - த்ரைலோக்யத்துக்கும் நிர்வாஹகனாய். கருதகம் அக்ருதகம் கருதகாக்குதகமென்றும். [அல்லனாய்] - அல்லாத உபரீதலோகங்கள்களுக்கும் நிர்வாஹகனாய். இவற்றைச்சொல்லி, அல்லனாயென்கையாலே இவ்வளவன்றிக்கே அஸாதாரணமான நித்ய விபூதியையுடையனாயென்றும். [உகப்பாய்முனிவாய்] - அநுக்ரஹ நிக்ரஹங்களாய். [பூவில்வாழ் மகளாய்த் தவ்வையாய்] - ஸ்ரீயும்அஸ்தீயுமாய். தவ்வை - அஸ்தீ; [புகழாய்ப்பழியாய்] - ஸ்ரீயினுடைய கடாக்கமுடையார்க்கு வரும்புகழ், தவ்வையினுடைய கடாக்கமுடையார்க்கு வரும் பழி. [தேவரித்யாதி] - இந்தராதிகள் இங்குள்ளாருடைய ஹரிஸ்ஸு-கொள்ளும்போது மூன்று யோஜனம் அவ்வருகேநின்று முகத்தைத் திரியவைத்துவாங்கிச் சரத்திபண்ணியாபிற்றுப்போவது. அப்படியிருக்கிறவர்களுடைய கந்தமும் பொறுக்கமாட்டாத நித்யஸுரிகள், திருவிண்ணகர் பூமியிலே யாகையாலே இங்கேவந்து பொருந்திவர்த்தியாநிற்பர்கள். அப்படிப்பட்ட திருவிண்ணகரிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற உபகாரகன். [பாவியேன்மனத்தே] - மின்னிடைய மடவாரில் அவன் மேல் விழத் தாம்இராய்த்தபடியை நினைத்து, ‘பாவியேன்’ என்கிறார். நித்யஸுரிகள் தன்பக்கலிலே வந்து மேல்விழ, அதைத்தன்னித் தான் என்பக்கலிலே வந்து மேல்விழா நிற்கக்கிடீர் நான் “அல்லேன்” என்றது. [மனத்தேயுறைகின்ற]-இப்போது நித்யஸுரிகளும் அந்த இருப்புப் பிடக்கக் கிடீர் என்னெஞ்சிலே புகுந்து நித்யவாஸம்பண்ணி நின்றான். [பரஞ்சுடரே] தனக்குப்புறம்புண்டான வாஸஸ்த்தானங்கள் கிடக்க, என்னெஞ்சிலே புகுந்துநின்றது எனக்குக் கார்யஞ்செய்தானா யிருக்கையன்றிக்கே, “தன்பேறு” என்று தோற்றும்படி உஜ்ஜ்வலனுனான். மின்னிடையமடவாரில் - “இவரையிழக்கிறோமோ?” என்று வந்த உருவுதல்தீர, இவரைப்பெற்ற பின்பு அத்தாலே “நின்றிலங்குமுடியினாய்!” என்கிறபடியே வடிவிலேபிறந்த வேறுபாடுஇருக்கிறபடி.

பரஞ்சுடருடம்பாய் அழுக்குப்பதித்தவுடம்பாய்*

கரந்தும்தோன்றியும்நின்றும் கைதவங்கள் செய்தும்* விண்ணோர்

சிரங்கவால்வணங்கும் திருவிண்ணகர்ச்சேர்ந்தபிரான்*

வரங்கொள்பாதமல்லாலில்லை யாவர்க்கும்வன்சரணே.

(7)

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், எத்தனையேனும் அனவுடையார்க்கும் வலிய புகல் அவனல்லதில்லையென யென்கிறார். [பரஞ்சுடருடம்பாய்] - அப்ராக்குதமான திருவுடம்பை புடையனும். [அழுக்குப்பதித்த வுடம்பாய்] - ஐகச்சரணும். [கரந்தும் தோன்றியும் நின்றும் கைதவங்கள்செய்தும்] - அதிந்தரியனாயும் கண் காணவந்து திருவவதாரம்பண்ணியும் ஆச்சரிதர்க்காக அத்திருவுடம்போடே நெடுநாள் வர்த்தித் தருளியும் இப்படி ஸ்ரவனம் வைத்து, தன்னை உவவாதார்த்தித்து வஞ்சகங்கள் பண்ணியும்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், எத்தனையேனும் அனவுடையார்க்கும் வலியபுகல் அவனல்லதில்லை யென்கிறார். [பரஞ்சுடருடம்பாய்] - நிரவதிக தேஜோரூபனும் அப்ராக்குதமான திருமேனியையுடையனும். “தேஜஸாம்ராசிமுர்ஜ்ஜிதம்” [அழுக்குப்பதித்த வுடம்பாய்]-ஐகச்சரணும். [கரந்தும்]-“யமாத்மா நவேத” என்று அவற்றுக்கு அந்ருஷ்டனாய்க்கொண்டு அந்தராத்மாவாய் நின்றும். [தோன்றியும்] - “ஆவிர்ப்புதம் மஹாத்மா” என்று ராமக்ருஷ்ணத்பவதாரங்களைப் பண்ணியும். [நின்றும்] - அவ்வோவிடங்களிலே பதினோராயிரமாண்டு நூறாண்டு நின்றும். [கைதவங்கள்செய்தும்] - தன்புகள் சிசுபாலாதிகளுக்குத் தோற்றுதபடிபண்ணியும், ஆச்சரிதர்க்குத் தோற்றும்படி பண்ணியும், கைதவம் - வஞ்சகம். [விண்ணோர் இத்யாதி] - ப்ரஹ்மாதிகள் தலையாலே வணங்கும்படி திருவிண்ணகரிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற உபகாசகன். [வரங்கொள் இத்யாதி] - வரையாதே எல்லார்க்கும் ஆச்சரியிக்கலாம்படியான ச்ரேஷ்டமான திருவடிகள். [யாவர்க்கும் வன்சரணே] - சிறியார்பெரியார் என்று அன்றிக்கே எல்லார்க்கும் தஞ்சமானபுகல் வேறில்லை. அல்லாதவை ஒட்டைஒடத்தோடே ஒழுகலோடமாய்க் கழுத்துக்கட்டியாயிறே யிருப்பது.

ஈ.—ஏழாம்பாட்டு. எத்தனையேனும் அனவுடையார்க்கும் வலியபுகல் அவனல்ல தில்லை யென்கிறார்.

[பரஞ்சுடருடம்பாய்] - சுத்தஸுத்தவமயமான அஸாதாரண நிவ்யவிக்ரஹத்தையுடையனும். *தேஜஸாம் ராசிமுர்ஜ்ஜிதம்*. [அழுக்குப்பதித்தவுடம்பாய்] - குணாத்ரயவச்யமான ஐகச்சரணும். [கரந்தும்]-இவற்றுக்கு அந்தராத்மாவாய்ப் புக்கு நிற்கச் செய்தே, *யமாத்மா நவேத* என்று இவற்றுக்குத் தோன்றுதபடி நின்று, இவற்றின் ஸத்தையை நோக்கியும். [தோன்றியும்] காணவாராயென்றென்று கண்ணும் வாயும் துவர்த்திருப்பார்க்குக் காணலாம்படி. ராமக்ருஷ்ணத்பவதாரங்களைப் பண்ணியும். [நின்றும்] - நூறாண்டு பதினோராயிரமாண்டு நின்றும். அவ்விடங்களிலே, [கைதவங்கள் செய்தும்] - க்ருதீரமங்களைப்பண்ணியும். அதாவது - அவதநித்துநிற்கச்செய்தே தன்புகள் சிசுபாலாதிகளுக்குத் தோற்றுதபடி பண்ணியும், ஆச்சரிதர்க்குத் தோற்றும்படி பண்ணியும். [விண்ணோரித்யாதி] - ப்ரஹ்மாதிகள் ‘தலைபடைத்த ப்ரபோஜனம் பெற்றோம்’ என்று வணங்கும்படி திருவிண்ணகரிலே நிற்கிற உபகாசகன். [வரங்கொள்பாதமல்லாலில்லை] - எத்தனையேனும் தண்ணியாரும் ஓட்டலாம்படி ச்ரேஷ்டமான திருவடிகளல்லது. [யாவர்க்கும் இத்யாதி] - எத்தனையேனும் சிறியார்பெரியார்க்கும் அதுவல்லது வலியபுகலில்லை. அவனை யொழிந்த சரண்பரடங்களும் இவனைக்கொண்டு முழுகும்பேர்; இவனைக் கொண்டு ஈரையேற்றவல்ல வலியபுகல் அவன்திருவடிகளல்லதில்லை. அடியே பிடித்து ஜீவிக்ஷில் ஜீவிக்குமத்தனை.

வன்சரண்கரர்க்காய் அசுரர்க்துவெங்குற்றமுமாய்*

தன்சரணிழற்கீழ் உலகம்வைத்தும்வையாதும்*

தென்சரண்திசைக்குத் திருவிண்ணகர்ச்சேர்ந்தபிரான்*

என்சரணென்கண்ணன் என்னையாளுடையென்னப்பனே! (8)

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், எனக்கு சரணமான மாத்ரமேயல்ல; மற்றுமெல்லாம் திருவிண்ணகர்ச் சேர்ந்தபிரான் என்கிறார். [தன்சரணிழற்கீழ் உலகம்வைத்தும் வையாதும்] - அந்நயப்ரபோஜநரைப் பரிசுரணித்தும் அல்லாதாரை பறிஷ்கரித்தும். [தென்சரண்திசைக்கு] - தெற்குத்திக்குக்கு சரணாக. [என்கண்ணன்] - எனக்குஸுலபன். [என்னையாளுடை யென்னப்பனே] - என்னை அடிமைகொண்டு உபகரித்தவன்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், எல்லார்க்கும் புகலென்ற மாத்ரமன்றிக்கே, எனக்கு விசேஷித்துப் புகல் என்கிறார்; எனக்குப் புகலான மாத்ரமன்றியிலே மற்றுமெல்லாம் திருவிண்ணகர்ச்சேர்ந்தபிரான் என்கிறார். [வன்சரணித்யாதி] - தேவஜாதிக் குத் தன்னை யழியமாறி ரக்ஷிக்கும்புகலாய், தந்ப்ரதிகூலர்க்கு வெங் கூற்றம் - “அந்தகள் தண்ணீர்” என்னும்படியான கூற்றமாய், தன்பாதச்ச்சாயையிலே அயநப்ரயோஜ நரை வைத்தும் அல்லாதாரை பறிஷ்கரித்தும். [தென்சரண்திசைக்கு] - “தக்ஷிணதிக் க்ருதா யேந சரண்யா புண்யகர்மணா” என்கிறபடியே தெற்குத்திக்குக்கு சரணமான. [என்சரண்] - எனக்குப் புகலானவன். [என் கண்ணன்] - எனக்கு பவ்யனுனவன். [என்னையாளுடையென்னப்பனே] - என்னை அடிமைகொண்டு போகிறவன்; எனக்கு உபகாரகன்.

ஈ.—எட்டாம்பாட்டு. எனக்குப் புகலான மாத்ர மன்றிக்கே மற்றுமெல்லாம் திருவிண் ணகர்ச்சேர்ந்தபிரா னென்கிறார். (எல்லார்க்கும் புகலென்றமாத்ரமன்றிக்கே, எனக்கு விசேஷித் துப்புகலென்கிறா ராகவுமாம்.)

[வன்சரண்கரர்க்காய்] - தேவர்களுக்காகத் தன்னை அம்புக்கு இலக்காகத் அவர்களை நோக்கும் வலியரக்ஷகனாய். [அசுரர்க்கு வெங்குற்றமுமாய்] - ஆஸுரப்ரக்குதிகளுக்கு “அந்த கன் தண்ணீர்” என்னும்படி வெவ்விவகூற்றமுமாய். [தன்சரணித்யாதி] - தன்னுடைய பாதச் ச்சாயையுள்ளே, அநுகூலரான அர்ஜுஜ்ஞாதிகளையிட்டுக்கொண்டும், ஸம்பந்தமொத்திருக்கச் செய்தே, ப்ரதிகூலரான துர்போதநாதிகளைப் புறம்பிட்டும். [தென்சரண்திசைக்கு] *தக்ஷிண திக் க்ருதா யேந சரண்யா புண்யகர்மணா* என்கிறபடியே, “தென்-திசைக்கு-சரண்”-தெற்குத் திக்குக்குப் புகலிடமான திருவிண்ணகரிலே கிட்டின் உபகாரகன். [என்சரண்] - எனக்குப் புகலிடம். [என்கண்ணன்] - எனக்கு பவ்யனுனவன். [என்னையாளுடை] - என்னை யடிமை கொள்ள உரியவன். [என்னப்பன்] - எனக்கு உபகாரகன். உலகமென்பது - உயர்ந்தோர்மாட்டு.

என்னப்பனெனக்காயிடுளாய் என்னைப்பெற்றவளாய்*

பொன்னப்பன்மணியப்பன் முத்தப்பனென்னப்பனுமாய்*

மின்னப்பொன்மதிஸ்துழ் திருவிண்ணகர்ச்சேர்ந்தவப்பன்*

தன்னொப்பாரில்லப்பன் தந்தனன் தனதாள்நிழலே. (9)

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், என்னுடைய ச்ரமமெல்லாந்தீரும்படி தன்னுடைய பாதச்ச்சாயையை எனக்கு, “நானல்லேன்” என்ன, வலியத்தந்தா னென்கிறார். [என்னப்பனெனக்காய்] - எனக்கு உறுதியான எளிதிதாவாய். [இடுளாய்] தோழியாய். [பொன்னப்பன் மணியப்பன் முத்தப்பனென் னப்பனுமாய்] - பொன்னும் மணியும் முத்தும்போலேயும் போக்யனாய், எனக்கு அவ்வளவன்றிக்கே மிகவும் உபகாரகனாய். [திருவிண்ணகர்ச் சேர்ந்தவப்பன்] - என்போல்வார்க்குளியனும்படி திருவிண்

னாகரிலே வருகையாகிற உபகாரத்தைப்பண்ணினவன், [தன்னொப்பாரில்லப்பன்] - உபகாரகனு மிடத்தில் தனக்கு ஒப்பில்லாதவன்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், எனக்கு ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் உபகாரகனாய், தன்பாதச்சாயையை, “அல்லேன்” என்ன, வலிய எனக்குத் தந்தானென்கிறார். [என்னப்பெனக்காய்] - “பூதானம் யோ:வ்யய:பிதா” என்கிறபொதுவன்றிக்கே, எனக்கேஆன பிதாவாய். [இகுளாய்] - தோழியாய். இது தமிழர் நிர்வாஹம். மம்முடையவர்கள் “செவிவித்தாய்” என்று நிர்வஹிப்பார்கள். தாய்க்குத் தோழியாயிருக்குமிதே செவிவித்தாய்: அதைச்சொல்லுகிறது. [என்னைப் பெற்றவளாய்] - உடம்பு நொந்து பெற்றவளாய். [பொன்னப்பன் இத்யாதி] - பொன்னும் மணியும் முத்தும்போலே எனக்கு உபகாரகன். [மின்னப்பொன் இத்யாதி] - மின்னுகின்ற பொன்மதின்குழந்த திருவிண்ணாகரிலே நித்ய வாஸம் பண்ணுகையாகிற உபகாரத்தைப் பண்ணினவன். [தன்னொப்பாரில்லப்பன்] - உபகாரகரில் தன்னொடொப்பாரில்லாத உபகாரகன். ப்ரணயரோஷத்தாலே நான் அகலப்புக, தாழநின்று பொருந்த விட்டுக்கொண்டவன். [தந்தான் தனதான்நிழலே] - தந்தான்நிழல் தந்தான்; தன் பாதச்சாயையைத் தந்தான். “அழித்தாய்ந்திருவடியால்”. என்கிறபடியே என்மனோரத்தைத் திருவடிகளாலே அழித்துத் தந்திருவடிகளின்கீழே விட்டுக்கொண்டான்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. எனக்கு சரணமான மாத்தரமல்ல, மற்றுமெல்லாம் அவனே யென்கிறார். எனக்கு ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் உபகாரகனாய், தன் பாதச்சாயையை, “அல்லேன்” என்ன, வலிய எனக்குத் தந்தானென்கிறார்.

[என்னப்பெனக்காய்] - எனக்கு அஸாதாரணனாய் ஸத்தானேதுவாயுள்ள பிதாவாய். க்ஷாமகாலத்திலே ப்ரஹ்மையை விற்றுண்ணும் தமப்பனைப்போலன்றியே, தன்னையறிய மாறியும் என்னையோக்கக்கடவா பிதாவாய். [இகுளாய்] - இகுளையென்று தோழிக்குப்பேராய், அதைக் குறைத்து, இகுளென்று குடக்கிறது. இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று-எனக்கு வ்ருத்த கீர்த்தனம் பண்ணுகைக்குத் தோழியுமாய். [என்னைப்பெற்றவளாய்] - வளர்த்துக்கொள்ளியான தாயைப் போலன்றியே, பத்துமாஸம் வயிற்றிலேவைத்து கோக்கிப்பெற்ற தாயாய். [பொன்னப்பனித் யாதி] - வேறே போக்யமாய்க்கொண்டு உபகாரகமாவன சில வஸ்துக்களுள்; எனக்கு அவ்வோ முகங்களெல்லாம் தானாய்நின்றுஉபகரித்தவன் - (பொன்னும் மணியும் முத்தும்போலே எனக்கு உபகாரகன்.) [மின்னப்பொன்னித்யாதி] - மின்னுகின்றன பொன்மதினாலே குழப்பட்ட திருவிண்ணாகரிலேநின்ற உபகாரகன். [தன்னொப்பாரில்லப்பன்] - சிலர்க்கு ஒன்றை உபகரிக்கு மிடத்தில், தன்னொடொக்க உபகரிக்கவல்லார் இல்லாதபடியான மனோரபகாரகன். இதுக்குச் சியரருளிச்செய்யும்படி:—“மின்னிடைமடவாரிலே அவன்வந்துமெல்லிழ ‘நீ எனக்குவேண்டா’ என்று நான் தள்ளத்தள்ள: நீ உனக்குவறிதமறிந்தாயோ? நான் உனக்கு வேணுங்காண் என்று தன்னையெனக்குத்தந்தவன்” என்று. [தந்தான் தனதான்நிழலே] - “உன்னையொழிந்தவெய் யிலே யெனக்கமையும்” என்று நான் அகலப்புக, “அழித்தாயுந்திருவடியால்” என்று தன்னு டைய திருவடிகளாலே என் மமதையைப்போக்கி, பாதச்சாயையை எனக்குத் தந்தான். அடி பட்டவாதே, “எனக்கு” என்று வைத்தவற்றையும் பொருட்களே.

நிழல்வெய்யில்சிறுமைபெருமை குறுமைநெடுமையுமாய்*

கழல்வனநிற்பனமற்றுமாய் அவையல்லனுமாய்*

மழலைவாய்வண்ணொழி திருவிண்ணகர்மன்னுபிரான்*

கழல்களன்றி மற்றோர்களைகணிலம்காண்மின்களே.

(10)

ஐ.—பத்தாம்பாட்டில், அவனுடைய திருவடிகளல்லது மற்றொருரகங்களில்லை என்னுமிடத்தை புத்திபண்ணுகோ என்கிறார். [குறுமை பெருமை] - அனுதவ மஹத்தவங்கள். [குறுமைநெடுமை] -

நடுவுள்ள ஹ்ரஸ்வதீர்க்கங்கள். [சுழல்வனநிற்பன்] - ஸ்த்தாவரஜங்கமங்கள். [அவையல்லனுமாய்] - இவற்றில் இவனுக்குவாய்ப்தி கர்மநிபந்தநமல்லாமையாலே தன்பக்கல் அவற்றின்தோஷம் தட்டா தொழிகை. [மழலைவாய்வண்டு] - இனியமிடற்றோசையையுடைய வண்டு.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், அவனுடைய திருவடிகளல்லது வேறு ரக்ஷகமில்லையென்று புத்திபண்ணுங் கோள் என்கிறார். [நிழல் வெய்யில்] - சிததேஹதுவான நிழலும், உஷ்ணதேஹதுவான வெய்யிலும். [சிறுமை பெருமை] - அணுத்வ மஹத்த்வங்கள். [குறுமை நெடுமை] - மத்யமபரிமாணவஸ்துக்களினுண்டான ஹ்ரஸ்வதீர்க்கங்கள். [சுழல்வனநிற்பன்] - ஸ்த்தாவர ஜங்கமங்கள். [மற்றுமாய்] - அதுக்தமான ஸர்வமுமாய். [அவையல்லனுமாய்] - தத்தகததோஷரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டஞயிருக்கை. [மழலைவாய்வண்டுவாழ் திருவிண்ணகர்] - மழலைப்பேச்சையுடைய வண்டுகள் தத்தாம்புரிமதங்கள் பெற்றுவாழ்கிற லார். [மன்னுபிரான்இத்யாதி] - நித்யவாஸம்பண்ணுகிறஉபகாரகன் திருவடிகளல்லது வேறுபுகலில்லை. “மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ” என்கிறவ னன்றிக்கே, திருவடிகள்தானே தஞ்சமென்கை. [காண்மின்களே] - இத்தை எல்லாரும் புத்திபண்ணுங்கோள்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. அவன் திருவடிகளல்லது மற்று ரக்ஷகமில்லை யென்னு மிடத்தை புத்திபண்ணுங்கோ ளென்கிறார்.

[நிழல் வெய்யில்] - சிததேஹதுவான நிழலும், உஷ்ணதேஹதுவான வெய்யிலும். [சிறுமை பெருமை] - அணுத்வ மஹத்த்வங்கள். [குறுமை நெடுமை] - மத்யமபரிமாணத்திலுண்டான ஹ்ரஸ்வதீர்க்கங்கள். [சுழல்வனநிற்பன்] - ஜங்கம ஸ்த்தாவரங்கள். [மற்றுமாய்] - அதுக்த ஸமுச்சயம்; சொல்லப்படாததெல்லாமாய். [அவையல்லனுமாய்] - அவற்றுக்குஅந்தர்யாமியாய் நிற்கச்செய்தே அவற்றின்தோஷம் தட்டாதபடிநிற்குமென்று கிழே சொல்லிற்றிறே; இனியிங்கு என்? என்னில்—அவற்றுக்குவரும் அவஸ்த்தைகளை யு முடையவல்லனாய் என்றபடி. அவையாவன -சேதநகதமாயுள்ள ஸுகித்வ து:க்கித்வாதிகளும், அசேதநகதமான பரிணாமாதிகளும். [மழலைவாய்வண்டுவாழ்] - பருவத்தில் இளமையாலே இனியபேச்சுக்களையுடைத்தான வண்டுகள் வர்தியாயின்றுள்ள திருவிண்ணகரிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற உபகாரகன் திருவடிகளை யொழிய வேறு ரக்ஷகரையுடையோமல்லோம். [சுழல்களன்றிமற்றோர்களைகணரிவம்] *மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ* என்னுமவனன்றிக்கே திருவடிகள்தானே தஞ்சமென்கை. [காண்மின்களே] - இது அர்த்தத்தவாதஞ் சொல்லுகிறேனன்று; நீங்களும் பாருங்கோள்.

காண்மின்களுலகீரென்று கண்முகப்பேநிமிர்ந்த*

தாளிணையன் தன்னைக் குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன*

ஆணையாயிரத்துத் திருவிண்ணகர்ப்பத்தும்வல்லார்*

கோணையின்றிவிண்ணோர்க்கு என்றுமாவர்தரவர்களே.

(11)

ஓ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிவல்லார் அயர்வறுமமரர்களுக்குபோக்யராவர் என்கிறார். [காண்மின்களுலகீரென்று கண்முகப்பே நிமிர்ந்ததாளிணையன்தன்னை] - லோகத்திலுள்ள எல்லாரும் கண்டு கருதார்த்தராகுங்கோள் என்று அவர்கள்கண்ணெதிரே வளர்ந்த திருவடியையுடையவனை. [ஆணையாயிரத்துத் திருவிண்ணகர்ப்பத்தும் வல்லார்] - ஆயிரம் திருவாய்மொழியிலும் அவனுடைய ஜகத்நிர்வாஹகத்வத்தைச் சொன்ன இத்திருவாய்மொழிவல்லார். [கோணையின்றி] - மீறுக்கு இனிதிக்கே. [குரவர்கள்] - கௌரவ்யர்.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிவல்லார் கீத்யஸூரிகளுக்கு கௌரவ்யரென்கிறார். [காண்மின்கள் இத்யாதி] - லோக்குவித்யை காட்டுவாரைப்போலே, இதோராச்சர்யம் பாருங்கோளென்று லௌகிகர் எல்லாருடையவும் கண்ணெதிரே வளர்ந்த திருவடிகளையுடையவனை. “உய்கள்தலையிலே

திருவடிகளை வைக்க வாருங்கோள்” என்று விசைவாரிலிலேயே. [குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன] - இந்த னெனலப்பத்தை அநுஸந்தித்தவர் சொன்ன வார்த்தையாகையாலே ஆப்தமென்கை. [ஆணையாயிரத்து] - “சீஷஸம்மாத் வாத: பவதே” என்கிறபடியே ஆயிரத்திலும் ஐகந்ரியமனத்தைச்சொன்ன, திருவிண்ணகரை விஷயமாக உடைய பத்து. இத்தை அப்யஸிக்கவல்லார். [கோணையின்தி] - மிறுக்கின்றிக்கே, நித்ய ஸூரிகளுக்கு என்றுமொக்க கௌரவ்யராவர்.

சுரு.—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழிவல்லார் நித்யஸூரிகளுக்கு நான்தோறும் கௌரவ்யராவரென்கிறார்.

[காண்மின்களுலகீரென்று கண்முகப்பேரிமீர்ந்த தாளிணையன்தன்னை] - “உங்கள் தலையிலே நான் காலைவைக்கக்கொடுவாருங்கோள்” என்றால் இசையாரென்று பார்த்து, நான் காட்டப்புகுமிறதொரு விஸ்மயம் பாருங்கோள் என்பாரைப்போலே இவர்கள் கண்முகப்பேரிமீர்ந்த திருவடித்தாமரைகளையுடையவனை. [காண்மின்கள்] - இதொரு விஸ்மயம் என்ன வேண்டிற்றுக் காணும், “தலையிலே யடிபடப்புக்கவாதே இருப்ப்பர்கள்” என்று. [குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன] - இந்தனெனலப்பத்தை யறுபவித்தவர்க்கொன்ன வார்த்தையாகையாலே ஆப்தமென்கை. [ஆணையாயிரத்து] - சச்சவரனுடைய ஐகதநுசாஸகத்தைச்சொன்ன இத்திருவாய்மொழிவல்லார். விண்ணோருண்டு - நித்யஸூரிகள், அவர்களுக்குக் காலதத்தவமுள்ள தனையும், குருக்களாவர் - கௌரவ்யராவர். இதில், கோணையிலிலே - ஒருமிறுக்கிலிலே, ஆவதென்? அஸ்ப்ருஷ்டதோஷகந்தரான நித்யஸூரிகளுக்கு, நித்யஸம்ஸாரிவானவன் இத்தைக் கற்குங் காட்டில் கௌரவ்யனும்படி பெறவனே? என்னில், —அங்கேயிருந்துவைத்தே ததியத்வாதாரத் தாலே ஸீலாவிபூத்யநுஸந்தாமம்பண்ணி ஸ்ருஷ்டராம் நிலையுள்ளது முக்தர்க்காகையாலே, இங்கேயிருந்தே அவர்கள் அநுஸந்தாமத்தைப் பண்ணுகிற இவனை, “ஸம்ஸாரத்தேயிருந்து வைத்தே நம்படி யொருவனுக்கு உண்டாவதே!” என்று கொண்டாடியிருப்பார்கள்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளை சரணம்.

நான்காம் திருவாய்மொழி—குரவை - ப்ரவேசம்

ஒ.—நான்காம் திருவாய்மொழியில், ராமங்குத்தாந்தத்தில் திருவடியையப்போலே க்ருஷ்ண வ்ருத்தாந்தத்திலே ஸக்தரான ஆழ்வார், தாம் ப்ரணயயோபத்தாலே பின்னிடைமடவாரில் “எம்பெருமானோடு ஸம்ச்சிலேஷிப்பேனல்லேன்” என்று மிறங்களை தம்மை “ஆவேன்” என்னப் பண்ணியருள்ள உபகாரத்தை நல்நுரனிலே அநுஸந்தித்து, மாசறுசோதியில் “சேனாயர்வானத்திருக்கும்” என்கை யாலே-தூரஸ்த்தனென்று இன்னுதான ஆழ்வார், அனியவா யெண்ணிமுடிக்கவொண்ணுதனவாயுள்ள க்ருஷ்ண வ்ருத்தாந்தங்களைக் காட்டியருளக்கண்டு, ‘தொல்லருணஸ்ஸிணையால் கொல்கவநிங்கொல்’ என்று மனோரதித்தபடியே இனிதாகப்பேசி அநுபவிக்கிறார். மிறந்தவாற்றில் - பலஜாநியாலே பேச மாட்டிற்றில்; குரவையாய்ச்சியில் - ப்ரீதியாலே எல்லா சேஷடிதங்களையும் தரித்துப்பேசுகிறார்.

இ.—நான்காம் திருவாய்மொழியில், மிறந்தவாற்றிலே - குணங்களை தரித்துரின்று அநுபவிக்க வல்லனும்படி பண்ணியருளவேணுமென்று சரணம்புக்கார்; திருவண்ணாமலையிலே நூதுவிட்டார்; அவன் வரக்கொண்டு பின்னிடைமடவாரிலே ப்ரணயரோஷத்தாலே அகலப்புக்க தம்மைச் சேரவிட்ட உபகாரத்தை அநுஸந்தித்தார், “ஸர்வவியந்தரவான மேன்மையையுடையவன் என்னைத் தாழ்வின்று பொருந்தகிடும்”

கொள்வதே!" என்று உபதாரஸம்ருதியாலே ஏத்தினார். இதில் - க்ருஷ்ணவதாரசேஷ்டதங்களை அநுஸந்தித்து ப்ரீதராகினார். "பாலே நான்யந்ர கச்ச்சதி" என்று - திருவடி ராமாவதாரத்திலே ப்ரவணராகிருக்கும்போலே இவரும் க்ருஷ்ணவதாரத்திலே ப்ரவணராயாயிற்றிருப்பது. மச்சறுசேதி யிலே, "சேணுயர்வானத்திருக்கும்" என்று - தூரஸ்த்தனென்று இன்னுதான இழவுதீர இந்த லோகத்திலே ஸ்ரீப்ருந்தாவஸத்திலே பெண்களோடே பரிமாறின பரிமாற்றத்தைக் காட்டிக்கொடுக்க அநுஸந்தித்து ப்ரீதராகினார். மாணேய்நோக்கிலே, "தொல்லரு ணல்லிணையால் சொல்க்கூடுங்கொல்" என்று - நாக்கு நீர்வந்து திருநாமம்சொல்லுவது என்னே வென்று ஆசைப்பட்ட இழவுதீர க்ருஷ்ணகுணங்களை அநுபவித்துப் பேசி ப்ரீதராகினார். சன்மம்பலபலனிலேயும் "ஓர் குறைவின்" என்றார்; 'இதிலும் 'என்ன குறைவு எனக்கு' என்றார், அதுக்கும் இதுக்கும் வாசியன்? 'என்னில், - அங்கு ஸம்ஸாரி களிற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தனாகப்பெற்றேன் என்றார்; இதில் குணரூபவப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே, எனக்கு ஒருகுறைவுஇல்லை யென்கினார்.

ஈடு.—இத்திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் ஸ்ரீவால்மீகிபகவானோடு டொப்பர். அவனும் ராமாவதாரமல்லது போக்யதிறியான்; அவனுடைய ப்ரபந்தமும் அப்படியே. இவரும் க்ருஷ்ணவதாரமல்லதறியார்; இத்திருவாய்மொழி - க்ருஷ்ண வ்ருத்தாத்தமொழிய வேறென்றைச் சொல்லாது. "பாலே நான்யந்ர கச்ச்சதி" என்றுகொண்டு 'பரதசையங்கூட வேண்டேன்' என்ற திருவடியைப் போலேயாயிற்று இவரும் க்ருஷ்ணவதாரமொழிய வேறென்று அறியாதபடி.

"சேணுயர் வானத்திருக்கும் தேவபிரான்" என்கிறபடியே-கிட்டிமின்று அநுபவிக்கப் பெற்றிலேமென்கிற இழவுதீர, பூமியிலேயாகப்பெற்றது; தொல்லருணல்லிணையால் சொல்க் கூடுங்கொல்?" என்றிறே இவர் ஆசைப்பட்டது; அதாவது - நா நீர்வந்து திருநாமம் சொல்லுகையாதிறது ஸுக்ருதபலமிதே. பிறத்தவாற்றில் இவர்க்கு உண்டான இழவெல்லாம் திரும்படி ஸ்ரீப்ருந்தாவஸத்ருத்தாந்தத்தைக் காட்டிக் கொடுக்கக் கண்டு, அது பூதகாலமாய்த் தோற்றுக்கவன்றிக்கே ஸமகாலம்போலே கிட்டிமின்றநுபவிக்கினார். மின்னிடையிடையாரிலே "அல்லோம்" என்று அகன்று முடிந்து போகப்புகுத தம்மை "ஆலோம்" என்னப்பண்ணிச் சேரவிட்டுக்கொண்டபடியை யநுஸந்தித்து, இப்படி வல்லார் இவனல்லதில்லைநிறென்று தலைக்கட்டுகிறாராயிருக்கிறது. சன்மம்பலபலனிலும் இப்படி யிருப்பதொரு ஹர்ஷமுண்டே; அதில் இதுக்கு வாசியென்? என்னில் - அங்கு - இதர வ்யாருத்தி மாத்ரத்தால் உண்டான ஜ்ஞாஸாபத்தால் வந்த ஹர்ஷம்; இங்கு - அவன் தன் குணங்களை நேரே இவரை நெருங்கி யநுபவிப்பிக்க, ஸ்வவசால்லாதபடி அநுபவித்து ஹருஷ்டராய் வாய்விடுகினார்.

குரவையாய்ச்சியரோடுகோத்ததும் குன்றமொன்றேந்தியதும்*

உரவுநீர்ப்பொய்கைநாகம்காயந்ததும் உட்படமற்றும்பல*

அரவிற்பள்ளிப்பிரான்தன் மாயவினைகளையெயலற்றி*

இரவுநன்பகலும்தவிற்கிலம் என்னகுறைவுளக்கே.

(1)

ஓ.—முதற்பாட்டில், 'ப்ரீதிபூர்வகமாக இரவும்கலும் க்ருஷ்ணசேஷ்டதங்களை அநுபவிக்கப் பெற்றேன்: எனக்கு இனி என்னகுறை யுண்டு?' என்கினார். உரவுநீராவது - விஷஜலம், வலியநீர் என்றுமாம். [அரவிற்பள்ளிப்பிரான்] - திருவவதாரம்பண்ணுகைக்காகத் திருப்பாற்கடலிலே கண் வளர்த்தருளினவன். நாகணைமிசை நம்பிரான் பரதயபிழைகுபண்ணுகிறது. [மாயவினைகள்] - ஆச்சர்யமான சேஷ்டதங்கள். [இரவுநன்பகலும்] - எம்பெருமானைப்பெற்று அநுபவிக்கிற கால மாகையாலே நன்றான இரவும் பகலும்.

இ.—முதற்பாட்டில், அஹோராத்ரம் க்ருஷ்ணசேஷ்டதங்களை ப்ரீதிபூர்வகமாக அநுபவிக்கப் பெற்ற எனக்கு என்னகுறை உண்டு என்கினார். [குரவையாய்ச்சியரோடு கோத்ததும்] - மின்னிடையிட

வாரிலே அகலப்புகத் தாழ்வின்று பொருந்தினபடி, இடைப்பெண்களோடே பொருந்தினுப்போலே இருக்கிற தாயிற்று. தன்னோடே அவர்களைக்கோக்கையன்றியே, அவர்களோடே தன்னைக் கோத்தபடி. பஞ்ச லக்ஷங்குடியில் பெண்களோடே கலந்த ப்ரீதிஉண்டாயிற்று இவரோடேகலந்த ப்ரீதி. கோக்கை - தொடுக்கை, கைகோத்துக்கொண்டு ஆடுங்கூத்திறே - குரவைக்கூத்தாவது. [குன்றமொன்று இத்யாதி] - அவர்களை அநுபவிக்கையன்றிக்கே, அவர்களுக்குவந்த ஆபத்தைப் போக்கினபடி. இந்தான் பரிகரா ஹத்தாலே அழியவார்க்கத்தொடங்கினவாறே, முன்னோயின்றதொருமலையை எடுத்து ராணித்தபடி. [ஏந்தியதும்] - ஏழுலயஸ்ஸிலே ஏழுநாள் ஒருபடிப்பட மலையை எடுத்துக்கொடு நிற்கச்செய்தேயும், ஆச்சரிதார்த்தத் பாவ்ருத்தியாகையாலே வருத்தமற்றிருந்தபடி. [உரவுநீர்] - வலியை உடைத்தான் நீர். விஷத்தாலே பாதகமான வலியாதல், முதுநீர் ஆகையாலே வலிய நீர் என்னுதல். உரவு - விஷமென்னுதல் வலியென்னுதல். [நாகங்காய்ந்ததும்] - "பெண்களோட்கூட ஜலக்கீடைக்கு விரோதி" என்று காளியனை ஒட்டினதுவும். [உன்பட மற்றும்பல] - இவையுதலான சேஷ்டிதங்களுக்குத் தொகையில்லை. பிறந்த வாற்றில் - பலஹாரியாலே சொல்லமாட்டிற்றிலர். இங்கு - ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே தரித்துச்சொல்லமாட்டா தொழிகிறார். [அரவிந் பன்னிப்பிரான்] - அவதரிக்கைக்காகத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளி னவன். ஆச்சரிதவிரோதியான ஸப்பந்தைப் போக்கினான், அஜ்ஜாதியிலே ஒருவனுக்கு உடம்பு கொடுத்தான்: ஜாதிப்ரயுக்தமன்று நிரஸநம், ஆச்சரிதவிரோதி பென்று. பிறத்தவாற்றில் நாகனைமிசைநம்பிரானைப் ப்ரத்யயிஜ்ஞரூபண்ணுகிறார். [மாயவினைகளை யெயலற்றி] - ஆச்சர்யசேஷ்டிதங்களை ப்ரீதியாலே அடைவு கெடச்சொல்லி. [இரவுநன்பகலும்] - நல்ல இரவும் நல்லபகலும்; "சுடர்கொளிராப்பகல்" என்று - விஹத்தில் அக்நிகல்பமான அஹோராத்தரம்போலன்றிறே. [தவிர்கிலம்] - விடுகிறிலேன். [என்னகுறை வெளக்கே] - காலபேதமுள்ள தேசத்திலேயிருந்து ஏகரூபமாக அநுபவிக்கப்பெற்ற எனக்கு "ஒரு தேசத்திலே போகவேணும்" என்னுங் குறையுண்டோ?

௩௫.—முதற்பாட்டு. அஹோராத்தரம் க்ருஷ்ணகுணங்களை ப்ரீதிபூர்வமாக அநுபவிக்கப்பெற்ற எனக்கு இனி ஒருகுறையில்லை என்கிறார்.

[குரவையாய்ச்சியரோடுகோத்ததும்] - பிறந்தவாறும் என்னுப்போலே தொடங்கி ஓரக தாரம்முன்னாக இழியாதே, இதிலே இழிவானென்? என்னில்,—மின்னிடைமடவாரிதுண்டான தம்முடைய ப்ரணயரோஷத்தைப்போக்கித் தம்மைச் சேரவிட்டுக்கொண்டபடி, திருக்குரவையிற் பெண்களோடே கலந்து அவர்களை அநுபவிப்பீத்தாப்போலே யிருக்கை யாலே, அது முன்னாகப் பேசுகிறார். தாம் அநுஸந்திக்கிலிறே ஓரடைவாகஇழிவது! அவனநுபவிப்பீத்த படியே பேசுகிறார்களையாலே; திருக்குரவையிற் பெண்களோடுண்டான கலவையையாயிற்று இவர்க்குமுதலிலே காட்டிக்கொடுத்தது. பஞ்சலக்ஷங்குடியிற் பெண்களெல்லாரோடுங்கலந்த ப்ரீதியுண்டாயிற்று, இவரொருவரோடே கலந்த ப்ரீதி, தன்செல்லாமையாலே இடைப் பெண்களுடைய மாகையிலே தன்னை அப்ரதானனுக்கிக்கொண்டு கோத்ததும். "குரவை பினைந்த குமகும்" என்று ஆசைப்பட்டபடியே அநுபவிக்கிறார். பெண்களுடைய மாகையிலே இடையீடாகத் தன்னைக்கோக்கிறபோது, "விஜயாதியனொருவன் கலந்தான்" என்று தோற்று தபடி அவர்களோடேயொரு நீராகக் கலந்தபடி. பெண்களும் பெண்களுமிறே கைகோத்து வினையாடுவார். திருக்குரவையில் இவையொழியப் பெண்களுக்குச் செல்லாதாப்போலே காணும் மின்னிலைமடவாரில் ஆம்வாரையொழிய இவனுக்குச் செல்லாமை வினைந்தபடி. கோக்கை - தொடுக்கை. கைகோத்துக்கொண்டாடும் கூத்திறே - குரவைக்கூத்தாவது. [குன்றமொன்றேந்தியதும்] - ஸ்வர்க்கம் என்று கொண்டு ஒரு போகபூமியாய், அங்கே அப்ஸரஸ்ஸுக்களோடே கமுகமிருந்து புண்யபலாநுபவங்கள்பண்ணி ஸுகப்ரதானையிருப் பான் இத்தரணென்றொருவன் உண்டிறே; அவ்வநுபவத்தைப் பூமியிலே ஒருபருவத்திற் பெண் களோடேகூட ஸ்வைரமாக அநுபவித்திருக்கிற இருப்பைக் கண்டு, அது பொறுக்க மாட்டானா அஸுதியைவர்த்தித்து, "நமக்கிட்ட சோற்றை யுண்டான்" என்று ஒரு வ்யாஜ மாகக் கல்வார்க்கத்தை வர்ஷிப்பீத்தான்; அப்போது கைக்கு எட்டிற்றொருமலையெடுத்துத் தரித்துக் கொண்டு நின்றபடி. ஐருவன் இங்கே ஒருநாள் மூக்குப் புதைக்குங் காட்டில், "நம் முடைய போகம் பருந்துபோகப்புகாநின்றது" என்றுஅஞ்சி அவரை உவரை வரவிட்டுக்

கலக்குமவனிறே. “இப்படி யநுபவிக்கிறான் ஸர்வேச்வரன்” என்று அறியானிறே; இவன் தன்னைமதுஷ்யஸஜாதீயனாக்கிவைத்துக் கொண்டிருக்கையாலே, அன்றைக் கல்வர்ஷத்தில் பசுக்களுக்கும் இடையர்க்கும் வந்த ஆபத்தைத் தீர்த்தாப்போலேயாகாதே, இவர்க்கும் மீன் னிடைமடவாரில் வந்த ஆபத்தைத் தீர்த்தபடியும். [ஏந்திராதும்] - பரார்த்தமாயகையாலே கைக்கு ஓராபரணம்போலேயாயிற்று, அதுதான் வருத்தமற்றிருந்தபடி. பூ ஏந்தினாப்போலே யிருந்தது. ஏழுவயஸ்ஸிலே ஏழுநான் ஒருபடிப்பட தரித்துக்கொண்டிறே நின்றது! [குன்ற மொன்றேந்தியதும்] - “இப்படி ஏழுவயஸ்ஸிலே ஏழுநான் தரித்ததுக்கு என்செய்வோம் நாம்” என்று ஒருவர் நெஞ்சாறல்படாதபடி ஸகோதரீயாய் நின்றிறே இவன் இவற்றை ரக்ஷித்தது. [உரவுரீ] - தவறகாணவொன்னுமையாலுண்டான் ஆழத்தையுடைத்தான் மிடுக்கையுடைய நீரென்னுதல்; அன்றியே, காளியன்விஷந்தாலே ஒருவர்க்கும் கிட்டவொன்னாத வலிவென் னுதல்; முதுநீராகையாலே வலிவரீர்என்னுதல்; (விஷத்தாலே பாதகமான வலிவென்னுதல்). உரவு - விஷமென்னுதல். [நாகங்காய்ந்ததும்] - நாகத்தைபோட்டியதும். பாம்படித்து மேலிட்டுக்காணும் பெண்களோடே ஜலக்ரீடை பண்ணிற்று. [உன்படமற்றும்பல] - இவை முதலான சேஷத்தங்களுக்கு ஓர்எண்ணில்கூட, பிறந்தவாற்றில் பலஹாநியாலே சொல்ல மாட்டிற்றிலர்; இங்கு உகப்புத் தலைமண்டையிட்டுச் சொல்லமாட்டுகிறிலர். மற்றும்இப்படி பெண்களோட்டைக் கலவிக்கு விரோதிகளான தண்ணீர்த்துரும்பறுத்தவை அநேகங்கள். [அரவில்பள்ளிப்பிரான்] - நாட்டார்உறக்கம் தமோகுணாபிபூதமாய் ஸ்வார்த்தமாயிருக்கும்; இவன்உறக்கம் பிறருடைய ரக்ஷணர்த்தமாயிருக்கும். “உறங்குவான்போல் யோகுசெய்த பெருமா னிறே. உறங்கினானில் பரரக்ஷணத்துக்கு உடலாயிருக்கும்; உணர்ந்திருந்தானாலுமே அப்படியே; இதென்ன உபகாரந்தான்! [அரவிற்பள்ளிப்பிரான்] - கீழ் ஒருபாம்போடுண்டான சேரமை சொல்லிற்று; இங்கு ஒருபாம்போடுண்டான சேர்த்தி சொல்லுகிறது. அங்கு - போகத்தைக் காற்கடைக்கொண்டமை சொல்லிற்று; இங்கு போகப்ராவண்யம் சொல்லு கிறது. ப்ரதீகூலனான காளியனைப் பறக்கவோட்டினான்; அநுகூலனானவனைப் படுக்கையாகக் கொண்டான். இவன்தான் அநந்தமுகமாக அநுகூலிக்கும்; அவனும் அநந்தமுகமாக அடிமை கொள்ளும். “ஆயிரம் பைந்தகூய அனந்த”னிறே. [அரவிற்பள்ளிப்பிரான்] - அவதாரங்களுக்கு அடி திருப்பாற்கடலாகையாலே அதைச்சொல்லுதல்; அன்றியே, “நாகனைமிசை நம்பிரான் சரணேசரன்” என்றத்தை ப்ரத்யபிஜ்ஞை பண்ணுகிறுராதல். [தன்மாயவினை க்காயேயவற்றி] - அவனுடைய ஆச்சர்யசேஷத்தங்களையே வாய்விட்டு ஸ்தோத்தரம்பண்ணி. [இரவுநன்பகலும் தவிர்கிலம்] - பகவதநுபவத்துக்கு உறுப்பாகாதவன்றிறே சுடர்கொள் இராப்பகலா யிருப்பது; அநுபவயோக்யமான காலமாகையாலே - நல்ல இரவும் நல்ல பகலு மென்கிறார். விச்சேஷித்தபோதிறே நெருப்பையுருக்கி ஏறட்டினாப்போலே யிருப்பது. [என்ன குறைவு எனக்கே] - *நகாலஸ் த்நா ஸவ ப்ரபு* என்கொண்டு பகலும் இரவும் நடைவாடாத தொரு தேசவிசேஷந்தேடி அநுபவிக்கைக்குப் பட்டைப்போதிசோறு கட்ட வேண்டும்படி குறைவானாயிருந்தேனோ? ஏகாகாரமான அநுபவயிறே அங்குள்ளது; *விஜஹாரபஹலிந் ரூதாந்* என்றிறபடியே, அவ்வோகாலங்கள்தோறுமுண்டான அநுபவ விசேஷங்களை புஜிக்கப்பெற்ற எனக்கு ஒருகுறையுண்டோ? பரத்வாநுபவயிறே யங்குள்ளது; சிலகுணநுபவமுள்ளது இங்கேயிறே.

கேயத்திங்குழலாதிற்றும் நிரைமேய்த்ததும்* கெண்டையொண்கண்

வாசப்பூங்குழல்பின்னைதோள்கள் மணந்ததும்மற்றும்பல*

மாயக்கோலப்பிரான்தன் செய்கைநினைந்துமனங்குழைந்து*

நேயத்தோடுகழித்தபோது எனக்கெவ்வுலகம் நிகரே.

(2)

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், “தொல்லகுணஸ்வினையால் சொலக்கூடுங்கொல்” என்று ப்ரார்த்தித்த படியே பெறுகையால், திருநாட்டில்தான் என்கோடு ஒப்பாருண்டோவென்கிறார். [கேயத்திங்குழ

லாதிற்றும்] - காநந்தோடே இனியகுழல் ஊதிற்றும். [நிரைமேய்த்ததும் கெண்டையொண்கண்வாசப் பூங்குழல் பின்னதோள்கள் மணந்ததும்] - பசுமேய்த்துவந்த இனம்புத்திரும்படி அவனைத் தன்னுடைய முக்தமான அழகிய கண்களாலே அம்ருதத்தை வர்ஷித்தாப்போலே குளிரநோக்கித் திருக்குழலில் பரிமளம் அவன்திருமேலியெல்லாம் வெள்ளமிடும்படிதழுவின நப்பின்னைப்பிராட்டியுடைய தோள்களிலே கலந்ததுவும். [மாயக்கோலப்பிரான்] - நப்பின்னைப்பிராட்டியோட்டை ஸம்சுலேஷத்தாலே அத்யாச்சர்யமான அழகையுமுடையனும் அநுகர்ஹஸீலனாயிருக்கை. [நேயத்தோடு கழிந்தபோது] - இனிமையோடே போன காலம்.

இ.—இரண்டாம் பாட்டில், “தொல்லரு ணல்வினையால் சொலக்கூடுங்கொல்” என்று ப்ரார்த்தித்தபடியே பெறுகையாலே, திருநாட்டிலேதான் என்னோடு ஒப்பாருண்டோ? என்கிறார். [கேயத்தீங்குழல் ஊதிற்றும்] - கேயமென்று காலம்; தீங்குழல் - இனியகுழல். “பரதந்தரனும்பபசுமேய்க்கப்போகையாலே வரவுதாழ்த்தேன்இத்தனை” என்றப்போலே சிலபாசரங்களை நெஞ்சைவருத்தும் இசையோடேகூட்டிப் பெண்கள்கெஞ்சில்மறம்மாறும்படி குழல்ஊதிற்றும். [நிரைமேய்த்ததும்] - அக்குழலோசையே தாரகமாக வளருமவையாயிற்று பசுக்கள்; பெண்களும் அக்குழலோசைவழியேசேரும் வர்கள்; ஒன்றைக்கொண்டு எல்லாக்கார்யமும் செய்யவல்லவளிறே. [கெண்டை இத்யாதி] - பசுமேய்த்த விடய்தீருவது நப்பின்னைப்பிராட்டினோடே அணைந்தாயிற்று. நப்பின்னைப்பிராட்டி முக்தமான அழகியகண்ணாலே குளிரநோக்கி, அழகிய திருக்குழலில் பரிமளத்தாலே திருமேளியை வாஸிதமாக்கி பசுமேய்த்துவந்த ச்ரமந்தீர. “பர்த்தாரம் பரிஷஸ்வஜே” என்கிறபடியே அணைக்க, அவன்தோளோடே கலந்ததும். [மற்றும்பல] - மற்றுமுண்டான பிராட்டிமாரோடே கலந்தபடி. [மாயக்கோலப்பிரான்] - நப்பின்னைப்பிராட்டியோட்டைக் கலவியால்வந்த ஒற்றுமஞ்சளும் மாளிகைச்சார்துமான அத்யாச்சர்யமான ஒப்பினையையுடையனும் உபகாரசீலனானவனுடைய. [தன்செய்கை யித்யாதி] - க்ருஷ்ண சேஷ்டிதங்களை ஸ்நிதைத்து அத்தாலே நெஞ்சுநெகிழ்ந்து. [நேயத்தோடு கழிந்தபோது] - இனிமையோடே கழிந்த காலம். [எனக்கெவ்வுலகம் நிகரே] - ஒருதேசவிசேஷத்திலே தான் எனக்குளிருண்டோ? ஸ்மர்த்தவ்ய விஷயஸாரஸ்யத்தாலே அநுபவவேளையிற்போலே ஸ்மருதிவேளையிலும் இனிமையோடே செல்லக்கடவ தானால் எனக்குளங்கே எதிர்?

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு, “தொல்லருணல்வினையால் சொலக்கூடுங்கொல்” என்று ப்ரார்த்தித்தபடியே பெறுகையாலே திருநாட்டிலேதான் என்னோடொப்பாருண்டோ? என்கிறார்.

[கேயத்தீங்குழலுதிற்றும்] - கேயமென்று பாட்டு; தீயென்று இனிமை; இனிமையை யுடைய பாட்டென்றபடி. தான்வினைத்த பெண்களுடைய பேரையைத்துப்புணர்த்துச்சுவைப் பாட்டாகவைத்து ஊதிற்றும். [நிரைமேய்த்ததும்] - பெண்களையிறைக்கைக்கும் பசுமேய்க்கைக்கும் ஒன்றே பரிகரம்; குழலையுதலே பசுக்கள்வயிறுநிறையும். சக்ரவர்த்திதிருமகனுக்கு வில்லு கைவந்திருக்குமாபோலேயாயிற்று, க்ருஷ்ணனுக்குக் குழல் கைவந்திருக்கும்படி. [கெண்டையித்யாதி] - கரவதத்தினன்று பிராட்டி. “பர்த்தாரம் பரிஷஸ்வஜே” என்று அணைத் தாப்போலேயாயிற்று, பசுமேய்த்துவந்த ச்ரீமமெல்லாப்போம்படி நப்பின்னைப்பிராட்டி முக்தமான அழகிய கண்ணாலே குளிரநோக்கி அழகிய திருக்குழலில் பரிமளத்தாலே திருமேளியை வாஸிதமாக்கித் தன்மேனோடேயணைத்ததுவும். [கெண்டையொண்கண்] - கெண்டைபோலே அதிமுக்தமாய் அம்ருதத்தை வர்ஷித்தாப்போலே குளிரநோக்குகிற கண்கள். [வாசப்பூங்குழல்] வாசஞ்செய்ப்பூங்குழலிற்காட்டிலும் பொலிவையுடைத்தான தன்னேற்றமுடைய குழலையுடையவள். [பின்னதோள்கள் மணந்ததும்] - அவளுடைய தோள்களுடனே கலந்ததுவும். மணத்தல்—கலத்தல். “தோளி” என்கிறபடியே இவனுக்குஅழகு கைவிஞ்சியிருக்குமே. [மற்றும்பல] - மற்றைப்பிராட்டிமாரோடு கலந்தபடி. சக்ரவர்த்தி திருமகனுக்கு அத்வயநம், ஆசார்யஸேவை அஸ்தர சஸ்திராப்பாஸங்களுண்டாமாபோலே, இவனுக்கு எல்லாமிவையே யிறே. [மாயக்கோலப்பிரான்] - நப்பின்னைப்பிராட்டியோடுகலந்த ஒற்றுமஞ்சளந்தானுமான அத்யாச்சர்யமான ஒப்பினையுடைய வுபகாரகன். [மாயக்கோலப்பிரான்] - நப்பின்னைப் பிராட்டியோடு கலந்தாப்போலே, அல்லாதபிராட்டிமார் “கொங்கைமேல்குங்குமத்தின் குழம்

பழியப் புகுந்தோருநான், தங்குமேலென்னுந்நிதங்கும்" என்றிருக்குமவர்களுடைய திருமுலைத் தடத்தில் குங்குமக்குழம்பும் கோயிற்சார், துமாய் நின்ற அழகைச் சொல்லவுமாம். [தன் செய்கைகளைந்து மனங்குழைந்து நேயத்தோடுகழிந்தபோது] - அவன் செயல்களை நினைத்த வாறே நெஞ்சு தன்வசமின்றியழியும்படி. "நினைதொறும் - நெஞ்சிடிந்துகும்" என்றிறே யிருப்பது. [நேயத்தோடு கழிந்தபோது] - ஸ்மர்த்தவ்யவிஷயரஸ்யதையாலே ஸ்மரணந்தான் இனிதாய்க் கழிந்தபோது. நேயம் - நேசம். [எனக்கெவ்வுலகம் நிகரே] - ஒருதேசவிசேஷத்தில் தான் எனக்கு எதிருண்டோ? அநுபவ வேளைபோலே ஸ்ம்ருதிவேளையிலும் இனிமையோடே செல்லக்கடவதானால் எனக்கு எங்கே எதிர்? ஆகாசவாயர் எனக்குஎதிரோ! வாய் - இடம். பரமாகாசமென்ற பரமபதமாகிற இடத்திலுள்ளார்தான் எனக்குஒப்பாரோ!! உலகமென்பது உயர்ந்தோராகையாலே, ஸூரிகளென்றபடி.

நிகரில்மல்லரைச்செற்றதும் நிரைமேய்த்ததும்* நீள்நெடுங்கைச் சிகரமாககிறட்டதும் இவைபோல்வனவும்பிறவும்*
புகர்கொள்சோதிப்பிரான்தன் செய்கைநினைந்துபுலம்பி* என்றும்
நுகரவைகல்வைகப்பெற்றேன் எனக்கென்னினிநோவதுவே. (3)

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், க்ருஷ்ணசேஷிதங்களை அநுபவித்துக்கொண்டு எனக்குக் காலமெல்லாம் போகப்பெற்றேன்; "இன்னது பெற்றிலேன்" என்று நோவவேண்டுவதில்லை யென்கிறார். [நிகரில்மல்லரைச்செற்றதும் நிரைமேய்த்ததும்] - தங்குமிடுக்குக்கு லோகத்தில் ஒப்பின்றிக்கே யிருக்கிற மல்லரைச்செற்றது பசுமேய்த்தாப்போலே வருத்தமில்லாத லீலாமாதரமே. [புகர்கொள்சோதி] - பரதிகுவதிரஸநத்தாலே ஒளிபெற்ற தேஜஸ்ஸு. [நுகரவைகல் வைகப்பெற்றேன்] - அது பவிக்கைக்கு ஈடாகக்காலம் நெடுகப்பெற்றே எனென்றமாம்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், க்ருஷ்ணசேஷிதங்களை அநுபவித்துக்கொண்டு காலம் போக்கப்பெற்ற எனக்கு ஒருவிச்லேஷமாகிறநோவு இல்லை என்கிறார். [நிகரில் மல்லரைச்செற்றதும்] - மிடுக்குக்கு ஸத்ருசமின்றிக்கே இருக்கிற மல்லரைச்செற்றதும். ஷத்ரிய ஜம்மத்துக்கு அநுருபமாக விரோதி நிரஸநம் பன்னினதும். [நிரைமேய்த்ததும்] - கோபஜம்மத்துக்கு அநுருபமாகப் பசுமேய்த்ததும். பசுமேய்த்த அநாயாஸத்தோபாதியாயிற்று, மல்லரை லீலையாக நிரஸித்ததும். [நீள்நெடுங்கை] - லீபஸையாலே அறநெடிய கையென்கை; கடக்கப்போனாலும் எட்டிப்பிடிக்கவல்ல கை. அவன் அதுக்குத் தப்பின யின்பும் இன்று இவர் வயிறுபிடிக்கிறார். [சிகரமாககிறட்டதும்] - பவதசிகரம்போலே உரத்துப்பெருத் திருக்கிற குவையாபிடத்தை நிரஸித்ததும். [இவைபோல்வனவும்பிறவும்] - இவைபோலே மற்றுமுண்டான கேசிரிஸநாதிகளும். [புகர்கொள்சோதி] - விரோதிரிஸநத்தாலே ஒளிபெற்ற தேஜஸ்ஸு. [பிரான்] - உபகாரசின். [தன்செய்கைஇத்யாதி] - தன் சேஷிதங்களை அநுஸந்தித்து நாள்தோறும் அடைவு கெடக்கூப்பிட்டு. [நுகரவைகல்வைகப்பெற்றேன்] - அநுபவத்தோடே காலம் கழியப்பெற்றேன் என்னுதல்; அநுபவிக்கலாம்படி காலம் நெடுகப்பெற்றேன் என்னுதல். [எனக்கென் இனி நோவதுவே] - பர்திப்ரேரிதனாய் அநுபவிக்கிற எனக்கு இப்படி காலம் நித்யமான பின்பு, விச்லேஷமாகிற நோவு உண்டோ?

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு. க்ருஷ்ணசேஷிதங்களை அநுபவித்துக்கொண்டு காலம் போக்கப்பெற்ற எனக்கு "இன்னது பெற்றிலேன்" என்று நோவவேண்டுவதில்லை யென்கிறார்.

[நிகரில் மல்லரைச் செற்றதும்] - மிடுக்குக்கு ஸத்ருசமின்றிக்கே யிருக்கும் மல்லரைச் செற்றதும். கவ்ய லேகையாலே ம்ருதுஸ்வபாவராயிருப்பார் இரண்டுபிள்ளைகளிறே, அபக்ய பசுணங்கனாலும் சஸ்த்ராஸ்த்ர சிணைகளாலும் மகிபோலே திண்ணிதான தோகையுடைய மல்லரைப் பொடிபடுத்தினார்கள்: புழுக்குறித்தது எழுத்தானுப்போலே இங்ஙனனே வாய்த்துத்

கொண்டு நிற்கக்கண்டதித்தனை; இல்கையாகில் சிலமுத்தருடைய வ்யாபாரமாக்மாட்டாதிறே.
 *நலம் யுத்தமித்யாவஹு: என்று கொண்டு ஸர்வரும் அஞ்சும்படியிறே அற்றைச்செயல்.
 “ஏவிற்துச்செய்வானேன்றெதிர்த்துவந்த மல்லரை” - ஸ்வதந்த்ரராய்வந்து மேல்விழிலிறே
 “முடியாது” என்றுகைவாங்கலாவது? கம்ஸனுக்குப் பரதந்த்ரராய் வருகையாலே இங்குத்
 தோற்றார்களாகில் அவன் அங்கே தோள்களைக் கழிக்குமாயிற்று; ஆனபின்பு, “கோழைகளாய்க்
 கொலையுண்பதில் புகழேழேழெழையவமையும்” என்று மேலிட்டார்கள். “சாவத்தகர்த்த
 சாந்தணிகோள்சதுரன்”—கூனி சாத்திவிட்ட சாந்து குறியழியாமேகாணும் அவர்களோடு
 வ்யாபரித்தது. மல்லரோடே கூட ஸர்வாவயங்கனும் பொருந்தி வ்யாபரியாநிற்கச்செய்தே,
 சாத்தின சாந்து குறியழிந்ததில்லையாணும். கூனி சாத்திவிட்ட அந்தரத்திலே பெண்கள்
 கண்ணாலே இலச்சிணையிட்டு விடுகையினாலே இவனுலறிக்கவும் போகாதிறே. இவர்
 கள் கண்ணாலே இலச்சிணையிடுகையாவது - அவன்தோளிலே சேலும்கயது மிடுகையிறே.
 இவன் மல்லரோடே அழித்தானாகிலும், “மற்றெங்கேனும் அழித்தான்” என்றிறே அவர்கள்
 இருப்பது. இது அழித்துப்போனானாகில், பின்பு பெண்கள்கோஷ்டிக்கு ஆளாகானே.
 என்று எதிர்த்துவருகையாவது - பொரக்கடவோமென்று - நெடுசிலே துணிந்துவருகை-
 [நிராமேயத்ததும்] - முதற்பிறவிக்குடாகச்செய்த செயலும், இரண்டாம் பிறவிக்கு ஈடாகச்
 செய்த செயலும்: சுதந்திரஜம்மத்துக்கு ஈடாம்படி மல்லரோடே யுத்தம்பண்ணினான்; கோப
 ஜம்மத்துக்கு ஸத்ருசமாம்படி பகக்களை மேய்த்தான். பசுமேய்த்த போதை ஆயாஸமாகாதே,
 மல்லரோடு பொருதபோதுமுள்ளது. [நீள்கெடுங்கைச் சிகரமாகளிமட்டதும்] - மல்லர்க்குத்
 தப்பிலும் தப்பவொண்ணாதுகிமர் இதுக்கு. [நீள்கெடுங்கை] - தூரப்போய்த்தப்பவொண்ணாத
 படி கையாலே வளைத்துக்கொள்ளவற்றாயிருக்கை. ‘நெடுங்கை’ என்னுந்நிற்கச்செய்தே, ‘நீள்
 நெடுங்கை’ என்கிறதிறே-இதின் பெருமை யிருக்கிறபடி! [சிகரமாகளிமட்டதும்] - ஒருகை
 வேனுமோ? இதுகளைக் காணவமையாதோ? “ஆணைமாமலை” என்னக் கடவதிறே. பர்வத
 சிகரம்போலே பாயிற்றுப் பெருத்திருக்கிறபடி. [அட்டதும்] - முடித்ததும். [இவைபோல்
 வனவும்பிறவும்] - இவைதொடக்கமான கேசிரஸகாதிகளும். [புகர்கொள்சோதி] - குவலயா
 பீடநிரஸத்தாக்கு அந்தரம் வடிவிற்பிறந்த ஒளிபெற்றதேஜஸ்ஸு. [பிரான்] - உபகாரசிலன்.
 ஸக்க்ய: பந்த என்னும்படியிருக்குமிதே. *ஸ்வேதாம்புகணிகாசிதம்* ஆணையோடே பொரு
 தாலும் இங்ஙனயோ வேர்ப்பது? முலையாகிற மலையோடு பொருதத்தோடு ஆணையாகிற மலை
 யோடு பொருதத்தோடு வாசியில்லையாணும் இவனுக்கு. [தன்செய்கை நினைந்து புலம்பி] -
 உபகாரசிலனுளவனுடைய சேஷ்டிதங்களை அநுஸந்தித்து, அதுஉள்ளடங்காமை புலம்பி-
 [என்றுந்துகர வைகல் வைகப்பெற்றேன்] - நாடோறும்புஜித்துக்கொண்டு, வைகலானது
 வைகப்பெற்றேன்; காலமானது கழியப்பெற்றேன். வைகலென்பது - காலம். வைகுகை
 யாவது - கழிகை. அன்றிக்கே, அநுபவிக்கைக்குப்போரும்படி. காலமானது நெடுகப்பெற்றே
 னென்றுமாம். அப்போது, வைகுகையாவது - நெடுகுகை. [எனக்கென் இனி நோவதுவே]-
 “காலம் நெடுகுவது குறுகுவதாகாத இடந்தேடி யநுபவிக்கப்பெற்றிலேன்” என்கிற அத்ருப்தி
 யுண்டோ எனக்கென்கிறார். [எனக்கென் இனி நோவதுவே] - அவனுக்கு வரும் நோவிறே,
 இவர்க்கு நோவாவது; அது கழியப் பெற்றதிறே. இவர்கோவு போக்கும் அவனுக்கு வரும்
 நோவிறே, இவர்க்கு நோவாவது; அதுபோகவே இவர்க்கு நோவு போயிற்தாமிறே.
 உயிருக்கு வரும் நோவு உடம்புக்கு நோவாமிறே.

நோவவாய்ச்சியுரலோடார்க்க இரங்கிற்றும்* வஞ்சப்பெண்களைச்

சாவப்பாலுண்டதும் ஊர்சகடயிறச்சாடியதும்*

தேவக்கோலப்பிரான்தன் செய்கைநினைந்துமனங்குழைந்து*

மேவக்காலங்கள்சுடிகளேன் எனக்கென்னிளிரிவேண்டுமாதே.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், யசோதைப்பிராட்டிகு அத்வத்தம்பவ்யனும் அவ்விருப்பிலே ப்ரதிகூலரை மாய்த்த க்ருஷ்ணனை அநுபவிக்கப்பெற்ற எனக்கு இனி அவாப்தவ்யம் இல்லை என்கிறார். [தேவக்கோலப்பிரான்] - ஊருகிற சகடத்தைத் தப்பாதபடி நிரலித்திருந்த அப்ராக்குதமான அழகை உடையான்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், ஆச்ரிதபவ்யனான இருப்பிலே ப்ரதிகூலரைமாய்த்த க்ருஷ்ணனை அநுபவிக்கப்பெற்ற எனக்கு அவாப்தவ்யம் உண்டோ என்கிறார். [நோவ] - தாயார்க்கு ப்ரேமம்உள்ள அளவும் சீற்றம் உண்டிறே. இவர் தம்திருமேனியிலே கட்டினுப்போலே: நோவுபடுகிறார். [ஆய்ச்சியுரலோடார்க்க இரங்கிற்றும்] - தாயார்கட்டின கட்டுக்கு ப்ரதிகிரியை இல்லாமையாலே நோவுபட்டு பீதனும் இருந்ததும். ஆச்ரிதகர்மபந்தமும் ப்ரதிகூலர் பந்தித்த பந்தமுமிறே அறுக்கலாவது. [வஞ்சயித்யாதி] - தாய்வடிவு கொண்டுவந்த பூதனை முடியும்படி நச்சப்பாலுண்டதும், சூர்ப்பணகையைப்போலே பின்பிருந்து பூசல்வினைக்கவையாதே முடிக்கப்பெற்றபடி. [ஊர்சகடமித்யாதி] - பரிஹாரமாகவைத்த சகடம் அஸுராவேசத்தாலே வந்து நலியப்புக, திருவடிகளாலே துகளாம்படி சாடியதும்; முலைவரவுதாழ்த்துத் திருவடிகளை நிமிர்த்தமாத்ரத்திலே சகடாஸுரன் அழிந்தபடியாலே - சாடியது என்கிறார். [தேவக்கோலப்பிரான்] - விநோதியை அழிக்கையால்வந்த அப்ராக்குதமான அழகை எனக்கு உபகரித்தவன். அவன்சேஷ்டதங்களை அநுபவித்து நெடுகநெகிழ்ந்து இச்சேஷ்டதங்களோடே பொருந்தும்படி காலங்களைக்கூடப் பெற்றேன்; இனி, எனக்கு வேண்டுவது என்? இவ்வநுபவத்தோடே காலம் செல்லப்பற்ற எனக்கு அவாப்தவ்யம் உண்டோ?

ஈடு.—நான்காம்பாட்டு. ஆச்ரிதபவ்யனான இருப்பிலே ப்ரதிகூலரை மாய்த்த க்ருஷ்ணனை யநுபவிக்கப் பெற்ற எனக்கு அவாப்தவ்யமுண்டோ? என்கிறார்.

[நோவஆய்ச்சி உரலோடார்க்க இரங்கிற்று] - சேய்இப்பாட்டை இயலருளிச்செய்யப் புக்கால் "நோவ" என்றருளிச்செய்யும் அழகு காணும். நோவவென்கிறார்களானும் ஆழ்வார், தம்திருமேனியிலே கயிறு உறுத்தினுப்போலே. [ஆய்ச்சி உரலோடார்க்க இரங்கிற்றும்] - ஒரு த்வேஷமுண்டாய்க் கட்டுகிறு எல்லளிறே, ஸ்நேஹகர்மமான கோபமாகையாலே ஸ்நேஹ முள்ளவளவும் இடைநிற்குமிறே கோபமும். தாவெடுத்த சிறுகோலுக்குகாந்தோடியிறே, வினியாவார்க்கவாப்பிண்டு விம்மியமுதான்; வாய்விட்டழமாட்டாததிறே இவரை வருத்து கிறது. (வினியாவார்க்க-கோபித்துக்கட்ட.) [ஆய்ச்சியுரலோடார்க்க] - "தறியார்ந்தகருங் களிறேபோலே நின்று தடங்கண்கள்பனிமல்குந் தன்மையானே" - ஒரு மத்த கஜத்தைத் தறியோடே சேர்த்தாப்போலேஊனும் இவன் கட்டுண்டு நின்ற நிலை ஓர்அபலை கட்டின கட்டு அவிழ்த்துக்கொண்டு போகமாட்டாதே, நின்றமுகையேஸ்வபாவமா யிருந்தபடி. *யதி சக் நோஷி* என்றாளிறே. [உரலோடார்க்க இரங்கிற்றும்] - உரலோடேகட்ட இரங்கிற்றும்; தூர்யோநகாதிகளுடைய பந்தமாகிளிறே அறுக்க விரகு கித்திப்பது. [இரங்கிற்றும்] - மானஸபிண்டையை அநுஸந்தித்தபடி. இரக்கம் - ஈடுபாடு. [வஞ்சப்பெண்ணைச் சாவப்பா லுண்டதும்] - கெட்டேன்! பேய்த்தாய்பக்கலிலும் அங்ஙனிருந்தானாகில் என்படக்கடவது தான்? [சாவப்பாலுண்டதும்] - சூர்ப்பணகையைப்போலே அங்கஹாரியைப் பண்ணிவிட்டுப் பூசலைவினைப்பியாதே முடித்துவிடப் பெற்றபடி. [பாலுண்டதும்] - யசோதைப்பிராட்டி முகையுண்ணும்போதும் தான்உயிர்பெற உண்ணுமாபோலே லகாணும் இவன்முகையுண்கிற போதும் தான்உயிர்பெறமுகையுண்டபடி. "பெருமுகையுடையிரவற்ற வாங்கியுண்டவாய்"னிறே. இவன் பிள்ளையாயே முகையுண்டானத்தனை; வஸ்துஸ்வபாவத்தால் ப்ரதிகூலர் முடிந்ததித் தனியிறே. [ஊர்சகடமிறச்சாடியதும்] - ப்ரேரகர் வேண்டாதபடி. தானே வந்து நலிந்தபடி. ஒருமநுஷ்யவடிவுகொண்டு வந்து நலியினிறே பரிஹரிக்கலாவது. இத்தால் சொல்லிற்று யிற்று. ஸஹாயாந்தரநிரபேக்ஷமாக பாதகத்வத்தில் உறைப்புச் சொன்னபடி. [இறச்சாடியதும்] - "தளர்ந்தும் முறித்தும் சகடவகரர் உடல் வேறுப் பிளந்து" என்று சொல்லக்கடவ வதிறே [சாடியதும்] அநாயாஸேந் திருவடிகளை கீமிர்க்கச் செய்தேயும், ஒருமுகத்தனுடைய

வ்யாபாரமாகையாலே போரப் பொலியச் சொல்லுகிறார். “பேர்க்தோர் சாடிதச் செய்யபாத மொன்றால் செய்த மின்சிறுச்சேவகமும்” என்னக்கடவதிறே. [தேவக்கோலப்பிரான்] - ப்ராக்ருதஸஜாதியனாய் மின்று செய்யவும் பெற்றதில்லையே. அதிபால்யத்திலே செய்த செயலாகையாலே அப்ராக்ருதமா யிருப்பதோர் ஒப்பனைபோலேயிருக்கிறபடி. (அப்ராக்ருத மான அழகை எனக்கு உபகரித்தவன். கோலம் - ஒப்பித்த விக்ரஹம்.) [தன்செய்கைநினைந்து மனங்குழைந்து மேவக்காலங்கள் கூடினேன்] - அவனுடைய சேஷ்டிதங்களை யநுஸந்தித்து அகவா யுடைகுலைப்பட்டு அகநயப்ரபோஜனனாய்க்கொண்டு காலம் போக்கப்பெற்றேன். நெஞ்சு நெகிழ்ந்து சேஷ்டிதங்களோடே பொருந்தும்படி காலங்களைக் கூடப்பெற்றேன். [எனக் கென்னினியேண்டுவிடே] - இனி அவாப்தவ்ய மொன்றில்லை யென்கிறார்.

வேண்டித்தேவரிக்கவந்துபிறந்ததும் வீங்கிருள்வாய்*
பூண்டன்றன்னைபுலம்பப்போய் அங்கோராய்க்குலம்புக்கதும்*
காண்டலின்றிவளர்ந்து கஞ்சனைத்துஞ்சவஞ்சம்செய்ததும்*
சண்டுநானலற்றப்பெற்றேன் எனக்கென்ன இகலுளதே. (5)

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், திருவவதாரம் பண்ணியருளின பின்பு கம்ஸன் அறியாதபடி வளர்ந்து கம்ஸனை மாய்த்தபடி இன்றுஇருந்து அநுபவிக்கப்பெற்ற எனக்கு இனி ஒருமடியில்லை யென்கிறார். எதிர்உண்டோ என்றுமாம். [வேண்டித்தேவரிக்க வந்து பிறந்ததும்] - தேவர்கள் இரக்கத் தானே அபிதிளிஷ்டனாய்வந்து பிறந்ததும். இருளிலேவந்து பிறந்தான் என்றுமாம். கம்ஸபயத்தாலும், “விச்சலேஷிக்கிறேன்” என்னும் வ்யஸநத்தாலும் கட்டிக்கொண்டு தாயார் கதற இருளிலேபோனான் என்னவுமாம். [சண்டு நானலற்றப்பெற்றேன்] - ஸமகாலத்திலேயிருந்து பயப்படாதே இப்போது நிசம்பயனாய் இனிதாக அநுபவிக்கப்பெற்றேன்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், அவதரித்து, கம்ஸன் அறியாதபடி வளர்ந்து கம்ஸனை மாய்த்தபடியாய் இன்று இருந்து அநுபவிக்கப்பெற்ற எனக்கு எதிர் இல்லை யென்கிறார். [வேண்டி இத்தயாதி] - தேவர்கள் அர்த்தரிக்க, வேண்டிவந்து தன்னுகப்பாலே பிறந்ததுவும். “பிதரம் ரோசயாமாஸ”, “ஸம்ச்சலேஷே பஜதாம் த்வராபரவச”, “பிரித்ராணய ஸாதூநாம்”. [வீங்கிருள்வாய்] - வளருகிற இருளிலே. வீங்கிருள்வாய் பிறந்ததும் என்னுதல், வீங்கிருள்வாய் ஆய்க்குலம் புக்கதுவும் என்னுதல், “வீங்கிருளினுண்ணுளியாய்” என்று பயவேறுதுவானிருள் அன்றிக்கே, பயநிலிருத்திக்கு உடலான இருளிறே. [பூண்டன்று அன்னை புலம்பு] - பிறந்த அன்றே தேவகியார், முன்பே ஆறுபிள்ளைகளை இழக்கையாலும், புத்ரவாத்ஸல்யத்தாலும், கம்ஸ பயந்தாலும் திருவடிகளைக் கட்டிக்கொண்டு கதற. [போய்] - முகைச்சவடு அறியாமையாலே இவனுக்குப் போகலாயிறே. [அங்கோராய்க்குலம்புக்கதும்] - அத்தஸையிலே அஞ்சினான் புகலிடமா யிருப்பது ஓர் இடைச்சேரி உண்டாவதே! கம்ஸனுக்குக் குடிமக்களாய் இருக்கச்செய்தோம் “அவனுக்கு அரிஷ்டம்” என்று பாராதே மறைத்துவைத்து அடைக்கலம் நோக்கவல்ல ஊர். [காண்டலின்றி வளர்ந்து] - கம்ஸன் வஞ்சித்து வரக்காட்டின துஷ்ப்ரக்ருதிகள் அறியாதபடி வளர்ந்து. [கஞ்சனைத் துஞ்சவஞ்சம்செய்ததும்] - கம்ஸன் அழைத்து வஞ்சிக்கரிசைக்க, அவன்நினைவை அவன்தன்னோடே போக்கினதுவும். ராமாவதாரம்போலே “செவ்வலப்பூசல் அல்லது அறியான்” என்று இராணமயிறே பிழைத்தது. [சண்டுநான் அலற்றப்பெற்றேன்] இங்கேஇருந்து அநுபவித்து ப்ரீதியாலே அடைவுகெடப் பேசப்பெற்றேன். சண்டு - இங்கு என்றபடி. இப்போது என்னவுமாம்; இக்காலத்திலே; அதாகிறது - தேவகியாரையும் மூலேஸுதேவனாரும்போலே ஸமகாலத்திலே இருந்து வயிறு எரியாதே, கம்ஸவிஜய பர்யந்தமாக இக்காலத்திலே அநுபவிக்கப்பெற்றேன். [எனக்கென்ன இகலுளதே] - எனக்கு என்ன எதிர்உண்டு என்னுதல், எனக்கு என்ன கலேசம் உண்டு என்னுதல். இகலி - யுத்தம். யுத்தத்தாலே வரும் கலேசமாதல், யுத்தத்தில் வரும் எதிர் ஆதல்.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. அவதரித்து கம்ஸனையறியாதபடிவளர்ந்து கம்ஸனை மாய்த்தபடியை இன்று இருந்ததுபலிக்கப்பெற்ற எனக்கு ஒரே இரில்லை யென்கிறார்.

[வேண்டித்தேவாரிக்கவந்துபிறந்ததும்] - தேவாரிக்க வேண்டி வந்துபிறந்ததும். “எங்கள்ளவறியாதே ஒருவனுக்கு வரங்கொடுத்து அவனையுயரப்பார்த்தோம்; எங்களுக்குக் குடியிருப்பு அரிதாயிற்று” என்று தேவஜாதி கப்படங்கட்டிக்கொண்டு செல்வ *மிதரம் ரோச யாமாஸ* என்கிறபடியே தான் அர்த்தியாய்வந்து பிறந்ததுவும். *ஆத்மமாயயா* என்னும்படியிறே; ஆத்மேச்ச்சயா என்றபடி: *மாயா வயுநம் ஜ்ஞாநம்*. இரக்கிறவர்களாவதுபார்த்தல், தன்னளவு பார்த்தல் செய்கையன்றிக்கே வந்து பிறந்தபடியினாலும், இவரை வஞ்சித்துகிறது. தான் இரப்பாளனாகக் காரியம்செய்யுமவன், பிறர்இரந்தால் பொறுக்கமாட்டானிறே. [பிறந்ததும் வீங்கிருள்வாய்] - *மத்யராத்திரேகிலாதாரே ஜாயமானே ஜனார்த்தனே* என்னும்படியிறே. “இவனும் விழுக்காடறியாதே யகப்பட்டுக்கொடுகின்றான், கம்ஸபயமும் ப்ராப்தமாயிராகின்றது. இருளாலேயிறே நாம் பிறழ்த்தது! இனி இவ்விருளைச் சாணம்புகுமித்தனையிறே” என்று பிள்ளையுறங்காவில்லிநாஸர் பணிப்பராம். ஊரெல்லாந்துஞ்சியில்கூற்றமான இருள் இவர்க்கு இப்போது ஆகாத்துக்கு விஷயமாயிற்றிறே. வீங்கிருள்வாய் பூண்டன்றன்கை புலம்பப்போய் என்றுமாம். “மக்களறுவரைக் கல்லிடைமோத விழந்தவன்” என்கிறதேடியே பெற்றுப்பெற்று இழந்த வளராகையாலே, இவனையும் இழக்கிறேமோ!” என்று விரலாகாதாதையாலே காலைப்பூண்டு கிடந்து கூப்பிடப்போய், பிள்ளைபக்கல் வாத்தல்வத்தாலே இவன் கூப்பிட, இவன் முகைச் சுடாடறியாமையாலே போனபடி. வீங்கிருள் - வளர்விற இருள். [அங்கோராய்க்குலம் புக்கதும்] - அவ்வவஸ்த்தையிலே இடையிலே வளருகைக்கு ஓர் அஞ்சினுன்புகலிடமுண்டாவதே! [ஆய்க்குலம்] - “கம்ஸன்பாதகன்” என்று பறப்படவறியாதவர்கள். “குடிவாய் உடன் படவிருந்தானாகில் இருக்கிறான், இல்லையாகில் உழக்கோலாலே தகர்க்கிறோம்” என்றிருப்பர்கள். [காண்டலின்றி வளர்ந்து] - கம்ஸனும் அவன்வரக்காட்டின பாதகவர்க்கமும் காணாதபடி வளரப்பெறுவதே! [கஞ்சனைத்துஞ்ச வஞ்சம் செய்ததும்] - ஸ்ரீநாரதபகவான் அறிவித்த பின்பு ஒருபோதுதாழாதேவந்து, அவன்தான் ‘நினைத்தவஞ்சனையை அவன் தன்னோடே போக்கினதும். கம்ஸன் முடியும் படியாக வஞ்சனைசெய்தது, ராமாவதாரம்போலே “செவ்வைப்பூசலல்லதறியேன்” என்றிராமையிறே. [சண்டுநானலற்றப்பெற்றேன்] - தேவநியாரைப்போலே ஸமநாலத்திலேயிருந்து பறப்படாதே, இப்போது பறங்கெட்டிருந்து அநுபவிக்கப்பற்றேன் சுண்டு - இப்போது. [எனக்கென்ன இகலுளதே] - கம்ஸன்பட்ட பின்பு எனக்கு சத்ருக்களுண்டோ? இகல் - சத்ரு. (எல்லாரும் செஷ்புதராகையாலே தமக்கு சத்ருவில்லை. அவனும் நாராயணனாகையாலே அவனுக்கு சத்ருவில்லை. இனி யிவர்க்குநீக்கள் பகவத்விழுகிறேன்.) கம்ஸனைமுடித்தபடியை இன்று இருந்து அநுபவிக்கப்பெற்ற எனக்குஇனி ஒரு மிடியில்கை என்கிற ராகவாமாம்.

இகல்கொன்புள்ளைப்பிளந்ததும் இமிலேறுகள்செற்றதுவும்*

உயர்கொள்சோலைக்குருந்தொசித்ததும் உட்படமற்றும்பல*

அகல்கொள்வையானந்தராயன் என்னப்பன் தன்மாயங்களை*

பகவிராப்பரவப்பெற்றேன் எனக்கென்னமனப்பரிப்பே. (6)

ஓ.—ஆறும்பாட்டில், க்குஷ்ணனுடைய ப்ரதிகூலநீரஸந பரம்பரைகளை அநுபவிக்கப்பெற்ற எனக்கு இனி ஒரு மனோதுக்கம் இல்லை என்கிறார். [இகல்கொன்புள்ளைப்பிளந்ததும்] - எதிரிட்ட புள்ளைப்பிளந்ததும். இரில்என்று கருத்தைச்சொல்லுகிறது. [உயர்கொள்ளோலைக்குருந்தொசித்ததும்] - ஸ்ப்ருதாணியமாய்படி உயர்ந்து தழைத்துநின்ற குருந்தின்வடிவைக்கொண்ட அலுவரனை முடித்ததும்.

இ.—ஆறாம்பாட்டில், க்ருஷ்ணனுடைய ப்ரதிகூல நிரஸந பரம்பரையை அநுபவிக்கப்பெற்ற எனக்கு ஒருமனோது:க்கம் இல்லை என்கிறார். [இகல்கொள் இத்யாதி] - யுத்தோர்முகனான பகாஸூரனைப் பிளந்ததும். பகலிவேஷத்தாலே வந்து எதிரிட்டானாயிற்று பகாஸூரன்; அவனை அகாயாலே பிளந்தான். [இமிலேறு இத்யாதி] - கண்டார்க்கு பபாவஹமான கருத்துக்களையுடைய ரிஷபங்களை நிரஸித்ததும். இயில் - கருத்து. [உயர்கொள் இத்யாதி] - ஒங்கித்தறுத்திருந்துள்ள குருந்தை முறித்ததும்; தர்சனீயமான ஸ்த்தாவரவேஷத்தைக் கொண்டு வந்த மஹாஸூரனை முடித்ததும். [உட்படமற்றும்பல] - கன்றாயும் விளவாயும் வந்த அஸூரர்முதலாக வேறுநிரஸித்தவை அநேகங்கள். இந்த தீர்யக்ஸ்த தாவரங்களை நிற்பஸூரிகள் கைங்கர்யத்துக்காகப் பரிக்ரஹிப்பார்கள்; இங்கு ப்ராதிகூலயத்துக்கு உறுப்பாகக் கொண்டவாடகுகளிறே இது. இதுக்குப் பாபப்ராசார்யம் அடி; அதுக்குஇச்சசைஅடி. [அகல்கொள்இத்யாதி] - பரப்பைஉடைத்தானபூமிஅடங்கலும் தள்திருவடிகளின்கிழே யிட்டுக்கொண்ட ஆச்சர்யத்தை யுடையவன், வரையாதே தீனடும் ஸ்வபாவ ஸாம்யத்தாலே சொல்லுகிறது. [என்னப்பன்] - இவ்வபநாநம் தமக்குஉதவ ப்பலித்தது என்று இருக்கிறார். [மாயங்களை] - ஆச்சர்யசேஷத்தங்களை. [பகலிரவு இத்யாதி] - இரவோடு பகலோடு வாசியற அநுபவித்து ப்ரீதியாலே அடைவுகெடப்பேசப் பெற்றேன். [எனக்கென்ன மனப்பரிப்பே] - எனக்குஎன்ன மனோது:க்கமுண்டு. பரிவு என்கிறத்தை ச்சந்தஸ்ஸுக்குச்சேர 'பரிப்பு' என்று சொல்லுகிறது.

*டு.—ஆறாம்பாட்டு. க்ருஷ்ணனுடைய ப்ரதிகூல நிரஸந பரம்பரையை அநுபவிக்கப் பெற்ற எனக்கு ஒரு மனோது:க்கமில்லையென்கிறார்.

[இகல்கொள் பிள்ளைப்பிளந்ததும்] - (இகல் - யுத்தம்.) கேவலம் புன்மாத்தரமாய்வந்து தோற்றுகை யன்றிக்கே, யுத்தோர்முகமாய்க்கொண்டு எதிரிட்ட புள்ளை நிரஸித்ததும். அசுரா வேசத்தோடேவரச்செய்தேயும் 'பாதிக்கவருகிறது' என்று பிறரஞ்சாத வடிவுகொண்டு வந்த படி. பள்ளத்தில் மேயும் பறவையருக்கொண்டுவந்து. [இமிலேறுகள்செற்றதும்] - கருத்தை யுடைத்தான வ்ருஷ்பங்களைச் செற்றதும். [உயர்கொள்சோலைக்குருந்தொசித்ததும்] - ஒக்கக் கத்தை யுடைத்தாய்ச் சோலைசெய்துநின்ற குருந்தை முறித்ததும். "முக்தராயிருப்பார்க்கு ஆகர்ஷகமாயிருக்கும்" என்று தழைத்துநின்றது; "இனியித்தைமுறித்துக் கார்யங்கொள்வோம்" என்று பொடிபடுத்தினான். [உட்படமற்றும்பல] - இப்புடையிலே மற்றமுண்டான ப்ரதிகூல நிரஸநங்கள் அநேகமிறே. [அகல்கொள்ளையமித்யாதி] - பரப்பையுடைத்தான பூமி யடங்கலும் அகாயாலே வளர்ந்த ஆச்சர்யபூதனுடைய உபகாரகனுடைய ஆச்சர்யசேஷத்தங்களை. [பகலிராப்பரவப்பெற்றேன்] - நாட்டார் அபிமத விஷயங்களை புணிக்கைக்கு 'பகல்' இரா' என்று கூறிட்ட காலம் இரண்டும் இவ்விஷயத்திலே அநுபவிக்கப்பெற்ற எனக்கு. இரவுபகல் புறம்பேவிஷயங்களை யநுபவிப்பாருடைய மனோது:க்கமுண்டோ? பரிவென்று - து:க்கம். அதிலே ஒரு ஒற்றெழுத்தேறினாலும் அவ்வர்த்தத்தையே காட்டக்கூடவது.

மனப்பரிப்போடு அழுக்குமானிடசாதியில்தான் பிறந்து*

தனக்குவேண்டுருக்கொண்டு தான்தனசீற்றத்தினைமுடிக்கும்*

புனத்துழாய்முடிமாலிமார்பன் என்னப்பன் தன்மாயங்களை*

நினைக்கும்நெஞ்சுடையேன் எனக்கிளியார்திகர் நீனிலத்தே. (7)

ஏ.—ஏறாம்பாட்டில், ஆச்சிதருடைய தோஷ பொறுக்கமாட்டானை அப்ராக்குத தில்யஸம்ஸ்த்தா நத்தோடேகூட தானேவந்து பிறந்தருவி, ஆக்ரிதஸிரோதி நிரஸநத்தைப் பண்ணியருளினவனுடைய சேஷத்தங்களை நினைக்கும் நெஞ்சுடைய எனக்கு ஆர் நிகர் நீன்றிலத்து? என்கிறார். [தனக்கு வேண்டுருக்கொண்டு] - தனக்கு அபிமதமான தனிபுஜாதூர்ப்புஜாதிருபங்களைக்கொண்டு - [தான் தன சீற்றத்தினை முடிக்கும்] - ஆச்சிதருடையிரோதிகளைப் போகவேண்டி அவர்களுக்கு ஒரு காரியஞ்செய்தானாய்நிக்கே தன்னுடைய சீற்றத்தை முடித்தானாயிருக்கும். [புனத்துழாய் முடிமாலி மார்பன்] -

ஆச்ரிதருடைய ஸிரோதிகளைப்போக்கித் திருமஞ்சனமாடியருளி ஒப்பித்த, அழகிய திருத்துழாய் மாலையைத் திருமுடியிலும் திருமார்பிலும் உடையவன்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், ப்ரதிகூலர் அநுகூலரை நலியுமது பொறுக்கமாட்டாமை அவதரித்து. அவர்களை அழியச்செய்யும் சேஷ்டிதங்களை நினைக்கும் நெஞ்சுடைய எனக்கு பூமியில் எதிர்இல்லை என்கிறார். [மனப்பரிப்போடு] - “நமக்கு அநந்யார்ஹ சேஷமாயிருக்கிற இவ்வஸ்து, தேஹஸம்பந்தத்தாலே பஹுமுகமாக நோவுபடுவதே!” என்னும் மனோதுக்கத்தோடேயாகிற்று திருவவதரித்தது. [அழுக்குமானிட சாதியில்] - ப்ரஹ்மாதிகளுங்கூட அருவருக்கும் மனுஷ்யஜாதியிலே. [தான்பிறந்து] - ஹேயப்ரத்யநீகனுள் தான் அப்ராக்ருததிவ்யஸம்ஸ்தானத்தோடே கர்ப்பவாஸம் பண்ணிக்கொண்டு அவதரித்து. “மாநுஷே ஸோகே ஜஜ்ஞே”. தன்ஐர்மத்தை அநுஸந்திக்க, ஸம்ஸாரிகளுடைய ஐர்மஸம்பந்தம் போம்படிதான் தான் பிறந்து. [தனக்கு வேண்டிருக்கொண்டு] - சதுர்ப்புஜனுவது, த்விபுஜனுவது, கோபாலனுவது, வைச்வருப்யத்தைக் கொள்வதாகை. இவைதான் ஆச்ரிதார்த்தத்தமாகையாலே தனக்கு அபிமதமாயிருக்கும். [வேண்டிரு] - ஐச்ச்சம் என்றுமாம். [தான் தனசீற்றத்தினை முடிக்கும்] - ஆச்ரிதவத்ஸலனுள் தான் ஆச்ரித ஸிரோதிகளைப்போக்கி, அத்தாலே தன்சினம் தீர்த்தானாய் இருக்கும். ப்ரஜைகைய நலிந்தவர்களைத் தாய் ‘தனக்குசத்ரு’ என்று இருக்குமாபோலே. [புனத்துழாய் முடிமாலையார்] - ஆச்ரிதஸிரோதிகள் போகப் பெற்றவத்தாலே ஒப்பித்திருக்கிறபடி. [தன்மாயங்களை] - அவனுடைய ஆச்சர்யசேஷ்டிதங்களை யே இடைவிடாமல் அநுஸந்திக்கும் நெஞ்சுடையேன். “காரணம் பந்தமோக்ஷயோ:” என்கிறபொதுமை தவிர்ந்து, அஸாதாரணமான நெஞ்சைப் பெற்றேன். [எனக்கு இனியார் நிகர் நீள்நிலத்தே] - பஞ்சாசத் கோடி விஸ்தீர்ணையான பூமியில் எனக்கு எதிர்ஆர்?

௭௫.—ஏழாம்பாட்டு. ப்ரதிகூலர் ஆச்ரிதரை நலியுமது பொறுக்கமாட்டாமை அவதரித்து அவர்களை யழியச்செய்யும் சேஷ்டிதங்களை நினைக்கும் நெஞ்சுடைய எனக்கு பூமியில் நிகரில்லை யென்கிறார்.

[மனப்பரிப்போடு அழுக்கு மானிடசாதியில் தான்பிறந்து] - நாட்டாரை அழுக்குடம்பு கழிக்கும் தான்கிடர் அழுக்கு மானிடசாதியிலே வந்து பிறந்தான். ப்ரஜை விணற்றிலே விழுந்தால் எடுக்க வருந்தாய் நெஞ்சுநொந்துவந்து எடுக்குமாபோலே, “இவற்றுக்கு உதவப் பெற்றிலோம்” என்னும் திருவுள்ளத்தில் தனர்த்தியோடே வந்து பிறக்கை. [தான் பிறந்து] - ஹேயப்ரத்யநீகனுள் தான் அப்ராக்ருத திவ்ய ஸம்ஸத்தானத்தோடே கர்ப்பவாஸம் பண்ணிக்கொண்டு அவதரித்து; பிறக்கைக்குக் கர்மம்பண்ணிவைத்தவருங்கூட அருவருக்கும் ஐர்மத்திலே கிடர் அகர்மவச்யனுள் தான் பிறந்தது; இதுக்கடி காருண்யமிதே. [தனக்குவேண்டிருக்கொண்டு] - அப்ராக்ருத திவ்ய ஸம்ஸத்தானத்தை யுடையனுய்க்கொண்டு. அப்படி பிறந்தால் ஒருபடிப்பட்டிருக்கப் பெற்றோமோ! *த்விபுஜோவா சதுர்ப்புஜோவா* என்னும்படியிதே பட்டபடி. ஈசுவரத்தவத்தைக் கைகழியவிட்டபின்பிறே இவனுக்கு இங்கு இடங் கொடுத்தது. இவைதான் ஆச்ரிதார்த்தத்தமாகையாலே தனக்கு அபிமதமாயிருக்கும். ஐச்ச்சமென்றுமாம். [தான் தனசீற்றத்தினை முடிக்கும்] - ஆச்ரிதஸிரோதி போகவினாயிருக்கை யன்றிக்கே தன்சினம் தீர்த்தானாயிருக்கை; மாதாவானவன், ப்ரஜைகையநலிந்தவர்களைத் தான் நலிந்து தன்சினந்திருமாபோலே, *கோபஸ்ய வசமேயிவாந்*. [புனத்துழாய்முடிமலை மார்பன்] ஆச்ரிதஸிரோதிகளைப் போக்கித் திருமஞ்சனம்பண்ணியொப்பித்து, திருமேனியின் ஸ்பர்சத்தாலே தன்நிலத்திலே நின்றாப் போலே செவ்விபெற்றிருக்கிற திருத்துழாய்மாலையைத் திருமுடியிலும் திருமார்பிலுமுடையனுய் அவ்வொப்பணையாலே என்னை யெழுதிக்கொண்டான். [தன்மாயங்களை நினைக்கும் நெஞ்சுடையேன்] - *காரணம் பந்தமோக்ஷயோ:.* என்று பொதுவாகையன்றிக்கே, அவனுடைய ஆச்சர்ய சேஷ்டிதங்களை யே அநுஸந்திக்கும் நெஞ்சையுடையேன். [எனக்கு இனியார் நிகர் நீள்நிலத்தே] - பூமி பரப்புடைத்தென்னு. எனக்கு ஒப்பாருண்டோ? பரமபதத்தையொன்றாக நினைக்கிறிலர்; தம்மைப்போலே கவிபாடி அடிமைசெய்வாரில்லாமையாலே ஸம்ஸாரத்தேயிருந்து கவிபாடி அடிமை செய்யப்பெற்ற எனக்கு, பூமியில் ஓர் எதிருண்டோ? என்கிறார்.

நீலத்தொடுவான்வியப்ப நிறைபெரும்போர்கள்செய்து*
வாணனுயிரத்தோள்துணித்ததும் உட்படமற்றும்பல*
மாணியாய்நிலம்கொண்டமாயன் என்னப்பன்தன்மாயங்களை*
காணும்நெஞ்சுடையேன் எனக்கிளிஎன்னகலக்கமுண்டே. (8)

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், பாணவிஜய ப்ரமுகமான க்ருஷ்ணசேஷ்டதங்களை அநுஸந்திக்கும் நெஞ்சையுடைய எனக்கு இனி கலக்கம் உண்டோ? என்கிறார். [காணும் நெஞ்சுடையேன்] - அநுஸந்திக்கும் நெஞ்சுடையேன்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், பாணவிஜய ப்ரமுகமான க்ருஷ்ணசேஷ்டதங்களை அநுஸந்திக்கும் நெஞ்சுடைய எனக்கு ஒருகலக்கமில்லையென்கிறார். [நீலத்தொடுவான்வியப்ப] - பரப்பையுடைத்தான பூமியில் உள்ளாரோடே தேவர்களுங்கூட விஸ்மயப்படும்படி பராபிபவஸாமர்த்த்யத்தையுடையதேவர்களோடு எவ்வளவு மதுஷ்யர்களோடு வாசியற ஆச்சர்யப்படும்படி இருக்கை. “ரஞ்ஜயஸ்ய விக்ரமை,” என்று எதிரிகளுங்கூட விஸ்மயப்படும்படி இருப்பது. [நிறைபெரும்போர்க்க் செய்து] - வலிதாய்ப் பெரிதான புத்தத்தைப்பண்ணி. [வாணன் இத்யாதி] - அப்ராப்தவிஷயத்திலே அஞ்ஜலிபண்ணினதுக்கு ப்ராயச் சித்தம் பண்ணுவாரைப்போலே பாணனுடைய பாஹுவரத்தைச் சேதித்ததும். உஷ பித்ருஹீநையாகா மைக்காக இதே கொல்லாதொழிந்தது. [உட்பட மற்றும்பல] - “பாணனை ரக்ஷிக்கிறேன்” என்று எறட்டுக்கொண்டு, பசலும்குட்டியும் தானுமாக முதுகிட்டுப்போனபடியும், “க்ருஷ்ணக்ருஷ்ண மஹா பாஹோ ஜானே த்வாம் புருஷோத்தமம்” என்று முதுகிலே அம்பு தைத்தபின்பு ஸர்வேச்வரனாக அறிந்த படியும்; வேறும் அநேகம். [மாணியாய் நிலம்கொண்ட] - ஆசரித ரக்ஷணத்திலே, அர்த்திமாய்த்தன்னை அழியமாதி ரக்ஷித்தவன். [மாயன்] - தன்னுடைமையைப் பிறாதாக்கி இரந்து, சிறுகாலைக்காட்டிப் பெரியகாலாலே அளந்துகொண்டும், தன் அழகாலும் சிலத்தாலும் சுக்ராதிகள் வார்த்தை செவிப்படாதபடி மஹாபவியை எழுதிக்கொண்டும், இப்படி ஆச்சர்ய சேஷ்டதங்களை யுடையவன். [என்னப்பன்] - அவர் கந்தையிலே திருவடிகளைவைத்த இது தம்பேறுக நினைத்திருக்கிறபடி. இப்படி தனித்தனியே அநுபவித்துமுடிக்கவொண்ணாத ஆச்சர்யசேஷ்டதங்களை அநுஸந்திக்கும் நெஞ்சையுடையேன். [காணும் நெஞ்சு] அநுஸந்திக்கும் நெஞ்சு. “நெஞ்சென்னு முட்கன்” என்னக்கடவதிறே. அவ்வளவன்றியே, “முடிபனேயிற் கரணங்கையுடையராகையாலே, மஹஸு சக்ஷு ரிந்திரியங்குத்தியையும் லபிக்கவற்றானபடி சொல்லுகிறது” என்று பிள்ளன் பணிக்கும். [எனக்கிளிஎன்னகலக்கமுண்டே] - இதா தேவதைகளை “ரக்ஷகர்” என்று இருக்கிற கலக்கமும், ஈச்வரனுடைய ரக்ஷணத்தில் அநிசங்கை பண்ணும் கலக்கமும், “தனக்குத்தானே கடவன்” என்கிற கலக்கமும்இல்லை.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. பாணவிஜயப்ரமுகமான க்ருஷ்ணசேஷ்டதங்களை அநுஸந்திக்கும் நெஞ்சையுடைய எனக்கு ஒரு கலக்கமில்லை என்கிறார்.

[நீலத்தொடுவான்வியப்ப] - பூமியிலுள்ளாரோடு ஸ்வர்க்கத்திலுள்ளாரோடு வாசியற விஸ்மயப்பட. கண்ட துக்கெல்லாம் ஆச்சர்யப்படும் மதுஷ்யரோடொக்க, ஒன்றுக்கும் விசேஷ ராகாதே தந்தாமைப்போரப்பொலிய நினைத்திருக்கும் தேவர்களும் விஸ்மயப்படும்படி. குயிரி டுவாரோடு கும்பீடுகொள்வாரோடு வாசியறும்படியாக. “வியப்ப” என்றுமேலேகிடக்கையாலே, மஞ்சாக்கரோசர்திபோலே யிருக்கிறது. [நிறைபெரும்போர்கள்செய்து] - குறைவின்ற மஹா யுத்தத்தைப்பண்ணி. அதாவது-ஈச்வராபிமானிகளான குத்ராடிகளும் கெட்டோடும்படியான போரைச்செய்து. (பஹுபரிகரபூர்ணமான மஹாயுத்தங்களைப்பண்ணி). [வாணனுயிரத்தோள் துணித்தது]-வகாதவிஷயங்களை அநுவர்த்தித்த தோள்களைக்கழித்தபடி. “இவன் கரபத்தை ஆற்றமட்டாமல் கண்டார்காலிலெல்லாம் குனிந்து திரியாநின்றான்” என்று அக்கரத்தைக் கழித்து விட்டான். [வாணனித்யாதி]-“கைகழிவப்போய் குத்ராளை யாச்ரயித்தான். இவன் கரபத்தை

யாற்றாமை" என்று அதைப் படைக்கு அடைத்துவிட்டான். [வாணனித்யாதி] - வாணன் "தேவதாந்தரபஜனம் பண்ணுகையிறே அவனுக்கு இங்ஙன்கைபிழைப்பாடுவந்தது" என்று நாட்டார் கைவந்தபடி செய்கைக்காகச் செய்தான். "ஈச்வராய" என்றிறே தேஹஸம்பத்தியைக் கொடுத்தது. ஈச்வரன் கைவந்தபடி செய்யாதவர்களைக் கைமேலே தண்டிக்கை ப்ராப்தயிறே. ஸர்வேச்வரன் தன்னை ஆச்ரயிக்கைக்காக இவனோடே கைசெய்திறே அடியிலேவிட்டது. "அத்தை மதித்திலன், இவன் அறக்கைவிஞ்சினான்" என்று தண்டித்துவிட்டான். தேவதாந்தரத்தை ஆச்ரயித்துக் கையிலே பலம்பெற்றுவிட்டான். பகவத்ஸமாச்ரயணம் பண்ணுகைக்குக் கைம்முதலில்லாமைவிட்டானன்றே. (ருத்ரனையாச்ரயித்ததொன்றுமேயிறே அவனைக் கைதப்பிற்று.) [உட்பட மற்றும் பல] அவனுக்குப் பெருகிலின்றிரையும் முதுகு காட்டும் படி பண்ணுவித்தபடி: "க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண மஹாபாஹோ" என்று பின்பிறே அவன் இவனை யுள்ளபடியறிந்தது. [மாணியாய்நிலங்கொண்ட மாயன்] - பெறில் ஐவிப்பானாய் பெருவிடில் முடிவானும்படியாய், இரப்பிலே தழும்பேறின வடிவைக்கொண்டு. இவர் அவ்வவதாரத்தில் கால்வாங்குகிறுரல்லர்: கண்ணழிவற்ற அழகாலும், வரையாதே யெல்லாரையும் திண்டுகையாலும், ஆச்ரீதவிஷயத்தி லோரத்தாலும், செய்யும் ஆனைத்தொழில்களாலும் க்ருஷ்ணாவதாரத்தோடு ஒத்திருக்கையாலே ஸ்ரீவாமநாவதாரத்தை அநுபவிக்கிறார். [நிலங்கொண்டமாயனென்னப்பன்] - "திருவுலகைக்க" என்று ஓருவ்யாஜத்தையிட்டு அளந்துகொண்டது தம்மையென்றிருக்கிறார். [அப்பன்தன் மாயங்களை காணும் நெஞ்சடையேன்] - "முடியானே யிற்கரணங்கனையுடைய ஆழ்வாராகையாலே நெஞ்சதானேநினைக்கவும்வற்றாய்க் காணவும் வற்றாயிருக்கும்" என்று பின்னான் பணிக்கும்" என்றருளிச்செய்வார். அதவா, "கட்கண்" என்றும், "உட்கண்" என்றும் சொல்லுதிறபடியே நெஞ்சதன்னையும் கண்ணாகச்சொல்லக் கடவதிறே; அதாகவுமாம். [எனக்கினியென்னகவக்கமுண்டே] - "இவ்விஷயத்தைக் காணப் பெற்றிலோம்" என்றிற கலக்கம் எனக்குண்டோ? அதவா, தேவதாந்தரங்களை "ரக்ஷகர்" என்றிருக்கிற கலக்கமும், ஈச்வரனுடைய ரக்ஷணத்திலே அதிசங்கைபண்ணும் கலக்கமும், "தானே தனக்குக்கடவன்" என்னும் கலக்கமும் இல்லை.

கலக்கவேழ்கடலேழ்மலை உலகேழும்கழியக்கடாய் *

உலக்கத்தேர்கொடுசென்றமாயமும் உட்படமற்றும்பல *

வலக்கையாழிஇடக்கைச்சங்கம் இவையுடைமால்வண்ணனை *

மலக்குநாவுடையேற்கு மாறுளதோஇம்மண்ணின்மிசையே. (9)

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஸர்வேச்வரனை மலங்கப்பண்ணும் நாவீறுடைய எனக்கு, பூமியில் எதிர்உண்டோ? என்கிறார். [கலக்க வேழ்கடலேழ்மலை யுலகேழும்கழியக்கடாய்] - ஏழுகடலையும் ஏழு மலையையும் ஏழுலோகங்களையும் கழியத் தறையிலேநடத்தினுப்போலே ஓக்கநடத்தி. இவையெல்லாம் கலக்கஎன்றுமாம். ஆவது - அதிருகை. உலக்க - முடிய. [மால்வண்ணனை] - கறுத்த திருநிறத்தை உடையவனை.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், வைதிகபுத்ராநயந்தொடக்கமான அபதானங்களையுடைய ஸர்வேச்வரனை மலக்கும் நாவீறுடைய என்னோடு ஒப்பாருண்டோ? என்கிறார். [கலக்க இத்யாதி] - ஏழுகடலையும் ஏழுமலையையும் ஏழுலோகங்களையும் கழியத் தறையிலே நடத்தினுப்போலே நடத்தி. நீருக்கும்மலைக்கும் ஆகாசத்துக்கும் வாசிடெரியாதபடி நடத்தி. கலங்கவென்றாய் - எங்கும்ஒக்க அதிரநடத்திஎன்றுமாம். [உலக்க இத்யாதி] - தம்ஸ்ஸுக்கு அவ்வருகேசெல்ல முடியத் தேரைக்கொண்டு சென்ற ஆச்சர்யமும் உலக்க - முடிய. கார்யருபமான தேரைக் காரணத்திலே கார்யாகாரம் சூலையாமல் நடத்தின ஆச்சர்யம். [உட்பட மற்றும்பல] - வைதிகபுத்ரர்களை இத்தேசத்தில்வின்றும் கொடுபோருகையும், போளசெவ்னியிலே கொடு வந்து 'கொடுக்கையும், ப்ராதஸ்ஸவநத்துக்குப்பின்பு மாத்யந்திரஸ்வநத்துக்கு முன்னே இது அடங்கச்செய்கையும். [வலக்கையாழி இத்யாதி] - "தம்ஸ்பரமோ தாதா சங்க்கசக்ரகதாதா:" என்று -

ஸ்ரீவாதிகவஸ்துவுக்கு லக்ஷணமாயிற்று திவ்யாயுதங்கள். வலக்கையிலே திருவாழியும் இடக்கையிலே பூங்குச்சுதல்பமும் இவற்றையுடையவனுமாய், கறுத்தநிறத்தை உடையவனே. “மால்வண்ணனை” என்ன அமைந்திருக்க, திவ்யாயுதங்களைச் சொல்லுவானென்?” என்று கஞ்சனூர்வண்ணுவரைப் பெருமான் பட்டரைக்கேட்க, “அவிக்குதவஸ்துவுக்கு லக்ஷணமிதே திவ்யாயுதங்கள்” என்றார். [மலக்கு நாவுடையேற்கு] “அவாக்யனாதா” என்கிற ஸர்வாதிகவஸ்துவை விக்குதமாக்கும்நாவீறுடைய எனக்கு. சோனேந்தரனிடம்ஹனையுளுக்காக்கப்பண்ணாவல்ல நாவைப் படைத்த எனக்கு. [மாறுளதோ] - பூமியில் எதிர்உண்டோ? ஈசர்வான் உளுக்காக்கும்படி கவிசொல்லவல்லார் தம்மையொழியச் சிலவர் இல்லாமையாலே, வேறு என்னோடு ஒப்பாஇல்லை என்கிறார்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. வைதிகபுத்ரநயநம் முதலான அபதாநங்களையுடைய ஸர்வேச் வரனை மலக்கும் நாவீறுடைய என்னோடு ஒப்பாருண்டோ? என்கிறார்.

[கலக்கவேற்கடலேழ்மகையுலகேழும்கழியக்கடாய்]-ஏழ்கடலேழ்மகையுலகேழும் கலக்கக் கழியக்கடாய். கலக்க ஒக்க: அதாவது - தேரைநடத்துகிறபோது நீரோடு மலையோடு தறையோடு வாசியற ஒக்கநடத்தினபடி, அன்றிக்கே கலக்க - ஏழ்கடல் என்று கடலுக்கு விசேஷணமானபோது, கோபத்தை யுடைத்தான கடல் என்றபடி. அங்ஙனுமன்றிக்கே, ஏழ்கடலேழ்மகையுலகேழும் கழியநடத்துகிறபோது அதிர கடத்தியென்றுமாம் [உலக்கந் தேர்கொடுசென்றமாயமும்] - கார்யமான தேரைக் காரணமான முலப்ரக்ருதியிலே நடத்துகிற வீடத்தில் அழியாதபடி நடத்தின ஆச்சர்யமும். உலக்க - முடிய, [உட்படமற்றும்பல] - வைதிகபுத்ரர்களை இத்தேசத்தினின்றும் கொண்டுபோகுகையும், போனசெவ்வியிலே கொடுவந்து கொடுக்கையும், ப்ரததஸ்ஸவநத்துக்குப் பின்பு மாத்யந்திரஸவநத்துக்கு முன்பே இது அடங்கசெய்கையும். [வலக்கை யித்யாதி] - இவ்வீடத்தை பட்டரனரிச்செய்யாதிநகச் செய்தே கஞ்சனூரில் வண்ணுவரைப்பெருமானிருந்தவர், “‘மால்வண்ணனை மலக்கு நாவுடையேன்’ என்னவனமையாதோ” ‘வலக்கையாழியிடக்கைச்சங்கமிவையுடை’ என்கிற இதுக்குத் தாத்பர்யமென்?” என்ன:-“சோனேந்தரனிடக்கை யுளுக்காக்கப்பண்ணுகிறேன் என்கிறார். காண்!” என்றருளிச்செய்தார். ஸர்வாதிக வஸ்துவுக்கு லக்ஷணமிதே ஈசர்க்க சக்ரங்கள் *அவாக்யனாதா* என்கிற ஸர்வாதிகவஸ்துவை விக்குதமாக்கும் நாவீறுடையெனென்றார். [மால்வண்ணனை] - கறுத்த நிறத்தையுடைய ஸர்வேச்வரனை. [மலக்குநாவுடையேற்கு] - இவருத்தியில் கலங்குமாகாதே யவன்தான். இவர் கலங்கிச்சொல்லச் சமைத்தாப்போலே யாகாதே அவனும் கலங்கிக் கேட்கச் சமைத்தபடி. [மாறுளதோ இம்மண்ணின்மிசையே] - பரமபதத்தில் அநுபவம் வாய்ப்புகுநீராகையாலே அததை யொன்றாக நினைத்திருக்கிறவர். (இனியுண்டாவில் பூமியிலே; அதிலுமில்லையென்றார்.) [இம்மண்ணின்மிசை - மாறுளதோ] - “ஒப்புண்டு இல்லை” என்று அதிசங்கைபண்ணுகைக்குத்தான் விஷயமுள்ளது நித்யவிபூதியிலேயன்றோ?

மண்மிசைப்பெரும்பாரம்நீங்க ஒர்பாரதமாபெரும்போர்

பண்ணி * மாயங்கள்செய்து சேனையைப்பாழ்படநூற்றிட்டோய் *

விண்மிசைத்தனதாமமேபுக மேவியசோதிதன்தான் *

நண்ணிநான்வணங்கப்பெற்றேன் எனக்கார்பிறந்தாயகரே. (10)

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், ஸம்ஸாரத்தினுள்ளேவந்து திருவவதாரம் பண்ணியருளி, நிரபாயமான திருநாட்டிலே போய்ப்புக்கபயுணா அநுபவிக்கப்பெற்ற எனக்கு வேறு சில நிர்வாணகர் வேண்டும்படி குறையுடையெனல்லேன் என்கிறார். [மாயங்கள் செய்து] - ஐயத்தவதத்தினன்று திருவாழியாலே ஆதிதயனை மறைக்கை தொடக்கமான மஹா ஆச்சர்யங்களையுடையவனே. [நூற்றிட்டு] - மந்திரித்து.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், ஸம்ஸாரத்திலேவந்து அவதரித்து நிரபாயமாகப் பரமபதத்திலே புக்க படிவை அநுஸந்திக்கப்பெற்ற எனக்கு வேறு சிலர் நிர்வாணகர் வேண்டும்படி குறையுடையவனோ நான்?

என்கிறார். [மண்மிசைப் பெரும்பாரம்நீங்க] த்ரிபாத்விபூதியிலே, “யத்ர பூர்வே ஸாத்யாஸ்ஸந்தி தேவா:”- என்கிறபடியே கனத்தார் உண்டாய் இருக்கச்செய்தேயும் பாரமில்லையிறே, அஹங்காரஸ்பர்சமுடையார் இல்லாமைபாலே, ஆகையிறே - மண்மிசைப் பெரும்பாரம் என்று விசேஷிக்கிறது. [பெரும்பாரம்] - விச்வம்பரை பொறுக்கவொண்ணாதிருக்கை. [ஓர் பாரதம்] - மஹாபாரதம்: அதாகிற பெரும்போரை விளைத்து. [மாயங்கள்செய்து] - பகலை இரவாக்கிடும், “ஆயுதம் எடேன்” என்று ஆயுதம் எடுத்தும். [சேனையைப்பாற்பட] - உபயஸேனையிலும் உள்ள பூபாரம் அடங்க வெறுந்தறையாம்படி. [தூற்றிட்டு] - மந்தரித்து. “யஸ்ய மந்தரீச கோப்தாச” என்னக்கடவதிறே. “ஆயுதம் எடுக்கவொட்டோம்” என்கையாலே, சூழ்பாலே அழித்தான். [போய் விண்மிசை] - பெய்யாஸைம் இடுவார், பரிபலிப்பாரான தேசத்தை விட்டுப்போய், பரிவரேயான பரமபதத்திலே. [தனதாமமேபுக மேவியசோதி] - “கதஸ் ஸ்வம் ஸந்தாநமுத்தமம்” என்கிறபடியே தனக்கு அஸாதாரணமான ஸந்தாநத்திலே போய்ப்புக்கான். அவன் திருவடிகளைக்கிட்டி நான் அதுபவிக்கப்பெற்றேன்: எனக்கு வேறு நியந்தாக்கள் உண்டோ? புருஷார்த்தக் காஷ்டையாக ததீயரை நினைத்திருக்கையாலே, அவர்களைப் பிறர் என்கிறார்.

௩௫. — பந்தாரம்பாட்டு. அபாயபஹுஸமான ஸம்ஸாரத்திலே வந்தவதரித்து, ரீரபாயமாகப் பரமபதத்திலேபோய்ப் புக்கபடியை யதுபவிக்கப்பெற்ற எனக்கு வேறே சிலர் நிர்வாஹகர் வேண்டுர்ப்படி குறையுடையவனோ கான் என்கிறார்.

[மண்மிசைப்பெரும்பாரம்நீங்க] - ‘விச்வம்பரை’ என்றும், ‘ஷுமை, பொறை’ என்றும் பேரையுடைத்தாய்ப் பரிக்கக்கடவதான பூமியாலும் பொறுக்கவொண்ணாதபடியிறே தூர்வர்க்கம் திரண்டபடி த்ரிபாத்விபூதியில் *யத்ர பூர்வே ஸாத்யாஸ்ஸந்தி தேவா:” என்கிறபடியே-- கனத்தாருண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், பாரமில்லையிறே அஹங்காரஸ்பர்சமுடையாரில்லாமை யாலே, தங்கன்பாரத்தை அவன்தலையிலே வைத்திருக்குமவர்களிறே அவர்கள். [ஓர் பாரத மாபெரும் போர்பண்ணி] - அத்விதீயமான மஹாபாரதமாகிற மஹாயுத்தத்தைப்பண்ணி. [மாயங்கள்செய்து] பகலையிரவாக்குவது, “ஆயுதமெடேன்” என்று ஆயுதமெடுப்பது, எதிரி யுடையமர்மத்தைக் காட்டிக்கொடுப்பதானவை தொடக்கமானவற்றைச் செய்து. [சேனையைப் பாற்பட தூற்றிட்டு] - சேனை வெறுந்தறையாம்படி மந்தரித்து. *யஸ்ய மந்தரீச கோப்தாச” என்னக்கடவதிறே. “ஆயுதமெடுக்கவொட்டோம்” என்கையாலே, சூழ்ச்சியாலே யழித்தான். [போய்விண்மிசைத்தனதாமமேபுகமேவியசோதிதண்டான்] - ப்ரதிகூலரை நிர்வரித்ததுக்கு மேலே யன்றோ இவர்களிருந்த நிலத்திலிராதே பரமபதத்திலேபோய்ப்புகப்பெற்றபடி! என்று உகக் கிறார். பொய்யாஸையிடுவார், பரிபலிப்பாரான இந்நிலத்தைவிட்டுப் பரிவரேயான பரமபதத் தேறப்போகப்பெறுவதே! (வந்தகார்யம் சமைந்தவாதே வெழுந்தருளி, பரமாகாசத்திலே அஸாதாரணமான வாஸஸ்தாநத்திலே சென்று ப்ரவேசித்த ஜ்யோதிஸ் ஸ்வரூபனுன தனக்கு க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகளை.) *க்ருத்வா பாராவதாரணம்* இத்யாதி. ப்ருதிவ்யா: - பாராவ தாரணம் - க்ருத்வா - ப்ருதுலோசக: - மோஹயித்வா ஜகத்ஸர்வம் - ப்ரதிகூலரை யடங்கலும் மூடக்கோலாலேவிழவிட்டு, அநுகூலரையடங்கலும் கண்ணுலேவிழவிட்டுப்போனான். *கதஸ் ஸ்வம் ஸந்தாநமுத்தமம்* - விண்மிசைத்தனதாமமேபுக. *உத்தமம்* - கம்ஸாதிகள் தூர்யோதகாதி களால்வரும் அச்சமின்றியே, தனக்குப்பரிவரானவர்களிருக்கிற நிலத்திலேபோய்ப்புகப் பெற்ற படி. ஒருதீர்த்தத்தினன்று நாயிறுபோது ஆண்டானும் எம்பாரும் தங்கலிலேசந்தித்து, அஹங்காரமமகார தூஷிதராயிருப்பார் பத்துக்கோடிபேர்நடுவே, அதிஸூகுமாரமான திரு மேனியைக்கொண்டு பத்துநாளெழுந்தருளி, ரிரபாயமாகப்புக்கருளப்பெற்றபடி கண்டதே!” என்று ஒருவரையொருவர் தண்டனிட்டுத் தழுவிக்கொள்வாரிங்க, சீயர் கண்டேன் என்றருளிச் செய்வர். [நண்ணிநான் வணங்கப்பெற்றேன்] - காலயவநன் ஜராஸந்தன் தொடக்கமானாரைப் போலே எதிரிட்டுக்கிட்டுகையன்றிக்கே, முறையாலே ஓட்டப்பெற்றேன். [எனக்கார்பிறர் நாயகரே] - அவனுடைய அவதாரத் தொடக்கமாக, நடுவுள்ள அபாயங்களைத்தப்பி ஆச்ரிதரை வாழ்வித்துத் தனக்கமர்ந்த நிலத்தேபோய்ப் புக்கபடியினவும் அதுபவிக்கப்பெற்ற எனக்கு ஆர்தான் நியாமகர்? என்கிறார். “பயிலுந்திருவுடையார் யவரேலும்” என்கிறத்தை மறந்தார் போலேயிருந்தது; அவர்களைப் பிறராக நினையாரிறே.

நாயகன்முழுவேழுலகுக்குமாய் முழுவேழுலகுந் * தன்
வாயகம்புகவைத்துமிழ்ந்தவையாய் அவையல்லனுமாய் *
கேசவனடியினைமிசைக் குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன *
தூயவாயிரத்திப்பத்தால் பத்தாவர் துவளின்றியே. (11)

ஒ.—நிகமத்தில், க்ருஷ்ணசேஷ்டிதங்களைப் பேசின இப்பத்தும் கற்றார், ஆழ்வார் தம்மைப் போலே க்ருஷ்ணனுக்கே பக்தராவர் என்கிறார். “நாயகன் முழுவேழுலகுக்குமாய் முழுவேழுலகுத்தன் வாயகம் புகவைத்துமிழ்ந்தவையாய் அவையல்லனுமாய்கேசவனென்றது - கீழில் திருவாய்மொழியையும் இத்திருவாய்மொழியையும் அநுபாஷிக்கிறது” என்றுஞ்சொல்லுவர். [தூயவாயிரத்திப்பத்தால்]- ஆயிரம் திருவாய்மொழியிலும் க்ருஷ்ணசேஷ்டிதங்களைப் பேசின இத்திருவாய்மொழியால், துவள் - குற்றம்.

இ.—நிகமத்தில், க்ருஷ்ணசேஷ்டிதங்களைப் பேசின இப்பத்தைக்கற்றார், தம்மைப்போலே க்ருஷ்ணபக்தராவர் என்கிறார். [நாயகன் இத்யாதி] - ஸகல சேதநா சேதநங்களுக்கும் நியந்தாவாய், ப்ரளயாபத்திலே வயிற்றிலேவைத்து ரகஷித்து, உள்ளிருந்து நெருக்குப்படாமே வெளிகாடுகாணப் புறப்பட விட்டு, ஸர்வாவஸ்த்தையிலும் அவற்றை ப்ரகாசமாக உடையனாய், அவற்றின் பக்கவிலே நிற்கச்செய்தேயும் அசித்தகதமான பரிணாமமும் சேதநகதமான துக்கித்வாதிகளும் தன்பக்கல் தட்டாதபடிநிற்கும். இதிறே - கீழில் திருவாய்மொழியில் சொன்னது. அதனை அநுபாஷிக்கிறது. [கேசவன்] - கேசிஹந்தா என்கையாலே, இத்திருவாய்மொழியில் க்ருஷ்ணவ்ருத்தாந்தத்தையிறே சொல்லிற்று. ஆக, இரண்டு திருவாய்மொழியையும் அநுபாஷிக்கிறது என்னுதல். “க்ருஷ்ணஏவஹி லோகாநாம், உத்பத்தி:” என்கிறபடியே க்ருஷ்ணவிஷயமே சொல்லுகிறது என்னுதல். [குருகூர் இத்யாதி] - ஆப்தரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரத்திலும். [தூயவாயிரத்திப்பத்தால்] - தூய்மையாவது, க்ருஷ்ணவ்ருத்தாந்தத்தில் கலப்பற்றிருக்கை. [துவளின்றியே - பத்தராவர்] - துவள் - குற்றம். அதாவது - பரத்வத்திலே நெருக்க செல்லுகை. அதனைத் தவிர்த்து, க்ருஷ்ணவதாரத்திலே ப்ரவணராகப்பெறுவர். திருவடி ராமாவதாரத்திலே ப்ரவணனாய் இருக்குமாபோலே.

ஈடு.—நிகமத்தில் - க்ருஷ்ண சேஷ்டிதங்களைப் பேசின இப்பத்தும் கற்றார், தம்மைப் போலே க்ருஷ்ணபக்தராவரென்கிறார்.

[நாயகனித்யாதி] - ஸகல சேதநாசேதநங்களுக்கும் நியந்தாவாய், ப்ரளயாபத்தில் திருவயிற்றிலேவைத்து ரகஷித்து, உள்ளிருந்து நெருக்குப்படாமே வெளிகாடுகாணப் புறப்பட விட்டு, ஸர்வாவஸ்த்தையிலும் ஸகலபதார்த்தங்களும் “தான்” என்கிற சொல்லிலே அடங்கும் படி அவற்றை ப்ரகாசதயா சரீரமாகவுடையனாய், இப்படியிருக்கச்செய்தே தத்தததோவைஷ்ரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனான. [கேசவனடியினைமிசை] - கேசிஹந்தாவான ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளிலே. “கீழிற்றிருவாய்மொழியிற் சொன்ன ஸர்வேச்வரத்வத்தையும், இத்திருவாய்மொழியிலே - கேசிஹந்தாவான க்ருஷ்ணனுடைய அவதாரத்தையும் அநுபாஷித்துத் தலைக் கட்டுகிறது” என்றுஞ்சொல்லுவர். “க்ருஷ்ணஏவஹி லோகாநாம்” என்கிறபடியே, க்ருஷ்ணவிஷயமே சொல்லுகிற தென்னுதல். [தூயவாயிரத்திப்பத்தால் பத்தராவர் துவளின்றியே] இப்பத்தையும் அப்யாஷித்தவர்கள் ஆழ்வாரப்போலேயாவர். இப்பத்தையுடைத்தாகையாலே தூய்மை யுடைத்தான ஆயிரமென்னுதல்; அன்றிக்கே, ஆயிரத்திலும் வைத்துக் கொண்டு, க்ருஷ்ண வ்ருத்தாந்தத்தைச் சொல்லுகையாலே, தூய்மையையுடைத்தான இப்பத் தென்னுதல். [துவளின்றியே-பத்தராவர்] - துவளாவது குற்றம். அதாவது - அவதாரந்தரங்களிற் போகாதே க்ருஷ்ண வ்ருத்தாந்தத்திலே காலதாழ்வர்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சுரணம்.

ஸ்ரீஐநகராஜன் திருமகள் பிறந்த ஸமயத்திலே ஐயோதிர்வித்துக்களையழைத்து, “இவள் ஜீவிக்கும்படிகளென்?” என்று கேட்க; “இவள் ஜீவிக்கும்படிகளில் ஒருகுறையில்கை: ஸார்வ பெளமனாயிருப்பானொருவனைக் கைப்பிடிக்கவுங்கடவன்: இங்ஙனே இருக்கச்செய்தேயும் வநவாஸரஸம் அநுபவிக்கக்கடவன்” என்றார்கள்: அப்படியே இப்பெண்பிள்ளை பிறந்தபோது இவள்திருத்தாயார் உள்ளிட்டார் நிதாஜஜ்ஞராயிருப்பாரை அழைத்து “இவள் ஜீவிக்கும்படிக ளெங்ஙனே?” என்று கேட்க, “எல்லாம் நன்றாகத் தலைக்கட்டக்கடவது: ஆனாலும் இவளுக்கு ஓர் அபம்ருத்யுஷண்டு: அது தப்பினானாகில் ஸுகமேஜீவிக்கும். அதாவது திருத்தொலைவில்லி மங்கலத்திற் கொடுபோகாதே ஒழிப்பபெரிவிவளைக்கிடக்கும்” என்றார்கள். இவள் ஜீவிபா தொழியிலும் திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்தில் கொடுபோகாதொழியவல்ல குடியன்றே! “இவளங்கேடுக்கு முடியவமையும்” என்றிருப்பார் சிலரிடே. பிராட்டி வநவாஸரஸம் அநுபவி யாதவன்றிடே இவள் திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்தில் புகாதொழியவல்லளாவது? ஸ்ரீநார் வார்த்தையைநினைப்பது. (ஸ்ரீவாகரவீரர்கள், “மலையைக்கொண்டு கடலையனைசெய்கை ஸம்பாவிதமோ” என்ன:—ஸ்ரீநார், “பெருமாள் காடேற எழுந்தருளுகையும், பிராட்டியை ரக்ஷஸ்அபஹரிக்கையும், பெருமாள் சோதிக்கையும் ஸம்பாவிதமோ? ஏதாகிலும் வருமவை தப்பாதிடே” என்றார். இது ஸ்ரீராமர்யணத்திலுண்டானவிடத்தே கண்டுகொள்வது.) தேஹாத் மாபிமாகளாயிருப்பார்க்கு எத்தனையேனும் அறிவுபிறந்தாலும் *ஸ்தூலோ஽ஹம்*க்ருசோ஽ஹம்* என்கிற நிலமாற்றப்போகாதாப்போலே, இவரையும் ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் உந்தருளின நிலங் களிலேசின்னும் த்ருஷ்டத்தில் குறைசொல்லி மீட்கப்போகாது. க்ஷுத்ரஸிஷாப் பரவணராயிருப் பார் “அதர்மம்” என்றும், “பழி” என்றும், “மேல்நகரம்” என்றும் சொன்னால் மீனார்களிடே, இங்கு குணதிக்ஷிஷயமாகையாலே ஒருகுறை சொல்லி மீட்கப்போகாதே. “குறைசொல்லு வோம் என்று நினைக்கிலும் குணதிக்யத்தைச்சொல்லு மத்தனையிடே. அதுபின்னை ப்ராவண்யத் துக்கு உடவா மத்தனையிடே. பழியுமுண்டாயிடுக, மதிப்புக்கேடும்கவருக: ஆனாலும் அதுகண்டு மீள மாட்டாத அத்யவஸாயமிடே இவளது. அங்ஙனேயாகிலும், இவர்கள் இவ்விஷயத்தில்நிக் றும் இவளை மீட்கப் பார்க்கிறது என்? என்னில்,—“பருவம் கிரம்பா திருக்கச்செய்தேயும் நம்மன வல்லாத அறிமாத்ரப்ராவண்யம் இவளுக்கு விளையாடின்றது: அது இவளை யிறக்கவரிற்செய்வ தென்?” என்னும் அச்சமாயிற்று இவர்களுக்கு ஒடுகிறது. இனித்தான் அறிமாத்ரப்ராவண்யம் ஸாதகர்கையிலே கிடக்கக்காண்கையாலே “இவள்ஸாதபுத்தயாப்ரவர்த்திக்ரீற்செய்வதென்? என்னும்பயத்தாலே மீட்கவும்பார்ப்பரே: “இப்ப்ராவண்யம் ஸ்வரூபாதிரோகியாகிவிடே ஸாத நத்தில் அந்வயிப்பது” என்றிறையிருப்பதிவன். “ஸ்வரூபபேதத்துக்கு இசைந்தால் ஸ்வரூபா நுரூபமான கார்யங்களுக்கு இசையவேண்டாவோ?” என்றுகாணும் இவள்கருத்து. சேஷிக்கு உபாயபாவம் ஸ்ரூபாநுபந்தியானபின்பு, சேஷபூதனுக்கும் ப்ராவண்யம் ஸ்வரூபாநுபந்தியாகக் கடவதிடே. இனித்தான் கீழில் திருவாய்மொழியோடு திருவாய்மொழி ஸங்கதமானபடியென்? எங்ஙனில்:—க்ருஷ்ண குணதுபவத்தைப் பண்ணுகிறக்கச்செய்தே, குடிக்கிற தண்ணீர் விக்ஷி அது தானே பாரவச்யத்தை விளைப்பிக்குமாபோலே, அங்ஙவதுபவந்தானே ரஸாந்தரத்தேமூட்டத் தமக்குப்பிறந்த அவஸாதத்தை யந்யாபதேசத்தாலே பேசுகிறார். அதாவது - பொய்நீன்ற ஞானந்தொடங்கி இவ்வளவும்கவர, பகவத்விஷயத்தின் பூர்ணரூபவமிள நிக்கே யிருக்கையாலே, தமக்குப்பிறந்த ப்ராவண்யாதிக்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் அன்றிக்கே, கீழதுபவந்த அநுப வந்தான் மாஸாநுபவமாத்ரமாய், பாஹ்யஸம்ச்சலேஷாபேகைபிறந்து, அது பெருமைவால்

வந்த கலக்கத்தை அந்யாபதேசத்தாலே பேசுகிறார் என்றுமாம். இப்பெண்பிள்ளைப் பர்க்குதி யறியச்செய்தேயும் தாய்மார் விழுக்காடறியாமையாலே திருத்தொலை வில்லிமங்கலத்திலே கொடுபுக, அவள் "அரவிந்தலோசம்" என்பது, "தேவபிரான்" என்பது, நீர்மையைச் சொல்லுவது, மேன்மையைச் சொல்லுவது, ஒப்பனைவாசியறிந்தமை தோற்றச்சொல்லுவதாய் வாய்வேருவ, இவன்மீலை இருந்தபடியால் "இவனைக் கிடைக்கமாட்டாதாகாதே" என்று தாய்மார் வெறுத்துத்தோழிபாடேவந்து "இவன்படி யுனக்குத்தெரியாமையிலே, இவனை மீட்கலாம் விரகு சொல்லவேணும்" என்ன; தோழி, "நீங்களே இவளுக்குப் ப்ராவண்யத்தை யுண்டாக்கி இப்போதாக இவனைமீட்க ஆசைப்படுகிற இத்தால் ப்ரயோஜனமென்? ஏற்கவே பரிஹரிக்கப்பெற்றதில்கூ; இனி இவன்பக்கல் நசையறுங்கோள்; இவனை மிஷேதிக்கப் பாராதே நீங்களும் ஸஹகரித்து இவன் உஜ்ஜிவிக்கும்படி பண்ணப்பாருங்கோள்!" என்கிறாள். தாய்மார்கேட்கத் தோழியிறே சொல்லுகிறாள்; பகவத்விஷயத்துக்கு "பழையார், புதியார்" என்றில்கூ; தேசிகர்சொல்ல ஆதரமுடையார் கேட்குமித்தனை. *ஆசைக்கேடத ஸத்பாவம் ஸக்தமணஸ்ய மஹாத்மந:* என்று இகாயபெருமாள்படியை ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு முதிருணப்பெரு மாளிறே சொல்லுகிறார். *ஆசைக்கே* - வாகிந்திரியத்துக்கு நிலமல்லாததும் சொல்லா மாகாதே. *அத* - ஸ்ரீபரதாழ்வான்ஸ்பாவம் அறிந்தபின்பு. *ஸத்பாவம்* - *பால்யாத் ப்ரபுதி ஸுஸித்தி:* என்றும் *பரவாஸஸி* என்றும் ஸத்தைபோடு வ்யாபமான ஸ்பாவத்தைச் சொன்னான். *ஸக்தமணஸ்ய மஹாத்மந:* - கடலுக் கையாலேயிறைக்கக்கத்தோடங்கினான். *பரதாயாப்ரமேயாய* "இன்னுளின்னுர்க்கு உபதேசிக்க" என்றில்கூயாகாதே. *குஹோ கஹஸ்கோசர:* காட்டில் மரங்களில் வாசியறியுமவர் இவர்களிலையறியும்படி நிலை ரானார். அன்றிக்கே, ராம விரஹத்தாலே ஒருதுற்றடியிலே கிடந்தவன், தேசிகரைப்பெற்ற வாதே தலையெடுத்துப்பிறப்பட்டானென்றுமாம். ("ப்ராய்யத்வரையினுடைய மறுகுதலுக் கடியான அதிமாத்ரப்ராவண்யம், ஆச்ரயமறியும்படியருதல் உபாயத்திலே முதலிடுதல் செய்யு மானில் அவத்யகரமாய்முடியும்) என்று பார்த்து, "இத்தை உபாயாத்யவஸாயா நுகுணமாக அமைத்து ஈடத்தவேணும்" என்று கருதி ஸம்பந்தஜ்ஞானத்தோடேசேர்ந்த உபாயாத்ய வஸாயம் பார்த்தவிடத்து முதலிலே ப்ராய்யத்வராஸஹிதமாக குணதிகவிஷயத்திலே யவகாஷித்து அத்வைதரைதனை இவ்வவஸ்த்தாபந்கையாக்கினபின்பு, உபாயாத்யவஸாயத் தின்கீழ் இத்தை யமைக்கப்போகாது; இனித்தான்ப்ராய்யவிஷய ப்ராவண்யம் ஸ்வரூபமாக யாலே அவத்யகரமன்று; சலாக்யமாயித்தனை" என்று தாம் அநுஸந்தித்தருளினார்.)

துவளில்மாமணிமாடமோங்கு தொலைவில்லிமங்கலம்தொழு

மிவளை *நீலிபியன்னைமீர் உமக்காசையில்கூவிடுமினோ*

தவளவொன்சங்குசக்கரமென்றும் தாமரைத்தடங்கனென்றும்*

சுவகையொன்மலர்க்கண்கள் நீர்மல்க நின்றுநின்றுது (மி)முறுமே. (1)

இ.—முதற்பாட்டில், திருத்தாய்மாரகருதித்து இவளுடைய தோழியானவள், இவள் பர்க்குதி அறிந்துகவத்து இவளுக்குத் திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்தைக் காட்டின நீங்கள் ஹிதோபதேசம் பண்ணினால் உங்களுக்கு ஒரு ப்ரயோஜனம் இல்லை என்கிறாள். [துவளில்மாமணி] - பழிப்பற்று சலாக்ய மான மணி. [தொழுமிவளை] - தொழுகைய ஸ்வயாவமான இவளை. [தவளவொன்சங்குகென்று மேலுக்கு] - அதிதவளமாப் அழகிதாயிருக்கிற ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம் என்றும் திருவாழி என்றும் தாமரைத் தடாகம்போலே; இருக்கிற திருக்கண்கள் என்றும்சொல்லிப் பிள்ளையும் இவற்றை "காணவேணும்" என்றுசொல்ல உயர்க்கித்து, மாட்டாதே சுவகையோலே இருக்கிற அழகிய கண்கள் நீர்மல்கும்படியாக தன்னுடைய துக்கத்தை வாய்விட்டுச் சொல்லமாட்டாதே நிரந்தரமாகக் குமுறுகின்றாள்.

இ.—முதற்பாட்டில், இவன்பர்க்குதி அறியாதே திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்தைக் காட்டினபின், உங்கள் ஹிதவசத்துக்கு இவள் யினோ? என்கிறாள். [துவளில் மாணிமாடம்] - சூற்றமற்று இருக்கையாலே பெருவிலையுள்ள மணியாலேசெய்த மாடம். மணிக்குதோஷபாவம் - வந்து கழிந்த தன்றிக்கே ப்ராகபாவமும் அன்றிக்கே, அந்யந்தாபாவமாயிருக்கை. முத்தனுடைய அபஹதபாயம்த்வாதி

கன்போலன்றிக்கே, ஈச்வரனுடைய அபஹதபாப்மத்வாதிகள் போலே யிருக்கை. திவாராத்ரவிபாகம் பன்னவொண்ணுதபடி ப்ரகாசமான மாடம். [ஒங்கு] - ஆகாசாவகாசம் அடையும்படியான மாடம்-கலந்து பிரிகிறபோது, 'ஊர்எது?' என்ன; - அன்னிமை சொல்லுகைக்காக, "அவ்வூரில் மாடங்களின் நிழலன்றே இது?" என்றாகுமிற்று. [தொலைவில்லிமங்கலம் தொழுவியனை] - பரவ்யு ஹவிபவங்களிலே தொழுதவன் அல்லன்; அதுதன்னிலும், உள்ளுநிற்கிற அரவிர்தலோசனை அளவாகின்றோமீட்கலாவது: அவனோடு ஸம்பந்தமுள்ளனிடம் எங்கும்புக்கு அவகாஹித்தவனை மீட்கப்போமோ? விஷயம் பரோகாமாய் "எட்டாதுகாண்" என்று மீட்கவோ? "ப்ரத்யக்ச விஷயம் பரிச்சின்னம்" என்று மீட்கவோ? [தொழுவியனை], ஜ்ஞாநாந்தங்களுக்கு முன்னே நிருபகமிறே பாரதந்த்ரயம்; தொழுகையே நிருபகமாயிருக்கிறவன். "தானோ ஸஹம்வாஸுதேவஸ்ய" "ப்ரஹ்மஜிவம் ப்ரஹ்மமாலீநம்". ஒன்றை உருகுபதத்திலே பிடித்தால், வலித் தாலும் அப்படியே உருவநிற்குமாயிற்று. [நீர்] - இவனுடைய ப்ராவண்யத்திலே ஸாதபுத்திபண்ணுகிற நீங்கள். [இனி] - இவனுக்கு இவ்வூரைக்காட்டினபின்பு. [அன்னிமீர்] - ப்ராப்தியௌவணியானாலும், "பெற்றோம்" என்கிற ப்ராப்தியைக்கொண்டு மீட்கப்போமோ? அவ்வருகுபட்டாலும் நியந்த்ருதையைக் கொண்டு மீட்கவோ? [உமக்காசையில்லை] - வகுத்தவன் கைக்கொண்டால் உமக்கு ஆசையில்லை. [விடுமினோ] - ஹிதம் சொல்லுகிறத்தை விடுங்கோள். அநுகூலிக்கப்பாருங்கோள். பெற்ற எங்களை "விடுங்கோள்" என்கிறதுத்தைக்கொண்டு? என்ன, [தவனவொண்ணங்கு இத்யாதி] - ச்யாமமான திரு நிறத்துக்குப் பரபாகமான திருநிறத்தையுடைய ஸூபாக்ஷணம், [ஒண்ணங்கு] - "உண்பது சொல்லி லுலகனந்தான் வாயமுதம்" என்று-பிராட்டிமாரும் ஆசைப்பட்டுச் சீறுபாறென்னும் செல்வையுடையவன். [சக்கரம்] - அங்ஙன் ஒருவிசேஷணமிட்டுச் சொல்ல வொண்ணாத திருவாழி. [என்றும்] - "இவற்றைக் காணவேணும்" என்னுதல், "இவற்றோடே வரவேணும்" என்னுதல் சொல்லமாட்டுகிறிவன், பலஹா நியாலே. [தாமரைத் தடங்கனென்றும்] - தாமரையை ஒருவகைக்கு ஒப்பாகச் சொல்லலாய், போக்தாக் கன்புள்வன்றிக்கே இரண்டாழ்வார்கள் அளவும் அஹிபயநிகிற திருக்கண்கள். "என்றும் என்றும்" என்கையாலே - துர்பலன் மலையை எடுத்தாற்போலே இருக்கிறபடி. [குவளை இத்யாதி] - குவளையும் ஒப்பாகமாட்டாத அழகிய கண்கள் நீர்மல்கும்படியாக; தாமரைத்தடங்கண் நீர்மல்க ப்ராப்தமாயிருக்க, இவன்கண் நீர்பாய்வதே! இவன் "ஜிதந்தே" என்பது கண்ணிராலே ஆகிற்று. "கிமர்த்தம் தவகேத் ராப்யாம்" இவனை மீட்கப் போமோ? [நின்றுநின்று குயிறுமே] - கன்றைக் கிட்டக்கட்டிவைத்தால் ஸுரபிபடுமாபோலே படாநின்றான். பெருவெள்ளத்தில் கழிக்குமாபோலே அகவாயில் உள்ளது வெளி யிடமாட்டாதே நின்று கழிக்கிறபடி. "உகும், இறும்" என்றப்போலே சிலர் சொன்னார்கள்; அவர்கள் இவனுக்கு ஓடுகிற பாவவ்ருத்தி அறியாமையாலே சொல்லுகிறார்கள். இவன் இப்படி அவகாஹித்த பின்பு, மீட்கப்பாராதே பின்செல்லப் பாருங்கோள் என்கிறான்.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. இவன்ப்ரக்குதி யறியாதே திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்தைக் காட்டின பின்பு உங்கள் ஹிதவசந்தத்துக்கு இவன் மீளுமோ? என்கிறான்.

[துவன் இத்யாதி] - "உனக்குஇப்போது உதவாதபடி தூரஸ்த்தம்!" என்னுதல், "பூத காலத்தில் அவதாரங்கள்" என்னுதல், உனக்குள்ளே நிலங்கொளிலே உன்னுநிற்கிவனவளவிலே ப்ரவணியாதல் செய்தானாய் மீட்க நினைக்கிறீர்களோ? அசலிட்டுத் திருத்தொலைவில்லிமங்க லத்தை விரும்புகிற இவனை யெங்ஙனோமீட்கும்படி? சரமாவதியிலே நிற்கிற இவனை ப்ரதமாவதி யிலேநிற்பார் மீட்கவோ? துவனென்பது - குற்றம்: அதிந்நிக்கே யிருக்கை. அவ்வூர்ச்சரக் கிலே குற்றமுண்டாநிலன்றே இவனைமீட்கலாவது? குற்றமுண்டாய்க் கழிந்ததல்ல. ஜீவபர க்ளிருவர்க்கும் அபஹதபாப்மத்வாதிக ண்டாநிருக்கச்செய்தே ஜீவாத்மாவுக்கு ஹேயமுண் டாய் பகவதநாக்ரஹத்தாலே கழியும்: ப்ரமாத்மா ஹேயஸ்ம்ஸர்க்காந்ஹனுபேயிருக்கும்: அப் படியேயாயிற்று, அவ்வூரில் மாடங்களில் ரத்நங்களும், [மாமணி] - ஒளியேயல்ல, பெருவிசை யனுமாயிருக்கும். [ஒங்கு] - அவ்வூரில் மாடங்களின் நிழலீடு திருக்கரியளவும் வந்துகாணுமிருப் பது. "இடமணித்து" என்றுபேரலேகாணும் நாயகன் பிரிந்தது. மாணிகையின் நிழற்றோ யீட்டு வைத்துக்காணும் பிரிந்தது. அவன் பிரிந்தபோது தொடங்கி அவ்வூரையும் அவ்வூரில் மாடங்களையும் அவற்றில் மாணிக்கங்களைபடும் பார்த்து, வைத்தகண் வாய்கமாட்டாதே யிருந்

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், இவ்வீரத் திருத்தொலைவில்லி மங்கலத்திலே திருநாளிலே கொடுபுகுவார் உண்டோ? என்கிறான். [குழிறுமென்று தொடங்கி] - எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் தெரியாதே ஒன்றாய்எழுகிற தவநியை உடைத்தான திருநாளில் ஆரவாரத்தை உடைத்தான திருத் தொலைவில்லிமங்கலத்திலே தான் அறியாதிருக்கிற இவன், நீங்களை கொடுபுக்கு. [அழுதமென்று தொடங்கி] - இவனுடைய இனியபேச்சுக்கள் கேட்க ஆசையில்லாமைமையாலே நீங்கள் இவன் அகலும்படி பண்ணினீர்களே [தியிர்கொண்டாலொத்துறிற்கும்] - ஸ்தம்பதையானுப்போலே இருக்கும். [மற்றொன்று தொடங்கி] - பிள்ளையும் இவன் திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்தில் எம்பெருமானுடைய திருநாமத்தைச் சொல்லவென்று உபகரமித்து முடியச்சொல்லமாட்டாதே கண்கள் நீர்மல்கி உன்னோடுகிற அவஸாதத்தின் மிகுதியாலே சிஞ்சையுமாய் நீராகாதினான். நிமிசை - உதடுநெளிக்கை.

இ.—இரண்டாம் பாட்டில், அவ்வூரில் கொண்டுபுக்கதுக்குமேலே, திருநாளிலேகொண்டு புகுவார் உண்டோ? என்கிறான். [குழிறுமோசை விழவொளி] - ஒத்துச்சொல்லுவார், ஸங்கீர்த்தனம் பண்ணுவார், பாடுவாராய், எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் தெரியாதபடி விரலிக்கொண்டு எழுகிற தவநியையுடைய திருநாளில் ஆரவாரம். [தொலைவில்லிமங்கலம் கொண்டுபுக்கு] - பரமபதத்திலே கொண்டுபுக்கிகோளாகிலும் மீட்கலாயிற்று. [கொண்டுபுக்கு] - இவன் அறியாதிருக்க, நீங்களை கொண்டு புக்கு. [அழுதமென்மொழியாகி] - இவன் பேச்சைக்கேட்டால் போன உயிரும் மீளுமாயிற்று. [மென்மொழி] - அம்ருதத்தில் வ்யால்ருத்தி, சீரவணயோக்யமாயிராதே அம்ருதம். [நீருமக்காசையின்றி யகற்றினீர்] “மதுரா மதுராலாபா” என்று இவன்பேச்சைக் கேட்க ஆசைப்பட்டிருக்குமவன் பெற்றுப் போனான்; நீங்கள் ஆசை இல்லாமைமையாலே அகற்றினீர்களே. தந்தாழுக்கு அர்த்தத்தைத் தாமதமே விளைத்துக் கொள்ளுவார் உண்டோ? அகற்றுகையாவது - அகலும்படி பண்ணினீர்களே என்கை. அதாவது - இவ்வூரிலே புக்கபின்பு இவர்களுடே வார்த்தைசொல்லத் தவிர்த்தாளாயிற்று. [தியிர் கொண்டா லொத்து றிற்கும்] - ஸ்தம்பதையானுப்போலே றிற்கும். வ்யாபாரகூலமையன்றியே இரா நின்றான். “ஸ்தப்தேஜஸ் புத துமாதேச மப்ராஹ்மய:” என்கிறபடியே பரிபூர்ண ஜ்ஞானரைப்போலே இரா கின்றான். [மற்றிவன்] - வேறு இவன் வார்த்தைசொல்லப் புக்காளாகில். [தேவதேவபிரானென்றே] - இங்கே கண்டாலும், “அயர்வறுமமரர்களதிபதி இங்கேவந்து ஸம்பன்னான்” என்றுயிற்று இவன் புத்திபண்ணுவது [என்றே நியியும்]-அந்த சீவவத்தையைச் சொல்லப்பகுத்த தலைக்கட்டமாட்டாதே உதடு நெளிக்கும். உதடுநெளிக்கிற வாயோடே கண்ணீர்மல்க. [நெக்கு] சிதிகைமாய். [ஒசிந்து] - பரவசையுமாய். [கரையும்] - நீராகாகின்றான். [நெக்கொசிந்து கரையுமே] பெருவெள்ளத்தில் கரையானது நெகிழ்ந்து ஒட்டுவிட்டு ஒசிந்து பொசிந்து அவயனியாகாதபடி கரைந்து போன யழிந்து போகாகின்றான். இப்படி இவன் கரையாநிற்க, வன்னெஞ்சரான நாம் இதுக்குப்பாகர மிடுவது, மீட்கத் தேடுவது ஆகாநின்றேயுமே!

ஈ.—இரண்டாம்பாட்டு. அவ்வூரில் கொடுபுகவேண்டினால், திருநாளிலே கொடுபுகுவாருண்டோ? என்கிறான்.

[குழிறுமோசைவிழவொளி] - *தேஷாம் புண்யாஹுகோஷோ஽த கம்ப்ரமதுரஸ்வந:*, அயோத்யாம் பூரயாமாஸ தூர்யநாதாநுநாதித: என்று, ஒத்துச்சொல்லுவார், ஸங்கீர்த்தனம்பண்ணுவார், பாடுவார், இயல்விண்ணப்பஞ்செய்வாராய், எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் தெரியாதபடி விரலிக்கொண்டெழுதிற தவநியையுடைய திருநாளில் ஆரவாரம். பாவியேன்! இத்தவநிசெவிப் பட்டால் கொண்டுமிளவன்றோ அடுப்பது! “இவ்விடம் பிள்ளைகொல்லி” என்று கூப்பிடுமா போலேகாணும் தவநியிருக்கிறது. அவ்வூரும் திருநாளும் அங்குள்ளார்படுகிறதும் கண்டு வைத்து இவனைக்கொண்டு புகுவாருண்டோ? [கொண்டுபுக்கு] - இவனை யறியாதிருக்க நீங்களை கொண்டுபுக்கு. [அழுதமென்மொழியாகி] - இவன்மொழி, கேட்டார்க்கு சித்யத்வத்தைக் கொடுக்குமே. இவ்வினிய பேச்சைக் கேளாதபடி பாக்யநீரைகளாவதே நீங்கள். அதாவது - அவ்வூரிலே புக்கபின்பு இவர்களுடன் வார்த்தைசொல்லத் தவிர்த்தாளாயிற்று. *மதுரா மதுராலாபா* என்னும்படி காணுபிருப்பது இதுகேட்க ஆசைப்பட்டிருக்குமவன் பெற்றுப்போனான். [மென்மொழி] - அம்ருதத்தில் வ்யால்ருத்தி, சீரவணயோக்யமாயிராதே அம்ருதம்; வேணுமாயில் ரஸ்யதைக்கு ஒருசொல்லுக்கு நிறுத்தது, மார்த்தவம் இதுக்கேயுண்டு இத்தனை, [நீருமக்

காசையின்றி யகற்றினீர்] - இவன்பேச்சுக் கேட்டுப்போருற நீங்களே உங்களுக்கு இவள் வற்புடாதபடி பண்ணினீர்களாள். [திமிர்கொண்டா லொத்துநிற்கும்] - *ஸ்தப்நோ஽ணி* என்னு மாபோலே, அநுபால்யவிஷயத்தை யநுபவிக்கவும்மாட்டாதே ஸ்திமிதைவரய் நில்லாகின்றான். *ஸ்தப்நோ஽ஸ்யத* என்றிறபடியே, பரிபூர்ணஜ்ஞானரைப்போலே மீராகின்றான் என்றும்மாம். [மற்றிவள்] - இவள்துக்குமேவே வார்த்தைசொல்லில். [தேவதேவபிரானென்றே] - இங்கே கண்டாலும் அயர்வறுமமரர்களைதிபதி யிங்கேவந்து ஸாலபனுனன்றாயிற்று இவன்புத்தி பண்ணுவது. நாயகனுடைய மேன்மைக்குத்தோற்றுவார்த்தைசொல்லுகிற இவளை மீட்கப் போமோ? [என்றேமியும்] - "அப்பெரியவன் இப்படி" ஸாலபனும் சிலவானுவதே!" என்று அந்த சிலவதனையச்சொல்லப்படுக்குத் தலைக்கட்டமாட்டாதே உதடுநெளிக்கும். உதடுநெளிக் கிற வாயோடே கண்கள் கீர்மல்க. [நெக்கு] - சிதிகிலுமாம். [ஓசித்து] - பாவசையாய். [கரையும்] மீராகாநின்றான். [நெக்கொசிந்துகரையுமே] - பெருநெய்ளத்தில் கரையானது நெயிழந்து ஓட்டுவிட்டொசிந்து பொசிந்து அவயவியாகாதபடி கரைந்துபோமாபோலே, ஓரவய வியாக்கிக்கொணவொண்ணாதபடி கரைந்துபோகாநின்றான்.

கரைகொள்பைம்பொழில்தன்பனைத் தொலைவில்லிமங்கலங்கொண்டுபுக்கு*

உரைகொளின் மொழியாகி நீருமக்காசையின்றியகற்றினீர்*

நிரைகொள்பெளவத்துச்சேர்ந்ததும் திசைஞாலம்தாவிபளந்ததும்*

நிரைகள்மேய்த்ததுமேபிதற்றி நெடுங்கண்ணீர்மல்கறிந்தமே.

(3)

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்துக்குக் கொடுபுகிற நீங்கள், திருச் சோலைமில் உள்ளிட்டுக்கொடுபோய்க் கெடுத்திகோள்! என்கிறான். [கரையென்று தொடங்கி] - திருப் பொருநற்கரையை விழுங்கிக் குளிர்ந்த திருச்சோலையையும் ச்ரமஹரமான நீர்நிலத்தையுமுடைய திருத் தொலைவில்லிமங்கலத்திலே கொண்டுபுக்கு. [உரைகொள் இன்மொழியாகி] - "ஒருத்திபேச்சே!" என்று நாடெல்லாம் உரைக்கும்படி யிருந்த இன்மொழியாகி. பொருளின்றி உரையே கொள்ளப்படும் மழலை வார்த்தை யுடையாள் என்றுமாம். [நிரைகொள்ளன்று தொடங்கி] - தன்னுடைய ஸந்திதாநத் தாலேகவித்துத் திரைமோதாநின்றள்ள திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளிப்படியும் திக்குக் களோடுகூடிய ஐகத்தையெல்லாம் அநாயாலேந வளர்த்து அளந்து கொண்டருளிப்படியும் பகமேய்த் தருளிப்படியுமாகிற ஆசிரிதார்த்தத்தப்ரவ்ருத்திகளையே அடைவுகெடச்சொல்லித் தன்கண்ணிற் பரம்பெல் லாம் நீர்மல்கப் பிதற்றவும்கடிமையன்றிக்கே நித்தும்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், திருநாளிலேதான் கொண்டு போகிறிகோள்: திருச்சோலை யுள்ளிட்டு இவளைக் கொண்டுபோய்க் கெடுத்திகோள்! என்கிறான். [கரைகொள் இத்யாதி] - திருப்பொருநற் கரையை விழுங்கிப் பார்து இருந்துள்ள சோலையையும் நீர்நிலங்களையும் உடைத்தான திருத்தொலைவில்லி மங்கலத்திலே இவளைக் கொண்டு புக்கு. போகிற நீங்கள் திருச்சோலையுடே கொண்டுமோகவேணுமோ? [உரைகொள் இன்மொழியாகி] - கேட்டாரடங்க "இது ஒரு பேச்சே!" என்று கொண்டாடும்படியான இவியமொழியை யுடையவள் என்னுதல்; அர்த்தத்தில் இழியவேண்டாதே, சப்தமே அமைந்திருக்கும் என்னுதல். "பாலேய்தமிழ் ரிசைகாரர் பத்தர்: பரவுமாயிரம்" என்று, நின்றார் நின்ற துறைகளிலே ஈடு படும்படி இருக்கை. மாற்றும் உரையும் அற்றபேச்சு என்னுதல். உரை என்று - மீராமாயணமாய், அது குத்துண்ணும்படி இருக்கும் என்னுதல். [உமக்காசையின்றி யகற்றினீர்] - அவ்வுரிலே கொடுபுகை யும், இவன்பக்கல் நசையறுகைபென்றும் பர்யாயமன்றே. இவளை வேண்டாஸ்யபிறே கொடுபுக்கது. [நிரைகொள் பெளவத்துச் சேர்ந்ததும்] - வ்யூஹவிபவங்களையும் இங்கே அநுபவிக்கும்படியிறே இவள் அவகாஹித்தது ஸ்வஸ்பர்சத்தாலே திரைக்கிளர்த்தியுயைடைத்தாய்க் களித்து வருகிற திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளிற்றும் பரமபதத்தைவிட்டு, ப்ரஹ்மாதிகள்குக்குரல் கேட்கைக்காக வந்துகிடக்கிற நீர்மையிலே சிதிகிலயாகாநின்றான். [திசைஞாலம் இத்யாதி] - "மஹாபலியாலே பூமி அபஹ்ருததவா யிற்று" என்று கேட்டவாறே அப்படுக்கையில் பொருந்தாதே, திக்குக்களோடேகூடிய பூமியை

அநாயாஸேந எவ்வே நடந்து கொண்டதும், அது பரதசையென்றும்படி கோபஸஜாதீயனாய்க் கைவிலே கோலைக்கொடுத்து “பக மேய்த்துவா” என்னலாம்படியான நீர்மையையும் அறுஸந்தித்து இப்படிப்பட்ட ஆச்சிதார்த் த்தப்ரவ்ருத்திகளை “ஐாமதக்க்யஸ்யஜல்பத:” என்கிறபடியே அடைவுகெடச்சொல்லி. [கெடுங்கண்ரீர்மல்க] - இக்கண்ணில் பரப்படைய நீர்மல்கும்படி. [நிற்குமே] - பிதற்றவும் கடிமையன்றிக்கே ஸ்தம்பதையாய் இராகின்றான்.

சுரு.—மூன்றும்பாட்டு. திருநாளிலேதான் கொண்டுபோகவேண்டினால், திருச்சோலை யுள்ளிட்டுக் கொடுபுகுவா ருண்டோ? என்கிறான்.

[கரைகொள்பைம்பொழில்] - திருப்பொருநற்கரையைப் பொழில் விழுந்தியிருக்கை. கரையைப் பொழில்கொண்டாப்போலே, இவனைக் குணங்கொண்டபடி. அத்திருச்சோலையை யங்களுடைய ஹிதவசகத்தாலே போர்த்துக்கொடுப்பாமன்றன்றோ இவன்நிலையை யங்களுடைய போர்க்கலாவது! பரந்த பொழிலையும் குவிரந்த நீர்நிலங்கையுமுடைய திருத்தொலைவில்லி மங்கலத்திலே கொடுபுகு. [உரைகொள் இன்மொழியாகை]-“பாட்டியே தேயேசமதுரம்” என்னும் ஸ்ரீராமாயணம் குத்துண்ணும்படியான பேச்சென்னுதல்; அத்தத்தி லீழியவேண்டாதே. “உரையேயமையும்” என்னும்படியான பேச்சென்னுதல். (பரவ்யுதா விபவங்கனையும் இங்கே யாதுபவிக்கும்படியிறே இவன் அவகாஹித்தது) “இதோருரையே - பேச்சே!” என்று நாட்டார் கொண்டாடும்படியான பேச்சென்னுதல். அப்பேச்சில் வாசியறிந்து அநுபவிக்க மாட்டாதே. நீங்களே யாசையின்றி அகற்றிவிடுகோள். [உரைகொள்இன்மொழி] - மாற்றும் உரையும்ற்ற பேச்சென்னுதல்; உரை - அடைவுசொல். [உமக்காசையின்றி யகற்றினீர்] - அவ்வுரிலே கொடுபுகுகையும், இவன்பக்கல் நசையறுகையென்றும் பரயாயழ். ஆயிட்டு “இவனைவேண்டா” என்றன்றோ கொடுபுகத்தென்கிறான். [திரைகொளித்தாதி] - ஸ்வஸந்திதா நத்தாலே கிளராகின்றள்ள திரைகளை யுடைத்தான திருப்பாற்கடலிலே ப்ரஹ்மாதிகள் கூக் குரல் கேட்கும்படியாகக் கண்வளர்ந்தகுவினதுவும், இவர்களார்த்திகேட்ட பின்பு இந்த்ராதி களுக்குக் குடியிருப்புப் பண்ணிக்கொடுக்க அடியிட்டபடியும். [திரைஞாலம்தாவியளந்ததும்] திக்குக்களோடே கூடின பூமியை இரப்பாளனாரீரந்து அநாயாஸேந வளர்ந்து அளந்தபடியும். [திரைஞாலம்தாவியளந்ததும்] - “இந்த்ராதிகளை ரக்ஷிக்கவேணும்” என்றாசையோடே காணும் பூமியைஅளந்தது. ஆசை - திக்கு. “இவன் திருவடிகளாலே நம்மை ஸ்பர்சிக்க வேணும்” என்றாசைப்பட்டுக்காணும் டிடக்கிறது பூமி. படுகை - உடைத்தாகை. பூமி யீனுடைய ஆசையாவது - திக்குப்பட்டிறேயிருப்பது. அவ்வளவன்றிக்கே, அறிவுகேட்டுக்குத் தகையான பகக்களோடே சேர்ந்து வர்த்தித்தபடியுமேசொல்லி யடைவுகெடக்கூப்பிட்டு. [கெடுங்கண்ரீர்மல்க] - இக்கண்ணில் பரப்படங்கலும் பரப்புமாற ஐவதத்தவமுண்டாவதே! [நிற்குமே]-பிதற்றவும் கடிமையன்றிக்கே, கண்ணீர்மல்குரை “ஸ்வஸந்தததை” என்னும்படி ஸ்தம்பதையாய் வில்லாகின்றான்.

நிற்கும்நான்மறைவாணர் வயற் தொலைவில்லிமங்கலம்கண்டபின்*

அற்கமொன்றுமறவுருள் மலிந்தநீர்க்கண் டரிவளன்னைமீர்!*

கற்றுகல்வியெல்லாம் கருங்கடல்வண்ணன்கண்ணிரானேன்றே*

ஒற்கமொன்றுமில்ள் உகந்துகந்துள்மகிழ்ந்துகுழையுமே.

(4)

சுரு.—நாலாம்பாட்டில், திருத்தொலைவில்லிமங்கலததையும், அவருள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஸம்ஷ்டியையும் யாதொருநாள் கண்டான், அன்றுதொடங்கித் தடைநிற்கைதவிர்த்தான் என்கிறான். [நிற்குமென்று தொடங்கி] - அபௌருஷேயமாய் நித்யமான வேதங்கள் தாங்களிட்ட வழக்காகையாலே வ்யாஸபதஞ்செழுத்த வஸ்வராயுள்ளவர்கள் அந்த வேதார்த்தபூதான ஸம்பெருமானப்பெற்று வாழுகிற திருத்தொலைவில்லிமங்கலததைக் கண்டபின் ஒன்றும் தடைநில்லாள்; அன்னமீர்! இவன்

நம்மைக் கைகடத்தாள்வீடுகோள். [கற்குமென்று தொடங்கி] - சொல்லுஞ் சொல்லெல்லாம் திருநாமங்களையாய்ச் சொல்லாநின்றான், வருத்தம் ஁ன்றும் இன்றிக் கே அததிருநாமங்களவழியே அவன் அழகையும் அவன்ருணங்களையும் அநுஸந்தித்து மேன்மேலென ப்ரீதையாய் அந்த:கரணமும் ப்ரீதாஸம் அந்த ப்ரீத்யதிசயத்தாலே அழியாநிற்கும்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், அவ்வுணையும் அங்குள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையும் கண்டபின், தடைநிற்கை தவிர்த்தான் என்கிறான். [நிற்கும் நான்மறை] - அபௌருஷேயமாய் நித்யமான வேதங்கள். [வாணர்] - வேதங்கள் தாங்களிட்ட வழக்காரச் செல்லுகையாலே வ்யாஸபதஞ் செலுத்தவல்லவர்கள். [வாழ்தொலை வில்லிமங்கலம்] - வேததாற்பரப்பூதனைக்கண்டு நித்யாநுபவம்பண்ணுகிறவூர். “ஸ்வாத்யாயாத் யோக மாவீத” என்னுமனவன்றிக் கே, “யோகாத் ஸ்வாத்யாயமாவீத” என்று ஆருடயோகராயிருக்கு மவர்கள். [கண்டபின்] - அவ்வுழரில் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் அவனுமான சேர்த்தியைக் காட்டிக்கொடுத்துக் கெடுத்திகோள். [அற்கமொன்றும் அறவுறான்] - அற்கம் - அல்குதல், அடங்குதல் தாயார்சொல் வழிவரு மத்தை ஒன்றையும் அறவிட்டான். [மலிந்தான் கண்டரிவள்] - இவளுடைய பகவத்ப்ராவண்யம் எனக்குத் தெரியாதபடி விஞ்சினுள்கிடிகோள் [அன்னையர்!] - மீட்கத்தேடுகிற உங்களோடு, இவள்கருத்தறிந்தேனாய்ச் சொன்ன என்னோடு வாசியில்லை தெரியாமெக்கு. நித்யஸூரிகள்யாத்ரை ஸம்ஸாரிகளுக்குத் தெரியி லன்றே நமக்கு இவள் அளவு தெரிவது? [கற்குங்கல்வி இத்யாதி] - சொல்லும் சொல்லெல்லாம் திருநாம மேயாய், இதுதன்னிலும், வடிவழகுக்கும் ஆச்ரிதபாரதந்த்ரயத்துக்கும் வாசகமான திருநாமங்களையே சொல்லாநின்றான். “க்ருஷ்ணானுகில் ஆச்ரிதபாதந்த்ரன்” என்று ப்ரஸித்தமிதே. [பிரான்] - உபகாரசலன். [என்றே ஒற்கமொன்றுமில்ன்] - திருநாமங்களை இடைவிடாதே சொல்லாநின்றால் இளைப்பு ஒன்று யின்றிக் கே இராநின்றான். ஒற்கம் - ஒல்குதல், அதாவது - ஒடுங்குதல், இளைப்பு. [உகந்து உகந்து] - திருநாமங்களின் வழியே அவன் அழகையும் குணங்களையும் நினைத்து மேன்மேலென ப்ரீதையாய், [உன் மகிழ்ந்து குழையுமே] - அந்த:கரண ப்ரீத்யதிசயத்தாலே ஆச்ரயம் அழியாநிற்கும்.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. அவ்வுணையும் அங்குள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையும் யாதொரு நாள் கண்டான், அன்றுதொடங்கித் தடைநிற்கை தவிர்த்தான் என்கிறான்.

[நிற்கும்நான்மறை] - நித்யமான நாலுவேதங்கள். நித்யத்வமாவது - பூர்வபூர்வோச் சாரண க்ரமத்தைப்பற்ற உத்தரோத்தரோச்சார்யமானத்வம். ஆகையாலே நித்யமானவேதம் அபௌருஷேயமானகையாலே நித்த்ரோஷமாயிருக்குமிதே. [வாணர்] - வ்யாஸபதஞ் செலுத்த வல்லராயிருப்பவர்கள். [வாழ்] - வேதார்த்தபூதனைக் கண்ணாலே கண்டு வாழாநிற்பவர்கள். [வாழ் தொலைவில்லிமங்கலம்] - வேததாற்பரப்பூதனைக்கண்டு நித்யாநுபவம்பண்ணுகிறவூர். “ஸ்வாத்யாயாத் யோகமாவீத” என்னுமனவன்றியே, “யோகாத் ஸ்வாத்யாயமாவீத” என்று ஆருடயோகராயிருக்குமவர்கள். [கண்டபின்] - அவ்வுழரில் வைஷ்ணவர்களும் அவனுமான சேர்த் தியைக் காட்டிக்கொடுத்துக் கெடுத்திகோள். [அற்கமொன்றும் அறவுறான்] - அற்கம் - அல்குதல், அதாவது - அடக்கம். நம் சொல்வழி வந்திருக்கும் இருப்புத் தவிர்த்தான். (தாயார் சொல்வழிவருமத்தை யொன்றையும் அறவிட்டான்.) [மலிந்தான்] - நம்மால் ஹிதஞ்சொல்லி மீட்க வொண்ணாதபடி மிக்கான். மீட்கைக்கு யோகவதைதயுமில்லாதபடியானான். [மலிந்தான் கண்டரி வள்] - இவளுடைய பகவத்ப்ராவண்யம் எனக்குத் தெரியாதபடி விஞ்சினுள்கிடிகோள். [அன்னையர்] - மீட்கத்தேடுகிறவங்களோடு, இவள்கருத்தறிந்தேனாகச் சொல்லுகிற என்னோடு வாசியில்லை தெரியாமெக்கு. நித்யஸூரிகள்யாத்ரை ஸம்ஸாரிகளுக்குத் தெரியிலன்றே நமக்கு இவள் அளவு தெரிவது! [கற்குமித்யாதி] - சொல்லும் சொல்லெல்லாம் திருநாமமேயாய், அது தன்னிலும் வடிவழகுக்கும் ஆச்ரிதபாரதந்த்ரயத்துக்கும் வாசகமான திருநாமங்களையே சொல் லாநின்றான். “க்ருஷ்ணானுகில் ஆச்ரிதபவ்யன்” என்று ப்ரஸித்தமிதே. [பிரான்] - அவ்வடிவழ கைத் தாழநின்று என்னை அநுபவிப்பித்த உபகாரகன். [என்றேயொற்கமொன்றுமில்ன்] - திரு நாமங்களை இடைவிடாதே சொல்லாநின்றால் இளைப்பொன்றுமின்றிக் கே பிராநின்றான். “ஹிதஹதெளர்ப்பலயத்தாலே திருநாமத்தை முட்டச்சொல்லமாட்டான்” என்றிராநிற்கச் செய்தே, வருத்தமறச் சொல்லாநின்றான். திருநாமத்தான் தரிப்பைக்கொடுத்துச் சொல்லுவித்

கும்போலேகாணும்; “பாடியினைப்பில” மிறே. ஒற்கம் - மிடி; இளைப்பின்றிக்கே பென்னுதல்; அன்றிக்கே, ஒற்கமாகிறது - ஒடுக்கமாய், தாய்மார்முன்பே “இப்படிசொல்லாரின்றோமே” என்னும் ஸஜ்ஜையின்றிக்கே பென்னுதல். [உகந்துகந்து] - திருநாமத்வாரா அவன்ஸெவத் தர்ய சிலாதிகளை யனுஸந்தித்து மேன்மேலென ப்ரகதயாகாசின்ருள். [உன்மகிழ்துகுறை யுமே] - அந்த:கரணப்ரீத்யதிசயத்தாலே ஆச்ரயம் அழியாநிற்கும்.

குழையும்வாண்முகத்தேழையுந் தொலைவில்லிமங்கலம்கொண்டுபுக்கு*
இழைகொள்சோதிச்செந்தாமரைக்கண்பிரான் இருந்தமைகாட்டினீர்*
மழையெய்தாலொக்கும் கண்ணநீரினெடு அன்றுதொட்டும்மையாந்து* இவள்
நுழையும்சிந்தையன் அன்னைமீ! தொழுமத்திசையுற்றுநோக்கியே. (5)

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், இவளுடைய ஸ்வபாவத்தை அறிந்துவைத்து, இவளைத் திருத்தொலை வில்லிமங்கலத்திலே கொடுபுக்கு எம்மெருமானுடைய அழகைகாட்டிக்கொடுத்துக் கெடுத்திகொள் என்கிறாள். [குழையுமென்று தொடங்கி]-தன்னுடைய மார்த்தவத்தாலே நையும் ஸ்வபாவையாய் நிரதி சயதீப்தியுத்தமான திருமுகத்தை யுடையளாய் அதிசயஸ்யுமாயிருக்கிற இவள் திருத்தொலைவில்லி மங்கலத்திலே கொண்டுபுக்கு வேறு ஓர் ஆபரணம் வேண்டாதே தானே ஆபரணமான தேஜஸ்சை யுடையனாப்ச் சிவந்ததாமரைப்பூப்போலேஇருக்கிற திருக்கண்களையுடையனாய்க் கண்களைக்காணவே அறிந்துகொள்ளலாய்படியான தண்ணளியையும் உடையனாயிருக்கிறவனுடைய, ஒருவர்க்கும் கோசர மன்றிக்கேமிருக்கிற இருப்பில் அழகையும் நீங்களை காட்டிக்கொடுத்தினோள். [இழைகொள்சோதி] - ஆபரணத்தின்ஒளி தன்னுள்ளே அடங்கின சோதி என்றுமாம். [இருந்தமை] - அவன்படிக்கை எல்லாம் என்றுமாம். [மழையெய்தாலென்று மேலுக்கு] - அன்னைமீ!வாஷ்தாரைபோலே மிக்கிருந் துள்ள கண்ணநீரோடே அன்றுதொடங்கி மயங்கி அவ்விருப்பிலும் பகவத்குணங்களிலே உட்புகாநின்ற சிந்தையையுடையளாய்த்திருத் தொலைவில்லிமங்கலத்தின் திக்கை ஏகாக்ரமித்தையாய்க்கொண்டு நோக்கி அபிநீவேசத்தாலே தொழாநிற்கும்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், இவள்ஸ்வபாவத்தை அறிந்துவைத்து, தேவபிரானுடைய அழகைக் காட்டிக் கெடுத்திகொள் என்கிறாள். [குழையும் வாண்முகத்தேழையுந்] - ஒரு ஸம்சலேஷனிச்சலேஷம் வேண்டாதே, ஸ்வபாவஸித்தமான மார்த்தவத்தாலே நையும் ஸ்வபாவையாய், “உகந்துகந்துன்மகிழ்ந்து குழையும்” என்கிற பகவததுபவத்தாலே ஒளியையுடைத்தான முகத்தை யுடையளாய், “கிடையாது” என்றாலும் மீளமாட்டாத சாபலத்தையுடையவளை; பெருக்காற்றிலே கொடுபுகுவாரைப்போலே திருத்தொலை வில்லிமங்கலத்திலே கொடுபுக்கு, அதுதனக்குமேலே ஆழங்காலிலே கொடுபுகுவாரைப்போலே அங்கிருந்தஇருப்பைக் காட்டினீர். [இழைகொள்சோதி] - ஆபரணங்களினுடைய ஒளியை யுடைத்தா யிருக்கை என்னுதல்; வேறு ஆபரணம் வேண்டாதே தானே ஆபரணமான தேஜஸ்சென்னுதல்; ஆபரண வெளி தன்னுள்ளே அடங்கும்படி இருக்கும் சோதி என்னுதல். [செந்தாமரைக்கண்] - லிகாஸம், செவ்வி, குளிர்ந்தி நாரற்றம் இவற்றுலே தாமரையை ஒப்பாகச்சொல்லாயிருக்கும் திருக்கண். அக வாயில் தண்ணளிக்கு ப்ரகாசகமான கண்கள். [பிரான்] - “பக்தாநாம்” என்கிறவடிவு. [இருந்தமை காட்டினீர்] - கிடையைக்காட்டுதல்; கின்றமையைக் காட்டுதல் அன்றிக்கே, இருந்தபடியைக் காட்டினீர் கோள். கிடந்தானாகில், “கிடந்ததோர் கிடக்கை” என்பர்கள்; கின்றானாகில், “கிடையாரகின்றான்” என்பர்கள்; இருந்தானாகில், “பிரானிருந்தமைகாட்டினீர்” என்பர்கள்; இருந்தபடியே உத்தேச்யமா மித் தனை. [காட்டினீர்] - தானே கண்டு மீளவொட்டாதே. “நோக்கிருந்தபடி கண்டாயே! முனுவகிருந்தபடி கண்ணாரையுடையளாயிராகின்றான். காட்டின உங்களைப்போலே குறியழியாதே இருக்கிறாளா? “ரணம்” என்றவிடத்தை முதலிக்கிறாள்:—[அன்று தொட்டும்] - நீங்களுக்காட்டின அன்று தொடங்கி. [மையாந்து] - மயங்கி. “குழையும்” என்றவிடத்தை முதலிக்கிறாள்:—[இவள் நுழையும் சிந்தையன்], அவன் குணங்களிலே உட்புகாநின்ற நெஞ்சையுடையவன். ஸ்வரூபத்தையும் ஆத்மகுணத்தையும்ஒழிய

வடிவழகிலே இடங்கொள்ளாவின்றான். [அன்னமீர்] - இவனை மீட்கப்பார்க்கிறவனவிறே உங்களது, [அத்திசையுற்று நோக்கி - தொழும்] - அவ்வழியின் திசைகை ஏகாட்சித்தையாய் நோக்கித் தொழாவின்றான்.

௭௫.—அஞ்சரம்பாட்டு. இவன்ஸ்வபாவத்தை யறிந்துவைத்து, தேவபிராணுடைய அழகைக் காட்டிக் கெடுத்திகேள் என்கிறான். அன்றியே, அங்ஙனில் வர்த்திப்பார்படியைக் காட்டினால், அவர்கள்ஜீவாததையும் இவனுக்குக் காட்டிக்கொடுக்கவேணுமோ? என்கிறு ளென்றுமாம்.

[குழையுமித்பாதி] - ஒரு ஸம்ச்சேஷமும் வேண்டாதே ஸ்வபாவஸித்தமான மார்த்தவத் தாலே நையும் ஸ்வபாவையாய், “உகந்துகந்து உள்மகிழ்ந்துகுழையும்” என்கிற பகவதது பகத்தாலே ஒளியையுடைத் தானமுகத்தை யுடையவளாய், “நிடையாது” என்றாலும் மீள மார்ட்டாத சர்ப்பலத்தை யுடையவளை. [தொலைவில்லிமங்கலங்கொண்டுக்கு] - பகவத்பரிக்ர ஹமான தேசத்திலே, கொடுபுகத்தவிராதபின்பு, ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே:மேன்மையைக் காட்ட வன்றே அடுப்பது! நீர்மைக்குளக்கைவிடத்தே கொடுபுகுவாருண்டோ? வான் - ஒளி. [இழைகொள்சோதி] - ஆபரணங்களின்றுடைய ஒளியை யுடைத்தா யிருக்குமென்னுதல், வேறோரபரணம் வேண்டாதே தானே யாபரணமான தேஜஸ்ஸு என் னுதல்: ஆபரணவொளி தன்னுள்ளேயடங்கும்படியான ஸ்வாபரவிகமான புகரென்னுதல். [செந்தாமரைக்கண்பிரான்] விகாஸாதிகளுக்குத் தாமரையை ஒப்பாகச் சொல்லலாயிருக்கிற திருக்கண்கள். அகவாயில் தண்ணளிக்கு ப்ரகாசகமான திருக்கண்கள். [பிரான்] - *பக்தாநாம்* என்கிற வடிவு. [இருந் தமைகாட்டினீர்] - நீங்கள் கெடுத்திகேள். இவளறியாத வீஷ்ணுங்களும் நீங்களே காட்டிக் கொடுத்துக் கெடுத்திகேள். [இருந்தமை] - இருப்பில் வீறு அங்கே பர்யவளிதம் போலே. நின்றானால், “நிலையாவின்றான்” என்பர்கள்; இருந்தானால் “இருந்தமைகாட்டினீர்” என்பர் கள்; கிடந்தானால் “கிடந்ததோர்கிடக்கை” என்பர்கள்; அவன்ஸ்வபாவத்தைக் காட்டினி கேள் என்றுமாம். [காட்டினீர்] - நோக்கிருந்தபடி கண்டாயே, முறுவலிருந்தபடி கண்டாயே யென்று. இப்போது அதுக்கு வந்ததென்? என்னில்; [மழைபெய்தாலொக்கும் கண்ணீரினோடு] கண்டவநந்தரம் வர்ஷதாரைபோலே கண்ணீர் வெள்ளமிடுகிறபடி பாரிகேள்! ஆனவந்தார் மணக்கால்சுப்பிபக்கவிலே எம்பெருமானைக் கேட்டவநந்தரம், “உபாயம் இதுக்குமேலில்லை: இவ்வீஷ்ணுத்தை இப்போதே ஸாக்ஷாத்கரிக்க விரவில்கையோ?” என்றாராம். அப்படி கண்ட வநந்தரம் கண்ணீர் வெள்ளமிடப்புகுதத்தனை. “ஏழை” என்ற இடத்தை மூதலிக்கோள்:— [அன்றுதொட்டும்] - நீங்கள் காட்டின அன்று தொடங்கி. [மையாந்து] - மயங்கி. “குழையும்” என்கிறவிடத்தை மூதலிக்கோள்:— [இவன் குழையும் சிந்தையன்] - அவன்குணங்களிலே உட் புகாமின்ற நெஞ்சையுடையவன். ஸ்வரூபத்தையும் ஆத்மகுணத்தையும் ஒழிய வடிவழகிலே இடங்கொள்ளா வின்றான். அங்கே கழித்து நின்று, “இதொருவடிவழகே! இதோரொப்பகையே! இதொரு கண்ணமகே!” என்று இடங்கொள்ளா வின்றான். [அன்னமீர்] - இவனை மீட்கப் பார்க்க றவனவிறே யங்களது. [தொழும்] - *ஏகஸ்த்திஹிருதயா நூநம் ராமமேவாநுபச்யதி* என்கிற படியே, அத்திக்கை மறுபாடுவாய்பார்த்துத் தொழாநிற்கும். இவன்தொழிலும் ஒரு திக்குப் பட்டல்லதிராது காணும்.

நோக்கும்பக்கமெல்லாம் கரும்பொடுசெந்தெலோங்குசெந்தாமரை*

வாய்க்கும்தன் பொருநல் வடகரைவண் தொலைவில்லிமங்கலம்*

நோக்குமேலத்திசையல்லால் மறுநோக்கிலன்வைகல்நாடொறும்*

வாய்க்கொள்வாசகமும் மணி வண்ணன் நாமமேவெளன்னைமீர். (6)

௭.—ஆறும்பாட்டில், இக்கலக்கத்திலும் திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்தை நோக்கினானால் மற்று ஓர்இடமும் நோக்காள் என்கிறான். [நோக்கும் பக்கமெல்லாம்] - பார்த்தயார்த்த இடமெல்லாம். [வாய்க்கும்] - ஸம்ருத்தயாகை. [நோக்குமேல்] - நோக்க கடிமையாவில். [வவகல் நாடொறும் என்று

மேலுக்கு) - என்றும்ஒக்க நிரந்தரமாக இவள் பகவத்கௌந்தரயாதிகளாலே வித்தைபாகையாலே வாயில்புறம்பமே சொல்லும் திருநாமமே. [வைகல் நாடொறும்] - தாழ்த்துவிடிகிற நாள்தோறும் என்றும்மாம். அன்னைமீர்! என்ற ஸம்போதநத்துக்குக்கருத்து - ஒருத்தியடிகண்டுகோளே! என்றிது.

இ.—ஆறும்பாட்டில், கலக்கத்தாலே முதலிலே பார்க்கமாட்டாள், பார்த்தாளாகில் மற்று ஓர் இடமும் நோக்காள் என்கிறாள். [நோக்கும் பக்கமெல்லாம்] - பார்த்த பார்த்த இடமெல்லாம். “பொருநல்-நோக்கும் பக்கமெல்லாம்” என்று பாடுவாருமுண்டு. கரும்புக்கும், அத்தோடேகூட எழுந்த செந்நெலுக்கும், செந்தாமரையானது நிழல் செய்யாநின்றது; “உரம்பெற்ற மலர்க்கமலம் உலகனந்த சேவடி போல் உயர்ந்து காட்ட” என்கிறபடியே. [வாய்க்கும்] - ஸம்ருத்தமாம் என்னுதல், இட்டதெல்லாம் சதசாகமாகப்பண்ணுக்கும் என்னுதல். சீரமஹரமான திருப்பொருநலின் வடகரையிலே, நகரங்களுக்குண்டான சிறப்புக்களில்ஒன்றும்குறைபாத அந்தவூரை. [நோக்குமேல்] - முதலிலே பார்க்கமாட்டாள்; பார்த்தாளாகில், அத்திக்கையல்லால் வேறு ஒரு திக்கை நோக்குகிறாள். [வைகல் நாடொறும்] - கழிகிறநாள்தோறும் என்னுதல், தாழ்த்துவிடிகிற நாள்தோறும் என்னுதல். [வாய்க்கொள் வாசகமும்] - சொல்லும் வார்த்தையும். [மணிவண்ணன் நாமமே] - குணவிஷயமாதல், விபூதிவிஷயமாதல் அன்றிக்கே, அழகுக்கு வாசகமான திருநாமங்களே இவள் சொல்லுகிறது. [அன்னைமீர்] - இவ்விஷயத்திலே இவள் அவகாஷித்தபடி கண்டுகோளே.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. தெளர்ப்பல்யத்தாலே முதலிலே பார்க்கமாட்டாள், பார்த்தாளாகில் மற்றோரிடமும் பாரா னென்கிறாள்.

[நோக்கும் பக்கமெல்லாம்] - பார்த்தபார்த்தவிடமெல்லாம். “திருப்பொருநல் நோக்கும் பக்கமெல்லாம்” என்று பாடுவாருமுண்டு. [கரும்பு இதயாதி] - கரும்பும், அத்தோடேகூட இசைவளருகிற செந்நெலும், இரண்டுக்கும் நிழல்செய்கிற செந்தாமரையும். [வாய்க்கும்] - ஸம்ருத்தமாமென்னுதல், இட்டதெல்லாம் சதசாகமாகப்பண்ணுக்குமென்னுதல். (அதாவது - பஹுவாகவுண்டென்னுதல், ஒன்றுதானாமென்னுதல்.) [தண்பொருநல்இதயாதி] - சீரமஹரமான திருப்பொருநல்வடகரையிலேவான ஐச்வர்யத்தையுடைய தொலைவில்லிமங்கலம். [நோக்குமேல்] - முதலிலேநோக்க சக்தையல்லள்; வருந்திப் பார்த்தாளாகில் அத்திக்கையொழிய முகமெடுத்துப் பார்க்கிறாள். [வைகல்நாடொறும்] - கழிகிறநாள்தோறும். [வாய்க்கொள்வாசகமும்] - வாயாலே சொல்லுகிற சொலவும். [மணிவண்ணன்நாமமே] - வடிவழகுக்கு வாசகமானவற்றையே சொல்லாநின்றாள். குணவிஷயமாதல் விபூதிவிஷயமாதலன்றிக்கே, வடிவழகுக்குத் தோற்றமை தோற்றச் சொல்லாநின்றாள். இவள்நிலைபொது? நம்நிலையெது? உங்களது ஸ்வரூபஜ்ஞமும், இவளது ரூபஜ்ஞமும்.

அன்னைமீர்! அணிமாமயில் சிறுமாலினென் நம்மைக்கைவலிந்து*

என்னவார்த்தையும்கேட்டுருள் தொலைவில்லிமங்கலமென்றல்லால்*

முன்னம்நோற்றவிதிகோலே முகிலவண்ணன்மாயங்கொலோ?*

சின்னமும்திருநாமமும் இவள்வாயனகன் திருந்தவே. (7)

ஓ.—எழும்பாட்டில், எம்பெருமானுடைய சிற்றங்கனும் திருநாமங்களுமடைய இவள்வாயிலே பட்டயின்பு நிறம்பெற்றன என்கிறாள். [அன்னைமீர் என்று தொடங்கி] - அன்னைமீர் அழகிய மாணவனுடைய மயில்போலே இருக்கிற இச்சிறுப் பெண்பிள்ளை நம்மைக் கைகடந்து அந்தரங்கையாகக்கொண்டிருக்கிற நான் சொல்லிலும் திருத்தொலைவில்லிமங்கலம் என்னையொழிய மற்றொன்றும் கேளாள். ‘எனவார்த்தை’ என்றது - ஏதேனும் ஒருவார்த்தையாகிலும் கேளாள் என்றுமாம். [முன்னம் நோற்ற விதிகொலோ? முகிலவண்ணன் மாயங்கொலோ?] - மணிபெண்ணின் பாக்யபலமோ! எம்பெருமான் தன்வடிவழகைக் காட்டிப் பன்னினை ஆச்சரியமான செயலோ! [அவன் சின்னமுமென்று

திருந்துவேதமும்வேள்வியும் திருமாமகளிரும்தாம்* மலிந்
திருந்துவாழ்பொருநல் வடகரைவன்தொலைவில்லிமங்கலம்*
கருந்தடங்கண்ணிகைதொழுத அந்நாள்தொடங்கியிந்நாள்தொறும்*
இருந்திருந்தாவிந்தலோசன! என்றென்றேதைந்தீரங்குமே. (8)

ஒ.—எட்டாம் பாட்டில், திருத்தொலைவில்லிமங்கலம் திருவடிதொழுத அன்றுதொடங்கி இன்றளவும் பிராட்டிக்கு உண்டான சைதில்யத்தைச் சொல்லுகிறாள். [திருந்து என்றுதொடங்கி] - அங்குள்ளார் பரிசுரவழிக்கையாலே நிறம்பெற்ற வேதமும், வைதிகஸமாராதநங்களும், பெரியபிராட்டியாரும் தானும் ஸம்ருத்தமாயிருந்து வாய்க்கிற திருப்பொருநல்வடகரையான திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்தை; வேதமும் வைதிகஸமாராதநங்களும் அத்தால்வந்த ஸம்பத்துமானவை மிக்கிருந்து வாழ்ந்துசெல்லுகிற திருத்தொலைவில்லிமங்கலம் என்றுமாம். [கருந்தடங்கண்ணி கைதொழுதவநாள் தொடங்கி மிந்நாள்தொறும்] - கறுத்தும் பெருத்திருக்கிற திருக்கண்களையுடைய இவள் திருவடிதொழுத அன்று தொடங்கி இன்றளவும் நெடும்போதுகூடி வருந்தி அரவிந்தலோசன என்று இப்படி நீரத்தரமாகச் சொல்லி அவ்வழியாலே அவனுடைய அழகையும் குணங்களையும் நினைத்து சிதிலையாய் நோவுபடா தினாள்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், திருத்தொலைவில்லிமங்கலம் திருவடிதொழுத அந்நாள்தொடங்கி இன்றளவும் உண்டான இவளுடைய சைதில்யத்தைச் சொல்லுகிறாள். [திருந்துவேதமும்] - வேதம் கட்டளைப்பட்டது அவ்வூரார் பரிசுரவழித்தபின்பாயிற்று. “ஸ்வரூபம் ஐஞாநமாத்ரம்” என்கிற ச்ருதிகள், ஐஞாந்ருத்வ ச்ருதிகள், பேநாபேத ச்ருதிகள், ஸகுணச்ருதிகள், நிர்க்குணச்ருதிகள் இவையடங்கவிஷய விபாகத்தாலே ஒருங்கவிட்டுக்கொண்டு இருக்குமவர்கள். [வேள்வியும்] - வைதிகஸமாராதமும். [திருமாமகளிருந் தாம் மலிந்திருந்துவாழ்] - ஆராத்யரான பெரியபிராட்டியாரும் தானும் ஸம்ருத்தமாயிருந்து வாழுகிற ஊரை. வேதமும் வைதிக ஸமாராதமும் அதின் ப்பலமான ஸம்பத்துமானவை மிக்கிருந்துவர்த்திக்கிற ஊரை யென்றுமாம்; தாம்என்றது - கீழ்ச்சொன்னவைதாமென்கை. [கருந்தடங்கண்ணி] - கண்ணழகுக்கு அஸிதேகூணையோடு ஒக்கும். [தடங்கண்ணி] - அவளில்காட்டில் வ்யாவருத்தி; அவளை அநுபவிக்கையாலே வந்ததிறே அவளுக்கு. அம்மிதுநத்தை அநுபவிக்கும் ஏற்றம் உண்டிறே இக்கண்ணுக்கு. இவள் கருந்தடங்கண்ணி, அவள் அரவிந்தலோசனன் [கைதொழுத இத்யாதி - திருவடிதொழுத அன்றுதொடங்கி இன்றைவரையும் என்னுதல்; அன்றுதொடங்கி இக்காலமெல்லாம் என்னுதல் [இருந்திருந்து அரவிந்தலோசனவென்று] - ஒருகால் “அரவிந்தலோசன” என்னும்போது, நெடும்போதுகூடிப் பெருவருத்தத்தோடே சொல்லவேண்டியிருக்கை. [என்றென்றே] - இருக்கமாட்டாதே நிரந்தரமாகச் சொல்லாவின்றாள். அவ்வழியாலே அழகையும் குணங்களையும் நினைத்து நையாவின்றாள். [இரங்குமே] - சரீரத்தனவன்றிக்கே நெஞ்சம் சிதிலமாகாவின்றது.

ஈ.—எட்டாம்பாட்டு. அவ்ஹரைத் தொழுத அன்றுதொடங்கி இன்றளவும் உண்டான இவளுடைய சைதில்யத்தைச் சொல்லுகிறாள்.

[திருந்துவேதமும்] - வேதம் கட்டளைப்பட்டது அவ்வூரிலுள்ளார் பரிசுரவழித்த பின்பாயிற்று. ஸ்வரூபம் ஐஞாநமாத்ரமென்கிற ச்ருதிகள், ஐஞாந்ருத்வச்ருதிகள், பேநா பேத ச்ருதிகள், ஸகுணச்ருதிகள் நிர்க்குணச்ருதிகள் இவையடங்க விஷயவிபாகத்தாலே ஒருங்கவிட்டிருக்குமவர்கள். [வேள்வியும்]-வைதிகஸமாராதமும். கற்றகல்வி அநுஷ்டாந சேஷமாயிருக்கிறபடி. திருமாமகளிருந்தாம்]-ஆராதகருடைய பெளஷ்கல்யம் இருக்கிறபடி. [திருமாமகளிரும்]-ஸம்பத்தும் ('தாம்' - வேதமும், வைதிகக்ரீடையும், ஸ்ரீ லைஷ்ணவ ஸம்பதபீவர்த்தகையான லக்ஷ்மியமாகிற தாங்கள் பகவாதஸம்சலேஷத்தாலே அபிவருத்தியுடையராய் ப்ரதிஷ்டிதராயிருந்து வாழுகிற.) அன்றிக்கே, ஆராத்யரான பிராட்டியும் அவனுமாகவுமாம். தாம் - தான். ப்ரமாண ப்ரமேய ப்ரமாதாக்கள் குறைவற்றுவர்த்திக்கிற தேசம். (ப்ரமாதாக்கள் - அர்த்தாத் ஷித்தம்.)

[மலிந்திருந்து] - பரமபதத்தில் உள்வெதுப்போடேபோலே யாகாதே இருப்பது. [பெருகால் வடகரை] - விரைவுக்கு அக்கரை என்னுமாபோலே. [கருத்தடங்கண்ணி] - கண்ணிற்குக்கு அளிதேயுக்கையோடொக்கும். [தடங்கண்ணி] - அவளிற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி. அவளையருப விக்மைபால் வந்ததிதே யவனுக்கு; அவளிற்காட்டில் வற்றமுண்டிதே, அம்மிதூத்தையருப விக்மைபாலே இவன்கண்ணுக்கு தொழும்போதும் வடிவமகியராயிருப்பார் தொழவேறு மாகாதே. [கைதொழுத அந்நாள் தொடங்கி] - திருவடிதொழுத அன்றுதொடங்கி இன்றள வும்வர என்னுதல்: தன் லத்தையுண்டான அன்று தொடங்கி இன்றளவும்வர என்னுதல். *அஸங்கீவ*, "அன்றுநான்பிறந்திலேன்," இதிலே மூன்புத்தையிலே. அவன்கையிலு மன் றிம்கே, பிறர்கையிலு மன்றிக்கே தன் கையதாயிருந்தபடி என் தான் தன்ஸத்தை "தொழு தெழு"விறே. [இருத்திருந்து அரவிந்தலோசன என்றென்றே] - ஒருகால் "அரவிந்தலோசன" என்னும்போது, நடுவே பதின்கால் பட்டைப்போதிசேரது அவிழ்க்கவேணும்- [என்றென்றே "தொளர்ப்பல்லயத்தாலே சொல்லமாட்டானே?" என்றிருக்கச் செய்தே, சொல்லித் தலைக்கட்டா ரின்றான். அவன் அரவிந்தலோசனன்: இவன் கருத்தடங்கண்ணி. இருவரும் ஒருமுகத்திலே காணும் அகப்பட்டு. [நாந்திரங்குமே]-சுதிலையாய் அழியாநின்றான். சரீரத்தளவுமன்றிக்கே, நெஞ்சம் சிதிலமாகாநின்றது. இரக்கம்-சடுபாடு.

இரங்கிநாடொறும்வாய்வெரீஇ இவன்கண்ணீர்களலமர*

மரங்களுமிரங்கும்வகை மணிவண்ணவோவென்றுகூவுமால்*

தூரங்கம்வாய்பிளந்தானுறை தொலைவில்லிமங்கலமென்று* தன்

கரங்கள்கூப்பித்தொழும் அவ்வூர்த்திருநாமங்கற்றதற்பின்னையே. (9)

ஒ.—ஒன்பதாம் பாட்டில், இப்பென்பிள்ளையுடைய மனோவாக்காயங்கள் மூன்றும் எம்பெருமான் பக்கலிலே மிகவும் ப்ரவணமாயிற்றின என்கிறான். [இரங்கியென்றுதொடங்கி] - இவன் நாள்தோறும் நோவுபட்டு எம்பெருமானுடைய குணங்களை வாய்வெருவி மிகவும் கண்ணீர்கள்பாய மரங்களும் இரங்கும்படி திருநாமத்தைச்சொல்லிக் கூப்பிடாநின்றான். [தூரங்கமென்று தொடங்கி] - கேசிறந்தா வான க்ருஷ்ணன்வர்த்திக்கிற தேசம் என்று தன்னுடைய அழகிய கைகளைக் கூப்பித்தொழும் திருத் தொலைவில்லிமங்கலம் என்னக் கற்றபின்பு. அவ்வூர்த் திருநாமம் என்பானென்? என்னில்; பெண் பிள்ளை "திருத்தொலைவில்லிமங்கலம்" என்றால் உள்ளஇலிமை, தன்வாயாலே சொன்னவிடத்திற் பிறவாமையாலே.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், இவன்மனோவாக்காயங்கள், முதலிலே தொடங்கி அவன்பக்கலிலே ப்ரவணமாயிற்றின என்கிறான். [இரங்கி] - மனஸ் = நெகிழ்ந்து. [நாடொறும் வாய்வெரீஇ] - அக வாய் அழிந்தவழிபுக்குப் போக்குவிடு இருக்கிறபடி. [நாடொறும்] - வாஸகையே உபாத்யாயராகச் சொல்லுமதொழிய, உணர்த்தியோடே சொல்வது ஒருகாணும்இல்லை. 'நாடொறும் வாய்வெரீஇ' என்றது - பொய்க்நின்றஞானந்தொடங்கி இவ்வளவும் வரக் கூப்பிட்ட கூப்பிட்டையிறே. [இவன் கண்ணீர் களலமர] - கண்கள் வாய்வெருவுகிறபடி. கண்ணுலே போக்குவிடுகிறபடி. [மரங்களுமிரங்கும்வகை] - அசித்தகம்பமான ஸ்த்தாவரங்களும் இரங்கும்படியாயிற்று, இவன் ஆர்த்தத்தவரி. "அபிவ்ருகா பரிமலாநா" என்று ராமவிச்வேஷத்தில் பட்டது அடங்க இவன்பேச்சிலே படாநின்றன. [மணி வண்ணவோவென்று கூவுமால்] - வடிவங்குக்கு வாசகமான திருநாமத்தையே சொல்லாநின்றான். நீல மணிபோலே குளிர்ந்திருக்கிற நிகுறத்தையுடையவனே! என்னுநின்றான். [தூரங்கமென்று தொடங்கி] - கேசிறந்தாவான க்ருஷ்ணன், அவதாரத்தில் பிற்பாடருடைய விரோதிகளைப் போக்குகைக்கு ரித்யவாஸம் பண்ணுகிற திருத்தொலைவில்லிமங்கலமென்று. [தன் கரங்கள் கூப்பித்தொழும்] - "இவன்தொழுவித்துக் கொள்ளுமவன்" என்றிருக்கிறான் தோழி. அத்தலை இத்தலையாவதே! என்கிறான். இதுதான் என்று தொடங்கி? என்னில், [அவ்வூர்த்திருநாமங்கற்றதற்பின்னையே] - வார்த்தைசொல்லக் கற்றபின்பு. திரு நகரியிலுள்ளார் "திருத்தொலைவில்லிமங்கலம்" என்றாயிற்று வார்த்தைகற்பது; கோயிலில் உள்ளார்

“கோயில்” என்றும், “பெருமான்” என்றும் கற்குமாபோலே. அவ்வூர்த்திருநாமம் எங்கிறது - இவன் வாயால் “திருத்தொலைவில்லிமங்கலம்” என்றமையில் உள்ள இனிமை, தான்சொன்னால் பிறவாமையாலே.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. இவன் மனோவாக்காயங்கள் முதலிலே தொடங்கி அவன் பக்கலிலே ப்ரவணமாபீற்றின என்கிறான்.

[இரங்கி] - நெஞ்சுழிந்து. [வாய்வெரீஇ] - அடியற்ற பேச்சாயிரா கின்றது. *விசிந்த்ய வாசா ப்ருவதீ தமேவ* என்னுமாபோலே மாஸ்ஸஹகாரயின்னிக்கேயிருக்கை. [நாஸ்தொறும்] - மயர்வறமதிறல மருளப்பெற்றவன்றே அறிவுகேடும் குடிபுருந்ததுகாணும். பத்திரபாபந் ஜ்ஞாகமிதே பெற்றது. [இவன் கண்ணீர்களலமர] - கண்கள் வாய்வெருவுகிறபடி. நாடொறும் வாய்வெரீஇ யென்றது, பொய்க்கின்ற ஞானந்தொடங்கி இவ்வளவுமவரக் கூப்பிட்ட கூப்பிட் டையிறே. [மரங்களுமிரங்கும்வகை] - சேதநாகேதநவிபாகமற அழிபும்படி. காணும், இவன் வாய்விட்டுக் கூப்பிடும்படி. ஏம்பாரை “மரங்களுமிரங்கக் கூடுமோ?” என்று கேட்க, “இது அருளிச்செய்த என்று தொடங்கி எத்தனை பாவசத்தி யில்லாதார் வாயிலே பக்கதென்று தெரியாது; இங்ஙனே யிருக்கச் செய்தே, பமலியமாதி க்ரமத்தாலே பதஞ்செய்யப் பார்த்தாலும் சுக்கான் பருக்கைபோலே நெகிழாதேயிருக்கிற நெஞ்சுகளும் இன்று அழிகிறபடிகண்டால் ஸமகாலத்தில் மரங்கள் இரங்கச் சொல்லவேணுமோ?” என்றருளிச்செய்தார். “மரங்கணின் று மதுநாரைகள் பாயும் மலர்கள் வீழும் வளர்கொம்புகள் தாழும்” என்று அவதாரத்தில் திருக் குழலோசையிற்பட்டதெல்லாம் இவ்வார்த்தநாதத்திலே படுமாயிற்று; *அழிவ்ருகா: பரிம் லாநா:*

என்று, ராமவிச்சேஷத்தில் பட்டதெல்லாம் இவன்பேச்சில் படாசின்றன. பகவத் குணங்களிலும் குணநிஷ்டடர்பாகர மழிக்கும்போலே. [மணிவண்ணவோவென்று கூவுமால்]- இவனையோதான் நீங்கள் மீட்கப்பார்க்கிறது! வடிவழகைச் சொல்லியன்றோ கூப்பிடுகிறது. [துரங்கமித்யாதி] - பண்டு உபகரித்தவன் இப்போது உபகரிக்கைக்கு வந்திருக்கிற தேசம். கேசிவாரை அநாயாலே கிழித்தவன் வர்த்திக்கிறஇடம். [தொலைவில்லிமங்கலமென்று தன் கரங்கள் கூப்பித்தொழும்] - (அத்தலைபித்தலையாவதே! என்கிறான்.) தன்னாரின்பேரைச்சொல்ல எல்லாரும் கையெடுக்கும்படி பிறந்தவன்சுமீர் தான் அவனுரைச் சொல்லித் தொழுகிறான்: இக்கைகண்டார் தொழமத்தனையென்றுபோலேகாணும் இவளிருப்பது. தான் தொழுவது ஸ்த்ரீத்வத்துக்குப் போராதிதே. இதுதான் என்று தொடங்கி? என்னில், [அவ்வூர்த் திருநாமம் கற்றதற்பின்னாலே] - இவன் சொற்கற்றபின்பு. திருநகரியிலுள்ளார் சொற்கற்பது “திருத் தொலைவில்லிமங்கலம்” என்றுபோலே காணும். இவன் பேசுக்கற்கையென்றும், திருநாமஞ் சொல்லுகையென்றும் இரண்டில்கை. கோயிலிலுள்ளார் “கோயில்” என்றும், “பெருமான்” என்றும் கற்குமாபோலே. தோழி தன் வாயாலே “திருத்தொலைவில்லிமங்கலம்” என்றால் இவன் சொன்ன இனிமை பிறவாமையாலே, அவ்வூரென்கிறான் காணும். எந்தான்! முன்பு சொன்னுளையென்றில்; அது அப்படியிராமனிறே அவ்வூரென்கிறது.

பின்னகொல்லிலயாமகன்கொல் திருமகன்கொல்பிறந்திட்டான்*

என்னமாயங்கொலோ இவன்நெடுமாலென்றேநின்றாகவமால்*

முன்னிவந்தவன்நின்றிருத்துறையும் தொலைவில்லிமங்கலம்

சேன்னியால்வணங்கும்* அவ்வூர்த்திருநாமம்கேட்பதுசிந்தையே. (10)

ஓ.—பத்தாம்பாட்டில், இவன் எம்பெருமான்பக்கலிலே அதிப்ரவணையா யிருக்கிறபடியையும், இவனுக்கு அவனுல்லாது செல்லாதிருக்கிறபடியையும் கண்டு, இவனோடொக்க மற்று சங்கிக்கலாயார் ஒருவரும் இல்லாமையாலே, பிராட்டியாரிலே ஒருத்தியோ? என்று சங்கிக்கிறான். [பின்னையென்று தொடங்கி] - இவர்களிலே ஒருத்தியோ? என்று சங்கித்து, அவர்களுக்கும் இவன்படியில்லாமையாலே லோகமெல்லாம் வாழ்கைக்கு இவன் ஒருத்தி பிறந்தான் என்றுமாம். [என்னவென்று தொடங்கி] - இவன் திருநாமத்தைச்சொல்லி நிரத்தரமாகக் கூப்பிடாநின்றான். இதுஎன்ன ஆச்சர்யம்! [முன்னி

என்று தொடங்கி] - “இப்பெண்பிள்ளையைக்கொடுக்கும்” என்று முற்கோலி வந்து பதறிநின்றருளியும் இருந்தருளியும் நிரந்தரமாக வர்த்தித்தருளுகிற திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்தைத் தலையாலே வணங்கும்; அவ்வூர்த்திருநாமம் கேட்கையிலே இவளுக்கு மனோரதமும்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், அவனுலல்லது செல்லாதபடியான இவளுடைய ப்ராவண்யாதிசயத்தைக் கண்டு, பிராட்டிமாரிலே ஒருத்தியோ! என்று சங்கிக்கிறான். [பின்னைகொல்] - “கப்பிள்ளைப்பிராட்டி பிறந்திட்டாளோ? அங்ஙனன்றியே, பூழ்மியிப் பிராட்டி பிறந்திட்டாளோ? எல்லார்க்கும் இவ்வேற்றங்களைக் கொடுக்கும் பிராட்டிதானே பிறந்திட்டாளோ?” என்பர்கள் பூர்வர்கள். ஸர்வேச்வரனுக்கு ஸம்பத்தா யிருக்குமவன் பிறந்தானோ, அதுக்கு விளைபூயியாயிருக்குமவன் பிறந்தானோ. அவ்விளைபூயியினுடைய ப்பலஸ்வரூபமாயிருக்குமவன் பிறந்தானோ? அங்ஙனன்றியே, அவர்களுக்கும் இவன்படி இல்லாமையாலே அவர்களோடு ஒப்பன்று; லோகமெல்லாம் வாழ்கைக்கு இவன்ஒருத்தி பிறந்தானோ என்றுமாம். “விஷ்ணுநா ஸத்ருசோ வீர்யே” என்றுப்போலே நாய்ச்சிமார்பக்கலிலும் ஒருவகைக்கு ஒப்புச் சொல்லலாம்படியிருக்கையாலே கதிர்பொறுக்குகிறான். “உபமாநமசேஷாணாம் ஸாதூநாம் யஸ்ஸதாபவத்” என்கிறபடியே எல்லார்க்கும் இவரை ஒப்பாகச்சொல்லலாம்: இவர்க்கு ஒப்பாவார் ஒருவருயில்லை. [என்னமாயங்கொலோ] - இவன் திருநாமத்தைச்சொல்லிக்கூப்பிடாநின்றான். இது என்ன ஆச்சர்யமோ? இவ்விபூதியிலே இங்ஙனே யிருப்பாரையும் காணலாமாகாதே! அவன் தன்பக்கப்பண்ணின் வ்யாமோஹாதிசயத்தைச் சொல்லிக் கூப்பிடாநின்றான். [முன்னி இத்யாதி] - தன்னுடைய வ்யாமோஹத்துக்கு அவன் க்ருஷிபண்ணினபடி. முற்பாடனாய்வந்து, அவன் நிற்பதிருப்பதாய்க்கொண்டு நித்யவாஸம் பண்ணுகிறதும் ஊர். பசியன் சோறுதாழ்த்தால் படுமாபோலே. [சென்னியால் வணங்கும்] - தன்கரங்கள் கூப்பித்தொழுகையும் ப்ரார்த்தயமானபடி; இருந்தவிடத்தே இருந்து தலையைச் சாய்க்கும்படியானான். இவன்அகவாய் ஓடுகிறது அவ்வூர்த்திருநாமங்கேட்கையிலே. “திருநாமத்தைக் கேட்கவல்லேனே” என்றுயிற்று இவன் மனோரதம். “இவள்வாயாலே சொல்லக்கடவ திருநாமத்தை நாம் சொல்லிக் கெடுக்கக்கடவோமல்லோம்” என்று அவ்வூர் என்கிறான்.

கரு.—பத்தாம்பாட்டு. அவனுலல்லது செல்லாத இவளுடைய ப்ராவண்யாதிசயத்தைக் கண்டு, பிராட்டிமாரிலே யொருத்தியோ? என்று சங்கிக்கிறான்.

[பின்னைகொல்] - பின்னை பிறந்திட்டாளோ? அங்ஙனன்றியே, பூழ்மியிப்பிராட்டி பிறந்திட்டாளோ? அன்றிக்கே, எல்லார்க்கும் இவ்வேற்றங்களைக் கொடுக்கும் பிராட்டிதானே பிறந்திட்டாளோ? ஸர்வேச்வரனுடைய ஸம்பத்தாயிருக்குமவன் பிறந்திட்டாளோ? அஸ்ஸம்பத்து விளையும் பூயியாயிருக்குமவன் பிறந்தானோ? அவ்விளைபூயியினுடைய ப்பலஸ்வரூபமாயிருக்குமவன் பிறந்தானோ? அங்ஙனன்றிக்கே, [பிறந்திட்டாளோ] - அவர்களுக்கு இவன்படி யில்லாமையாலே அவர்களோப்பன்று; லோகமெல்லாம் வாழ்கைக்கு இவனொருத்தி பிறந்தானோ! என்றுமாம். “விஷ்ணுநா ஸத்ருசோ வீர்யே” என்றுப்போலே, நாய்ச்சிமார்பக்கலிலேயும் ஓரோ வகைக்கு ஒப்புச் சொல்லலாயிருக்கையாலே கதிர்பொறுக்குகிறான். “உபமாநமசேஷாணாம் ஸாதூ நாம் யஸ்ஸதாபவத்” என்கிறபடியே இவரை எல்லார்க்கும் ஒப்பாகச்சொல்லலாய் இவர்க்கு ஒப்பாவார் ஒருவருயில்லைகாணும். [என்னமாயங்கொலோ] - பகவத்விபூதியில் கூடாததில்லையாகாதே! இதென்ன ஆச்சர்யந்தான்! [இவன்மெடுமாலென்றேநின்றுகூவும்] - தன்பிச்சைக் காற்கடைக்கொண்டு, அவன்பிச்சைச்சொல்லிக் கூப்பிடாநின்றான். [ஆல்] - ஆச்சர்யத்திலே, அசை. [முன்னி இத்யாதி] - தன்னுடைய வ்யாமோஹத்துக்கு அவன் க்ருஷிபண்ணினபடி. முற்பாடனாய்வந்து அவன் நிற்பதிருப்பதாய்க்கொண்டு நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவூர். பசியன், சோறு தாழ்த்தால் படுமாபோலே. [சென்னியால்வணங்கும்] - தன்கரங்கள் கூப்பித்தொழுகையும் ப்ரார்த்தயமானபடி. இருந்தவிடத்தேயிருந்து தலையாய்க்கும்படியானான். [அவ்வூர் இத்யாதி] - அவ்வூர்த் திருநாமங்கேட்கச் செவிதாழ்க்கையிலே இவளுக்கு மனோரதம். இவன், அவ்வூரென் றிறது - பெண்பிள்ளை சொன்னுப்போலே யிராமை. ஆனால் ஒருகால் சொன்னானோ? வன்னில், “அது வறையுழுகலாகையிறே பின்பு தவிர்த்தது” என்றருளிச்செய்வார்.

சிந்தையாலும்சொல்லாலும்செய்கையினாலும் தேவபிரானையே*
தந்தைதாயென்றடைந்த வண்குருகூரவர்கடகோபன்*
முந்தையாயிரத்துள்ளிவை தொலைவில்லிமங்கலத்தைச்சொன்ன*
செந்தமிழ்ப்பத்தும்வல்லார் அடிமைசெய்வார்திருமாலுக்கே. (11)

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியில் கருத்தை வ்யக்தமாக்காநின்றனுகொண்டு இத்தைக்கற்றவர்கள் இதுக்கு அநுரூபமான கைங்கர்யத்தைப் பண்ணப்பெறுவர் என்கிறார். [சிந்தையால் என்று தொடங்கி] - மனோவாக்காயங்கனிநூல் திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்தில் எம்பெருமானையே எல்லா உறவுமுறையும் என்று பற்றுவதும் செய்து, திருநகரியில் உள்ளார்க்கு ஸர்வவிதமுமான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. [முந்தையாயிரம்] - அர்த்தப்பழமையாலே பழையதான ஆயிரம்.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியில் கருத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு, இது கற்றவர்கள் இதுக்கு அநுரூபமான கைங்கர்யத்தைப் பண்ணப்பெறுவர் என்கிறார். [சிந்தையாலும் இத்தயாதி] - மனோவாக்காயங்கள் மூன்றும் ஒருபடிப்பட அவன்பக்கலிலே ப்ரவணமாயிருக்கிறபடி. “இரங்கி” என்றும் “மணரிவண்ணவோவென்று கூவுமால்” என்றும், “தன்கரங்கள் கூப்பித்தொழும்” என்றும் - மூன்றாலும் இவர்க்கு உண்டான ப்ராவண்யாதிசயமிறே இத்திருவாய்மொழியில் சொல்லிற்று. [தேவபிரான் இத்தயாதி] - அயர்வறுமமரர்களதிபதியாய்வைத்துத் திருத்தொலைவில்லி மங்கலத்திலே ஸுலபனாய் இருந்தவனையே ஸர்வவிதபந்துவுமென்று, அப்படியே பற்றுவதும் செய்தவர். [வண்குருகூரவர்கடகோபன்] - அவனே தமக்கு ஸர்தவிதபந்துவுமானாப்போலே, அவ்வுரினுள்ளார் “ஆழ்வாரே எல்லாஉறவுமுறையும்” என்றாயிற்று இருப்பது. “அன்னையாயத்தனும்” என்றும்மீதுரகனிகளைப்போலே. [முந்தையாயிரம்] - பழையதான வேதார்த்தத்தை அருளிச்செய்கையாலே. ஸர்வேச்வரன் இதரஸஜாதீயனானாப்போலே வேதமும் தமிழாய்வந்து இவர்பக்கலிலே அவதரித்தபடி. [செந்தமிழ்] - செவ்வியதமிழ், பசுந்தமிழ். அர்த்தத்தை விசதமாகக்காட்டுமது. இப்பத்தை அப்பலிக்கவல்லார் சரிய:பதிக்கு அடிமைசெய்யப்பெறுவர்.

ஈ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியிற்கருத்தை வ்யக்தமாக்காநின்றனுகொண்டு இத்தைக் கற்றவர்கள் இதுக்குஅநுரூபமான கைங்கர்யத்தைப்பண்ணப்பெறுவர் என்கிறார்.

[சிந்தையாலும் இத்தயாதி] - மனோவாக்காயங்கள் மூன்றும் ஒருபடிப்பட அவன்பக்கலிலே ப்ரவணமாயிருக்கிறபடி. “இரங்கி” என்றும், “மணரிவண்ணவோ” என்றும், “தன்கரங்கள் கூப்பித்தொழும்” என்றும் மூன்றாலும் - இவர்க்கு உண்டான ப்ராவண்யாதிசயமிறே இத்திருவாய்மொழியிற் சொல்லிற்று. [தேவபிரானித்தயாதி] - அயர்வறுமமரர்களுக்கு அதிபதியாயிருந்துவைத்துத் திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்திலே ஸுலபனாய் இருந்தவனே ஸர்வவிதபந்துவுமென்று அறிதிரிட்டபடியே பற்றுவதும் செய்தவர். [வண்குருகூரவர்கடகோபன்] - அவனே தமக்கு ஸர்வவிதபந்துவுமானாப்போலே, அவ்வுரினுள்ளார் ஆழ்வாரையே எல்லாவுறவுமுறையினர்க்கு ஸர்வவிதபந்துவுமானாப்போலே, அன்னையாயத்தனும்என்னையாண்டிடும் தன்மையான்” என்றும், “மாதா பிதா யுவதயஸ் தநயா விபூதி ஸ்ஸர்வம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே இருப்பார்கள். [முந்தையாயிரம்] - பழையதான வேதார்த்தத்தையருளிச்செய்கையாலே. ஸர்வேச்வரன் இதரஸஜாதீயனாய் அவதரித்தாப்போலே வேதமும் தமிழாய் வந்து இவர்பக்கலிலே அவதரித்தபடி. [செந்தமிழ்] - செவ்வியதமிழ், பசுந்தமிழ். அர்த்தத்தை விசதமாகக்காட்டுமது. இத்தை அப்பலிக்கவல்லார் சரிய:பதிக்கு அடிமை செய்வப்பெறுவர். பெருமானும் பிராட்டியும் சேரவிருக்க இப்பபெருமாள் அடிமைசெய்தாப்போலே விசிஷ்டவேஷத்திலே அடிமைசெய்யப்பெறுவர்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீவர் திருவடிகளே சரணம்

ஆருந்திருவாய்மொழி—மாலுக்கு : ப்ரவேசம்

ஒ.—ஆருந்திருவாய்மொழியில், கீழில் திருவாய்மொழியில் பிறந்த வ்யஸநம் முறுகடிபிடுவா யாலே இப்பிராட்டியும் மோஹித்து, அது பொறுக்கமாட்டாமை இவளுடைய தோழியும் மோஹித்த தசையிலும், இவளை ஜீவிப்பிக்க விரகுகளை மனோரதிக்கையாலே தரித்திருக்கிற திருத்தாயாரான வள், இவளுடைய வலயாதிகள் காணக்காண சிதிலமாய்ப்போகிறபடியைக்கண்டு, அவற்றைத் தனித் தனியே சொல்லி சோகிக்கிறாள்.

இ.—ஆருந்திருவாய்மொழியில், கீழ் இவளுக்குப்பிறந்த தசைமுற்றி வ்யஸநம் அதிசயிக்கை யாலே மோஹங்கதையாய், அதுபொறுக்கமாட்டாமைமாலே இவளுடையதோழியும் மோஹிக்க, இத் தசையிலும் இவளை ஜீவிப்பிக்க விரகுகளை மனோரதிக்கையாலே தரித்திருக்கிற திருத்தாயார், இவளுடைய வலயாதிகள் காணக்காண சிதிலமாய்ப்போகிறபடியைக்கண்டு, அவற்றைத் தனித்தனியே சொல்லிக் கூப்பிடுகிறாள். நகரபத்தநாதிகள் வேவப்புக்கால், “அதுவிழுந்தது, உதுவிழுந்தது” என்னுமாபோலே, விரஹாக்ரியாலே தன்மகள் இழந்தவற்றைச் சொல்லுகிறாள். கீழில் திருவாய்மொழியில் அலாபதசை யோபாதி, “கிடையாது” என்றாலும் விடமாட்டாதபடி தன்னுடைய மனோவாக்காயங்கள் இவ்விஷயத்திலே அதிப்ரவணமானபடி சொல்லிற்று; இதில் - அந்த அலாபத்தால் வந்த பாரவச்யத்தைச் சொல்லுகிறது.

கரு.—கீழ் இவளுக்குப்பிறந்த தசைமுற்றி வ்யஸநம் அதிசயிக்கையாலே மோஹங்கதையாய்க்கிடக்க, அதுகண்டு ஆற்றாளாய் இவளுடைய தோழியும் மோஹிக்க, இத்தசையிலும் இவளை ஜீவிப்பிக்க விரகுகளை மனோரதிக்கையாலே தரித்திருக்கிற திருத்தாயார் இவளுடைய வலயாதிகள் காணக்காண சிதிலமாகிறபடியைக்கண்டு, அவற்றைத் தனித்தனியே சொல்லிக் கூப்பிடுகிறாள். ஓரோ நகர பத்தநாதிகள் வேவப்புக்கால், “ஒருமாடம் முறிந்தது, மானிசை முறிந்தது” என் பாரைப்போலே. (விரஹாக்ரியாலே தன் மகள் இழந்தவற்றைச் சொல்லுகிறாள்.) கீழற்றிருவாய்மொழியில் அலாபதசையாய், “கிடையாது” என்றாலும் விடமாட்டாத படி தம்முடைய மனோவாக்காயங்கள் அவ்விஷயத்திலே அதிப்ரவணமானபடிசொல்லிற்று; இதில், அந்த அலாபத்தால்வந்த பாரவச்யத்தைச் சொல்லுகிறது. “கெடுமாசென்றே மின்று கூடிமால்” என்று தன் வ்யாபோஹத்தைக் காட்டியாயிற்று இவளையிப்படி விளைத்தது: பெரிய வன் தாழ்மின்றால் பொறுக்கலாயிராதினே. *நாகவேணுபயேதத்தேஸநத:” என்று இவன் தரைப் படும்படியினே அவன்வ்யாமோஹம் இருப்பது.

(ந்வராதுகுணமான அநுபவஅலாபத்தாலே ஆற்றமைமுறையி, கீழ்ச்சொன்னதசை கலங்கி, ஸம்பந்தஜ்ஞானமும் தரிப்புக்கு உறுப்பாகையன்றிக்கே, தனர்த்திக்கு உறுப்பாய்விட, உபாயாத்யவஸாய மித்தனையும் கலங்காமலிருந்து, ப்ராப்யஅலாபபந்தநமான பாரவச்யத் தாலே, ஏழுருமிறையோனில் - தாம் “வேண்டா” என்று உபேக்ஷித்த ஆத்மாத்மியங்க ளெல்லாம், தன்னடையே அழிந்து செல்லுகிறபடியை அநுஸந்திக்கிறார்.)

மாலுக்கு வையமளந்தமனாற்றது*

நீலக்கருநிற மேகநியாயந்து*

கோலச்செந்தாமரைம் கண்ணாற்றது*

என்கொங்கலரேலக்குழலி இழந்ததூரங்கே.

(1)

ஒ.—முதற்பாட்டில், இவள் திருவுலகளந்தகுளின் எம்பெருமானுடைய குணசெஷ்டநாதி களிலே அகப்பட்டு வளையிழந்தாள்என்கிறாள். [மாலென்றுதொடங்கி] - ஆக்ரிதவிஷயத்தில் மிகவும் வ்யாமுத்தனும் அதிமாதுஷசேஷிதங்கள்பண்ணி ஆக்ரிதருடைய அபேக்ஷிதங்களை முடித்துக் கொடுத்த

இச்செயலாலே இவளை அகப்படுத்தி இவளுக்குபோக்தாவானவனுக்கு, [நிலக்கருநிறமென்று தொடங்கி] - அறநெய்த்துக்கறுத்த நிறத்தையுடைய மேகம்போலே சரமஹரமானநிறத்தையும் அதினுடைய ஓளதார்பாதிக்கையும் உடையனும் ஆகரிதருடைய அபேஷிதம் முடித்துக்கொடுக்கப்பெற்ற ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே அழகுபெற்ற திருக்கண்களையும் உடையவனுக்கு, விசேஷணந்தோறும் 'அவனுக்கு' என்கிறது, தனித்தனியே ஈடுபடுத்துகையாலே, [என்னென்று தொடங்கி] - ஏலம்போலே நறுநாற்றத்தைக் கமழாநின்ற குழையுடைய என்மகள்.

இ.—முதற்பாட்டில், இவள் ஸ்ரீவாமநப்ராதுர்ப்பாவத்தில் குணசேஷ்டாதிகளிலே அகப்பட்டு வளை யிழந்தாள் என்கிறாள். [மாலுக்கு] - "நீ எனக்குவேண்டா" என்று அகன்று முடியப்புகுநிற தசையிலே தன்செல்லாமைமைக்க காட்டிப் பொருந்தவிட்டுக்கொண்ட வ்யாமோஹத்தை உடையவனுக்கு, அவள் தன் பிச்சைக்காட்டியாயிற்று இவளைப் பிச்சேற்றிற்று. [வையமனந்த மஹானற்கு] - உகவாதாரையுங்கூட, தன்னை இரப்பானனுக்கித் தந்திருவடிகளின்கீழேயிட்டுக்கொண்ட வ்யாமோஹத்தாலே அந்நயர்ஹ மாக்கித் தனக்குபோக்தாவானவனுக்கு, [நிலக்கருநிறமேகநியாயற்கு] - நெய்த்துக்கறுத்தநிறத்தையுடைய மேகஸ்வபாவற்கு, ப்ரயோஜநநிரபேஷமாகக் கொடுக்கையும், கொடுக்கப்பெறாதபோது உடம்பு வெளுக்கையும், வ்யாமோஹமின்றிக்கே ஒழிந்தாலும் விடவொண்ணாத வடிவும் ஓளதார்பமும இருக்கிற படி. [கோவச்செந்தாமரைக்கண்ணற்கு] - தர்சநீயமாய் வாத்தஸ்யத்தாலே சிவந்து விகாஸாதிகளை யுடைத்தாள் திருக்கண்களை யுடையவனுக்கு. "தாமரைத்தடங்கள் விழிகளின் அகவலைப்படுப்பான்" என்று கண்ணுலையாயிற்று அகப்படுத்திக்கொண்டது. விசேஷணந்தோறும் தனித்தனியே 'அவனுக்கு' என்று, தனித்தனியே அகப்பட்ட துறைகளைச் சொல்லுகிறாள். தன்மகள்மேல் பட்ட கரமபாணங்களை எண்ணுகிறாள் காணுந்தாயர், ஏலம்போல்கமழாநின்றள்ள நறுநாற்றத்தையுடைய மயிர்முடியையுடைய என்மகள். கொங்கு - பரிமளம். இவள்மயிர்முடி ஒன்றுக்கும் தோற்றுக் குமிழிக்ருண்ணுமவன்கிவர இவளை அழித்தாள்; பங்களப்படைகொண்டு, தனிக்ரஞ் செய்வாளை அழிக்குமாபோலே. [இழந்தது சங்கே] - இவளுக்குத்தோற்று அவள் இழக்குமத்தை இவள் இழந்தாள். சங்கு - வளை.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. இவள் ஸ்ரீவாமநப்ராதுர்ப்பாவத்தில் குணசேஷ்டாதிகளிலே அகப் பட்டு வளையிழந்தாள் என்கிறாள்.

[மாலுக்கு] - மின்னிடையிடவாரிலே, நீ எனக்கு வேண்டா வென்ன, நீ எனக்கு வேணு மென்று தடுமாறி நின்றநிலையைக் காட்டியாயிற்று இவளை இப்பாடு படுத்திற்று. ஸர்வேச் வரணான உத்கர்ஷந்தோற்ற நின்குணுகில் இப்பாடுபடாள்மீடர்! (வ்யாமோஹத்தை யுடையவனுக்கு). [வையமனந்தமஹானற்கு] - உகவாதாரையுங்கூட விடமாட்டாத வ்யா மோஹம், "அழித்தாயுந்திருவடியால்" என்று இவளையும் தன்காற்றிகீழேயிட்டுக்கொண்டா னிறே. அச்செயலுக்கு எழுதிக்கொடுத்தாள் இவளொருத்தியுமேயிறே; "மூவடி மண் கொண்டளந்த மன்னன்சரிதைக்கே மாலாசீப் பொன்பயந்தேன்" என்கிறாள்: அவளிரந்து மண்பெற்றாள், இவளுகந்து பொன்பெற்றாள். உகப்பாலே பெறுமது உரைபெற்றிருக்குமே- [மஹானன்] - போக்தா, [நிலக்கருநிறமேகநியாயற்கு] - நெய்த்துக்கறுத்தநிறத்தை யுடைய மேகஸ்வபாவற்கு, நியாயம் - ஸமம், ஒப்பு. ப்ரயோஜந நிரபேஷமாகக் கொடுக்கையும், கொடுக்கப்பெறாதபோது உடம்பு வெளுக்கையும், வ்யாமோஹமின்றியே - யொழிந்தாலும் விடவொண்ணாத வடிவும் ஓளதார்பமுமிருக்கிறபடி, [நிலக்கருநிறமேகநியாயற்கு] - மஹாபலி யை வடிவைக்காட்டி அபஹரித்தாப்போலேகாணும் இவளையும் வடிவைக்காட்டி அபஹரித்த படி. இவள் பிச்சேறுகைக்கிட்ட மையிக்கிறபடி. மைப்படியுமேனி"யிறே [கோவச் செந் தாமரைக் கண்ணற்கு] தர்சநீயமாய், வாத்தஸ்யத்தாலே சிவந்து, விகாஸாதிகளையுடைத்தான திருக்கண்களை யுடையவனுக்கு, "தாமரைத்தடங்கள்கிழிகளின் அகவலைப்படுப்பான்" என்று கண்ணுலையாயிற்று அகப்படுத்திக்கொண்டது. விசேஷணந்தோறும் அவனுக்கு என்று தனித் தனியேயகப்பட்ட துறைகளைச் சொல்லுகிறாள். [மால்லுத்தயாதி] - தன்மகள்மேல்பட்ட அட்புகளை வெண்ணுகிறாள்: இதொரு குத்து, இதொரு வெட்டு, இதோரம்பு என்று, [என் கொங்கலேலக் குழனி]-மதுன்யந்தியாநின்றள்ள புவையுடைத்தாய், நறுநாற்றத்தையுடைத்

தான் குழலியுடைய என் பெண்ணின். கொங்கென்பது-தேன். அவரென்பது-பூ ஏலம்-நறு நாற்றம். இவள் மயிர்முடியொன்றுக்குத் தோற்றுக் குமிழிநுண் ணுமவன் கிடர் இவளையழித் தான்! பங்களைப்படைகொண்டு, தனிவீரம் செய்வாரையழிக்குமாபோலே. [இழந்ததுசங்கே] இவள் மயிர்முடிகண்டு அவனிழக்கக் கடவத்தை இவளீழந்தாள். சங்கு-வகை.

சங்குவில்வாள்தண்டு சக்கரக்கையற்கு*

செங்கனிவாய்ச் செய்யதாமரைக்கண்ணற்கு*

கொங்கலீர்தண்ணந்துழாய் முடியானுக்கு* என்

மங்கையிழந்தது மாமைநிறமே.

(2)

ஒ.—இரண்டாம் பாட்டில், திருவுலகனந்தருளின எம்பெருமானுடைய ஸ்ரீபஞ்சாயுத தாரணத் தாலேவந்த அழகிலே அகப்பட்டு என்மகள் தன்னுடைய அழகிய நிறத்தை இழந்தாள் என்கிறாள். [சங்கென்று தொடங்கி] - திருப்பவளத்தில் அழகும் திருக்கண்களில் அழகும்போலே தகுதியான ஸ்ரீபஞ்சாயுதங்களைத் திருக்கையிலே தரித்த அழகையுடையவனுக்கு. இவை ஸர்வாயுதங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். [கொங்கலீர்] - பரிமளம்பிசுகை.

இ.—இரண்டாம் பாட்டில், திருவுலகனந்தருளினபோதை திவ்யாயுதங்களின் அழகிலே அகப் பட்டுத் தன்னுடைய அழகியநிறத்தை இழந்தாள் என்கிறாள். [சங்குவில்வாள் இத்யாதி] - ஸ்ரீபஞ்சாயுதங் களின் சேர்த்தியழகிலேயாயிற்று இவள் ஈடுபட்டது. இவளுடைய நிறங்கொள்ளுகைக்கு எத்தனை ஆபரணம்வேணும்? ஸ்மிதமும் நோக்கும்போலே ஆயுதச்சேர்த்தியும் தகுதியாய் இருக்கிறபடி. [கொங் கலீர்] - பரிமளம் ப்ரவஹிக்கிற குளிரந்த திருத்துழாய் வளையத்தை யுடையவனுக்கு. ஆபரணம்! அவயவங்கள்! ஒப்பனை! எத்தனை செயல்வேணும், இவள்நிறங்கொள்ளுகைக்கு? [என்மங்கை] - தன் பருவந்தாலே இவற்றையடைக்கத் தோற்பிக்குமவள் கிடர். மாமை என்றும், நிறம் என்றும் - பர்யாயம்; இவ்விடத்தில் நிறம்என்றது அழகாய், நிறத்தில் அழகை இழந்தாள்.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. திருவுலகனந்தருளினபோதை திவ்யாயுதாதிசளில் அழகி லேயகப்பட்டுத் தன்னுடைய அழகிய நிறத்தையிழந்தாவென்கிறாள்.

[சங்குஇத்யாதி] - ஸ்ரீ பஞ்சாயுதங்களின் சேர்த்தியழகிலேயாயிற்று இவள் ஈடுபட்டது. இவளுடைய ஸ்ரீபரணம் வாங்குகைக்கு எத்தனையாபரணம் பூண்டு காட்டினாள்? கைக்கு மேல் ஐந்துங்காட்டிக்காணும் இவளுடைய ஆபரணம் வாங்கிற்று. ஆபரணகோடியிலும் ஆயுதகோடியிலும் இருபுடைமெய்க்காட்டிமே இவைதாம்! [செங்கனிவாய்ச் செய்யதாமரைக் கண்ணற்கு]-கையிலே யொன்றை தரித்துக்காட்டி ஆகர்ஷிக்கவேண்டியிருந்ததோ? ஸ்மிதமும் நோக்குமமையாதோ நலிகைக்கு? [கொங்கலீர்த்யாதி] - மதுஸ்யந்தியான திருத்துழாய்மாலையைய, ஆதிராஜ்யஸூட்சகமான திருவபிஷேகத்திலேயுடையவனுக்கு. வைத்த வளையத்தைக் காட்டிக்காணும் இவள்நிறத்தை யபஹரித்தது. ஆபரணசோபை அவயவசோபை ஒப்பனை யழகு, எத்தனை செய்யவேணும் இவள்நிறங் கொள்ளுகைக்கு. [என்மங்கை] - தன் பருவத் தாலே இவற்றையடையத் தோற்பிக்குமவள்கிடர் நிறமிழந்தாள்! மாமைநிறம்-அழகியநிறம். மாமை - அழகு. அழகிய நிறத்தை யிழந்தாள்.

நீறங்கரியானுக்கு நீடுலகுண்ட*

திறங்கிளர்வாய்ச் சிறுக்கள்வனவற்கு*

கறங்கியசக்கரக் கையவனுக்கு* என்

பிறங்கிருங்குந்தல் இழந்ததுபீடே.

(3)

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், ஆலிலையிலே கண்வளர்ந்தருளினவனுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளிலே அகப்பட்டு, என்பென்பின்பி தன்னுடைய பெருமையை இழந்தாள் என்கிறாள். [நீடுலகுண்டிறங்கிளர் வாய்ச் சிறுக்கள்வனவற்குள்ளுதொடங்கி] - இம்மஹாலோகத்தையெல்லாம் திருவயிற்றிலே வைத்துக்கொண்டமை தெரியும்படியான திருப்பவளத்தையுடையதாய் தான்கிறுத்து ஒருவர்க்கும் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாத அத்யாச்சர்யசேஷ்டிதங்களை யுடையவனுக்கு. பரதிபகததை மாய்க்கையில் உண்டான த்வரையாலே எப்போதும் சுழன்றுவாராதின்றுள்ள திருவாழியைத் திருக்கையிலே உடையனுனக்ருஷ்ணனுக்கு. [என் பிறங்கிருங்கூந்தல்] - வளர்ந்து பெருத்து இருந்துள்ள கூந்தலை யுடைய என்பென்பின்பி.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், வடதளசாயிபடிகளிலே அகப்பட்டுத் தன்பெருமையை யிழந்தாள் என்கிறாள் [நிறங்கரியானுக்கு] - ச்ரமஹரமானவடிவிலையாயிற்று இவள் தோற்றது. “கீலக்கருநிறமேக நியாயற்கு” என்ன வேண்டாவாயிற்று, நிறத்துக்கு ஒப்பாகமாட்டாமையாலே. [நீடுலகு] - பரப்பை யுடைத்தான பூமியைத் திருவயிற்றிலேவைத்த ப்ரகாரத்தைக் கோட்சொல்லாகின்ற திருவதரத்தையுடைய. “வையமேழுங்கண்டாள் பிள்ளைவாயுளே” என்னக்கடவதிறே. ரக்ஷகத்வ ப்ரகாசகமான திருவதரம். [சிறுக்கள்வனவற்கு] - சிறியவடிவிலே பெரிய லோகங்களைவைத்து, ஒருவர்க்கும் பரிச்சேதிக்க வொண்ணாத சேஷ்டிதத்தை யுடையவனுக்கு. வடிவுக்குச்சேராத சேஷ்டிதம், சேஷ்டிதத்துக்குச் சேராத வடிவு. தன்னுடைய ரக்ஷகத்வத்தையும் அகடிதகடநா ஸாமர்த்த்யத்தையும் காட்டியாயிற்று, இவளை அகப் படுத்திற்று. விரோதிரிஸை த்வரையாலே சுழன்றுவாராதின்ற திருவாழியைக் கையிலேயுடையவனுக்கு. வடிவழகும் ரக்ஷகத்வமுமன்றியே ரக்ஷணத்தில் உத்யுத்தபரிகரத்தையுடையவன் என்கை. [என்பிறங் கிருங்கூந்தல்] - சுற்றுடைத்தா யொழுஞ்ஞீண்ட மயிர்முடியை யுடையவன். பிறங்கு என்று பெருமை; இருமைஎன்றும் பெருமை; சுற்றுடைமையிலும், ஒழுஞ்ஞீட்சியிலுமாய் இருக்கிறது. கூந்தல் - மயிர்முடி. எதிர்த்தலையைத்தோற்பிக்கும் கூந்தலை உடையவள்கிடர் தன் பெருமையை இழந்தாள்! “யல்ய ஸை ஜககாத் மஜா—அப்ரமேயம் ஹி தத்தேஜ:” என்று அவனுக்கும் ஏற்றத்தைக்கொடுக்கும் பெருமையைக் கிடர் இவள் இழந்தது! வீடு - பெருமை.

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு. வடதளசாயிபடிகளிலே அகப்பட்டு இவள் தன்பெருமையை யிழந்தாளென்கிறாள்.

[நிறங்கரியானுக்கு] - “இழந்ததுமாமைநிறம்” என்றாள்: அந்நிறமும் அவன்பக்கலிலே கிடக்கையாலே இரட்டித்துக் காட்டிற்று வடிவு. தன்னிறத்துக்குமேலே ஒருநிறம் உண் டாயிற்று. “கீலக்கருநிறமேகநியாயற்கு” என்னவேண்டாவாயிற்று; நிறத்துக்கு ஒப்பாக மாட்டாமையாலே. நெய்த்துக்குளிர்த்து ச்ரமஹரமான வடிவதன்னைவே சொல்லுகிறாள். [நீடுலகுஇத்யாதி] - பரப்பையுடைத்தான பூமியைத் திருவயிற்றிலே வைத்த ப்ரகாரத்தைக் கோட்சொல்லாகின்ற திருவதரத்தையுடைய. வினாகை-சொல்லுகை: “வையமேழுங்கண் டாள் பிள்ளைவாயுளே” என்னக்கடவதிறே. ரக்ஷகத்வப்ரகாசகமான திருவதரம். [சிறுக்கள் வனவற்கு] - சிறுவயிற்றிலே பெரியலோகங்களை வைத்து, பரிச்சேதிக்க வொண்ணாத சேஷ்டி தத்தையுடையவனுக்கு. [நீடுலகுண்டிறங்கிளர்வாய்] - வேடுருவார்வாயால் கேட்கவேண் டாதே, இவன் வாயாலே சொல்லக் கேட்கலானபடி. [சிறுக்கள்வனவற்கு] - வடிவில் சிறுமையும், ரக்ஷகத்வத்தில் பாரிப்புரிருக்கிறபடி. தன்னுடைய ரக்ஷகத்வத்தையும் அகடி தகடநாஸாமர்த்த்யத்தையுங் காட்டியாயிற்று, இவளை அகப்படுத்திற்று. [கறங்கியசக்கரக் கையவனுக்கு] - கறங்குகை - சுழலுகை: விரோதிரிஸைத்வரையாலே எப்போதும் சுழலா கின்றுள்ள திருவாழியைத் திருக்கையிலேயுடையவனுக்கு: தான் ரக்ஷகனுனவனவன்றியே, பரிகரமும் ரக்ஷணத்திலே உத்யுத்தமாயிருக்கிறபடி. அவன் கைப்பிடித்தார் எல்லாரும் ரக்ஷணத்வரையுடையராயிரேயிருப்பது. ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யாழ்வானும், “ஒருவினையுண்டா கவற்றே, நாம் வாய்க்கரையிலேயிருந்து ஒசையை வினைத் துவினைதிர்க்க!” என்று ப்ரார்த்தியா நிற்கும். [என்பிறங்கிருங் கூந்தல்] - சுற்றுடைத்தாய் ஒழுஞ்ஞீண்ட மயிர்முடியையுடையவன்.

மிகவும் பெரிய குழையுடையவென்றுமாம். இருமை-பெருமை. இங்குப் பெருமையாவது- கீட்சி. பிறங்குதல்-மிகுதி. கூந்தலென்கிறது-மயிர். "ஐம்பால் கூந்தல் குழல்" என்றிலைவ பரப்பாயம். எதிர்த் தலையைத் தோற்பிக்கும் குழையுடையவள்கிடர் தன்பெருமைமீழந்தாள். பீடு-பெருமை *யஸ்யஸா ஐங்காத்மஜா-அப்ரமேயம்ஹி தத்தேஜ * என்று அவனுக்கும் பெருமையைக் கொடுக்கும் பெருமையைக்கிடர் இவளிழந்தது.

பீடுடைநான்முகனைப் படைத்தானுக்கு*

மாடுடைவையம் அளந்தமனுளுக்கு*

நாடுடைமன்னர்க்குத் தூதுசேல்நம்பிக்கு*

என்பாடுடையல்குல் இழந்ததுபண்பே.

(4)

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், சதுர்முகனுக்கு ஸ்ரஷ்டாவாய் வைத்து தன்மேன்மையாராதே ஆச்ரிதாபி மதங்ககிச் செய்தருளும் மஹாகுணத்தை யுடையவனுக்கு. என் பெண்பிள்ளை தன்னுடைய நீர்மை இழந்தாள் என்கிறான். [மாடுஎன்று தொடங்கி] - வஸுமதியானபூமியை இந்தரன் இழந்தான் என்று பார்த்து, அவனுக்கு வாங்கிக் கொடுத்தருளுகைக்காகப் பண்ணின க்ருத்ரிமசேஷ்டித்தாலே தன்னை அகப்படுத்தினவனுக்கு. [நாடுஎன்று தொடங்கி] - நாடுடைய ராஜாக்களான பாண்டவர்களுக்கு தூத க்ருத்யம்பண்ணி அத்தாலே பரிபூர்ணானவனுக்கு. இடமுடைத்தான் கடிப்ரதேசத்தை யுடைய என் பெண்பிள்ளை.

இ.—நாலாம்பாட்டில், சதுர்முகஸ்ரஷ்டாவான பெருமையைப் பாராதே ஆச்ரிதார்த்தமான மஹா குணத்தை யுடையவனுக்கு இவன் தன்நீர்மையை இழந்தான் என்கிறான்: [பீடுடை இத்யாதி] - சதுர்த்தச புலநத்தையும் ஸ்ருஷ்டிக்கவல்ல பெருமையையுடைய சதுர்முகனை ஸ்ருஷ்டித்தவனுக்கு. மாடுஎன்று - தநம், வஸுமதியான பூமி என்னுதல்; மாடுஎன்று இடமாய், பரப்பையுடைத்தான பூமிஎன்னுதல். திருவுலகனற் தருளின க்ருத்ரிமசேஷ்டித்தாலே தன்னை அந்நயார்ஹயாக்கினவனுக்கு. நாடுடையராஜாக்களான பாண்டவர்களுக்கு. தூதக்ருத்யத்தைப்பண்ணி, அத்தாலே பூர்ணானவனுக்கு. [நாடுடை] - நாடு டையார் வேறே சிலராக்கி, அவர்களுக்கு ஏவலாளாய்த்திரியும். [நம்பிக்கு] - "இன்னுர்தூதன் என கின்றான்" என்று அச்செயலாலே இட்டசட்டை பிறும்படியாய் இருக்கை. அடியிலே ஐகத்தையுண்டாக்கி, அபஹரித்தார் உண்டாகில் எல்லையெடுத்து மீட்டுக்கொண்டு, அதை ஆச்ரிதர்க்கு ஆக்குகைக்கு இழி தொழில்செய்து, அந்நீர்மையைக்காட்டி இவன்நீர்மையை அபஹரித்தான். [என்பாடுடையல்குல்] - இடமுடைத்தான கடிப்ரதேசத்தை உடையவன். பாடு - இடம். "பும்பாவம் மகஸா யயு:" என்று ஸஜாதியரையும் அழிக்கும் வடிவழகு. அவன் பும்ஸாம் த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரியாய் இருக்கிறுப் போலே. பண்பு - நீர்மை.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு, சதுர்முக ஸ்ரஷ்டாவான மேன்மையைப் பாராதே ஆச்ரிதார்த்த மான மஹாகுணத்தையுடையவனுக்கு இவன் நீர்மையை யிழந்தாளென்கிறான்.

[பீடுடையித்யாதி] - சதுர்த்தச புலநத்தையும் ஸ்ருஷ்டிக்கவல்ல பெருமையையுடைய சதுர்முகனை ஸ்ருஷ்டித்தவனுக்கு. பீடு-பெருமை. [மாடுஇத்யாதி] - மாடு-தநம். வஸுமதியான பூமியென்னுதல்; மாடுஎன்று-இடமுடைமையாய், பரப்பையுடைய பூமிஎன்னுதல். திருவுலகனந்தருளின க்ருத்ரிமசேஷ்டித்தாலே தன்னை யந்நயார்ஹமாக்கினவற்கு. [நாடுஇத் த்யாதி] - நாடுடைய ராஜாக்களான பாண்டவர்களுக்குத் தூதுபேராய் அத்தாலே பூர்ணானவ னுக்கு. பகவதபிப்ரயத்தாலே, அவர்களை நாடுடைமன்னரென்கிறார்களானும், "இருக் கைக்கு ஒரு குறிச்சியுங்கொடோம்" என்று ராஜ்யம் பண்ணுகிறார்கள் தூர்யோதநாதிகளா யிருக்க: * அபிஷிச்ய ச லங்காயாம் * இத்யாதிவத். [நம்பிக்கு] - இன்னுர்தூதன் என கின்ற செயலாலே இட்டசட்டை பிறும்படியிருக்கை. அடியிலே ஐகத்தையுண்டாக்கி, அபஹரித்

தாருண்டாடில் எல்லையுடன்து ரீட்டுக்கொண்டு, அத்தை ஆசிர்தர்க்கு ஆக்குகைக்கு இழிதொழில் செய்த இக்ரீர்மையையுங்காட்டி இவளரீர்மையை யபஹரித்தான். [என்பாடுடையல்குல்]-இட முடைத்தான நிதம்பப் தேசத்தையுடையவன். பாடு - இடம். *பும்பாவம் மஹா யயு* - ஸஜாதீயரை வழிக்கும் வடிவழகு. அவன் பும்ஸாம் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரியானுப்போலே. பண்பு - ரீர்மை.

பண்புடைவேதம் பயந்தபரனுக்கு*

மண்புரைவையம் இடந்தவராகற்கு*

தெண்புனற்பள்ளி எந்தேவரோனுக்கு*

என்கண்புனைகோதை இழந்ததுகற்பே

(5)

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், வேதப்ரதாநாதபகாரங்களைப் பண்ணினவனுக்கு என்மகள் கற்பிழந்தாள் என்கிறாள். [பண்பென்று தொடங்கி] - தன்னைப் ப்ரதிபாதிக்கவற்றான் வேதத்தைப் ப்ரஹ்மாவுக்காக ஆவிஷ்கரிப்பதுஞ்செய்து எல்லாரிலும் பரனும் மண்மிக்க ப்ருதிவியைஇடந்த ஸ்ரீவராஹமானவனுக்கு, நீண்டிசுதி சொல்லிற்று, எடுக்கையில் அருமைதோற்றுகைக்காக [தெண்புனல் என்று தொடங்கி] - கண்வளர்ந்தருளுகைக்கு ஈடாம்படி ஸ்வச்சமான நீர்வெள்ளத்தையுடைத்தான ஏகார்ணவத்திலே கண் வளர்ந்தருளாதின்று ப்ரஹ்மாதி தேவர்களுக்கும் ஸ்ருஷ்ட்யாத்யபகாரகனவனுக்கு, கண்டாருடைய கண்ணைப்பிணிக்கவல்ல அழகையுடைய என்பென்பிள்ளை தன்னுடைய கல்லியை இழந்தாள்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், வேதப்ரதாநம் முதலான உபகாரங்களைப் பண்ணினவனுக்கு என்மகள் கற்பிழந்தாள் என்கிறாள். [பண்புடை வேதம்] - ஈச்வரனை உள்ளபடியே காட்டித்தரும் ரீர்மையை யுடைய வேதம். [பயந்த] - ப்ரஹ்மாவை ஒதுவிக்கை. [பரனுக்கு] - வேதப்ரதிபாத்யனாகையாலும், ப்ரஹ்மாவுக்கு வேதசகஷுஸ்சைக்கொடுக்கையாலும் ஸர்வஸ்மாத் பரனுளவனுக்கு. அறிவு இழந்தார்க்கு அறிவு கொடுக்குமவன் கிமர் இவள் அறிவை அழித்தாள்! [மண்புரைவையம்] - மண்மிக்கபூமி. [இடந்தவராகற்கு]-பிறருடைய ஸ்வரூபவித்தர்பர்த்தமாகத் தன்னை அழிய மாறுமவன். "மானயிலாப்பள்ளியாந்தேச" என்னக் கடவகிறே. மண்மிசுதி சொல்லிற்று - எடுக்கையில் அருமை தோற்றுகைக்காக. [தெண்புனற்பள்ளி] - தெளிந்தபுனை யுடைத்தான ஏகார்ணவத்தைப் படுக்கையாக வுடையவன். முதலிலே ஸ்ருஷ்ட்யுந்முகனாய் ஸ்வச்சமான நீரையுடைய ஏகார்ணவத்திலே ஐகத்ரகஷ்ணோபாயசிந்தைபண்ணிக் கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுமவன் என்கை. [தேவயிரானுக்கு] - ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஸ்ருஷ்ட்யாத்யபகாரகனவனுக்கு என்னுதல்: அயர்வறுமமரர்களதிபதி கிமர் ஒழுவர் இல்லாதாப்போலே ஸ்ருஷ்ட்யுந்முகனாய் இருக்கிறாள் என்னுதல். [என்கண்புனை கோதை] - கண்டார்க்கண்களை ஆபரணமாகவுடைய மகிர்முடி, அதாகிறது - கண்டார்க்கு வைந்த கண் வாங்கவொண்ணாதபடி கண்ணைப் பிணிக்கவற்றாயிருக்கை. "கண் என்று - பீலிக்கண்ணாய், மந்தைப்புகின்ற கோதை என்று, ஜாத்யுகிதமான ஆபரணம்" என்றான் ஒருதியிழன். [இழந்தது கற்பே] - ஸர்வர்க்கும் ஜ்ஞாநப்ரதான தனக்குங்கூட அறிவுகொடுக்கு மவன் அறிவைக் கிமர் இழந்தது! கற்பு - கலிவி: அதாவது - ஜ்ஞாநம்.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. வேதப்ரதாநம் முதலான உபகாரங்களைப் பண்ணினவனுக்கு என்மகள் கற்பிழந்தாள் என்கிறாள்.

[பண்புடை வேதம்] - ஈச்வரனை உள்ளபடியே காட்டித்தரும் ரீர்மையை யுடைய வேதம். [பயந்த] - ஸுபதப்ரபுத்தர்யாயத்தாலே ப்ரஹ்மாவை யோதுவிக்கை. [பரனுக்கு] - *யோ ப்ரஹ்மாணம் விதநாதி பூர்வம் யோ வை வேதாம்ச்ச ப்ரஹிணோதி தஸ்மை* என்கிறபடியே - ப்ரஹ்மாவுக்கு வேதசகஷுஸ்சைக் கொடுக்கையாலும், வேதசகஸமதிகம்யனாகையாலும் ஸர்வஸ்மாத் பரனுளவனுக்கு. அறிவிழந்தார்க்கு அறிவு கொடுக்குமவன் கிமர் இவளறிவை அழித்தாள். [மண்புரைவையம்] - மண்மிக்கபூமி. [இடந்தவராகற்கு]-மண்ணோடு விண்ணோடு

வாசியை, தன்முனையாக ரகித்தபடி. பிறருடைய ஸ்வரூபஸித்தவர்த்தமாகத் தன்னையழிய மாறு மவன். அழிவுக்கிட வடிவுக்கு ஆலத்தியழிக்க வேண்டுமபடியிறே இருப்பது. *மானமிலாப் பன்றியாந்தேச* என்னக்கடவத்திறே. மண்மிகுதிசொல்லிற்று - எடுக்கையில் அருமை தோற்றுகைக்காக. [வராகற்கு] - அல்லாதரக்ஷணம்போ லன்றியே முக்யமான ரக்ஷணம் இதிறே எல்லார்க்கும் ஏற: "எயிற்றிடை மண்கொண்ட எந்தை யீராப்பக லோதுவித் தென்னைப் பயிற்றிப் பணிசெய்யக் கொண்டான்" என்று இவனோட்டையார்க்கு ஜ்ஞாநப்ரதா நம்பண்ணினவன் இவனை அறிவழித்தான். [தென்புனற்பள்ளி] - தெளிந்தபுனலையுடைய ஏகார்ணவத்தைப் படுக்கையாக வுடையவன். அழிந்த ஜகத்தை ஸ்குஷ்டித்து, ஸ்குஷ்டரான சேதார்க்கு அறிவுகொடுக்கக் கிடக்கிறவனுக்கு. ஸத்தையே பிடித்து உண்டாக்கி அறிவு கொடுக்கக் கடவ அவன்கிடர் உண்டான அறிவை வாங்கிக்கொள்ளுகிறான்! [எம்தேவ பிராணுக்கு] - ப்ரஹ்மேசாநாதிகளுக்கும் உபகாரகனுனவனுக்கு. "சச்வரோஹம்" என்றிருந் தாளாகில் அறிவிழக்கவேண்டாகிடர்! [என்கண்புனைகொதை] - கண்டார்கண்கள் பிணிப் புண்கையாலே, அவற்றை ஆபரணமாகவுடைய மயிர்முடியை யுடையவன். அதாவது - வைத்த கண் வாங்கவொண்ணாதிருக்கை. கண்களுக்கு விஷயம் தகையாய்விட்டது. [இழந்தது கற்பே] - ஸர்வார்க்கும் ஜ்ஞாநப்ரதான தனக்குங்கட அறிவுகொடுக்கும் இவன் அறிவைக் கிடர் இழந்தது, *அபிஜ்ஞா ராஜதர்மானம்*. கற்பு - கல்வி. அதாவது - ஜ்ஞாநம்.

கற்பகக்காவன நற்பலதோளற்கு*

பொற்கடர்க்குன்றன்ன பூந்தன்முடியற்கு*

நற்பலதாமரை நான்மலர்க்கையற்கு*

என்னிற்புருவக்கொடி தோற்றதுமெய்யே.

(8)

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், ஏகார்ணவசாயியான எம்பெருமானுடைய திவ்யாவயவஸௌந்தர்யத்திலே அகப்பட்டு என்பெண்பிள்ளை தன்னுடைய மெய்மிறந்தான் என்கிறான். [கற்பகக்காவென்று தொடங்கி] - ஒருசாயல் கற்பகச்சோலைபோலேயாய் அவ்வளவன்றிக்கே நன்றான பல திருத்தோள்களையுடையனும் ஒளியை யுடைய பொன்மலைபோலேயாய் அழகியதாய்திருமுடிக்கு அநுகூலமான திருவபிஷேகத்தை உடையவனுக்கு. திருவபிஷேகம் - ஸர்வாபரணங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். [நற்பலவென்று தொடங்கி] - அழகியதாய் பலவாய்ச் செவ்வித்தாமரைப்பூப்போலே மிருக்கிற திருக்கைகளை யுடையவனுக்கு வில் போலேயிருக்கிற புருவத்தையுடைய என்னுடைய பெண்பிள்ளை உடம்பு இழந்தான்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், ஏகார்ணவசாயியானவனுடைய ஸௌந்தர்யத்திலே அகப்பட்டு இவன் தன்னுடம்பை இழந்தான் என்கிறான். [கற்பகம் இத்யாதி] - ஒரு சாயை கற்பகச் சோலை போலேயாய், அவ்வளவன்றிக்கே விலக்ஷணமான தோள்களை உடையவனுக்கு. ஒளியையுடைய பொன்மலைபோலேயாய், தர்சனமாய்த் திருமுடிக்கு அநுகூலமான திருவபிஷேகத்தை யுடையவனுக்கு. பூவென்று-மாலிகளாலே அலங்கருதம் என்றுமாம். இது-ஸர்வாபரணங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். [நற்பலவித்யாதி] - நன்றாய்ப் பலவாய்ச் செவ்வித்தாமரைப்பூப்போலேயிருக்கிற திருக்கையை யுடையவனுக்கு. [என்னிற்புருவக்கொடி] வில்போலே இருக்கிற புருவத்தை உடைய என்பெண். ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தைக்கொண்டு முடிந்துகிடப் பாறைப்போலே, ஜயஹேதுவான பரிகரத்தைக்கொண்டுக்கிடர் தோற்றது. [தோற்றதுமெய்யே] - "ஊர்த்தவம் மாஸாந்நஜீவிஷ்யே" என்னும்வடிவைக்காட்டி, "நஜீவேயம் க்ஷணமபி" என்னப்பண்ணும் வடிவைக்கிடர் கொண்டது!

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு, ஏகார்ணவசாயியானவனுடைய அவயவஸௌந்தர்யத்திலே அகப்பட்டு இவன் தன்னுடைய மெய் இழந்தா என்கிறான்.

[கற்பகக்காவித்யாதி] - தன் அவயவங்களைக் காட்டி இவன் அவயவவிபைக் கொண்டான். கற்பகச்சோலைபோலேயாய், அவ்வளவன்றியே விலக்ஷணமான பல திருத்தோள்களையுடைய

வனுக்கு. [பொற்கடரித்யாதி] - ஒளியையுடைய பொன்மலைபோலேயாய் தர்சனீயமாய்த் திருமுடிக்கு அதுகுபரான திருவபிஷேகத்தைதயுடையவனுக்கு. பூவென்று மால்களாலே அலங்க்ருதமென்றுமாம். இது ஸர்வாபரணங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். [நற்பலவித்யாதி] - நன்ரூபப் பலவாய்ச் செவ்வித்தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிற திருக்கைகளையுடையவனுக்கு. [என்விற்புருவக்கொடி] - கிரீடபோலேயிருக்கிற புருவத்தைதயுடைய என்பெண். (கொடிபோலே யிருக்கிறவன்) ப்ரஹ்மாஸ்தரத்தைக்கொண்டு பட்டுக்விடப்பாரைப்போலே, விஜயநேரதுவான பரிகரத்தைக்கொண்டு கிடர் தோற்றது! [தோற்றதுமெய்யே] - *உர்த்தவம்மாஸாந்நஜீவிஷ்யே* என்னப்பண்ணுநர் வடிவைக் காட்டி, *நஜீவேயம் ஷணமபி* என்னப்பண்ணும் வடிவைக் கிடர் கொண்டது. அவிதேயசரீரையானான் என்று கருத்து.

மெய்யமர்பல்கலன் நன்கணிந்தானுக்கு*

பையரவினனைப் பள்ளியினனுக்கு*

கையொடுகால்செய்ய கண்ணிரானுக்கு* என்

தையலிழந்தது தன்னுடைச்சாயே.

(7)

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், கரீரார்ணவசாயியான எம்பெருமானுடைய ஆபரண சோமயிலேயுடைய பட்டு என்பென்பிள்ளை தன்னுடைய லாவண்யத்தை இழந்தான் என்கிறான் [மெய்யென்று தொடங்கி] - திருமேனிக்குச்சேர்ந்திருந்துள்ள பல திருவணிகலன்களையும் அழகிதாகச் சாத்தியருளித் தன்னுடைய ஸ்பர்சத்தாலே பணம்விரித்திருக்கிற திருவணந்தாழ்வான்மேலே அங்ளொப்பனை நிறம்பெறும்படி கண்வளர்ந்தருளினவனுக்கு. [கையொடுகால்செய்ய கண்ணிரானுக்கு] - கறுத்ததிருநிறத்திலே பகைத்தொடையாய்ச் சிவந்திருந்துள்ள திருக்கைகள்திருவடிகளூதலான நிவயாவயவங்களையுடையவனும் அதுகரஹஸீலனான கருஷ்ணனுக்கு. லாவண்யமாவது - ஒளி.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், கரீரார்ணவசாயியுடைய ஆபரணசோபாதிகளிலே அகப்பட்டு இவன் லாவண்யத்தை இழந்தான் என்கிறான். [மெய்யமர்பல்கலன்] - திருமேனியிலே பூத்தாப்போலே பொருந்தியிருந்துள்ள கிரீடாதிநூபுரீரந்தமான திருவாபரணங்கள். [நன்கணிந்தானுக்கு] - பூணவல்லபடியாலே வந்த அழகு. [பையரவினனை] - ஸ்வஸ்பர்சத்தாலே விகசிதமான பணங்களை யுடையனாய், காற்றும் மென்மை குளிர்த்தி இவற்றைப் ப்ரக்ருதியாக வுடையவனைப் படுக்கையாக உடையவனாய் அதிலே கண்வளர்ந்தருளினவனுக்கு. இதுவும் ஓர் ஆபரண விசேஷம்போலேகாணும். கீழ்ச்சொன்ன ஒப்பனை நிறம்பெறும் படுக்கையிறே. [கையொடுகால் இத்யாதி] - திருமேனிக்குப் பரபாகமான சிவப்பையுடைய திருக்கைகளையும் திருவடிகளையுமுடையவனும் உபகாரசீலனான ஸுலபனுக்கு. திருவணந்தாழ்வானோட்கைச் சேர்த்தியாலே யாயிற்று, அவயவங்கள் தொடக்கமானவை பூர்ணமாயிற்று. [என்தையல் இத்யாதி] - என்பென்பிள்ளை இழந்தது, மாணிக்கத்தின் ஒளிபோலே தனக்கு நிறங்கொடுக்கும் லாவண்யத்தை. கழற்சிப்புணும் ஆபரணத்தைக்காட்டிக் கழற்றவொண்ணாத ஆபரணத்தைக் கொண்டான். தையல் - பெண், சாய்-லாவண்யம்.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. கரீரார்ணவசாயியுடைய ஆபரணசோபாதிகளிலே அகப்பட்டு இவன் லாவண்யத்தை இழந்தானென்கிறான்.

[மெய்யமர்பல்கலன்] - திருமேனியிலே பூத்தாப்போலே பொருந்தியிருந்துள்ள கிரீடாதி நூபுரீரந்தமான ஆபரணங்கள். [நன்கணிந்தானுக்கு] - பூணவல்லபடியாலே வந்த அழகு. [பையரவித்யாதி] - ஸ்வஸ்பர்சத்தாலே விகசிதமான பணங்களையுடையவனாய், காற்றும் மென்மை குளிர்த்தி இவற்றைப் ப்ரக்ருதியாக வுடையவனைப் படுக்கையாக உடையவனாய், அதிலே கண்வளர்ந்தருளினவனுக்கு. இதுவும் ஓர் ஆபரணவிசேஷம் போலேகாணும். அநந்த மாகமான ஆபரணமிறே. கீழ்ச்சொன்ன ஒப்பனை நிறம்பெறும் படுக்கையிறே. [கையித்யாதி] - திருமேனிக்குப் பரபாகமான சிவப்பையுடைய திருக்கைகளையும், திருவடிகளையுமுடையவனும்

உபகாரசிலான க்ருஷ்ணனுக்கு. திருவந்தாழ்வானோட்டைச் சேர்த்தியாலேயாயிற்று அவய வங்கள் தொடக்கமானவை பூர்ணமாயிற்று. [என்தையலித்யாதி] - என்பெண்பிள்ளையிழந்தது மாணிக்கத்தின் ஒளிபோலே தனக்கு நிறங்கொடுக்கும் லாவண்யத்தை; கழற்றிப் பூனும் ஆபரணத்தைக்காட்டி, கழற்றவொண்ணாத ஆபரணத்தைக் கைக்கொண்டான். தையலென்பது-பெண்பேர். சாய்-லாவண்யம்.

சாயக்குருந்தம் ஒசித்ததமியற்கு*

மாயச்சகடம் உதைத்தமனூளற்கு*

பேயைப்பிணம்படப் பாலுண்பிரானுக்கு*என்

வாசக்குழலி இழந்ததுமாண்பே.

(8)

ஒ.—எட்டாம் பாட்டில், ப்ரதிகூல நிரஸநயம்பரைகளை உடையனான க்ருஷ்ணனுக்கு என் பெண்பிள்ளை மாண்பையிழந்தான் என்கிறான். [சாயக்குருந்தம் ஒசித்ததமியற்கு] - அஸுரவடிவான குருந்தை வேரோடே சாய்ந்து விழும்படி தனியேநின்று முறித்து ஆஸுரமான க்ருத்ரிமசகடத்தைப் பொடியாம்படி உதைத்த இச்செயலாலே இவள் தனக்கேயாம்படி பண்ணிக்கொண்டவனுக்கு. [பேயை யென்று தொடங்கி] - பூதனையைப் பிணமாய் விழும்படி முலைப்பால் உண்ண வல்ல மஹோபகாரகனுக்கு. [என்வாசக்குழலி இழந்ததுமாண்பே] - நைஸர்க்கிகபரிமளமான குழலையுடைய என்னுடைய பெண் பிள்ளை தன்னுடைய மாட்சியை இழந்தான். அதாவது - ஸ்திரீத்வம்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், க்ருஷ்ணனுடைய விரோதிரஸநயங்களுக்குத் தோற்று இவள் தன்ஸ்த்ரீ த்வத்தை இழந்தான் என்கிறான். [சாயக்குருந்தமொசித்த] - அஸுராவிஷ்டமான குருந்தத்தை வேரோடே சாய்ந்து விழும்படி முறித்த. [தமியற்கு] - நம்பி மூத்தபிராணை ஒழியவே தனிவீரம் செய்தவனுக்கு. தான் தனிமையிலே சென்று உதவக்காணும் இவளுக்கு நினைவு. [மாயச்சகடமுதைத்த] - க்ருத்ரிம சகடம் என்னுதல் “தளர்ந்தும் முறிந்தும்” என்கிறபடியே சகடம் உருமாயும்படி என்னுதல். [மனூளற்கு] - ஸ்ரீ ஜநகராஜன் திருமகளுக்கு ததூர்ப்பங்கம் போலே இவ்வபதானத்தைக் காட்டியாயிற்று இவளை அந்நயார்ஹையாக்கிக் கொண்டது. [பேயைஇத்யாதி] - சூர்ப்பணகாவைப்போலே ஓர் அநர்த்தத்தை விளைக்க உயிரோடேவிடாதே, பூதனையைப் பிணமாய்விழும்படி முலைப்பாலுண்ணவல்ல மஹோபகாரகனுக்கு. [என்வாசக்குழலி] - நைஸர்க்கிகபரிமளமான குழலையுடைய என்பெண். அவளை “ஸர்வகந்த:” என்று சொல்லுதலைக் கடியான குழல் என்கை “வாசஞ்செய் பூங்குழலா”ளிறே. [இழந்தது மாண்பே] - தன் பும்ஸ்த்வப்ரபுத்தமான செயல்களையெல்லாம் காட்டி இவளுடைய ஸ்த்ரீத்வத்தைக் கொண்டான். மாண்பு - மாட்சிமை, ஸ்த்ரீத்வம்.

ஈடு.—எட்டாம் பாட்டு. க்ருஷ்ணனுடைய விரோதிரஸநயத்துக்குத் தோற்று இவள் தன்னுடைய ஸ்த்ரீத்வத்தை இழந்தான் என்கிறான்.

[சாயக்குருந்தமொசித்ததமியற்கு] - அஸுராவேசத்தாலே தழைத்துப் பூத்துநின்ற குருந்தத்தை வேரோடே சாய்ந்துவிழும்படி முறித்த தமியற்கு. நம்பி மூத்தபிராணை ஒழியவே தனிவீரஞ்செய்தவற்கு. தான் அத்தனிமையிலே சென்று உதவக்காணும் இவளுக்கு நினைவு. [மாயச்சகடமுதைத்தமனூளற்கு] - க்ருத்ரிமசகடமென்னுதல்; “தளர்ந்தும் முறிந்தும் சகட அகரகூடல் வேரூப்பிளந்துவீய” என்கிறபடியே சகடம் உருமாயும்படி என்னுதல். [மனூளற்கு] - ஸ்ரீ ஜநகராஜன் திருமகளுக்கு ததூர்ப்பங்கம்போலே, இவ்வபதானத்தைக் காட்டியாயிற்று இவளை அந்நயார்ஹையாக்கிற்று. [பேயைப்பிணம்படப்பாலுண்பிரானுக்கு] - சூர்ப்பணகாவைப்போலே ஓர் அநர்த்தத்தை விளைக்க உயிரோடேவிடாதே, பூதனையைப் பிணமாய் விழும்படி முலையுண்ணவல்ல மஹோபகாரகனுக்கு. [என்வாசக்குழலி] - நைஸர்க்கிக பரிமளமான குழலையுடைய என்பெண்பிள்ளை. அவளை “ஸர்வகந்த:” என்று சொல்லுதலைக்கு அடி

இத்தலைபயிட்டு. வாசஞ்செய்யுங்குமலாளிறே. [இழந்ததுமான்பே] - தன் பும்ஸ்தவப்ரயுக்தமான செயல்களையெல்லாங்காட்டி, இவளுடைய ஸ்திரீத்வத்தைக்கொண்டான். மாண்பு - மாட்சிமை. ஸ்திரீத்வம், அழகு என்றுஞ் சொல்லும் மாண்பை.

மாண்பமைகோலத்து எம்மாயக்குறளற்று*

சேன்கடர்க்குன்றன்ன செஞ்சுடர்மூர்த்திக்கு*

காண்பெருந்தோற்றத்து எம்காகுத்தநம்பிக்கு*

என்புண்புனைமென்முலை தோற்றதுபொற்பே.

(9)

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், சீர்வாமநாத்யநேகாவதாரங்களைப்பண்ணியிருந்துள்ள எம்பெருமானுடைய திருவழகிலே அகர்பட்டு என்மிள்ள தன்னுடைய பொற்பை இழந்தாள் என்கிறாள். [மாண்பென்றுதொடங்கி] - அழகுசமைந்த ஒப்பிளையையுடையவளும் அத்யாச்சர்யபூதனும் ஆச்சரிதபவ்யமான ஸ்ரீவாமனனும் உயர்ந்திருந்துள்ளாள்டர்க்குன்றுபோலையாய்ச் செஞ்சுடரையுடையவடிவையுடையவனுக்கு. [காண்பெருந்தோற்றத்தெங்காகுத்தநம்பிக்கு] - எம்பெருமணியமாய் அபரிச்சேத்யமான தோற்றத்தை யுடையனும் ஸர்வகுணஸம்பந்நனும் ஆச்சரிதபரதந்தரான காகுத்தஸ்த்தனுக்கு. “ஜந்மராமஸ்ய ஸுமஹத்” என்கிற அவதாரமஹத்வமாகவுமாம். [என்புண்புனைந்து தொடங்கி] - ஆபரணங்களாலே அலங்கருதலாய், அதுவும் பொருத ஸௌகுமார்யத்தை உடையவளான என்னுடைய மகள் தன்னுடைய அழகை இழந்தாள்.

இ.—ஒன்பதாம் பாட்டில், ஸ்ரீவாமநாத்யநேகாவதாரங்களில் அழகிலே ஈடுபட்டு இவள் தன் அழகை இழந்தாள் என்கிறாள். [மாண்பு இத்யாதி] - அழகு சமைந்த ஒப்பிளையையுடையவளும், ஆச்சர்யமான வேஷத்தையுடைய ஸ்ரீவாமனுக்கு. மாண்பு - அழகு. மாயம்என்று - வஞ்சனமாகவுமாம். [சேன்கடர் இத்யாதி] - கைலிலே நீர்விழுந்தவாறே வளர்ந்தபடி. ஒங்கிப்புகரையுடைய மலைபோலே சிவந்த ஒளியையுடைய வடிவையுடையவனுக்கு. [காண்பெருந்தோற்றத்து] - கண்ணுக்கினிதாய் அபரிச்சேத்யபோக்யமான ஸங்கிதியைஉடையவள் என்னுதல்; “ஜந்ம ராமஸ்ய ஸுமஹத்” என்கிற அவதாரமாதல். [எம்காகுத்தநம்பிக்கு] - குணபூர்ணான சக்ரவர்த்திதிருமகனுக்கு. [என்புண்புனைமென்முலை] - பூண் என்று ஆபரணமாய், அத்தாலே அலங்கருதலாய் விரஹஸஹமல்லாதமுலையையுடையவள். [தோற்றது பொற்பே] - பொற்புஎன்று அழகு. பூண்புனைமென்முலை என்கையாலே, ஒப்பிளையால்வந்த அழகை இழந்தாள். அவனைத் தோற்பிக்கும் முலையை உடையவள் கிமர்தோற்றாள்!

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. ஸ்ரீவாமநாத்யநேக அவதாரங்களிலேயாகப்பட்டு இவள் தன் அழகை இழந்தாள் என்கிறாள்.

[மாண்பு இத்யாதி] - அழகுசமைந்த ஒப்பிளையையுடையவளும், ஆச்சர்யமான வேஷத்தை யுடைய ஸ்ரீவாமனுக்கு. மாண்பு - அழகு. மாயமென்று-வஞ்சனையாகவுமாம். [சேன்கடர் இத்யாதி] - அடியிலே நீர்வார்த்துக்கொடுத்தவாறே வளர்ந்தபடி. ஒங்கிப்புகரையுடைய மலை போலே அழகிய ஒளியையுடைய வடிவையுடையவனுக்கு. [காண்பெருந்தோற்றத்து] - தோற்றம் - அழகு. கண்ணுக்கினியதாய் அபரிச்சேத்யபோக்யமான ஸங்கியேசத்தையுடைய என்னுதல். “ஜந்ம ராமஸ்ய ஸுமஹத்” என்கிற அவதாரமஹத்வமாதல். [எம் காகுத்த நம்பிக்கு] - குணபூர்ணான சக்ரவர்த்திதிருமகனுக்கு. “தயரதற்கு மகன்தன்னை யன்றி மறிநிலேன்” என்னுமாவரிறே. “குணநாமாகரோ மஹாத்”. [என்புண்புனைமென்முலை] - ஆபரணத்தாலே அலங்கருதலாய், விரஹஸஹமன்றிக்கேயிருந்துள்ள முலையையுடையவள். [தோற்றதுபொற்பே] - பொற்பென்று அழகு. “பூண்புனைமென்முலை” என்கையாலே, ஒப்பிளையால்வந்த அழகையிழந்தாள். “மலரான் தனத்துள்ளான்” என்றபடியே அவனைத் தன் முலையழகாலே புறம்பொன்று அறிவாதபடிபண்ணி புஜிக்குமவன்கிழர் தோற்றாள்என்கை.

பொற்பமைநீன்முடிப் பூந்தண்மோயற்கு*
மற்பொருதோளுடை மாயப்பிரானுக்கு*
நிற்பனபல்லுருவாய் நிற்குமாயற்கு *என்
கற்புடையாட்டி இழந்ததுகட்டே.

(10)

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், ஸ்ரீவைகுண்டநாதனாயும் க்ருஷ்ணத்யவதாரங்களைப்பண்ணியும் ப்ரதி கூலநிரலநங்களைப்பண்ணியும் ஜகதாசாரனாயும் இருக்கிற எம்பெருமானுக்கு என்மகள் கட்டிழந்தாள் என்கிறாள். [பொற்பென்று தொடங்கி] - மிகவும் அழகிய ஸர்வைஸ்வரஸூசகமான திரு வபிஷேகத்தையும் திருக்குழலில் ஸ்பர்சத்தாலேபூத்து ச்ரமஹரமான திருத்துழாய்மாலையையும் உடையனாய், பூசைசந்தனமழியாதபடி மல்லரோடு பொருததோளையுடையவனாய் இப்படி அத்யாச்சர்யமான மஹோபகாரங்களைப்பண்ணுமவனுக்கு. [நிற்பனவென்று தொடங்கி] - ஸ்த்தாவரஜங்கமாத்மகமான ஜகத்தைத் தனக்குச்சீரமாகவுடையனாய்நிற்கிற க்ருஷ்ணனுக்கு மிகவும் கற்புடையவளாமிருக்கிற என்மகள் எல்லாம் இழந்தாள். லோகயாத்ரையை இழந்தாள் என்றுமாம்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், பரத்வமென்ன! அவதாரமென்ன! ஜகதாசாரதையென்ன! இவற்றை அடங்கக்காட்டி இவளுடைய எல்லாவற்றையும் கொண்டாள் என்கிறாள். [பொற்பு இத்யாதி] - அழகு சமைந்திருப்பதாய் ஆதிராஜ்யப்ரகாசகமான திருவபிஷேகத்தை உடையனாய், அதின்மேலே ஐச்வர்யஸூசகமான திருத்துழாய் மாலையையும் உடையவனுக்கு. [பூந்தண்மோய்] - ஸ்வஸ்பர்சத்தாலே பூத்து ச்ரமஹரமாயிருக்கை. வந்தவதரித்து, மற்பொருதோனை உடையவன். [மாயப்பிரானுக்கு] - சாத்தினசார்து அழியாதபடி மற்பொருதவாச்சர்யம். "சாவத்தகர்த்த சாந்தணிதோன்சதுர னிறே" மற்றும் ஆச்சர்யமான உபகாரங்களைப்பண்ணினவன் என்றுமாம். [நிற்பன இத்யாதி] - ஸ்த்தாவரஜங்க மாத்மக ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் அக்தர்யாமியாய் நிற்கிற ஆச்சர்யபூதனுக்கு. [என்கற்புடையாட்டி] - மிக்க அறிவையுடைய என்மகள். "தத் தஸ்ய ஸத்ருசம்பவேத்" என்றிருக்கும் அறிவிறே. [இழந்தது கட்டே] - தனக்குள்ளவற்றை நேராகக்காட்டி, இவன்பக்கல் உள்ளவற்றை நேராகக்கொண்டாள். கட்டென்று - மர்யாதையாய், அத்தைஇழந்தாள் என்றுமாம்.

ஈ.—பத்தாம்பாட்டு. பரத்வமென்ன, அவதாரமென்ன ஜகதாசாரதையென்ன!! இவற்றையடங்கக்காட்டி இவளுடையது எல்லாவற்றையும் கொண்டாள் என்கிறாள்.

[பொற்பமைஇத்யாதி] - அழகுசமைந்திருப்பதாய் ஆதிராஜ்யப்ரகாசகமான திருவாபிஷேகத்தின்மேலே, ஐச்வர்யஸூசகமான திருத்துழாய்மாலையை யுடையவனுக்கு. [பூந்தண்மோய்] - ஸ்வஸ்பர்சத்தாலே பூத்து ச்ரமஹரமாயிருக்கை. [மற்பொருஇத்யாதி] - வந்தவதரித்து மற்பொருதோளையுடையனாயிருக்கை. [மாயப்பிரானுக்கு] - சாத்தின சாந்தழியாதபடி மல் பொருத ஆச்சர்யம். [பிரானுக்கு] - ஸ்ரீமதுரையிற்பெண்களுக்கு அழகை உபகரிக்கை. "சாவத்தகர்த்த சாந்தணிதோன்சதுர" னிறே. மற்றும் ஆச்சர்யமான உபகாரங்களைப் பண்ணினவனுக்கு என்றுமாம். [நிற்பனஇத்யாதி]- ஸ்த்தாவரஜங்கமாத்மகமான ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் அக்தர்யாமியாய் நிற்கச்செய்தே, தக்கததோஷரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாய்நிற்கிற ஆச்சர்யபூதனுக்கு. [என்கற்புடையாட்டி] - மிக்கவறிவையுடைய என்மகள் "தத் தஸ்ய ஸத்ருசம்பவேத்" என்றிருக்கும் அறிவிறே. [இழந்ததுகட்டே] - தனக்குள்ளவற்றை நேராகக்காட்டி இவன்பக்கல் உள்ளவற்றை நேராகக்கொண்டாள். கட்டு - கட்டடங்க. கட்டென்று மர்யாதையாய் லோக மர்யாதையை இழந்தாளென்றுமாம்.

கட்டெழில்சோலை நல்வேங்கடவாணனை*

கட்டெழில்தென்குருகூர்ச் சடகோபன்சொல்*

கட்டெழிலாயிரத்து இப்பத்தும்வல்லவர்*

கட்டெழில்வானவர் போகமுன்பரீரே.

(11)

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி வல்லவர்கள் அயர்வறுமமரர்களுடைய போகத்தை புழிப்பார் என்கிறார். நாலுபாதத்திலும், கட்டு என்கிற சப்தம் - ஸாகல்யபரம். நாலுபாதத்திலும், கட்டுக்குப்பொருள்:— பரிமளமும், காவலும், தொடையும், பெருமையும் என்றுமாம்.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லவர்கள், நித்யஸூரிகள் போகத்தைப் புழிக்கப்பெறுவர் என்கிறார். [கட்டெழில் இத்யாதி] - கடி என்றத்தை கட்டு என்று வலித்ததாய், பரிமளத்தை யுடைய நல்லசோலை. [நல்வேங்கடம்]-சேஷசேஷிகள் இருவர்க்கும் உத்தேச்யமான திருமலை. [வாணனை] - நிர்வாஹகளை. திருவேங்கடமுடையானையாயிற்றுக் கவிபாடிற்று: “திருவேங்கடத் தென்னுனை பென்னப்பெனம்பெருமானுளனாக—என் நாவிலின்கவி யானொருவர்க்கும் கொடுக்கிலேன்” என்றிருக்குமவரிதே. [கட்டெழில்தென்குருகூர்]-கட்டுஎன்று அரண், அரணையுடைய திருநகரி. [கட்டெழிலாயிரம்] - கட்டு என்று தொடை: அழகிய தொடையை உடைத்தாகை. [கட்டெழில்வானவர்] - பெரிய வானவர், போகவிசேஷணமாகவுமாம். ஸம்ஸாரத்தில் போகம் கர்மநிபந்தநமாகையாலே அல்பமாய் அஸ்த்திரமாய் இருக்குமிதே. ஸ்வரூபா நுரூபமாகையாலே ஸம்ருத்தமாய் நித்யமாயிருக்கை. நாலடியிலும், கட்டு என்கிற சப்தம் ஸாகல்யபரமாகவுமாம். நீர்மைக்கு எல்லையான திருமலை ஆர்சயணியஸ்த்தலம், மேன்மைக்கு எல்லையான பரமபதம் அநுபவஸ்த்தலம்: “ஒன்றியாக்கைபுகாமை யுய்யக் கொள்வான் நின்ற வேங்கட”மிதே.

ஈடு.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிவல்லவர்கள் நித்யஸூரிகள் போகத்தை புழிக்கப் பெறுவரென்கிறார்.

[கட்டெழில் இத்யாதி] - கடியென்கிறஇத்தை கட்டென்றுவலித்ததாய், பரிமளத்தை யுடைத்தான நல்ல சோலை. [நல்வேங்கடம்] - சேஷசேஷிகள் இருவர்க்கும் உத்தேச்யமான திருமலை. [வாணனை] - நிர்வாஹகளை. திருவேங்கடமுடையானையாயிற்றுக் கவிபாடிற்று. “திரு வேங்கடத்தென்னுனை என்னப்பெனம்பெருமானுளனாக—என்னுவிலின்கவி யானொருவர்க்கும் கொடுக்கிலேன்” என்றிருக்குமவரிதே. [கட்டெழில்தென்குருகூர்] - கட்டென்று அரண்: அரணையுடைய திருநகரி. [கட்டெழிலாயிரம்] - கட்டென்று தொடை: அழகியதொடையை யுடைத்தாகை. [கட்டெழில்வானவர்] - (பெரியராய்) கட்டடங்க நல்லரான நித்யஸூரிகள். போகவிசேஷணமாகவுமாம். ஸம்ஸாரத்தில் போகங்கள் கர்மநிபந்தநமாகையாலே அல்பமாய் அஸ்த்திரமாயிருக்குமிதே, ஸ்வரூபா நுரூபமாகையாலே ஸம்ருத்தமாய் நித்யமாயிருக்கை. நாலடியிலும், கட்டென்கிற சப்தம் ஸாகல்யபரமாகவுமாம். நீர்மைக்கு எல்லையான திருமலை ஆர்சயணியஸ்த்தலம்; மேன்மைக்கெல்லையான பரமபதம் அநுபவஸ்த்தலம்: “ஒன்றியாக்கைபுகா மையுய்யக்கொள்வான் நின்றவேங்கடம்” இதே.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

ஏழாந்திருவாய்மொழி—உண்ணுஞ்சோறு - ப்ரவேசம்

ஏ.—ஏழாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி அப்ரக்ருதிங்கதையான இப்பிரண்டி நெடும்போதோடு கூட வுணர்ந்து, பின்னையும் எம்பெருமானைக் காணப்பெறுமையாலே அவனையொழிவதே தரிக்க மாட்டானம், தன்பதங்குகள்பக்கவிலும் கர்டோபகரணநிகரிலும் அதயந்த விஜானையுமாய், எம்பெருமானைக் கண்டல்லது தரிக்கமாட்டாமையாலே தன்மாயாதகளை அதிலங்கித்துத் தனியே திருக்கோளுரேறப்போக, சோகநிதரைபோய் உணர்ந்துஇப்பிராட்டியைத் தன்மாளிகையிற் காணாத திருத்தாயார், “இவன்றிருக்கோளுரிலே போனான்” என்று அதயவலித்து, இவள் இங்கிருக்கும் போதும் அவனாலே போதுபோக்கி மிருகமும்படியும், அதி ம்ருதுப்ரக்ருதியாபிருக்கிற இவள் அல்லரிலே தனியே எய்வனையோகக் கடவள் என்றும், அங்கேசென்றால் அவ்வுரையும் அவனையும் கண்டால் எவ்வனே உபைசுபைப்படக்கடவள் என்றும் சொல்லாநின்றுகொண்டு, தன் பெண்பிள்ளையுடைய அவஸாதத்தாலும், அவனைத் தான்பிரிகையாலும் மிகவும் நொவுபட்டு சோகிக்கிறாள்.

இ.—ஏழாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் மோஹங்கதையான பிராட்டி, “சிரேண ஸம்ஜ்ஞாம் ப்ரதிலப்ய” என்று காலமுணர்த்த உணர்ந்து, அநந்தரம் அவனைக்காணப்பெறுமையாலே, அவனைக் கண்டல்லது தரிக்கமாட்டாத தசைவிறந்து, பந்துக்களையும் தன்னுடைய லீலாபரிகரங்களையும் பொகட்டுத் தன்மாயாதகளையும் அதிலங்கித்துத் தனிவழியே திருக்கோளுரேறப்போனான்; திருத்தாயார் “வகாமிழந்தான், நிறமிழந்தான்” என்று கூப்பிட்டு சோகநிதரானிஷ்டையாய்க் கிடந்தவள் உணர்ந்து, இவனைத் தன்மாளிகையில் காணாமையாலே “எங்கேபோனான்” என்று விளரித்து, இங்கிருந்தபோதும் அவனையே போதுபோக்கியிருக்கக் காண்கையாலே “திருக்கோளுரிலே போனான்” என்று நிச்சயித்து, “ம்ருதுப்ரக்ருதியாய் அதின்மேலே விரஹதூர்ப்பலையா மிருக்கிற இவள், அவ்வூர் தனிவழியே எவ்வனே போகிறாள்; சென்றால்தான் அவ்வுரையும் அவனையும் கண்டு எவ்வனே உடைகுடையப்படுகிறாள்” என்று, தன்மகள் அவஸாதத்தாலும், தான் அவனைப்பிரிகையாலும் மிகவும் நொவுபட்டுக் கூப்பிடுகிறாள். இங்குப் பொருந்தாமையும், அங்குப்புக்கல்லது தரிக்கமாட்டாமையும், தனிவழியே போகையும், பழிக்கஞ்சாமையும், இவையிறே கீழில் திருவாய்மொழியிற் காட்டில் இதுக்கு ஏற்றம். அவனைப்பார்த்திலன், தன்னைப்பார்த்திலன், என்னைப்பார்த்திலன், தனிவழியே போய் இத்தைபெல்லாம் கடலிலே கவிழ்த்தான் என்கிறாள். “அற்பசாரங்களைவை கவைத்தகன்ருழிந்தேன்” என்று சப்தாதி விஷயங்களிலே கைகழியப்போந்தேன் என்றவர், பகவத்விஷயத்திலே கைகழியப்போனபடி சொல்லுகிறது. நித்யஸித்தகுடைய யாதரை ஸம்ஸாரத்திலே இவர்க்குப் பிறந்தபடிசொல்லுகிறது.

ஈ.—கீழில் திருவாய்மொழியிலே, மோஹித்துக் கிடக்கிற தன்மகளுடைய அவஸாதத்தைக்கண்ட திருத்தாயாரானவள், “அதுபோயிற்றது இது போயிற்றது” என்று அவன் திருநாமத்தைச் சொல்லிக்கூப்பிட்டு இவள்தானும் மோஹித்தான்; திருநாம ப்ரஸங்கத்தாலே பெண்பிள்ளை உணர்ந்தெழுந்திருந்து புறப்பட்டுத் திருக்கோளுரேறப் போனான்; திருத்தாயாரும் வானையாலேயுணர்ந்து படுக்கையைப்பார்த்தான்; வெறும்படுக்கையாய்க் கிடந்தது; இனி, இவள் என் வயிற்றிற்பிறப்பாலும், தன் ப்ரக்ருதியாலும், இங்கிருந்த நாள் தேறயாதரை யிருந்தபடியாலும் இவள் திருக்கோளுரேறப் புறப்பட்டுப்போனான் என்று அறுதியிடுகிறாள். வலயாதிகளெல்லாம் இழந்தாளாகில் இவள்தன்னை நமக்கிழக்கவேண்டா விடே என்றிருந்தான், கீழிற்திருவாய் மொழியில். இத் திருவாய்மொழியில் இவள்தன்னை யும் இழந்தோமென்று கூப்பிடுகிறாள். ஆனவந்தார்கோஷ்டியிலே “உண்ணுஞ்சோற்றிற் பிராட்டிக்கோ கன்வன்கொல்லிற் பிராட்டிக்கோ அஞ்சவேண்டுவது?” என்றுகேட்க, “இருவராய்ப் போனவர்களுக்கு வயிறெரிய வேணுமோ? தனிவழியே போனவருக்கல்ரோ வயிறெரியவேண்டுவது!” என்றிருந்த முதல்கள் சொல்ல, “அங்ஙனன்று காணுங்கோள்! இருவராய்ப் போனவர்களாகையாலே, இருவர்க்கும் அஞ்சவேணும்; தனியே போனவருக்

கொரு பயமுண்டோ? என்றருளிக்கேய்தார். அதுக்கடி - இருவரும் இருவர்க்கும் ஊமத்தங் காயாய், கடித்ததும் ஊர்ந்ததும் அறியார்கள். இவன் அங்கே புக்கல்லது தரியான் என்று கருத்து. “அள்ளலம்பூங்கழனி யணியாவி புகுவர்கொலோ! அன்றியே, லங்காத்வாரத்திலே புகுவர்கொலோ!” என்றிறே அங்கு வயிறுபிடி. ஆனாலும், எங்கேனும்போகிலும் இருவராய்லது இராது அங்கு; “தனியேபோன இவனென் படுகிறோனோ?” என்று மிகவும் கொந்து கூப்பிடுகிறான் இவனுடைய திருத்தாயார்.

“அற்பசாரங்கனவை கவைத்தகன் றொழிந்தேன்” என்றறபடியே “பகவத்கோஷ்டிக்கு இனி ஆளாகமாட்டாராகாதே!” என்னும்படி சப்தாதிகளிலேகைகழிந்தஇவர் “ஸம்ஸாரிகளுக்கு இனி ஆளாகமாட்டார்” என்னும்படி நாட்டாரோடு இயல்வொழிந்து கொள்ள மாளாவிற்ப வெள்ளத்தைப் புஜிக்கக் கைகழிந்தபடி சொல்லுமிற்று நரகாவஹமான விஷயத்தைப்பற்றிப் பிறர் அறியாமே போகக்கூடாது இவர், ஸ்வரூபாநுகுபமான விஷயத்தைப்பற்றிப் பிறர் அறியாமே போம்படியாய் விழுந்தது. கூடாதுவிஷயத்தைப்பற்றிப் பழிக்கஞ்சாதே போகக் கூடாதுவிவர், குணதிக விஷயத்தைப்பற்றிப் பழிக்கஞ்சாதபடியானார். “என்னுடைமை புக்க விடத்திலே நாணும்போய்ப் புக்கல்லது சிலலேன்” என்கிறான்; *கைம்மணை கதாம் கதிம்* என்றறபடியே. *ஸர்வார் போகார் பரித்யஜ்ய* - தான் பண்டு விரும்பியிருக்குமவற்றோடு பெற்ற வர்களோடு வாசியறப் போகட்டுப்போனார். *பரித்யஜ்ய* - “மீண்டும் இவற்றிலே நசை பண்ணும்” என்று தோற்றாதபடிவிட்டான். *பர்த்ருஸ்நேஹபலாத்க்ருதா* ஒரு விஷயத்தில் ஸ்நேஹமானது எல்லாவற்றையும் விடப்பண்ணுமாகாதே; ஸ்வவசத்தாலே போனானன்று கிமர் *அசிந்தயித்வா து:க்காநி* - விட்டவற்றை நினையாவிட்டால், போய்ப்புகுகிறான். த்தில் மீறுக்க கத்தான் நினையா:கின்றானோ? இவன் பெருமானையொழியத் தன்னைக்காணியிறே து:க்காநுஸந்தானம் பண்ணவல்லனாவது. *பரவிஷ்டா நிர்ஜ்ஜநம் வநம்* “போகத்துக்கு ஏகாந்த ஸத்தலம்” என்னுமதுவேகிவர் இவன் நெஞ்சில்பட்டது. *புத்ரதவயவிஹீநம் தத்* சக்ரவர்த்தி, பிள்ளைகளிருவபையும் தேடிப் போர கொந்தான். *ஸ்நுஷ்யாச விவர்த்தஜிதம்* - “மீண்டும் இவ் விடத்தை விரும்புவர்கள்” என்று நினையாகபடி குழைசரக்கறுத்துக்கொண்டு போனபடி. *அபச்யத் பவநம் ராஜா நஷ்டசந்த்ரமிவாம்பரம்* - நிலவோடும் மக்ஷத்ரதாராகணங்கனோடுங்கூட சந்த்ரன் குடிவரங்கின ஆகாசம்போலே கிடந்தது. அப்படியேயாயிற்று. இத்திருமாளிகை கிடக்கிறது. “நல்லதோர் தாமரைப்போய்கை” இதயாதிப்படியேயாயிற்று இவ்ள்திரு மாளிகை கிடக்கிறது. திருத்தாயாரும் இம்மாளிகையைக்கண்டு வெறுத்து, “போகக்கூடாது வதாகத் துணிந்தால் என்னையுங்கூட்டிக்கொண்டு போனாலாகாதோ? தனிவழியே போவதே, தான் கூடப்போகாவிட்டா லவனுடனே கூடப்போகவும் பெருகொழியதே! இவன் தான் எங்ஙனே போகிறானோ! நாட்டங்க வாய்வித்துக்கொண்டு போகிறானோ! அங்கே புக்காலென் படுகிறானோ! வழியிலுள்ளார் என் சொல்லுகிறார்களோ! அங்கே புக்கால் அவ்வூறிற் சோலை களையும் அங்குள்ள நீர்நிலைகளையும் அவன்குணங்களையுங் கண்டு உகக்கிறானோ! கண்டு சித்தி கையகிறானோ! இதெல்லாம் தான் அங்கே சென்று புக்கா:கிறே! என்றாப்போலே மனோரதித்துக் கொண்டு, தன்னைப் பார்த்தல் எங்களைப்பார்த்தல் செய்யாதே, இத்தையெல்லாம் கடனிலே கவிழ்த்துப் போவதே!” என்று திருத்தாயார் இன்னுதாசிறுள்.

உண்ணுஞ்சோறுபருகுநீர் தின்னும்வெற்றிலையுமெல்லாம்

உண்ணன் *எம்பெருமானென்றென்றே கண்கள் நீர்கள் மல்கி*

மண்ணினுளவன்சீர் வளம்மிக்கவனூர்வினவி*

திண்ணயென்னினமான் புகழார் திருக்கோளுரே.

(1)

ஏ.-முதற்பாட்டில், இப்பிராட்டியுடைய திருத்தாயாராவள், தன் பெண்பிள்ளையைத் தன் மாளிகையில் காணுகிறாழிந்து, தன்மகளாகையாலும் அவளுடைய ஸ்வபாவாநுஸந்தாநத்தாலுமாக, இவள் இங்குநின்றும் போய்ப்புகும் ஊர் ஒருக்கோளுரே என்று அத்யவஸரிக்கிறாள். [உண்ணுஞ்சோ

நென்று தொடங்கி - பசியில் உண்ணக்கூடாது சோறும், தாறுத்தால் குடிக்கக்கூடாது தண்ணீரும் தின்ற தொழியில் தரியாதததையில் தின்னக்கூடாது வெற்றிலையுமான தார்காதிக்காளிலும் உணக்கு என் ஸ்வாமியான கருஷ்ணனே என்னுந்நின்றனுகொண்டு அவனைக் காணப்பெறுமையாலே கண் நீர்மல்கி, [மண்ணினுள் என்று மேலுக்கு] - அவனுடைய கல்லாணகுணங்களையும் ஸம்பந்தமுனாவன் விரும்பி யிருந்துள்ள ஊரையும் தனக்கு வழிபோகைக்கு உறுப்புண்டாம்படி வினவிக்கொண்டு என்பெண்பிள்ளை பூமியில் புகுர்ணர் திருக்கோளுரே. இது நிச்சிதம்.

இ.—முதற்பாட்டில், நன்மகளாகையாலும், அவள்தன் ஸ்வபாவத்தாலும், இவள் இங்குமின்றும் போய்ப்புகும் ஊர் திருக்கோளூர் என்று அத்யவஸிக்கிறாள். [உண்ணுஞ்சோறு] - ஜீவித்தல்வது தரிக்க வொண்ணாத சோறு. [பருகுநீர்] - தாறுத்தால் பாசம் பண்ணியல்லது நிற்க வொண்ணாத தண்ணீர். [திள்ளும் வெற்றிலையும்] - தின்றாலல்லது புஷ்டனாக விரகிந்நிக்கே இருக்கும் வெற்றிலையும். தார்கபோஷக போக்யமானவையெல்லாம், எனக்கு நாதனை கருஷ்ணன், "வாஸுதேவஸ் ஸவரம்" என்றபிற்று இவள் இருப்பது. [என்றென்றே கண்கள்நீர்கள்மல்கி] - இடைவிடாமல் இப்படியே சொல்லி, அவனைக் காணப்பெறுமையாலே கண்கள் சோகாச்சுரவாலே நிரம்பி, அவ்விஷயத்தை இடைவிடாமல் அதுஸந்தித்து, ஸ்மர்த்தவ்யவிஷய ஸாரஸ்யத்தாலே "ஆஹ்லாத சீதநேத்ராம்பு:" என்கிறபடியே ஆநந்தாச் சுவாலே நிரம்பி என்னவுமாம். [மண்ணினுள்] - உகந்தருளின நிலங்களிலே ப்ரவணையாகையாலே விண்ணிற் போகான் என்று இருக்கிறாள். [அவன்சீர்] - சீர் என்றது ஸௌசீல்யாதிகளை, அவை ஸ்ப்புடமாக அநுபவிக்கலாவது இங்கே, பரமபதத்தில் குணஸத்பாவமிதே உள்ளது. [வளம் மிக்கவன்] - ஸம்பந்தமுனாவன். ப்ரணயதாஸரவில் விசுத்தமுனாவன். [ஊர்] - பரமபதம் கலவிருக்கையென்னும்படி விரும்பி வர்த்திக்கும் உத்தம் இது. [வினவி] - வழிக்குப்பாதேயரிருக்கிறபடி. "திருக்கோளூர் எங்கே" என்னவும், "இங்கே" என்னவும், "இங்கேயோ" என்று அநுபாவிக்கையும், இதிறே வழிக்குதாரகம். [என்னிளமான்புகழும் திருக்கோளூரே - திண்ணம்] - என்வயிற்றிற் பிறப்பாலும் இவன்படியாலும் இவள் புகும் ஊர் திருக்கோளூரே, ஸுமிச்சிதம். என்னிளமான் - அவன்சீரையும் வளம்மிக்கவன்ஊரையும் வினவி - மண்ணினுள் புகழும் - திருக்கோளூரே - திண்ணம். மருபியில் தண்ணீர்போலேயிறே ஸம்ஸாரத்தில் திருக்கோளூர்.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. தன்வயிற்றிற் பிறப்பாலும், இவள்தன் ஸ்வபாவத்தாலும் இவள் இங்குமின்றும் போய்ப்புகும் ஊர் திருக்கோளூர் என்று அத்யவஸிக்கிறாள்.

[உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும்வெற்றிலையு மெல்லாங்கண்ணன்] - இவள் அவ் வருகே ஒருவாய்ப்புகுநீர் தேடிப்போனாளு. இங்கிருந்த நாள் அந்நபாநாதிகளாலே தரித்து, அங்கேபுக்கு அவனுலே தரிக்கப்போனாளு. *அஹம்நம்-அஹம்நாத:* என்றிருப்பார்க்கும் அவ்வருகு போகவேணுமோ? "சோறு, தண்ணீர், வெற்றிலை" என்னவமையாதோ? "உண்ணுஞ்சோறு" என்றப்போலேயிருக்கிற விசேஷணங்களுக்குக் கருத்தென்? என்னில்:— "வேட்டபொழிலைவயவைபோலுமே - தேரட்டார்கதுப்பினுடோன்" என்று அவனும் சொன்னானிறே. (அதாவது-அபேகையுடையபோதில் அந்தவந்த சோறு தண்ணீர் வெற்றிலை போலாகுமிதே தோடுபொருந்தின கதுப்பையுடையவன்தோளின் ஸம்சிலேஷம்;) அப்படியே, இவையானே அந்நமதமுமாயிருக்கும் ஒரோ அவஸ்த்தைகளிலே. அதுக்காக அபிமதலமயத்தில் இவையான் யாதொரு படியிருக்கும் அப்படியேயாயிற்று இவர்க்குஎப்போதும் பகவத்விஷய மென்கைக்காக. தார்கபோஷக போக்யங்களெல்லாம். [எல்லாங்கண்ணன்] - *வாஸுதேவஸ் ஸ்வம்* என்றுகொண்டு எல்லாம் கருஷ்ணன் என்றிருக்கும்த்தனை. உண்ணுஞ்சோறென்கையாலே - அல்லாதது உண்டுசமையுமே சோறென்கையும், இதுமாருதே புறிக்கும் சோறென்னு மதுவும் தோற்றுறது. "கண்ணாணிலோவாத்தொழில்சார்ங்கள் தொல்லை நன்மெஞ்சே, போவாதலுணுகவுன்" என்னக்கூடாதிதே. மாருதேபுறிக்கலாவதும், மாநாததும் இதிறே; "அப்பொழுதைக்கப்பொழுதென்னாராவமுதம்" என்றும், "கொள்ளமானாவின்பவெள்ளம்"

என்றுமிறையிருப்பது. [எம்பெருமான்] - இவற்றிலாகாததொன்றில்லைமீடர். இவையெல்லாம் வகுத்தவனையாயிருக்கை. இவள்ஸந்தியே யமையுங்கிள் எங்களுக்கு. [என்மென்றே] - இவ்வழிய வேறென்றை "தாரகம்" என்றிருக்கின்றே மற்றென்றைச்சொல்லுவது. இது தன்னையே மாறுதே சொல்லி, ஒருகால் இதைச்சொல்லிப் பின்பு ண்ணுறக்கத்தாலே போது போக்கலாம் விஷயமன்றே. [கண்கள்நீர்கள்மல்கி] - இவர்களுடைய உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும்வெற்றிலையும் எல்லாமிருக்கிறபடி. இவன்முகத்தாலேகாணும் இவர்களுக்கு ஜீவநம், தன்ஜீவநத்துக்குப் போகிறவன் எங்கள்ஜீவநத்தைக்கொண்டு போகவேணுமோ? ஒருவன் பகவத்குணவித்தனய்க் கண்ணுங் கண்ணீருமாயிருக்க, அவனைக் கண்டுக்கொண்டிருக்கவாகாதேயுடுப்பது. "அழுகித் துளும்ப வலமருநின்றன வாழியரோ" என்று சேதநராகில் மங்களா நாமகம்பண்ணக்கடவது. நஞ்சியர், "பிள்ளைதிருநறையூரையரோடே சூண்டு திருவாய்மொழி கேட்டேன், அதில் எனக்கொரு வார்த்தைகளும் போகாது; ஒரு திருவாய்மொழியைப் பரஸ் தாவியா அவர்சிதிராய்க் கண்ணுங்கண்ணீருமாய் இருக்குமிருப்பை நினைத்திருப்பன்" என்று அருளிச்செய்வர். *ஆஹ்வாதீதநேதாரம்பு* - வீரஹத்தாலே கொடுத்துப்பறப்படும் சோகாச்சுபாலன்றிக்கே, பகவதந்பவஜீவிதமான ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே குளிர்ந்த கண்ணீரை யுடையனாவது. *புலக்கிருதகாத்ரவாந்* உடம்படைய மயிபெறித்திருப்பது. *பரகுணவிஷ்ட* - பகவத்குணவிஷ்டனாவது, தைவாவிஷ்டரைப்போலே அவன், *ஸர்வதேஹிபி: - த்ரஷ்டவ்ய* அவன் தேஹபிக்ரஹம் பண்ணினார் எல்லார்க்கும் த்ரஷ்டவ்யன், தேஹபிக்ரஹம் பண்ணின துக்குப் ப்ரயோஜநம் இவனைக்காண்கையாயிற்று. *ஸதா - த்ரஷ்டவ்ய* ஸதா தர்சகம் பண்ணு கைக்கு ஒரு தேசவிசேஷம் தேடிப்போக வேணுமோ? அநந்தாம்வான் சோழநகுலாந்தகனிலே க்ருஷிபண்ணியிருக்கிறானோ பூர்விகைஷணவகைக்கண்டு, "உம்முடைய ணர் எது? என்று கேட்க, "என்ணர் திருக்கோளுர்" என்ன, "அங்குநின்றும் போத்ததென்" என்ன, "தேஹ யாத்ரை நடவாமேபோத்தென்" என்ன "அவ்வுரில் கழுதைகைய மேய்த்து ஜீவிக்கமாட்டிற்றிலை யோ? நிலநின்ற ஜீவனத்தை விட்டுப் போந்தாயாகாதே!" என்றானும். [கண்ணெம்பெருமானென்றென்றே கண்கள் நீர்கள்மல்கி]-இந்த பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே பெற்றுப் போலேயிருந்து ஆந்தாச்சு புறப்படுகிறபடியாகமாநம்: இவ்வதுஸந்தநத்தாலே கண்ணீர் மல்கி என்னவுமாம். [மண்ணினுள் இத்யாதி] மண்ணினுள் புகுமூர் திருக்கோளுரே.விண்ணில் ஒருர் விசேஷிக்கவேண்டுப்படியாயிராதிதே. [அவன்சீர் வனம்மிக்கவ ணர்] - அவனுடைய கல்யாணகுணங்களுமும் நிரவதிகஸம்பத்தையுடையவனுடைய ஆரையும். *ஸோ஽ச் சதுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹப்ரஹ்மணா* என்று அவனோடு அவன்குணங்களோடு வாசியற ப்ராப்யமாகிறவோ பாதி அவன் விரும்பினதேசமும் ப்ராப்யாந்தர்க்கதமாகக் கடவதிதே. [அவன் சீர்] - அவன் கல்யாணகுணங்கள். அவையாகிறன, அவன் தன்நிறத்தில் தாமநிற்கும் நிலைகள். [வனம்மிக்கவ ணர்]-பரமபதம் கலவிருக்கையோபாதி உகந்த விஷயத்தைப் பெறும்இடமிறே ஊராகிறது! *கிம்காரயம் ஸீத்யாமமதிதே. பரமபதத்திற்குட்டிலும் ஆச்ரிந் இருந்தஇடமிறே ஊராகிறதும், அவன் திருவுள்ளத்துக்குப்பொருந்தியிருப்பதும். [வனம்மிக்கவன்]-ப்ரணயதாரையில் விதக்தன் என்றுமாம். இப்போது வைதக்த்யமாவது தானிருந்தவிடத்தே இவள்வரும்படி இத்தலையை வழித்தபடி.[வினாவி] "திருக்கோளுரெந்தனை யிடம்போகும்" என்று எதிரே வந்தாரைக்கேட்டு, அவர்கள் "இன்னதனை யிடம்போகும்" என்ன, அதுதானே வழிக்கு பாதேயமாகப் போகை. *பாதேயம் புண்டரீகாஷ* இத்யாதி. பூகலரும்போதைச் செவ்விபோலே "திருக்கோளு ரெத்தனைவிடம் போகும்" என்று கேட்கும்போதைத் திருப்பவளத்தில் செவ்வி காணப் பெற்றிலேன் என்று காணார் திருத்தாயார் தான்நோவுபடுகிறது. [என் இளமான் புகுமூர் திருக்கோளுரே] - என் வயிற்றிற் பிறப்பாலும், இவள்ப்ரக்ருதியாலும் அவ்வுரில்லது புகள் என்கிறனாயிற்று. தாய்வழிகொண்டே ஸ்வபாவங்கள் அறுதியிடலாமாகாதே. பெருமானைக்கண்டல்லது தரிக்கமாட்டாகானாய் வருகிற பூர்தாதழ்வானைக் கண்டு வைத்தோரும், த்ரிகாலஜ்ஞான குஷியுங்கட *கச்சிந்ததுஷ்டோ வ்ரஜஸி* என்று தாயாரையிட்டு வழக்குப் பேசுகித்துக்கொண்டு இவரைக் காடேறப் போகவிட்டாயாகில், இன்னம் "பெருமான் இருக்கில் கீழ்வயிற்றில் கழலையாகிறது" என்று அங்குப்போய்நலியத்

தேடுகிறாயல்லையே என்றானிறே; அவன்படிகள் காணுநீர்கச்செய்தேயும் மாத்ருஸம்பந்தங் கொண்டு சங்கித்தானிறே; பதார்த்த ஸ்வபாவங்களைக் கொண்டு பத்தும்பத்தாக நிபித்தங்களை யறியக்கடவராயிருப்பர்களாயிற்று வேடர்; இங்ஙனே யிருக்கச்செய்தேயும், தம் எல்லையிலே இவன்வந்து புகுந்ததுக்கு ஹ்ருஷ்டராய் “அடிச்சேரியிலே வந்துபுகுவதே!” என்பது; “ஐனாலும், ராஜாக்களாயிருப்பார் வன்னியர்பற்றிலே புகுரும்போது கேள்விகொண்டன்றோ புகுவது” என்றப்போலே யிருக்க வெலிறும்காழ்ப்புமாகச் சொல்லி, தாய்கழியை நினைத்து அகிர்த்தானிறே ஸ்ரீகுஹப்பெருமானும். -அப்படியே இவனும் தன்வயிற்றிற்பிறந்த சுத்தியே ஹேதுவாக “திருக்கோளுரிலேபுகும்” என்றறுதியிடுகிறான். ராமாஸ்தரம் இலக்குத்தப்புமோ! என்மகள் புகுமூர் அதுவேயென்பிறுள். [இளமான்] - இப்பருவத்தில் இவனைத் தலக்கறுக்கும்போது அவ்வூரில் அவனையாகவேண்டாவோ? [என்னிளமான்] க்ரமப்பராப்தி பற்றாதவன். தன் மார்த்தவம் பாராதே பதறிக்கொண்டு போனான். [புகுமூர்] காட்டுத்தீயிலே யகப்பட்டவன் பொய்கையும் பொழிலும் தேடிப் புகுமாபோலே, ஸம்ஸார மாதிரி பாலைநிலத்தில் காட்டுத்தீயிலே யகப்பட்டவனுக்கு உகந்தருளின நிலங்களானவை பொய்கையும் பொழிலும்போலே யிறே. புகுமூரென்கையாலே புக்கார்போகும் ஊர் அன்றென்கை. எம்பெருமானார் தெற்கேயெழுந்தருளாநீர்க, எதிரே வருகிறான் ஒருபெண் பிள்ளையைக் கண்டு “எங்குநின்றும்?” என்ன “திருக்கோளுரில்கின்றும்” என்ன, அவ் லூரில்புக்கபெண்களும் போகக்கடவராயிருப்பர்களோ!” என்றருளிச்செய்தார். (‘என்னிள மான்-மண்ணினுள்-புகுமூர் திருக்கோளுரே-இது திண்ணம்’) இவள் போய்ப்புகுமூர் திருக் கோளுரே, இது நிச்சயம். இவ்வூரில் பிள்ளைகளைக் காணாவிட்டால், கோயிலுக்குள்ளே தேடும் அத்தனையிறே.

ஊரும்நாடுமுலகமும் தன்னைப்போல்* அவனுடைய

பேரும்தார்களுமேபிதற்றக் கற்புவாவிடறி*

சேரும்நல்வளஞ்சேர் பழனத்திருக்கோளுர்க்கே*

போருங்கோலுரையீர் கொடியென்கொடி பூவைகளே.

(2)

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், திருக்கோளுரிலேபுக்க என் பெண்பிள்ளை மீளவருமோ? சொல்லி கொள்ளென்று பூவைகளை திருத்தாயார் கேட்கிறான். [அவனுடைய பேருந்தார்களுமே பிதற்ற] - தன் படியைக்கண்டு அவனுடைய திருநாயக்களையும் தீற்றநங்களையும் அடைவுகெட்டுப் பிதற்றும்படிபண்ணி. [கற்புவாவிடறி] - கடக்கவரிதான தன்மர்யாதையை த்ருணம்போலே போகட்டு. [சேருநல்வளமென்று மேலுக்கு] - நல்ல ஸம்பத்தையுடைய திருக்கோளுர்க்கே போய்ச்சேரும் என் பெண்பிள்ளை, பூவைகளால் உங்கடக்காண என்னுகிலும் வருமோ? சொல்லிகோள். [போருங்கோல்] - போகவல்லளேபோ என்றுமாம். இப்பெண்பிள்ளையைப் பிரிந்த இன்னுப்பாலே ‘கொடியென்’ என்கிறான்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், திருக்கோளுர்க்கே புக்க என்மகள் வருமோ? சொல்லிகொள்ளென்று பூவைகளைக்கேட்கிறான். [ஊரும்] - தானிருந்த ஊரும் [நாடும்] - அத்தோடு சேர்ந்தனாடும். [உலகமும்] - அத்தோடே சேர்ந்த லோகமும். ராமாவதாரத்திலும் ஒரு ஊரிறே திருத்திற்று; இங்கு. “லோகேவ தீர்ண பாமார்த்தத் ஸமக்ரபக்தியோகாய” என்கிறபடியேயாயிற்று; திருத்திற்று. [தன்னைப்போல்] - இவ் விஷயத்தில் தன்னோபாதி பாவபந்தம் உண்டாம்படி திருத்துகை. அங்கே, பரமஸாம்யாபந்நரைத்தேடிப் போகிறானாகில், தான் திருத்தினாராகாதோ. [அவனுடைய பேருந்தார்களுமே] - “அரவிந்தலோசனன்” என்றும், “மட்டவிழ் தண்ணந்துழாய்” என்றும், “விநாயகமட்டலர் தன்னதுழாய்” என்றுஞ் சொல்லா நிறைக. [பிதற்ற] - பீதிப்பிரேரிதராய் அக்ரமமாகச்சொல்லுகை. “ஜாமதக்க்யஸ்ய ஜல்பத:” என்கிற படியே. இப்படி, லோகமடங்க அக்ரமமாகச் சொல்லும்படிபண்ணி. [கற்புவாவிடறி] - வானுளகற்பை இடறி. வலிதானமர்யாதையை மதியாதே என்னுதல்; ஸ்விய அறிவை என்னுதல். கடக்க அரிதான மர்யாதையை த்ருணம்போலே அதிலங்கித்து. [சேரும் இத்யாதி] - தகுதியான நல்ல

ஸம்பத்தையும் நீர் நிலங்களையுமுடைய திருக்கோளுர்க்கே புகுருமோ. தன் மனஸ்ஸு அங்கே முற்பட்டு நிற்கையாலே, வந்து புகுரவல்லனோ? என்கிறான். திருக்கோளுர்க்கே புக்கவன் மீளுமோ? என்றுமாம். [கொடியேன்] - இவனைப்பெறுகைக்கு பாக்கயத்தைப்பண்ணி வைத்து, தனியே புறப்பட்டுப்போன இவனைவு [உங்களைக்கேட்டு அறியவேண்டும்படி பாபத்தைப் பண்ணினேன். [கொடி] - உபகந்தையொழியத் தரியாததை. அவ்வூரில் புக்கல்லது தரிக்கமாட்டான் என்கை. [பூவைகளே - உரையீர்] சொல்லா தொழிகைக்குப் பெற்ற குற்றயில்கூடிய உங்களுக்கு? நான் ஹிதம்சொல்லுகையாலே மறைத்தானாகிலும், இன்ன விடத்துக்குப்போகிறேன் என்றும், அங்குப்போனால் செய்யுமவையும் உங்களுக்குச் சொல்லிப் போகக்கூடுமிறே; சொல்லிகோள்! அறிவித்துப்போனானாகில் ராமாவதாரத்தில்போலே லோகமாகப் பின் தொடருமிறே.

௪௬— இரண்டாம்பாட்டு. திருக்கோளுர்க்கே போர்ப்புக்க என் பெண்பிள்ளை மீள வருமோ? சொல்லிகோள்! என்று பூவைகளைத் திருத்தாயார் கேட்கிறாள்.

[ஊரும்நாடும் இத்யாதி] - இவ்விருப்பில் என்னகுறையுண்டு? இங்கே ஒரு குறை யுண்டாம், அங்கே அதுதீரப்போனானோ? இங்கே, போதயந்த;பாஸ்பரம்பண்ணுகைக்கு ஆளில்லாமை *யந்ர பூர்வே ஸாந்யாஸ் ஸந்தி தேவா:* என்றொரு தேச விசேஷந்தேடிப்போனானோ? *நிரஞ்ஜன: பரமம் ஸாம்யமுபைதி* என்று அவன் அங்குள்ளாரைத் தன்னோடு ஸாம்ஸாரப்பந்தரம்படி பண்ணினுப்போலேயாகாதே, இங்குள்ளாரை இவன் தன்னோடொக்கப் பண்ணினபடி, [ஊரும் நாடும் உலகமும் தன்னைப்போல்] - தாமிருத்தலுக்கும், அத்தோடு தோன்தீண்டியான நாடும், அத்தோடுசேர்ந்த லோகமும், ராமாவதாரத்திலும் ஒருரோமிறே திருத்திற்து: இங்கு ஸம்ஸார மாகத் திருத்திற்துக்கிடர்! என்கை. இன்று நம்மனவுமவர வேறிப்பாயும்படியிறே இவன் ஸம்பத்தம் வென்னமிட்டபடி. *லோகேவதீர்ணபாமார்த் தஸம்கரபக்தியோகாய* என்பும்படியே எல்லாமேடுகளிலும், ஏறிற்றென்கை. [ஊரும்நாடுமித்யாதி] 'காலை யெழுந்திருந்து கரிய குருவிக் கணாங்கள் மானின்வரவுசொல்லி'ப்ராஹ்ம முஹூர்த்தத்திலேதிரியக்குக்களுங்கூட எழுந்திருந்து, அவன் இவன்பக்கல் பிச்சேறிவரும்படியைச் சொல்லா நின்றன. தானிருத்தவிடத்தேசெல்ல வேண்டுமவன் இவனிருந்த இடத்தேற வரும்படியைச் சொல்லி. [தன்னைப்போல் அவனுடைய பேருந்தார்களுமேபிதற்ற] - அவன் மயர்வற மதிநலமுனாவந்த பிதற்றிறேயிவளது! இவன் தான் அடியாகவந்த பிதற்றிறே யிவர்களது. [பிதற்ற] - நிரினைத்துச் சொல்லுகையன்றியே, பகவத்குணங்களிலே யவகாறவித்து உணர்த்தியற்றுச் சொல்லும்படியாகப்பண்ணி. [அவனு டைய பேருந்தார்களும்] - "சங்கென்னும் சக்கரமென்னும் துழாயென்னும்" என்பது "தேவ தேவபிரான்" என்பது, "விரைமட்டவர் தண்டுழாய்" என்பதாகை [பிதற்ற] - *ச்ருதோய மந்த்த்தோ ராமஸ்ய ஜாமதக்யஸ்ய ஜஸ்பத:* என்றிறபடியே. [கற்புவானிடறி] - வானான கற்பை இடறி, ஒருவரால் காடக்கவொண்ணாத மர்யாதையக்கடந்து மலைபோலேயிருக்கிற மர்யா தையை, காற்றிறே அசப்பட்டதொரு கூட்ப்பாஷாணத்தை இ...றுமாபோலே இடறி. பெரு வொள்ளமானது சிறுக்கரைகளோடு பெரியகரைகளோடு வாசியற ஏறுமாபோலில, நான் மடர், அச்சம் தொடக்கமானவற்றை மதியாதே போகை. [கற்புவானிடறி] - "வலியஅறிவை பென் னுதல்: பெரிய ஜ்ஞாமத்தை யென்னுதல்" என்றும் சொல்லுபர்கள். அப்போது, கற்பென்று - கல்விபாய், அத்தாலே அறிவைச்சொல்லி, வானென்று - வலிவைச்சொல்லிற்றுகிறது. அன் திக்கே, கற்பென்று - கல்விபாய் அத்தாலே ஜ்ஞாகமாய், வானென்று - பெருமையாய், பெரிய ஜ்ஞாநத்தை யென்றுமாம். அபிரிவேர்த்துக்கு ஓரளவு உண்டாகிறிறே ஓரளவிலே தரை நிற்பது. "காவஜய்கடத்து" என்னக்கடவதிறே. *யயெனச காசிந் ப்ரேமாந்தா* ஒருத்தி புறப் பட்டுப் போனாள். இவனைக் கொண்டுபோனார் ஆர் என்னில்: ப்ரேமத்தாலே வந்த இருட்சி வழிகாட்டப் போனாள். *சூரஸ: சிங்கரிஷ்யந்தி தக்தாநாம் விஶ்ணுக்ரிஸா* - "குருக்களிடாய்" என்ன, வெந்துவிழுகிறதுக்கொரு குட்டிச் சொரியவல்லவர்களோ? [சேருமித்யாதி] - இங்கே அசக் காக்க இருக்கிறவன் அங்கே தன்வயிறு வளர்க்கப் போவதே! இங்கே பிறர் திருத்தும்படி யிருக்கிற இவன் அங்கே திருத்தின விடந் தேடிப் போவதே! தன்னைக்கண்டு பிறர் வாழவிருக்

ஐ. இவன், தான் அவனைக்கண்டு வாழப்போவதே! [சேருநல்வனமித்யாதி] - ஸத்ருசமான நல்ல ஸம்பத்துச் சேர்ந்திருப்பதாய், நீர்நிலங்களை முடைத்தாயிருக்கிற திருக்கோளுர்க்கே. [திருக்கோளுர்க்கே போருங்கொல்] - போருங்கொல் என்றது புருங்கொல் என்றபடி. அன்றியே, இவனுக்கு முன்னே தன் நெஞ்சு முற்பட்டபடியாய், அங்கேயிருந்து அவன் வழியில் ஒருகுறைகளின்றியிலே வருமோ? என்கிறானாகவுமாய். அன்றியே, 'நல்வனஞ்சேர் பழனத்திருக்கோளுர்க்கே சேரும் - கொடி, பூவைகள்! - போருங்கொல் உரையீர்!' என்னுதல். அதாவது மீண்டு புறப்பட்டு வருவல்லனோ? சொல்லுகோன்! [கொடியேன்] - இவனைப் பெறுகைக்கு பாக்யம் பண்ணிவைத்து, இவள்ளவு உங்களைக் கேட்கவேண்டும் படியான பாபத்தைப்பண்ணினான். [கொடி] - உபக்ந்தைப்பொழியில் திறைப்படும். "கொல்தேடியோடுங் கொழுந்ததே போன்றதே மால்தேடியோடும் மன"மிதே. [கொடியேன் கொடி] - பெற்ற என்னையும்விட்டு வேறேயுமோர் அபாச்சரமூண்டாம் படியான பாபத்தைப் பண்ணினான். பெற்ற தாயாரை விட்டகலுக்க குடிஸ்வபாவம்போலே காணும். (கள்வன் கொல்லினும், நல்லதோர்தாமரைப்பொய்கையிலு முண்டிதே) - [பூவைகள் - போருங் கொல்-உரையீர்] - பெற்ற தாயாரை விடலாம்; அத்தனையல்லது, பிறந்தாரைக் கைவிடப் போகாதென்றிருக்கிறான் காணும் தன்னையிட்டு. போக்குவரத்து எனக்கன்றோசொல்லலா காது, உங்களுக்கு ஒதுக்காதே சொல்லுமே. வயிற்றிற் பிறந்தாரை ஒளிப்பாரில்லையே; [உரையீர்] - அவன் சொல்லிப்போகச்செய்தே இவை சொல்லாதிருக்கிறான் என்றிருக்கிறான். [போருங்கொல்] - என்கிற ஸம்சயத்துக்கடி, பாக்யான நான் இருக்கையாலே மீளாதொழியவுங் கூடுமே, நீங்களிருக்கையாலே மீளவுங்கூடுமீறே; என் பாபமே ப்ரபலமாய் வாராதொழியுமோ? உங்களைப்பார்த்து வருமோ? சொல்லுகோன்! அறிவித்துப் போனானால் ராமாவதாரத் திற்போலே லோகமாகப் பின் தொடருமிதே; சுற்றமெல்லாம் பின்பொடர இதே போயிற்று!

பூவைபைங்கிளிகள் பந்துதூதைபூம்புட்டில்கள்*

யாவையும்திருமால் திருநாமங்களேகூவியெழும்* என்

பாவையோயினித் தன்பழனத்திருக்கோளுர்க்கே*

கோவைவாய்துடிப்ப மழைக்கண்ணொடென்செய்யுங்கோலோ. (3)

ஐ.—மூன்றும்பாட்டில், திருக்கோளுர் ப்ரத்யாஸந்தமானால் எங்ஙனே உடைகுலைப்படக்கடவன் என்கிறான். [பூவைவென்று தொடங்கி] - பூவை பந்துமுதலான அழகிய லீலோபகரணங்களைக்கண்டால் ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு ராஜ்யங்கண்டாப்போலே இவனுக்கு அனந்த்யமாய் அவற்றிலுள்ள ரஸமும் பகவந்தநாமோச்சாரணத்தாலேயாய் உஜ்ஜீவிக்கும் என் மகள். [போயினியென்று மேலுக்கு] - இதுக்கு மேலே க்ரமஹமான நீர்நிலங்கையுடைய திருக்கோளுர்க்கேபோய், என் பாவை, எம்வெருமானுடைய ப்ரத்யாஸத்தியாலே உடைகுலைப்பட்டு, தான் தெநோன் அவனைப்பிரிந்து பட்டபாடும், அவன் கைவிட்டிருந்தபடியையும் நினைத்து கோவைப்பழம்போலேயிருக்கிற திருப்பவளம்துடிப்ப மிக்கிருந்துள்ள நிரையுடையகண்ணும் இவனுமாய் என்படக்கடவனோ?

இ.—மூன்றும்பாட்டில், திருக்கோளுர் ப்ரத்யாஸந்தமானால் எங்ஙனே உடைகுலைப்படக்கடவன் என்கிறான். [பூவை] - கிளியிலே அவாந்தரபேதம். [பைங்கிளி] - பச்சைக்கிளி, பூம்புட்டில்கள். [யாவையும்] - தன்னுடைய லீலோபகரணங்களான யாவையாலும் பிறக்கும் ரஸமெல்லாம் அவனுடைய திருநாமத்தாலே பிறக்குமாயிற்று இவனுக்கு. அவனுடைய லீலோபகரணங்களோபாதியும் போருமாயிற்று இவனுடைய லீலோபகரணங்கள். [திருமால் திருநாமங்களே கூவியெழும்] - பகவந்தநாமங்களைச் சொல்லி உஜ்ஜீவிக்கும்; திருநாமச்சுவடறிந்தபின்பு லீலோபகரணதர்சனம், ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு ராஜ்யதர்சனம்போலே அஸ்வந்த்யமாயிருக்கும். இவனுடைய லீலோபகரணங்கள் அவனுக்கு மேலோபகரணங்களாயிருக்கும். "இந்த லீலோபகரணங்கள் திருநாமத்தைச்சொல்லிற்றானோ?" என்று பெற்றிகேட்க, 'பந்து தூதை பூம்புட்டில்களில் ஏறுது' என்று பிள்ளை பரிஹரித்தார். அவற்றைத் திருநாமத்தைச்சொல்லி

அழைத்தாளானாலோ என்னில்: அது, “உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும்வெற்றிலையும் எல்லாம் கண்ணன்” என்றிருக்கிறதுக்குச் சேராது. [திருமால்] - இவன் திருநாமம் சொல்லும்போது த்வயத்தில் படியே ஸ்ரீமந்நாராயணன் என்றயிற்று சொல்லுவது. [என்பாலை] - கிருபாதிகஸ்தீவத்தையுடையவன். [போயினி] - லீலோபகரண ரணமும் திருநாமமேயானவிருப்பை விட்டு. அங்கு என்ன ஏற்றுக்கத்துக்குப் போனான். [தன்பழனம்] - ச்ரமஹரமான நீர் நிலங்களையுடைய ஊர். [கோவையாய் துடிப்ப] - கலக்கிற போது தானே மேல்விழுந்து கலந்தபடியும், “பிரியேன், பிரியிவந்திரியேன்” என்று கலந்தபடியும், பிரிந்த படியும், வரவுதாழ்த்தபடியும், தனிவழியே தான் செல்லவிருந்தபடியும், சென்றபின்பு, “ஹீரேஷா ஹி மமாதூலா” என்று லஜ்ஜாவிஷ்டனாய்க் காலைப்பிடியாதொழிந்தபடியும், இவற்றை நினைத்து கோவைப்பழம் போலேயிருக்கிற அதரம்துடிக்க, மிக்கரீரையுடைய கண்ணோடே என்படுகிறானோ? தனிவழியே போனான், நான்குடப் போகப்பெற்றிலேன்! என்கிறான்.

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு. திருக்கோனூர் ப்ரத்யாஸக்தமானால் எங்குனே உடை குலைப் படக் கடவள் என்கிறான்.

[பூவையித்யாதி] - வேறொன்றைக்கொண்டு போதுபோக்கவேண்டும் பருவதிலும் திரு நாமத்தையே கொண்டு ஸ்ரீவித்திருக்குமவன்கிடர் போனான்! இங்கிருந்த நான் மற்றொன்று தாரகமாய், அங்கேபோய் அவனுலே தரிக்கப்போனானோ. பூவையெடக்கமான லீலோபகரணங்களால் பிறக்கும் ஹர்ஷமெல்லாம் த்வயத்திற்படியே ச்ரீய:பதியென்கிற திருநாமத்தைச் சொல்லி அத்தாலேயுண்டாகாவின்றது. “ஊரும்நாடு முகைமூர்த்தன்னைப்போல்” என்கிறபடியே இவையாம் திருநாமத்தைச் சொல்லிற்றானுலாகாதோ” என்று பெற்றி நம்பிநினைவையக் கேட்க, “அதுக்கு வ்யபிசார முண்டு, ‘பந்துதானை’ என்கிறவிடத்தே தட்டுப்பிறக்கும்” என்ன, “அவ்வனையிறே” என்று இசைந்துபோனார். அவன் திருநாமங்களை இவற்றுக்கிடீடு அழைத்த தானாலோ? என்னில்: “(உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையும்) எல்லாங்கண்ணன்” என்றிருக்கிற அதிமாந்தர ப்ராவண்யத்துக்கு இதுசேராது. [பூவையித்யாதி] - திருநாமச்சுவட திற்தபின்பு லீலோபகரணநர்சனம் இவனுக்கு அஸஹயமாயிருக்கும்; ஸ்ரீப்ரத்யாஸானுடைய ராஜ்யதசர்சனம் அவனுக்கு அஸஹயமானுப்போலே. சக்ரவர்த்திக்கு ராஸ்த்ரார்த்தங்கள் பண்ணின அன்று நாயிறுபாடு, ‘கைகேயிபண்ணின கச்சமலத்துக்கு நாமும் கீழோகையிட்டோ மென்று நாட்டார் நினைத்திருப்பதொன்றுண்டு; அத்தோஷம்நமக்கில்லை என்றறிவிக்கவேணும்’ என்றுபுக்கான். ராஜலோகமடங்கலும்நிரண்டு “கர்த்தாவானவனை இழந்தோம்; அநந்தரம் ப்ரபாக்ரானவர் காடேறப்போய்க்கொடுவின்ரார், இனி ராஜபுத்ரர்களில் கின்றுரைக்கொண்டு கிரீவஹிக்குமத்தனையிறே” என்றுபார்த்து, மங்களாவஹமான தூர்யகோஷங்கனையும் பண்ணிக் கொண்டிருந்தார்கள். இத்தவரி செவிப்பட்டபோது கருமாணிக்கமகையில் பிராட்டி ஸ்வயம் வரத்துக்கு மணமுரசு அறைந்தபோது தோழி பட்டதெல்லாம் பட்டான். *விஸ்பா ஸ்பாமத்யே* வரத்ததுக்கு மணமுரசு அறைந்தபோது தோழி பட்டதெல்லாம் பட்டான். *விஸ்பா ஸ்பாமத்யே* தனியிடத்திலன்றோ பறிகொடுப்பது. தனக்கு சேஷத்வமிறே ஸ்வரூபம், ஸ்வரூபத்தையிறே அபஹரிக்கரின்க்கிறது! *ஜகர்ஹேச* ஸந்த்யாவந்தநத்துக்குப் பிற்பட்டாரை சிஷ்டகர்களை பண்ணுமாபோலே. *புரோஹிதம்* இக்குடிக்கு நாய்கள் கைவாய்விருக்க, நீ முன்னோடிக் காரியங்கள் நடத்தக் கடவதாகச் சமைந்தபடி சாலவழிதரயிருந்தது. *ஸ்பாமத்யே ஜகர்ஹே* *நியமாதிக்ரமம் ரஹஸிபோத்யேத்* என்கிற நிலையைக்குலைத்தான்; (புரோஹிதத்வமாகிற) நேரது கழிகையினாலே. *ராஜ்யஞ்சாஹஞ்ச ராமஸ்ய* சேஷவஸ்துக்களிலே ஒன்றையொன்று ஆளுமோ? அவ்வனையாரான்று: ராஜ்யந்தானெனக்குக் கடவதானாலோ? *தாமம் வகது மிஹாந்ஹஸி* கைகத்திலே தமப்பன்மாரையும் தமையன்மாரையும் அழியச்செய்து தாந்தாம் யரமி கருதாந்ஹஸி: *அப்ரப்தம் அவன்சொல்ல செவிதாழ்த்ததுக்கு அபவாதப்ராயச்சித்தம் பண்ணுகிறான். [என்பாலைஓபாயினி] - என் புத்தயநீநமான வ்யாபாரத்தையுடையவள் மீடர்

என்னையொழியப் புறப்பட்டுப்போனான். நிருபாதிசுமான ஸ்திரீத்வந்தையுடையவளென்றுமாம். [இனி - போய் - ஸீலோபகரணங்களாற் கொள்ளும் கார்பமும் அவனையாம்படியான இந்தப் பாவணயத்துக்குமேலே அங்குப்போய்ப் பெறுவது என்னாகப்போனானோ? நுண்புணத் திருக்கோளுர்க்கே] - ச்ரமஹரமான நீர் நிலங்கையுடைய திருக்கோளுர்க்கே. [கோவைவாய் துடிப்ப] - கோவைப்பழம்போன்ற சிவப்பையுடைத்தான அதரமானது ஸ்ப்புரிக்க “மிரிபென் என்றுபிரிந்தாய்: ‘வருகிறேன்’ என்று வந்தியி; என்னைத்தனியேயிட்டுவைத்தாய்; நான் வருமனவுமிருந்தாய்” என்றாப்போலேயிருக்கச் சில சொல்லினைக்குமே; அதுதோற்றும்படி உதடுவெளிக்கிறபடி. [கோவைவாய்துடிப்ப மழைச்சுண்ணெனுடு] - நினைத்ததுசொல்லித் தலைக் கட்ட வொட்டாமின்றதேச கண்ணகிர்! உடைகுலைப்பட்டுக் கண்ணரீராலே தலைக்கட்டா நின்றான். *உக்த்வார்யேதி க்ருஸதீநம் புநர்நோவாச சிருசந* என்னும்படியே. [என்செய்யும் கொலோ] - சொல்லமாட்டான், தவிரமாட்டான். அழாதொழியமாட்டான்; எங்கனே படுகிறானோ? நம்மையும் பிறரையும் விட்டு அவன்திருநாமங்களை அநுபவிக்கிறபோதை அழகு காணப்பெற்றேம்! அவன்தன்னையே கண்டநுபவிக்கிறபோதை அழகு காணப்பெற்றி லோமே. அநுஸத்தாரவேகையிற்போலன்றிறே கண்டாஸ்பிறக்கும் விகாரங்கள்; “காமனுடல் கொண்ட தவத்தாற்குமையுணர்த்த வண்டலம்பும் தாரலங்கல்” லீண்முடியான்தன் பெயரே கேட்டிருந்தங்காரலங்கலானமையால் - கண்டுவணங்கினுர்க்கென்னுங்கொல்” என்றிறே யிருப்பது. அலாபத்தோடேயிருக்கும் இருப்புக்கண்டேன், லாபத்தோடேயிருக்கும் இருப்புக் காணப்பெற்றிலேன் என்கிறான்.

கொல்லையென்பர்கோலோ குணம்மிக்கனளென்பர்கோலோ*

சிலைவாய்ப்பெண்டுகள் அயற்சேரியுள்ளாருமெல்லே*

செல்வம்மல்கியவன்கிடந்த திருக்கோளுர்க்கே*

மெல்லிடைநுடங்க இளமான்மெல்லமேவினளே.

(4)

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், சிலுகுவாரிகளான நம் சேரியில் உள்ளாரும் அயற்சேரியில் உள்ளாரும்- அந்யஸ்தரீகளும் இவளுடைய மருத்தாந்தத்தைக்கண்டு குணஹீனதன்பரோ? இம்மதாராசுனத்தை அறிந்து கொண்டாடுவரோ? என்கிறான். [கொல்லை] - வரம்புகுந்தான். [மெல்லம் மல்கி என்று மெல்லக்கு] - ஸம்பத்தாலே மிக்கு அவன் கணவளர்த்த திருக்கோளுர்க்கே அத்யந்தமுக்கதையான பெண்பிள்ளை தன்னுடைய மருதுவான இடைதுவளப் போய்ப்புக்கான்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், இவளை நாட்டார் குணஹீனக என்பார்களோ, குணதிகையென்று கொண் டாடுவார்களோ? என்கிறான். [கொல்லை] - வரம்புபிரந்த நிலம். அவன் தானே வரவிருக்கக்கூடவ மர்வாதையை அழித்தய்ப்போனான் என்பார்களோ? குணதிகவிஷயத்துக்குப் போரும்படி செய்தான் என்று கொண்டாடுவார்களோ? “நத் தஸ்ய ஸத்தருசம் பவேத்” என்கிற வசநத்தைப் பார்த்து கர்ஹிப்பார்களோ? இவளுடைய ருசி விஷயத்துக்கு அநுருபமாயிருந்தது என்பார்களோ? விதியைப்பார்த்து கர்ஹிப்பா களோ? காம வசநத்தைப்பார்த்து “நன்று” என்பார்களோ? “ந காமதந்தரே தவ புத்திரஸ்தி” விரக்தரான நீர் காமபரவசரான எங்களை என்முத்துகிறீர் என்றாஸிறே, தாரை இளையபெருமானே. ஸ்வரூபத்தைப் பார்த்து கர்ஹிப்பார்களோ, விஷயத்தைப் பார்த்து உகப்பார்களோ! [சிலை இதுயாதி] - சிலுகுவாரிகளான நம் சேரியில் உள்ளாரும், அயற்சேரியளான அந்யஸ்தரீகளும்; வசநபரானவர்களும், அவர்களுக்கு உடலன்றியே “இருந்தவூரி லிருக்கும் மானிடர் எத்தவங்கள் செய்தார்கோலோ” என்னும் ப்ரேமார்தா சித்ததும். [எல்லே] - என்னே என்று ஆச்சர்யமாதல்; சொல்லுகிறவர்களைக்குறித்து ஸம்போதனமாதல். செல்வம்மல்கி - “இவர்கள் சொல்லிற்றுச் சொல்லுகிறார்கள்” என்று அவன் செய்வது செய்தான் ஸம்பத்தானது கரைபுரண்டு வரும்படியான தேசம். [அவன் கிடந்த] - தன்பெருமையைப் பாராதே, ஆர்த்தாஷாஸூர்த்தமாகவந்து கணவளர்த்தருகிற தேசம். [மெல்லிடை நுடங்க] - இவளும் தன் ஸ்வரூபத்தை அறிந்திலன்: தன் இடையைய அறிந்தானாகில் போக்கிலே ஒருப்படுமோ? மருதுவான

இடதுவன். [இளமான்] - முக்தையாளபென். தன்மார்த்தவத்தையும், வழியில் அருமையையும், அவன் ஸ்வரூபத்தையும் அறியமாட்டாத மெளக்த்யம். [செல்ல மேவினன்] - இவன்போக்கிலே ஒருப் பட்டான்; கொல்லையென்பர் கொலோ?

நடு.—நாலாம்பாட்டு. இவனைக்கண்ட நாட்டார், குணநிறையென்பர்களோ? குண திகையென்று கொண்டாடுவார்களோ? என்கிறான்.

[கொல்லையென்பர்கொலோ] - இவன் வாசல்கடந்து புறப்படக்கடவதல்லாத மர்யா தையைக் குலைத்தான்; இவன் கிஷித்தாநுஷ்டாநம் பண்ணினான்: இவன் வரம்பழிந்த செயல்களைச் செய்தான் என்பர்களோ? கொல்லையென்று - வரம்பில்லாததுக்குப்பேர். [குணம்மிக்கனளென்பர்கொலோ] - குணதிகவ்ஷயத்துக்குப் போரும்படி செய்தா னென்பர்களோ? [கொல்லையென்பர்கொலோ குணம்மிக்கனளென்பர்கொலோ] - இவன் வித்யாதிக்கரமப் பண்ணினான் என்பர்களோ; அன்றிக்கே எரித்தாந்தத்தனையே சொல்லுவார்களோ? ஓரளவிலே நின்று நிக்ஷேபித்தவற்றைக்கொண்டு, இது அப்ராப்தம் என்பர்களோ; ருசிஸ்வபாவத்தாலும் விஷயஸ்வபாவத்தாலும் இது ப்ராப்தமென்பர்களோ? ஸாதவீதியளவிலே நின்று தடுமாறுவார்களோ: ஸ்வஸ்வரூபத்தைப்பார்த்துத் தெளிவார்களோ? உபாயாம்சத்தைப் பற்றிநின்று, இது கடவதல்ல என்பர்களோ; ப்ராப்தாவின் ஸ்வரூபத்தையும் ப்ராப்யஸ்வரூபத்தையும்பார்த்து, இது கடவதென்பர்களோ? அந்யநிக்ஷேபதூர்வகமான ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தால், புறப்பட ப்ராப்தியில்கை; ஸ்வரூபாநுபமான ப்ராப்யாநுஸந்தாநம் பண்ணினால், போய்ப்புக்கல்லது நிற்கவொண்ணாது. விதியைப்பார்த்து கந்திரிப்பார்களோ; காமவசனத்தைப்பார்த்து நன்றென்பர்களோ? *நகாமதந்த்ரே தவபுத்திரஸ்தி* - 'விரக்தரான நீர்காமபரவசரான எங்ககீர் என்படுத்து நிரி?' என்றானிறே தாளை, இளைய பெருமானை. [சில்லையாய்ப்பெண்டுகள்] - சிலுகுசிலுகு என்னும் ஸ்திரீகள். விஷயாதிகமாய்வருமத்தையும் வசநித்தம் என்றிருக்குமவர்கள். உபாய புத்தியா வருமவற்றிலிறே விதிக்கு விஷயமுள்ளது; குணப்ரேரிதராய்ப்போரிடத்தில் விதி கோசரியாதே. [அயற்சேரியுள்ளாரும்] - (சிலுகுவாய்ச்சிகளான நம்சேரியிலுள்ளாரும் அயற் சேரியாரான அந்யஸ்திரீகளும்.) இவனிருந்தது ஒரூர்வாசியங்கட இல்லாதவர்கள். [எல்லே] - கீழில் அவர்களை ஸம்போதித்ததாதல், இதோராச்சர்யமிருந்தபடி பென்! என்றதாதல். [செல்வமித்யாதி] - அவன்வரவை அஸத்ஸமமாக்கினான். முற்பாடனாய்வந்தவனை, தான் நாலடியிட்டுப் பிற்பாடனும்படி பண்ணினான். அவன்ஸ்வரூபத்தை யழித்தான். பரவ்யூஹாதி களைவிட்டு இங்குவந்துகிடக்கிறது இவனுக்கு முற்பாடனாய் உதவுகைக்கிறே. [செல்வம்மல்கி யவன்சி ந்ததிருக்கோனூர்க்கே] - நிரவதிக ஸம்பத்தானது கரைபுரனும்படியாக அவன் வந்து கண்வளர்த்தருளுகிற திருக்கோனூர்க்கே, ரக்ஷயவர்க்கத்திலுடைய ரக்ஷணத்திலே அந்வயித் தானிறே நியந்தாவினுடைய ஐச்வர்யம் ப்ரகாசிப்பது! [அவன்கிடந்த] - அவன்வரவு பார்த்து இவனிருக்கையன்றிக்கே, இவன்வரவு பார்த்து அவன் அவஸரப்ரதிக்ஷனாய்க் கிடக்கிறபடி. [மெல்லிடைநுடங்க] - அவன்ஸ்வரூபஜ்ஞாந மில்லாவிட்டால், தன்ஸ்வரூபஜ்ஞாநமோதான் இவனுக்கு உண்டாயிருக்கிறது. இவனுக்கு விழுக்காடறியாமை எங்குமொத்ததுகிடர்! தன்னிடைபை யறிந்தாளாகில் தான் புறப்பட்டுப்போமோ? நடுவே அறியாமல் புகுந்தபிழை யிறே. [மெல்லிடைநுடங்க] - ம்ருதுவான இடையானது துவளும்படியாக. இவ்விடையைக் கொண்டு இவன் நடக்கப்புக்கால் எதிரே புறப்பட்டு வரவேண்டாவோ? [இளமான்] - போகிற வழியில் ரிதுக்கும், தன்ப்ரக்ருதியும் அறிந்து மீளவல்லப்ருவமல்ல கிடர்! [செல்லமேவினனே] - போகவொருப்பட்டான். இவன்கையிலும் இவன்கையிலுமன்றிறே ப்ராப்தி கிடப்பது; அது அவன்கையதிறே; இத்தலயில் துணியேயிறேயுள்ளது. கீழே - "போனான்" என்னு கின்றான், இங்கே - "போகிறலேயொருப்பட்டான்" என்னுகின்றான்; இதுசேரும்படியென்? என்னிவ்- இவன்போகையிலே ஒருப்பட்ட போதே போய்ப்புக்காளன்றோ? என்றிருன். [இளமான் செல்லமேவினன் - கொல்லையென்பர் கொலோ, குணம்மிக்கனளென்பர்கொலோ] - அவன்கைகறிந்துகொடுகின்றான்: இளியிருந்த நாம் என்கேட்டுருமோ? இங்கிருந்தநான் நம்

முண்டைய ஹிதசவநங்கேட்டுலக்டோ வழியிலுள்ளபர்ப்பறிக்கேட்பது அவன். இவன் வழிப் பட்டால் நல்வழியிலுள்ளபரவார்த்தை கேட்கும்மொழியப் பெருவழியானார்வார்த்தை கேளான்.

மேவிறைநந்துநைந்து வினாயாடலுருள் என்சிறுத்

தேவிரோய் * இனித்தன்திருமால் திருக்கோனூரில்*

பூவியல்பொழிலும் தடமுமவன்கோயிலும்கண்டு*

ஆவியுள்குளிர எங்கனையுகக்குங்கொளின்னே.

(5)

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், திருக்கோனூர்க்கு அனித்தான திருச்சோலையையும் அங்குள்ள பொய்கைகளையும் அவன்கோயிலையும் கண்டால் எங்கனே உகக்குமோ? என்கிறான். [மேவி] - யென்று தொடங்கி - அவனுடைய குணசேஷத்தாடுகளை அநுஸந்தித்து மிகவும் நிதிரையாய் வினாயாட்டுகளிலும் ஸுளான். பார்ப்தயெனவினாயன்றிக்கேயிருக்கிற பருவத்தில் இப்படி விலகுகணையாமிருக்கிற ஓம்பெண் பிள்ளை இதுக்கு மேலே தனக்கு ஸ்வஸ்வமான சரியப்பதியுடைய திருக்கோனூரிலே போய். [பூவியல் பொழில்] - என்றும் பூத்திருக்கும்பொழில். [ஆவியுள் குளிர] - மிகவும் கமர்பிளந்திருக்கிற ஹ்ருதயம் உள் குளிரும்படி.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், திருக்கோனூரில் சோலையையும் பொய்கைகளையும் அவன்கோயிலையும் கண்டால் எங்கனே உகக்குமோ? என்கிறான். [மேவி] - அவனுடைய ஸௌந்தர்யசீலாதிகளிலே நெஞ்சை வைத்து. [நைந்து நைந்து] - “நினைதொறும் சொல்லுந்தொறும் நெஞ்சிடிந்துகும்” என்று சித்திபலாகா நின்றான். [வினாயாடலுருள்] - பருவத்துக்கு அதுருபமான வ்யாபாரத்தை விட்டான். “மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப மங்கையந்தோள் கைவிட்டு” என்கிறபடியே அத்தலையப் பற்றியாவிற்று இதில் உள்ள வற்றை விட்டது. [என்கிறுத்தேவி] - தயாஜ்யோபாதேயவிபாகம், பருவம் நிரம்பாதவளவிலே கிடர் உள்பாழிற்று! “பால்யாத் பர்ப்புதி ஸுஸ்ஸித்த:” என்கிறபடியே, பருவம் நிரம்பாதிருக்கப் பிராட்டிய ரோடு ஒக்கச்சொல்லல்லாம்படி இருக்கிறபடி. [இனி - போய்] - இதிற்காட்டில் அங்கு என்ன? ஏற்றாக முண்டையப்போனான். “தந்தலய கந்தோம் பவேத்” என்றிருக்கமாட்டாற்றினள். [தன்திருமால் திருக்கோனூரில்] - தனக்கு ஸ்வஸ்வமான சரியப்பதி கண்டவனந்தருகுகிறவருளிலே. பிராட்டியோபாதி தன் பக்கல வ்யாழுக்துணவன் வர்த்திக்கிறவருளிலே என்றுமாம். [பூவியல் பொழிலும்] - நித்யவஸந்தமான பொழிலும். [தடமும்] - அதுக்குள்ளாகப் பரப்புமாறப்பூத்த தடாகங்களும்; அதுக்குள்ளாக அவன் கோயிலும் கண்டு. இங்கேயிருந்து அநுஸந்தித்து நோவுபட்டவன் காணப்பெறுகிறானே! [ஆவியுள் குளிர] - கமர்பிளந்த ஹ்ருதயம் மறுகணையும்படி. [எங்கனையுகக்குங்கொல்] - எங்கனே பரியப்படுகிறமோ? இங்கேயிருந்து நினைத்துப்பட்ட க்ஷேசத்தக்கண்ட நான், அந்த அதுவப்பீதி காணப் பெற்றிலேன், [இன்றே] - எனக்கு அவனைப்பிரிந்த சோகமேயாய்ச் செல்லுகிறது, அவனுக்கு நல்விடிவாய்ப் பரீதியோடே செல்லுகிறதிறே.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு, திருக்கோனூரில் சோலையையும் அங்குள்ள பொய்கைகளையும் அவன்கோயிலையும் கண்டால் எங்கனே யுகக்குமோ? என்கிறான்.

[மேவி] - பகவத்குணங்களிலே நெஞ்சைவைத்து. [நைந்துநைந்து] - ஆசிரயங்களை யழிக்கும் பதார்த்தம்போலே குணங்கள் தானழிக்குமே: “நினைதொறும் சொல்லுந்தொறும்” இத்தாதி. இவன்மேலிற்று நீர்க்குணமாயிருப்பதொரு விஷயத்தோடன்றே; உயர்வறவுபர் நலமுடையவனோயே யன்றே. [மேவி] - இங்கிருந்தனானும் எங்களோடு பொருத்தமில்லை கிடர். [நைந்துநைந்து] - நைந்துமனமாட்டான்; தரித்திருக்கமாட்டான். [வினாயாடலுருள்] - பருவத்துக்கு அதுருபமான வ்யாபாரத்தைவிட்டான். வினாயாடுகையைத்தவிர்ந்துமேவி நைந்துள்ளான் கிடர்; இவ்விஷயத்திலே அவகாஷித்து, புறம்புள்ளவற்றை விட்டானத்தனை. “மாற்பால்மனஞ்சுழிப்பமங்கையந்தோள்கைவிட்டு” - பகவத்குணங்கள் கொண்டு முழுக, புறம்புள்ளது கைவிட்டான். நல்லதும்நியதுமானால், நியதுபோலன்றிறே நல்லது பண்ணிக்

கொள்ளும்படி. *பரமாத்மநி யோரக்தோ விரக்தோ஽ரமாத்மநி* “மனைப்பால்பிறந்தார் பிறந்தெழும்பும் பேரீன்பமெல்லாம் துறந்தார் தொழுதாரத்தோன்” என்னுமாபோலே. [மேலிகைந் துறைந்து விளையாடலுளுள்] - மெளக்த்யம் மாறி விதக் கதையானுளல்வன். “சப்தா திகள் தேறயம்” என்று சாஸ்தரத்தாலேயறிந்து அவற்றை விட்டு “பகவதவிஷயம்நன்று” என்று கைவைத்தானன்று. [என்சிறுத்தேவி] - தன்திருமால் என்று மேலே, பெரியதேவியைச் சொல்லுகையாலே, ‘சிறுத்தேவி’ என்று விசேஷிக்கிறான். [என்சிறுத்தேவி] - பருவம் நிரம் பாதிருக்கச்செய்தேயும் பட்டங்கட்டின ப்ரதாநமஹிஷிகளோடொக்கச் சொல்லலாயிருக்கை. “என்பெண்பிள்ளை” என்கிற ப்ரதிபத்தியில்லைகாணும் இவன்தனக்கு. “பிள்ளையைப்பிள்ளை பென்றெண்ணப்பெறுவரே” இவனுக்கு ஹிதந்த்சொன்ன நாக்கைக் கருவவேணுமென்கிறான். [இனி-போய்] - வேறே சிலகொண்டு போதுபோக்க வேண்டும் பருவத்திலே, அவற்றை விடும்படியான பாசம்பிறந்த இதுக்குமேலே ஓர்ஏற்றகீழமுண்டாகப்போனானோ? [இனி] - இங்கேயிருக்கச்செய்தே *கோபஜநம்ஸ்மரந்நிதம்* பிறந்ததாகில், இனி அஞ்சப்போய் அநு பவிப்பதுண்டோ? [தன்திருமால் திருக்கோவூரில்] - அவன்பக்கல் இருக்குமாபோலேயாகாதே இவன்பக்கலிலும் அவன் இருக்கும்படி. லோகத்தில் சேஷசேஷிபாவம் போலன்றிறே ப்ரணயினிபக்கல் பரிமாற்றம். *பதிம் விச்வஸ்ய* என்கிறபடியே ப்ரமாணத்தைப்பார்த்துப் பரிமாறவொண்ணாதிறே, அபிமதவிஷயத்தில். தனக்கு ஸர்வஸ்வமான க்ரியபதி கண் வளர்த்தருளுகிற ஐரிலே. [பூமியல் பொழிலும்] - தனையும் தனடும் கொம்பும் கொடியு மாய்த் துராலாயிராதே, வெறும் பூலையாயிருக்கை. கித்யவஸந்தமான சோலை. (பூவை யியல்வான) [தடமும்] - அப்பொழிலை வளர்ப்பதாய்ப் பரப்பாமற்ப் பூத்த தடாகமும். [அவன்கோயிலுங்கண்டு] “மாமணிக்கோயிலேவனங்கி” என்கிறபடியே அவனிலும் அவன் வரும்பி வர்த்திக்கிற கோயிலையும் கண்களாகக் கண்டு. திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்திக்கு ப்ரகாசக மான திவ்யமங்கலவிக்ரஹம்போலே, அவைவிரண்டுக்கும் ப்ரகாசகமான கோயில். கோயிலைக் கண்டபோதே உள்ளுண்டான வஸ்துவையும் அறுதியிடலாயிருக்கை. உள்ளில் பொன்னுக்குத்தக்க செப்பாயிருக்குமிறே. [கண்டு] - இங்கேயிருந்து மாந்ஸாநுபவமாத்ர மாய் க்லேசப்பட்டவன் கண்ணுரக்கண்டு. “பிள்ளை திருநறையூரையரும் பட்டருளாக உள்ளே ப்ரதக்ஷிணம்பண்ணுகிற்க, திட்ட அடி மாரியிடமாட்டாதே கண்களாலே பருகுவாரைப் போலே பார்த்து வாழ்ந்துகொண்டு போகிறபடியைப் பின்னே நின்று கண்டது பவித்தேன்” என்று நஞ்சியர் அருளிச்செய்வர்; ஆச்சானும் ஆண்டானுமாகக் கிறக்கே நடக்கிறபோது, திருப்பேருக்குக் கிறக்குப் போகவும் மாட்டாதே, ஏறித்திருவடிதொழவும் மாட்டாதே, திருப்பேர்நகரான்கோயிலைப் பார்த்துக்கொண்டு இருந்தார்களாம். [ஆவியுள்குளிர] - இவ்விடத்தைப் பட்டர் அருளிச்செய்யாநிற்கச் செய்தே மேலெழ அருளிச் செய்தாராய், சீராமப்பிள்ளை யிருந்தவர் “சியா! எம்பார் அருளிச் செய்யும்போது ‘ஆவியுள் குளிர’ என்று முகந்துகொண்டருளிச்செய்யும்படி கேட்டறிகை யில்லையோ? என்றருளிச் செய்தார். கமர்பிளந்த பரப்படங்கதும் மறுநையும்படியாயிருக்கை. [எவ்வளவுகக்குங் கொல்] - இவன் பருவம்நிரம்பாதிருக்கச்செய்தே புறம்புள்ளவற்றை விட்டு அவனை அநுஸந்தித்து சிதிகையாதிறபோது அவ்வழகுகண்டு அநுபவிக்கப்பெற்றேன்; அவனைக் கண்டநுபவிக்கிறபோதை அழகு நான் கண்டு வாழப்பெற்றிலேன் என்கிறான். [இன்றே] எனக்கு சோகத்தாலே குந்யமாய்க்கிடக்கிற இன்று அவருக்கநுபவத்தாலே அடிக்கழஞ்சு பெற்றுச் செல்லுகிறதே! ஒருநாளிலே இப்படியாவதே! நான்வாசி யற்றிருந்ததிறே விஷயா தீநமாய் வருகையாலே.

இன்றெனக்குதவாதகன்ற இளமானினிப்போய்*

தென்திசைத்திலதமனைய திருக்கோளுர்க்கே

சென்று* தன்திருமால்திருக்கண்ணும் செவ்வாய்க்கண்டு*

தின்றுதின்றுதையும் நெடுங்கண்கள்பலிமல்கவே.

(6)

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், திருக்கோளுரிலேசென்று எம்பெருமானுடைய ஸ்நேஹபஹுமானான வீக்ஷிதாதிகளைக்கண்டு ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே சித்திலையாகக்கடவளாகாதே யென்கிறான். [இன்றுஎனக்கு தொடங்கி]-தன்னைப்பிரிந்து நோவுபடுகிற எனக்கு இத்தகைசுக்குத் துணையளிக்கேபோன சிறும்பென்பிள்ளை எனக்கு உதவாததுக்குமேலே தெற்குத்திக்குக்குத் திலகம்போலேயிருக்கிற திருக்கோளுரிலேபோய்ப்புகுபு பெரியபிராட்டிபார்பக்கடம்போலே தன்பக்கல் ப்ரணயியானவன்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், அவனுடைய ஸ்நேஹபஹுமான வீக்ஷிதாதிகளைக் கண்டு ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே சித்திலையாகக்கடவளாகாதே யென்கிறான். [இன்றுஎனக்கு உதவாதகன்ற] - தன்னைப்பிரிந்து நோவுபடுகிற இத்தகையில் துணையிளறிக்கேயிருக்கிற எனக்கு உதவாதே கைகழியப்போன. தன்னைப்பிரிந்து நோவுபடுமன்று உதவுகைக்கன்றே தன்னைப்பெற்றது; இத்தகைசுக்கு உதவானாகிற், இனி எற்றைக்கு உதவ இருக்கிறான்? “இமாமவஸ்த்தாமாபந்நோ நேஹபச்சயாமி ராகவம்”. [இளமான்] - “உதவப்பெற்றிலோம்” என்று அதுதயிக்கவும் அறியாத பருவம். [இனிப்போய்] - பெற்றாரை விடும்படி அவ்விஷயத்திலே அவகாஷித்த இதுக்குமேல் என்ன ஏற்றம் பெறப்போனான்? பெற்றாரைவிட்டுப் பற்றுமகிற்றே ப்ராவண்யத்துக்கு எல்லை. [தென்திசை இத்யாதி] - தெற்குத்திக்குக்குத் திலகமான திருக்கோளுரிலேசென்று. பலஹாசியாலே போய்ப்புகுகையில் உண்டான அருண்மையச் சொல்லுகிகிறது. [தன்திருமால்] - “பிதாமாதாச மாதவ:” என்று கிருபாதிகபந்தத்தைக் காட்டியாயிற்று ஸோபாதிகபந்தத்தை அறுத்தது. [திருக்கண்ணும்] - நெடுஞள் பிரிந்துபட்ட விடாய் தீர பஹுமானந்தோற்ற நோக்கும் கண். [செல்வாயும்] - ஸாபராதனானான் என்று தாழ்வுதோற்றச் சொல்லும் அதாரும். [கண்டு] - “நோபஹம் ஸ்மரத் இதம்சிரம்” என்றும்விஷயத்தையிறே கண்டது. [நின்றுநின்று கையும்] - ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே காணக்காண சித்திலையாகாநின்றானிறே. [நெடுங்கண்கள் பனிமல்கவே] - கண்களின் பரப்படங்கலும் ஆகந்தாச்ருவாலே பூர்ணமாகிறதிறே.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. அவனுடைய ஸ்நேஹபஹுமானவீக்ஷிதாதிகளைக் கண்டு ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே சித்திலையாகக்கடவளாகாதே யென்கிறான். இவன்தான் உகப்பது அங்கே புக்குத் தரித்துநிற்கவல்லனானானிறே. “எவ்வனேயுகக்குங்கொல்” என்றான் கீழிற் பாட்டில்; இவ்வனேயுகக்குமென்கிறான் - இப்பாட்டில்; மகள் காணப்புகுகிறவிஷயத்தை யருஸந்திப்பது, தன்மகள் படியை யருஸந்திப்பதாய்த் திருத்தாயார் படுகிறபாடு என்தான்!

[இன்று எனக்கு உதவாதகன்ற] - பிள்ளைபெற்று வளர்க்கிறது ஆபத்துக்கு உதவகைக்கன்றே? தன்னைப்பிரிந்த இத்தனிமைக்கும் இத்தகைசுக்கும் மேற்பட எனக்கோர் ஆபத்துண்டோ? இன்றெனக்கு உதவாதொழிவதே! *அதோறு கிம் துக்கதாம் ஸோஹமிக்ஷ்வாகுநந்தம், இமாமவஸ்த்தாமாபந்நோ நேஹபச்சயாமி ராகவம்,* - நான் நெடுங்காலங்கூடி வருந்தித் தம்மைப் பெற்றது, தம்மைப்பிரிந்து நான் இவ்வவஸ்த்தையைப் ப்ராபித்த இற்றைக்கன்றே? இன்று தம்மை நான் காணாதொழிவதே! என்றானிறே. [எனக்குதவாது] சக்ரவர்த்தியில் தனக்குண்டானவாசி: “நின்று தூங்குகின்றேன்” என்றுமார்போலே; அல்லாத தாய்மாரைப்போலேயோ நான் தனக்கிருப்பது? தன் உகப்பே எனக்கு உகப்பாக இருக்குமவளன்றே நான். இவருடைய அபிமதவிஷயத்துக்கு கடகையும் தானேயிறே, “பிரானிருந்தமை காட்டினீர்” என்று. “அன்னை யும் அத்தனுமென்று அடியோமுகு இரங்கிற்றிலன்” - பிள்ளைகான்! பொகட நீனைப்பார் பழியிட்டுப் போகவேணுமோ? அடியாரை நிபாமகரென்னவேணுமோ? வழிக்குத் துணையாவாரை நிவாரகர் என்று பொகடுவதே! [அகன்ற] - இப்படி கைகழியப்போவதே! ஒருதேசத்தே நின்று தான் உதவாதொழியப்பெற்றேனோ? [இளமான்] - “பொகட்டது தாயையிறே” என்றறிந்து மீளமாட்டாத பருவங்கிம்! இவனைநான் வெறுக்கிறதென்? பருவம் அதுவானால் செய்யலாஸது உண்டோ? [இனிப்போய்] - உறவுமுறையாரில் தாய்க்கு மேற்பட்டார் இல்லை? இப்படி தாய்க்குடப் புறம்பாம்படி அவன்பக்கலிலேயிறந்த பாவபந்தத்துக்குமேலே “அவ்வருகே யொன்றுண்டு” என்று போனானோ? வந்தேறியைக் கைலிட்டால், ஸ்வதஸ்ஸரித்தமானதுக்குச் செய்யவேண்டுமென்தொன்றுண்டோ? [தென்திசை இத்யாதி] - “தெற்குத்திக்கு” என்றுகொண்டு,

ஆய்க்கல்கந்த ம்லேச்சபூமியிறே: இங்ஙனே யிருக்கச்செய்தே, ஓர் ஆபரணந்தானே எல்லா ஆபரணங்களுக்கும் சிறங்கொடுக்கவற்றமாபோலே, திருக்கோளுருண்டாகையாலே திக்காக ஸ்னாபனபடி. *தஷிணுதிக் க்ருதா யேந சரண்யா புண்யகர்மணா* என்னுமாபோலே. [திருக் கோளுர்க்கேசென்று]-திருத்தாயார்க்கு அரிதாய்த் தோற்றுகிறபடி. அவனுக்கு வழிப்போக் வேடு, ஊர்ப்புகுதியோடு, அவன்தன்னைக் காணுமத்தோடு வாசியற எல்லாம் உத்தேச்யமா யிருக் குமிறே. அர்ச்சிராதிகதியோடு, பரமபதத்தோடு, அங்குப்புக்கால் ஸதா தர்சனம்பண்ணும வனோடுவாசியற ப்ராப்யாந்தர்க்கதமாகக் கடவதிறே, [தன் திருமால்]-*ஸர்வேஷாமேவ லோகானாம் லீன மதாச மாதவ:-*இங்குவிட்ட உறவெல்லாம் அங்கேஉண்டாயிருக்கிறபடி. அவனுடைய ப்ராப்யவேஷந்தான் வக்ஷாபதியாயாகாதே யிருப்பது. விகிஷ்ட-வேஷத்தினால்லது ப்ரதிபத்தி பண்ணுவறியான், [திருக்கண்ணாமச்செவ்வாயுங்கண்டு] - "இவன் முற்படும்படி நாம் பிற்பாடா வதே!" என்று பொறைகொள்ளுதகக்குக் குளிர நோக்குகிறநோக்கும், சிலசொல்லப்புக்குத் தமொறுவிற திருப்பவனமும் இருக்கிறபடி. அவனுடைய கோகாவாய் துடிப்ப மழைக்கண்கள் இருக்கிறபடி. [நின்று நின்று நையும்] - நாட்செல்ல நாட்செல்ல இம்மிற்துவிழும், கண்டால் முன்புத்தையிசிலை நினைக்கவறியான்: எதிர்த்தலை படுகிறது கண்டு ஈடுபடுகிறபடி. "காணுங்காற்கானேன் தவறாய காணுக்கால், காணேன் தவறல்லவை" என்றிறே இருப்பது. [அதாவது - நாயகனான வுங்கைக் காணும்போது தப்பானது கண்டறியேன். காணாதபோது தப்பல்லாதது கண்டறியேன்.] [நெடுங்கண்கள் பனிமல்கவே] - இக்கண்ணில் பரப்படங்கலும் பரப்புமாலும்படி ஜலத்தத்தவம் உண்டாவதே! [நின்றுநின்றுநையும்] - மாறாதே சிதிலியாகா கின்றான். கண்ணகத்தில் இளகின கரைபோலே உடைகுலைப்படுகிறபடி. [நெடுங்கண்கள் பனிமல்கவே] நெஞ்சுக்கு சைதில்யம்போலேகாணும் கண்ணுக்குக் கண்ணீர், காணப்புகக் கொண்டு கண்ணீர் பகைகொண்டாடாநின்றது. ஆந்தாச்சுலோடு சோகாச்சுலோடு வாசி யில்லையிறே; விலக்குமதெல்லாம் பாதகமாகக்கடவது; *ந்ரஷ்டவ்ய:* என்றும் விஷயத்தை நான் அறுபவிக்கப்பெற்றிலேன்.

மல்குநீர்க்கண்ணெறாடு மையலுற்றமனத்தனளாய்*

அல்லுநன்பகலும் நெடுமாலென்றழைத்தளிப்போய்*

செல்வம்மல்கியவன்கிடந்த திருக்கோ ளுர்க்கே*

ஒல்தியொல்கிடந்து எங்ஙனேபுகுங்கொலொசிந்தே?

(7)

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், இவள்பரக்குதிமார்த்தவத்தையும் எம்பெருமானைப் பிரிந்து சிதிலியா யிருக்கிறபடியையும் அநுஸந்தித்து, இவள்புக்கால் படும்படியை அநுஸந்திக்கவேண்டுவது அவள் அவலளவும் சென்று புகவல்லனாகிலிறே என்கிறாள். [மல்கு என்றுதொடங்கி] - பகவத்குண ஸம்மாணத்தாலே நீர்துணம்பாநின்ற கண்ணையும் அநுஸந்தாநும்பண்ணவொண்ணாதபடி அறிவுகெட்ட மூலஸையையும் உடையவளாய், அல்லாதார்க்குப்போலே வ்யர்த்தமேயோகிறகால் மல்லாமையாலே, கலாக்யமான பகலும் இரவும் அதிவயாமுகத்தனே! என்று கூப்பிட்டு இதுக்குமேலே ஒரு புருஷார்த்தம் தேடிப்போய். [செல்வம் மல்கி என்று மொலுக்கு] - ஐச்வரியம்பிக்கு அவன் கிடந்த திருக்கோளுர்க்கே தன்னுடைய பலதூறியாலே தளர்ந்து வாடிவாடி எங்ஙனே போப்புகக்கடவன்?

இ.—ஏழாம்பாட்டில், இவள்பரக்குதிமார்த்தவத்தையும், பிரிவால் வந்த சைதில்யத்தையும் அநுஸந்தித்து, இவையெல்லாம் அவ்வளவுமச்செல்லப் போகவல்லனாகிலிறே என்கிறாள். [மல்குநீர் இதுயாதி] - பகவத்குண ஸம்ருதியாலே நீர்மல்கின கண்களையும், அநுஸந்திக்கவொண்ணாதபடி அறிவு கெட்ட மூலஸையும் உடையவளாய், உள்ளும்புறம்புமொக்க இருண்டுகிடக்க, எங்ஙனேபோம்படி? கண்ணீராலே பதார்த்த தர்சனமில்லை; திக்ப்ரமமுண்டாம்படி அவலாய்இருண்டது. நல்ல இரவும் நல்ல பகலும், மூலஸஹகாரமுமின்றிக்கேமிருக்க, அதிவயாமுகத்தனே! என்று கூப்பிடாவிடாது. இழைவதும்

அவ்விஷயத்தையே சொல்லிக் கூப்பிடுகையாலே சலாக்யமான காலம் என்கிறான். தன் வ்யாமோ ஹத்தைக் காட்டியிறே இவளை யலவலையாக்கிற்று. [இனிப்போய்] - அஹோராத்தரம் அவன்வ்யாமோ ஹத்தை அநுபவிக்கிற இவ்விடத்தைவிட்டு என்ன ஏற்றம் பெறப்போனான்? "யயௌசு காகித் ப்ரேமாந்தா" என்கிறபடியே இருட்சி கைகொடுக்கிறிறே போலிற்று. [செல்வம்மல்கி யவன்கிடந்த] - ஐச்வர்யம் மினுங்க அவன்கிடந்ததேசம். "ஸ்ரீமாத் ஸுகஸுப்த: பரந்தப:" என்ற கிடையழகு காணவாயிற்று இவன் போயிற்று. "கிடந்ததோர் கிடக்கை" என்னக்கடவதிறே. சாய்ந்தபோதாயிற்று அழகுபிக்கிருப்பது. [ஒல்கி பொல்கி] - ஒடுங்கியொடுங்கி; ஓடிடும்போது நடுவே பலகால் இளைப்பாறவேண்டும்படியிருக்கை. [ஒசிந்து] - துவண்டு எங்ஙனே போய்ப்புகக்கடவன்.

நடு.—எழாம்பாட்டு. இவன்ப்ரக்ருதிமார்த்தவத்தையும் பிரிவில்வந்த சைத்யத்தையும் அநுஸந்தித்து, இவையெல்லாம் அவ்வளவுச்செல்லப் போகவல்லனானானுவிதேயென்கிறான். நாம் இவ்வகலப்படுக்கிறோமத்தனையொழிய, இவன் போய்முடியப் புகாநின்றானோ?

[மல்குநீர்க்கண்ணொடு மையலுற்றமனத்தனளாய்] - "என்றேனும் கட்கண்ணாற்காணாத அவ்வுருவை நெஞ்சென்னும் உட்கண்ணேற்காணும்" என்னும் இரண்டுமொழிய இவனெங்ஙனேபோனபடி? கண்-மல்குநீர்க்கண்ணாயிற்று; மனம் மையலுற்றமனமாயிற்று. அகவாயும் இருண்டு புறவாயும் இருண்டிருக்க, இவன் எங்ஙனே போனபடி? கண்ணிராலே கண்டோற்ருது: ப்ரேமாந்தையாகையாலே நெஞ்சுஇருண்டு தோற்றது. [மல்குநீர்க்கண்ணொடு மையலுற்றமனத்தனளாய்]-இரண்டுக்கும் இரண்டும் நிரூபகமாயிருக்கிறபடி. [மையலுற்றமனத்தனளாய் நெடுமால் என்றழைத்து] - நெஞ்சொழியவோதான் கூப்பிட்டது. [அல்லமன்பகலும்] - பகவத்விஷயத்திலே அவகாஹித்துக் கூப்பிடுகிற காலமசகையாலே, நல்லிரவும் நன்பகலும் என்கிறான். நாட்டார் கூுற்றவிஷயங்களை ஆசைப்பட்டுக் கூப்பிடாநிற்க, "எல்லாங்கண்ணன்" என்று கூப்பிடுகிறநாளிறே. [நெடுமால்என்றழைத்து] - அவன் தன்பக்கல் பிச்சேறியிருக்கும் படியைச் சொல்லிக்கூப்பிட்டு. [இனிப்போய்] - அவன் தன்பக்கல் பண்ணும் வ்யாமோஹத்தைச் சொல்லிக் கூப்பிடுமிதுக்குமேலே தன் வ்யாமோஹங்காட்டப்போனானே. கண்ணுந்தோற்றாதே நெஞ்சம் பறியுண்டிருக்குமிதுக்கு மேலே, இனிப்போய், வேறேயொன்றுண்டோ அநுபவிப்பது? [செல்வம்மல்கி அவன் கிடந்ததிருக்கோளுர்க்கே] எதிரே பாதியழிவந்து முகத்திலேவிழித்து உடம்பிலே அணைத்துக்கொண்டு போகாதேயொழிந்தது ஐச்வர்யச்செருக்கிறே! ஐச்வர்யத்தால்வந்த செருக்கு அன்றாகில் இவ்வரவு அவனன்றோ வருவான்? வழியேபிடித்து வாழ்த்துகொண்டுபோகலாயிருக்க, செருக்காலே இழந்தா னென்கிறான். [செல்வம்மல்கியவன் கிடந்த] - *ஸ மயா யோதிது:சீரீமாந்* என்கிறபடியே, அழகுமிக்குக்கிடந்த என்னவுமாம். [அவன் கிடந்த] - *ஸுகஸுப்த:* என்ற கிடையழகு காணவாயிற்று இவன் ஆசைப்பட்டுப்போயிற்று: "கிடந்ததோர்கிடக்கை" என்னக்கடவதிறே. [அவன்கிடந்த] - அவன்வரவு பார்த்து இவன் இருக்கையன்றிக்கே, இவன்வரவு பார்த்து அவன்கிடக்கும்படியாவதே! [ஒல்கியொல்கிடந்து] ஓடியிலே பத்தடியிட வேண்டும்படியாயிருக்கை. [ஒசிந்து] - துவண்டு. [ஒல்கியொல்கிடந்து] - ஒசிந்து - எங்ஙனேபுகுங்கொல் - ஒடுங்கியொடுங்கிடந்து, அதுபொருமல் துவண்டு, எங்ஙனே புகக்கடவனோ? [நடந்தெங்ஙனேபுகுங்கொல்] - நடந்திலனாகில், போய்ப்புகலாநின்றிருக்கிறான்காணும். அன்னமென்னடைப்பூங்குழலியாகையாலே, இவ்வன்னடைகொண்டு புக மாட்டான் என்றிருக்கிறான்.

ஒசிந்தநுண்ணரிடைமேல் கையைவைத்துநொந்துநொந்து*
கசிந்தநெஞ்சினவாய்க் கண்ணதீர் துளும்பச்செல்லங்கொல்*
ஒசிந்தவொண்மலராக்கொழுநன் திருக்கோளுர்க்கே*
கசிந்தநெஞ்சினளாய் எம்மைநீத்தவெம்காரிகையே. (8)

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், திருக்கோளூரில் ஸங்கத்தாலே என்னைப் பொகட்டுப்போன, என்பென் பிள்ளை, அஸ்ஸங்கமே துணையாக அங்கேபோய்ப் புகவல்லனையோ? என்கிறான். [ஒசிந்த என்று தொடங்கி] - துவண்டு* நுண்ணிதாயிருக்கிற இடைமேலே தன்னுடைய சராந்தியாலே கையைவைத்து

இ.—எட்டாம்பாட்டில், திருக்கோளூரில் ஸங்கத்தாலே என்னைப் பொகட்டுப்போனவன், அஸ்ஸங்கமே துணையாக அங்கேபோய்ப் புகவல்லனோ? என்கிறான். [ஒசிந்த நுண்ணிடைமேல்] - தொட்டார்மேலே தோஷமான நொய்ம்மை. அதுக்குமேலே ஸ்தம்பரத்தாலே வந்த துவட்சி. அதின் மேலே, [கையை வைத்து] - ச்ராரந்தியாலே இடைவிலே கையைவைத்தான்; அது பொருமைவாலே ச்ராரந்திலேறுதுவாயிற்று. [நொந்து நொந்து] - மிகவும் அவஸந்நையாய். பலஹாரியைப் பரிஹரிக் கைக்காக வினைவதறியாதே செய்தான்: அத்தாலே பலஹாரியை வினைத்தாளாய்விட்டது, [கசிந்த நெஞ்சினளாய்] - நெஞ்சில் பலஹாரியிருக்கிறபடி. [கண்ணகீர் துளம்ப] - நெஞ்சை நோவுபடுத்துகிற வகை யிருக்கிறபடி. [செல்லுங்கொல்] - அங்கேபோய்ப் புகவல்லனோ? [ஒசிந்த ஒண்மலரான் கொழுநன்] - வண்டாலே ஆத்தலாரமான புஷ்பம்போலே, [நித்யஸம்ச்சலேஷத்தாலே துவண்டிருக்கிற பிராட்டிக்கு நாயகன். இருவருடையவும் சேர்த்தியாயிற்று இவனைக் கொண்டுபோயிற்று. அவனுடைய ப்ரணயித்வ மிறே இவனை யிருக்கவொட்டாதொழிந்தது. திருக்கோளூரிலே ஸங்கத்தைப்பண்ணின நெஞ்சையுடைய வளாய். [எம்மை இத்யாதி] - என்னைப் பொகட்டுப்போன என் பெண்ணின்னை தன்னை ஸர்யஸித்துப்போன பின்பும் தன் சாபலத்தாலே ஒருதலைவிடாதொழிகிறான். [கசிந்த நெஞ்சினளாய் எம்மைத்த எங்காரிகை - கசிந்தநெஞ்சினளாய் - செல்லுங்கொல்] - அங்குத்ததை ஸங்கம் என்னோட்டை உறவறுக்குமித்தனையோ! அங்கே கொடுபோகவும் வற்றோ!

[ஒசிந்தலித்யாதி] - இவன் நடவாதேயிருத்தாலும், நினைத்தால் வயிற்றெரியவேண்டும்படி கிடர் இடையிருப்பது! [நுண்ணிடைமேல் கையை வைத்து] - நடுவொன்றில்லையென்று அறிநிறிலன். தன் கையை வைக்கவும் பொறுதிதே தன்னிடைதான்: "மின்னையும் வஞ்சியையும் வென்றிலங்குமிடையாள்" என்று, அவன் கூடப்போகச்செய்தேயும் அஞ்சவேண்டும்படியான இடையிறே. ஒசிந்து - துவண்டு, நுண்ணிதாய் கோரிதான் இடை. பலசொல்லியென்? நடுவொன்றில்லை என்கை. அதாவது - "இற்றது, முறிந்ததுஇப்போது, பின்னை" என்று பயப்படவேண்டும்படியாயிருக்கை. [ஒசிந்தநுண்ணிடைமேல் கையைவைத்து] - இப்படி வீழக் காடறியாதார்உண்டோ! நாயகன் கைவைக்கப்பொறுகுமத்தனை போக்கித் தன்னகவைக்கப் பொறுக்குமோ? தொடுங்காலொசியும் இடையிறே. அடியே பிடித்துக் கரோபத்ரவம் கனத்திறேயிருப்பது. [கையைவைத்து] - மலைவைத்தென்னுமாபோலே. [கொந்துகொந்து] - கைவாங்கமாட்டான்; நோவாதிருக்கமாட்டான். ஸ்ஹஸ்தசத்ருக்களோடே கூடி ஜீவித்துக்கிடக்கலாம்; வந்தேறிகள்கீழ்பிழைக்கவொண்ணுதிதே! [கொந்துகொந்து] - மிகவும்கொந்து: மூதலிலே அபாவத்திலே நிலையான இடையிலே ஸ்தநபாரங்கொண்டு ஆற்றவொண்ணுதிருக்க, வந்தேறியான கைகொண்டு பொறுக்கவொண்ணுமோ? [கசித்த நெஞ்சினளாய்] - இடையினுடைய கொய்ப்மைசொல்ல, நெஞ்சோதான் காலப்படுத்திருக்கிறது? நெஞ்சில் ஈரமிருக்கிறபடி. [கண்ணீர் துளும்பு] - இதுதனக்கும் ஊற்றிறே அது. [செல்லுங்கொல்] - இனி ஸர்வதாமீளாளிறே. வழியில் மிறுக்குக்கள்கழித்துப் புகவல்லனோ? [ஒசிந்த இத்யாதி] - பிரிந்தார் துவட்சிசொல்லுகைக்குக் கலந்தாரோதான் துவளாதேயிருக்கிறார்? வண்டாலே ஆத்தலாரமாயிருக்கிற பூப்போலேகாணும் நித்யஸம்ச்சேஷத்தாலே துவண்டிருக்கும்படி. ஒண்மலரான் கொழுநன்உண்டு அவனுடைய வல்லபன்; அவனுடைய திருக்கோளுர்க்கே. [கசிந்தநெஞ்சினளாய்] - ஸஸ்நேஹமான மனஸ்ஸையுடையளாய், பற்றுக்கைக்கு அல்லுரேயாகவமையும், விடுகைக்குத்தாயாகவமையும், [ஒண்மலரான்கொழுநன் திருக்கோளுர்க்கே கசிந்தநெஞ்சினளாய்] - அவனுடைய ப்ரணயித்தவத்திலே அகப்பட்டவன் இனி மீளப்புகுநிறுனோ? ஒண்மலரான்கொழுநன் என்று

அவனுக்கு ஏற்றம் இருக்கிறபடி. திருமகளார் தனிக்கேள்வனென்னும் பெருமையுடைய பிரானார். [எம்மை நீத்தவெங்காரிகையே] - அவனுக்கு இங்குள்ள மமகாரங் கழியக்கூறிய. அது தானே ஹேதுவாகாரிின்றது திருத்தாயாருக்குப் பற்றுசைக்கு. பகவத்விஷயத்திலே அவகா ஹிக்கையும், வ்யதிரித்தங்களை விடுகைக்கெல்லை இவ்வளவாகையும், இப்படிவிட்டால் பின்பு அவர்கள் தாங்களே உத்தேசப்பரென்னுமிடமுஞ் சொல்லுகிறது. புறம்புள்ளவற்றை விடப் பண்ணுவித்துக்கொண்ட விஷயத்தில் ஜ்ஞாநலாபரிதே இவனுக்குவேண்டுவது! இவள்ஸம் பந்தமேயிறே திருத்தாயாருக்கு வேண்டுவது! [கசிந்தநெஞ்சினளாய் எம்மைநீத்தவெங்காரிகை ஒசிந்த ஒண்மலரான் கொழநன் திருக்கோனூர்க்கே கசிந்தநெஞ்சினளாய்க் கண்ணரீர் துறும்பச் செல்லுங்கொல்] - இவள் என்னைவிடும்படி பண்ணிக்கொண்ட விஷயத்தில் ப்ராவண்யமானது அவ்லூயில் ப்ரவேசத்தையும் பண்ணிக்கொடுக்கவற்றே? 'எம்மைநீத்த' என்று நிச்சயித்தாள்; 'செல்லுங்கொல்' என்று ஸம்சயியாவின்றாள்; ப்ரேமம் இரண்டையும் பண்ணிக்கொடுக்கு மீறே; ப்ராவச்யத்தை விளைத்து இடையிலே பொகடினும்பொகடும்; அன்றிக்கே, கொண்டு போய்ப் பொகடிலும்பொகடுமிறே.

காரியம் நல்லனகளைவகாணில் என்கண்ணனுக்கென்று*

ஈரியாயிருப்பாள் இதெல்லாங்கிடக்கஇனிப்போய்*

சேரிபல்பழிதாஉயிரைப்பத் திருக்கோனூர்க்கே*

நேரிழைநடந்தாள் எம்மையொன்றும்நினைத்திலளே. (9)

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், எம்பெருமானைக்கலிலே அதயந்தம் ப்ரவணையாயிருக்கிற இவள், சேரியில் உள்ளார் சொல்லும்படியே வழிக்கு: பாதேயமாகக்கொண்டு திருக்கோனூர்க்கே போனாள் என்கிறாள். [காரியமென்று தொடங்கி] - முதலிலே ஒன்றும் அநுஸந்திக்கவாப்பாள்; அங்ஙனே இருக்கச்செய்தே, விலகடினமான அவ்வய பதார்த்தங்களை ஒருகால் அநுஸந்தித்தாளாகில் என் க்ருஷ்ணனுக்கு என்று மேலொன்றும் சொல்லமாட்டாதே நீராகா நிற்குமவள் இங்கு அவனை நினைத்திருக்கும் இருப்புகள் எல்லாம் தவிர அதுக்குமேலே ஒரு புருஷார்த்தம் தேடி. [சேரியென்று தொடங்கி] - தங்கள் சேரியிலுள்ளார் பல்பழிகளைச் சொல்லி கோஷியாநிற்கத் திருக்கோனூரிலே பெண் மிள்ளை போனாள். திருக்கோனூர்க்குப் போகையாலே - தன் பெண்மிள்ளையெயாநிலும், நடந்தாளென்று ஸபஹுமானமாகச் சொல்லுகிறாள். [எம்மையென்று தொடங்கி] - எம்மைத் தனக்கு ப்ரதிகூல கோடியிலும் நினைத்திலள்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், அவன்பக்கம் அதயந்தம் ப்ரவணையாயிருக்கிற இவள், சேரியிலுள்ளார் பழியே பாதேயமாகத் திருக்கோனூர்க்கே போனாள் என்கிறாள். [காரியம் நல்லனகள் அவகாணில்] - பதார்த்தங்களில் நன்றானவற்றைக் காணில். [என் கண்ணனுக்கென்று] - ஒன்றிலும் கண்வைப்பதில்லை; கண்டாளாகில், எனக்காகத் தன்னை யோக்கிரவத்த க்ருஷ்ணனுக்கென்றும். [ஈரியாயிருப்பாள்] - "க்ருஷ்ணனுக்கு" என்றால் மேலொன்றுஞ் சொல்லமாட்டாதே, அவள்குணங்களை அநுஸந்தித்து நீராயிராவின்றாள். ஈரித்திருக்கும்-ஆர்த்ரஹ்ருதையையாயிருக்கும், [இதெல்லாங்கிடக்க] - விலகடின பதார்த்ததர்சனத்தில் "அவனுக்கு" என்கை, அவள்குண நுஸந்தார்த்தாலே விக்குதையாகை, இவற்றை அளவிறத்தஸம்பத்தாக நினைத்திருக்கிறாள் இவள். கண்டத்தை "மமேதம்" என்று இராதே, 'அவனுக்கு' என்றிருக்கையிறே ஸம்பத்து. [இனிப்போய்] - பாவகத்தியாலே துஷ்டனாமவனுக் கொன்று செய்யப் புறப்பட்டுப்போனாளோ? இத்தலையிலுள்ளதொன்றில்லை, அவனுக்கு வேண்டு வதொன்றில்லை. "சேரியிலுள்ளார்பழிகளைச்சொல்லி, கடல்கினர்ந்தாப்போலேகோஷிக்க. [பல்பழி] - "போகநினைத்தாள்," புறப்பட்டாள்," "தனிவழியே போனாள்," "தாயைப் பொகட்டுப் போனாள்," "குலத்தைப் பார்த்திலன்," "அவனைப் பார்த்திலன்" என்றப்போலே. [நேரிழை இத்யாதி] - திருக் கோனூரிலே போகையாலே, போனாள் என்னுதே, நடந்தாள் என்கிறாள்; வயிற்றிற்பிறந்தாரேவாகிலும் பகவத்விஷயத்திலே யோரடிவரவின்றால் கௌரவித்து வார்த்தைசொல்ல வேணும்என்கை [எம்மை

யொன்றும் நினைத்திலனே] - வழித்துணையாக நினைத்திலன்; அங்கே நின்று எதிர்கொள்ளுவாரிலே ஒருத்தியாக நினைத்திலன்; பழிசொல்லுவார்கோடியாகவும் நினைத்திலன்; "ஞரவ: கிங்கரிஷ்யந்தி" என்றும் நினைத்திலன்.

*டு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. அவன்பக்கனிலே அத்யந்தப்ரவணையாயிருக்கிற இவன், சேரியிலுள்ளார்சொல்லும்பழியே பாதேயமாகத் திருக்கோளுர்க்கே போனானென்றான்:

[காரியம்நல்லனகள் அவைகாணில்] - முதலிலே காண்பதில்லை; பதார்த்தங்களில் நல்லது காணில், தன்னை எனக்காக ஒக்கிவைத்த க்ருஷ்ணனுக்குள்ளப்புகு அந்த ப்ரஸ்தாவத்திலே நெஞ்சு நெடிழா, பின்பு அதுதானும் மாட்டாதேயிருக்கும். *ந்ருஷ்ட்வா பலம்வா புஷ்யம்வா* என்று அவன் சொல்லுமவைவெல்லாம் இவன்சொல்லுகிறபடி. நல்லதுகண்டால், "அவனுக்கு" என்று இருக்குமதுக்குமேலே அவ்வருகையொன்று தேடிப்போனானே! இவளுக்காகத் திருக்கோளுரிலேயந்து, தன்னை இவளுக்கோக்கிவைத்தபடி. [இதெல்லாங்கிடக்க] - *ஊண்னக் போகாந் பரித்யஜ்ய* என்னுமாபோலே. "உண்ணுஞ்சோறு பருகூர் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாங்கண்ணன்" என்றும், ஊரும்நாடும்உலகமுந்தன்னைப்போல் அவனுடைய பேருத்தார்களுமே பிதற்றக் கற்புவானிடறியும், புவைபைவல்லிகள் பந்துதூதை பூம்புட்டில் கள் யாவையும் திருமால் திருநாமங்களே கூவிவெழுந்தும், காரியம்நல்லனகள் அவை காணில் என்கண்ணனுக்கு என்று ஈரியாயிருக்கும் இதெல்லாங்கிடக்க - இந்த நிரவதிகஸம்பத்துக் கிடக்க. [இனிப்போய்] - "தனக்கு" என்கிற ப்ரதிபத்திமாத்ரத்திலே உண்டறுக்க மாட்டாத வனுக்கு ஒன்றுகொடுத்துக் குறைதீரப்போனானே. *தேபூயிஷ்டாம்* என்றிறே அவலிருப்பது. அவன்படியை நினைத்தால், இவனுக்கு இங்கேயிருக்க அமையாதோ? [சேரிபல் பழிதூஉயிரைப்ப] - பொகடும்வழித்துணைபெற்றவாதே போனானத்தனை. ஒருவர் இருவரன்றோ! இனி .யொருவர்கொல்லிற்றொருவர் சொல்லார்களிறே. [பல்பழிதூஉயிரைப்ப] - தன்னை அவனுக்குகூக்கிவைத்தான், பின்னையதுதானும் மாட்டிற்றிலன்; புறப்பட்டுப் போனான்; தாயைப்பார்த்திலன்; ஊரார்பழிபார்த்திலன்; இத்தனையும் செய்தால் அவன்தான் எதிரேவரப் பெற்றதில்லை என்று இப்புடைகளிலே ஒருகோடியிறே சொல்லுவது. "அலரெழிலாருயிர் நிற்கும்" என்று வழிக்கு தாரகமாயிறே. [நேரிழை நடந்தான்] - கடைப் பணிக்கூட்டங் கண்டுகொண்டு பின்னேபோகவாகாதேதான் இவன் ஆசைப்படுகிறது. [நடந்தான்] - தன்பெண்பிள்ளையே யாகிலும், "திருக்கோளுரிலேபோக" என்று நாலடி புறப் பட்ட இவனை இங்கனல்லது சொல்லவொண்ணாதிறே". தன்மகனை யெங்கனே கனக்க நினைத் திருக்கிறான்தான்! வயிற்றிற் பிறக்கவுமாம், சிஷ்யர்களாகவுமாம்; பகவத்கிஷ்யத்தில் ப்ரத்யாஸந்தர் உத்தேச்யராமத்தனை. ஒருநாள் நம்பிள்ளையை, சீயர், கோஷ்ட்டியிலே வைத்துப் போரக் கொண்டாடியருளி, 'தன்சிஷ்யனைத் தான் கொண்டாடாதினானுன்' என்றிராதேயுடிகோள்! 'கண புரங்கைதொழும்பிள்ளையைப் பிள்ளையென்றெண்ணப்பெறுவரே' என்று பண்டுசொன்னானும் உண்டுமிகுகோள்" என்றருளிச்செய்தார். அம்முணியாழ்வான், தன் சிஷ்யனைத்தான் தண்ட லிடாதிற்குமாம்: "இதுவென்?" என்றுகேட்க, "அல்லாத வைஷ்ணவர்களை வருத்தத்தாலே அறியவேணும்; இவர்கள் நாளறிய வைஷ்ணவர்கள் என்று ஆதரிப்பன்" என்றான். [எம்மை யொன்றும் நினைத்திலனே] - வழிக்குத்துணையாகத்தான் கொடுபோகாவிட்டால், ஸமரிக்கத் தானாகாதோ? [ஒன்றும் நினைத்திலனே]. எதிர்கொள்வாரிலே சிலராகவாதல், வழித்துணை யாவாரிலே சிலராகவாதல், ஏதேனும் ஓராகாரத்தாலேதான் நினைக்கலாகாதோ? "அத்தலையில் கிளைவே கார்வகர்மாவது" என்றிருக்கிறான். பகவதாஸத்தியுடையாருடைய அபிமானமே உத்தேச்யம்.

நினைக்கிலென் தெய்வங்கான் நெடுங்கணினமாளீலிப்போய்*

அனைத்துலகுருடைய அரவிந்தலோசனனை*

நினைத்தனையும்விடாள் அவன்சேர்திருக்கோளுர்க்கே*

மனைக்குவான்பழியும்நினையாள் செல்லவைத்தனனே.

(10)

மனவாய் நின்றவனையிறே இப்படியுபதேசிக்கிறது. ஸத்கர்மத்தோடு அஸத்கர்மத்தோடு வாசியற விரோதியாய் க்ருஷ்ணனே அபாச்ரயம் என்னுமிடத்தைத் தோற்றுவிக்கிறது. *விழுத்தூர்யஸமாரம்ப:* அசேதநக்ரீபைகளைப் பற்றிக்கொண்டு நாலாதேகொன். *நாராயணபரோ பவ* உனக்கு வகுத்தவன் தன்னைவே பற்றப் பார். [செல்லவைத்தனளே] - போகையிலே நெஞ்சை வைத்தாளென்னுதல், நமக்குமெல்லாங்காண அங்கேயானுளென்னுதல். அதாவது- தான் அங்கேசெல்லவொருப்பட்டாளென்னுதல்; தான்மீளாதபடி புருகையாலே நாம் அங்கே செல்லும்படி வைத்தாளென்னுதல்.

வைத்தமாநிதியாம் மதுகுதனையேயலற்றி*

கொத்தலர்பொழில்துழ் குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன*

பத்துநூற்றுளிப்பத்து அவன்சேர்திருக்கோளுர்க்கே*

சித்தம்வைத்துரைப்பார் திகழ்பொன்னுலகாள்வாரே.

(11)

ஒ.—நிகமத்தில், இப்பத்தும் வல்லார் இட்டவழக்காய் இருக்கும் திருநாடு என்கிறார். [வைத்த மாநிதியாம் மதுகுதனையேயலற்றி] - ஆவாஸப்படாதே உபயோகம் கொள்ளலாம்படி வைத்த மஹாநிதியோலேயிருக்கிற ப்ரதிகூல நிரஸநஸ்வபாவனுன எம்பெருமானையே சொல்லி ஆர்த்தியோடே கூப்பிட்டு. [கொத்தலர் பொழிலென்று மேலுக்கு] - தாம் வீரஹதையை அநுஸந்திக்க கூமரல்லாத படி பகவத்விஷயத்திலே ஏகாக்ரஹாகையாலே தமக்கும்பிறந்த தேற்றத்தாலே ஸங்குத்தமான திரு நகரியுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரத்திருவாய்மொழியிலும் திருக்கோளுரிலே அருளிச்செய்த இத்திருவாய்மொழியை புத்தியூர்வகமாகச் சொல்லவல்லார்.

இ.—நிகமத்தில், இப்பத்தும் வல்லார் இட்ட வழக்கு பரமபதமென்கிறார். [வைத்த இத்யாதி] “உண்டு” என்ன உயிர்நிற்கக்கூடவதாய் அநாயாஸபோக்யமாய் இஷ்டவிநியோகாரஹமான மஹாநிதி போலேயாய், விரோதிரஸநஸ்வபாவனுனவனைச் சொல்லி ஆர்த்தியாலே கூப்பிட்டு. [கொத்தலர்] நித்யவஸந்தமான திருநகரி. வீரஹத்தை அநுஸந்திக்க கூமரல்லாதபடி அவன்பக்கவிலே ஏகாக்ர சித்தராகையாலே பிறந்த தேற்றத்தாலே ஊருக்குப்பிறந்த ஸங்குத்தி. [பத்துநூற்றுள் இப்பத்து] . கிழிகிழி யாகக் கொடுப்பாரைப்போலே. அவன் பொருந்திவந்ததிக்கிற திருக்கோளுர்க்கே நெஞ்சைவைத்துச் சொல்லுமவர்கள். [திகழ்பொன்னுலகாள்வாரே] - “தனிவழியே போனான்” என்று கரையவேண்டாத படி, அர்ச்சிராதிகளும் வழிநடத்தப் பரமபதத்திலேபுக்குகியாநுபவம் பண்ணப்பெறுவார்கள்.

ஈடு.—நிகமத்தில் இப்பத்தும்சுற்றார் இட்டவழக்கு திருநாடு என்கிறார்.

[வைத்தமாநிதியாம்] - இவன் தனிவழிபோகைக்கும் தாயாரை விடுகைக்கும் வேறு விருக்கிறபடி. தநம் ஸஞ்சிதமாயிருக்க, எடுத்தழித்துக்கெடுத்து ஜீவியாதே ஆரியிருப்பா ரில்லையே. [வைத்தமாநிதி] - : “எய்ப்பினில் வைப்பினைக் காசினைமணியை” என்கிறபடியே தனார்த்தார்தாவனமாய், எய்ப்பினில் வைப்பாய், “உண்டு” என்ன உயிர்நிற்கும்படியாய் உடையவன்காலிலே எல்லாரும் விழும்படியாய், உடையவனுக்கு அறவிட்டு ஜீவிக்கலாய், “அறவிட்டு ஜீவித்தான்” என்று ஏசாதபடியுமாய், அவன்தனக்குப் பெருமதிப்பைக் கொடுப் பதுமாய், உடையவனுக்கு ஒன்றுக்கும் கரையவேண்டாதபடியாய், எல்லாம் தன்னைக் கொண்டே கொள்ளலாய், எல்லா ரஸங்களும் போகங்களும் தன்னைக்கொண்டே கொள்ள லாய், ஏவமாடுருணங்கையுடைத்தாயிருக்கையைப்பற்ற நிதியென்கிறது. மாநிதியென்றது மஹார்க்கமான நிதியென்றபடியாய், அந்தால், தன்னைக்கொண்டே எல்லாய் கொள்ளாதின்றால் தனக்கொரு குறையற்றிருக்கை, அல்லாதவிதி மாண்டுநிற்குமே. [மதுகுதனையேயலற்றி] - இந் நிதியைக்காத்தாட்டுவதும் தானேயென்கிறது. உத்தேசயமானதுதானே விரோதியையும் போக்கி யறுபவிப்பிக்கவற்றாயிருக்கை. [கொத்தலர்பொழில்] - *ஸர்வஞ்ச குசலம் க்ருஹே*

என்னுமாபோலே. பூரீபரதாழ்வான் பெருமான்பக்கலிலே ஸொஞ்சை வைக்கவைக்க, அத்தைக் கண்டு “அவர்வரகாணித்து” என்று திருவயோக்கை தனிரும் முறியுமானாப்போலே, விரஹத்தை யதுஸந்திக்க கடிமரல்லாதபடி அவன்பக்கலிலே ஏகாக்ரசித்தராகையாலே பிறந்த தேற்றத்தாலே திருநகரியும் தனிரும் முறியுமானபடி. இத்தகையிலே யித்தனை த்வரை யுண்டானால் அத்தகையிலே பலத்துக்குக்கண்ணழிவுண்டோ? *அபிவ்ருகா:* என்கைதவிர்த்து, *அகாலபலினோ வ்ருகா:* என்னும்படியாயிற்று. [பத்துநூற்றுள் இப்பத்து] - கடலில் அம்ருதம் போலே, ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு இப்பத்து. [அவன்சேர்இத்யாதி] - அவன் பொருந்திவர்த்திக்கிற திருக்கோளுர்க்கே ஸெஞ்சைவைத்து. [உரைப்பார்] - சொல்லுவார். [திகழ்பொன்னுலகாள்வாரே] - ஒருத்தி கூப்பிட, ஒருத்தி தனியேபோகையன்றிக்கே, நித்தியாநுபவம்பண்ணலாம் நிலத்திலே புகப்பெறுவர். தனிவழிபோகாதே, அர்ச்சிராதிசனம் சேவிக்க விலகணமான தேசத்தே போய்ப்புகப்பெறுவர்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

எட்டாந் திருவாய்மொழி—பொன்னுலகு : ப்ரவேசம்.

ஒ.—எட்டாந்திருவாய்மொழியில், பாஹ்யாதுஸந்தாதம்பண்ண கடிய கடிமரல்லாதபடி, மோஹம்செல்லுகையாலே அந்த:கரணம் எம்பெருமான் பக்கலிலே மிகவும் ப்ரலாணமாய் அவன் குணங்களை நெடும்போது அநுபவிக்கையாலே, பெருவிடம் தட்டி நோவுபட்டவர்கள் நீரிலே முழுகித் தரித்தாப்போலே விச்லேஷ வ்யஸந்ததால் வந்த பலஹாநி நீங்கி தீர்த்து, ஸ்ரீப்ரஹ்மாதாழ்வானைப் போலே ஐகதக்ருத்தாதாதுஸந்தாதநகடிமான ஆழ்வார், பண்டையபடியே தமக்கு எம்பெருமானோடு உண்டான விரஹத்தை அதுஸந்தித்துத் தம்முடைய தசையை அந்யாயதேசத்தாலே பேசுகிறார். “திருக்கோளுர் ஏறப்போக” என்று தன்னுடைய நகரோபவந்ததளவுஞ்சென்று தன்னுடைய பலஹாநியாலே மோகமாட்டாதிருக்கிற இப்பிராட்டி, பின்னையும் அவன் வரக்காணுமையாலே “வாரா தொழிகைக்குழிபந்தநம் தன் லுச்வரய்யபரம்பாலே; நான் ஆச்ரிதரோடு ஏகரஸனுக்கையால் அறிவிக்க வரும்” என்று பார்த்து. அவனை ப்ராபிக்கைக்குத் தன் தசையை அவனுக்கு அறிவிக்கையொழிய மற்றேருபாயம் காணாதே, அங்குள்ள பகடிகளையடைய, பெருமான் பிராட்டிக்குத் தம்எதிர்க்கள். முதலிகளையடைய தூதப்ரேஷணம்பண்ணினாப்போலே, எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் நிலங்கலில் எங்கெனும்புக்கூறிலும் அவனைக்கண்டு வன் ஆர்த்திலையறிவித்து என்ருக்கத்தைத் தீர்க்க வேணும் என்கிறான். “திருக்கோளுரில் ஸம்சலேஷம் லிலகாலம் சென்று தைவயோகத்தாலே விச்லே பிறக்க, தூதுவிட்டுச் செல்லுகிறது” என்றும் சொல்லுவார்.

இ.—எட்டாந்திருவாய்மொழியில், கீழில்திருவாய்மொழியிலே திருத்தாயார் எங்ஙனெபுகுங் கொல்? என்று நொந்ததுவே பலித்தது; தன் சாபத்தாலே புறப்பட்டு முடியப்போகமாட்டாமையாலே தன்னுடைய நகரோபவந்ததளவிலே தளர்ந்து கிடந்து, அவ்வளவிலும் வரக் காணுமையாலே தன் தசையை அவனுக்கு அறிவிக்கையொழிய மற்றேருபாயம் காணுமையாலே கண்ணால் கண்ட பகடிகளைத் தூதுவிடுகிறான்” என்று பட்டர் நிர்வஹிப்பார். பின்னான், “திருக்கோளுரிலே சென்று ஸம்சலேஷம் வ்ருத்தமாய் தைவயோகத்தாலே விச்லேஷம் பிறக்கத் தூதுவிடுகிறான்” என்று நிர்வஹிக்கும். கீழ் இரண்டு திருவாய்மொழி மோஹமும் உணர்த்தியுமாய், இதில் தூதப்ரேஷணமாயிருக்கிறது. மயர்வற மதிநலமருளப்பெற்ற இவர்க்கு மோகமாவது - பாஹ்ய விஷயங்களில் அந்த:கரணம் நிவ்ருத்தமாய்

மநஸ்ஸுக்கு அவனே விஷயமாய் அவன் குணங்களுயே அநுபவிக்கை: அதாவது - சரீரியான அவனே ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயமாய்த் தன்னை மறக்கை. உணர்த்தியாவது - “ப்ரஹ்மாதோஸ் மீதி ஸஸ்மா” என்ற ஸ்ரீ ப்ரஹ்மாதாழ்வானைப்போலே தம்மையும் உணர ஷமராய், ஜகத்வருத்தார்த்தத்தையும் அநுஸந்திக்க ஷமராயிருக்கை. கீழே, நெடும்போது அவன்குணங்களை அநுஸந்திக்கையாலே தரித்து பாஹ்யாநுஸந்தாநஷமராய் பலஹாநி நீங்கி, தன்னுடைய தசையை அந்யாபதேசத்தாலே அருளிச் செய்கிறார். அஞ்சிறைய மடநாரையில் அபராதஸஹத்வம் பற்றாசாகத் தூதுவிட்டான். வைகல் பூங்கழிவில் ‘ஸர்வரக்ஷகஞானவன் திருவன்வண்ணரில் போக்யதையாலே கால்தாழ்த்தாளித்தனை; நம் ஆர்த்தியை அறிவிக்க வரும்’ என்று அவன்ஸர்வரக்ஷகத்வம் பற்றாசாகத் தூதுவிட்டான்; இதில், ‘தன் ஐசுவர்யப் பரப்பாலே மறந்திருந்தானத்தனை; ஆச்ரிதரோடு ஏகரஸனுமிருக்கும்’ என்று ஐகரஸ்யம் பற்றாசாகத் தூதுவிடுகிறான். “தக்கோர்மை பற்றாசாகத் தூதுவிடுகிறான்” என்று பின்னான் பணிக்கும்.

சுரு.—கீழில் திருவாய்மொழி இரண்டும் மோஹமும் உணர்த்தியுமாய், இதில் தூத ப்ரேஷணமாயிரே யிருக்கிறது; மயர்வறமதிநலம் அருளப்பெற்ற இவர்க்கு *மாணுயார்த்த ஸம்பந்தி:* என்னும் மோஹமில்லையே; இனி இவர்க்கு மோஹமாவது - பாஹ்யபதார்த்தாநு ஸந்தாநக்ஷமரன் றிக்கே விஷயங்களிலின்றும் அச்சுகரணம் நிவ்ருத்தமாய், மநஸ்ஸுக்கு அவனே விஷயமாய், அவன்குணங்களையே அநுபவிக்கை; அதாவது - சரீரியானவனே ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயமாய்த் தன்னை மறக்கை. கீழ் - *அஹம் மநுரபவம்* என்றும், *ஸர்வகத்வாதநந்தஸ்ய* என்றும் சொல்லுகிறநிலைபோலே, உணர்த்தியாவது - *ப்ரஹ்மாதோஸ் மீதி ஸஸ்மா* என்கிற ஸ்ரீ ப்ரஹ்மாதனைப்போலே தம்மையும் உணர ஷமராய் ஜகத் வ்ருத்தார்த்தத்தையும் அநுஸந்திக்க ஷமராகை. நிற்குணமான விஷயத்திலேயன்றே இவர் அவகாஹித்தது; குணாதிகவிஷயத்திலேயிரே. சேஷிபக்களிலே அநுஸந்தாநமானால் சேஷ பூதஞான தன்னையும் காணுமிரே. கீழ் நெடும்போது அவன்குணங்களை அநுஸந்திக்கையாலே தரித்து பலஹாநி நீங்கி பாஹ்யபதார்த்தாநுஸந்தாநக்ஷமரானார்; அவ்வளவிலே, இவர் தரித்தவாரே பழைய அலாபமே தகையெடுத்து ஒரு பிராட்டிதசையைப் ப்ராப்தராய் அந்யாபதேசத்தாலே பேசுகிறார்.

கீழில் திருவாய்மொழியில், திருத்தாயார் “எங்ஙனே புகுவ்கொல்?” என்று நொந்ததுவே ப்பலித்து, தன் சாபலத்தாலே புறப்பட்டான். முடியப்போய்ப்புகமாட்டாமை தன்னுடைய நாரோபவந்திலே விழுந்து கிடந்து, அவ்வளவிலும் அவன் வரக்காணாமையாலே, கண்ட பகடிகளைத் தூது விடுகிறான். (“செல்ல வைத்தனனே” என்றது - செல்லுகையிலே, யோருப்பட்டானென்றதாய், முட்டப்போகாமல் கிடந்து ஐகரஸ்யம் பற்றாசாகத் தூது விடுகிறான்” என்று பட்டர்.) தனிவழியே புறப்பட்டுப் போய்படியாய் விழுந்த இவனுக்குத் தூது போவாரில்லையே; உண்டானாலும் இவள்தனக்கு முன்னே ஈடுபட்டுக் கிடப்பார்களே; இனித் தன்பரிஸரத்தில் வரத்திக் கிற பகடிகளுக்கு மேற்படக் காலநடைத்து போக வல்லாரில்லையே; இவ்வளவில் நீங்கள் என் தசையை அறிவிக்கவேணுமென்று அவற்றின் காலிலே விழுகிறான். அஞ்சிறைய மடநாரையில்—என்னை நீனைத்தானத்தனை, தன்னை மறந்தானென்றான்; இத்தகையில் அபராதம் பாராதே, அத்தகையில் அபராத ஸஹத்வம் பற்றாசாக, அபராத ஸஹத்வத்தைப் பார்த்து வருவதென்று ஆன்விட்டான். வைகல் பூங்கழி வாயில் - இருவரையும் அவ்வூரில் போக்யதை மறக்கப்பண்ணிற்று என்றான்; விசேஷஜ்ஞானையாலே ஆர்த்தியை அறிவிக்க வருமென்று ஆர்த்தரக்ஷணம் பற்றாசாகத் தூதுவிட்டான். இத்திருவாய்மொழியில் வாராமைக்கு அடி பரப்பனாகையென்று பார்த்தான்: “தன்மன்னுமீன் கழல்மேல் தண்டுமாய் நமக்கன்றி நல்கான்” என்கிறபடியே அஸாதாரணமானதன்றிரே வடிவு: ஆச்ரிதரோடு ஏகரஸனுமையிரே என்று பார்த்து ஐகரஸ்யம் பற்றாசாகத் தூதுவிடு கிறான். பலபட்டுக்களிலும் “இதுவோ தக்கவாறு-என்கையாலே, ஆக்ருசம்ஸ்யம் பற்றாசாகத் தூதுவிடுகிறான்” என்று பின்னான் பணிக்கும்படி. *புஞ்ஜாந மநுஷாந்போகாந் ஸர்வகாமஸம் ருத்திரீ, ஸாந்வாதச ந்நாஹம்* என்கிறபடியே பன்னிரண்டாண்டு தண்ணீர்த்துரும்பறக் கலத்து பிரிந்த பிராட்டியைப்போலே, அங்கேபுக்கு நெடுங்காலம் அவனை யநுபவித்துப் பிரித்து

தூதுவிடுகிறான்' என்று யிள்ளான். 'புறப்பட்டவன் முடியப்போகமாட்டாதே நகரோபவந்த நிலே திடந்து தூதுவிடுகிறான்' என்று பட்டர் அருளிச்செய்யும்படி. *ஜீவந்தீம் மம் யதா ராமஸ் ஸம்பவயதி கீர்த்திமாந்* - பரபரிபவம் பொருத குடிப்பிறப்புடையவரிடே, அதிலே தமக்கு வந்த அவத்யம் பரிஹரிக்கச்சொல்லவேண்டாவே, கடலையணைசெய்து ராவணாதிசனை கிரஸித்துத் தாம் வரக்கொள்ள, இத்தலை வெறுந்தறையாய்க் திடவாமே செய்ய நினைத்தாராகில் ஏற்கவே பரிஹரித்துத் தம்புகழைநோக்கிக்கொள்ளச் சொல்லென்று சொன்னாஸிதே; அப்படியே இவளும் தன் தைசையை அறிவித்து விடுகிறாஸிருக்கிறது.

பொன்னுலகாளிரோ புவனிமுழுதாளிரோ*

நன்னலப்புள்ளினங்காள் வினையாட்டியேன்நானிரந்தேன்*

முன்னுலகங்களெல்லாம்படைத்த முகில்வண்ணன்கண்ணன்*

என்னலம்கொண்டிரான் தனக்கு என்னிலைமையுரைத்தே. (1)

ஒ.—முதற்பாட்டில், எம்பெருமானுக்கு என்னுடைய ஸ்த்திதியை அறிவித்து, அவனுடைய பரமபதத்தையும் ஸம்ஸாரவிபூதியையும் நான்தர ஆளவேனுமென்று சில புள்ளினங்களைப் பிராட்டி பிரக்கிறான். [நன்னலப்புள்ளினங்காள்] - அழகிய நீர்மையையுடைய புள்ளினங்காள். [வினையாட்டியேன்] - கைவிலகப்பட்டவனைவிட்டு தூதப்ரேஷணம்பண்ணுகக்கூடான பாபத்தைப்பண்ணின நான் இரந்தேன். [முன்னென்றுதொடங்கி] - ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் தரதம்பாவம் பாராதே ஸகலலோகத்தை யும் உண்டாக்கி பரமோதாரனுமாய் அக்குணசேஷிதாதிகளாலே என்னை ஸர்வஸ்வஹாரணம்பண்ணி அடிமைகொண்ட க்ருஷ்ணானுவனுக்கு.

இ.—முதற்பாட்டில், சிலபுள்ளினங்களைக்குறித்து, என்னுடைய ஸ்த்திதியை அவனுக்கு அறிவித்து அவனுடைய உபயவிபூதியையும் நான் தர ஆளவேனுமென்று இரக்கிறான். [பொன்னுலக இத்யாதி] - ஈசுவரவிபூதியானது விச்வேஷதசையில் அவனையும் தன்னையும் சேர்ந்தார்க்குப் பரிசிலாகக் கொண்டதென்றிருக்கிறான். உபயவிபூதியும் ஒருமிதுந்ததுக்கு சேஷமிதே. அவ்வவஸ்த்தைபிறந்தால் சொல்லலாமிறே. நித்ய விபூதியைக் கொடுத்துப் பின்பு லீலாவிபூதியைக் கொடுக்கிறான். இவனுக்கு இதிலும் நித்யவிபூதி விதேயமாயிருக்கிறபடி. அவன் அடியில்காட்டிக்கொடுத்த அடைவும் இதிதே; "அயர்வறுமமரர்களதிபதி", "இளளதுடையனிது" என்றதிதே. தான்பெற்ற அடைவிலே கொடுக்கிறான். விலக்ஷணமான நித்யவிபூதியைக் கொடுத்துவைத்து லீலாவிபூதியைக்கொடுப்பானென்? என்னிடம்:— பண்ணினவுபகாரத்திலேகலங்கிக் கொடுக்கிறான்; 'அபராவர்த்திநாம் யாச யாச பூமிப்ரதாயிநாம்' என்றாரைப்போலே. [ஆளிரோ] - உங்கள் விபூதியை அராஜகமாகவிட்டுவைக்கிறதென்? ஆளிகோளோ! தான் கொடுத்ததாக நினைத்திருக்கிறவன். [நன்னலப்புள்ளினங்காள்] - அழகிய நீர்மையையுடைய புள்ளினங்காள். 'இருவருமான சேர்த்தியை ஒழிய வேறுமொன்றைத் தரவோ?' என்று சிரித்திருந்தன; "அர்த்ததச்ச மயாப்ராப்தா தேவராஜ்யாதயோ குணா; ஹதசக்ரும் விஜயிநம் ராமம்பச்சயாமி ஸுஸ்த்திதம்". [புள்] - நீர்மையோபாதி கமநபரிகரமும் உண்டாகப்பெற்றது. [இளங்காள்] - ப்ரேரிப் பாரும் அருகே உண்டென்கை. "திஷு=ஸர்வாஸு=மார்க்கந்தே" என்று எல்லாத்திக்கிலும் போகவிடலாம் படி திரளாகவிருந்தபடி பென்றுமாம். [வினையாட்டியேன்] - கைப்பட்டவனைவிட்டு உங்கள் காலிலே விழும்படியான பாபத்தைப்பண்ணினேன். [நானிரந்தேன்] "தர்மத:பரிசுஷிதா:" என்று, அவன் இரந்து தூதுவிடும்படி அறிவுதிக்கோஸிதே. உபயவிபூதியும் கொடுத்தாலும் "விஸத்ருசம்" என்று, இரப்புக்குக் காரியம் செய்கிறிகோளென்றுமாம். "க்ருத்ஸநாம்வா ப்ருதிஸீம்தத்யாந் ந தத்துல்யம்கதஞ்சந" இதே. நாங்கள் சொன்னவார்த்தையை அவன்கேட்குமோ? என்ன; [முன்னுலகம் இத்யாதி] - ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் வரையாதே ஸகல லோகங்களையும் உண்டாக்கினவன். அழிந்தவற்றையுண்டாக்கினவன் உண்டான வஸ்துவை அழிக்குமோ? உண்டாக்குமிடத்தில் தரமிடாதவன் "தன்னைப் பெற வேணும்" என்றிருப் பாரைத் தரமிடுமோ? [முகில்வண்ணன்] - தரமிட்டாலும் விடவொண்ணாதவடிவு. தன்பேறுகக் கொடுக்கு மவன் என்றுமாம் [கண்ணன்] - ஆச்சரிதர்க்குத் தன்னைக் கையாளாக்கும்வன்; என்னை 'ஸர்வஸ்வா

என்றிறேயிருப்பது. ப்ராப்திதசையிலும் முற்பட்டிருப்பது அவ்விடமேயிறே; ததீயத்வாகரத் தாலே யொருகால் உத்தேச்யமாமதிறே இவ்விடம். *நோபஹம் ஸ்மரந்நிதம் சரீரம்* என்னு நிற்கச் செய்தேயும், அவனுடைய ஐச்வர்யத்திற் குறையறுபவிக்க வொண்ணுகென்று ததீயத் வாகாரேண ஒருகால் உபாதேயப்ரதிபத்தி உண்டித்தனையிறே. இவ்வியாதி, 'புவனிமுழு தாளிரோ' என்று, ஆகாராதரப் திபத்தியுண்டாகில் கட்டடங்க உத்தேச்யமாய்த் தோற்றா திறே. [பொன்னுலகாரிரோ-புவனிமுழுதாளிரோ] - அடிமைக்கு அடைத்தேற்றலாயிறே இவ் விடந்தானிருப்பது; அவ்விடம் அடிமையாலல்லது செல்லாதவிடமாயிறே இருப்பது தூது போனாது பரமபதம், அதுடையாரது லிலாவிபுதி. [புவனிமுழுதாளிரோ] - உத்தேச்யமான நித்யவிபுதியைக் கொடுத்தவன், த்யாஜ்யமான லீலாவிபுதியைக் கொடுப்பானென்? என்னில்: இவை பண்ணுகிற உபகாரத்தை நினைத்து, 'இன்னது கொடுப்போம்' என்றறியாமல் கலங்கி, பண்டு கலங்கினாரும் இப்படியே செய்தார்கள்: - *அபராவர்த்தநாம் யாச யாச பூமிப்ரதாநி நாம்* என்று சொன்னார்கள். ப்ரீதி அளவுப்பட்டிருக்கிறதே தெளிந்திருப்பது. *ஹிரண்யம் வா ஸ்வர்ணம் வா ரத்நாநி விவிதாநி வா, ராஜ்யம் வா த்ரிஷ் லோகேஷ் ஸாதநர்ஹதி பாஷிதம்* என்று கலங்கினாரிறே. இருவரும் கொடுக்கலாம்படி ஒரு மிதுனத்துக்கு சேஷமாயிறே உபயவிபுதியிருப்பது.

[நன்னலப்புள்ளினங்கான்] - அவனிலும் உங்களுக்குண்டான நீர்மையில் ஏற்றமிருந்த படியென்? இவ்வளவில் ஆளிட்டழைக்கும்படி கடக்கவிராதே, நீங்கள் முன்னம் இட்ட நீன்று முகங்காட்டப் பெறுவதே! உங்கள்படியிருந்தபடி கண்டேனுக்கு, ஸர்வஸ்வத்தையும் எனக்குத் தந்து தூதுபோம்படியாயிருந்ததி! "அவனுக்குக்குணங்களிலேற்றம் ஆச்யத் தாலே" என்றிருந்தோம்: அது உங்கள்பக்கவிலே யாகாதே என்கிறான். உங்கள் நீர்மை யறியாதே, என் செல்லாமையாலே "அத்தைக்கொள், இத்தைக்கொள்" என்று நலிந் தேனிறே! *குணஸ் த்வயேவ சோபநா:* என்னுமவனும் புறம்பானான், உங்களைப் பார்க்க, "உங்கள் தரத்துக்கு இதுஓரறாகும் தாளிப்புவயிறே" என்பராம் பிள்ளையமுதனார். உங் களுக்கு நான் சில செய்தேனோ! வெறும் உங்கள் நீர்மையாலே செய்ததத்தனையிறே, பாண்ட வர்களுக்குத் தூதுபோன க்ருஷ்ணனையும், ஆளவந்தார்க்குப் பச்சையிட்ட மணக்கால்நம்பி யையும்போலே இருந்ததி யுங்கள்படி! [நன்னலப்புள்ளினங்கான்] - அழகிய நீர்மையையுடைய புள்ளினங்கான் என்னுதல், மிக்க ஸ்நேஹத்தையுடைய புள்ளினங்கான் என்னுதல், இருவரு மான சேர்த்தியொழிய வேறுமொன்றைத்தரவோ?" என்று சிரித்திருந்தன; *அர்த்தத்தச்ச மயா ப்ராப்தா தேவராஜ்யாதயோ குண:, ஹதசத்தும் விஜயநம் ராமம் பச்சாயி ஸுஸ்த்திதம்* (பெருமாள் விஜயி களாய்க்கொண்டிருக்கப் பார்த்தவர்களுக்கு தேவராஜ்யாதி நன்மைகள் தன்னடையே வந்ததிறே.) [நன்னலம்] - *அஹஞ்ச ரகுவம்சச்ச* இத்யாதி - *நஜீவேயம்ஷ்ணமயி* என்றி ருக்கிற நானும் என்னையொழிய ஜீவியாதபடியிருக்கிற பிள்ளை பரதனும், இருவர்க்கும் உஜ்ஜீவந- நேதுவான பிள்ளையும். *வைதேஹ்யா:* - இவையெல்லாம் தகுமென்னைக்காக, *தர்மத:பிரக்ஷிதா:* - நீ செய்ததுக்கொரு ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணலாமோ? வெறும் அறவனு கையாலே செய்தாய்அத்தனை. "உனக்கென்செய்கேன்" என்று காலதத்தவமுள்ளதனையும் உழைக்கும் படியிறே நீ செய்தது. [புன்] - இந்நீர்மையில் ஏற்றமுடைய உங்களுக்குக் கமஸாத நமான பக்ஷபாதமுண்டாகப் பெறுவதே! "பிரிந்தாரைச் சேர்க்கை திரியக்குக்களின் கார்யம்:" என்றிருக்கிறான், ராமாவதாரத்தில் வாஸுதையாலே. [இனங்கான்] - *நகச்சிந்நாயராத்தியதி* என்பாருங் கூடவுண்டாயிருக்கிறபடி. [இனங்கான்] - உடலுமுயிருங் கூடக்கிடக்கப் பெறுவதே! *அக்ரதஸ்தே கமிஷ்யாயி* என்று முன் நடப்பாருங்கூட இருக்கப்பெற்றபடி. [இனங்கான்] - *திஷ் ஸர்வாஸு மார்க்கந்தே* என்று, எல்லாத்திக்குடும் போகவிடலாம்படி திரளவிருக் கிறபடியென்றும். [வினையாட்டியேன்] - கைப்புருந்தவனைக் கைகழியவிட்டு உங்கள்காலிலே விழும்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். உங்களுக்குக் குணங்கள் ஸ்வரூபமானபடி யிறே எனக்கு பாக்யஹாநி ஸ்வரூபமானபடி. [நான்] - *தர்மத: பிரக்ஷிதா:* என்றிருப்பான் அவன்கிடர்! ஸ்நேஹகராஜன் திருமகளான வேண்டற்பாட்டோடே யாகாதே தான் தூது

விடுகிறது இவன்! [நானிரந்தேன்] - அத்தலையித்தலை யானபடி. [இரந்தேன்] - கீழே, அவன் திருவடி களிலே நாலுப்ரயோகம் சரணம்புக்கார்: இப்போது ததியர்பக்களிலே ப்ரபத்திபண்ணு
 றோர்: அது தப்பிலும் இது தப்பாதிறே. இதுக்கு வேறு விலக்கடி யில்லையே. ப்ரார்த்ததநா
 மதியிறே சரணுகதியாகிறது. அவ்யபிசாரியான உபாயத்தைப் பற்றுகிறான். [இனங்
 கான் - இரந்தேன்] - மிதுலமாயிருப்பார்க்கு இரந்தார்வாசி தெரியுமிறே. சரணுகதர்க்குத்
 தன்னுயிரைக் கொடுக்குமவையே. நன்னலப்புள்ளினங்கனன்றியே படுகொலைக்காரர்க்கும்
 இரங்கலேண்டும்படியிறே என்னுடைய தசை. [நன்னலப்புள்ளினங்கான் - இரந்தேன்] -
 சரணயதை குறைவற்றிருத்தபடி யென்தான்! [நானிரந்தேன்] - அவனிறே *ஸூக்ரீவம்
 சரணம்கத:* என்று திரியக்கின்காலிலே முற்பட விழுந்தான்; பின்பிறே இவன், *ததாரூரு
 தயாம்மயி* என்றது. [வினைபாட்டியேன் நானிரந்தேன்] - எல்லாங்கொடுத்தாலும் அவற்
 றுக்கு ஒன்றும் செய்ததாகத்தோற்றாதே பல்காட்டுகிறான். அவர்கள் பண்ணுகிற உபகாரம்
 அளவுபட்டிருக்கிறே ஸத்ருசமாக ஒன்று தேடிக்கொடுக்கலாவது. எல்லாங் கொடுத்தாலும்
 க்ருத்ஸநாம்வா ப்ருதிவீம்தந்யந்ந தத்துல்யம்கதஞ்சந என்று "செய்ததுபோராது" என்னும்
 இதுவேயிறே நெஞ்சில் பட்டுக்கிடப்பது. *தஸ்மைந த்ருஹ்யேத்* என்னுமளவில் நிற்கும
 தன்றே: *க்ருதமஸ்ய ஜாநந்* அங்குநின்றும் மீண்டாளிறே யதுதான்வேண்டுவது; (அவன்
 செய்த உபகாரத்தினின்றும் மீண்டாளிறே த்ரோஹகிஷேதம் சொல்லவேண்டுவது). இதெல்
 லாம் சொல்லவேணுமோ? அவன்தான் வரும்ஸ்வபாவனுசிலன்றே நாங்களறிவிப்பதென்னில்
 என் பாக்யஹாரியாலே இழந்தேனத்தனைபோக்கி, அவன்படியைப் பார்த்தால் இழக்கவேணு
 மோ என்கிறான். [முன்னுலகம் இத்தயாதி] - அழிந்தவற்றை அடியேபிடித்துண்டாக்குமவன்
 கிடர்! இத்தலையு மழிந்திறேகிடக்கிறது. ஆர் பிரிவுக்குச் சனைத்துத் தனர்த்து தூதுவிட,
 இவற்றையுண்டாக்கிற்று? வெறும் தன்க்ருபையாலே செய்தானித்தனையிறே! பண்டு
 இவனுக்கு ஆர்த்தரகஷணம் பண்ணுகைக்குத் தூதுவிட வேண்டாகிடர்! [முன்னுலகங்களெல்
 லாம் படைத்த முகில்வண்ணன்]-ஜலஸ்த்தல விபாகம்பாராதே *பஹுஸ்யாம்* என்கிற ஸங்கல்ப
 ற்ஞாநத்தாலே ஏற்கவே யிவற்றையுண்டாக்கினவன். [முகில்வண்ணன்] - தரமிட்டாலும்
 விடவொண்ணாத வடிவு; தன்பேறாகக் கொடுக்குமவன் என்றுமாம். [முகில்வண்ணன்
 கண்ணன்] - ஜகத்காரணத்வத்துக்கும் அவதாரத்துக்கும் அடியான ஓனதாரயாதி குணங்
 களைச் சொல்லுகிறது. அன்றிக்கே, அப்ராக்குத தில்யஸம்ஸ்த்தாநத்தோடே வந்து அவ
 தரித்தபடியைச் சொல்லிற்றுகடிமாம். [என்னலங்கொண்ட பிரான்] - இதொரு பழங்கிணறு
 கண்வாங்குகிறதென்? என்கை ஸர்வஸ்வாபஹாரம் பண்ணின உபகாரகன்; உங்கன்காலிலே
 விழும்படி பண்ணினவன். இப்போது அகலவிருந்ததொழியப் பண்டுசெய்தவையெல்லாம்
 சாலநன்றுகிடர்! எங்களோடு கலப்பதுக்கு முன்பு போர நீர்மையுடையான்; இப்போது வடி
 வறகே கிடர். உள்ளது. [முகில்வண்ணன் என்னலங்கொண்ட] - அம்மேகம் வர்ஷிக்கும் இட
 மாகாதே, முகக்கும் இடமானேன். [தனக்கு என்னிலைமை] - அவன் வருவானுனாலும், நாங்கள்
 சொல்லுவ தேதென்னில். 'என்னிலைமை' என்று - தன்வடிவைக் காட்டுகிறான்; *ஏஹிபச்ய
 சரீராணி* என்னுமாபோலே. என்னைக்கண்ட நீங்களே பாகரமிட்டுச்சொல்லுமத்தனை.
 ஜகத்காரணத்வம், அவதாரம், தன்பக்கல் பண்ணின வீசேஷகடாக்ஷம் இவையெல்லாம்
 கண்ணழிவறச்சொன்னான்; அவன்குணங்களிலே யவகாஹித்த தன்படி தன்னாலும் பேசப்
 போகிறதில்லை; தனக்குத் தன்தன்மை யறிவரியாகிப்போலே. [உரைத்து] - தனக்குங்கூட
 நிலமல்லாத தன்படியை இவை பாகரமிட்டுச் சொல்லவற்றுகக்கொண்டிருக்கிறான். கரை
 மேலே நிற்கையாலே அவற்றுக்குச்சொல்லலாமிறே. "உரைத்து, கொண்டுவாருங்கொள்"
 என்னுதொழிவானென்? என்னில்; "சச்வரக்ருத்யம் நமக்கு பரமோ" என்றிருக்கையாலே;
 இவனுக்குப்பணி குறையை யறிவிக்கையிறே: மேலுள்ளதெல்லாம் அவன்பணியிறே. [என்னி
 லைமையுரைத்து - பொன்னுலகாளிரோ] - ஆர்த்தநாதம் கேளாதபடிபண்ணி ஜீவிக்கப்பாருங்
 கொள்! சக்ரவர்த்தி பெருமானு முடிசூட்டப் பாரித்தபோது, குஷிகள் ராக்ஷஸராலே நோவு
 படுகையாலே ராஜ்யம் திருவுன்வத்தில்பொருந்தாமை புறப்பட்டுப்போனுநிறே; அப்படியே
 ஸ்தீரீவதமும் ஆர்த்ததவநியும் கேட்டால் இவை உபயவிபூதியையும் ஆனமாட்டாதென்றிருக்
 கிறான்.

மையமர்வாள்நெடுங்கண் மங்கைமார்முன்பென்கையிருந்து*
 நெய்யமரின்னடிசில் நிச்சல்பாலோடுமேவீரோ*
 கையமர்சக்கரத்து என்கலிவாய்ப்பெருமாளைக்கண்டு*
 மெய்யமர்காதல்சொல்லிக் கிளிகாள்விரைந்தோடிவந்தே. (2)

ஒ.—இரண்டாம் பாட்டில், எம்பெருமானுக்கு என்னுடைய ஸத்திதியை அறிவித்துவந்து நானும் தோழிமாரும் கொண்டாடும் கொண்டாட்டத்தை அங்கீகரிக்க வேணுமென்று சில கிளிகளை இரக்கிறான். [மையமர் என்று தொடங்கி] - உங்கள் வரவாலே அதிபரிதைகளாகையாலே மிகவுங்கறுத்து ஒளியை யுடைத்தாய்ப் பெருத்திருந்துள்ள கண்களையுடைய மங்கைமார்ஸந்தரிதிலே என் கையிலேயிருந்து பாலோடும் நெய்யோடுகூடின அடிசில் என்றும்மேவி எங்களை உஜ்ஜீவிப்பிக்கவேணும். [கையமர் சக்கரமென்று மேலுக்கு] - திருக்கையிலே மிகவும் பொருந்தியிருக்கிற திருவாழியையுமுடையனாய் கனித்திருக்கிற திருப்பவளத்தையுமுடையனாய், அவ்வழகாலே என்னை அடிமைகொண்டவனைக் கண்டு அவன் வருவதற்குமுன்னே கடுகவந்து தன் திருமேனியில் உண்டான தருடஸம்சலேஷத்தில் அபிநிவேசத்தைச் சொல்லி.

இ.—இரண்டாம் பாட்டில், என்னுடைய ஆற்றாமையை அவனுக்கு அறிவித்துவந்து, நானும் எந்தோழிமாரும் கொண்டாட அத்நையங்கீகரிக்க வேணுமென்று சிலகிளிகளை அர்த்திக்கிறான். [மையமர் இத்யாதி] - இவர்கள் வரவால்வந்த பரிதியாலே “அவன்வரவு தப்பாது” என்று இவர்கள் அலங்கரிக்க; அத்தாலே அலங்கரித்து ஒளியையுடைத்தாய்ப் பெருத்திருந்துள்ள கண்களையுடையவர்கள் என்னுதல்; இவள்தான் மையகண்ணாள்; ஆகையாலே ருபஸாயம் தோழிமார்க்கும் உண்டாயிருக்கையாலே சொல்லுதல். [மங்கைமார்] - அவனுக்குத் தன்னேராயிரம் பிள்ளைகள்போலே இவளுக்கும் தன்பருவத்தில் தோழிமார் உண்டாயிருக்கிறதாயிற்று. [முன்பு] - எல்லாரும் சூழவிருந்து கொண்டாட. [என் கையிருந்து] - அவர்கள் ஆதரிக்க விட்டுக்கொடேன். அவர்கள் ஓலக்கயிருக்குமத்தனை. என் கையிலே யிருக்கவேணும். [என் கையிருந்து] - தன் கையை மதித்தபடி. “அடிச்சியோந்தலையிசை நீயணியாய்” என்கிறது அவனுக்கும் உண்டாகையாலே, அவன் தலைபிலே இருக்கக்கடவ கை. அத்நை உங்களுக்குப் பாதபீடமாக்கக் கடவேன்; உபவியூதியையும் கொள்ளுங்கோள் என்றான் - கீழ்; உபவியூதியுத்தன் தலையிலே இருக்கக்கடவ கையை உங்களுக்குப் பாதபீடமாக்கக்கடவேன் என்கிறான் - இதில். [நெய்யமர் இத்யாதி] - நெய்யோடும் பாலோடும்கூடின அடிசில். “நெய்யிடை நல்லதோர் சோறு” என்கிறபடியே ஆஜ்யமிச்சரமாய்ப் பால்முடிவான சோறு. [இன்னடிசில்] - “எல்லாங்கண்ணன்” என்றிருக்கிறவன் இவையுடையது தேடிக்கொடுக்கிறான். பகவத்விஷயத்தில் உபகாரகர்க்கு “பதந்ந: புருஷோ பவதி” என்னுமளவுபோராது; அவர்கள் உவப்பது தேடியிடவேணும் என்கை. [நிச்சல்] - பகவத்விஷயத்தில் வாகியறியவறிய, உபகாரகரைக் கொண்டாடுமித்தனையிறே. [மேவீரோ] - ஸ்லீகரிமீரோ? என்பேராக ஸ்லீகரிக்கவேணுமென்கை. “உபாயநாந்யபாதாய மூலாநிச பஸாநிச” என்று திருவடையை முதலிகள் கொண்டாடினாப்போலே. [கையமர் சக்கரத்து] - “கைகழலாநேமியான்” என்கிறபடியே கையும்திருவாழி யுமான சேர்த்தியையும் முறுவலையுங்காட்டி என்னை அநயார்ஹையாக்கினவன். பிரிந்து போகிறபோது “இவன்ஸத்தை கிடக்கவேணும்” என்று பண்ணின ஸ்மிதத்துக்காயிற்று இவன் தோற்றது. ராஜ புத்ரர்கள்கையில் இடைச்சரி கடைச்சரிக்குத் தோற்று எழுதிக் கொடுப்பாரைப்போலே, கையந்திருவாழி யுமாயிருந்த சேர்த்திக்குத் தோற்றபடி “திருவாழிக்கு நித்யவாஸம் பண்ணும்படி கையைக்கொடுத்து என்னை முறுவலாலே தோற்பித்து எட்டாதபடி எழுகின்றான்” என்றுஞ்சொல்லுவார்கள். [கண்டு] - எனக்குமுன்னே நீங்கள் கண்படைத்த லாபம் பெறவிறே புகுகிறிகோள். [மெய்யமர் காதல்சொல்லி] - திருமேனியிலே அணையவேண்டும்படியான காதல்; என்னுடம்போடே அணையவேண்டும் காதல் என்றுமாம். “காதரைச் சேகாபிகர்சிதை: ஸம்ஸ்ப்ருசேயம்”, என்னக்கடவதிறே. “குணஜ்ஞாநத் தாலே தரிக்குமளவன்று என்று சொல்லுங்கோள்” என்று சீயர் அருளிச்செய்வர். பிள்ளை “தம்மைப் போலே பொய்யாய் கிளைநிலாத காதலன்று என்று சொல்லுங்கோள்” என்று பணிக்கும். [கிளிகாள் விரைந்தோடிவந்தே] - பிராட்டியைக்கண்டு மீண்டவனந்தரம், முதலிகள்வந்து பெருமாளை உகப்பித்தாப்

போலையும், திருவடிவந்து ஸ்ரீபரதாழ்வானை உகப்பித்தாப்போலையும், நீங்கள் முன்பே வரவேணும். நீங்களும் அவனுங் கூடவந்து வாய்ப்பு நீராகாமே, முன்பே உங்களைக்கொண்டாடி ப்ரீதிஸாத்தித்தால், பின்பு அவன்வரவாம்படி வரவேணும்.

௯௫.—இரண்டாம்பாட்டு. சிலசிலிகளைக்குறித்து, என் ஆற்றாமையை அவனுக்கு அறிவித்துவந்து, காணும் எந்தோழிமாருங் கொண்டாட அதை அங்கீகரிக்கவேணும் என்கிறான். [மையமர் இதயாதி] - முதற்பாட்டில், அவன்பதங்கொடுத்தான்; அதுக்குமேலே ஒருபதங் தேடிக்கொடுக்கிறான் இப்பாட்டில். அவன்பதமாகிறது - உபயஜிபூதியையுங் கொடுக்கையிறே; அதுக்குமேலான பதமாகிறது - அவனாலே வீரும்பப்படும் தன்னைக்கொடுக்கை, தன்னைக் கொடுக்குமிடத்திலும், "பின்பு முன்னே" என்னுதே, எல்லாருங்காணக் கைமேலேயிறே கொடுக்கப்படுகிறது.

[மையமர்வாணெடுங்கண் மங்கைமார்முன் பென்சையிருந்து] - அவன்பாடு தரம் பெற்றாரைக் கொண்டாடுவாரைப் போலேயோ, என்பாடு தரம்பெற்றாரைக் கொண்டாடுவார் இருப்பது! அந்தப்புரத்தில் வர்த்திப்பாரெல்லாரும் ஒருபடிப்பட்டிருக்கிறபடி; ஒரு கண் பார்வையாயிருக்கிறபடி. "தம்மையோ நானும் வணங்கித்தொழுவார்க்குத் தம்மையே ஒக்க அருள் செய்வர்" என்கிறபடியே, இவனும் தன்னோடு ஸர்வதா ஸம்யங் கொடுத்து வையத்தபடி. [மையமர்] - *அஸிதேஷணு*, "கருந்தடங்கண்ணி" என்று சொல்லுகிற ஏற்றமெல்லாம் இவர்களுக்குமுண்டிறே. தன்னைப்போலே ஸ்வாபாவிசமான கண்ணில் கறுப்பைச்சொல்லிற்றாதல்; அன்றிக்கே, மங்களார்த்தமாகஇடும் மையைச் சொல்லிற்றாதல். இவள் அலாபத்தில் இவர்கள் மையெழுதியிருக்கக் கூடாதிதே; நீங்கள்வந்தால் இவர்கள் கண்களி லிருக்கும்படி பாரிகோள்! வான் - ஒளி, அதுவும் அழிந்திறைகிடக்கிறது. இவள் வடிவு புகழிந்துகிடக்க, இவர்கள்கண்களில் ஒளியுண்டாகக்கூடாதே. [நெடுங்கண்] - கண்ணில் பரப்படங்கலும் ஸப்ரயோஜனமாவது அப்போதாகாதே. இல்லையாகில், தலைச் சுமையோபாதிபாரிறே, "காணுதார்கண் ணென்றும் கண்ணல்ல" என்கிறபடியே. [மையமர் வாணெடுங்கண்] - உங்கள்வரவால் வந்த ப்ரீதியாலே "அவன்வரவு தப்பாது" என்று நான் அவங்கரிக்க, அத்தாலே யலங்கரித்து ஒளியையுடைத்தாய்ப் பெருத்திருந்துள்ள கண்களையுடையவர்கள் என்னுதல். [மங்கைமார்] - அவனுக்குத் தன்னேராயிரம்பிள்ளைகளைப்போலே இவனுக்குத் தன்பருவத்தில் தோழிமார் உண்டாயிருக்கிறபடி. [மங்கைமார்] - முக்தர் பஞ்ச விம்சதிவார்ஷிகரா யிருக்குமாபோலே. [மங்கைமார் முன்பு] - பின்பு இருக்கவொட்டார்களே! [மங்கைமார்] - ஒருவர் இருவரன்றே. எல்லாரும் தனித்தனியே "என்முன்பே, என்முன்பே" என்பார்களே! *ஹநூமந்தம் மஹாத்மாநம் பரிவார்யோபதஸ்த்தந்திரே* என்று ஒலக்கமாக இருந்து திருவடியைக்கொண்டாடினாப்போலே. *மஹாத்மாநம்* - நாலுபேர் குழவிறுந்தகொண்டாடினார் என்றிற இதுதான் தாமோ இவனுக்கு? *உபாயநாந்யுபாதாய முலாநிச பலாநிச* என்று பலமுலாதிகளைக்கொடுத்து ஸம்ப்ரமித்தார்களிறே முதனிகள்; அப்படியே நெய்யமர் இன்னடிசிலென்று இங்கும் எல்லாமுண்டாயிருக்கிறபடி. *பேஜிறே விபுலநாநா* உண்டிறே அங்கு, இங்குமையமர்வாணெடுங்கண் எல்லார்க்குமுண்டாயிருக்கிறபடி. [என்கையிருந்து] - *ஏகம்துக்கம் ஸுகஞ்சநெள* என்று, ஸமாநஸுகதுக்கைகளாய் இருந்தார்களேயாகிலும், பசித்தாரேயுண்ணவேணுமிதே! அப்படியே, அவர்கள் ஒலக்கமிருக்கும்மத்தனை; இருப்பிடம் என்கையாகவேணும். அவன் திருமுடிக்கு ஆபரணமான என்னுடைய கையை உங்களுக்குப் பாதபீடமாக்குகிறேன். *ததென பாஹுஸ்தாம் ஸ்கந்தே* என்னுமாபோலே - அவனுக்கு ஸர்வஸ்வதாநம் பண்ணும் கை. பரயங்கவிறையெறிசொல்லும் படுக்கையில் இருப்புப் போலுமன்றாகாதே, இவன்சையில் இருப்பு. இவன் "அணியிடுதாமரைக் கை" என்னுமது அவனுக்கும் உண்டிறே. நெய்யமர்காதல்சொல்லி, கிளிகான்! விரைந்தோடிவந்து, என்கையிருந்து நெய்யமர் இன்னடிசில் நிச்சல் பாலொடுமேயிறோ! என்கிறான். அதுவென்? போகிறபோதே லாலகம்பண்ணி விட்டாலோ? என்னில்; அதுக்குக் கைமுதலுண்டாக

வேணுமே? *காத்ரைச்சோகாபிகர்சிதை* என்றும், இட்டகாலிட்டகையனாயுமிதே இவன் கிடக்கிறது. இனித்தான் கொண்டாடுகைக்கு ஓலங்கிரிப்பாரும் வேணுமே! “மம்பின் முன்னவனுக்குமாய்வராலோ” என்றிதே அவர்களுங் கிடக்கிறது. [மெய்யமர் இத்தாதி] *ஏஷ ஸர்வஸ்வபூதஸ்து* என்று கொடுக்கைக்கு உடலில்கையே இவனுக்கு. மெய்யோடே கூடின இனிய அடிசிலை நான்தோறும் பாஸோடே கூட நான்தா, அத்தை ஸ்வீகரித்து நீங்கள் என்னை உஜ்ஜீவிப்பிக்கவேணும். “உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும்வெற்றிலையு மெல்லாங் கண்ணன்” என்றிருக்கக்கடவ இவன், இவை உசுப்பதுதேடி இடுகிறானிதே. இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று என்? என்னின்; பகவத்விஷயத்தில் உபகாரகராயிருப்பார்க்கு. “உண்பதி லொருகை பருத்திட்டோமாகின் செய்வலாவதுண்டோ?” என்று கைவாங்குமதல்ல; அவர்கள் விரும்பினவையே தேடியிடவேணும் என்னுமிடம் சொல்லிற்று. *யதந்: புருஷோபவதி* என்னலாவது அவன்பக்கல். [ரிச்சல்] - சேர்ப்பதொருகானே, இவர்களுக்குப்பின்பு அநுபவம் கித்யமாயிருக்கிறபடி. *அத்ரா பாத்ராசாயி நித்யம் யதீசரணௌ சரணம்மதீயம்* என்னுமாபோலே. [காக்யமர்சக்கரத் துளன்கனிவாய்ப்பெருமானைச்சண்டு] - உண்டாரை உண்ணப்பண்ணுவிக்கத் தேடுகிறானிதே. இத்தால் சொல்லிற்று, இவர்க்குமுன்னே இவருடைய அபிமதம் இவரைப் பற்றினுக்கு முற்பட்டிருக்கிறபடி; “வேருகவேத்திரிருப்பாரை வெல்லுமே மற்றவரைச்சாத் திரிருப்பார் தவம்.” [கையமர்சக்கரம்] - எப்போதும் கைகழலா நேமியானாயிருக்கை. [என்கனிவாய்] - கையுந்திரு வாழியுமான அழகைக் காட்டுவது, முறுவலிக்காட்டுவதாய், என்னை அந்நபார்ஹையாகினவன். பிரிந்துபோகிறபோது, “இவள்ஸத்தை கிடக்கவேணும்” என்று பண்ணின ஸ்மிதத்துக்காயிற்று தோற்றது. [என்கனிவாய்] - திருகையிக்கு முற்றாட்டா யிற்றுத் திருக்கை; தமக்கு முற்றாட்டு திருப்பவளம். அவன்ஜீவநத்தை கித்யமாக்கினான், என்ஜீவநத்தைக் காதாசித்தமாக்கினான். அவனுக்கே கையடைப்பாயிற்றே. கைமேலே யிடுமே. [கண்டு] - எனக்குப்போலே ஸ்ம்ருதி விஷயமானவன் திதே உங்களுக்கு. இவற்றின் கண்ணாலேகாணுதல், இவற்றைக்காணுதலிதே இவனுக்கு; தாம் ஸ்ப்ருஷ்ட்வாவாதல், சந்திரே ந்ருஷ்டிஸ்மாகம்; ஆதல்; தொட்டாரைத்தொடுதல் கண்டாரைக் காணுதலிதே இவனுக்கு. [மெய்யமர்காதல்சொல்லி]-திருமேனியிலே அணைய வேண்டும்படியான காதல் என் னுதல்; என்னுடம்போடு அணையவேண்டும்படியான காதல் என்னவுமாம். *காத்ரைச்சோகா என்னுதல், பிகர்சிதை* ஸம்ஸ்ப்ருசேயம் என்னக்கடவதிதே. “நம்ஸத்தைதுடக்கக் கிடக்குமிதே” குணஜ்ஞாநத்தாலே தரித்திருக்கிறான்” என்னுதல் கினைத்திருக்குமதல்லவென்று சொல்லுங் கோன். அங்ஙனேயும் தரித்திருந்தார் உண்டிதே; மாயாசிரஸ்ஸைக்காட்டினவன் றும் பிராட்டி லெனகிரோடொக்கக் கண்ணனீர் ஜீவிட்டு, “அதுவேயானுதும் அவருளராலில்லது நம் ஸத்தை கிடவாது” என்று தன்னைக்கொண்டு அறுதியிட்டு தரித்திருந்தானிதே. *அந்நபா ராகவேணுதும் பாஸ்கரண ப்ரபாயதா* இதே; ஆதித்யன் உண்டாசிலல்லது ப்ரபையு மில்லையிதே. இங்ஙனையிருக்கச்செய்தே ஒரு தோதுக்களாலே வரும் ஸங்கோசவிகாஸங் களையிரோயுள்ளது. த்ரவ்யமாயிருக்கச்செய்தேயும் ப்ரகாரமாம் ஆகாரமுண்டே. அப்படி யெயன்றிதே இங்கு; உடம்பிலே யணைந்து பிரிந்தார்க்கு உடம்பை அணைத்தல்லது நிற்க வொண்ணாதிதே. [மெய்யமர்காதல்] - “தம்மைப்போலே பொய்யுமாய் கிலையில்லாதகாதலன்று எங்கனது என்று சொல்லுங்கோன்” என்று பின்னான் பணிக்கும். அன்றிக்கே, [மெய்யமர் காதல்] - ஆத்மாநுபந்தியான காதல். மெய்யென்று ஆத்மாவாய், ஆத்மாவோடே பொருந் தினகாதல் என்றுமாம். “மெய்ம்மையே மிகவுணர்ந்து” என்கிறவிடத்தில், மெய்யென்றிதது ஆத்மாவையிதே. ஸத்வமான காதல் என்றபடி. [சொல்லி] தந்தாமுக்கு இல்லாதவை பிறர் வாயிலே கேட்டறியுமித்தனையிதே. தமக்கு உண்டாகல் இப்படி தூதுவிடப் பார்த்திராரே. காட்சிக்குமேலே ஓரேற்றம்போலேகாணும் தந்தைசையை அவனுக்கு அறிவிக்கை. [விரிகான்! விரைந் தோடிவந்தே] - பிராட்டியைக் கண்டு மீண்ட அநந்தரம் முதுவிகள் வந்து பெரும்கிளை யுகப்பித்தாப்போலவும், பெருமான் மீண்டுமூந்தருளுகிற போது திருவடி முன்னேவந்து பூப்பாதம்வாளை யுகப்பித்தாப்போலவும், நீங்கள் முன்னேவரவேணும். [விரிகான்! விரைந் தோடிவந்தே] - அறிவித்துக் கூடவரவிராதே கிடிகோன். திருவடி பிராட்டியைத் தேடிப்

போகிறபோது பண்ணின அபிஸந்திகளெல்லாம் இக்கரையிலே கழித்துப் பின்பு லங்கையிலே போய்ப்புக்கு எங்குந்தேடி, அவனைக்கண்டு, அந்தரம் “இக்காட்சியால் ப்ரயோஜனமுள்ளது அவ்வாச்சரயமுள்ளபோதே சென்றறிவிக்கிறே” என்று ஒரு நாளே வந்தானிறே; அதுக்கடி, போகிறபோது இவ்வாற்றாமையைக்காண்கையாலே, “நாம்வருமளவும் இவரைக் கிடக்கையரிது” என்றிருந்தான்; பெருமாள் தாமும், “பின்னாய்! நீயிருக்கிற போதைத் தரிப்புக் கொண்டு நீபோனாலும் இப்படியிருப்பன் என்றிராதேகிடாய்: என்னளவறிந்து கார்யஞ்செய்” என்றாரிறே. [விரைந்தோடிவந்தே] - நீங்கள் முற்படவந்த ப்ரதிலாத்தமித்தால், பின்பு அவன் வரவாகவேணும். அவனுடனே கூடவரில் வாய்ப்புகுராய் உங்களைக் கொண்டாடவொண்ணாது ஆனபின்பு, நான் முறைகெடாமல் அநுபவிக்கும்படி வாருங்கோள்! உபகாரகரான உங்கள் காலிலே முற்பட விழுந்தபின்பு அவன்காலிலேவிழும்படி பண்ணுங்கோள். ஆகையிறே, நம் முதலிகள் குருபரம்பரைமுன்னாக த்வயாநுஸந்தாகம்பண்ணுகிறது. இனித்தான் சிஷ்யனுக்கு ஆசார்யாநுவர்த்தநம்பண்ணலாவது அவன் தேஹபரிக்கரஹம்பண்ணியிருக்கிற நாளிலேயிறே; பின்புள்ளதெல்லாம் பகவதநுபவத்திலே அந்வயிக்குமிதே இருவர்க்கும். அவன் “எனக்கு” என்னும் நாளிலேயிறே, இவன் “உனக்கு” என்று கொடுக்கலாவது?

ஒடிவந்தென்குழல்மேல் ஒளிமாமலமுதீரோ*

கூடியவண்டினங்காள் குருநாடுடையவர்கட்காய்*

ஆடியமாநெடுத்தேர்ப்படை நீறெழச்செற்றிரான்*

துடியதன்துளபமுண்ட தாமதுவாய்கள்கொண்டே.

(3)

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், இனமாயிருக்கிற வண்டுகளைக்குறித்து, எம்பெருமானுக்கு தன் தசையை அறிவித்துவந்து எந்தலைமேலே வர்த்தியுங்கோள் என்கிறான். [ஒளிமாமலமுதீரோ] - உங்கள் வரவாலே தனித்திருக்கிற என்னுடைய குழலில் ஒளியையுடைத்தாய்ம் பெருத்திருக்கிறபூவில் மதுவைப் பாநம்பண்ணிகோளோ. [குருநாடுடையவரென்று மேலுக்கு] - குருநாடுடைய தர்மபுத்ராதி களுக்காக மனோஹரமாய்படி ஸஞ்சரியாநின்றள்ள குதிரையுண்ட பெரியதேரையே உபகரணமாகக் கொண்டு ஸேனைவைப் பொடியுளம்படிமுடித்த மஹோபகாரகன் குடியருளின திருத்துழாயில் மதுவைப் பாநம்பண்ணுகையாலே சுத்தமாய்த் தேனையுடைய வாய்களோடேகூட.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், சிலவண்டுகளைக் குறித்து, அவனுக்கு என் தசையை அறிவித்துவந்து எந்தலைமேலே வர்த்தியுங்கோள் என்கிறான். [ஒடிவந்து] - மூன்பே அவற்றின்வார்த்தைகேட்கையில் உண்டான த்வரையாலேயாதல், அவற்றை அநுபவிக்கையில் உண்டான த்வரையாலேயாதல், சடக்கென வரவேணும் என்கிறான். [என்குழல்மேல்] - அவனோடு போகலாய்முண்டாம்படிபண்ணக்கூடவேன். அவன் தனக்குத்தூதுபோனவர்களுக்கு ததிமுகன்காத்திருக்கிற காவற்காட்டை அழிக்கக்கொடுத்தாளித் தனையிறே; அவன்காவற்காட்டை அழிக்கத்தருகிறேன் உங்களுக்கு என்கிறான். “அஹமாவாயிஷ்யாயி பூஷ்மாகம்பரிபந்திர:” என்று திருவடியைப்பற்றி அழிக்கவும்வேண்டானிறே: இவளுடைய “எஜஸர்வஸ்வ பூதஸ்து” இருக்கிறபடி. உங்களுடையவரவாலே தனித்திருக்கிற என்னுடைய குழலில், ஒளியை உடைத்தாய் சலாக்யமானமலரில் மதுவைப் பாநம்பண்ணீரோ. [ஊதீரோ] - மதுவின்ஸம்ருத்தியாலே, கின்னகத்தில் இழிவாசைப்போலே இழியமாட்டாதேயின்று பறக்கிறபடி. உங்கள் கார்யமுமாய்ப் பரகஷணமுமானால் ஆறியிருக்கிறதென் என்கை. [கூடிய வண்டினங்காள்] - மஹாராஜரைப்போலே படைதிரட்டவிராதே, என்னுடைய ரகஷணத்திலே ஒருப்பட்டு முன்பே திரண்டிருக்கப்பெற்றதிறே. [குரு நாடுடையவர்கட்காய்] - நாடுடையவர்கள் ஜவருமெயன்றிருக்கிறான். தூய்யோதநாதிகள் கிடந்தாளை உண்டெறிவித்தீன். [ஜவர்கட்காய்] - “நாடுடைமன்னர்” என்கிறபடியே ராஜ்யமுடையவர்கள் அழகன், “நாமவர்களுக்குக் கையாளாய் வ்யாபரிக்கிறோம்” என்றயிற்று அவன் வினைத்திருப்பது; அவன்வினையிறே இவருக்குவினைவு. [ஆடியமாநெடுத்தேர்] - மனோஹரமாய்படி ஸஞ்சரியாநின்ற குதிரையுண்ட பெருந்தேரை உபகரணமாகக்கொண்டு; “மஹதி ஸ்யந்தநே” என்னக்கூடவதிறே. [படை

நிறைச்செற்ற] - ஆயுதமெடாமைக்கு அநுமதிபண்ணுகையாலே, தோக்காலாலே ஸேனையைத் துகளாக்கிறான். [பிரான்] - அவனுக்குப் பார்த்தமாகவ்யாபரிக்கையே ஸ்வரூபம், தாழ்த்தது ஒளபாதிக மென்றிருக்கிறான். [சூடிய தண்ணெய்முண்ட] - ஸாரத்தம்பண்ணும்போது வைத்த வளையத்திலே மதுபாநம்பண்ணின: அவதாரங்களில் ஏதேனுமொன்றுலே வளையம்வைக்கிலும் அவ்வவஸ்த்தையைப் பாரித்து அறுகூலிக்கிறது, திருத்துறாயாகக்கடவது. [தூமதுவாய்க்கொண்டே] - அம்மதுவைப் பாநம்பண்ணுகையாலே, சுத்தமாய்த் தேனையுடைய வாய்களோடேகூட: இனிதான பேச்சையுடைத்தா விருக்கை என்றுமாம். வாய்-வார்த்தை: "தருஷ்டா விதா" என்றப்போலே. என்னையும் மதுபாநம் பண்ணுவித்து நீங்கரும் மதுபாநம் பண்ணுங்கோள்.

௪௫.—மூன்றும்பாட்டு. சிலவண்டுகளைக்குறித்து, அவனுக்கு என் தசையை அறி வித்து வந்து என் தலைமேலே வர்த்தியுங்கோள் என்கிறான்.

[ஒடிவந்து] - ௧௫௧ வரவேணும். என்னளவுகண்டுபோகிற உங்களுக்கு, நானுள்ள போதே வந்துஉதவவேணும். அன்றிக்கே, அவற்றையநுபவிக்கையில் உண்டான த்வரை யாலேயாதல், சடக்கெனவரவேணுமென்கிறான். [என்குழல்மேல்] - பேரளவுடை யார்படும் ௪௫பாட்டைக் கண்டு, தன்குழல்வீறு தானறித்திருக்குமே. "சூடியதண்ணெய்முண்ட தூமது வாய்க்கொண்டு ஒடிவந்தென்குழல்மேல் ஓளிமாமலருதிரோ" என்பானென், கார்யஞ்செய்து சமைந்தால் கைக்கூலி கொடுப்பாரைப்போலே! என்னில்: இவற்றுக்கு இவன்குழலில் விஷய முண்டாகவேணுமே. இப்போது, மதுமாதிக் சருகாயிரேகிடக்கிறது: இவையீண்டாலிறே இத்தகையிச்செய்கிறப்பது. [என்குழல்மேல்] - அவனுக்குத் தூதுபோய்வந்தாரிற் காட்டில் இவனுக்குத் தூதுபோனார்க்கு உண்டான தன்னேற்றம் இருக்கிறபடி. அங்கு மஹாராஜ ருடைய மதுவநமதேயநீந்தது: இங்கு அவன்காவற்காட்டை உங்களுக்குத் தருகிறேனென் றிருள். அளகாடவியிறே, தலையான பரிசினிறே இதுதான். ததிமுகப்பருதிகளுடைய விலக்குலாகயும் இல்லையிறே யிங்கு. சார்தனான திருவடியிறே "அஹமாவாரியிஷ்யாயி யுஷ்மாகம் பரிபந்தநி:" என்றான். பிராட்டியைக்கண்டுவந்தமை யறியாதேயிருக்கச்செய்தேயும் மது வநம் அறிந்தமைவக்கண்டு, மஹாராஜருடைய வால் ருச்சமுக பர்வத்திலே யறைந்ததிறே. "கம்மோடு பண்ணிப்போன ஸமயம், அதிக்ரமித்திருக்கச்செய்தேயும் மதுவநமழிக்கும்போது பிராட்டியைக் கண்டார்களுக்கவேணுமிறே." "பிராட்டியைக்கண்டஹர்ஷம், நடுவில் மது வநமன்றலில் ராஜபுத்ரர்கள் முதுகோடேபோம்" என்று பட்டரருளிச்செய்வர். [என்குழல் மேலொளிமாமலருதிரோ] - என்றும் இவன்குழலில் மதுபாநம் பண்ணப்பெறுவது வண்டுகளே யாகாதே. தூவியம்புள்ளுடைத்தெய்வ வண்டாதல் இவையாதல். அவனேயோ ஸாம்யாபத்தி தரவல்லான், நானும் உங்களுக்கு அவனோட்டை ஸாம்யாபத்தியைத்தருகிறேனென்கிறான். "லோஉத்தேத" என்கிறபடியே, உங்களையும் அவனையும் ஒரு கலத்திலே யூட்டுகிறேனென் றிருள். தலையானவனிறே. [என்குழல்மேலொளிமாமலருதிரோ] - உங்களவரவாலே தளிர்ந்திருக்கிற என்னுடையகுழலில், ஒளியையுடைத்தாய் சலாக்யமான மலரில் மதுவைப் பாநம்பண்ணிரோ? [ஊதிரோ] - மதுவின் ஸம்ருத்தியாலே, கிண்ணகத்தில் இழிவாரைப் போலே தலித்து இழியமாட்டாதே நின்றுபறக்கிறபடி. உங்கள் கார்யமுமாய்ப் பாரக்ஷணமு மானால் ஆறியிருக்கிறதென்? என்கை. [சூடியவண்டினங்கோள்] - மஹாராஜரைப்போலே படைதிரட்ட வேண்டாவிறே யுங்களுக்கு. என்னுடைய ரக்ஷணத்திலே யொருப்பட்டு முன்பே திரண்டிருக்கப்பெற்றதிறே. இனையபெருமான் கிஷ்கிந்தா த்வாரத்திலே சென்று குணகீர்த்தனம் பண்ணின பின்பிறே படைதிரட்டிற்று! [குருநாடுடை ஐவர்கட்காய்] - பிரர் மஹிஷிகள் குழல்பேணுமையைக்கண்டு வருந்துமவன்கிடர்; "மைத்தனன்மார்காதலியை மயிர் முடிப்பித் தவர்களையே மன்னராகி" என்கிறபடியே, ராஜ்யமுடையார் பாண்டவர்களை; நாம் அவர்களுக்கு ஏவல்தேவை செய்துநிறுவினோமென்றாயிற்று அவன்நினைத்திருப்பது. [குரு நாடுடைஐவர்] - தூர்யோதனாதிகள் கிடந்தானகண் டேறினவோபாதியிறே. "நாடுடை மன்னர்" என்கிறபடியே ராஜ்யம் அவர்களதே. "தூர்யோதனாதிகள் ராஜ்யம்பண்ணுகை

வல்லு" என்றிருக்கும் பகவதபிராயத்தாலே சொல்லுகிறார்; அவன்னைவேயிறே இவர்க்கும் கிளைவு. [ஆடிபமாடுகெடுத்தேர்] - மனோஹரமாய்ப்படி ஸஞ்சரியாமின்ற குதிரைபூண் - பெருந் தேரை உபகரணமாகக் கொண்டு. *மஹதி ஸ்யந்தநே ஸ்த்திதென* என்னும்படியிருக்கிற தேரைக்கொண்டு. [படை நீறெழச்செற்றபிரான்] - ஆயுதமெடாமைக்கு அநுமதிபண்ணு வகையாலே, தேர்க்காலாலே ஸேனையைத் துகளாக்கினான். [செற்றபிரான்] - தன்னையழிய மாறியும் பரோபகாரம் பண்ணுகையே ஸ்வபாவமாகவுடையவன். தாழ்த்தது ஓளபாதிக மென்றிருக்கிறான். [செற்றபிரான்] - அர்ஜுனுநாதிகளும் சஸ்த்ரங்களோபாதிமிறே; *மயைவைதே கிணதா:பூர்வமேவ* என்று தானே யருளிச்செய்தானிறே. [குடியதண்டுளபமுண்ட] - ஸரரத்த யம்பண்ணுகிற போது வைத்த வளையத்திலே மதுபாநம்பண்ணுகிற வண்டுகள். அவதாரங் களில் ஏதேனு மொன்றுலே வளையம்வைக்கிலும், அவ்வவஸ்த்தையைப் ப்ராபித்தநுகலிக்கிற து திருத்துழாராகக்கடவது. [தூமதுவாய்கள்கொண்டே] - அவ்வளையத்தில் மதுவைப்பாநம் பண்ணி சுத்தமாய் இனிதான வாய்களைக்கொண்டு; இனிதானபேச்சை யுடைத்தாயிருக்கை பென்றுமாம். [தூமதுவாய்கள்கொண்டு - ஓடிவந்தென்குழல்மே லொளிமாமலருதிரோ] - *வாஹிவாத* - சாகஷ்ஷமல்லாமையாலே நீ பெற்றபேறு என்? *த்வதி மே காத்த்ரஸம்ஸ்பர்ச:*. - கம்முடைய கரணங்களுக்குஸ்பர்சம் உன்பக்கலிலேயாயிற்தே. நமக்குத் தொட்டாரைத் தொட்டாயிற்தே. *சந்திரே த்ருஷ்டிஸமாகம:*. தர்சகத்தோடொத்ததிறே எனக்கு ஸ்பர்சமும். அற்றது பொருந்தும்படி வார்த்தைசொல்லவல்ல வாயைக்கொண்டு *த்ருஷ்டா ஸீதா* என்றுப் போலே. 'என்னையும் மதுபாநம்பண்ணுவீத்து கீங்கனும் மதுபாநம்பண்ணுங்கோள்.

தூமதுவாய்கள்கொண்டுவந்து என்முல்லைகள்மேல்தும்பிகாள்*

பூமதுவுண்ணர்செல்லில் விளையேனைப்பொய்செய்தகன்ற*

மாமதுவார்தண்துழாய்முடி வானவர் கோளைக்கண்டு*

பாமிதுவோதக்கவாறு என்னவேண்டுங்கண்டர் நுங்கட்கே. (4)

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், என்னை நோவுபடுத்திப்போந்து எட்டாநிலத்திலே ஓலக்கயிருந்து வளையம்வைத்து போதுபோக்கி ஓரஞ்செய்கையோ நாம் தக்கோரணபடியென்று, திருநாட்டிலேசென்று எம்பெருமானுக்குச் சொல்லவேணுமென்று சில தும்பிகளைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறான். [தூமது வென்று தொடங்கி] - நான் வளர்க்கிற முல்லைகளிலே வர்த்திக்கிற தும்பிகாள்! உங்களுடைய இவிய மேக்கக்களோடே அங்கேசென்று. [பூமதுவுண்ணர்செல்லில்] - பூக்களில் மதுபாநம் பண்ணப்போகில். [விளையேனென்று தொடங்கி] - என்னோடே ஸ்வந்தகல்பமான ஸம்சலேஷத்தைப்பண்ணி விசலேஷித்து, அத்தாலே க்ருதக்குத்யனாய், திருக்குழலில் செவ்வியாலே மிகவும் மதுதாரைகள் பாய்ந்துள்ள திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதமான முடியையுடைய அயர்வநுமரர்கள் தன்னுடைய அழகையும் குளங்கிலையும் கொண்டாட இருக்குமவளைக்கண்டு. போகத்தில் அபர்வாப்தியாலே விளையேன் என்கிறான். பொய் - ஸ்நேஹிப்பாரைப்போலேகாட்டி வஞ்சிக்கை.

இ.—நாலாம்பாட்டில், என்னை நோவுபடுத்திப்போய் எட்டாத நிலத்திலே ஓலக்கயிருக்கை தக்கோர்மையோ? என்று திருநாட்டிலேசென்று சொல்லுங்கோள்! என்று சில தும்பிகளைக் குறித்துச் சொல்லுகிறான். [என் முல்லைகள்மேல் தும்பிகாள் - தூமதுவாய்கள் கொண்டுவந்து] - நான் வளர்க்கிற முல்லைகளின்மேலே வர்த்திக்கிற தும்பிகாள்! இவன் உருவுகையாலே, பேணி கீர்வார்ப்பாரில்லாமையாலே உருவின் முல்லைகளின் மேலே பட்டினிவிடுகிறவையிறே; என்னோடொக்க நோவுபடப் பிறந்த நீங்கள். என் பரிணத்தில் முல்லைகள் என்றுமாம். இவன் வர்த்திக்கிற எல்லையடங்கச் சருகாயிறே கிடக்கிறது. கத்தாய் இனிதான பேச்சுக்களைக்கொண்டு சென்று; வரவு செலவைக் காட்டுகிறது. [பூமதுவுண்ணர் செல்லில்] - மதுவைத்தகனாகையாலே பூவுள்ளவிடந்தேடி மதுபாநம் பண்ணப்போகில். [விளையேனைப் பொய்செய்தகன்ற] - 'பிரியேன், பிரியிற்றிரியேன்' என்ற பொய்யை மெய் என்று ப்ரயிக்கும்படியான பாபத்தைப் பண்ணின என்னை, 'ராமோ த்விர்நாபிபாஷதே' என்னுமவன் இரண்டுவார்த்தை சொல்லும்

படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். [பொய்செய்து] - இத்தரஜாலமென்றும், கனவென்றும், கலவி பென்றும் பர்யாயமிதே. [அகன்ற] - தன்பேருகக் கலந்து பொகட்டுக் கைகழியப் போனபடி. [மாமதுவார் தண்டுழாய்முடி] - திருக்குழலில் செவ்வியாலே மிகவும் மதுதூரையை யுடைத்தான திருத்துழாயாலே அலங்கருதமான திருமுடியையுடையவன். [அகன்ற மாமதுவார் தண்டுழாய்முடி] - இவன்பரிஸர மடங்கச் சருகாய்க்கிடக்கப் பிரிவே நீராக அவன் வைத்த வளையம் மது சொரிகிறதிறே. [வானவர் கோளைக் கண்டு] - அவ்வழகை நித்யஸூரிகளை அநுபணிப்பித்துக் கொண்டிருக்கிறவனை. புதியாரை நோவுபடவிட்டு, பழையார்க்கு ஒலக்கங்கொண்டு இராவின்ருள்: "தவமி கிஞ்சித் ஸமாபந்நே" என்கிற விது உக்திமாத்ரமாய் விட்டதிறே. [கண்டு] - நீங்கள் முன்பே காணப்பெறுகிறீர்களேனிறே. [யாமிதுவோ தக்கவாறு] - நாம் தக்கோரானபடி இதுவோ? என்னுங்கோள். ஸ்த்ரீவதம் பண்ணிப்போந்து, பிரிவறியாத அந்தரங்கர்க்கு ஒலக்கங் கொடுத்து ஆர்ருசம்ஸ்யங்கொண்டாடியிருக்குமதுவோ தக்கோர்மை! [என்னவேண்டுங்கண்டர்] - அப்பேரோலக்கத்திலே பெரிய மதிப்பனைக்கண்டுவைத்து, "இப்படி சொல்லவேணுமோ?" என்னுதே இவ்வார்த்தைஇத்தனையும் சொல்லவேணும். "வாசா தர்ம மவாப்துஹி." [நுங்கட்டே] - கலந்துவைத்துப் பொகட்டுப்போனவனிற் காட்டில், ஆற்றாமையாலே முகங் காட்டின உங்களுக்கு இத்தனையும் செய்யவேண்டாவோ?

கரு.—நாலாம்பாட்டு. என்னைநோவுபடுத்திப்போய் எட்டாநிலத்திலே ஒலக்கமிருக்கை தக்கோர்மையோ? என்று திருநாட்டிலேசென்று சொல்லுங்கோள்! என்று சில தும்பிகளைக் குறித்துச் சொல்லுகிறான்.

[தாமதுவாய்க்கொண்டுவந்து] - பரிசுத்தமாய் இனிதானபேச்சையுடைய வாயைக் கொண்டு சென்று. வந்தென்றது - சென்றென்றபடி. ஆர்த்தர்க்கு உஜ்ஜீவநதேஹதுவாய் இனிதுமான பேச்சைக்கொண்டு. [என்றமூல்கைகள்மேல் தும்பிகாள்] - உடன்கேடரா பொக்கப் பட்டினிவிட்டுக்கிடப்பாரைப் போலையிறே நீங்கள் கிடக்கிறது. இவன்குழலில் பூவோடாக்க, உத்யாநத்திலுள்ள பூக்களும் சருகாயிறேகிடப்பது: *அபிவ்ருக்ஷா: பரிமலாநா:* என்னுமா போலே. [பூமதுவுண்ணச்செல்லி] - மதுவரதர்களாகையாலே பூவுள்ளவிடந்தேடி மதுபாநம் பண்ணப் போகக்கடவிகோனிறே. இவன்பரிஸரத்தி லுள்ளவையிறே உருவிக்டேப்பன; அங்குள்ளவைபெல்லாம் செவ்வி பெற்றிருக்குமிறே; மாமதுவார் தண்டுழாய்முடி வானவர் கோனிறே. அவர்களில் இவனுக்கு வாசி, கவித்தமுடியும்இட்டமாலையுமே யிறே. இங்குள்ள வண்டுக்கன்போலே பட்டினிகிடக்க வேண்டாவிறே அங்குள்ளார்க்கு. [மாமதுவார்தண்டுழாய்]- வீரஹத்திலும் ஊற்றுமாறாதவிடங்காணும் அவ்விடம். [பூமதுவுண்ணச்செல்லி] - இவன் தன்குழலிற் பூவும்வாடி மதுவும்வற்றினபின், இனி இவ்விபூதியிலுண்டாக மாட்டாகென்றிருக்கிறான்; இனி விபூதிமான்பக்கலிலே யுண்டாகில் உண்டாமத்தளை மென்றிருக்கிறான். [வினை யேனை] - அவன் என்பக்கற் பேசின பேச்சுக்களையும் வ்யாமோஹத்தையும் "மெய்" என்றிருக்கும்படியான பாபத்தைப் பண்ணின என்கை. [வினையேனைப்பொய்செய்து] - கருகப்பிரியில் இடி வீழ்ந்தாப்போலே இவன்முடியும்" என்றுபார்த்து, "வினைப்பிரியேன், பிரியிலுமாற்றேன் என்றுப்போலேயிருக்க, அவன் பிரிவையுணர்த்தினான்; நான் அதுக்குத் தாற்பர்யம் அறியாமை கெட்டேன். அறிந்தேனாகில், போகாதபடி கரங்கட்டலாயிற்றுக்கிறேர்! [பொய்செய்து] - ஸம்ச் லேஷத்தில் அபர்யாப்தியிருக்கிறபடி. சிரகாலம் ஜீவிக்கச் செய்தேயும் "ஒருஸ்வப்னமாய்ப் போயிற்று" என்னக்கடவர்களாயிற்று, விச்லேஷத்தோடே வ்யாப்தமாகையாலே- கன வென்றும், இத்தரஜாலமென்றும், பொய்யென்றும் - அபர்யாப்தமான போகத்தைச் சொல் லக்கடவது. [பொய்செய்தகன்ற] - அகலுகைக்கு இட்டவழி யிருக்கிறபடி. "கலக்க" என்று பேரையிட்டு, பர்யாப்தமாகக்கலவாதே வஞ்சித்து அகன்ற. [மாமதுவார்தண்டுழாய்முடி] - இங்குள்ளதும் அங்கேயாகையாலே மது இரட்டித்திருக்குமிறே. தலையான மதுவுமே அது தான். ஸம்ச்லேஷவிச்லேஷங்களில் ஒருபடிப்பட்டிருக்குமவனைக் கண்டு. [வானவர்கோளைக் கண்டு] - தத்தாமைப்பேணுவார்க்கு உடம்புகொடுத்திருக்குமவனைக் கண்டு. *தவமி கிஞ்சித் ஸமாபந்நே கிம்கார்யம் ஸீதுயாமம* என்றத்தைத்தவிர்த்து, பழைய உறவு கொண்டாடி யிருக்கிற வனைக் கண்டு. [பாய்] - ஸாபராதனாகையாலே தன்குற்றத்தை யநுஸந்தித்து, ஒலக்கமிருக்கிற

னாகப் பராக்கடித்து அநபிபவநீயனுயிருக்கும்; முதன்மைசண்டு கூசாதே நின்று நம்மைக் காணு மென்பது. இப்படி ஸம்போதித்தவாதே முதம்பார்க்கவேண்டிவரும்; அவன் பார்த்த முகம் மாறுவதற்குமுன்னே, இதுவோ தக்கவாறு என்பது. *ஆந்ருசம்ஸ்யம் பரோதர்ம* என்று சிலர்க்குச் சொல்லிவைத்திரே. *ஹவதம்சார் நமசகாந் - நமாம்ஸம் ராகவோபுங்க்தே நசாபிமது ஸேவதே* என்றவையெல்லாம் வடிவிலே கண்டோமிறே. [இதுவோதக்கவாறு] - ஸ்திரீவதம் பண்ணி வணியம்வைத்து ஒலக்கங்கொடுத்திருக்கையோ தக்கோர்மையாவது? [என்னவேண் டங்கன்மர்] - இவ்வொலக்கத்தையும் இவன்மேன்மையையுங் கண்டு "இத்தையெங்ஙனே யழிக்கும்படி?" என்று நீங்கள் ஆந்ருசம்ஸ்யங்கொண்டாடவொண்ணாது; அவ்வளவில் என்னைப் பார்த்துச்சொல்லுங்கோள். [நுங்கட்டே] - அவனல்லாத உங்களுக்கு இத்தனையும் செய்ய வேணும். இவ்வளவில், இவ்வளவிலேமுதங்காட்டின உங்களுக்கும் அவனுக்கும் வாயில்கலை. [நுங்கட்டே]-என்முல்லைசன்மேல் தும்பிகளன்றோ! உங்களிலீவாம் நீங்களே நோக்கிக் கொள்ள வேணும்; அவன் ஸ்திரீவதம்பண்ணி ஸ்வரூபஹாரிபாராதே யோலக்கங்கொடுத்திருந்தான்; *ரான் பாடோடிக் கிடந்தேன்; இனி உங்கள்ஸ்வரூபஹாரி நீங்களே பரிதாபித்துக்கொள்ளுந் தோள்.

நுங்கட்டியாணுரைக்கேன்வம்மின் யான்வளர்த்தகிலிகாள்*

வெங்கண்புள்ளுர்ந்துவந்து வினையேனைநெஞ்சங்கவர்த்த*

செங்கண்கருமுழிகலைச் செய்யவாய்ச்செழுங்கற்பகத்தை*

எங்குச்சென்ருகிலுங்கண்டு இதுவோதக்கவாறென்பினே. (5)

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், திருநாடாகவுமாம், மற்றேதேனும் அவனுதத்தருளின தேசங்களா கவுமாம், எங்கேனும் போயாகிலும் அவனைக்கண்டு தம்முடைய தக்கோர்மைய மிருக்கும்படி இதுவோ வெண்ணுங்கொள்ளன்று, தன்னுடைய கிலிகளைக் குறித்துச் சொல்லுகிறான். [வெங்கண்புள்ளென்று தொடங்கி] - ப்ரதிகுலர்க்கு பயங்கரமான த்ருஷ்டியையுடைய பெரிய திருவடியை நடத்திக்கொண்டு வந்து, தன்னை விசிலேஷித்தால் தரியாதபடியான பாபத்தைப் பண்ணின என்னுடைய நெஞ்சை நிச்சேஷமாகப் பறித்துக் கொள்வதுஞ்செய்து, அத்தால் பிறந்த ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே சிவந்த திருக்கண்களையுடையனும் காள்மேகம்போலே சரஹ்ரமயமான திருநிறத்தையும் சிவந்த திருப்பவளத் தையும் உடையனும் அர்த்தித்தது கொடுக்கும் மாதரமன்றிகடே, தானே அபேஷிதங்கள் அறிந்து கொடுக்கும் விலகடின கல்பகமுமாயிருந்தவனே. என்னை ஸர்வஸ்வஹரணம் யண்ணி, விசிலேஷிக்கிற தசையிலே என்னை அநுநயிக்கக்கூக வடிவழகக்காட்டிக் கண்ணாலே நோக்கி முறுவல்செய்து நன்னையும் தன்னுடைமையையும் எனக்காகத் தந்தவனுக்கு என்றுமாம்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், தன்னுடைய கிலிகளைக்குறித்து, எங்கேனும் போயாகிலும் அவனைக் கண்டு இதுவோ உம்முடைய தக்கோர்மையிருக்கும்படி வெண்ணுங்கொள் என்கிறான். [நுங்கட்டு] "எகம்து:க்கம் ஸஞ்சநென்" என்றிருக்கும் உங்களுக்கு. [யான்] - என் ஸர்வபாசங்கிலையும் உங்கள் மோலே வைத்திருக்கிறான். [உரைக்கேன்] - என்காரியம் நீங்களே உணர்ந்து செய்யக்கடவிகோளா யிருக்க, வார்த்தை சொல்லுகிறது என் ஆந்ருசம்ஸ்யமேயிறே. [வம்பின்] - என் காரியத்துக்கு உபாயகிந்த பண்ணியிருக்கிற உங்களுக்கு ஒருவிரகுகொல்ல வாருங்கோள். [யான்வளர்த்த கிலிகாள்] - அவன்பரிகரம்போலே செருக்கியிருக்கப் பிறத்திகோளோ நீங்கள்? ரக்ஷகர் தேட்டமான தசையிலே ரக்ஷணத்திலே பாவர்த்தியாதே செருக்கடித்திருக்கலாமோ? தன்னைத்தோற்றி ரக்தயாசக்ஷ கியநியற்றதிறே. [வெங்கண்புள்ளுந்து வந்து] - ப்ரதிகுலர்க்கு பயங்கரமான த்ருஷ்டியையுடைய பெரிய திருவடியை நடத்திக்கொண்டுவந்து, வழியில் உண்டான ப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்கவல்லென்னுதல், கண்பாராதே பிரித்துக் கொண்டுபோனவென்னுதல். "அக்ரு: க்ருரஹ்ருதய:". [வினையேனை] - பிரிந்தால் தரிப்பரிதான பாபத்தைப்பண்ணினவென்னை. [நெஞ்சங்கவர்த்த] - நெஞ்சை நிச்சேஷமாக அபஹரித்த; நாட்டார்க்கு மனோவிகாஸஹேதுவான விஷயம் என்னெஞ்சை யழிக்கும்படியாவதே!

[செய்ககண்ருமுகிலை] - கண்ணுலே குளிரநோக்கி, மேருவைக் கிளியலொரு காளமேகம் பணிந்தாப் போலே தன் வடிவைக்காட்டியாயிற்று நெஞ்சை அபஹரித்தது. [செய்யவாய்ச் செழுங்கற்பகத்தை] - அவ்வளவன்றியே, முறுவல்செய்து தன்னையும் தன்னுடையமையையும் எனக்காக்கியாவிற்று நெஞ்சை அபஹரித்தது. அன்றியே நெஞ்சை அபஹரித்தஹர்ஷத்தாலே திருக்கண்ணும் விகளிதமாய், காளமேகம்போலே வடிவுங்குளிர்ந்து, அதுக்குப் பரபாகமாய்ச் சிவந்த திருப்பவளத்தையும் உடையனாய், தானே அபேக்ஷித்துத் தன்னைக்கொடுக்கும் விலக்ஷண கல்பகமாயிருந்தவனே. [எங்குச்சென்றுகிலுங்கண்டு] - கீழ், "வானவர்கோளைக் கண்டு" என்கையாலே ஒலிக்கத்திலன்றிக்கே ஏகாந்தஸ்த்தலத்திலே சென்றுகிலும் வார்த்தை சொல்லுங்கோள். அங்ஙனன்றியிலே, "அநேகைவஹிவேகேந கயிஷ்யாயி ஸுராலயம்" என்கிறபடியே, "பரமபதத்திலே கண்டிலோம்" என்று மீளாதே வ்யூஹவிபவாதிகள் எங்குந்தேடியாகிலும் கண்டு சொல்லுங்கோள். [இதுவே தக்கவாறென்பினே] - ஸ்த்தாநபேதமுண்டாகிலும் பாகரமிதுவே. நீர்மைகொண்டாடி யிருப்பார்க்கு இதய்லது மர்மயிவ்லை; இத்ததைச் சொல்லுங்கோள்.

௩௫.—அஞ்சாம்பாட்டு. தன்னுடைய மிளிகளைக்குறித்து எங்கேனும் போயாகிலும் அவனைக்கண்டு, இதுவே உம்முடைய தக்கோர்மமாரிருக்கும்படி! என்னுங்கொனென்றிருள்.

[தூங்கட்டுயாணுரைக்கேன்] - தனக்குமுன்னே ஆற்றாமையோடேயேறே அவை யிருக்கிறது; ஆகுக்குச் சொல்லும் வார்த்தையை யாருக்குச் சொல்லுகிறது? ஆற்றாமை சொல்லு வியாதது இல்லையே. [தூங்கட்டுயாணுரைக்கேன்] - உங்களுக்குச் சொல்லுமதல்ல; நான் சொல்லுமதல்ல; வ்யஸநத்துக்கு அபிமானிகளிருக்க, வேறேறிலர்வார்த்தை சொல்லுமா போலே. [வம்மின்] - "இவனை ஜீவிப்பித்தோமாம் விரகேதோ?" என்று சித்திக்ற உங்களுக்கு ழுருவிரகுசொல்ல யாருக்கோள். [யான்வளர்த்தகிளிகான்] - என்வழிற்றிலே பிறந்த உங்களுக்கு அவன்பரிகரம் போலே செருக்கடித்திருக்கக் காலமுண்டோ? செருக்கடித்திருக்கப் பிறத்தி கோனோ! [தூங்கட்டு] - "ஏகத்துக்கம் ஸுகஞ்சநென்" என்றிருக்கிற உங்களுக்கு. [யான்]-உங்கள் மேலே என் ஸர்வபாரங்கையும் வைத்திருக்கிற நான். [உரைக்கேன்] - நீங்களறிவாததுண்டாய்ச் சொல்லுகிறேனல்லேன்; ஆற்றாமையாலே சொல்லுகிறேன். [வம்மின்] - முன்னை முக்காடமாய் இருக்கிறபடி. [யான்வளர்த்த] - நெய்யமரின்னடிசில் நிச்சல்பாலொடும் ணட்டி வளர்த்த. [விளிகான்] - "வளர்த்ததனுல்பான் பெற்றேன்" என்றிறபடியே, அவன் திருநாமங் களை நீங்கள் சொல்லக் கேட்டிருக்கவும் அமையுமீறே; அதுதானே "கண்ணன் நாமமேகுமுறிக் கொன்றிர்" என்றிறபடியே ஆற்றாமைக்கு உடலாகையேறே யுங்களை அவன்பக்கல் போகவிடத் தேடுகிறது. [வெங்கண்புன் இவ்வாறி] - வெவ்வியதான கண்ணையுடைத்தான புன்னை நடத்திக் கொண்டுவந்து, வருகிறபோதே வழியில் ப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்குகையிலே சினத்த கண்ணையுடையவன் என்னுதல்; அன்றியே, பிரித்துக்கொண்டு போகிறபோது கண்பாராதே பிரித்துக் கொண்டுபோன கொடுமையைச் சொல்லுகல். *அக்ருா:க்ருஹ்ருதய:* என்னுமாபோலே. [வெங்கண்புன்னுந் துவந்து] - பட்டங்கட்டின ஆணையிலேயேறி அபிமத விஷயத்தைக் கிட்டும் ராஜபுத்ரனைப்போலே. "அருஸாழிப்புட்கடனீ ரவர்வீதியொருநான்" என்றிறே அடியில் தூது விட்டது, அப்படியே வந்தபடி. [வினையேனை] - அவனைப்போலே இரண்டுநெஞ்சு படைக்கப் பெறுதபாபத்தைப்பண்ணினேன்; ஸம்ச்சலேஷத்தில் அழிகைக்கும், விச்சலேஷத்தில் தரீக்கைக்கும் இரண்டு நெஞ்சுண்டாகப் பெற்றிலேன். [நெஞ்சங்கவந்த]-நாட்டார்க்கு மனோவிகாஸ வேறு வான விஷயம் என்னெஞ்சை யழிக்கும்படியாவதே! ஸாரக்ராஜியாய்க் கோதையிட்டு வைத்துப்போனான்: பூக்கொண்டு புட்டில் பொகடுவாஸரப்போலே. அறமணத்திறே இவர்கெஞ்சிருப்பது: "பூசம்சாந்தென்னெஞ்சம்" என்னும்படி. [செங்கட்கருமுகிலை] - கண்ணுலே குளிர நோக்கி, வடிவைமுற்றாட்டாக்கி நின்றனிலை. அங்ஙனன்றிக்கே, இத்தலையோடேவந்து கலந்த பின்பு, அத்தலைக்குவந்த பெளஷ்கல்யத்தைச் சொல்லவுமாம். அன்றிக்கே, பிரிவை ப்ரஸங் கித்துக் கண்ணுலே குளிரநோக்கி, அவன் வினைநீரடைத்துக்கொண்டு நின்றபடியாகவுமாம். [செய்யவாய்] - சாடுசதங்கள் சொல்லப்புகு ஸ்மிதம்பண்ணுகிற வாய். [செழுங்கற்பகத்தை] - விலக்ஷணமான கல்பகத்தை; வைலக்ஷண்யமாவது தானையபேக்ஷித்துத் தன்னைக்கொடுக்கை,

கல்பகம் தன்னைக் கொடுக்கமாட்டாதே, அபேகழிக்கவும்மாட்டாதே; இவன் தன்னைக்கொடுக்க வல்லவனிறே. தான் கடக்கவிருந்தாலும் தன் விழுதிதவயத்தையும் நான் சினைத்தார்க்குக் கொடுக்கும்படி எனக்குத் தந்தவனை. [எங்குச்சென்றாதினுங்கண்டு] - ("வானவர்கோளை" என்றதிறே) "ஆள்வாராரின்றது" என்று கேட்டு ஒலக்கத்தைக் கொப்பாக் கடக்கப்போய்த் திரைவளைத்துக் கொண்டிருப்பார். அன்றிக்கே, புகைபுக்க விடமெங்கும் புகுங்கோன்; பரவ்யூஹவிபவார்ச்சாவதாரங்கள்; *யமாத்மா நவேத* என்றொளித்திருக்கும் இடமெங்கும்புக்கு, *அநேகைவஹி வேகேந கமிஷ்யமிஸுராலயம்* என்றபடியே. "பரமபதத்தில் கண்டிலோம்" என்று மீளவொண்ணாதே. [இதுவோதக்கவாமென்பினே] - ஸ்த்தானபேதம் உண்டானாலும் பாசரமிதுவே. பிறர்நெஞ்சையும் அபஹரித்துத் தன்னெஞ்சையங் கொண்டு கடக்க விருக்கையோ தக்கோர்மையாவது? அவனுக்கு ஆந்ருசம்ஸ்யமில்லை யென்கையாவது-தர்மியை யில்லையென்கையிறே. தர்மயநுப்ரவிஷ்டையான க்ருபையும் எங்கன்பக்கல் காணுமையாலே தமக்கு அதுவுமில்லையென்று சொல்லுங்கோள். நீர்மை கொண்டாடியிருப்பார்க்கு இதல்லது மர்மமில்லை; இத்தையே சொல்லுங்கோள்.

என்மின்னுநூல்மார்வன் என்கரும்பெருமானென்கண்ணன்*

தன்மன்னுநீள்கழல்மேல்தண்துழாய் நமக்கன்றிநல்கான்*.

கன்மின்களென்றும்மையான் கற்பியாவைத்தமாற்றம்சொல்லி*

சென்மின்கள் தீவினையேன் வளர்த்தசிறுபூவைகளை.

(6)

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், ஆச்ரிதரோடு ஏகரஸனுக்கையாலே நம் அபேகழிதங்கள் செய்வானெருவன்; அவன்பாடே சென்று, இதுவோ தக்கவாறு என்று அவனுக்கு அறிவியுங்கோளென்று சில பூவைகளைக் குறித்துச் சொல்லுகிறான். [என்மின்னுநூலென்று தொடங்கி] - தன்னுடைய திருமார்னில் விளங்கு கிற திருவஜ்ஞோபஸிதத்தையும் தன் திருநிறத்தையும் காட்டி என்னை அடிமைகொண்டு எனக்கு ஸ்நேஹியான க்ருஷ்ணனாய் ஆச்ரிதர் இருந்தவிடத்தளவும் செல்லுமதான் தன் திருவடிகளில் மன்னின் திருத்துழாயில் செவ்வி நமக்கல்லது வேறெருவார்க்கும் கொடான். [கன்மின்களென்று மேலுக்கு] - என்கரும் நானே தலைக்கட்டவேண்டி, இதுக்கு உங்களைத் தூதாகவிடவேண்டும் படியான பாபத்தைப் பண்ணின நான் வளர்த்த சிறுபூவைகள்! இதுவோ தக்கவாறென்று உங்களைக் கற்பித்துவைத்த பாசரங்களைச் சொல்லிச் செல்லுங்கோள்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், ஆச்ரிதரோடு ஏகரஸனுக்கையாலே நமக்கு அபேகழிதங்கள் செய்யுமவன் பாடேசென்று, இதுவோ தக்கவாறு என்னுங்கோளென்று சில பூவைகளைக் குறித்துச் சொல்லுகிறான்.

[என்மின்னுநூல்மார்வன்] - மேகத்திலே யின்னினுப்போலே சாத்தின திருவஜ்ஞோபஸிதத்தைக் காட்டி, என்னை அநயார்ஹையாக்கினவன். [என் கரும்பெருமான்] - அதுக்குப் பரபாகமான வடிவை எனக்காக்கி என்னை அடிமைகொண்டவன். [என் கண்ணன்] - இங்வன் பிரித்துச்சொல்லவேண்டாத படி தன்னை எனக்குக் கையாளாக்கினவன். [தன்மன்னுநீள்கழல்மேல் தண்துழாய் நமக்கன்றி நல்கான்] - அவனுடைய ஐகரஸ்யம் சொல்லுகிறான். ஆச்ரிதர் இருந்த விடத்தளவும் செல்லும் திருவடிகள் என்னுதல்; அளவிறந்த போக்யதைஸ்யயுடைய திருவடிகளென்னுதல். திருவடிகளிலே பொருந்திச் சரமஹரமான திருத்துழாயில் செவ்வி நமக்கல்லதுகொடான். இனியதுகண்டால் "ஸ்வார்த்தம்" என்றிராதே "பக்தாநாம்" என்றிருக்குமவன். அதாகிறது - ஆச்ரிதரோடு ஏகரஸனுமிருக்கை. [கன்மின்க ளென்று] - நீங்கள் அபேகழியாதிருக்க, நான் சொல்லுங்கோள் என்று. [உம்மையான்] - ரஷ்யங்களான உங்களை, ரக்ஷகையான நான். [கற்பியாவைத்த மாற்றம்] - கற்பித்துவைத்த மாற்றம். "தண்துழாய் நமக்கன்றி நல்கான்" என்கிற மாற்றத்தை யென்னுதல்; "இதுவோ தக்கவாறு" என்று கற்பித்த மாற்றத்தை என்னுதல். [சொல்லிச்சென்மின்கள்] - அவனுக்கு மறுமாற்றத்துக்கு அவகாசமில்லாதபடி "கிட்டினால்" என்றிராதே வழியே பிடித்துச் சொல்லிக்கொண்டு செல்லுங்கோள். [தீவினையேன் வளர்த்த சிறுபூவைகளை] - என்காரியம் நானே தலைக்கட்டவேண்டி, இதுக்கு உங்களைத் தூதாக விட

வேண்டும்படி பாபத்தைப் பண்ணினேன். நானும் அவனுங்கூட உங்களுக்கு அபிமதம் தேடித்தருகை யொழிய, என் அபிமதத்துக்கு உங்களைப் போகவிடும்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன் என்றுமாம்.

சுடு.—ஆரூம்பாட்டு. ஆச்ரிதரோடு ஏகரஸனுதையால் நம் அபேகாதிதங்கள் செய்யுமவன் பாடேசென்று, இதுவே தக்கவாறென்று னுங்கோனென்று சிலபூவைகளைக்குறித்துக் சொல்லுகிறான்.

[என்மின்னுநூல்மார்வனித்யாதி] - தன் திருமேனியிலே சாத்தச் செய்தே என்னெஞ்சிலே இட்டாப்போலே ப்ரகாசித்திற திருவஜ்ஞோபவீதத்தைக்காட்டி என்னை யந்நயர்வை யாக்கினவன். என் சரக்கானவன் காக்கவிருக்கும்பாட்டில் என்சரக்கைப் பிறர்க்காக்குமோ? [என்மின்னுநூல்மார்வன்] - திருவஜ்ஞோபவீதத்திலழகை ஸ்மரிப்பித்து என்னெஞ்சில் இந்நாயறுத்தவன். தன் திருமார்வில் சாத்தின நூலிக்காட்டி என்னை நூலிலே வரப் பண்ணினான். [என்கரும்பெருமான்] - மேகத்திலே பின்னினுப்போலே அந்தத் திருவஜ்ஞோபவீதத்துக்குப் பரபாகமானவடிவை எனக்காக்கி என்னைவடிமைகொண்டவன். [என்கண்ணன்] - இப்படிகளாலே என்னைச்சேர்த்துத் தன்னை எனக்காக்கினவன். என், என், என் என்று பதங்கள்தோறும் சொல்லுகையாலே - ஒப்பனையழகிலும், வடிவழகிலும், ஸௌலப்பத்திலும் தனித்தனியே சுடுபட்டபடி. [தன்மன்னுநீன்கழல்மேல் தண்டுழாய் நமக்கன்றி நல்கான்] - எல்லாஞ் செய்தாலும் *பக்தாநாம்* என்றிருக்கிறத்தைப் பிறர்க்கு ஆக்கான். இத்திருவாய்மொழிக்கு நிதாநமான பாட்டிறே இது. ஆச்ரித பரதத்த்ரனுகையாலே "ஆச்ரிதர்க்கு ஸ்வம்மான பின்பு அறிவிக்கவரும்" என்று ஐகரஸ்யம்பற்றாசாகத் தூதுவிடுகிறதிறே. [தன் - நீன்கழல்மேல்-மன்னு தண்டுழாய் நமக்கன்றி நல்கான்] போக்யபதையளவிறத்த திருவடிகளிலே பொருந்தி ச்ரமஹமான திருத்துழையை ஸர்வதா பிறர்க்கு ஆக்கான். *மயி ஜீவிநமயயத்தம் ராகவஸ்ய மஹாத்மந:* தம்மையும் தம்முடைமையையும் எனக்காக்கினவர். இதுதான் தன் ஸ்வபாகவ்கொண்டு சொல்லுகிறான்; அவர்ஸ்வபாவாநுஸந்தாநத்தாலே சொல்லுகிறான்; கிம்புநர் மத்விதோ ஐந,* என்றவிடத்துக்குச் சொல்லுவதொரு வார்த்தையுண்டிறே. அருளாளப் பெருமானோம்பெருமானுருடைய அக்திமதசையிலே, "திருவுள்ளத்திலோடுகிறதென்?" என்ன, "ஒருபகழி பெருமானுடைய திருவுள்ளத்தைப் புண்படுத்தினபடியென் என்றுகிடந்தேன் என்றார்" என்று. இதுக்குக்கருத்தாகப் பிள்ளையருளிச்செய்யும் வார்த்தை - "காம் பண்ணின சரணாகதியாகையாலே பலத்தோடு அய்யபிசாரிபாகமாட்டாது; இனி சரண்யன்நீர்மையிலேற்றத்தாலே நமக்கு ஒரு குறையில்லைவென்றது" என்று. (பெருமானைப் புண்படுத்துகையாவது) - ஸ்ரீவிபீஷணமுவாளை சரணோத்தியநத்தரத்திலே கைக்கொள்ளாமல், *வத்யதாம்* என்று அல்பம் தாமஸம் பிறக்கையாலே, "கபேராதத்தோபாதி நாம் ரக்ஷிக்கப்பெற்றதிலோம்" என்றிருக்கை. [நமக்கன்றி நல்கான்] - தனித்து, இனியது ஆச்ரிதரையொழிய புஜிக்க மாட்டான். [கன்மின்னென்றுந்மை யான் கற்பியாவைத்த] - கெஞ்சொழிந்தபோது, தனக்கு தாசகமானவற்றைக் கற்பித்து வைக்கும். நம்முதலிகள் ஓரோஸந்தாநங்களாக "சிறியார், பெரியார்" என்னுதே தவயத்தை யப்யஸிப்பித்துவைக்குமாபோலே. ரக்ஷயங்களான வங்களை, ரக்ஷகையான நான், கற்பியாவைத்த - அப்யஸிப்பித்துவைத்த. [மாற்றம்] - அதாகிறது "நமக்கன்றி நல்கான்" என்று எல்லாவவஸ்த்தையிலும் உங்களுக்கு நான் சொல்லி வைக்குமதாதல்; "இதுவே தக்கவாறென்று சொல்லுங்கோன்" என்றதாதல். [சொல்லிச் சென்மீன்கள்] - வழிக்குப் பாதேயங்காணுமது, அங்கே போனால் சொல்லப்பார்த்திராதே டிகோள். (அவனுக்கு மறுமாற்றத்துக்கு அவகாசமில்லாதபடி) போகிறபோதே சொல்லிக் கொடுப்பாங்கோள். [திவினியென்] - அவைகிடக்கிடுங்கோள்; என்னுடைய பாபமிருந்தபடி பாருங்கோள், புத்ரவிக்ரயரோபாதியானேன். அவனும் நானும் கூடவிருந்து உங்களைக் கொண்டு கார்யங் கொள்ளும்படியான பாபத்தைப்பண்ணினேன், வயிற்றிற்பிறத்தாரையிடுவித்து அபிமதனை பழைத்துக்கொள்ளுகையோபாதி புன்மையில்லையே.

பூவைகள் போலநிறத்தன் புண்டரீகங்கள் போலும் கண்ணன்*
யாவையும் யாவருமாய் நின்றமாயனென்னுழிப்பிரான்*
மாவை வல்வாய்பிளந்த மதுததற்கென்மாற்றம் சொல்லி*
பாவைகள் தீர்க்கிறிறே வினையாட்டியேன்பாசறவே. (7)

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், “சேதநங்களை தூதப்ரேஷணம் பண்ணினவிடத்தில் கார்யகரமாகாதே, எம்பெருமான் கைவிட்டாப்போலே கைவிடுமைக்கு ஹேது சேதநங்களாகையோ?” என்று பார்த்து, அசேதநமான பாவைகள், என்னுக்கத்தைக் கெடுக்கவல்லிகோளே என்று பார்த்திக்கிறான். [பூவை களென்று தொடங்கி] - நிரதிசயக்கேகாயனும் ஸர்வாந்தராத்மாவாய் நின்றுவைத்து தத்கததோஷை ஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாகையகிற ஆச்சர்யத்தையுடையனும் கையுற்றிருவாழியுமான அழகாலே என்னைத் தோற்றித்து அடிமைகொள்ளுவதுஞ் செய்து, ஆசிரிதவிரோதிகளைப் போக்கும்ஸ்வபாவனுவனுக்கு. [வினையாட்டியேன்]- உங்களைக்கொண்டு கார்யம் தலைக்கட்டவேண்டும் படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். முதலிலே உங்களைப் பற்றாமைக்கடியான பாபத்தைப்பண்ணினேன் என்றுமாம். பாசற வென்பது-பந்துக்களோடு பற்றுதல் என்றுமாம்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், “பரமசேதநன் பொகட்டுப்போனான். சைதன்யலேசமுடைய பகடிகள் பறந்து போயினவும் அந்யபரமாயினவும் ஆயிற்றின: இதுக்குஹேது சேதநங்களாகையோ?” என்று பார்த்து, அசேதநமானபாவையை பிரக்கிறான். [பூவைகள் இத்யாதி] - பூவைப்பூப்போலே விருக்கிற நிறத்தையுடையவன். வடிவில் போக்யதையிருக்கிறபடி. பிரிந்தாருடம்பிலே வைவர்ண்யம் குடிபுகுரும்படியான வடிவு. அகவாயில் தண்ணளியெல்லாம் தோற்றும்படியான கண்ணழகையுடையவன்: பிரிந்தாரைப் பாவைகளின் காலிலே விழவிடுங் கண்ணிறே. [யாவையும் யாவருமாய்நின்ற] - சேதநாசேதநங்களுக்கு ஆத்மாவாய் நின்றவன். “ததநுப்ரவிச்ய ஸச்சத்யச்சாபவத்”. ஸம்சலேஷதசையில் ஏகவஸ்து என்ன னாம்படி கலக்கவல்லவன். [மாயன்] - ஏகவஸ்துஎன்னலாம்படி கலக்கச்செய்தே தத்கததோஷஸ்பர்ச மில்லாத ஆச்சர்ய பூதன்: கலந்து பிரிந்தவநந்தரம் “இத்தலையில் ஸ்பர்சகந்தமுயில்லை” என்று தோற்றும்படியிருக்குமவன். [என்னுழிப்பிரான்] - கையுந்திருவாழியுமான சேர்த்தியைக்காட்டி என்னைத்தோற் பித்த வுபகாரகன். அழுக்குப்பதித்தவுடம்பிற் காட்டில் பரஞ்சுடருடம்புக்குண்டான வாசி சொல்லுகிறது. [மாவை யித்யாதி] - தன்னையதுபவிக்கைக்கு விரோதியைப் போக்குவானும் தானே யென்கிறது; கேசி லாயிலே அகப்பட்டார் தாம்போலே. [மதுகுதற்கு] - விரோதிநிரஸநம் காதாசித்கமன்று, ஸ்வபாவஸித்த மென்கை. விரோதிநிரஸநம் க்ருஷ்ணாவதாரந்தொடங்கியன்று, முதலே தொடங்கி வருகிறதென்கை. [என்மாற்றஞ்சொல்லி] - “தன்னுழாய் நமக்கன்றிநல்கான்” என்று ஆசிரிதரோடு ஏகரஸனென்கிற பாசரத்தைச் சொல்லி. பாவைகள்! வினையாட்டியேன்பாசறவு தீர்க்கவல்லிகோளே? நம்தசையைக் கண்டுவைத்து பகடிகள் பறந்துபோயிற்று? நம்தசையைக் கண்டு “என்னாய் விழுகிறதோ?” என்று ஸ்தப்தையாயிருந்தன பாவைகள் என்றிருந்தான். [வினையாட்டியேன்] - இருவருங்கூடவிருந்து கொண்டாடக்கூடவ உங்களைத் தூதுபோகவிடும்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். [பாசறவு] - பசுமையறுகை, வைவர்ண்யமும் குடிபுகுருகை. பந்துக்களோட்டைப் பற்றுதியைச் சொல்லவும்.

*ஒ.—ஏழாம்பாட்டு. “பரமசேதநன் பொகட்டுப்போனான்; சைதன்யலேசமுள்ள பகடிகள், பறந்துபோவனவும் அந்யபரமாவனவுமாயிற்று; இதுக்குஹேது - சேதநங்களாகையோ?” என்று பார்த்து, அசேதநமான பாவையைபிரக்கிறான். அசேதநமங்கூட ஏழாம் திருந்து கார்யஞ் செய்யவேண்டும்படி காணும் இவன்அவஸ்த்தை.

[பூவைகள் போலநிறத்தன்] - ஆண்பெண்ணும்படியான நிறம் படைத்தவன். *பும்ஸாம் க்ருஷ்டசித்தாபஹாரிணம்* என்னும்படியே. பேற்றுக்குப் பாஷா?ன்காலிலே கிரிழும்படியான வடிவுபடைத்தவன். பூவைப்பூப்போன்றவடிவை யுடையவன். [புண்டரீகங்கள் போதுங்கண் ணன்] - ஒருபூ ஒருபூப்பூந்தாற்போலேகாணும் வடிவும்கண்ணுமிருக்கிறபடி: கரயாம்பூ தாமரை

பூத்தாற்போலேயிராநின்றது சேதநாசேதநவிபாகமறக் காற்கீழே விழும்படியான கண்படைத் தவன். [யாவையும்யாவருமாய்நின்றமாயன்] - சிலரோடு கலக்கும்போது அவர்கள் தாங்களாய்க் கலக்குமவன். சேதநாசேதநங்களுக்கு ஆத்மாவாய்நின்றவன். *நதநுப்ரவிச்ய ஸச்சத்யச்சா பவத்*. ஸம்ச்சேஷதையில் "ஏகவஸ்து" என்னலாம்படி கலக்கவல்லவன். [மாயன்] - அவர்களாய்க் கலவாநிற்கச்செய்தே, தனக்கு அங்கொரு தொற்றற்றுப்போருமவன்; ஸ்வாந்தர்யாமியா யிருக்கச்செய்தே, *அந்சந்நந்யோ அபிசாகசீதி* என்று, இவற்றின் தோஷம் தன் பக்கல் தட்டாதபடியிருக்கை. ஐகதாகாரனாய்க்கொண்டு இவர்களோடு பிரித்து பரதிபத்திபண்ண வொண்ணாதபடி பிற்கச்செய்தே அசித்தினுடைய பரிணாமமாதல், சித்தி னுடைய ஸூக்திவ துக்கித்வங்களாதல் தட் பதபடிபிற்கை. என்னோடு பரிமாறுமாபோலே சிமர் எல்லாரோடும் கலந்து நின்றே ஒட்டற்று இருக்கும்படி என்கைக்காக 'யாவையும்யாவரு மாய் நின்றமாயன்' என்றிருள்; இல்லையாகில் இப்போது இது தேட்டமன்றே இப்பிரகரணத் துக்கு. அழுக்குப்பதித்தவுடம்பிற்குட்படில் பரஞ்சுடருடம்புக்கு உண்டான வாசிசொல்லு மிறது. [என்னுழிப்பிரான்] - தன்னுடைய அஸாதாரணமான விகீரஹத்தை எனக்காக்கினவன். யாவையும் யாவருமாய் நின்ற மாயனென்று - ஐகதாகாரதையைச்சொல்லிவைத்து "என்னுழிப் பிரான்" என்றிருாரீறே: அஸாதாரணமான வடிவுக்குத் தாம் கடுபட்டபடி. "ரோய் ரிஸாய்" என்று வைத்து, "கூராராழிவெண்சங்கேந்திக்கொடியேன்பால் வாராய்" என்றாரீறே: "அவனுக்குப்பிறம்பாயிருப்பதொன்றில்லை என்றநுஸந்திக்கைக்காக - ஐகச்ச்சரீரன் என்னுங் காட்டில், அத்தோபாதி யிது உத்தேச்யமாமோ? "பரஞ்சுடருடம்பாய்" என்றும், "அழுக்குப் பதித்தவுடம்பாய்" என்றும் ஒன்றை ஹேயப்ரத்யபகேமாகவும், ஒன்றை ஹேயமிச்சரமாகவும் சொல்லிற்றீறே. [யாவையித்யாதி] - இவ்வடிவத்தை புஜிப்பிக்கைக்கு விரோதிரஸம் பண்ணுகை இவனுக்குக் காதாசிக்க மன்றுகிடர். [மதுகுதற்கு] - புழுக்குறித்தது எழுத்தா மாபோலன்றிக்கே விரோதிரஸம் நித்யமாயிருக்கை, [என்மாற்றஞ்சொல்லி] - கன்மின்க ளென்று உங்களுக்குச் சொன்னத்தைச்சொல்லி. [பாவைகள் தீர்க்கின்றீரே] - பரமசேதநன் பொகட்டுப்போனான், சைதந்யலவமுடைய இவை போகிறனவில்லை; இனி, நீங்கள் என் துக்கத் தைப்போக்கவல்லீகோளோ? அப்ரதிஷேதமாத்ரத்தைக்கொண்டு இவற்றைக்காரியங் கொள்ளப் பார்க்கிறாள். [வினையாட்டியேன்] - உங்களைக் கொண்டாடுகை தவிர்த்து, கார்யங் கொள்ளும்படியான துக்கத்தைப் ப்ராப்தையானேன்; *மகசக:* என்று சொன்னவன் வினைத்த சோகத்தை, அசேதநங்களைக்கொண்டு தீர்க்க விருக்கிற மஹாபாபியானேன். பாசறவு - துக்கம்

பாசறவெய்தியின்னே வினையெனெனைபூழிநைவேன்*

ஆசறுதாவிவென்கைக்குருகே அருள்செய்தொருநாள்*

மாசறுநீலச்சுடர்முடி வானவர்கோனைக்கண்டு*

ஏசறும்நும்மையல்லால் மறுநோக்கிலன் பேர்த்துமற்றே.

(8)

ஒ.—எட்டாம்வாட்டில், முன்னேதீன்ற குருகைக் குறித்து, அயர்வறுமமரர்களைப்போலே உம்மாலல்லது செல்லாதொருத்தி உம்மைப்பெருதே நோவுபடா நின்றாள் என்று சொல்லென்று அருளிக்கெய்கிறாள். [பாசறவென்றுதொடங்கி] - பயலைமையைப் ப்ராபித்து இப்படியே முடியாத பாபத் தைப்பண்ணின நான் எத்தனைகாலம் துக்கப்படக்கடவேன்? பழிப்பற்ற நிறைவுடையையாய் என் னைப்போலே பயலைமையோடிராதே, அழகியவெனத்த நிறத்தைபுடையகுருகே! வென்கைக்குருகாவது ஹருதயநெரிமல்தையுடையகுருகென்றுமாம். [அருள்செய்தொருநாள்] - என்பக்கலிலே ஒருநாள் க்ருபைபண்ணி, [மாசறுநீலமென்றுதொடங்கி] - பழிப்பற்ற நீலச்சுடரைவுடைய மயிர்முடியையுடைய முறுப்பிருந்துள்ள அயர்வறுமமரர்களதிபதியைக்கண்டு பிறர்ஏகம் தசைகடந்து தம்மாலல்லது வேறொருவரால் செல்லாத ப்ரகருதியானாள் என்றுசொல்லு.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், முன்னேரின்றகுருகைக்குறித்து, நித்யஸூரிகளைப் போலே உம்மாலல்லது செல்லாத இவன் உம்மைப்பிரிந்து நோவுபடாநின்றான் என்று சொல்லென்கிறான். [பாசறவெய்தி] - வைவார்ண்யத்தைப் பராபித்தென்னுதல், பந்துக்கன்பக்கல் பற்றற்று என்னுதல். பாசறவு - பாசறறுகை. [இன்னே] - தன்னைக்குப்பாசரயில்லாமையாலே தன்வடிவைக் காட்டுகிறான். [வினையேன் [இத்யாதி] - பிரிவுக்கு முடிவு காணவொண்ணாத பாபத்தைப்பண்ணினான். [எனையுழிறவேன்] - எத்தனைகாலம் துக்கப்படக்கடவேன்? முன்புபிரிந்தார், பத்துமாஸமாதல் பதினாலாண்டாதலிறே பிரிந்தது. ஸம்ச்லேஷம் விச்லேஷத்தோடே வ்யாப்தமானவோபாதி, விச்லேஷமும் ஸம்ச்லேஷாந்தமாகாதபடியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். [ஆசறுதூவி] - பழிப்பற்ற சிறகு. [வெள்கைக்குருகே] - வடிவம்மலஸ்ஸும் நிர்மலமாகை. பராதர்த்தம் பொறுக்கமாட்டாதொழிகை-மலஸ்ஸுக்கு நைர்மல்யம்; “புறம்போலுள்ளுங்கரியான்” என்கிற வனுக்கு எதிர்த்தட்டாயிருக்கை. [ஒருநாள் அருள்செய்து] - ஒருநாள் க்ருபைபண்ணி. இவ்விஷயத்தில் கடகர்க்கு எல்லாம் செய்தாலும் பரத்யுபகாரமாகாமையாலே, “க்ருபையாலேசெய்தார்கள்” என்றிருக்க வேணுமென்கை. [மாசறு இத்யாதி] - பழிப்பற்ற கிலைக்கடையுடைய மயிர்முடியையுடையனாய், அத்நை நித்யஸூரிகளை யநுபவிப்பித்துக்கொண்டிருக்கிறவனைக் கண்டு. ஒருநீர்ச்சாவி கிடக்கக் கடலிலே வர்ஷிக்குமாபோலே. [ஏசறும்] - கிலேசப்படாநின்றான் என்னுதல்; பிறர்ஏகம்எல்லை கடந்தான் என்னுதல். “நும்மையல்லால் மறுநோக்கிலன்பேர்த்து மற்று” என்று கீழிற்பாட்டோடே சேரக்கடவது. [நும்மையல்லால் - பேர்த்துமற்று - மறுநோக்கிலன்] - உம்மையொழியவேறு குளிர்ப்பார்ப்பாரில்லை: “ஸகீபிஸ் ஸுகமாஸ்வ” என்று குணகீர்த்தநம்பண்ணி ஜீவிக்கு மெல்லையுங் கழிந்தது.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. முன்பே நின்ற குருகைக்குறித்து, நித்யஸூரிகளைப் போலே உம்மாலல்லது செல்லாதே, உம்மைப்பிரிந்து நோவுபடாநின்றான் என்று சொல் என்கிறான்.

[பாசறவித்யாதி] - “இன்னம் சிலகாலங்கழித்தால் அறிவிக்கோம்” என்னுமளவாயிருந்ததோ எந்தைச? [பாசறவெய்தி]-பாசென்று பசுமையாய், அத்தால் கிளைக்கிறது நீர்மைமாய், அதுஅறுகையாவது - வைவார்ண்யத்தோடே வ்யாப்தமாகை. [இன்னே] - ‘எப்படி வைவார்ண்யத்தை யடைந்தது?’ என்னில்—வன்னைக்கண்ட உங்களுக்குச் சொல்லவேண்டாதவிறே. விஷயம் ஸாவதியாவினிறே இது அளவுபட்டிருப்பது? இதுக்கு ஒருபாசரமிட்டுச் சொல்லப் போகாது; உடம்பைக்காட்டுமத்தனை, பாசரமிட்டுச் சொல்லப் போகாமை, படியெடுத்துக் காட்டுகிறான். [வினையேன்] - விச்லேஷமும் ஸம்ச்லேஷத்தோபாதிமாகப் பெற்றிலேன்; அதுகாதாசித்கமாய், இதுநித்யமாயிருக்கிறபடி. [வினையேன்] - கலக்கப் பெறுவிட்டால் மீண்டு கைவாங்க வொண்ணாதபடியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். [எனையுழிறவேன்] - சைதில்யத்தோடே யெத்தனை கல்பம் சென்றது? முன்புபிரிந்தார் பதினாலாண்டாதல் பத்து மாஸமாதல். [ஆசறுதூவி வெள்கைக்குருகே] - பழிப்பற்ற சிறகை யுடைத்தாய், பரதுக்காஸஹிஷ்ணுதைக்கு உறுப்பான மனோநைர்மல்யத்தை யுடைத்தாயிருக்கிறபடி. [வெள்கைக்குருகே] - அவன் பிரிகைக்குப் புறம்போலுள்ளும் கரியானாஹப்போலேயிறே நீங்களும் கூட்டுகைக்கு உன்னும்புறம்பும் நிர்மலமாயிருக்கிறபடி. [அருள்செய்தொருநாள்] - ஒருபோது க்ருபைபண்ணி. இவ்வளவில் முகங்காட்டுகையாகிறஇதுக்குமேற்பட அருளில்லையிறே; வெறும் உங்கள் க்ருபையாலே செய்திகோளத்தனையிறே. [மாசறுவித்யாதி] - பழிப்பற்று செய்திருந்துள்ள மயிர்முடியைய யுடையனாய், அம்மயிர்முடியை நித்யஸூரிகள்பேண இருக்கிறவனைக் கண்டு. ஒருநீர்ச்சாவி கிடக்கக் கடலிலே வர்ஷிக்கிறவனைக்கண்டு. [ஏசறும்] - கிலேசப்படாநின்றான் என்னுதல், நாட்டார் ஏகம்எல்லை கடந்தானென்னுதல். ஏசறங்கோள் - வடிவைக் காட்டுக்கோனென்றுமாம். அதாகிறது-என்னுடைய வைவார்ண்யத்தை நீங்கள் உங்களுடம்பிலேயணிக்து காட்டுங்கோ என்றபடி. [நும்மையல்லால் மறுநோக்கிலன்] - உம்மையொழிய வேறு குளிர்த விழியில்லை. வ்ருத்தகீர்த்தநத்துக்கும் உம்மையொழிய வேறொருவரை யுடையவல்லன்; *ஸகீபிஸ்ஸுகமாஸ்வ* என்னும் மிகையுங் குலைந்தது. [நும்மையல்லால்] - “வாராநின்றோம்” என்று பூர்பாதாழ்வாளைப்போலே ஆன்வரவிடத் தரியாது. [நும்மையல்லால்] ஸ்வரூபகுணங்களை யநுஸந்தித்து தரிக்குமவல்லன். [மறுநோக்கிலன்] - உம்மையொழிய பந்துக்கள் நோக்கும் நிலை கழிந்தது. இப்பாட்டுக்கு கீரியை - கீழிற்பாட்டிலேயாதல், மேலிற

பாட்டிலேயாதல். தமிழர் “வினைபெச்சமாய்க் கிடக்கிறது” என்று சொல்லுவார்கள். அதாவது ‘மறுநேரக்கிலன்பேர்த்துமற்று’ என்று சொல்லுங்கோள் என்கிற இத்தனையுமிட்டுச் சொல்ல வேண்டுகை.

பேர்த்துமற்றோர்களைகண் வினையாட்டியேன் நானென்றிலேன்*

நீர்த்திரைமேலுலவி இரைதேரும்புதாவினங்காள்*

கார்த்திரன்மாழுகில்போல் கண்ணர்விண்ணவர் கோனைக்கண்டு*

வார்த்தைகள் கொண்டருளியுரையிர் வைகல்வந்திருந்தே. (9)

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், நீங்கள்சென்றால் அவன் வந்திலனையாகிலும் அங்குத்தை வார்த்தையைக் கொண்டு வந்து நாள்தோறும் அதனையே மிருந்து சொல்லி உஜ்ஜீவிப்பிக்கவேணு மென்று சில புதாவினங்களை இரக்கிறாள். [பேர்த்தென்று தொடங்கி] - அத்யந்தம் குணவானான எம்பெருமானாலே இகழப்பட்ட மஹா பாபியான நான் உங்களையொழிய வேறு சிலநீர்வாஹுகரை உடையேனல்லேன். தறையிலே ஸஞ்சரிக்குமாபோலே நீர்த்திரைமேலே ஸஞ்சரித்து இரைதே. வல்லிகோளான புதா வினங்காள்! புதா - பெருநாரை. [கார்த்திரனென்று தொடங்கி] - கறுப்பெல்லாம் திரண்டாற்போலே மிருப்பதொரு மஹாமேகம்போலேமிருக்கிற நிறத்தையுடையனாய் அத்யந்த சேவானாய் அழகும் குணங்களும் அயர்வறுமமார்களை புதிக்கக்கொடுத்து அவர்களைப் பிரியமளட்டாமையாலே எனக் கெட்டாதிருக்கிறவளைக்கண்டு. [அருளி] - என்பக்கலிலே அநுகரஹத்தைப்பண்ணி.

இ.—ஒன்பதாம் பாட்டில், சில புதாவினங்களைக்குறித்து, நீங்கள் சென்றால் அவன் வந்திலனாகிலும் அங்குத்தை வார்த்தையைக் கொண்டுவந்து நித்யமாக உஜ்ஜீவிப்பிக்கவேணுமென்கிறாள். [பேர்த்து இத்யாதி] - உங்களையொழிய வேறொரு நீர்வாஹுகரை உடையேனல்லேன். கடகர்பக்கலிலும் அந்ய கதிந்வமே ஆவிஷ்கரிக்கக்கடவது. [வினையாட்டியேன்றான்] - ரஷ்டகனாய் குணதிகனானவன் உபேக்ஷிக்கும் படி பாபத்தைப்பண்ணினான், ஸாக்ஷாத் ரஷ்டகன் பொகட்டுப்போக, உங்களுக்காலிலே விழும்படி பாபத்தைப் பண்ணினேன். [நீர்த்திரைமேலுலவி] - தறையிலே ஸஞ்சரிக்குமாபோலே நீர்த்திரைமேலே ஸஞ்ச ரிக்கவற்றாயிருக்கை. “நடுவே கடலுண்டு” என்று இருய்க்கவேண்டாவிதே உங்களுக்கு; ஆவரணப் ஹம், விரஹ, இவை கண்டு இருய்க்க வேண்டாவிதே. [இரைதேரும்] - உபவாஸக்குசரை ஜீவி பித்தன்றே நீங்கள் ஜீவிப்பது? [புதா] - பெருநாரை. [கார்த்திரன் மாழுகில்போல் கண்ணன்] - கறுப் பெல்லார் திரண்டாற் போலேமிருக்கிற மஹாமேகம்போன்ற வடிவை யுடையவன். கார்காலத்தில் திரண்ட மஹாமேக மென்றுமாம். [மாழுகில்] - மாறாதே கொடுக்கவல்ல முகில், [கண்ணன்] - தன்னைப் பிறர்க்காக் கிவைக்குமவன். மதல்பத்துக்குத் தண்ணீர் வார்ப்பாரைப்போலே இவ்வழகையும் குணத் தையும் நித்யஸூரிகளை யறுபனிப்பித்திருக்கிறவனை. [கண்டு வார்த்தைகள் கொண்டு] - காணப்பெற்று, சொல்லும் வார்த்தைகள் கேட்கக்கடவி கோளிறே. “மாகச.” என்று பலத்தோடே வ்யாப்தமான வார்த்தைகளைக் கொண்டு. [அருளி] - என்பக்கலிலே கருபைப்பண்ணி. [வந்திருந்து - வைகல் உரையிர்] - அங்குத்தை வார்த்தைகளைக்கேட்டு வந்திருந்து, நாள்தோறும் எனக்குச்சொல்லி உஜ்ஜீவிப்பிக்கவேணும்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. சில புதாவினங்களைக் குறித்து, நீங்கள் சென்றால் அவன் வந்திலனாகிலும் அங்குத்தைவார்த்தையைக் கொண்டுவந்து என்னை நித்யமாக உஜ்ஜீவிப்பிக்க வேணுமென்கிறாள்.

[பேர்த்து மற்றோர்களைகண் வினையாட்டியேன் நானென்றிலேன்] - தன்பரிகரங்களிலே யொன்றைக்கொண்டு போதுபோக்குகிறாள் என்னுமளவுக் குலைந்தது. வெறுமையை முன்னிடமத்தனையிறே ததீயர்ப்கலிலும். உங்களையொழிய வேறொரு ரஷ்டகரை யுடையேனல்லேன். [மற்றோர்களைகண்] - பிராட்டிக்கு லங்கைக்குள்ளே ஒரு தரிஜடையாகிலும் உண்டாயிற்று; காட்டிலே விட்டுப்போந்த தனிமையிலே ஒருவால்மீகிபகவானாகிலு முண்டாயிற்று;

பர்த்தா பொகட்டால் ஒருபிதாவாவினுமுண்டாகவேணுமீதே. [வினையாட்டியேன்] - நாயகன் தானே ரக்ஷணுமாயிருக்குமீதே; அப்படிப்பட்டவன் கைவிட்டுப்போய்மாடிமான பாபத்தைப் பண்ணினான். [நீர்த்திரைமேலுலவி] - ஆவரணஜலம், வீரஜை இவையெல்லாம் கடந்தேற வற்று யிருக்கை. [உலவி] - சிலத்திலே ஸஞ்சரிக்கிறப்போலே நீரிலே ஸஞ்சரிக்கிறபடி. [இரைதேரும்] - இவற்றின் கடையோடொக்க இதுவுமெரு பொளக்கல்பாரிதே இவளுக்கு. நான் உபவாஸக்ருசையா யிருக்க, உங்களுக்கு மிடற்றுக்குக்கி ழிழியா திதே; என்னையும் உங்களைப்போலே யாக்கினுலன்றோ ஜீவித்ததாவது? [புதா] - பெருநாரை. [கார்த்திரள்மாமுதில்போல்கண்ணன்] - எல்லாவிடாயும் ஆறுங்கிடர் அவ்வடிவைக்காணப் பெறில்! இவன்கண்ணுக்குக் கறுப்பாயிருக்கிறதிதே. கறுப்பெல்லாம் திரண்டாற்போலே யிருக்கிற மஹாமேகம்போன்ற வடிவையுடையவன்; கர்க்காலத்தில் திரண்ட மஹாமேக மென்றுமாம். [மாமுதில்] - மாறுதே கொடுக்கவல்ல முதில். [கண்ணன்] - அவ்வடிவுபோலும் அல்லகிடர் அகவாயில் தண்ணையிருக்கும்படி. [விண்ணாவர்கோணக்கண்டு]-விடாய்த்தாரிருக்க, மீனுக்குத் தண்ணீர் வார்த்திருக்கிறவனை. பிரிகைக்கு ஸம்பாவனையில்லாதார்க்குத் தன்னைக் கொடுத்துக்கொடு நிற்பிறவனைக் கண்டு. [வார்த்தைகள் கொண்டு] - வந்திலனுமெனும், சில வார்த்தைகள் சொல்லக்கடவனீதே. காட்சிக்குமேலே வார்த்தையுங்கேட்க இதே நீங்கள் புகு கிறது. "பாவியேனென்று சொல்லாய்" என்றுமவரீதே. இப்போது இவர்க்கு "மாட்டேன்" என்றும் வார்த்தையும் அமையும். வார்த்தைகேட்கைக்கும் முடியப்போய்த் திரியவோ? என்னில்; [வார்த்தைகள் கொண்டருளி - வந்திருந்து - வைகலும் உரையீர்] - ஒருகால்போய் அவன்வார்த்தையைக் கேட்டு என்பக்கலிலே க்ருபையைப்பண்ணிவந்திருந்து, அத்தை எனக்கு எப்போதுஞ் சொல்லி என்னை உஜ்ஜீவிப்பியங்கோள்! அன்றிக்கே, விண்ணவர் கோளுன கண்ணனைக்கண்டு. வார்த்தைகள் கொண்டு - *மாகச:* என்று பலத்தோடே வ்யாப்த மான வார்த்தைகளைக் கொண்டு, என்பக்கலிலே க்ருபையைப்பண்ணிவந்திருந்து வைகலு மூரையீர் என்றுமாம்.

வந்திருந்தும்முடைய மணிச்சேவலும்நீருமெல்லாம்*

அந்தாமொன்றுமின்றி அலர்மேலசையுமன்னங்காள்*

என்திருமார்வற்கென்னை இன்னவாறிவன்காண்மினென்று*

மந்திரத்தொன்றுணர்த்தியுரையீர் மறுமாற்றங்களை.

(10)

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், தன்பாடேவந்து ஸுதிமாய்க்கொண்டு ஸஞ்சரிக்கிற ஹம்ஸமிதுநங் களைக்குறித்து, பிராட்டியும் தானுங்கூட ரஹஸ்யமாக அதநயபரனும் எழுந்தருளியிருந்தனிடத்திலே என் தசையை விண்ணப்பஞ்செய்து மறுமாற்றம் எனக்கு வந்து சொல்லவேணுமென்று அருளிச் செய்கிறாள். [வந்திருந்தென்று தொடங்கி] - உம்முடைய சலாக்யமான சேவலும்நீரும் ஸபரிகரமாக வந்து ஓர் இடர்இன்றிக்கே அலர்மேலே ஸம்போகங்களாலே அரைந்து வருகிற அன்னங்காள்! [என் திருவென்று தொடங்கி] - என் ஸ்வாமிநிபாஸ பெரிய பிராட்டியாரைத் திருமார்விலே உடையவளுள் வனுக்கு இப்படி இவள் துர்க்கதையானாள் என்று.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், சில ஹம்ஸமிதுநங்களைக்குறித்து, பிராட்டியும் தானுமான ஏகாந்தத்திலே என் தசையை விண்ணப்பஞ்செய்து மறுமாற்றம் வந்துசொல்லவேணு மென்கிறாள். [வந்து] - அழையா திருக்க நீங்களேவந்து, மஹாராஜரிஞர்தனிடத்தே வந்து உபகரித்தவரைப்போலே யிருந்ததீ உங்கள் நீர்மை. [இருந்து] - என் ஆர்த்திக்கெல்லாம் உடன்கேடராயிருந்து. [உம்முடைய மணிச்சேவலும் நீரும்] - கண்களால் பல்யமான சேவலும், அப்படி இருக்கிற நீரும். பிரிந்து, தானும் உடம்பு வெளுத்துப் பெருமையுடன் உடம்புவெளுக்கப்பண்ணும் சேவலைப்போலன்றிக்கே இருக்கை. [எல்லாம்] - "ஸபுத்ர பெருநான் கைன:" என்கிறபடியே-ஸபரிகரமாக. [அந்தாமொன்றுமின்றி]-ஸம்போகத்துக்கு வர்த்தகமான பிரிவுமின்றிக்கே, பூயிச்மேல், கலவியால்வந்த ப்ரீதியோடே ஸஞ்சரிக்கிற அன்னங்காள்! மிதுநமானும்

பூனிலும் ஸஞ்சரிக்கலா மாகாதே. [என் திருமார்வற்கு] - என் ஸ்வாமியான பெரிய பிராட்டியானைத் திருமார்விலே உடையவற்கு: அவளருகேயிருக்க, அடியில்லாதாரைப்போலே நோவுபடுகிறபடி கண்டி கோளே. [என்னை] - அச்சேர்த்தியிலே அடிமைசெய்ய ஆசைப்பட்டு இழந்திருக்கிறவென்னை. [இன்ன வாரிவன் காண்மினென்று] - இப்படி தூர்க்கதையானான் இவனென்று. "இவனுடைய வைவரன்னயத்தைத் தங்களுடம்பிலே ஆவிஷ்கரித்துக் காட்டவல்லபோலேகாணு மிவை" என்று சீயர் அருளிச்செய்வார். [மந்திரத்து] - உங்கள் வார்த்தை விலைசெல்லும்படி அவளும் அவனுமான ரஹஸ்யத்திலே: ப்ரேமந்தராய் "வத்யதாம்" என்கிறவர்கள் ஸந்தியொழியச் சொல்லுங்கோள்: பராக்குக்கு ஸம்பாவனையுள்ள ஒலக்கத் திலே சொல்லாதே கொள்ளுங்கோள். [ஒன்றுணர்த்தி] - மத்யமபதத்திற் சொன்னபடியே அந்நயார் ஹதையை விண்ணப்பஞ்செய்து. [உரையீர் மறுமாற்றங்களே] - பூர்வாபராதத்தைப்பார்த்து அவன் சொன்னவார்த்தைகளையும், நம் தசையையும் ஸம்பந்தத்தையும் பற்ற அவன் சொல்லும் வார்த்தைகளையும் வந்து சொல்லுங்கோள்.

௩௫.—பத்தாம்பாட்டு. சில ஹம்ஸயி துநங்களைக்குறித்து, பிராட்டியுந்தானுமான ஏகாத் தத்திலே எந்தசையைவிண்ணப்பஞ்செய்து மறுமாற்றம் வந்துசொல்லவேணுமென்றோள்.

[வந்திருந்து] -இதென்ன ஆபத்தைவந்தான்! உங்களுடைய ஸௌஹார்த்தம் இருந்த படியெந்தான்! இளை ய பெரு மா னைஇடுவித்து வெறுப்பியழைப்பிக்கவேண்டாதிருக்கை. [வந்திருந்து] - மஹாராஜருடைய இடரைப் பெருமான் வினவிக்கொண்டுசென்று தீர்த்தாய் போலே என்னுர்த்திக்கெல்லாம் உடன்கேடராயிருந்து. [உம்முடைய மணீச்சேவலும் நீரு மெல்லாம்] - பரமபதத்தில் ஸ்தீர்புமான்களாயிருந்ததும் அடிமைக்கு உறுப்பாயிருக்குமா போலே, இவற்றினுடைய இந்தபேதமும் தனக்குக் கார்பத்துக்கு உடல் என்றிருக்கிறான். [மணீச்சேவல்] - இதுவும் ஒரு சேவலேதான்! தன்னுடைய மணீச்சேவல், கடக்கவிருந்து இவளை உடம்புவெறுப்பித்துத் தான் குறியழியாதேயிறே இருக்கிறது. [எல்லாம்] *ஸுப்தா பெளத்ரஸ் ஸகணா* என்னுமாபோலே; பார்யாபுத்ராதிகளோடேகூடப் பிறர்காரியஞ்செய்ய ஒருப்பட்டிருப்பாரைப்போலே. [அந்தரமொன்றுமின்றி] - என்னைப்போலே பிரிவோடே வ்யாப்தமான கலவியன்றிக்கே யிருக்கப் பெறுவதே. ஸம்சுலேஷவர்த்தகமான விசுலேஷமு மின்றிக்கே மிதுநமாயிருப்பார்க்குப் பூவிலும் கால் வைக்கலாமாகாதே. மன்னங்காள் [அலர்மேலசையு பூவிலே கால்பொருந்தும்படியான செருக்கன்றோ உங்களது? குறைவற் றிருக்கும்படி யிதுவாகாதே. [என்திருமார்வற்கு] - எனக்கு அங்கு ஓரடியில்லாமை நான் மிறுக்குப்படுகிறேனோ? *ஸீதாஸம்சுகம் காகுத்ஸ்த்தம்* என்று, சொன்னவார்த்தை விலைபோமவன் ஸந்தியிலே சொல்லுங்கோள்; நான் பற்றின வடையே பற்றுங்கோளென்கிறான். [என்னையின்னவாரிவன் காண்மினென்று] - பேச்சுக்குநிலமன்றுபோலே. [என்னை] - சேர்த்தி யிலே யடிமைசெய்ய ஆசைப்பட்ட என்னை. இப்படி தூர்க்கதையானான் இவனென்று. "இவன்வைவரன்னயத்தைத் தம்முடம்பிலே காட்டவும் வற்றுகாதே இவை" என்று சீயர் அருளிச்செய்வார். அன்றிக்கே: உம்முடையதேவாரமோ! இவன் அந்தபுரபரிகர மன்றோ வென்னுங்கோள். அர்ச்சை - அர்ச்சகபராதிறையிறே. [மந்திரத் தொன்று ணர்த்தி] - ஒலக்கத்திற் சொல்லாதே கொள்ளுங்கோள். *வத்யதாம்* என்பார் இருக்க வுங்கூடும். அவன்சொல்லே ஜீவிக்குரிடத்தே சொல்லுங்கோள். [உரையீர்மறுமாற்றங் களே] - அவன் க்ரமப்ராப்திதோற்ற வார்த்தை சொல்லவும், அதுதான்ஒண்ணுதென்று *நகச்சிந்நாபராத்யதி* என்று தவரிப்பித்துக்கொண்டுவருவார்முன்னே சொல்லுங்கோள். [மந்திரம்] - ப்ரணவம்: [ஒன்று] - அதில் மத்யமபதம்: அதிற்சொல்லுகிறபடியே அந்நயார் ஹதையை விண்ணப்பஞ்செய்து. [உரையீர்மறுமாற்றங்களே] - பூர்வாபராதத்தைப்பார்த்து அவன்சொல்லும் வார்த்தைகளையும், ஸம்பந்தத்தையும் நம் தசையையும் பற்ற அவன் சொல்லும் வார்த்தைகளையும் கேட்டுவந்து சொல்லுங்கோளென்கிறான்.

மாற்றங்களாய்ந்துகொண்டு மதுகுதிரானடிமேல்*

நாற்றங்கொள்பூம்பொழில்துழ் குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன*

தோற்றங்களாயிரத்துள் இவையுமொருபத்தும்வல்லார்*

ஊற்றின் கண் நுண் மணல்போல் உருகாநிற்பர் நீராயே.

(11)

ஒ.—நிகமத்தில், இப்பத்தில் ஆழ்வாருடைய ஆர்த்தியை அநுஸந்தித்தார் ஊற்றின்கண் நுண்மணல்போ லுருகாநிற்பர்நீராய் என்கிறார். [மாற்றமென்றுதொடங்கி] - “தூதப்ரேஷணம் பண்ணுகையாலே எம்பெருமான்வரவு நிச்சிதம்” என்று தளிர்த்த திருதகரிவையுடைய ஆழ்வார் ப்ரதிசுலநிரஸநஸ்வபாவனு எம்பெருமானுடைய திருவடிகளிலே நல்லசொற்களைத் தெரிந்து கொண்டு அருளிக்கெய்த. [தோற்றங்களாயிரத்தென்று மேலுக்கு] - நிதியினுடைய தோற்றம் போலேயிருக்கிற தோற்றத்தையுடைய ஆயிரத்திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழி.

இ.—நிகமத்தில், இப்பத்தில் ஆழ்வாருடைய ஆர்த்தியை அநுஸந்தித்தார் சிதிலராவரென்கிறார். [மாற்றங்களாய்ந்துகொண்டு] - நல்லசொற்களைத் தெரிந்துகொண்டு. இத்தகையிலும் வாசகசப்தங்கள் விலகணமாயிருக்கிறபடி; “சோக:க்ஷோகத்வமாகத:” என்கிறபடியே. விரோதிகளைப் போக்கித் தன் னையுபகரிக்குமவனையாமிற்றுக் கனி யாடிற்று. [நாற்றங்கொள் இத்தயாதி] - தூதப்ரேஷணத்தாலே “வரவு தப்பாது” என்று ஊர் ஸஞ்ஜாதபரிமளமானபடி. [தோற்றங்களாயிரம்] - நிதியினுடைய தோற்றம்போலே யிருக்கை. [தோற்றங்களாயிரம்] - ஆவிர்ப்பவித்தவாயிரம். [ஊற்றின்கண் இத்தயாதி]-ஊற்றுவாயில் சிறு மணல் போலே நீராய் சிதிலராவர். நம் தலையை வாய்விட்டு நாட்டையழித்தோமாகாதேயென்கிறார். இத்தை ப்பலமாகச் சொல்லிற்று; பகவத்ப்ரவணரைக் கண்டு ஈடுபடுகை நாட்டார்க்கு ப்ராப்ய மென்கைக்காக.

ஈடு—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியில் ஆழ்வாருடைய ஆர்த்தியை அநுஸந்தித்தார் சிதிலராவ ரென்கிறார்.

[மாற்றங்களாய்ந்துகொண்டு] - சுரமேறுவானாய்ப்போலே, பக்திபரவசராயிருப்பார்க்கு அடைவுபடப் பாகரமிட்டுச் சொல்லப்போகாதினே; இவ்வளவிலும் சொற்கள் நேர்பட்டபடி; நல்ல சொற்களைத் தெரிந்துகொண்டு. [மதுகுதிரானடிமேல்] - விரோதிரஸநமே ஸ்வபாவ மாகவுடையவன் திருவடிகளிலே, [நாற்றங்கொளிய்யாதி] - “ரஹஸ்யஸ்த்தலத்திலே ஆன்விடு கையினாலே வரவுதப்பாது” என்று இவர் தரித்தவானே, சோகைகளும் நித்யவஸந்தமானபடி. பரிமனோத்தரமான பூவையுடைத்தான பொழில்கள் சூழ்ந்த திருநகரி. [தோற்றங்களாயிரம்] - *மன:பூர்வோ வாருத்தர:” என்ற அடைவால் சொன்னவையல்ல. இவர் கலங்கிச்சொல்லச்செய் தேயும், பகவதவதாரம்போலே ஆவிர்ப்பவித்தன. தோற்றம்-ஆவிர்ப்பாவம், மந்த்ரங்களை ருஷி கள்காணுமாபோலே, “சொற்பணிசெய்யுயிரம்” என்று, “ஆழ்வாருடையவாக்கிலேபுக்கு அங் கிட்டுப் பிறந்து நாம்சுத்தராய டிமைசெய்யவேணும்” என்று அச்சொற்கள்தாம் “என்னைக் கொள் என்னைக்கொள்” என்றுவந்துஅடிமைசெய்கிறபடி. அவைதிகர் வாக்கில்புக்க தோஷம் தீர்த்ததுஇப்போதினே சொற்களுக்கு. “போயபிழையும் புகுதருவானின் றனவும் தீயிலிற்றுசா சும்” என்றிறபடியே, ஆழ்வார்வாக்கிலே பிறக்கையாலே முன்புள்ள தோஷமும் பின்புள்ள தோஷமும் தீர்த்ததுகாணும் சப்தத்துக்கு. [ஊற்றின்கணித்தயாதி]-இவை அப்பவகைப் படாதன என்கிறார். அதாவது - என் ஆர்த்தத்வநியைக் காட்டி நாட்டையடைய அழித்தேனென்கிறார். இவர் க்லேசம் அவன் முகங்காட்டத்தீரும்; இப்பாகரம் நித்யமாகையாலே, கேட்டார்தரிக்க மாட்டார்; ஊற்றிடத்திலுண்டான நுண்ணிய மணல்போலே சிதிலரந்த:கரணராய் நீராயுருகா நிற்பர். இதுக்கு ப்பலமாய்ச் சொல்லிற்றாயிற்றென்? என்னில்; பகவத்துணவித்தர்பாகரந் கேட்டழிகையும் ப்ராப்யாந்தர்க்கதமாகையாலே இதுதானே பலமென்கிறது.

ஒன்பதாந் திருவாய்மொழி—நீராய்: ப்ரவேசம்

ஒ.—ஒன்பதாந் திருவாய்மொழியில், இப்படி தூதப்ரேஷணம் பண்ணினனிடத்திலும் வாராதே, “ஊற்றின்கணுண்மணல்போ லுருகாநிற்பர்” எனும்படியாலே ஸ்த்தாவரஜங்கமாத்மகமான ஜகத் தெல்லாம் தம்முடைய ஆர்த்தசுபத்தாலே உருகாநிற்கையாலே, தம்முடைய தசையை அறிவிக்க வல்லாரில்லை யென்று கோலி இவர் பெருங்கூப்பிடாகக் கூப்பிடப்புக, தன்னுடைய ஜகதாசாரதையைக் காட்டியருளி “இனி என்செய்யக் கூப்பிடுகிறீர்?” என்று எம்பெருமான் அருளியச்செய்ய, வைச்வரூப் யங்கண்ட அர்ஜுனுநன் “சதுர்ப்புஜமாய் ப்ரஸந்நமான வடிவைக்காளவேணும்” என்று அர்த்தித்தாப் போலே, “ஜகதாசாரதையைக் காட்டினவற்றால் போராது, என்னுடைய விடாய்க்கோக சங்க்சகராதி பூஷிதமான உன்னுடைய அப்ராக்ருதமான திருவுடம்போடே தோற்றியருளவேணும் என்று பெரிய வார்த்தியோடே ஸ்ரீவைகுண்ட நாதனுக்குக் கேட்கும்படி கூப்பிடுகிறார், என்னுடைய ஆர்த்தத்வ நியாலே உன்னுடைய உபயஸ்பூதியும் விசீர்ணமாகப் புகாநின்றது; எனக்காக வந்திலையேயாதேயும், உன்னுடைய விபூதி நிலைநிற்கும்படி வந்து தோற்றியருளவேணுமென்று மிகவும் ஆர்த்தமான மஹா த்வறியோடே கூப்பிடுகிறார் என்றுமாம்.

இ.—ஒன்பதாம் திருவாய்மொழியில், கீழ் தூதுவிடுகிறவற்றுக்கு அங்குப் போனால் சொல்லும் வார்த்தையாக இவன் சொன்ன பாசுரத்தால்வந்த ஆர்த்தநாதத்தாலே ஸ்த்தாவரஜங்கமாத்மகமான ஜகத் தெல்லாம் உருகாநிற்கையாலே தம்முடைய தசையை அறிவிக்கைக்கு கூமரில்லை யென்றுபார்த்துத் தம்முடைய ஆர்த்தத்வநியாலே அறமுத்துக்கொள்வாராக நினைக்க, தன்னுடைய ஜகதாசாரதையைக் காட்டியருளி “நீர் என்செய்யக் கூப்பிடுகிறீர்?” என்று அருளிச்செய்ய, ஜகச்ச்சரீரியாயிருக்கிற இந்த ஐஞ்ஞானலாபத்தால் போராது; உன்னுடைய அஸாதாரண விக்ரஹத்தை எனக்குக் காட்டியருள வேணும் என்று வைச்வரூப்யத்தமக்கண்ட அர்ஜுனுநன் “சதுர்ப்புஜமாய் ப்ரஸந்நமான வடிவைக் காணவேணும்” என்று அர்த்தித்தாப்போலே, விடாயெல்லாங்கெட, சங்க்சகராதி பூஷிதமான அப்ராக்ருதமான வடிவோடே தோற்றியருளவேணுமென்று பெரிய ஆர்த்தியோடே பரமபதத்திலிருப்பும் நிலைகுலைந்து வந்து முகங்காட்ட வேண்டும்படி கூப்பிடுகிறார். என்னுடைய ஆர்த்தத்வநியாலே உன்னுடைய உபயஸ்பூதியும் அழியப்புகா நின்றது; என்னுடைய ரக்ஷணத்துக்காக வந்திலையாகிலும் உன்னுடைய விபூதிரக்ஷணத்துக்காகவாகிலும் வரவேணுமென்று கூப்பிடுகிறார் என்றுமாம்.

ஈடு.—“எங்குச்சென்றுகிணுங்கண்டு” என்றும், “வானவர்கோனைக்கண்டு” என்றும் தூது போகச்சொன்னார்; அவைபோகமாட்டாதபடி தம்முடைய ஆர்த்தத்வநியாலே யழித்தார்; “மரங்கனுமீரங்கும்” என்று அசேதங்கனீரங்காநின்றால், சிறிது சைதன்யமுடைய பக்ஷிகள் அழியக்கேட்கவேண்டாவிதே; “ஊற்றின்கணுண்மணல்போ லுருகா நிற்பர் நீராய்” என்றது தூதரைமொழியவன்றிதே. தம் பரிஸரத்தில் கால்நடைத்து போவாரில்லையே. “அசேதங் கணுங்கூட அழிநிறவிடத்தில், பரமசேதானுவனுக்குச் சொல்லவேணுமோ?” என்றுபார்த்து தம்மிடற்றோசையையிட்டு அழைத்துக்கொள்ளப் பார்க்கிறார். தமக்கு ஆர்த்தத்வநி கிடக்க, வேறொருவர்போகவேண்டும்படியாயிருந்ததோ? கலங்கப்பெருநகரமான ஸ்ரீவைகுண்டத்திலும் தரிக்கவொண்ணாதபடி, கால்குலைந்து வரும்படி பெருமிடறுசெய்துகூப்பிடுகிறார். இனித் தான் தூதுபோவார்க்கு, காலாலேபாதல் சிறகாலேபாதல்போகவேண்டுகையாலே தடையுண்டு; இவர்மிடற்றோசைக்குத் தடையில்லையே? இவர்படுகிற வ்யஸநத்துக்கு ஹேது சொல்லப் போகாது, பிராட்டி சிறையிருந்ததுக்கு ஹேதுசொல்லப்போகாதாப்போலே. அவளிருப்பு பராநுக்ரஹத்தாலே யானுப்போலே இவருடைய வ்யஸநமும் பராநுக்ரஹத் துக்கு உடலாயிருக்கிறபடி. அவள்சிறையிருந்தபடியை ஸ்ரீவால்மீகி பகலானெழுதிவைத்து இன்று நாடெல்லாம் வாழ்கிறாப்போலே, அன்று இவர்தான் வ்யஸநப்பட்டாரேயாகிலும் இவர் அருளிச்செய்த ப்ரபந்தங்கள் லோகத்துக்குத் தண்ணீர்ப்பந்தலாயிற்றது. திருக்குழலோசையாலே திருவாய்ப்பாடியிற்பெண்களெல்லாம் பட்டத்தைத் தம்மிடற்றோசையாலே அவன்படும் படி பண்ணுகிறார்.

(i)

43

என் ஸத்தையை நோக்குகக்காக எந்திலையேயாகிலும், உன் விபூதியை நோக்குகக்காக வரவேணும். மண் - விலாவிபூதி, வின் - நித்யவிபூதி. "விலாவிபூதியாவது அழிவதாமன்றோ?" என்னில், - ஏகரூபமான நித்யவிபூதியும் ஆர்த்தத்வவிபாஸே அழியக் கிடாப்புகுகிறது. மரங்களுமிரங்கா நிற்க, பரமசேநர் என்படார்? [மகிழவே] - அழிகை தவிர்த்து திகில்கக்காக.

௪௫.—முதற்பாட்டு. "ஐகதாகாரனாயிருக்கிறபடியைக் காட்டித்தந்தோமிதே" என்ன அது போராது; அஸாதாரணமான வடியைக் காணவேணுமென்கிறார்.

[நீராய்கிலனாய் இத்யாதி] - "இதறியாமல் அவ்வருகே பாசைப்படுகிறார்" என்று கொள்ள வொண்ணாதபடி, தாம் அறிந்தமைதோற்ற விண்ணப்பஞ்செய்கிறார். [நீராய்] - நாராயண னாவது பண்டேயறிய வொன்கிறார். "நீர்தொழும் பரந்துளன்" என்றாரிதே கீழ். [நீராய்] - *அபரவ ஸஸர்ஜூதௌ* என்றபடியே ஏற்கவே ஐஸ்ருஷ்டிபைப்பண்ணி அநந்தரம் ப்ருதிவ் பாதிக்கையுண்டாக்கி, இவற்றைக்கொண்டு கார்யங்கொள்ளுமிடத்தில் ஒன்றிலொன்று அதிகமாக வேண்டியிருக்குமிதே; *ஸமேத்யாந்யோந்யஸம்யோகம் பரஸ்பரஸமாச்சரயா:* என்றிதே ஸ்ருஷ்டிக்ரமந்தான்; இவைதான் ஏகத்ரய்யமும்மன்றே; அநேகத்ரய்யமாயிருக்கச்செய்தே ஏகத்ரய்யமாக்கி ஏககார்யங்கொன்னவேணுமிதே; அதுசெய்யும்போது, குலாலானவன் மண்ணுமீரும் செதுகுங்கூட்டிச் சேர்த்துகைத்து கடாறிகளாய்க்கொண்டு பரிணமிப்பிக்கு மாபோலே, ஐவத்தையுண்டாக்கி, அதுத்ரவீபூதமாயிருக்கையாலே அத்தோடு கடினமான பதார்த்தத்தைக்கூட்டி, பின்னையும் நெகிழ்ந்திருக்கையாலே அதைச் சிறிது வலிக்கைக்காக தேஜு:பதார்த்தத்தையுண்டாக்கி, அதுதான்பிகைத்துத் தீயுமளவானவாறே அதைதயாற்று கைக்குக் காற்றையுண்டாக்கி, அதுதனக்கு ஸஞ்சரிகைக்காக அவகாசப்ரதாநம்பண்ணும் ஆகாசத்தையுண்டாக்கி. இவ்வளவும் ப்ரதமஸங்கல்பந்தன்னையே கொண்டு அண்டஸ்ருஷ்டி பைப்பண்ணினிற்றது; இனி, பெரியதொருமாளிகையைச் சமைத்து இருன்உறைய விட்டு வைக்க வொண்ணாதிதே; அதுக்கு இரண்டுவிளக்கிட்டாப்போலே சந்த்ரஸூர்யர்க்கையுண் டாக்கி, நீர்க்களிப்பு அறுகைக்கும் ஆப்பாயகத்துக்குமாக இருவரையுமுண்டாக்கினபடி: [சிவனாய்அயனானாய்]-அண்டாந்தர்வர்த்திகளாய்க்கொண்டுகின்று, ஒருவன் மனைந்துகொண்டுவர ஒருவன் அழித்துக்கொடுவரும்படி ப்ரஹ்மருத்ரர்க்கையுண்டாக்கி. ருத்ரனைமுற்படச் சொல்லு வானென்? என்னில், அப்பயபூர்விகையாமிதே ஸ்ருஷ்டியிருப்பது. "நீராய்கிலனாய்" என்றத் தோடொக்க, "சீரார் சுடர்களிரண்டாய்" - என்கையினாலே - *யஸ்யாத்மா சரீரம்-யஸ்யப்ருதிவ் சரீரம்* என்றபடியே, சேதநாசேதங்களிரண்டும் அவனுக்கு சரீரவத் பரதந்த்ரமென்னு மிடஞ்சொல்லுகிறது. 'சீரார்சுடர்களிரண்டாய்' என்றும், 'சிவனாயயனானாய் என்றும்' ஸமநாதி கரிக்கையாலே ஈகிதவ்யங்களுோடு ஈச்வராபிமானிகளோடுவாசியற தத்பரந்த்ரமென்னுமிடஞ் சொல்லிற்று; ஐகத்ஸ்ருஷ்டிபண்ணிற்று ஸ்வப்ராப்திக்காகவன்றோ? ஸ்வப்ராப்தியைப் பண்ணித்தந்தாலன்றோ நீ ஒருகாரியம் செய்தாயாவது? ஸ்ருஷ்டிக்குப்ரயோஜனமாவது-நித்ய து:க்கிவானவனை அந்தமில்பெரின்பத்தே கொடுபோய் வைக்கையன்றோ. அதுமிடக்க, இத்தை யுண்டாக்கினதுக்கு ப்ரயோஜகம் நீ பெறவேண்டாலோ? "நீராய்கிலனாய்த்தீயாய்க்காலாய் நெடுவானாய்ச் சீரார்சுடர்களிரண்டாய்ச் சிவனாயயனானாய்" என்று - இவர்தமக்கு ஈச்வரவ்யா பாரம் அடங்கதும் மனையடைவே என்னுனவாரைப்போலே அதிப்ரகாசமாயிருக்கிறபடி. [கூராராழிவெண்சங்கேத்தி]-ஸ்ரீபாஞ்சஜல்பத்தில் வெண்மையோபாதி திருவாழியில் கூர்மையும் இவர்க்கு ஆகர்ஷகமாயிருக்கிறபடி. [கூராராழி] -ப்ரதிபக்ஷத்தைத் துணிக்கத்துணிக்கச் சாண மிலேறிட்டாப்போலே கூர்மைமிக்கிருக்கிறபடி. அஸாதாரணவிக்ரஹத்துக்கு லக்ஷணமோதான் கையுந் திருவாழியுமாயிருக்கை! [கொடியேன்] - எனக்கு இங்ஙனே ஒரு நிர்ப்பந்த முண்டாவதே! என் ஸ்வரூபத்துக்கு விருத்தந்நிமர் நான் பண்ணுகிறது! ஸ்ரீபரதாழ் வாகைப்போலே பொசுட்டவிடத்தே மடக்கவல்ல ப்ரக்குதியாகப்பெற்றிலேன்; இனைய பெருமாளிப்போலே, "நில்" என்ன, *குருஷ்வ* என்று நிர்ப்பாந்திக்கும் ப்ரக்குதியாவதே! [வாராய்] - சூசைப்பட்டாலும் நடக்கவல்லார் வருமித்தனையிதே; "வாராய்" என்னுங்காட்டில் வந்துகொடுத்திரியப்போமோ? என்னில்: [ஒருநான்] - (நானுனானைக்காக.) விடாயர் "ஒரு

கால் நாக்குகளைக்கத் துளிதண்ணீர்" என்னுமாபோலே. [மண்ணும் விண்ணும்மகிழுவே] - எனக்காக வந்திலையாதினும் உன்விபூதியழியாமைக்கு வா என்கிறார். "மானாவிச்சோகைபோலே ஆவதழிவதான இதுபோனால் என்செய்யவேணும்?" என்றிருக்கிறபாடில், அவ்விபூதியும் அழியுங்கிடாய்: இது அழியவே அதுவும் அழிந்ததாயிற்றே; அதுவும் இருக்கச்செய்தேயன்றே. இது அழிய *ஸ ஏகாகீந ரமேத* என்றது. இனித்தான் ப்ரஸயத்துக்கழியாதென்னுங்காட்டில் ஆர்த்திக்கும் அழியாதென்றதாகாதே! [மகிழேவ] - அழிகைதவிர்த்து தரிக்கைக்காக.

மண்ணும்விண்ணும்மகிழக் குறளாய்வலங்காட்டி*

மண்ணும்விண்ணுக்கொண்ட மாயவம்மானே*

நன்னியுனைநான் கண்டுகந்துகத்தாட*

நன்னியொருநான் ஞாலத்தாடேநடவாயே.

(2)

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், "நீர் சொன்னபடியே செய்யலாலது திருநாட்டிலேபோனால் காணும்" என்னில், ஸம்ஸாரத்திலே ஸ்ரீவாமநாயக் வந்துபிறந்தருளி உன்னுடைய அழகை எல்லார்க்கும் புஜிக்கக்கொடுத்தருளினாய் ஒருவனல்லையோ? ஆளபின்பு, அடிவேனுடைய அபேக்ஷிதம் இங்கே செய்தருளவேனுமென்கிறார். [மண்ணுமென்று தொடங்கி] - அழகைக்கண்டு லோகங்களெல்லாம் உஜ்ஜீவிக்கும்படி வாமநாயக் அழகாகிற பலத்தைக்காட்டி ப்ருதிநியாதி ஸகல லோகங்களையும் அளந்து கொண்ட அத்யாச்சர்யபூதனே! [நன்னியுனென்று மேலுக்கு] - மாநஸாநுபவமாத்ரமன்றிக்கே நான் உன்னைக் கீட்டிக் கண்டு அத்தாலே உகந்து கூத்தாடும்படி ஸம்ஸாரத்துள்ளே எனக்கு ப்ரத்யா ஸந்தமாக ஒருநான் வந்து உலாவிருளவேணும்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், "நீர் சொல்லுகிறது ஒரு தேசவிஷேசத்திலே கொடுபோய்க் காட்டுமது காணும்" என்ன, "நீ இங்கே கொடுவந்து காட்டிற்றிலையோ?" என்கிறார். [மண்ணும் இதயாதி] - பூம்பந்தரிகழாதி ஸகல லோகங்களிலும், விசேஷஜ்ஞர் உகக்கவும், அவிசேஷஜ்ஞர் "வர்ஷேண பிஜம் ப்ரதிஸுஞ்ஜஹர்ஷ" என்கிறபடியே செவ்விபெறவும். [குறளாய்] - நித்யஸூரிகள் அநுபவிக்கும் வடிவை ஸம்ஸாரிகள் கண்ணாலே அநுபவிக்கலாம்படி கோடியைக்காணியாக்கினபடி. பால் சென்றதனையும் ரஸிக்குமாபோலே போக்யதை மிக்கிருக்கிறபடி. "கூராராழி வெண்சங்கேந்தி" என்கிற வடிவிற்காட்டில் ஆகர்ஷகமாயிருக்கிறபடி. [வலங்காட்டி] - அம்புக்குச் செல்லாதவிடமாகையாலே அழகாகிற பலத்தைக் காட்டி அழித்து. [மண்ணும் விண்ணும் கொண்ட] - மஹாபலியாலே அபஹ்ருதமான த்ரைலோக்யத் தையும் இந்த்ரனுக்கு வாங்கிக்கொடுத்த. கொண்டவென்றது. இந்த்ரன்பேறு தன்பேறும்இருக்கிறபடி. பிறந்தவன்றே ப்ரஹ்மசாரியாய், கொடுத்து வளர்ந்த கையைக்கொண்டு இரந்து, சிறுகாலைக் காட்டி அபஹரித்துப் பெரிய காலாலே அளந்துகொண்ட ஆச்சர்யங்கள். [அம்மானே] - இதெல்லாம் வேண்டிற்று உடையவளுகையிறே. [நன்னி] - மாநஸாநுபவமாத்ரமன்றிக்கே கிட்டி. [உனை நான்] - கண்டல்லது நிற்கவொண்ணாத உன்னைக் காண்கையிலே சபலமுன நான். ப்ரதிகூலனுக்குக் காட்டின வடிவு அந்நயப்ரபோஜனனுக்கு அரிதாவதே. [கண்டுகந்து கூத்தாட] - மஹாபலியைப்போலே கொடுக்கலா வதில்லை, இந்த்ரனைப் போலே கொள்ளவேண்டுமவதில்லை; கண்ணாலே கண்டு ஹ்ருஷ்டனாய், ஹர்ஷத் துக்குப் போக்குவிட்டு ஆடும்படியாக. கொள்வதும் அழகே, அவன் கொடுப்பதும்அழகே. [நன்னி] - நான் இருந்தவிடத்தே வந்துகிட்டி, மஹாபலிக்குக்காட்டினவோபாதிஒருநாளமையும்; நாளிருந்த ஸம்ஸாரத்திலே மஹாபலி யஜ்ஞவாடத்திலே உலாவினுப்போலே உலாவவேணும்.

ஈடு.—இரண்டாம் பாட்டு. "வாராய் என்று சிற்ப்பந்தித்தல்ல காணும், நம்மைக் காண்பது! உம்மை ஒருதேசவிசேஷத்திலே யழைத்துக்காணும் காட்டுவது" என்ன, அவ் வடிவதன்மையே இங்கே கொடுவந்து இதரஸஜாநியமாக்கிக் காட்டிற்றிலையோவென்கிறார்.

[மண்ணும் விண்ணும் மஹிக்குறளாய்] - இவ்வளவில் ஸ்வாமனையும் வந்து தோற்றிற்
 திலையாகில், உபயவிபூசியும், அழியுமாகாதே. ஒருபாட்டம் மழைவிழந்தால் பதார்த்தங்
 களடையச் செவ்விபெறுமாபோலே உகவாதாரும் மஹிப்படியன்றோ வந்துதோற்றிற்று.
 [வலங்காட்டி] - ஓனதார்யமென்றொரு குணலேசம் கிடக்கையாலே ராவனாதிக்கைப்போலே அம்
 பாலே யழிக்கப்போகாதே: அழகாகிற பலத்தைக் காட்டி வாய்மாளப் பண்ணினபடி. சுக்ராதி
 களுடைய நிரோதமுண்டாயிருக்கச் செய்தேயிறே யழகுக்குத் தோற்றுக் கொடுத்துக்கொண்டு
 நின்றபடி. [குறளாய்] - கோடிநயக் காணியாக்கினுப்போலே முகத்துகொள்ளவாயிருக்கை.
 [மண்ணும் விண்ணுங்கொண்ட] - பூயந்தரிசுநாதிக்கைக்காற்றிமே யிட்டுக்கொண்ட, இந்த்ர
 னுக்குக் கொடுத்தவென்னுதே, கொண்ட என்ஹிது அவன் ஆஸுரப்ரக்ருதியாகையாலே
 அவன் பக்கல் தானேகொண்டானாகக்கொண்டபடியும், ஆச்ரிதனான இந்த்ரனுடைய அவிபா
 கரஸத்தாலும். [மாயாவம்மானே] - ச்ரீரஃபதீயானவன் அர்த்தியானபடியும், வடிவழகைக்
 காட்டி வாய்மாளப் பண்ணினபடியும், "கொள்வனான்மாவளி" என்றாப்போலே சில
 முகத்தஜல்பிதங்களைப் பண்ணினபடியும், சிறுகாலைக்காட்டிப் பெரியகாலாலே யளந்தபடியுந்
 தொடக்கமான ஆச்சர்யங்களைச் சொல்லுகிறது. [அம்மானே] - *தேவானாம் தானவானஞ்ச
 ணாமான்யமதிதைவதம்* என்ற பொதுவான ஸ்வாமித்தவாரிதே அங்ஙன் செய்யவேண்டிற்று.
 [நண்ணியுனை நான் கண்டுஉந்து கூத்தாட] - இந்த்ராதிகளைப்போலே யெனக்கு ராஜ்யாபேஷை
 யில்லையாண்! நீ பண்ணித்தந்த வெளிச்சிரப்பாலே த்ருப்தனாகிறிலேன். நானுனைக் கிட்டிக்
 கண்டு உகந்து கூத்தாடுப்படி வரவேணும். வருகைக்குண்டான வ்யாபாரம் அவன்தலையது;
 வந்தால் உகக்கையிலே இவர்க்கந்வயம். [நான் கண்டுஉந்து கூத்தாட] - மஹாபலியைப்போலே
 ஒன்று கொடுக்க இருக்கிறேனல்லேன்: இந்த்ரனைப்போலே ஒன்று கொள்ள இருக்கிறேனல்
 லேன்: 'எனக்கு' என்றுஇருப்பாரோடு, 'என்னது' என்றிருப்பாரோடுமோ நீ கொடுத்துக்
 கொண்டு பரிமாறுவது? உன்னையே கண்டுஉகப்பார்க்கு உன்னைக் காட்டலாகாதோ? *ஸம்ப்
 ரமைஸ்துஷ்ய கோவிந்த ஏதந்ந: பரமந்தம்* என்றி இதிலேயிறே இவர்க்கு அந்வயம். [நண்ணி]-
 நானிருந்தவிடத்தே நீ வந்துவிட்டி. [ஒருநான்] - பின்பொருநான் அச்செயல் செய்யலாகாதோ?
 மண்ணும்விண்ணும் மஹி நடக்கலாவது அசுரன்முன்பேயோ? அந்நயப்பரையோஜநர்முன்பு
 நடக்கலாகாதோ? [நூலத்தாடே நடவாயே] - நடையழவில் வாசிகண்டு அதிலே ஈடுபடாதே,
 ஓனதார்யங்கொண்டாடியிருக்கும் அவன்முன்னேயோ நடக்கலாவது? நடையழவில்
 உள்மானம் புறமானங்கண்டு அதுவே ஜீவநமாயிருக்கிற என்முன்னே நடக்கலாகாதோ?

நூலத்தாடே நடந்தும்நின்றும் கிடந்திருந்தும்*

சரலப்பலநான் உகந்தோறுயிர்க்காப்பானே*

கோலத்திருமாமகனோடு உன்னைக்கூடாதே*

சரலப்பலநான் அடியேனின்னம்தனர்வேனே.

(3)

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், "யாத்ருச்சிகமாக ஒருகால் அங்ஙனே அவதரித்தோமத்தனை" என்ன
 வொண்ணுதே, யுகந்தோறும் ராமக்ருஷ்ணாதிருபெண வந்து திருவவதாரம் பண்ணியருளினிடங்
 களிலும் ஸஞ்சாராதிகளான மனோஹாரி சேஷ்டிதங்களைப்பண்ணி துகத்தை ரகசிக்கை உனக்கு
 ஸ்வபாவமாயிருக்க, நான் உன்னைக் காணப்பெறுதே இன்னமும் நெடுநாள் நோவுபடக்கடவேனோ
 வென்கிறார். [கோலத்திருமா மகனோடு உன்னைக்கூடாதே] - பெரியபிரட்டியாரோடிருந்தருளுகிற
 உன்னைக்கண்டு அடிமை செய்யப்பெறுதே.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், "அது சற்றுப்போது காட்டாறு பெருகுமாபோலே செய்தோமத்தனை"
 என்ன; அது காதாசிக்கம் என்னவொண்ணுதபடி யுகந்தோறும் ராமக்ருஷ்ணாதிருபத்தாலே வந்து
 அவதரித்து ரகசிக்கை உனக்கு ஸ்வபாவமாயிருக்க, நான் நோவுபடக்கடவேனோ? என்கிறார். [நூலத்
 தாடே இத்யாதி] - "அகரத: ப்ரயயெள ராம:" என்றும், "அத தாசரதிர்விரோ ராமோநாம மஹாபல;

விஷ்ணுர்மா நுஷ்ருபேண சசாரவஸுதாதலே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே நடந்தும், “அவஷ்டப்யச ஷ்ட்டந்தம் ததர்சதிதநுநூர்ஜ்ஜிதம்” என்கிறபடியே நின்றும், “பாஹும்புஜ போகாபமுபதாயாரிஸூசிதநக:” “அஞ்ஜலிம்ப்ராங்முகக்ருத்வாப்ரதிசிச்யேமஹோததே:” என்கிறபடியே கிடந்தும், “உடஜே ராமமாஸீநம்” என்கிறபடியே ருஷிகள் ஆக்ரமங்கரிலே யிருந்தும், [சாலப்பலநாள்] - ஒருநாள்செய்து போகையன்றிக்கே பதினோராயிரமாண்டும், நூறுண்டும். [உகந்தோறு] - “ஸம்பவாமி யுகேயுகே” என்கிறபடியே, [உயிர்கள் காப்பாளே] - சிறியார் பெரியார் என்னுதே ஸர்வரக்ஷகன் அல்லையோ? சிலர் கூப்பிட ஐகதரக்ஷணம்பண்ணுகை ரக்ஷகத்வத்துக்குக் குறைவன்றோ? என்னை ஒருவனையும் ஒழிவவிட்டு உன்னுடைய ஸர்வரக்ஷகத்வத்தை இழக்கவிடேறு புகுகிறது. [கோலத்திரு இத்யாதி] - பிராட்டியோடே கூடவிருக்கிற வுன்னைக்கிட்டி அடிமைசெய்யப்பெறுதே. மாதா பிதாக்களைச் சேரக்காணுமாபோலே. ஒரு மிதுவமிடே ப்ராப்யம். மாதாபிதாக்களை அகன்று ஸ்தநந்தயப்ரஹை ஜீவிக்கவற்றோ? இருவருஞ்சேர்ந்த சேர்த்தி பேற்றுக்கு உறுப்பாயன்றோ இருப்பது; “ஸஹதர்மசரீ தவ” என்னக்கடவதினே. [சாலப்பலநாள்] - அநாதிகாலமிறந்த நான் அநந்தகால மிழக்கலோ? முறையறியாதகால் மிழந்தேனாகில், முறையறிந்தகாலமும் மிழக்கலோ? ருசிபிறவாதகால் மிழந்தேனாகில், ருசிபிறந்தபின்பும் இழக்குமித்தனையோ?

௪௬.—தூன்றும்பாட்டு. ஐகதரகாரண வடிவுகாட்டினது எனக்குப் போராது: அஸாதாரணமான விக்ரஹத்தைக் கொடுவந்து காட்ட வேணுமென்றார்: அது உமக்குக் காட்டுவது ஒருதேசவிசேஷத்தே கொடுபோய்க்காணு மென்ன, அதுதன்னை இங்கே கொண்டுவந்து இதாஸஜ்ஜாதீயமாகிக் காட்டிற்றிலையோ என்றார். அதோருநாள் சற்றுப்போது காட்டாறு பெருகினுப்போலே செய்தோமென்ன, “அது காதாசிதமம்” என்னவொண்ணாதபடி யுகந்தோறும் ராமக்குஷ்ணத்யவதாரங்களைப்பண்ணி ரக்ஷிக்கை உனக்கு ஸ்வபாவுமாயிருக்க, நான் நோவுபடக்கடவேனோ என்கிறார்.

[ஞாலத்தூடே நடந்தும்] - ஸதாதர்சநம்பண்ணுவார்முன்னே நடக்கக்கடவ நலையை காதாசிதமமாகவந்தாலும் கடாக்ஷிபாதார்முன்னே கிடர் நடந்தது! அந்தர் முன்னே நடக்குமா போலே. *அக்ரத: ப்ரயயௌ ராம:* என்றும், *அத தாசரதிர்னீரோ ராமோநாம மஹர்பல:*, விஷ்ணுர் மாநுஷ்ருபேண சசார வஸுதாதலே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே நடந்தும், வடதேசத்திலின்றும் போரப் பாடவல்லராயிருப்பா ரொருத்தர் “பெருமாகாத் திருவடிகொழுவேணும்” என்றுவர, ஆம்பார்திருவடங்கப்பெருமா ளையார் ஒருதீர்த்தத்தினன்று இராத் திருமாலையைப்பாடிச் சமைந்து, பெருமாகை யொரு மத்தகஜத்தைக் கைவசப் படுத்துமாபோலே ஏத்திவசமாகிக்க கணிசங்கொண்டு, “நாயன்தே! தேவரீர்திருவடிகளுக்குப் போரநல்லொருநவன் தேவரைத் திருவடிகொழ நெடுந்தூரமுண்டு வந்திருக்கிறது; இவனை யாழைத்துக் கொண்டு ஸம்பர்வநை பண்ணியருளவேணும்” என்ன, அவரைப் பெருமான் அருளப்பாடிட்டு, திருப்புகளைக்கீழி லின்றும் அவர் நின்றவிடத்தே திருக்கைத்தலத்தேயெழுந்தருளி, விண்ணப்பஞ்செய்வார்களை யருளப்பாடிட்டு, “வாரிகோள்! நாம் இவன் வந்த தூரத்துக்கு எல்லாம்போருமோ செய்த தாம்!” என்று திருவுள்ளமானார்; அப்படியேயிரே நம்மிழவுகளும் திருவுள்ளத்தேபட்டு, அவை யெல்லாம் ஆறும்படி முகம் தந்தருளும்படியும். [மின்றும்] - அவஷ்டப்யச திஷ்டந்தம் ததர்ச தநுநூர்ஜ்ஜிதம், ராமம் ராமாநுஜம்சைவ பர்த்துச்சைவாநுஜம் கபா* - தன்பர்த்தாஸைக் கொன்ற பெருமாகை “தப்பச்செய்திரே” என்கையன்றிக்கே, இவரது குற்றமுண்டோ? தம்மைபாச்ரயித்தவர்கள்விரோதிபோக்கத் தவிரவர்களோ? இவனும் அநுகலித்தர்னாகில் ரக்ஷியாரோ? தண்ணீர்குடிக்கக்கல்லின ஏரியிலே தலைமீழ்காகாழிமுந்து சாவாரைப்போலே தன்குற்றத்தாலே கெட்டானத்தனைமே ரென்றான்றோ! இப்படி உகவாதாருடைய ஸ்த்ரீகளுக்கும் ஆகர்ஷகமாற்படியிரே கையுமில்லுமாய்கிற்கும் நிலையிருப்பது! [கிடந்தும்] - *பாஹும் புஜகபோகாப முபதாயாரிஸூசிதநக:* கடலையறுவார்த்தித்துக்கிடக்கிற கிடைதானே லங்கை குடிவாங்க வேண்டும்படியிருக்கை. *அஞ்ஜலிம் ப்ராங்முகக்ருத்வாப்ரதிசிச்யே மஹோததே* ப்ரதிசிச்யே என் றிறதாயிற்று—கடல் தன்னைப் போர அளவு உடைத்துக் கினைத்திருக்குமாயிற்று, அதுக்காக ஒரு கடல் ஒருகடலோடே ஸ்பர்த்தித்துக் கிடந்தாற்போலேயிருக்கை; “கருணையங்கடல் துயின் தனன் கருங்கடல் மேல்க்கி” என்னும்படியிரே. [இருந்தும்] - *உபஸிஷ்டம் ஸ்வஸங்க்ருதம்* என்றும்,

உடனே ராமமாலீநம் என்றும் சொல்லுகிறபடியே யிருக்கை. “திருவயோத்யையிலிருக்கும் பேரோலக்கம்சிறியது” என்னும்படியிறே தனியிடத்தில் ஒலக்கமிருந்தபடி. அவ்வோலக்கத்தில் கிட்டும் தம்பிக்கும் கிட்டவொண்ணாதபடியிறே இவ்வோலக்கமிருந்தபடி: *அபித: பாவ கோபம்* நெருப்பு எரியாதின்றால் கிட்டப்போகாதாப்போலே அநபிபவதீயராயிருந்தனிருப்பு. [சாலப்பலநான்] - உன்னுடைய ரக்ஷணம்அநாதியன்றோ? அன்றிக்கே, நூறுண்டு, பதினோ ராயிரமாண்டென்றுமாம். [உகந்தோறு] - *ஸம்பவாமி யுகேயுகே* என்னுமாபோலே. [உயிர்கள்] ஒரு திருவடி, திருவந்தாழ்வான், பிராட்டிக்காக அன்றுகிமர், ஸர்வாத்மஸம்ரக்ஷணமன்றோ உன்னது! [காப்பானே] - இவர்களுக்கு அழித்துக்கொள்ளுகை பணியானாப்போலேயிறே யவனுக்கும் நோக்குகை பணியானபடி. நான் கைவாங்கினேன், இனிக் காவற்சோர்வுபடாமல் வேணுமாவில் நோக்கிக்கொள். *ராமலக்ஷ்மணகுப்தா ஸா ஸுக்ரீவேணச வாஹிரீ* கடற்கரையிலே விட்டபோது பெருமானோநோக்குகைக்கு, தம்பியார், மஹாராஜர், மைந்தத்திவிதர்கள் உள்ளிட்ட முதலிகளெல்லோரும், லங்கையிலேகிட்ட, ஆகாசமெல்லாம் வெளிக்காவலடைத்து நிதிநோக்குவாரைப்போலே பெருமானோ நோக்கிக்கொண்டுகிடக்க, இவர்கள்இத்தனைவரும் கண் சோர்ந்த வளவிலே, பெருமான், தாம் கையும் வில்லுமாய்க்கொண்டு இவர்களுக்குப் புறம்பே நின்ற உலாவினார்இறே. அவன்கோக்குகைக்கு இத்தலை கண்செம்பளிக்குமத்தனையிறே வேண்டுவது. நாம் அவனுக்கு ரக்ஷகராக நினைத்திருக்குமது ப்ரமயிறே: உணர்ந்து பார்த்தால் ரக்ஷகனாக வல்லான் அவனேயிறே. [கோலத்திருமாமகனோடு உன்னைக்கூடாதே] - தாயும் தம்பிபனுங்கடவிருக்கக் கிட்டப்பெறுதே ஸ்தந்தயப்ரஜை நாக்குஒட்டிக்கிடந்து துடிக்குமா போலேயிருக்கிறது காணும்! *அந்நயா* என்கிறபடியே அவனும் அவளுமான சேர்த்தியிறே இவர்க்கு ப்ராப்யம். [இன்னம்தளர்வேனோ - சாலப்பலநான்] - முன்பு அநாதிகாலமிழந்த நான் இன்னம் அநந்த காலமிழக்கவோ? [அடியேன்] - அதுகிடக்க “உன்னாலேயிழந்தாய்” என்று சொல்லிக் கைவிடலாமென்றிருக்கிறாயோ? [இன்னம்தளர்வேனோ] - “ஒருமிதுநம் எனக்கு ப்ராப்யம்” என்று அறிந்த பின்பும் தளருமத்தனையோ? “நீ ரக்ஷகன்” என்றறியாதொழிதல், வேறுஎனக்கு ரக்ஷகமுண்டு” என்றிருத்தல், “நான்எனக்குரக்ஷகன்” என்றிருத்தல், லக்ஷ்மி ஸநாதமானவஸ்து ப்ராப்யம்” என்றறியாதொழிதல், “எனக்கு நான்உரியேன்” என்றிருத்தல் செய்தேனோ. இழக்கைக்கு, ருசிபிறந்தபின்பு இழக்கவோ? இப்பாட்டால் - அகாரார்த்தத்தை ஸக்ரமமாக வ்யாக்யானம்பண்ணுகிறார். *அவ-ரக்ஷணே*இறே தாது. ரக்ஷிக்குமிடத்தில், ஸர்வப்ரகாரமாக ரக்ஷிக்கவேணும்; அதுதான் ஸர்வகாலமும் ரக்ஷிக்கவேணும்; அப்படி ரக்ஷிக்குமிடத்தில் ஸர்வரக்ஷகனாகவேணும்; இப்படி வரையாதே ரக்ஷிக்குமிடத்தில், “நகச்சிந் நாபராந்யதி” என்னுமவனும், “என்னடியார் அதுசெய்யார்” என்னுமவனுங்கடவாயிற்று; ஆகையாலே, அகாரம் - மிதுநத்துக்கு வரசுகமாயிற்று. ஞாலத்துடே இத்யாதியாலே - ஸர்வப்ரகாரரக்ஷகதவஞ் சொல்லிற்று; சாலப்பலநான் இத்யாதியாலே - ஸர்வகாலரக்ஷகதவஞ் சொல்லிற்று; உயிர்கள் என்கையாலே ஸர்வரக்ஷகதவஞ் சொல்லிற்று; ‘கோலத்திருமாமகனோடுன்னைக்கூட’ என்கையாலே - சரிய:பதியே ப்ராப்யம் என்றது அகாரவிவரணமான திருமந்தார்த்தமுஞ் சொல்லுகிறது; ‘கோலத்திருமாமகனோடுன்னை’ என்கையாலே - ப்ரஹ்மஸ்வரூபஞ் சொல்லிற்று; ‘அடியேன்’ என்கையாலே - ‘ப்ரத்யகாத்ம ஸ்வரூபஞ்சொல்லிற்று; உயிர்கள்காப்பான்’ என்கையாலே-உபாயஞ் சொல்லிற்று; ‘உன்னைக் கூட’ என்கையாலே - ப்பலஞ்சொல்லிற்று; ‘உன்னைக்கூடாதே - தளர்வேனோ’ என்கையாலே-விரோதிசொல்லிற்று.

தளர்ந்தும்முறிந்தும் சகடவசரகுடல்வேரு*

பினந்துவியத் திருக்காலாண்டபெருமானே*

கிளர்ந்துபிரமன்சீவன் இந்திரன்விண்ணவர்துழ*

விளங்கவொருநான் காணவாராய்விண்மீதே.

ஓ.—நாலாம்பாட்டில், ப்ரதிபந்தகங்கள் உண்டாகில் அவற்றை நீக்கியருளி என்னுர்த்தி நீரும் படிவந்து தோற்றியருளவேணும் என்கிறார். [தளர்ந்தென்று தொடங்கி] - சகடாஸுரனுடைய சரீரம் கட்டுக்குலைந்தும் முறிந்தும் வேறுகப்பிளந்து ஸ்வரூபமும் காணவொண்ணாதபடி மாய்ந்துபோம்படி திருவடிபய ஆளுகையாலே ஐகத்துக்கு அடைய ஸ்வாமிபானவனே! [கிளர்ந்தும் பிரமனென்று மேலுக்கு] - ஐசுவர்பங்காளாலே அந்நபரான ப்ரஹ்மாதி தேவர்களெல்லாம் பெரிய கிளர்த்தியோடே வந்துகுழந்து ஜயஸ்துதிபண்ண ஆகாசமெல்லாம் அழகுவெள்ளமிடும்படி ஒருநாள் இங்கேவந்து தோற்றியருளவேணும்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், “நாம் வரவிளைத்தாலும் ப்ரபலப்ரதிபந்தகங்கள் உண்டே?” என்ன, சகடாஸுரனிலும் வலிதோ என்ப்ரதிபந்தகம்? என்கிறார். [தளர்ந்தும் இத்யாதி] - ‘சகடவகரருடல் - தளர்ந்தும் முறிந்தும்’ - சகடாஸுரனுடைய சரீரம் கட்டுக்குலைந்தும், “சசிள்ளம் பின்னம்” என்கிற க்ரமமன்றிக்கே ஒருகாலே முறிந்தும் வேறும்படிபிளந்து உருமாய்ந்து போம்படி திருவடிகளை ஆண்டு சேஷியான உன்னைத்தந்தவனே. முகைவரவுதாழ்த்துத் திருவடிகளை நியமிர்க்கத் துகளாய்ப்போயிற்று. பின்னைத் தளத்தாலே அவன் அகப்பட்டான். திருவடிகளின் அவதானத்தாலே பிழைத்தவித்தனை. [கிளர்ந்து இத்யாதி] - ஈசுவராயிராமானிகளான ப்ரஹ்மாதிகள் பெரிய கிளர்த்தியோடே ஜயஸ்துதிகளைப் பண்ணிக் கொண்டு குழந்து ஸேமிக்க. [வினங்க] - ஆகாசாவகாசமெல்லாம் அழகுவெள்ளமிட என்னுதல்; ஆதித்யஸகாசத்தில் நகைத்ராதிகள்போலே அவர்கள் ஒளி கீழ்ப்படவென்னுதல். [ஒருநாள்] - ஆகிக்கு வந்துதேற்றிறுப்போலே ஒருநாள் வந்தருளவேணும்.

ஈ.—நாலாம்பாட்டு. ‘தளரக்கடவிரல்சீர்: உம்முடைய தளர்த்தி பரிஹரிக்கக் கடலோ மாணலும் ப்ரதிபந்தகம் கனத்திராநின்றதுகாணும்’ என்ன; ‘ஓம், அப்படியே: சகடாஸுரனிலுங்காட்டில் வலியதிதே என்னுடைய விரோதி’ என்கிறார். ‘உன் கால்கண்ட போதே போகாதோ’ என்கிறார். “அடிபடிற் செய்வதென்?” என்று சும்மெனாதே கைவிட்டோடுமிதே.

[தளர்ந்தும் இத்யாதி] - சகடாகரன் கட்டுக்குலையா, முறியா, உடல்வேறுகப்பிளந்துவிடா; *சசிள்ளம் பின்னம் சரைரத்தகம் ப்ரபகம் சந்தர்பிதம்* என்கிறபடியே. பின்பு துகளுங்காண வொண்ணாதபடியானை. சகடாஸுரனிடம் பண்ணினுனென்று திரைச்சொல்ல வமைத்திருக்க, ‘தளர்ந்தும்’ ‘முறிந்தும்’ என்று தனித்தனியே சொல்லுகிறாரே, ப்ரதிபகடி பிரஸநமாகையாலே அவ்வோ அவஸ்த்தைகள் தமக்கு இனிதாயிருக்கையாலே. [திருக்காலாண்ட] - அடியாரை யான் டால் ஆபத்துக்கு உதவுவார்களிறே. இவன் மெனக்கப்பத்தாலே யொன்று மறியாதே கிடக்க, திருவடிகள் கிடர் நம்மை நோக்கிற்று! என்கிறார். *ஸ்தந்யார்த்தத் ப்ரருளோதஹ* - என்கிறபடியே முகை வரவுதாழ்த்தவாதே அனர்த்தலிலே திருவடிகளை நியமித்தான்; அவ்வளவிலே பொடிபட்ட வித்தனை: “உருளச்சகடமதுறக்கில் நியமித்தீர்” என்று இவனும் அறித்துசெய்தானல்லன். தன்னையுணர்ந்து பரிமாறும்போது திவ்யாயுதமும், அவையுதவாதபோது கையும், அதுவும் உதவாத போது திருவடிகளுமாயிருக்கிறபடி. நம்முடைய ஆபத்துக்களுக்கே யன்றிக்கே, அவனுடைய ஆபத்துக்கும் திருவடிகளேகாணும் உதவுவது! திருமேனிதான் ஆச்சரிதார்த்தமா கையாலே, அவர்கள்விரோதி போகைக்கும் அதுதானே யுறுப்பா யிருக்கை. [பெருமானே] அன்று சேஷியையுண்டாக்கின உனக்கு இன்று சேஷவஸ்துவை உண்டாக்குகை பெரியபணி யோ? அவன் ப்ரகாரியானால், ப்ரகாரமாயுண்டாமறிதேயிது. [கிளர்ந்து இத்யாதி] - ‘குழம்பிடு கட்டமிட்டாடி என்கிறபடியே அந்நபப்ரயோஜகரைப்போலே, அவசராய்க்கொண்டு ப்ரஹ் மருத்ராதிகள், ப்ரதானரோடு அப்ரதானரோடுவாசியறக் கண்ணகம் சுழித்தாப்போலே குழச் சூழப்பட்டு, இருட்டில் விளக்குப்போலே *தேஜஸம் ராகிழர்ஜிதம்* என்கிறபடியே தேஜஸ்ஸை வடிவான திருமேனியைக்கொண்டு ஒருநாள் ஆணைக்குவந்து தோற்றினுப்போலே, ஆகாச மடங்கலும் இடமடைக்கும்படிவந்து தோற்றவேணுமென்றிறார். [வினங்க] - இவன்ஸந்தியில் ப்ரஹ்மாதிகள் தேஜஸ்ஸு “தமஸ்ஸு” என்னும்படி யிருக்கிறபடி. [ஒருநாள்] - “நூறுண்டு, பதினோராயிரமாண்டு” என்று அர்த்தித்தேனோ! [காணவாராய்] - நீணகரீளேரிவைத்தருளா யென்கிறேனோ! [விண்மீதே] - இங்கேவந்தவதரிக்கச் சொல்லுகிறேனோ!

விண்மீதிருப்பாய்மலைமேல்நிற்பாய் கடற்சேர்ப்பாய்*
 மண்மீதுண்மூல்வாய் இவற்றுவெங்கும்மறைந்துறைவாய்*
 எண்மீதியன்றபுறவண்டத்தாய் எனதாவி*
 உள்மீதாடி உருக்காட்டாதேயொளிப்பாயோ. (5)

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஸர்வதர்ஸந்நிஹிதனும், ஹ்ருதயத்திலும் ஸ்பஷ்டதரமாக ப்ரகாசிப்பா நின்று வைத்து, என் கண்ணுக்கு விஷயமாகா தொழிந்தால் நான் தரிக்கவல்லேனோ? என்கிறார். [விண்ணென்று தொடங்கி] - திருநாட்டிலே பேரோலக்கமாகவிருந்து திருநாட்டிலுள்ளாரும் ஸம்ஸாரத் திலுள்ளாரும் ஒக்கபுலிக்கலாம்படி திருமலையிலே நின்றருளி திருப்பாற்கடலிலே தேவாதிகளுக்கு ஸமாச்ரயணியனும் வந்து கண்வளர்வதுஞ்செய்து ஆச்ரிதார்த்தமாக ஸம்ஸாரத்தில் வந்து திருவ வதாரம் பண்ணி உலாணியருளுமவனே! [இவற்றுவெங்கும் மறைந்துறைவாய்] - ஸகலபதார் தங்கனி னுள்ளும் அவற்றினுடைய ஓடிதார்த்தமாகத் தெரியாதபடி ஆத்மதயா நிற்குமவனே! [எண்மீதியன்ற புறவண்டத்தாய்] - அஸங்க்க்யேயமான பாஹ்யாண்டங்களிலும் உள்ளவனே! [எனதாவிபுள் மீதாடி] - என் உள்ளே மிகவும் ப்ரகாசித்து வைத்தே.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஸர்வதர்ஸந்நிஹிதனும் என் ஹ்ருதயத்திலும் ஸ்பஷ்டமாக ப்ரகாசியா நின்றுவைத்து, என் கண்ணுக்கு விஷயமாகாதொழிந்தால் நான் தளரேனோ வென்கிறார். [விண்மீது இத்தயாதி] - பரமபதத்திலே நித்யஸூரிகளுக்கு அழகோலக்கம் கொடுத்துக்கொண் டிருக்கிறவனே! நித்யஸூரிகளுக்கும் ஸம்ஸாரிகளுக்கும் ஒக்க அநுபவிக்கலாம்படி திருமலையிலே நின்றருளினவனே! திருமலையில் நிஹிபோலே ப்ரகாசிக்கிறதாயிற்று, இவர்க்குப் பரமபதத்திலிருப்பு. பரமபதத்தில் மேன்மையு மறியாதே, திருமலையில் நீர்மையுமறியாதே இருக்கிற ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஆச்ரயணியனாகக்கும் அநுபவிப்பிக்கைக்காகவும் திருப்பாற்கடலிலே சாய்ந்தருளினவனே! அத்தனையளவிலலாத ஸம்ஸாரி களுக்காக ஸ்நாதீயனும்வந்து அவதரித்து மார்விலே அம்பேற்று சோகமோஹங்களை அநுபவித்து ரக்ஷிக்குமவனே! காண்மையும் அஸஹ்யமாயிருப்பார்க்கு முகந்தோற்றதபடி நின்று ஸகலபதார்தங் களினுடைய ஸந்தையெனோக்கினவனே! அஸங்க்க்யேயமான பாஹ்யாண்டங்களுக்கும் இப்படி ரக்ஷகனா வனே! என்னுடைய ஹ்ருதயத்தினுள்ளே மிகவும் ப்ரகாசித்து என்னுதல், அந்தர்ப்பவரிச்ச வர்த்தித்து என்னுதல். [உருக்காட்டாதே ஒளிப்பாயோ] - “பக்தாநாம்” என்கிற வடிவை எனக்குக் காட்டாதே மறையாநின்றால் ஜீவிப்பனோ?

ஈ.—அஞ்சாம்பாட்டு. ஸர்வதர்ஸந்நிஹிதனும் என் ஹ்ருதயத்திலும் ஸ்பஷ்டமாக ப்ரகாசித்துவைத்து, என் கண்ணுக்கு விஷயமாகாதொழிந்தால் நான் தளரேனோ? என்கிறார்.

[விண்மீதிருப்பாய்] - ஸாதாதர்ஸநம்பண்ணும்படியான பாகம்பிறந்தவர்களுக்குக் காட்சி கொடுத்திருக்கும்படி. இவர்க்கு இங்குத்தையிற்காட்டிலும் பரமபதத்திலிருப்புக்கானும் முற்படத் தோற்றுகிறது. [மலைமேல்நிற்பாய்] - நித்யஸூரிகளையும் நித்யஸம்ஸாரிகளையும் ஒருதுன்றயிலே நீருண்ணப்பண்ணுகிறவிடம். இங்குள்ளாரும் தன்னிலையில் வாசியறியும்படி ருசிறகனுய்சீன்றபடி. “வேங்கடத்தாடு கூத்த”னிறே. [கடற்சேர்ப்பாய்] - காலநடைத்து பேரகவல்ல ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்காகத் திருப்பாற்கடலிலே வந்துசாய்ந்தபடி. விண்மீதி ருப்பாரென்று - இருப்பில்வீறுசொன்னார்; மலைமேல்நிற்பாயென்று - நிலையில்வாசிக்கொன்னார்; [கடற்சேர்ப்பாய்] - கிடைமழகு திருப்பாற்கடலிலே பர்யவஸிதம். [மண்மீதுமூல்வாய்] - அவ்வளவுபேரகமாட்டாத ஸம்ஸாரிகளுக்காக அவதரித்து, அவர்கள் கண்வட்டத்திலேதிரியு மவனே! [உறல்வாய்] - “தாம்பாலாப்புண்டாஜம் அத்தமும்புதாஸினகப் பரம்பால் ஆப்புண்டு பாடுற்றாலும்” என்கிறபடியே அதுகூலராய்க்கட்டுவாரும் ப்ரதிகூலராய்க்கட்டுவாருமான ஸம்ஸாரமிறே. [இவற்றுவெங்கும்மறைந்துறைவாய்] - கண்ணுலே காணில் சிவிட்கென்னு

மவர்களுக்கு, அவர்கள் காணவொண்ணாதபடி. மறைந்துவர்த்திக்குமவனே! விஷயப் பரவண
மான ப்ரஹ்ம “தாய்முகத்திலேவிநியேன்” என்றால், தாய்மறைய நின்று அவனுக்கந்தாரை
யிட்டு ரக்ஷிக்குத் தாயைப்போலே. அதாகிறது - சிகபாலாதிகள் நறுகுமுறுகு என்றால்,
அவர்கள் கண்ணுக்குத்தோற்றாதபடி அந்தர்யாமியாய்கின்று நோக்கும்படி. [எண் மீதியன்ற
புறவாண்டத்தாய்] - எண்ணுக்குமேலே வர்த்திக்கிற மற்றுள்ளவண்டங்களிலும் இப்படி
வர்த்திக்கிறவனே! *கோடிகோடிசதாமி ச* இறே. [எனதாவிபுள்மீதாடி] - என்ஹ்ருதயத்தி
னுள்ளே குறைவற ஸஞ்சரித்தென்னுதல், என்னுத்மாவுக்கு உள்னும் புறம்பும் ஸஞ்சரித்
தென்னுதல். [உருக்காட்டாதே யொளிப்பாயோ] - வடிவுகாணப்பெறாவிட்டால், மறந்து
பிழைக்கவும் பெறுதொழிவதே. குணஜ்ஞாநத்தாலே தரிப்பார்க்கன்றோ வடிவுகாணுதொழிந்
தாலும் தரிக்கலாவது?

பாயோரடிவைத்ததன்கீழ்ப் பரவையநிலமெல்லாம்

தாய்* ஓரடியால் எல்லாவுலகும் தடவந்த

மாயோன்!* உன்னைக்காண்பான் வருந்தியேனைநாளும்*

தீயோடுடன்சேர்மெழுகாய் உலகில்திரிவேனோ.

(6)

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், “காண்கைக்கு இவர்தாம் அயோக்யர்” என்று உபேக்ஷித்தருளினானாகக்
கொண்டு, யோக்யாயோக்யதைபாராதே லோகத்தைவெல்லாம் அளந்துகொண்ட உன்னால் இழக்கப்
படுவாருண்டோ? என்கிறார். [பாயோரடியென்று தொடங்கி] - ஓர் அடியைப் பரம்பவைத்து அவ்வடிக்
கீழேயாம்படி கடலோடுகூடியன நிலத்தையெல்லாம் அநாபாலேந கடத்துமற்றையொரு அடியாலே
எல்லாவோகங்களும் உஜ்ஜீவிக்கும்படி தடவின ஆச்சர்யபூதனே! [உன்னைமென்று தொடங்கி] - இப்படி
ஸுலபமான உன்னைக் காணவேனுமென்று நெருப்பிலேபட்ட மெழுகுபோலே நோவுபட்டு முடியவும்
பெறுதே திரிவேனோ?

இ.—ஆறும்பாட்டில், காண்கைக்குத் தாய்அயோக்யர் என்று உபேக்ஷித்தானாக நினைத்து.
யோக்யாயோக்யதை பாராதே எல்லார்தலையிலும் திருவடிகளை வைத்த உன்னால் இழக்கப்படுவார் உண்டோ?
என்கிறார். [பாயோரடிவைத்து] - ஓரடியை, பாய்வைத்து - பரம்பவைத்து, [அதன்கீழ் பரவை நிலமெல்லாம்
தாய்] - அத்திருவடியின்கீழே கடல்கூழ்ந்த பூமியையெல்லாம் அளந்துகொண்டு. [ஓரடியால்] - மற்றை
ஓரடியால். [எல்லாவுலகும் தடவந்த] - ஸகலலோகங்களையும் ஸ்பர்சித்த; தடவந்த - தடவின. தென்றல்
பட்டாப்போலே உஜ்ஜீவிக்கும்படி இருக்கை. [மாயோன்]-ஆச்சர்யபூதனே! இதெல்லாம் தன்பேராகச்செய்த
வ்யாமோஹத்தை யுடையவனென்கை. [உன்னைக்காண்பான் வருந்தி] - என்னைக்கிட்டுகைக்கு வருந்தித்
திரிந்த உன்னைக் காணவேனுமென்று நான் வருந்தி; அத்தலை யித்தலையாய். [எனைநாளும்] - அநேக
காலமும். ஒருநாள் என்னுசையை ஆவிஷ்கரித்து விட்டேனோ? [தீயோடுடன்சேர் மெழுகாய்] - அக்ரி
ஸகாசத்தில் மெழுகுபோலே. தூரவிருந்து அழியாதிருத்தல், அக்ரியிலேபுக்கு நசித்தல்செய்யப்பெறுதே
விருக்கை. நசையின் ஸ்வபாவத்தாலும் விஷயஸ்வபாவத்தாலும் சைதியம் நித்யமாயிருக்கை.
[உலகில்திரிவேனோ] - ஜீவிக்கவும்பெறுதே முடியவும்பெறுதே, யாதநாசரீரம்போலே குளிர்ந்த வழியில்லாத
தேசத்தே எத்தனைநாள் தட்டித்திரியக்கடவேன்?

நடு.—ஆறும்பாட்டு. “உம்முடைய அபேக்ஷிதம் செய்யக்கடவோம். அதில் ஒரு
குறையில்கை; ஆனாலும், ப்ரயோஜனம் உம்மதானகின். ரீராய் சில பத்தம் பண்ணவேணும்
காணும்” என்ன; இந்த மாயாதை என்றுதொடங்கிக்கட்டிற்று என்கிறார். அன்றியே, காண்
கைக்குத் தாய் அயோக்யர் என்று உபேக்ஷித்தானாக நினைத்து, யோக்யதாயோக்யதை பாராதே
எல்லார்தலையிலும் திருவடிகளைவைத்த உன்னாலேயிழக்கப்படுவார் உண்டோ? என்கிறாராக
கூறாம்.

[பாயோரடிவைத்து] - சேதநர்தகையிலே திருவடிகளை வைக்கிறபோது, அவர்கள் எவ்வளவு வருந்தினார்கள்? வளிஷ்ட சண்டாள விபாகம்பாராதே வெறும் உன் க்ருபையாலே செய்தருளினாய் அத்தனையன்றோ! [பாயோரடிவைத்து] - ஓரடியைப் பாலிவைத்து. [அதன் கீழ்] அத்திருவடியின்கீழே. [பரவையிலமெல்லாம்தாய்] - கடல்குழந்தையிப்பரப்படங்கலும், தாவி-அளந்தென்றபடி. ஸங்கல்பத்தாலேசெய்தானல்லனே, திருவடிகளைப்பரப்பிப் பின்னே யளந்துகொண்டது: "பரக்கவைத்து அளந்துகொண்ட பற்பபாதனி"றே! [ஓரடியாலெல்லாவல குந்தடவந்த] - மற்ஹைத்திருவடியாலே ப்ரஹ்மலோகத்தளவும் சென்று ஸ்பர்சித்த. [எல்லா வலகும்] - நடுவுள்ள லோகங்களெல்லாம். [தடவந்த] - தென்றல் உலாவினுப்போலே. [மாயோன்] - தன்னுடைமையை ஸ்பர்சிக்கைக்குத் தான் வ்யாமோஹம் பண்ணுமவன். [உன்னைக்காண்பான் வருந்தி] - என்னளவில் வந்தவாதே என்கை இரப்பானானுக்குகிறாயோ? அத்தகை யித்தகையாயிற்றோ? [எனைநானும்] - அநேக காலம். மயர்வறமதிகலமருளியபின்பு ப்ராப்தியளவும்செல்ல இடையிலுண்டான நாலுநானும், அவனெதிர்குழல்புக்குத் திரிந்த நாளோபாதி பரப்பாய்த் தோற்றுகிறபடி. [தியோடுடன்சேர்மெழுகாய்] - அக்ஷியிலே ப்ரவேசித்துக் கரிந்துபோகவும்பெறுதே, தூரவிருந்து அழியாதிருக்கவும்பெறுதே. உருகுவது வலிப்பதாகிறபடி. மாநஸாநுபவத்தாலே யுருகுவது வலிப்பது, பாஹ்யஸம்சலேஷம்பெறு மையாலே உருகுவது வலிப்பதாய்ச்செல்லுகிறபடி. நசைவலிக்கப்பண்ண, ஆசையுருகப் பண்ணச்செல்லுகிறபடி. [உலகில்திரிவேணு] - ஒன்றில் ஜீவித்தல், ஒன்றில் முடிதல் செய்யப் பெறுதே, குளிர்ந்தவழியில்லாததேசத்திலே யாதநாசரம்போலே நானொருவன் இங்ஙனே திரிவதே!

உலகில்திரியும்கருமகதியாய் உலகமாய்*

உலகுக்கேயோருயிருமானாய் புறவண்டத்து*

அலகில்பொலிந்த திசைபத்தாயவருவேயோ*

அலகில்பொலிந்த அறிவிலேனுக்கருளாயே.

(7)

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், "நீரும் சிறிது யத்தம் பண்ணவேணுங்காணும்" என்று எம்பெருமான் அருளிக்கெய்ய, எல்லாரையும் ரக்ஷிக்கக்கடவையாக ஸங்கல்பித்திருக்கிற உன்னுடைய ஸங்கல்பத்துக்கு நான்புறம்போ? என்கிறார் [உலகில் என்று தொடங்கி] - லோகத்துக்கு புருஷார்த்தாத்யுபாயமாகக் கொண்டு லோகத்தில் பரிமாறுகிற புண்யபாபருப க்ரியைகளுக்கும் விலக்கானான கர்மதுஷ்டாதாக் களுக்கும் நிர்வாஹகளுளவனே! இருந்ததே குடியாக எல்லார்க்கும் ஆத்மதயாநின்று நிர்வஹி கிறவனே! [புறவண்டத்தென்று தொடங்கி] - ப்ரக்ருதிவிநிர்முத்தமாய் என்கடந்து தன்னுடைய ஜ்ஞாநப்ரபையாலே ஸர்வகதரான ஆத்மாக்களுக்கும் நிர்வாஹகளுளவனே! உன்னையும் உன்னுடைய விபூதிபூதசேநநாசேதநங்களையும் பரிச்சேதிக்கிலும் பரிச்சேதிக்கமுடியாத அறிவுகேடையுடைய எனக்கு க்ருபைபண்ணியருளவேணும். நீ ஸர்வநிர்வாஹகளுகையாலும் நான் அறிவுகேடையுடைய நியே யருளவேணுமென்று கருத்து.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், "பேறு உம்மதான பின்பு, நீரும் சிறிது யத்தம் பண்ணவேணுங்காணும்" என்ன, 'ஸர்வமும் த்வததீநமாயிருக்க, அதுக்குப்புறம்போ நான் என்கார்யம் செய்கைக்கு?' என்கிறார். [உலகில் இத்யாதி] - லோகத்தில் பரிமாறுகிற ஸாதகமான கர்மம் நீயிட்ட வழக்காய் [உலகமாய்] - அதுஷ்டாதாக்களும் நீயிட்ட வழக்காய். [உலகுக்கேயோருயிருமானாய்] - ஒருசரீரத்தை ஒருசேதநன் ஆத்மாவாய் அபிமானிக்குமாபோலே, ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் ஏகாத்மாவானவனே! "அந்த:ப்ரவிஷ்டச் சாஸ்தா". ப்பலபூதஞான தானே கர்த்தாவும் கர்மமும் உபகரணங்களுமாயிருக்கை. [புறவண்டத்து]-அன் டப்புறத்து, அஸங்கக்கயே யராய் ஜ்ஞாநப்ரபையாலே ஸர்வகதரான முக்தாத்மாக்களுக்கு நிர்வாஹகளு ளவனே! [அலகில்பொலிந்த அறிவிலேனுக்கு] - சேதநர்க்குத் தொகையுண்டாகிலும் என்னறிவுகேட்டுக்கு எண்ணில்லை. [அருளாயே] - என்னளவு இதான பின்பு நீயே க்ருபைபண்ணி யருளுமித்தனையன்றோ? அறிவை யுண்டாக்கி, அத்தைப் பக்வமாக்கி, அதின் ப்பலமான உன்னையும் தந்தருளவேணும்.

நடு.—எழாம்பாட்டு. “உலகில்திரிவேனு” என்கிற உறைப்பாலுண்டாண ஸ்வாதந்த் ரீராய் உம்முடையதிலேயேகிடந்தே! என்ன, ‘ஸாதநமும்ஸாதகரும் த்வததீநமானபின்பு, இவ்வாற்றாமை எனக்கு ஸ்வரூபமாய்வயிக்குமித்தனையன்றோ?’ என்கிறார். அன்றியே, ‘பேறு உம்மதானபின்பு நீரும் சிறிது யத்நப்பண்ணவேணுங்காணும்’ என்ன, ‘ஸர்வமும் த்வததீந மாயிருக்க, அதுக்குப்புறம்போ நான் என்காரீயம் செய்கைக்கு?’ என்கிறாராகவுமாம்.

[உலகில்திரிபுரங்கருமகதியாய்] - லோகத்திப்பரிமாறுநீர் கர்மமாற்ற ஸாதநமாய். உன்னை யொழிய ப்பலப்ரதாநப்பண்ணவல்லதொன்றுண்டோ? [உலகமாய்] - அருஷ்ட்டாதாக்கனோ தான் ஸ்வதந்த்ரராயிருக்கிறார்? உலகமென்பது உயர்ந்தோர்மாட்டிறே; லோகத்திலுள்ளார்க்கு என்றும்வருமிறே. [உலகுக்கேயோருயிருமானாய்] - ஒருசரீரத்தை ஒரு சேதகன் ஆத்மாவாய் அபிமாநித்திருக்குமாபோலே, ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் ஏகாத்மாவானவனே! *அந்தப்ரவிஷ்ட:சாஸ்தா*. ப்பலபூதனுனதானே, கர்த்தாவும் கர்மமும் உபகரணங்களுமாயிருக்கை. இரண்டும் உன் தலையிலேகிடந்தால், உன்னையொழியஎங்ஙனே நான் ஜீவிக்கும்படி? [புறவண்டத்து] - அண்டாத்தபதி: என்றபடி. [அலகில்பொலிந்ததிசைபத்தாய அருவேயோ]-அஸங்க்க்யேயராய் எம்பெருமான் ஸ்வரூபத்தாலேய்யாபிக்குமாபோலே ஜ்ஞானத்தாலே பத்துத்திக்குலும் வ்யாபித் திருப்பாராய் ரூபித்ரவ்யம்போலேகண்ணுக்குவிஷய மன்றிக்கே அருபியாயிருக்கிற ஆத்மாக் களுக்கு நிர்வாஹகனுனவனே! முக்தரோதான் ஸ்வதந்த்ரராயிருக்கிறார்? அங்கும்பத்துத்திக்கா களுக்கு நிர்வாஹகனுனவனே! முக்தரோதான் ஸ்வதந்த்ரராயிருக்கிறார்? அங்கும்பத்துத்திக்கா யிருக்குமோ? என்னில்; இங்கேயிருந்து அதுஸந்திக்கிறஇவர்க்குச் சொல்லத்தட்டில்லைவே. அங்ஙனன்றிக்கே, முக்தர் ஸீலாவிபூத்யநுஸந்தாகம் பண்ணும்போது இங்குள்ளபடியே ப்ரதிபத்தி பண்ணுவார்களிறே. [அலகில்பொலிந்தஅறிவிலேனுக்கு] - பகவத்ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளை பரிச்சேசதிக்கிலும் தம் அறிவுகேடு பரிகணிக்கப் போகாதெவ்மினார். மயர்வற மதிநலமருளப் பெற்றவர் வார்த்தையிறே! [அருளாயே] - பரிகரமுண்டானபின்பு அருளக் குறையென்? *அதுத்தமம் பாத்ரமிதம் தயாயா:*. என்னுமாபோலே.

அறிவிலேனுக்கருளாய் அறிவாருயிரானாய்*

வெறிகொள்சோதிமூர்த்தி அடியேன்நெடுமாலே*

கிறிசெய்தென்னைப்புறத்திட்டு இன்னம்கெடுப்பாயோ*

பிறிதொன்றறியாவடியேன் ஆவிந்கைக்கவே.

(8)

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், எடக்கெனத் தம் அபேக்ஷிதம் பெருமையாலே, உன்னாலல்லது செல்லா திருக்கிற என்னைக் கிறிசெய்துகற்றி அந்தரப்படுத்தலோ பார்த்தருளிற்று? அங்ஙனேசெய்யாதே என்னை உன்குணப்பாலே ரக்ஷித்தருளவேணும் என்கிறார். [அறிவிலேனுக்கருளாய் அறிவாருயிரானாய்] - அறிவிலேனுக்கு அருளுமிதுவன்றோ உன் குணவத்தை? அறிவாநர உயிராகவுடையனாயிருக்கை உனக்கேற்றமோ? அறிவிலையாகில் அருளக்கடவதோலென்னில்,—“அறிவில்லாதார்க்கு அருளுகை பன்றோ அருளுகையாவது! அறிவுடையார்க்கு அருளுகை வேற்றமோ” என்றுஞ்சொல்லுவார். [வெறிகொள்சோதிமூர்த்தி அடியேன்நெடுமாலே] - அதிபரிமாண தேஜோரூபமான திருவடிவையுடைய யாய் வைத்து, அல்வழகிலே யகப்பட்ட எனக்கு எட்டாதிருக்கிறவனே! [கிறியென்று தொடங்கி] - உன்னாலல்லது மற்றென்னால் சொல்லாதிருக்கிற நான் ப்ரயிக்கும்படி ஏதேனுமொரு விரகுகளைப்பண்ணி இன்னமும் புறம்பே போகவிட்டு என்னைமுடிக்கவோ பார்த்தருளிற்று!

இ.—எட்டாம்பாட்டில், “அருளாய்” என்றபோதே தம்அபேக்ஷிதம்பெருமையாலே, இன்னம் என்னையகற்றி அந்தரப்படுத்தப் புகுகிருயல்லையிறே? என்கிறார். [அறிவிலேனுக்கருளாய்] - உன்னைக் கிட்ட முதலில்லாத எனக்கு அருளாய், ‘அறிவிலையாகில் அருளக்கடவதோ?’ என்ன, ஸர்வஜ்ஞரான நித்யஸாலிகளுக்கு க்ருபைபண்ணவோ? நளர்த்தவிடமன்றோ க்ருபைக்கு விஷயம்! பொய்நின்ற ஞானத்தை உடைய எனக்கு ஞானப்பிரானுள நீ க்ருபைபண்ணியருளாய். [அறிவாருயிரானாய்] -

உன்னையுள்ளபடி யறிவார்க்கு தாரகனாக உனக்கேற்றமோ? “பத்தராவி” என்கிறபடியே, அறிவார்க்கு உயிராமவன் என்னுதல்; “ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவ” என்கிறபடியே, அறிவாரை உயிராகவுடையவன் என்னுதல். [வெறிகொள் சோதிமூர்த்தி] - “அருளோம்” என்றாலும் விடவொன்னுத வடிவையுடையவனே! அதிபரிமளிதமாய் தேஜோருபமானவடிவு. “ஸர்வகந்த:”, “தேஜஸம் ராசிமூர்ஜ்ஜிதம்”, [அடியேன் நெடுமாலே] - சேர்ந்து குளிரந்த தண்ணீரை விடாயர்க்கு எட்டாதபடி வைப்பாறைப்போலே, அவ்வடிவிலே தோற்ற எனக்கு எட்டாதிருக்கிறவனே! என்பக்கல் வ்யாமோஹத்தைப் பண்ணினவனென்றுமாம். [கிறிசெய்தென்னை] - எனக்கு முன்புசெய்த தித்தனையும் விரகுஅடித்ததாம்இத்தனையிறே. அந்நயகதியாயிருக்கிறவென்னை ப்ரமிக்கும்படி ஒரு விரகுபண்ணி: அதாகிறது - பேறு உள்ளதானபின்பு க்ருஷியும் உள்ளதாக வேண்டாவோ என்கை. [புறத்திட்டு] உனக்கு அசலாம்படி விஷயங்களிலே தள்ளி. [இன்னங்கெடுப்பாயோ] - அநாதிகாலமிழந்தது போராதோ? உன்சுவடறிந்த பின்பும் உனக்குஅசலாகவோ? “அறிவிலேன்” என்றாலும், “அருளாய்” என்றாலும் கெடுக்குமித்தனையோ? “புத்திரகாசாத் ப்ரணச்யதி” விஷயப்ராவண்யமென்றும், விநாசமென்றும் பர்யாயமிறே. [இன்னங்கெடுப்பாயோ] - பேறு அவனாலே யானால் இழவும் அவனாலே என்னலாயிறே; ஸ்தநந்தயப்ரஹ்ம கிணற்றிலே விழுந்தால் “தாயார் தள்ளினாள்” என்னுமாபோலே. [பிறிதொன்றறியாவடியேன்] - அந்நயகதியாய் உன்கை பார்த்திருக்கிற நான். [ஆவி திகைக்கவே] - நெஞ்சு கலங்கும்படியாக.

சுரு.—எட்டாம்பாட்டு. “அருளாய்” என்ற வாயேரடே வந்தருளக்கண்டிலர்: தன்பக்கல் நின்றும்பிரித்து என்னைக்கைவிடப் பார்த்தானாகாதே யென்கிறார்.

[அறிவிலேனுக்கருளாய்] - “நின்னருளேபுரிந்திருந்தேன்” என்னுமாபோலே உன்னருளொழிய வேறென்றறியாத எனக்கு அருளவேணும். “அவ்வருளல்லனவருளும்ல்ல” என்றிறே இவரிருப்பது. “வைபகத்துப்பல்லாரகுளும்பழு” திறே. பொய்நின்ற ஞானத்தையுடையவெனக்கு ஞானப்பிரானை நீ க்ருபைபண்ணியருளாய். [அறிவாருயிரானாய்] - அறிவார்க்கு உயிரானவனே! என்னுதல்; அறிவாரை உயிராகவுடையவனே! என்னுதல். *ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவ மேமதம்* என்கிறபடியே, *ந்வித்யம் மேந்த்ராத்மநம்* என்கிறபடியே. [வெறிகொள்சோதி மூர்த்தி] - அருளாதொழிந்தாலும் விடவொன்னுதவடிவமது: *ஸர்வகந்த:* என்னுமதிறே. பரிமளத்தை யுடைத்தாய், நிரவதிகமான தேஜஸ்ஸையுடைத்தான வடிவழகை யுடையவன்! [அடியேன்நெடுமாலே] - எனக்கு இப்போது எட்டாதிருக்கிறவனே! என்னுதல்; வடிவழகைக் காட்டி எனக்கு வ்யாமோஹத்தை விகைத்தவனே! என்னுதல். [கிறிசெய்து] - நீ இப்போது உதவாமையாலே, முன்பு செய்தவையெல்லாம் விரகடித்தாயென்று தோற்றா நின்றதுடைய! [என்னைப்புறத்திட்டு] - பிராட்டியை அசோகவகிகையிலே வைத்தாப்போலே, பகவத்குணங்கள் நடையாடாத சப்தாத்விஷயங்கள் நடையாடுகிற ஸம்ஸாரத்திலேபொகட்டு. [இன்னங்கெடுப்பாயோ] - முன்புஇழந்ததுபோராதோ? “ஸம்ஸாரம் த்வாஜ்யம்” என்றும், “பகவத்குணங்கள் நன்று” என்றும் அறிந்தபின்பும் கெடுப்பாயோ? *புத்திரகாசாத் ப்ரணச்யதி* இறே. [பிறிகொன்றுஇத்யாதி] - அந்நயகதியாய் அந்நயபரனாயிருக்கிற என்னை மகஸ்ஸுகலங்கும்படி கிறிசெய்து என்னைப்புறத்திட்டு இன்னங்கெடுப்பாயோ?

ஆவிதிகைக்க ஐவர்குமைக்கும்சிற்றின்பம்*

பானியேனைப் பலநீகாட்டிப்படுப்பாயோ*

தாவிலையங்கொண்ட தடந்தாமரைகட்கே*

கூவிக்கொள்ளும்காலம் இன்னம்குறுகாதோ.

(9)

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், கிறிசெய்து முடிக்கையாவது - எவ்வுகிகஸுகங்களைக்காட்டி உன திருவடிகளில் வாராதபடி பண்ணுகையென்கிறார் [ஆவியென்று தொடங்கி] - மநஸ்ஸுகலங்க ஐந்தித்திரியங்களும் நலிவுசெய்யும்படியான சப்தாத்விஷயாருபவமாகிற க்ஷுத்ரஸுகத்தைக் காட்டி

அவற்றோடு பொருந்தாதபடியாய் அவற்றுக்குப்பாங்கானநிலத்திலே ஈருக்கைக்குடான பாயத்தைப் பண்ணின என்னை இன்னம் முடிக்கப்பார்க்கிறாயோ? [தானியென்றுதொடங்கி] - தவதேகதாரகனும் வைத்து உன்னைப்பெறுதே நான்முடியும் தவையானாலும் அநாயாசேந நீ எல்லார்க்கும்கொடுக்கும் நிரதிகைய போக்யமான திருவடிகளிலே அழைத்தருளும் காலம் அணித்தாகாதோ?

இ.—ஒன்பதாம் பாட்டில், “புறத்திட்டு இன்னங்கெடுப்பாயோ?” என்ற இடத்தை விவரித்துக் கொண்டு, உந்திருவடிகளிலேயழைத்துக்கொள்ளும் காலம் இன்னங்கிட்டாதோ? என்கிறார். [ஆவி திகைக்க] - நெஞ்சுகலங்கும்படி. [ஐவர் குமைக்கும்] - பஞ்சேந்தரியங்களும் விஷயங்களிலேழுட்டி நலியும்படியான, “ஐவர்” என்று சேதநஸமாதியாலே சொல்லுகிறது, நலிவின் மிகுதியாலே. [சிற்நின்பம்] - பகவத்விஷயத்தை இழப்பிக்க வேண்டுவதுண்டாய், தன்பக்கல் அநுபாய்யமொன்றும் இன்றிக்கேயிருக்கும் கூடாநாஸுதத்தை. [பாவியேனை] - அந்தமில்பேரின்பத்துக்கு இட்டுப்பிறந்துவைத்து சப்தாதிகள் நடை யாடுகிற தேசத்திலேயிருக்கும்படி பாபத்தைப்பண்ணின என்னை. “வீவிலின்ப மிகவெல்லையிகழ்ந்தனன்” என்றவரிதே இங்ஙனே சொல்லுகிறார். [பல] - “பைதல்கைக: நோய் முக்கைக” என்று தம்மன்வன்றியே அநேகமாயிருக்கை. [நீ காட்டிப்படுப்பாயோ] - ரக்ஷகனுனநீ காட்டிமுடிக்கப்பார்க்கிறாயோ? சப்தாதி விஷயங்களினுடைய தர்சனமாத்ரத்திலே முடியும்படியாயிற்று, இவர் பகவத்குணங்களிலே நைந்தபடி. நாம் காணாவிடில் முடியும்படியான விஷயங்கள், இவர்க்குக் காணில் முடியும்படியாயிற்று. [தான் இத்யாதி] - வரையாதே எல்லார்க்குங்கொடுக்கும் நிரதிகையபோக்யமான திருவடிகளிலே யழைத்துக்கொள்ளுங்காலம் இன்னங் குறுகாதோ? விஷயாத்ரதர்சனமாத்ரத்திலே முடியும்படியானாலும் அணித்தாகாதோ? தாவிலையங் கொண்டவென்கிறது - உபாயாம்சம். தடந்தாமரைகளென்கிறது - உபேயாம்சம் ‘கூவிக்கொள்ளும் காலம்’ என்று தாம்சென்றுகாண்கையன்றிக்கே தானே அழைத்துக்காட்டுகை முறையாகையாலே கிட்டுங் ப்ரகாரம் சொல்லுகிறது.

*இ.—ஒன்பதாம்பாட்டு உம்மைஇங்குக்கெடுத்ததென்? என்ன, ‘கண்ட காட்சியிலே இழுத்துக்கொள்ளக் கடவதான விஷயங்கள் பரிமாறுகிறவிடத்தே வைத்தாயாழில், இனிக் கெடுக்கை வென்று ஒன்றுண்டோ? என்கிறார். என்னை இங்கேவைத்தபோதே, குழியைக்கல்லி மண்ணையிட்டு அழுக்கப்பார்த்தாயன்றோ?’ என்கிறார். “தாநஹம் த்விஷத:க்ருராக் ஸம்ஸாரேஷு” நராதமாந்! கூழியாயி” என்னும்படியே.

[ஆவிதிகைக்க] - இந்த்ரியங்களுக்குக் கந்தமான மருஸ்ஸு கலங்க [ஐவர் குமைக்கும்] - சேதநஸமாதியாலே சொல்லுகிறது, நலிவின்மிகுதியாலே. ஒரு தூர்ப்பலனைப்பற்றி ஐஞ்கபடர் நலியுமாபோலே, “என்விஷயத்தைக்காட்டு” என்று தனித்தனியே நலிகிறபடி. இப்படி நலிந் தாலும் ஆஸ்வாதமுண்டாவி லாமிறே. [சிற்நின்பம்]-முள்விப்பூவில் தேன்போலே, “அற்பசாரங் களி”தே. தேவரைபகற்ற, வேண்டுவதுண்டாய், அநுபவிக்கலாவது ஒன்றுஇன்றிக்கே யிருக்கை. [பாவியேனை] - அந்தமில்பேரின்பத்துக்கு இட்டுப்பிறந்த நான் சிற்நின்பத்திலே அவ்விக்கும்படியாவதே. “வீவிலின்பமிகவெல்லையிகழ்ந்தனன்” என்றவரிதே இங்ஙனே சொல்லுகிறார். [பல] - ஒன்றிலே கால்தாழப்பண்ணைவல்ல விஷயமில்லையே. [நீகாட்டிப் படுப் பாயோ] - ரக்ஷகனுனநீ காட்டி முடிக்கப்பார்க்கிறாயோ? [காட்டிப்படுப்பாயோ] - நாட்டார் “காணாவிடிற்பிறையோம்” என்றிருக்கிறவிஷயம் இவர்க்குதர்சனமாத்ரத்திலே மோஹிக்கும்படி யாயிருக்கிறதிறே. அகணமாவென்று சிலபகடிகளுண்டு: அவை பிடிக்கொடாதுஒன்றுக்கும்; அவைபிடிக்கரினைத்தார் முற்படப்பாடுவார்கள்; அதுகேட்டு நெஞ்சநெகிழும்; அந்தரம் பறை யையடிப்பார்கள்; இதில்வன்மையாலே பட்டுக்கிடக்குமாம். அதுபோலே, இவர் பகவத்குணங் களிலே நைந்தபடி, இதரவிஷயதர்சனத்தாலே முடியும்படியானார். நெடுநாள் அநுபவித்துப் போந்தாலும், கடக்கவிருந்தவன்று “நாம்இன்னதுஅநுபவித்தோம்” என்று ஸ்மரிக்கைக்கு ஒன்றுஇன்றிக்கேயிருக்குமிதே. இங்ஙனையிருக்கச்செய்தேயும் அவற்றில் ச்ரத்தைபண்ணு கிறது பாபாதிசயமிறே. [தானியித்யாதி]-அப்பபரோக்தியிலே ப்ராப்யநிஷ்கர்ஷம்பண்ணுகிறார். [தாவிலையங்கொண்ட] - நிரைத்தது தலைக்கட்டவல்லென்னும் சக்தியோகஞ் சொல்லுகிறது.

பூமிப்பரப்படங்களும் அநாயாலே அளந்துகொண்டபடி. [தடந்தாமரைகட்கே] - போக்யதை யளவிறந்த திருவடிகளிலே. இத்தால் - ப்ராப்யஞ்சொல்லுகிறது. கூவிக்கொள்ளுங்காலம் என்கையாலே - ப்ராபகவேஷஞ் சொல்லுகிறது. இன்னம் குறுகாதோ என்கையாலே - ருசிவேஷஞ் சொல்லுகிறது. இதரவிஷயதர்சனம் முடியும்படியாய், உன்திருவடிகளில் போக்யதையறிந்து விடமாட்டாதவளவுபிறந்தபின். இன்னம் தாழ்க்குமத்தனையோ? பின்னா னுடைய அக்திமதசையிலே கஞ்சியர் நோவறியப்படுக்கிருக்க, “கூவிக்கொள்ளுங்கால மின்னங் குறுகாதோ?” என்று பலகால்சொல்ல, இத்தைக்கேட்டுச்சியர்அழ, “சேயரே! நீர் டெந்தழுகிறதென்? அங்குபோய்ப் பெறப்புகுகிறபேறு இதிலும் தண்ணீது” என்று தோற்றியிருந்ததோ என்று பணித்தான்.

குறுகாநீளா இறுதிகூடாவெனையுழி*

சிறுகாபெருகா அளவிலின்பம்சேர்ந்தாலும்*

மறுகாலின்றிமாயோன்! உனக்கேயாளாகும்*

சிறுகாலத்தையுறுமோ அந்தோதெரியிலே.

(10)

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், வைஷ்ணவிகஸ்கத்தை “அல்பம், அஸ்த்திரம்” என்றிருந்தீராகில், அந்த தமாய் ஸ்த்திரமான கைவல்யபுருஷார்த்தத்தைப்பற்றினாலோவென்னில்; அதை உன்திருவடிகளில் கைங்கர்யமல்லாமையால் “வேண்டா” என்றேனத்தனை; அப்படியே கைவல்யமும் வேண்டேனென்றோர், [குறுகாவென்று.] - இப்பாட்டுக்கு - எவத:ஆதல் காலாத்யபாதிவரத்தாலேயாதல் ஸங்கோசவிகாஸங்க ளை யுடைத்தன்றிக்கே அபரிச்சேத்யமாயிருந்துள்ள ஆத்மாநுபவஸ்கம் கைவந்தாலும் அத்த ஸ்கமாயனது, பின்னாவரக்கடவதன்றிக்கே ஒரு சுண்ணமாதரம் உன்திருவடிகளிலுண்டான கைங்கர்ய ஸ்கத்தை ஒக்குமோ அருஸந்திக்கும்படித்தில்? அத்யந்த விஸத்ருசங்களை ஒக்குமோ என்றுசொல்ல வேண்டின முசிப்பாலே அந்தோ! என்கிறார்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், வைஷ்ணவிகஸ்கத்தை “அல்பம், அஸ்த்திரம்” என்றிராகில், அதிற்காட்டில் அதிகமாய் ஸ்த்திரமான கைவல்யத்தைப்பற்றினாலோ வென்னில்? “அல்பம் அஸ்த்திரமென்றது, ஸ்வரூபகத ம்பண்ணின இத்தனை. ப்ராப்தமான கைங்கர்யத்தைப்பற்ற இரண்டும் அப்ராப்தம்” என்கிறார். [குறுகா நீளா] - ஸ்வதஸ் ஸங்கோசவிகாஸங்க ளிலகே. [இறுதிகூடா] - முடிவின்றிக்கே, [எனையுழிச் சிறுகா பெருகா]-காலோபாதிகமான ஸங்கோசவிகாஸங்களுயின்றிக்கேவிருக்கை. [அளவிலின்பம் சேர்ந்தாலும்]- இப்படி ஐச்வர்யத்திற்காட்டில் அதிகமாய் ரித்யமான ஆத்மாநுபவஸ்கத்தைப் பெற்றாலும். [மறுகாலின்றி] ஒருகால் லபித்தக்கால் மறித்தொருகாலின்றிக்கே. [மாயோன்] - அல்பகாலமாகுலும் ஐச்வர்ய கைவல் யங்களைவிட்டும் பற்றவேண்டும்படி ஆச்சர்யகுணயோகத்தை யுடையவனே! [உனக்கே யாளாகும் சிறு காலத்தையுறுமோ] - உனக்கே யடினமயாகும் அல்பகாலத்தை ஒக்குமோ? “கைவல்யம்வேண்டா” என்கிறதும் அப்ராப்தியாலே; கைங்கர்யாபேகையுப் ப்ராப்தியாலே. [அந்தோ] - கைங்கர்யத்துக்கும் இதரபுருஷார்த்தத்துக்கும் உண்டான நெடுவாசி உபதேசிக்கவேண்டுவதே! [தெரியிலே] - ஆராயப்புகில்: ஆராயாதொழிந்தபோது அதுவும் புருஷார்த்தம் என்றிருக்கலாம்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. “ஐச்வர்யாதிகள் அல்பாஸ்த்திரங்கள்” என்று “வேண்டா” என்கிறீராகில், அவ்வளவன்றிறே; அந்தமுமாய் ஸ்த்திரமுமாயிருக்குமிதே ஆத்மாநுபவம்! அதை யநுபவித்தாலோ? என்ன, “நீ சொன்னது உபபத்தியாகிற் செய்யலாயிற்று; “அவை அல்பம், அஸ்த்திரம்” என்றவிடம் - ஸ்வரூபகதரும் பண்ணினேனத்தனை; உன்னுடைய போக்யதைசைச்சொல்லிற்றும் ஸ்வபாவபிருந்தபடி சொன்னேனத்தனை; “அது தீது” என்று விட்டும், “இது நன்று” என்று பற்றுமிறேனு மல்லேன்; உன்னைப்பற்றிற்றும் நீயாகையாலே, அவற்றைவிட்டதும் நீயல்லாமையாலே” என்கிறார். வகுத்த விஷயத்திலே குண ஸௌந்தர்யாதிகளும் உண்டாகப்பெற்றேனித்தனை,

[குறுகாநீர] - ஸ்வத: குறுகுகையும் நீருகையுமின்றிக்கே யிருக்கை. [இறுதிகடா] - நீர்வயலிநாசமின்றிக்கே யிருக்கை. [எகையூழியித்யாதி] - காலோபாதிநால் வரும் ஸங்கோச விகாஸங்களின்றிக்கேயிருக்கை. [அளவிலின்பஞ்சேர்த்தாலும்] - இங்ஙனையிருக்கையாலே முடிவின்றிக்கேயிருக்கிற ஆத்மாநுபவஸூகத்தைப் ப்ராபித்தாலும். [மறுகாலின்றி] - பகவ ததுபவமானது ஒருகால் அநுபவித்தால் மற்றைப்போதின்றிக்கேயிருப்பது. [மாரோன்] - மீண்டிந் திக்கேயொழிந்தாலும் விடவொண்ணாத கல்யாணகுண யோகஞ்சொல்லுகிறது. [உனக்கேயானாரும்] - சிறுகாலத்தைபுறுமோ - “உன் திருவடிவளிலடிமையே புருஷார்த்தம்” என்றிருக்குமது, மறித்தின்றியிலே யிருப்பது, அதுதான் ஷண்காலமாவது; இங்ஙனையிருந் தாலும் அளவிலின்பஞ்சேருகை புறுமோ? இத்தைப்பார்க்க. [அந்தோ] - பர்வத பரமானு களுக்கு இருந்த ஷைஷம்யஞ் சொல்லுப்படியாவதே! [தெரியிலே] - தோற்றிற்றுச்சொல்லிற் செய்யவாவதில்லை; ஆராய்ந்து சொல்லுமன்று இங்ஙனல்லதில்லை. இவ்வர்த்தம் உபதேசகம்யம் ஆவதே!

தேரிதலினைதல் எண்ணலாகாத்திருமாலுக்கு*
உரியதொண்டர்தொண்டர் தொண்டன்சடகோபன்*
தெரியச்சொன்ன ஓராயிரத்துளிப்பத்தும்*
உரியதொண்டராக்கும் உலகமுண்டாற்கே- (11)

ஒ.—நிகமத்தில், இப்பத்துங்கற்றவர்கள் எம்பெருமானுக்கு அந்தரங்க கிங்கராவரென்கிருர், [தேரிதலென்று தொடங்கி] - ச்ரவணமநநாதிகளாலே பரிச்சேதிக்க முடியாத ச்ரிய:பதிக்கு அஸாதாரணதால்ய பர்யவஸாநபூயியான ஆழ்வார். [தெரியவென்று தொடங்கி] - காதலாமலகம் போலே யெல்லார்க்கும் அறிந்துகொள்ளலாய்விட அருளிச்செய்த ஆயிரம் திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய் மொழி.

இ.—நிகமத்தில், இப்பத்தும் கற்றவர்கள் ஸர்வேச்வரனுக்கு அந்தரங்க கிங்கராவரென்கிருர். [தேரிதலித்யாதி] - ச்ரவணமநநாதித்யாஸநங்களால் பரிச்சேதிக்கமுடியாத ச்ரிய:பதிக்கு. ச்ரிய: பதியை அநுநானு பரிச்சேதிக்க முடியாதென்கை. [உரியஇத்யாதி] - ச்ரிய:பதிக்கு அஸாதாரணமான தால்யத்துக்கு பர்யவஸாநபூயியான ஆழ்வார். இவருடைய அஹம்புத்தியிருக்கிறபடி. பவிலுஞ்சட கொள்குப் பின்பு தத்யசேஷத்வபர்யந்தமாயிற்று, இவருடைய அஹமர்த்தம் இருப்பது. இவ்வளவு வருகையிறே - அந்நியார்ஹசேஷத்வமாவது. [தெரியச்சொன்ன]-இதரபுருஷார்த்தங்களில் அஹமர்த்திரத் வதிகளையும், பகவத்விஷயத்திலுடைய வைலக்ஷண யத்தையும் வ்யக்தமாகச் சொன்ன. [உலகமுண்டாற்கு உரியதொண்டராக்கும்] - இத்திருவாய்மொழிதானே ஸர்வரஷகனுக்கு அந்தரங்கபரிகர மாக்கும்.

ஈ.—நிகமத்தில் - இப்பத்தும் கற்றவர்கள் ஸர்வேச்வரனுக்கு அந்தரங்க கிங்கராவ ரென்கிருர்.

[தேரிதலித்யாதி] - ச்ரவண மநந நிதித்யாஸநங்களாலே பரிச்சேதிக்க முடியாத ச்ரிய: பதிக்கு *நாயமாத்தமா ப்ரவசநே* இத்த்யாதி-கேவலச்ரவணாதிகளுக்கு அவிஷயமாயிருக்கும்; அஹமர்த்தபோது இவைதான் அநுபவமாய்வயிக்குமிதே. [திருமாலுக்கு] - இதுக்கு அடி ச்ரிய: பதியாகை; அதிறே ஸர்வாதிகவஸ்துவுக்கு அடையாளம். [திருமாலுக்குரிய தொண்டர் தொண்டர் தொண்டன்சடகோபன்] - ச்ரிய:பதியான ஸர்வேச்வரனுக்கு அந்நியார்ஹசேஷ பகவத ஆழ்வார். எம்ஸாரஸ்வபாவாநுஸந்தானம் பண்ணின கொடுமையாலும், பகவத் விஷயத்திலே அவகாஸரித்த கனத்தாலும், பெருவிடாயன் மடுவிலே விழுமாபோலே சேஷத் வத்திலுடைய எல்லையிலே விழுஞ்ஞர். இது இவருடைய அஹம்புத்தியிருக்கிறபடி. தேஹாத் மாபிமாஹபானபோது தேஹத்திலே அஹம்புத்தியைப்பண்ணும்: “தேஹாத் வ்யதிரித்தம்

ஒன்றுண்டு" என்று அறிந்தபோது ஆத்மாவிலே அஹம்புத்தியைப்பண்ணும்; தன்னை பகவச்ச்சேஷபூதனாக அநுஸந்தித்தபோது ப்ரகாரமாத்ரத்திலே மின்று ஐச்வர்யாதிகளைக் கொண்டுபோம், "சேஷத்வமே புகுஷார்த்தம்" என்று அறிந்தபோது தன்னை ததீயசேஷத்வ பர்வந்தமாக அநுஸந்திக்கக்கடவன். பயிலுஞ்சுடரொளிக்குப்பின்பு ததீயசேஷத்வபர்வந்தமாயிற்று, இவருடைய அஹமர்த்தம் இருப்பது, இவ்வளவுவருகையிறே - அநர்யார்ஸசேஷத்வமாவது. [தேரியர்சொன்ன இத்யாதி] - பகவத்வைஷ்ணவத்தையும், ஸம்ஸாரத்தினுடைய தோஷத்தையும் விசதமாகச்சொன்ன பத்தும், [உரிய தொண்டராக்கும் உலகமுண்டாற்கே] - ஸர்வரக்ஷகனு ஸர்வேச்வரனுக்கு அநர்யார்ஹசேஷமாக்கும் இத்திருவாய்மொழி. [உரிய தொண்டராக்கும்] - ஸம்ஸாரம் நன்றுமாய் பகவத்விஷயம் தீதானாலும் அத்தை விடமாட்டாதவர்கள்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பத்தாந்திருவாய்மொழி—உலகமுண்ட : ப்ரவேசம்

ஒ.—பத்தாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி ஸ்வைகுண்டத்திலுங்கேட்கும்படி பெரியவார்த்தியோடே கூப்பிடச்செய்தே ஸர்வரக்ஷகனுனவன் தான்வந்து தோற்றியருளானிட்டவாறே மிகவும் அவஸந்தரான ஆழ்வார், சரியபதியாய் அஸர்வமுமமரர்களபதிபதியாய்வைத்துத் தன்னுடைய காருண்பவாத்ஸல்யாதி கல்யாண குணங்களாலே தேவமநுஷ்யாதி ஸஜாதீயனாய்வந்து திருவலதாரம் பண்ணி ஆச்ரிதருடைய விரோதிதிரஸநம் பண்ணி அவர்களை ரக்ஷிக்கக்கடவனாய், அதுக்கிடான மிகரத்தை புடையனாய், ஆச்ரிதர்க்கு அணித்தாகத் திருமலையினே நின்றருளுவதுஞ்செய்து, தேச காலாதிகார்யாதி கார்ய விசேஷங்களை அபேக்ஷியாதே ரக்ஷகனுமிருந்துள்ள திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலேவிழுந்து "ஸ ப்ராதுச்சரணௌ காடம்" என்னும்படியாலே இளையபெருமாள் பிராட்டி முகமாகப் பெருமாளைச் சரணம்புக்காப்போலேதத்தைக்கல்யைகப்ரயோஜநராய்த் தம்முடைய ஆற்றமுமையாலே அநந்பகதிகராய், பெரியபிராட்டியானைப் புகுஷகாரமாகக்கொண்டு சரணம்புகுகிறார்.

இ.—பத்தாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி பெரிய வார்த்தியோடே பரமபதத்திலே கேட்கும்படி கூப்பிடச்செய்தேயும் ஸர்வரக்ஷகனுனவன் வந்து முகங்காட்டாமையாலே மிகவும் அவஸந்தரானவர், சரியபதியாய் கித்யஸூரிகளுக்குத் தன் குணங்களை அநுபவிக்கக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிற பெருமையையுடையனா மிருக்கச்செய்தேயும் ஸம்ஸாரிகள் நோவுபடுகிறபடியைக்கண்டு காருண்பவாத்ஸல்யாதிகளே ஹேதுவாக இதர ஸஜாதீயனாய் இங்கேவந்து அவதரித்து "பரித்ராணய ஸாதூநாம்" என்கிற படியே ரக்ஷித்து "இதுக்குப் பிற்பட்டார் இழக்கவொண்ணாது" என்று பார்த்துத் திருமலையிலே கித்ய வாஸம்பண்ணி, தன் திருவடிகளை ஆச்ரயிப்பார்க்கு தேசகாலாதிகார்யங்கவிசேஷங்களை அபேக்ஷியாதே ருசியே அடியாக ஆச்ரயிக்கலாம்படி நிற்கிற திருவேங்கடமுடையான்திருவடிகளிலே, "ஸ ப்ராதுச்சரணௌ காடம் மரிட்டய்" என்று இளையபெருமாள் பிராட்டிபுகுஷகாரமாக சரணம்புக்காப்போலே, தம்மாற்றமுமையாலே அஸர்வமேல்மங்கை முன்னாகத் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே சரணம்புகுகிறார். சரணயவிஷயத்தில் சரணுகதிக்கே ப்பலவ்யாப்தியாகையாலே, ஒன்பது பாட்டாலும் - அவனுடைய சரணயதையைச்சொல்லி, பத்தாம்பாட்டிலே சரணம்புக்கு முடிக்கிறார்.

கரு.—தீழ்திருவாய்மொழியில் - ப்ராப்யவேஷமிருக்கும்படி குறைவறச்சொன்னார்; இத்திருவாய்மொழியில் - ப்ராபகவேஷம்குறைவறச்சொல் லுகிறார்; தீழில் அதில் உபாயப்ரஸங்க முண்டேயாகிலும், ப்ராப்யப்ரதாநமாகக்கடவது; இதில் உபேயப்ரஸங்கம் உண்டேயாகிலும், ப்ராபகப்ரதாநம். தீழ்திருவாய்மொழி திருமந்த்ரம்போலே; இத்திருவாய்மொழி சரம ச்லோகம்போலே. இரண்டும் ஒன்றிலேயுண்டிதே என்னில்?—அது, சக்தியோகத்தாலே வருமதிதே; அவஸ்த்தாந்தரங்களைப்பற்றிவரும் இரண்டும் இரண்டாயேயிருக்கக்கடவதிதே. பெரியஆர்த்தியோடே பரமபதத்திலே கேட்கும்படி கூப்பிடச்செய்தோரும் ஸர்வரக்ஷகனுள் வன் வந்து முகங்காட்டாமையாலே மிகவும் அவஸந்நரானவர், ச்ரிய:பதியாய் அவாப்த ஸமஸ்தகாமனாய் உபயவியூகியுத்தராய் ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனாய் *வைகுண்டேது பரே ஸோகே ச்ரியா ஸார்த்தம் ஜகத்பதி:*, ஆஸ்தே விஷ்ணுரஸிந்த்யாத்மா பக்ஷதர்பாகவமதஸ்ஸஸா* என்கிறபடியே-பூரணைவகுண்டத்திலே நித்யஸுலோகங்களுக்குக் காட்சிகொடுத்துக் கொண்டிருக்கக் கடவ ஸர்வேச்வரன், “பலரும் நம்மையிழந்தா, நாம் நெடுங்கத டீட்டாக இருக்கவொண்ணாது” என்று பார்த்தருளி ராமக்ருஷ்ணத்யவதாரங்களைப்பண்ணி ஸமகாலத்திலுள்ளார்க்குத் தன் குணசேஷ்டிதங்களைக் காட்டி அதுபலப்படுத்தும், அக்காலத்திலும் பிற்பாடரான ஸம்ஸாரிகளுக்குக் கும் இழக்கவேண்டாதபடி ருசிஜனகனுய்க்கொண்டு திருமலரிலே நாயச்சிமாருடனே கூட பிள்ளருளினபடியைக் கண்டு; அதிகாரிசிபதி, காலயேதி, அங்கரியதி என்றாப்போலே சொல்லுகிற கீர்ப்பந்தங்கள் ஒன்றுமின்றிக்கே ஆசிரயிக்கலாம்படியிருக்கிற ஸௌசீல்யத்தைக் கண்டு, திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே, பெரியபிராட்டியார் முன்னிலையாகத் தம் முடைய அநந்யகதித்வத்தை விண்ணப்பஞ்செய்து சரணம்புக்குத் தம்முடைய அத்யவ ஸாயத்தை அறிவிக்கிறார். இதேயும் பலவிடங்களிலே - ப்ரபத்தி பண்ணினார்; அவ்விடங் களிலே - “தர்மிபுக்கவிடத்தே நிருபகதர்மங்களுந் புகக்கடவது” என்றி ரயாயத்தாலே, லக்ஷ்மீஸம்பந்தஞ் சொன்னார்; இங்கு அதுதன்னையே வாய்விடுகிறார். தீழில் ப்ரபத்திகள் திருமந்த்ரம்போலே; இது த்வயம்போலே. திருமந்த்ரத்திலும் லக்ஷ்மீஸம்பந்தத்துக்கு வாசக மான சப்தங்களுண்டாயிருக்கச்செய்தே, முத்தகண்டட்டமாகச் சொல்லிற்று த்வயத்திலேயிதே; அதுபோலே இத்திருவாய்மொழி. *தாவதார்த்திஸ் ததா வாஞ்ச்சா தாவந்மோஹஸ் ததா ஸுகம்* தாவதார்த்தி: - “இழந்ததுபெறவேணும்” என்னுமதுவும் அவ்வளவே. ததாவாஞ்ச்சா-அப்ராப்த விஷயத்தில் பண்ணும் சாபலமும் அவ்வளவே. தாவந்மோஹ: - தேஹத்தையும் ஆத்மாவையும் ஏகேருத்ய புத்தி பண்ணுகை. ததாஸுகம் - *ஏஹ்ஹேவாநந்தயாதி* - என்கிறதுக்கு விரோத மாய்வரும் ஸுகங்களும் அவ்வளவே. *வாவந்வாதி சரணம் த்வாமசேஷாகநாசகம்* - ஐச்வர்யம் ஆத்மப்ராப்தி பகவத்ப்ராப்திவிரோதி இவைவெல்லா முனைக்கிட்டுமனவேயிதே நிற்பதென் சுதது. இப்படியே தம்முடைய ஸகலவிரோதிகளும் போய்த் தம்முடைய ஸகலாபேகரிதங் களும் மடைக்கைக்கு ஒரு குறையில்லையென்று, ஸதா ஸந்தீஹிதனுள் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே சரணம் புகுகிறார். இனித் தான், சரணுகதி ப்ரபப்ரதையாமிடத்தில் சரணயன் பக்கலிலே பண்ணவும்வேணும்; தான் அதிகாரியாகவும் வேணும். வ்யதிர்க்த விஷயங்களிலே பண்ணுமிடத்தில் அதுதானே ஹநந்ஹேதுவாகக் காணுமின்றேயுமிதே. இங்ஙனையிருக்கச் செய்தேயும் அவ்வோவிடங்களிலேயும் ப்பலிக்கிற இது, இவ்விஷயத்தில் பஸிவாகின் ததென்னு மிடம் மிம்புகர்ந்யாயனித்தம். இனித் தான் அதிகாரியாமிடத்தில், மெய்யே அநந்யகதியாகவும் வேணும்; சரணம்புகா, ப்பலீத்ததில்லையென்று, *அஸமர்த்தம் விஜ்ஞாநாதி* என்பாராகாது. “மயர் வரமதிரவமருளிவன்” என்று, அநந்தரத்திலே மடவெடுத்துக்கொண்டு புறப்படுவார் வேணும். பண்ணின ப்ரபத்திக்கு ப்பலந் தாழ்த்ததென்னு வேறேபோக்கடியுடையார்க்குக் காரியமாகாதிதே, *ஸாகரம் சோஷயிஷ்யாமி பத்ப்யாம் யாந்து ப்லவங்கமா:*. என்று அவன் தாழ்த்ததுவே ஹேதுவாக, ஜலத்தத்வத்தை யுழித்துப் பொகட்டு மற்றைநாலையுங்கொண்டு கார்யங்கொள்ளுகிறேன் என்றாரிதே. *க்ஷமயா ஹி ஸமாயுக்தம்* - “ஒரு பெண்பெண்டாட்டி எனக்கு எந்தத்தை விவீகரிக்கை யாகதென்?” என்று ராஜ்யத்தைப் பொகட்டுப் பொறுத்துப் போந்தார்; இங்கே வருணனை காழிவேண்டி அவன் முகங்காட்டிற்றில்ன் என்று, தீரிக் காலைக் கையைக் கட்டாவின்றார்; இது இருந்தபடியென்?” என்றாப்போலேயிருந்தார்கள் முதலிகள்.

தோற்றது. [திலவும் இத்யாதி] - கடலிலே தள்ளினாலும் விடவொண்ணாதவடிவமு, குணவீரணனாலும் விடவொண்ணாத வடிவமு. நித்யமாய் நிஷ்க்ருஷ்டதைத்வமாய் நிரவதிகதேஜோரூபமான, விக்ரஹத்தை யுடையவனே! [கடர்குழொளி மூர்த்தி] - உள்ளுமண்ணீடாய்ப் புறம்பு ஒளியூட்டி விருக்கையன்றிக்கே, உள்வாயோடு புறவாயோடு வாசியற ஒளியேயா விருக்கிறபடி. [நெடியாய்] - அபரிச்சேத்யமான ஸௌந்தர்யாதிகளை யுடையவனே! "யதோவாசோ நிவர்த்தந்தே" என்கிற ஆத்ம குணங்களுக்கு எல்லை காணிலும், ரூபகுணங்களுக்கு எல்லையின்றிக்கே விருக்கிறபடி. [அடியேனருயிரே] - ஸ்வரூபத்தைப் பார்த்து வ்யதிரேகத்தில் தேறியிருக்கவொண்ணாதபடி பண்ணினவனே! ஆத்மாவையொழிய கேவல சரீரத்தை தரிப்பிக்கப்போமோ? [திலதம் இத்யாதி] - லோகத்துக்குத் திலதமான திருமலையிலே நின்றருளின உன் சேஷித்வத்தை எனக்கு அறிவித்து, உள்ளுல்லது செல்லாதபடியும் பண்ணினவனே! ஸந்திதியில்லாமல்தா விழக்கிறேனோ? [குலதொலையேன்] - குலமாகப் பழைய அடிமையாயிருக்கிற நான். இத்தால் - தம்முடைய யோக்கதை சொல்லுகிறால்லர்; அதங்கதித்வம் சொல்லுகிறார். அந்நயார் ஹமான குடியிலுள்ளாரைப் புறம்பு கைக்கொள்ளுவா ரில்லையென்னக. [உள பாதங் கூடுமாறு] - உன் திருவடிகளைக் கிட்டி யடிமை செய்யும்படி; இவருடைய ஸாயுஜ்யமிருக்கிறபடி. [உருயே] - நம்மைப் பெறுவானென்றிரங்கி "மாகச:" என்று அருளவேணும். உனக்கு ஓர்உக்தி; எனக்கு ஸ்வரூபலாபம்.

140.—முதற்பாட்டு. உன்னைப்பொழிய வேறுகதி யின்றிக்கேயிருக்கிற என்னை உன் திரு வடிகளிலே சேரும்படி பண்ணியருளவேணுமென்றிருர்.

[உலகமுண்ட பெருவாயா] - தேவர் திருவடிகளைக் கிட்டாதவன்று எனக்கு உண்டான தனர்த்தி பத்து ப்ரளயபத்தோபாதி போராதோ? ரக்ஷயத்தினளவன்றிக்கே யிருக்கும் பாரிப்பையுடையவனே! உன்பாரிப்புக்கும் என்னுர்த்திக்கும் என்ன சேர்த்தியுண்டு? நீயறிந்த ஸம்பந்தமும் ஆபத்துமே கைம்முதலாக ரக்ஷிக்குமவனன்றோ! ஒரு விபூதிக்காக ஆபத்து வரிலோ நோக்கலாவது! விபூதிக்காகவுண்டான ஆபத்து எனக்கு ஒருவனுக்குமுண்டானால் நோக்கலாகாதோ? ப்ரளயார்ணவத்திலே டமுர்துவாரையோ நோக்கலாவது! ஸம்ஸாரார்ண வத்தில் அமுர்துவாரை நோக்கலாகாதோ? அபேக்ஷியாதாரையோ நோக்கலாவது! அபேக்ஷித் தார்க்கு உதவலாகாதோ? சரீரத்துக்குவரும் ஆபத்தோ நோக்கலாவது! ஆத்மாவுக்குவரும் ஆபத்து நோக்கலாகாதோ? ஜலப்ரளயத்திலே அகப்படியிலோ நோக்கலாவது! விரலப்ரளயத் துக்கு உதவலாகாதோ? பிறரால்வரும் ஆபத்தோ நோக்கலாவது! உள்ளுல்வருமாபத்து நோக்கலாகாதோ? "சரணம்புகாதாரை ரக்ஷிக்கவேணும்" என்றிற நியதியுண்டோ! சரணம் புகாரை ரக்ஷிக்கலாகாதோ? ரக்ஷித்துச்சமைந்து பின்னையும் "ஒன்றும்செய்யப் பெற்றி லோம்" என்றிருக்கக்கடவ உனக்கு என்னுடைய ரக்ஷணத்திலேயவ்வயியாதே கைவாங்கி யிருக்கை போருமோ? ப்ரளயபத்தைரக்ஷித்துப் பின்பும் "நாம் இவற்றுக்குச்செய்தது ஒன்றுண்டோ?" என்று உடன்விடத்தாரை மடிதடவி, பின்னை "என்செய்தோமானோம்?" என்று தரிப்பாரைப்போலே இழவுபட்டிருப்பானொருவ னன்றோ நீ! [பெருவாயா] - ரக்ஷ யத்தினளவல்லாத ரக்ஷகனுடைய பாரிப்பு இருக்கிறபடி. அவற்றின்பக்கனுண்டான ரக்ஷ ணத்தில் பாரிப்போபாதியும்போரும் தம்பக்கல் உபேகையென்றிருக்கிறார். [பெருவாயா] - த்ரோளபதி "சரணம்" என்ற உக்தியித்தனையும் திருவுள்ளத்தே கிடந்து, ஸதஸ்ஸரில் அவன் பரிபலித்த பரிபலத்தையும் பரிஹரித்து, துர்யோதனாதிகளையும் நிரஷித்து, தர்மபுத்ரன் தஸ்யிலே முடியையும்கைத்து, இவன்குழலையும் முடிப்பித்துப் பின்பும் *ருணம் ப்ரவ்ருத்த மிவ மே* என்று குறைவானாலும், பரமபதத்துக்கு எழுந்தருளுகிறபோதும் *காதில்லஸந்தமனா:* என்று திருவுள்ளத்தில் புண்ணோடேயிரே யெழுந்தருளிற்று. [உலப்பில் கிர்த்தியம்மானே] - இவனுக்கு ரக்ஷகத்வம் வந்தேறியாய்ப்போய், பழையதுகொண்டு வளைப்பிடுகிறேனல்லேன்; இப்படி லோகத்தை ரக்ஷித்து ஆர்ஜித்தபுகழுக்கு முடிவில்லையென்கிறது. "பொழிலேழும் காவல் பூண்ட புக"றிறே. இப்படிக்கால் வந்த குணவத்தா ப்ரளயையுடைய ஸர்வேசுவரனே! *தஸ்யநாம் மஹத்யச:* என்றும், *யசஸ்ச்சைகபாஜநம்* என்றும் உபதேசகம்யமன்றிக்கே, *விதித:* என்று சத்ருகோஷட்டியிலும் இப்படி ப்ரஸித்தமாயன்றோ உன் புகழிருப்பது! பாதகத்தின்

ஸந்திதியிலே பாத்யமும் ஜீவிக்கும்படியன்றோ உன்னுடைய ஆஜ்ஞையிருப்பது! அவன் நினைத்தவான்று பாதகந்தானே பாத்யத்துக்குப் பாலூட்டி வளராதிற்குமிடே. [உலப்பில்லீர்த் தியம்மானே] - *குணநாமாகரோ மஹாந்* என்றும், *ததா குணஹ்யநந்தஸ்ய* என்றும், *வர்ஷா புதைந்யஸ்ய குண நசக்யா:* என்றும், *பஹுவோ ந்ருப கல்யாணகுண:புத்ரஸ்ய ஸந்திதே* என்றும் சொல்லுகிற குணங்களுக்கு முடிவின்றிக்கேயிருக்கை. இவற்றை எல்லாகாண நினைத் தால் கரைகண்டுமிளவொண்ணுது; மதிஷயத்தாலே மீளுமத்தனை. (ஸ்வரூபமொழிய குணத்துக்காயிற்றுத் தோற்றது.) [நிலவும் சுடர் சூமொளிமூர்த்தி] - ரக்ஷகனன்றிக்கே காதுகளுனாலும் விடவொண்ணுத வடிவழகிருக்கிறபடி. [நிலவும்] - ஒருகர்மமடியாகவந்து, அது வற்றவற்றுகிற தன்ரோ. [சுடர்சூமொளி மூர்த்தி] - உன்னு மண்பற்றாய்ப் புறம்பு ஒளிபூட்டி யிருக்கையன்றிக்கே, *தேஜஸாம் ராசிமூர்த்தஜிதம்* என்றிறபடியே, தேஜ:பதார்த்தங்களைத் திரட்டிப்பிடித்தாற்போலே யிருக்கை. “உயர்வினையேதரு மொண்குடர்க்கற்றை” என்னக் கடவதிறே. ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களால் அனாவனன்றிக்கே சுத்தஸத்த்வமயாமாய் நிரவதிக தேஜோரூபமாய், மெய் தினுங்கினுப்போலே உன்னும்புறம்பும் ஒக்க ஒளியேயா யிருக்கை. திருமேனிதன்னை *பஞ்சசக்திமயம்* என்றும் சொல்லபின்னார்கள்; *ஷாட்குண்ய விக்ரஹம்* என்றும் சொல்லா பின்னார்கள்; ஆராய்ந்து பார்த்தால், அந்ததஸந்தி தான் பஞ்சசக்திமய மென்றே யிருக்கும்; ஷாட்குண்ய விக்ரஹமென்கிறது - திருமேனிதான் குணங்களுக்குத் திரோதாயக மன்றிக்கே ப்ரகாசகமாயிருக்கையாலே. *ரூபவாந் ஸுபகச்சூமாந் கந்தர்ப்ப இவ மூர்த்திமாந்* என்றும், *நாஸா மாவிரபூத்* என்றும் சொல்லுகிறபடியேயிறே யிருப்பது. [கெடியாய்] - கீழ்ச்சொன்ன குணங்களுக்கு எல்லையுண்டானாலும், ஸௌந்தர்ய லாவண்யாதிக்கு எல்லாகாண வொண்ணுதபடியா யிருக்கை. *மஹாந்* என்கிறபடியே, தொட்ட தொட்ட துறைதோறும் தரைகாணவொண்ணுதிருக்கிறபடி. [அடியேனருயிரே] - வடிவழகையும் குணங்களையுங்காட்டி, என்னை வ்யதிரேகத்தில் ஜீவியாதபடி பண்ணினவனே! “திருவேங்கடத்தெம்பெருமானே” - என்றத்தோடொக்க இத்தைக்கூட்டக்கடவது, [திலத முலகுக்காயின்று] - சில ஸ்த்ரீகளுக்குப் பூர்ணமான ஆபரணம்போலேயாபிற்று பூமிக்குத் திருமலை. [திருவேங்கடத்தெம்பெருமானே - அடியேனருயிரே] - திருமலையிலே நின்று என்னுடைய சேஷத்வ முறைபைய யறிவித்து, உன்னுலல்லது செல்லாதபடி பண்ணினவனே! இவ்வளவும் வர, அவன்ஸ்வரூபம் சொன்னார்: மேல், தம் ஸ்வரூபஞ் சொல்லுகிறார்: [குல தொலடியேன்] - குலமாகப் பழையதான அடியேன், இத்தால், தமக்கு ஓர் ஆதிக்கஞ் சொல்லு கிறூல்லர்; தம்முடைய அநங்கதித்வஞ் சொல்லுகிறார். ஒருவற்கேயாயிருப்பாரை வேறு சிலர் நோக்குவாரில்லையிறே. [உனபாதம் கூடுமாறு கூறாயே] - ஸ்வரூபம் இதுவான பின்பு, ஸ்வரூபாநுபமான பேற்றைப் பெறும்படி பண்ணியருளாய். [அடியே னுனபாதம்கூடுமாறு] - சேஷபூதனுனவன் உன்னைக்கூட என்னுமது “உனபாதம்கூட” என்றிறே. [உனபாதம் கூடுமாறு] - இவருடைய ஸாயுஜ்யமிருக்கிறபடி. [கூறாயே] - ஒருசொல் உனக்கு; எனக்கு ஸ்வரூபலாபங் கிடாய். அவன் ஒருவார்த்தை யருளிச்செய்ய, தனப்பம் திருமிடே இவர்க்கு. *மாசச:* என்னவேணும்.

கூருய்நீருய்நிலனுதிக் கொடுவல்லகரர்குலமெல்லாம்*

சீருவெரியுந்திருதேமிவலவா தெய்வக்கோமானே*

சேருர்களைத்தாமரைசெந்தீமல்கும் திருவேங்கடத்தானே*

ஆருவன்பிலடியேன் உன்னடிசேர்வண்ணமருளாயே.

(2)

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், ப்ரதிபந்தகங்கள் உண்டென்னில்; அவற்றையும் நிவேபோக்கே என்னை உந்துருவடிகளிலே சேர்த்தருளவேனுமென்றார். [கூறயென்று தொடங்கி] - அயர்வறுமயமர்களதி பதியா யிருந்துவைத்து ஆசீர்தர்க்காகத் திருவஸ்தாரம் பண்ணியருளி நஞ்சம்ஸராய் வலியுறாயிருந் துள்ள அஸுரர்களுடைய குலங்கள் எல்லாவற்றையும் சரிந்தமாய் தூனியாய் நிச்சேஷமாப்படி சீறி இரை

பெருதே துவலியாதின்றுள்ள திருவாய்மொழியை வலவருகே தரித்தருளி அவ்வவதாரத்தில் உதவப் பெறுதார்க்கும் அக்ரமிக்கலாம்படி அறுக்கமான் கணிகளிலே அக்தி துவலிக்கிறப்போலே தாமரை மலர்ந்து விடவொண்ணாதபடி நிரதீசயபோக்யமான திருமலையிலேவந்து நின்றருளினவனே! [ஆறுவன் பில்லென்றுதொடங்கி] - ஏதேனும்பெற்றாலும் பரம்பரையிலிருந்துவாதபடியான ஸ்நேஹத்தையுடையான நான் உன் திருவடிகளைப்பெறும்படி.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், ப்ரதிபந்தகங்களுண்டேயென்ன, உன்கையிலே திருவாய்மொழியிருக்க இவ்வார்த்தை சொல்லலாமோ? என்கிறார் [கூறாய்நீருய்நிலனாகி] - ச்சிந்நமாய் தூளியாய் வெறுந்தறையாம்படி நிச்சேஷமாகி, ஆகியென்றுதல் - ஆக்கியென்னுதல், ஆம்படியென்னுதல். [கொடுவல்லசுரர்] - க்ருசம்ஸாய் அத்தைத் தலைக்கட்டிக்கொடுக்கும் வலியையுடையாரான துஷ்ப்ரக்ருதிகள். [குலமெல்லாம்] - ஜாதியாக நிச்சேஷமாக முடித்து. [சீறுவெளியுந் திருமலையிலவலா] - அவ்வளவில் பர்யவஸி யாதே, இரைபெருத பாம்புபோலே சீறி துவலியாநிற்கிற திருவாய்மொழியை வலவருகேயுடையவனே! [தெய்வக் கோமானே] - கையுந்திருவாய்முமான சேர்த்தியழகைக்காட்டி நித்யவிபூதினா நிரவஹிக்குமவனே! “அருளார் திருச்சக்கரத்தால் அகல்கிசம்புலினுமி ருளார்விளைகெடச்செங்கோளடாவுதிர்.” விரோதி களை நிரஸித்து நோக்கும் இவ்விபூதியை; கையுந்திருவாய்முமாயிருக்கிற சேர்த்தியழகைக்காட்டி அது பளிப்பிக்கும் அவ்விபூதியை. உனக்கு அமைந்தாரில்லாமையோ நீ இதெல்லாம் செய்தது? நாம் இப்போது அஸந்நிஹிதரன்றோவென்னார்: திருமலையிலேவந்து ஸுலபஞயநின்றிறையோ? [சேரார் இத்யாதி] - அறுக்கயமான கணிகளிலே அக்தி துவலிக்கிறப்போலே தாமரை பரப்புமாறப்பூக்கையாலே நிரதீசய போக்யமான திருமலையிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிறவனே! [ஆறுவன்பிலடியேன்] - கணிகளறுக்கயமா கிறப்போலேயாநிற்று இவர்க்கு அன்புமாறாதே இருக்கிறபடி - க்ரமப்ராப்திபற்றாதபடியான ப்ரேமயிறே. [உன்னடிசேர்வண்ணமருளாயே] - உன் திருவடிகளிலே சேர்ந்து அடிமை செய்யும்படி என்பக்கலிலே க்ருபைபண்ணியருளவேணும். நீ வந்து திருமலையிலே அவஸர்ப்பீகஷணமிருக்க “உன்னைப்பெற வேணும்” என்னும் ருசி எனக்கு உண்டாயிருக்க, நான் கூப்பிடுகை மிகையன்றோ?

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு, ‘கூடக்கடவீர்; அதுக்கு ஒருகுறையில்லை;’ ஆனாலும், ப்ரதிபந்தகங்கள் கனத்திராநின்றதே’ என்ன, ‘உன்கையில் திருவாய்மொழியிருக்க, நீ இவ்வளவே சொல்லலாமோ? என்கிறார்.

[கூறாய்இத்யாதி] - நீ கைகழலாகேயியானா யிருக்கிறதாக்கும் என் ப்ரதிபந்தகம் ஓடக்கைக்கும் என்ன சேர்த்தியுண்டு? அப்ரதீஹகமான சக்தியையுடைத்தான திவ்யாயுதங் களானவை இவனுடைய ஸகல பாபங்களையும் போக்கி உத்தரிப்பிக்கக் கடவதாயிருக்கும்; அவனுலே வருமவையும் பரிஹரிக்கவற்றாயிருக்கும். *ரகஷந்தி ஸகலபத்ய:’ இதே: ஸகலசப்தத்துக்குள்ளே இவனுமுண்டே. இவரித்தான், பாபங்கள் *ஸம்ஸாரேஷு நராதமார் க்ஷிபாமி* என்றெப்படியே இவன்பக்கல் தோஷங்கொண்ட அவன்நிக்ரஹத்தாலே வருமவையிறே; அங்ஙனேவருமவையும் பரிஹரிக்கக்கடவதாயிருக்கும் இவை. அதுக்கு அடி, அவன் அடியில் பண்ணின அதுந்ரஹத்தையே நினைத்திருக்கையாலே. இவரித்தான், “இவற்றின் தோஷங் கண்டு நாம் ஒளபாதிகமாகச் சிறின்போதும் நீங்கள் கைவிடாதே, நாம் அடியிற்பண்ணின ஸ்வரூபாலிகமான நம்முடைய ப்ரஸாதத்தைப்பார்த்து நீங்கள் ரக்ஷியுங்கோள்” என்று அவன் பக்கலிலே பெற்றுடையராயிருப்பர்களிறே. “அருளார் திருச்சக்கர”மிறே. பண்டே அவனைக் கைகண்டிருக்குமிறே. அவன் அருள்மறுத்தபோதும் இங்குத்தையருள் மாறாதேயிறே யிருப்பது. ஆகையாலே, அவன்ப்ரஸாதம் பெற்றவர்கள் திருவாய்மொழியில் கூர்மையையிறே தங்களுக்குத் தஞ்சமாக நினைத்திருப்பது. [கூறாய்நீருய்நிலனாகி] - திருச்சரம்போலே *ச்சிந்நம் டீக்ஸம்* என்கிற பரும்பணிக்கு விட்டுக்கொடாத திருவாய். திருச்சரத்துக்கு ஒரு குணஸ்பர்ச முண்டென்கிறார், இதைப்பற்ற. முற்பட, இருதுண்டமாகிப் பின்னைநீருக்கிப் பின்னை அது காணவொண்ணாதபடி வெறுந்தறையாக்கும். [ஆகி] - ஆக்கியென்னுதல். ஆம்படியென்னுதல். [கொடுவல்லசுரர்] - சீறுகைக்கு ஹேதுஇருக்கிறபடி. க்ருசமான செயல்களைச் செய்வக் கடவராய், ஒருவரால் வெல்லவொண்ணாதபடி வலியையுடையாரான அசுரர். [குலமெல்லாம்]

ஒருவன் செய்த தப்பே ஜாதியாக முடிக்கவேண்டும்படி யிருக்கையாலே, ஒருவரையும் தப்பாமல் கோலிமுடித்தபடி. அதுகூலரோடு ப்ரதிகூலரோடு வாசியற இவன்வளைவி லகப் படாதாரில்கை. “வளைவாய்த் திருச்சக்கரத் தெங்கன்வானவனார்” என்று - அவன்வளைவிலே யகப்பட்டுப் பின்பிறே மேல்போயிற்று. கூறுய்ரீரூய் நிவனுகைக்குப் பண்ணின வ்யாபாரமே தென்னில் [சீருவெரியும்] - இவை முடிந்துபோகச்செய்தேயும் கொண்ட குதைமாறுதே, இரை பெறுப்பாம்புபோலே ஜ்வலியாழிற்கும். [திருவேலிலவா] - “நீ வலவருகே திருவாழியைத் தரித்திருக்க, நான் க்லேசத்தை தரித்திருப்பதே! [தெய்வக்கோமானே] இப்படி ஆச்ரிதர்க்காக வந்து படுகிறவன் ஆளில்லாதவனல்லவோர்! அயர்வறுமமரர்களதிபதி கிடர். அங்குக் கைபுந் திருவாழியுமான அழகைபநுபலிப்பாரோரீரேயுள்ளது; இருதுண்டமாகலிடுகைக்கு ஆளுள்ளது இங்கேயிறே. இரண்டுவிபுதியையும் ஆளுவது திருவாழியாலே காணும்! “அகல்விசும்பும் நிலனுமிருளார்வினைகெடச் செங்கோல்கடாவுதிர்” என்கிறபடியே; அழகாலே அங்குள்ளாரை யானும்; கூர்மையாலே யிங்குள்ளாரையானும். அங்குக் கூர்மை குமரிருக்கும்; இங்கு அழகு குமரிருக்கும். அங்குள்ளார்க்குக் கைமேலே ஜீவநமாயிருக்கும்; இங்குள்ளார்க்கு விரோதியைப் போக்கிப் பிண்டையாயிற்று ஜீவநமிடுவது. அந்தள்ளார் அவன்கையே பார்த்திருக்கையாலே, இவர்களுக்கு அதில்கையே. ஏன்? நாம் இப்போது அணர்நிலிதரன்றோ என்னில்; [சேரூர்க்கை யித்யாதி] - சேறுகளாந்திருந்துள்ள சுனைகளிலே தாமரைகளானவை செந்திப்போலே மலரா நீற்கும். எண்ணெயாலே எரியும் விளக்கொழிய, நீராலே எரியும் விளக்குக்கண்டு அதுபலிக்கக் காணும் இவர் ஆசைப்படுகிறது. நீரிலே நெருப்பெழுந்தாற்போலேயிறேயிருக்கிறது! [ஆரூ அன்பிலடியேன்] - இவர்க்கு மிருபகம் இருக்கிறபடி. சுனைகளில் நீர் வற்றிலாயிற்று இவருடைய அன்புவற்றுவது. மயர்வறுமநிலமருள அதுஅடியாக வந்த அன்பிறே ஊற்றுடைத்தே. க்ரமப்ராப்தி பற்றுதபடியான ப்ரேமயிறே. [உன்னடிசேர்வண்ண மருளாயே] - உன் திருவடிகளிலே சேர்ந்து அடிமைசெய்யும்படி என்பக்கலிலே க்ருபை பண்ணி யருள வேணும். நீ திருமலையிலே நிற்கிற நிலைக்கு ப்ரயோஜனம்பெறப் பாராய்! என் அன்புக்கு இரையிடப் பாராய் !!

வண்ணமருள்கொளணிமேகவண்ணு மாயவம்மாளே*

எண்ணம்புருந்துதித்திக்குமமுதே இமையோரதிபதியே*

தெண்ணால்ருவிமணிபொன்முத்தலைக்கும் திருவேங்கடத்தாளே*

அண்ணலேபுன்னடி சேர அடியேற்காவாவென்னுயே. (3)

ஒ.—முள்ளும்பாட்டில், நீர் ஒருயத்நம்பண்ணுதிருக்க, நீர் சொல்லிற்றெல்லாம் செய்ய முடியுமோ? என்னில்; உனக்குவிலக்கணரான போக்தாக்களுண்டாயிருக்க முள்ளம் என்னெவிலகி கரித்தாப்போலே, தேவலக்ருபையாலே மேலும் என் அபேகிதம் செய்யவேணும் என்கிறார். [வண்ண மென்று தொடங்கி] - நிறம்கண்டார் பிச்சேறும்படியான அழகிதான மேகம்போலேயிருக்கிற திரு நிறத்தையுடையவாய் அத்யாச்சர்ய குணசேஷிதங்கையுமுடையவாய் அயர்வறுமமரர்களதிபதியாய் வைத்து தெளிந்து நிரதிசயபோக்யமான திருவருவிகள் மாணிக்கமும் பொன்னும் முத்துமாகக்கவந்து பார்ச்சவங்கலிலே எறட்டாநீன்றுள்ள திருமலையிலே நின்றருளி என்ன அடிமைகொண்டருளவதும் செய்து என்னுடைய ஹருதயத்திலேபுகுந்து தித்திக்கிற நிரதிசயபோக்யனே! [உன்னடிசேர்வென்று தொடங்கி] - உன்னுடைய திருவடிகளைப் பெறும்படி அடியேனுக்கு க்ருபைபண்ணியருளவேணும்.

இ.—முள்ளும்பாட்டில், நீர் ஒருயத்நம்பண்ணுதிருக்க இது கிட்டுமோ? என்ன, உனக்கு விலக்கண ரான போக்தாக்களுண்டாயிருக்கத் திருமலையிலேவந்து உன்னுடைய ரஸ்யதைவையும் சரண்யதைவையும் அறிவித்தது நான் என்ன யத்நம் பண்ணி? அப்படியே மேலும் செய்யவேணுமென்கிறார். [வண்ணமருள் கொளணி மேகவண்ணு] - நிறமானது கண்டார்நெஞ்சை யறிவு கெடுக்கும்படியான அழகிய மேகம் போலேயிருக்கிற திருநிறத்தை யுடையவனே! வண்ணமுண்டு - படி, ஸ்வபாவம்; அது அருள்

கொண்டிருக்கும்; கொள்வார் அளவன்றிக்கே கொடுக்கும் ஸ்வபாவனுயிருக்கையென்றுமாம். [மாயவம் மானே] - ஆச்சர்யமான குணசேஷ்டதங்கனையுடைய ஸர்வேச்வரனே! [எண்ணமித்யாதி] - உண்டால் ரஸிக்கையன்றிக்கே நினைக்க ரஸிக்கும் அம்ருதமானவனே! [இமையோரதிபதியே] - நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனுளவனே! தன் போக்யதைவ அதுபவிப்பாரில்லாமை வந்தானே? [தெண்ணல் இத்யாதி] - நித்யஸூரிகள் நித்யாநுபவம் பண்ணுநிற்குவிநே என்னை விஷயீகரிக்கத் திருமலையிலேவந்தது? தெளிந்து நன்றானவருவி மணியையும் பொன்னையும் முத்தையும் கொழித்துக்கொண்டுவந்து ஏறட்டாரின்றிள்ள திருமலையை வாஸஸ்த்தாநமாக வுடையவனே! [அண்ணலே] - திருமலையிலேவந்து உன் சேஷிதவத்தை யறிவித்தவனே! [உன்னடிசேர] - உன்திருவடிகளை நான் கிடும்படி. [அடியோர்க்கு] - அடியோருக்கு; முறையறிந்த எங்களுக்கு. [ஆவாவென்னுயே] : ஐயோ! ஐயோ! என்று க்ருபபண்ணியருளவேணும். வடிவுஅது, குணசேஷ்டதங்கள் அவை, ரஸ்யதை அது, மேன்மை அது, ஸௌலப்யம்அது; இப்படிப்பட்ட உன்னோடு உண்டான முறையை அறிவித்தால் ஆறியிருக்கலாமோ?

*௫.—மூன்றும்பாட்டு. “அருளாய்” என்றிர்; இங்ஙனே நினைத்தபோதாக அருளப்போமோ? என்ன: வயதிரித்தவிஷயங்களில் போகாதபடியான ஜ்ஞாநலாபத்தைப்பண்ணித்தந்த உனக்கு, ப்ராப்திபண்ணித்தருகை பெரியபணியோ? என்கிறார். என்னால் வந்த குறையறுத்த உனக்கு, உன்னால் வரும் குறையறுக்கை பெரியபணியோ?

[வண்ணம் இத்யாதி] - வண்ணமானது - ப்ரகாசமானது, அருள்கொண்டிருப்பதாய் தர்சயேமான மேகம்போன்ற வடிவையுடையவனே! அன்றிக்கே, வண்ணமானதுவடிவானது கண்டார்நெஞ்சை இருளப்பண்ணக்கடவதாயிருக்கை என்றுமாம்: “மைப்படிமேனிய”யிறே. அங்ஙனாமன்றிக்கே மேகத்தினுடைய அகவாய் கல்லென்னுட்படியாயிற்றுத் திருமேனியி லுண்டான ப்ரஸாதாதிசயம் இருக்கிறபடி. [மாயவம்மானே] - வெறும் வடிவறக்கே யன்றிக்கே, ஆச்சர்யமான குணசேஷ்டதங்களால் பெரியனுளவனே! [எண்ணம்புகுந்துதித் திக்குமமுதே]-நிலகடிண ஜம்மத்தே பிறந்து ஒரு ஸாதநாநுஷ்டாநம்பண்ணி அத்தாலே பெற்று புஜிக்கும்போது இனிதானையன்றிக்கே, இன்னார்க்கு என்றன்றிக்கே மகோதமாத்ரத்திலே தானே வந்துபுகுந்து போக்யமாக. உன்னுந்தோறுந்தித்திக்கும் அமுதிநே! [இமையோ ரதிபதியே] - மதுவ்ரதம்போலே இவ்வம்ருதமே ஜீவகமாக இருக்குமவர்கள். [தெண்ணலருவி யித்யாதி] - தெளிந்து நன்றான அருவிகளானவை, விலகடிணமான மாணிக்கங்களையும் பொன் களையும் முத்துக்களையும் கொழித்து ஏறட்டுவிற திருமலையிலே பின்றருளுகிற ஸர்வேச்வரனே! [அண்ணலே] - திருமலையிலே வந்துநீன்று எனக்கு உன் சேஷிதவத்தை உதறிப்படுத்தவனே! ‘இமையோர் அதிபதியாயிருந்துவைத்து வண்ணமருள் கொளணிமேகவண்ணனாய் மாயவம்மா னாய்த் தெண்ணலருவி மணிபொன் முத்தலைக்கும் திருவேங்கடத்தானாய் அண்ணலாய்க் கொண்டு - எண்ணம்புகுந்து - தித்திக்குமுதே’ என்கிறார். [உன்னடிசேரவடியேற்காவா வென்னுயே] - கிட்டி நின்று முறையை யறிவித்த நீ, ப்ராப்தியையும் பண்ணித் தாராய்! உன் திருவடிகளை ப்ராபிக்கும்படி, அந்நயகதியான எனக்கு ஐயோ! ஐயோ! என்று தயையைப் பண்ணாய்! உன்னடி யன்றோ? ப்ரபகமுமாய் ப்ராப்யமுமாய் போக்யமுமான திருவடிகளைச் சேரும்படி க்ருபை பண்ணியருளாய்!

ஆவாவென்னுதுலகத்தையலைக்கும் அகரர்வானுள்மேல்*

திவாய்வாளிமழைபொழிந்தசிலையா திருமாமகன்கேள்வா

தேவா* கரர்கள்முனிக்கணங்கன்விரும்பும் திருவேங்கடத்தானே*

பூவார்கழல்களருவினையேன் பொருந்துமாறுபுனராயே. (4)

ஒ.—நாலாம்மாட்டில், பண்டு பரிக்கல்ப்தமான அவற்றில் ஒருபாயமும் என்பக்கலில்லை; எனக் கேன்ன ஒருபாயம் கண்டு தந்தருளவேணுமென்கிறார். வரையாதே எல்லாருடைய ப்ரதிபந்தக் களையும் போக்கி ரகசிக்கும் ஸ்வபாவனுநி, என்னை உன்திருவடிகளிலே சேரும்படி பார்த்தருள

வேணுமென்கிறார் என்றுமாம். [ஆவா வென்றுதொடங்கி] - ஐயோ ஐயோ என்று தயையண்ணுதே லோகத்தை நலியும் அஸுரருடைய ஆயுஸ்ஸிலே நெருப்பை உமிழ்நெரவரவரத்தை வர்ஷிக்கும் ஸ்ரீசார்ங்கத்தையுடையவனே! [திருமாமகன்கேள்வா] - விரோதிதிரஸநம் பண்ணிற்று, பிராட்டிக்கு இனிதானைக்கு என்றுகருத்து. [தேவா] - அஸுரநிரஸநம் பண்ணுமகனாலே வந்த வீரஸ்ரீயாலே விளங்காபின்றுள்ளவனே! [சுரென்று தொடங்கி] - தங்கனபிமதங்கள் கிடைக்குமிடமென்று தேவர்களும் ரிஷிகளங்களும் விரும்பும் திருமலையிலே நீன்றருளினவனே! நிர்திசயபோக்பமான உன் திருவடிகளை, சுவட்டை பறிந்துவைத்தும் அநுபலிக்கப்பெறாதபடிக்குசுடான பாபத்தைப் பண்ணின நானும் பெறும்படி பண்ணிப்பருளவேணும்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், முன்பு பரிசுலப்தமான உபாயங்கள் என்பக்கல்ஒன்றுமில்லை; நான் கிட்டடுவ தோருபாயம் வேறே தந்தருளவேணுமென்கிறார். வரைவாதே எல்லாப்ரதிபந்தகங்களையும் போக்கி ரகசிக்கும் நீ, உன்திருவடிகளை நான்சேருமாறுபார்த்தருளவேணும் என்றுமாம். [ஆவாஎன்னுது] - ஐயோ! ஐயோ! என்று தயையண்ணுதே. ஈசுவரனுக்கக்கைக்கு வேண்டுவது, பரானந்தங்கண்டால் ஐயோ! என்னை; பரானந்தங்கள் பிரியமாயிருக்கை ஆஸுரலக்ஷணம். அப்படி ஐயோ வென்னுதே. [உலகத்தையனைக்கும்] - ஒருத்தனை நலிந்தால் அஸம்பிறவாமையாலே, விழுதியாக அழிப்பார்கள். [அசுரர் வாணுள்மேல்] - அஸுரர்கள்உடம்பி லன்றிக் கே, அவர்கள்ஆயுஸ்ஸிலேயாயிற்று அம்பு தைப்பது. [தீவாய்வாளி] - “தீப்தபாவகஸங்காசை:”. புறப்படும்போது அம்பாய், எதிரிகள்மேலே படும்போது அக்ஷிஜ்வாலையாய்ஆயிற்று தைப்பது. [மறைபொழிந்த] - “சரவரஷம் வவர்ஷஹ” என்று அம்புகளாலே பாட்டம்பாட்டமாக வர்ஷிக்கை. இப்படி வர்ஷிக்கும் ஸ்ரீ சார்ங்கத்தை யுடையவனே! [திருமாமகன் கேள்வா] - “பர்த்தாரம் பரிஷஸ்வஜே” என்று அவனுக்கக்கைக்காகவாயிற்று செய்தது; “நகச்சிந் நாபராத்யதி” என்னுமவனுங்கூடக் கூட்டுப்படும். [தேவா] - அப்போதை வீரஸ்ரீயால் வந்த ஒளியை யுடையவனே! விரோதியைப்போக்கிப் பிராட்டிஅங்கீகாரம்பெற்று வின்ற புகர் என்றுமாம். [சுரர்கள் இத்தயாதி] - “நம்முடைய விரோதிகளைப்போக்கினவன் வர்த்திக்கிறதேசம்” என்று தேவர்களும் ருஷிகளும் தங்கனபிமதம் கிடைக்குமென்று ஆதரிக்கிற திருமலை. பூவாலே பரிபூர்ணமான திருவடிகளென்னுதல், ஸுகுமாரமான திருவடிகளென்னுதல், திருவடிகளுக்கிட்டுப்பிறந்துவைத்து இழக்கும் பாபத்தைப் பண்ணினேன். ஸ்வரூபஜ்ஞாதந்தாலே, பத்துமானஸம் பிரிந்தார் பொருந்துமாப்போலே மிருக்கிறது இவர்க்கு. [புணராயே] - உன்னைக்கிட்டும்வழி கற்பிக்கவேணுமென்னுதல், நான் கிட்டும்படி பண்ண வேணுமென்னுதல்.

௬௫.—நாலாம்பாட்டு, உன்னைப் பரபிக்கைக்கு உறுப்பாக நீ கண்டுவைத்த ஸாதகங்கள் எனக்கு ஒன்றும் உடலாகிறனவில்லை; ஆனபின்பு, தேவரை நான் பரபிக்கைக்கு எனக் கென்னத் தனியே ஒரு ஸாதகங் கண்டு தரவேணுமென்கிறார்.

நம்பிள்ளை சீயரை ஒருநாள் “பஞ்சமோபாயமென்றுகொண்டு ஒன்றுண்டு, என்று சொல்லாவின்றார்கள்; நாட்டிலேயும் அங்கனையிருப்பதொன்று உண்டோ?” என்று கேட்டருள “நான் அறிதிறிலேன்; இனி சதுர்த்தோபாயந்தான் பகவானேயாயிருக்க, வ்யோமாதீதஞ் சொல்லுவாரைப்போலே ‘அவனுக்கும் அவ்வருகேயொன்றுண்டு’ என்கையிறே, அது நான் கேட்டறியேன்” என்றருளிச்செய்தார். “ஆனால், ‘ஆவா’ என்கிற பாட்டு அருளிச்செய்யும் போது ‘எனக்குத்தனியே ஒரு ஸாதகங்கண்டுதரவேணுமென்கிறார்’ என்று அருளிச்செய்கையாயிருக்குமே” என்ன: “அதுவோ! அது உன்ப்ரதிபத்தியில் குற்றங்காண்: அதுக்கு இங்கனே காண் பொருள்; யேம் உகையாயிருக்க நான் இங்கனையிழப்பதேயென்கிறார்கள” என்று அருளிச்செய்தார். “ஸாஹம் கேசக்ரஹம் ப்ராப்தா - த்வயிஜீவத்யயி ப்ரபோ” - நீயும் உகையாயிருக்க, என்மயிரைப்பிடித்துச் சிலர் நலியும்படி நான் பரிபூதையாவதே! உன்ஸத்தைக்கும் என் பரிபலத்துக்கும் என்னசேர்த்தியுண்டு? “ப்ரபோ” நீயும் என்னைனுடொக்க ஸந்தீயானுபாகில் நான் ஆறியிருக்கலாயிற்றே; நீ பரிபுருடனுயிருக்கச்செய்தே நான் நோவுபடுவதே! நஞ்சேய் ஸ்ரீ பாதத்திலே ஆச்ரயித்தானொருவன், “எம்பெருமானேஉபாயமாயில் ப்ரபத்திகொண்டு

இங்குச் செய்கிறது ஒன்றுங் கண்டிலேன்” என்ன, செவியைப்புகைத்து, “காதமுறிகள் தொடங்கி இவ்வளவும்வர நம் ஆசார்யர்கள் பரமர ஹஸ்யமாக உபதேசித்து ஓராண்வழியாய்க் கொண்டு போந்த இத்தை, இதின்சீர்மைபறியாத உனக்கு மஹாபாபியேன் இத்தைவெளி யிடுவதே!” என்று திருமுடியிலே அடித்துக்கொண்டு திருப்பள்ளியறையிலே புக்கருளினார். திவ்யமங்கனவி க்ரஹமும் விக்ரஹகுணங்களும் திவ்யாத்மஸ்வரூபகுணங்களும் நித்ய முக்தர்க்கு ப்ராப்யமானுப்போலே, முழுக்ஷுவாய் ப்ரபக்ரண இவ்வதிகாரிக்கு த்வயசீ ரமே ப்ராப்யமாயிருக்குமிதே. [ஆவாளன்னுது] - சர்வரணுக்கு ப்ரியஞ்செய்கையாகிறது - அவன்விபூதியிலே க்ருபைபண்ணுகையிதே. நஞ்சீயர் “ஒருவனுக்கு ப்ரபார்த்தம் அஸஹ்யமாயிருந்ததானில், ‘நமக்கு பகவத்ஸம்பந்தமுண்டு’ என்று அறுதியீடலாம்; ‘அது ப்ராப்தம்’ என்று இருந்தானானில், ‘நமக்கு பகவத்ஸம்பந்தமில்லை’ என்று தனக்கே கைவாங்க வமையும்” என்றருளிச்செய்தார். 19-றாகினார் ஆரென்னில், ஸ்வய்யதிரித்தர். ஆனால் ப்ரதி கூலர்பக்கவிலும் க்ருகூயைப்பண்ணவோ? என்னில்: அப்படியேயன்றே இவர்களுக்கு மதம். “துர்வாஸநை கழிந்து அதுகூலராகப்பெற்றிலோம்” என்று இருக்கவன்றே அடுப்பது. அவன் *யதிவா ராவணஸ்வயம்* என்றால், அவன்விபூதியிலுள்ள இவனுக்கு இத்தனையும் வேண்டா வோ? ஆனால், “நண்ணுவசுரர்நலிவெய்த” என்றிறவிடத்தில் அது எங்ஙனே ஸங்கதமாகிறபடி யென்னில்: - அதுக்கென்? நண்ணுமையிலேயின்றவன்று வத்யனுடனுன். அக்நிஷோமீயஹிம்ஸை யோபாதி [அதுதானே ஹிதமாகக்கடவதிதே. இவனுடைய தண்ணீய சரீரத்தைப்போக்கி நல்வழியே போக்குருளிரே. [ஆவாளன்னுது உலகத்தையகைக்கும்] - “ஐயோ, ஐயோ” என்னவேண்டியிருக்க, அதுக்குமேலே கலியாநீர்பர்கள். ஒருவனோடே சாத்ரவம் பண்ணினானானில், “அர்த்த காமநித்தமரகன்றே இதுவந்தது. இருவரும் சபலர்” என்றிறே யிருக்கலாவது; அவ்வனன்றிக்கே, உலகத்தை அலைப்பர்களாயிற்று. தன்னோடொக்க உண்டு உடுத்துத் திரிநிற இதுவே நேதுவாக நலியாநீர்பர்களாயிற்று. [அசுரர்] - அதுக்குஅடி அவர்கள் ஆஸூரப்ரக்ருதிகளாகையாலே. [வாணஸ்மேல்] - இவர்கள் வீரக்கோலத்தால் வந்த துப்பனை குறியழியாதேயிருக்க, உயிரிலேநலிகை, அதாவது - இவர்கள்ஜீவநேதுவான காலத்தை நலிகை. [திவாய்வாளி] - பெருமான் தொடுத்து வீடும்போதாயிற்று அம்பு என்ற நியலாவது; படும்போது நெருப்புப் பட்டாப்போலேயிருக்கை. ஸ்ரீசார்ங்கத்தில் நாணியைக் கழிந்தபோதே, காலாக்நி கவடுவிட்டாப்போலே எரிந்துகொண்டு செல்லாநிற்கும். குணநீர மானுலிருக்கும்படியிதே இது. *தீப்தபாவுக ஸங்காசை* - படும்போதிற்கும்படி. *சிறைம்* - பட்டமைதெரியாதே தொகையுருவி அவ்வருகேவிழக் காணாமித்தனை. *காஞ்சநபூஷணை.* இவற்றுக்கு ஆகாரத்வயமுண்டாயிருக்கிறபடி. “சரங்களாண்ட தண்டாமரைக்கண்ணனுக் கன்றி என்மனந்தாழ்த்துநில்லாது” என்றிறபடியே அதுகூலர்க்கு அகப்படுகைக்கும் அது தானேயாயிருக்கிறபடி. *ந த்வாமிச்சாமி* இதுபாதி. இவ்வழகுக்கு இலக்காய் வாழ்ந்துபோகலா யிருக்க, எதிரிட்டு முடிந்துபோக நான் இச்சிக்கிறிலேன். நீ என்னையிருக்கிறது நான் அறிகிறிலேனிரே. இருத்திப்பிடித்தவிலும், தெரித்துப்பிடித்த பகழியுமாய்க்கொண்டு நிற்கும்போது அபிராமராயிரே யிருப்பது; அவ்வழகைக்கண்டு அநுபவிக்கமாட்டாதே, தண்ணீர்குடிக்கக் கல்லின ஏரியிலே தலைமீறதாகவிழுந்து முடிவாரைப்போலே, தயரதன்பெற்ற மரதகமணித்தடத்தை எதிரிட்டு முடிந்துபோக நான்காணமாட்டுகிறிலேன். [வாளிமறை பொழிந்தசிலையா] - *சரவல்லம் வவர்ஷண* என்கிறபடியே, பாட்டம்பாட்டமாக வர்ஷித்தபடி. [திருமாமகள் கேள்வா] - விரோதிகளைப் போக்கினதுகண்டு உகந்தனைக்குமலகைச் சொல்லு கிறது. *பர்த்தாரம் பரிஷல்வஜே* என்னுமவன். *தம் த்ருஷ்ட்வா* - வெறும்புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்கவேண்டும்படியான அழகையுடையவரை, எதிரிகளைவென்ற வீரக்கோலத்தோடே கண்டாள். சத்ருஹந்தாரம்* - தந்திருமேனியிலே ஒருவாட்டம் வாராமே, அவர்களைக் குற்று வீராக்கி விடுவதுஞ்செய்யாதே, துண்டித்து அடுக்கினவரை. முன்பு திருவயோத்யையி னிருந்த நாள், இவர் வேட்டைக்குப் போனவிடத்தே இன்னபடியும் இன்னபடியும் பொருதார்; இன்ன புலியைக் குத்தினார், இன்ன ஸிம்ஹத்தைக் குத்தினார் என்றாப்போலே பந்துக்கள்

சொல்லக்கேட்டு மத்தனையிறே! இங்குப் பூரலுக்குப்புகுகிறபோதேபிடித்துமேலுள்ள வ்யாபாரங்கள் அடங்கலும் கண்டான். *மஹர்ஷிணம் ஸுகாவஹம்* - ருஷிகளுடைய விரோதிகளைப்போக்கி, அவர்களுக்குக் குடியிருப்பதும் பாண்ணிக்கொடுத்தவரை. தங்கள் தபோ பலத்தாலே வெல்லலாயிருக்க, தங்கள் பரத்தைப் பெருமாஸ்தலையிலே பொகட்டு முறையுணர்ந்து கொண்டிருக்குமவர்களுக்கு. *கர்ப்பபூதாஸ்தபோதநா* - தந்தாம் கைம்முதலறிய மாறாதே யிருக்குமவர்கள். தபோதநராயிருக்கச்செய்தே கர்ப்பபூதராயிருப்பார்கள். தந்தாமுக்கென்ன இயற்றியுண்டாயிருக்கச்செய்தே கர்ப்பராவஸ்தைதையில் ஐநாயிற்று ரகடிக்குமத்தனையிறே; அப்படியே அவனையறிந்து ரகடிக்கிருக்குமவர்கள். அநுகூலரக்ஷணமும் ப்ரதிகூலரக்ஷணமும் இவனுக்கு ப்ரியமாகச்செய்யு மவையிறே. *பபூவ* பதினாலாயிரம் முருட்டு ராக்ஷஸரோடே தனியேயின்று பொருநிற இத்தைக்கண்டு அஞ்சி. "இதென்னும் வினாயுமோ?" என்று ஸத்தையழிந்துகிடந்தான்; இப்போது உன்னானான். *பூ ஸத்தாயாம்*. *ஹ்ருஷ்டா* - ஸத்தையுண்டானான் உண்டாமதுவும் உண்டாயிற்று. *வைதேஹி* - உபாத்யாயர்கள்பெண்பிள்ளைகளுக்குச் செவியேற்றாலே ஒத்துப்போயிருக்குமாபோலே; வீரவாலியறியுங் குடியிலேபிறந்தவனிறே; ஒருவில்துமுறித்த இதுக்கு உகந்து எண்ணிக்கொடுத்த எங்களையர், பதினாலாயிரம் பெரைத் தனியேயின்று முடித்த இத்தைக்கண்டால் என்படுகிறார். *பர்த்தாரம்* - முன்பு இவர்ஸுகுமாரராகையாலே "குழைசரக்கு" என்றும், "ஐயர்மம்மை இவர்க்கு நீர்வார்த்துக் கொடுக்கையாலே நாம் இவர்க்கு சேஷம்" என்றும் அனைத்தானத்தனை; "ஆஸ்பிள்ளை" என்று அனைத்தது இப்போது; *பரிஷஸ்வஜே* ராக்ஷஸமராய், அவன் மதித்த வீரத்தைபுடையராயிருப்பார் பதினாலாயிரம் பேரும் விட்ட அம்புகளடங்கலும் இவர்மேலேபட்டு, கண்டவிடமெல்லாம் யுத்தவடுவாயிறே திருமேனி கிடக்கிறது; அவ்வோவிடங்கள்தோறும் திருமுலைத்தடத்தாலே வேதுகொண்டான். [திருமாமகங்கேள்வா] - உனக்கு சக்திவைகல்பம் உண்டாயிமக்கிறேனோ? புருஷகாரமில்லாமலிழக்கிறேனோ? [தேவா] - இவளனைத்தபின்பு திருமேனியிற்பிறந்த புக். அன்றியே விரோதிகளைப்போக்குகையாலே [வாடினிலேபிறந்த காந்தியைச்சொல்லுமாம்]. "நம்முடைய விரோதிகளைப் போக்கினவன் வர்த்திக்கிற தேசம்" என்று, தேவர்களும் ருஷிகளும் தங்களபிமதம் கிடைக்குமென்று ஆதரிக் கிற திருமலை [சுரர்கள்; இத்யாதி] - அநுகூலர் அடையத் திரண்டு படுகாடு கிடக்குந் தேசம். [பூவார்கமல்கள்] - பூவாலல்லது செல்லாததிருவடிகளென்னுதல், பூவோடொத்த திருவடிகள் என்னுதல். [அருவினையேன்] - அவன் ப்ரதிபத்தங்கிகள் போக்கவல்லனாயிருப்பது; எனக்கு ஆசை கரைபுரண்டிருப்பது, திருவடிகள் மிரதையபோக்யமாயிருப்பது; இங்ஙனையிருக்கச் செய்தே, கிட்டியநுபவிக்கப்பெறாத பரபத்தைப் பண்ணினேன். [பொருத்துமாறுபுணராயே] - அசோகவனிகையிலே இருந்த பிராட்டியோபாதிசானும் தம்மை நினைத்திருக்கிறது; [புணராயே] - உண்ணக்கிடும்வழி கல்பிக்கவேணுமென்னுதல், நான் கிடும்படி பண்ண வேணுமென்னுதல்.

புனராநின்றமரமேழ் அன்றைய்தஒருவில்வல்லவாவோ*

புனரேய்நின்றமரமிரண்டின் நடுவேபோனமுதல்வாவோ*

தினாரார்மேகமெனக்களிறுசேரும் திருவேங்கடத்தானே*

தினாரார்சார்ங்கத்துனபாதம் சேர்வதடியேனெந்நாளே.

(5)

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், "உம்முடைய அபேகதிங்கெல்லாம் செய்கிறோம்" என்று எம்பெருமான் அருளிக்கெய்ய, "அது என்னுசெய்வது?" என்கிறார். [புனரா வென்றுதொடங்கி] - நேரொக்கநில்லாதே திரண்டுநின்ற மரமரம் ஏழையும் எய்தஏகநிரகுனவனே! [புன ரென்று தொடங்கி] - நீர்விவரமாய்ப்படிகடிநின்ற வமனரஜ்ஜு நங்களின் நடுவே உளக்குஒருநலிவின்றிக்கே போய் இல்லுதத்தை புண்பாக்கினவனே! [தினார்என்றுதொடங்கி] - செறிந்த மேகம் என்னலாய்படியான ஆளேகள் சேராநின்றுள்ள திருமலையிலேநின்றருளினவனே! மிகவும் வலியுடைத்தான ஸ்ரீ சார்ங்கத்தை யுடைய உன்திருவடிகள், கையிலே அவ்வில்துண்டாயிருக்க, காலசேஷம் பண்ணுவதே யென்றுகருத்து.

இ. — அஞ்சாம்பாட்டில், நீர் இங்ஙனே தவரிக்கிறதென்? உம்முடைய அபேகிதம் செய்கிறோம் என்ன, 'அது என்று?' என்கிறார். [புணராரின்று] - புணர்ந்துநின்ற. அம்புக்கு நேரோடவொன்னுத படி திரண்டுநின்ற. [மரமேழ்அன்று எய்த] - ரக்ஷணத்தில் சங்கைபண்ணினவன்று ஏழையும் ஓரம்பாலே யழித்த. அதிசங்கைபண்ண, மழுலேந்திக்கொடுத்து ரக்ஷித்தவன்கிமர், ஆசைப்பட்ட என்னை அநாதரிக்கிறான்! அதிசங்கையைப்போக்கிப் பணிகொண்டவன் கிமர் இரந்தளன்னைப் பணிகொள்ளா தொழிகிறான். [ஒருநிலைவர] - ஏகவீரனே! ஒ என்று - விஷாதாதிசயஸூசகம். [புணரேய்நின்ற] - புணர்ந்துநின்ற. இரண்டுங் கூடி "ஒன்று" என்னலாம்படி பொருந்திநிற்க, அதிலே இடங்கண்டுபோய் உன்னைத்தப்புவித்து ஜகத்தையுண்டாக்கினவனே! [திணரார் இத்யாதி] - செறிந்த மேகமென்னலாம்படி ஆனைகள் திரள்திரளாக ஸஞ்சரிக்கும் திருமலை. ஆனையையும் மேகங்களையும் மலைக்குச்சிறப்பாகச் சொல்லக்கடவது. [திணரார்சார்ங்கம்] - மிக்க பலத்தையுடைய சார்ங்கம், சக்ரவர்த்திதிருமகளை யொழிய எடுக்கவொன்னுத வில்லு. [உனபாதம் இத்யாதி] - கையிலே வில்லிருக்க விரோதியுண்டு என்னவொன்னுது; உன்னைப்பெறும் நாளையாகிலும் சொல்லவேணும்.

ஈடு. — அஞ்சாம்பாட்டு. நீர் இங்ஙன தவரிக்கிறதென்? உம்முடைய அபேகிதஞ் செய்கிறோமிறே என்ன, அதுஎன்று? என்கிறார்.

[புணரா இத்யாதி] - கூத்தியர் விற்பிடிக்கிறது ஆர்த்தத்தவரி. கேளாமைக்கன்றோ? *கூத்தியர் தூர்யதே சாயம் நார்த்தசப்தோ பவேதிதி* இலக்குக்குறிக்கப் போகாதபடி திரண்டு நின்ற ஏழுமராமரங்களை முஷ்டியாலும் நிலையாலும் நேர்நிற்கப்பண்ணி எய்த ஏகவீரனே! [ஒ]-ஒ என்று விஷாதாதிசய ஸூசகம். ரக்ஷணத்தில் அதிசங்கை பண்ணினாரையும் விச்வஸிப்பித்துக் காரியங்கொள்ளும் நீ, ஆசைப்பட்ட எனக்கு உதவவாராதொழிவதே! *ஸங்கீவச்சங்கிதச்சாஸீத் இத்யாதி* பெருமானைக்கண்ட அன்றுதொடங்கி மராமரங்களைப் பிளக்க எய்யுந்தனையும், முடிய சங்கித்தேயிருந்தான். அந்த சங்காரிராகரணத்தைப்பண்ணி ரக்ஷித்தநீ, நிச்சங்கமாகப் பற்றின என்னை ரக்ஷிக்கவேண்டாவோ? [புணரேய் இத்யாதி] - ஒருநிலையாய்ச், சேர்ந்துநின்ற மருதுகளை ஊடறுத்து, ஒன்றிலே வெளிகண்டு போவாரைப்போலே போய், ஜகத்துக்கு வேர்ப்பற்றான உன்னைத் தந்தவனே! ப்ரளயகாலத்திலன்று ஜகத்தையுண்டாக்கிற்று; இன்றுயிற்று. அற்றைக்கு இவன்தான் உண்டாகையாலே உண்டாக்கலாம்; இங்கு நிரவ்ய விநாசமிறே பிறக்கப்புகது. [முதல்வரவோ] - ஜகத்தையுண்டாக்கினவனே! ஜகத்துக்கு வேர்ப்பற்றான தன்னையிறே நோக்கித்தந்தது; *ஸதே வஸோம்யேத மக்ர ஆஸீத்* என்கிறபடியே. தான் உளனாகவே உண்டாமதிறே ஜகத்து. இப்படியிருக்கிற தன்னனவிலேவந்த ஆபத்தோ பரிஹரிக்கலாவது! [திணர் இத்யாதி]. தின்மைமிக்கிருந்துள்ள மேகமென்னும்படி ஆனைகளானவை சேரமின்றுள்ள திருமலையிலே நின்றருளினவனே! மேகங்களோடே ஸர்வதா ஸாம்வமுண்டாகையாலே, மேகங்களைக் கண்ட போது ஆனையென்னலாய், ஆனைகளைக்கண்ட போது மேகம் என்னலாயிருக்கும். "மதயானைபோலெழுந்த மாமுகில்கான்" என்னக் கடவதிறே. ஸமராதர்மத்தால் வந்த ஸம்சயம் த்விரிஷ்டமிறே! விஷயங்களால்வரும் அர்யதா ஜ்ஞாநத்தைக்கழித்து, அத்தேசத்தே பிறக்கும் அர்யதாஜ்ஞாநத்தை யாகாதே இவர் கணி சிக்கிறது. அங்குள்ளதெல்லாம் போக்யமாய்த் தோற்றுகிறபடி. [திணரார்சார்ங்கத் துனபாதம்] - தின்மை மிக்கிருந்துள்ள ஸ்ரீ சார்ங்கத்தையுடைய உன்னுடைய திருவடிகளை. *சரண்யம் சரணம்யாதா ராமந்தசர தாத்மஜம்* என்கிறபடியே சரண்யமான திருவடிகளை. சக்ரவர்த்தியினைகள் எடுக்குமத்தனைகாணும் வில்லு. [திணரார்சார்ங்கம்] - தன்வளைவிலே விரோதிகளைத் தப்பாமல் அகப்படுத்திக்கொள்ளுகை. [உனபாதம்] - அவ்வளைவுக்கு அகப்படாதாரை முதலடியிலே யகப்படுத்திக்கொள்ளுமது. [சேர்வதடியேனெந்நாளே] - கையில் வில்லிருக்க இழக்கவேண்டா, விரோதமுண்டென்று; இனி உன்னைப்பெறும் நாளையாகிலும் சொல்லவேணும்.

வழிபடுவார்களென்றுமாம். அதாகிறது அந்நயப்ரயோஜனமான கரணங்களைக்கொண்டு ஆச்ரயியாழிற்பார்களென்றபடி. நிதாஸநிரிகளானபோது, கைங்கர்யமாகிறது; ப்ரஹ்மாதிகளானபோது, உபாஸநமாகிறது. [மெய்ந்நானெய்தி இத்யாதி] - குணவிக்ரகரத்தாலே மாநஸநுபவத்தைப்பண் ணுவத்துப் பகட்டவொண்ணாது; நான் உன் திருவடிகளைப் பத்தும்பத்தாக வந்துவிட்டி, பின்னை விச்சேஷத்தோடே வ்யாப்தமாகாதபடி பொருந்தப்பெறுவதுஎன்றே? என்கிறார். ஓரடிவிடில் ஸத்தையற்றிறே இவர்க்கு திருக்கிறது.

அடியேன்மேவியமர்கின்றவமுதே இமையோரதிபதியே*

கொடியாவடுபுள்ளுடையானே கோலக்கனிவாய்ப்பெருமானே*

செடியார்வினைகள் தீர்மருந்தே திருவேங்கடத்தெம்பெருமானே*

தொடியார்பொழுதுமுனபாதம் காணநொலாதாற்றேனே. (7)

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், நான் நிஸ்ஸாதநனுமிருக்கக்கொத்தே, உன்னுடைய போக்யதைவையறு ஸந்தித்து உன்னையொழிய ஒருகணமாத்ரமும் தரிக்கமாட்டுகிறிலே என்கிறார். [அடியேன் என்று தொடங்கி] - அயர்வறுமமரர்களதிபதியாய் வைத்து என்னை அடிமைகொள்ளுகக்காகத் திருமணிலே வந்து நின்றருளி என்னுடைய ப்ரதிபக்ஷநிரஸநசிலான பெரிய திருவடியை த்வஜமாக உடையையான ஸெண்டற்பாட்டாலும் அழகாலும் என்னை அடிமைகொண்டு எனக்கு நிரதிகய போக்யனுனவனே !

இ.— ஏழாம்பாட்டில், நான் நிஸ்ஸாதநனுமிருந்துவைத்து உன்போக்யதையாலே கண்ணமாத்ரமும் தரிக்கமாட்டுகிறிலேன் என்கிறார். “இமையோரதிபதியாய் - கொடியாவடுபுள்ளுடையானாய் - செடியார் வினைகள் தீர்மருந்தாய் - திருவேங்கடத்தெம்பெருமானாய் - கோலக்கனிவாய்ப் பெருமானாய் - அடியேன் மேவியமர்கின்றவமுதானவனே! உனபாதம் காணநொன்தே - கொடியார்பொழுதும் - ஆற்றேன்” என்று அந்வயம். அயர்வறுமமரர்களதிபதியாய்வைத்து ப்ரதிபக்ஷத்தை முடிக்கும் பெரியதிருவடியை த்வஜமாகவுடையாய், தூறுமண்டி ஸாம்ஸாரிகதுரிதங்களைப் போக்கும் மருந்தாய், திருமணிலே நித்ய வாஸம்பண்ணி, உன்னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளாலே என்னை அந்நயார்ஹனுக்கி, ஸ்வருபஜ்ஞாநமுடைய நான் அந்நயப்ரயோஜனமாக அநுபவிக்கிற அம்ருதமானவனே! தேஹத்தைப் பூண்கட்டும் அம்ருதத்தில் வாசிசொல்லுகிறார்; உன்திருவடிகளைக்கிட்டுகைக்கு ஸாதநா நுஷ்டாநம்பண்ணாதே, அநுஷ்டித்து ப்பலக் தாழ்த்தாஸரப்போலே கூப்பிடாவின்றேன்.

ஈ.—ஏழாம்பாட்டு. “மெய்ந்நானெய்தி” என்கிற இந்த ஜ்ஞாநலாபம் உமக்கு உண்டாயிற்றிறே; அது ப்பலத்தோடே வ்யாப்தமாயவல்லது நில்வாதினே; ஆன்பின்ப அவ்வளவும் நீர் ஆறியிருந்தாலோ” என்ன; ‘அத்தனை க்ரமப்ராப்தி பார்த்திருக்கப்போகிற இல்லை உன் போக்யதை’ என்கிறார். உன்றனை யாறியிருக்க நான் மாட்டுகிறிலேன்.

[அடியேன்மேவியமர்கின்றவமுதே] - தேவஜாதிகளுடைய உப்புச்சாறுபோலன்று; ஒருதிரளாய் அநுபவிக்கும்தன்று; அந்நயப்ரயோஜன ரநுபவிக்கும் அம்ருதமாயிற்று! [மேவியமர் - அந்நயப்ரயோஜனமாய் அத்வித்யமாயிருக்கை. [மேவுகை - இதரத்வாகம். அமருகை - அர்ச்சாவதாரம்.] [இமையோரதிபதியே] - இது புஜிக்கைக்குக் கூட்டாவதொரு திரள் அங்கே உண்டாயிருக்கிறபடி. [கொடியாவடுபுள்ளுடையானே] - ப்ரதிபக்ஷநிரஸநத்தை ஸ்வராயமாகவுடைய பெரியதிருவடியை த்வஜமாக வுடையவனே! [கோலக்கனிவாய்ப் பெருமானே] - அழகியதாய்க் கனிந்திருந்துள்ள திருவதரத்தின் சிவப்பைக்காட்டி என்னை யடிமைகொண்டவனே! வாய்க்கரையிலே தோற்றார்காணும், ஆச்ரீதரை இவ்வழகை யநுபவிப்பிக்கைக்குக் கொடிகட்டிக்கொண்டிருக்கிறபடி. [செடியார்வினைகள் தீர்மருந்தே] - செடி - பாபம்; பாபத்தோடே பொருந்தின அஸத்கர்மங்களாலுண்டான துக்கத்தைப்

போக்குகைக்கு மருந்தானவனே! அது புஜிப்பிக்கைக்கு விரோதிகளைப் போக்கும்படி. அன்றிக்கே, தூறுமண்டின கர்மங்களைப் போக்குகைக்கு மருந்தானவனே! அவ்வம்ருந்தானே காணும் மருந்தாகிறது. “மருந்தும் பொருளு மமுதமுந்தானே”. “மருந்தே நங்கள் போக மகிழ்ச்சிக்கு” என்றும், அவன்தன்கை யொழிய வேறு மருந்துமில்லையே; மருத்துவனாய்நின்ற மாமணியன்னனிதே. [திருவேங்கடத் தெம்பெருமானே] - அவ்வம்ருதம், புஜிப்பார்க்கு மகிழ்மேல் மருந்திதே. அவ்வம்ருதம், புஜிப்பார்க்குச் சாய்கரகம்போலே உயரத்திலே யணித்தாக நிற்கிறபடி. ‘இமையோரதிபதியாய், கொடியாவடு புன்னடையானாய்-செடியார் விளைகள் தீர்மருந்தாய், திருவேங்கடத்தெம்பெருமானாய் - கோலக்கனிவாய்ப்பெருமானாய் - அடியேன்மேலி யமர்கின்றவமுதே!’ என்கிறார். பட்டர், “சித்யத்திலே, ‘அமுதுசெய்யப் பண்ணும்போது ஸ்தோத்ரத்தை விண்ணப்பஞ் செய்வது’ என்று’ என்ன ஸ்தோத்ரத்தை விண்ணப்பஞ்செய்வது?” என்ன, “‘அடியேன் மேலியமர்கின்றவமுதே, ‘பச்சைமாமலைபோல் மேனி’ என்கிறபாட்டுக்கள்போலேயிருக்குமவற்றை விண்ணப்பஞ் செய்வது” என்றருளிச் செய்தார். [நெடியார்பொழுதும்] - நெடியிறையுமளவும், [உனபாதங் காணநோலாதாற் றேனே] - உன் திருவடிகளைக் காண்கைக்கு ஒருஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணாதிருக்க, கண்ணகால மும் ஆற்றமாட்டுகிறிலேன். ஸாததத்தைக் கண்ணழிவறஅநுஷ்டித்து ப்பலந்தாழ்ப்பாரைப் போலே படாநின்றேன். அதில்லாமையிதே இவர் இங்ஙனே கிடத்துபடுகிறது. தனியே ஒருஸாதநம் அநுஷ்டிக்குமவனுக்கு, “அது தலைக்கட்டினவாறே பெறுகிறோம்” என்றதல், “அதிலே சிலவைகல்யம்பிறக்கப்பட்டிதே ப்பலந்தாழ்த்தது” என்றதல் ஆறியிருக்கலாம்; அவனே ஸாதநமான இவர்க்கு விளம்பித்தால் “அவன்கருபையும் ஏறிப்பாயாதபடியா னேனோ!” என்னும் பயமிதே யதுவர்த்திப்பது.

நோலாதாற்றேனுனபாதம் காணவென்றுநுண்ணுணர்வின்*

நீலார்கண்டத்தம்மானும் நிறைநான்முகனுமிந்திரனும்*

சேலேய்கண்ணுர்பலர்தழவிரும்பும் திருவேங்கடத்தானே*

மாலாய்மயக்கியடியேன்பால் வந்தாய்போலேவாராயே. (8)

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், நோலாதுவைத்து “ஆற்றேன்” என்ன, பெறலாமோ? சிறியுயத்தம் பண்ணவேண்டாவோவென்னில்; எத்தனையேனுமளவுடைய ப்ரஹ்மாதிகளும் ஸபரிகரமாகவந்து தங்களகிஞ்சநதவத்தை ஆவிக்கரித்தன்றோ தங்கள் அபேஷிதங்களைப்பெற்றுப்போவது? ஆனபின்பு, வந்து என்னுடைய ஆர்த்தியைத் தீர்த்தருளவேணும் என்கிறார். [நோலாதென்று தொடங்கி] - உன் னுடைய திருவடிகளைக் காண்கைக்கிடாக ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணாதேயிருந்துவைத்து ஒன்றும் தரிக்கமாட்டுகிறிலேன் என்று விலகித்தொருநளம் ஐகத்ப்ரதாநான நீலகண்டமும் அவனிலும் பூர்ண னானசதுர்முகனும் இந்தரனும். [சேலேயென்று தொடங்கி] - தயநீயமாம்படி தங்களுக்கு போக்ய பூதகளான ஸ்திரீகளை முன்னிட்டிக்கொண்டு ஸமாச்ரமிக்கலாம்படி அவர்களுக்கு ஸுலபனய்த திருமலை மிலேநின்றருளினவனே! கறுத்த நிறத்தோடே கண்டாய் பிச்சேனும்படி ஸ்ரீவஸுதேவர்திருமகளாய் வந்து பிறந்தருளினாய்போலே என்னுடைய ஆர்த்தி தீர வரவேணும்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், நோலாதுவைத்து “ஆற்றேன்” என்ன, பெறலாமோவென்ன: அளவுடைய ரான ப்ரஹ்மாதிகளும் ஆகிஞ்சநதத்தை முன்னிட்டன்றோ தந்தாம் அபேஷிதம்பெற்றது! என்கிறார். [உனபாதங்காண - நோலாதாற்றேன்] - உன் திருவடிகளைக் கிட்டுகைக்கு ஸாதநாநுஷ்டாநம்பண்ணாதே யிருந்து வைத்து, உன்தானையொழிய ஆற்றமாட்டேனென்றாயிற்று, அவர்கள் தனித்தனியே சொல்லுவது. [நுண்ணுணர்வில] - “ஸத்த்வாத் ஸஞ்ஜாயதே ஜ்ஞாநம்” என்று ஸத்த்வம்நிலையெடுத்து தத்வத்தொருநம் பிறந்த போது அவர்களும் இப்படியாயிற்றுசொல்லுவது: “சரணம் த்வாமநுப்ராப்தம் ஸமஸ்தத் தேவதா கணு:”. விஷத்தைக் கண்டத்திலேயடக்கின சக்தியையுடையனாய் அத்தாலே ஐகத்ப்ரதாநாக அபிமானித் திருக்கும் ருத்ரனும், அவனுக்கும் ஐகத்ய அவனிலும் ஜ்ஞாநசக்திகளால் பூர்ணான சதுர்முகனும்

தரலோக்ய நிர்வாணகனுள இந்தரனும், “ஸ ப்ரஹ்மா ஸ சிவஸ் ஸேந்த்ர:” என்னக்கடவதிறே. [சேலேய்கண்ணார்பலர்குழ] - “உமயா ஸார்த்தமீசாக:” என்கிறபடியே ஸ்த்ரீகன்கழுத்திலே கப்படத்தைக் கட்டி அவர்களை முன்னிட்டுக்கொண்டாயிற்று ஆச்ரயிப்பது. “ஸ்த்ரீயோ2நுகம்ப்யாஸ் ஸாதூநாம்” என்று காளியன் ஸ்த்ரீகளை முன்னிட்டு சரணம்புக்காப்போலேயும், மஹாராஜர் தாரையை முன்னிட்டாப் போலேயும், [திருவேங்கடத்தானே] - அவர்களுக்கு ஆச்ரயிக்கலாம்படி ஸுலபனாய் வர்த்திக்கிறவனே/ [மாலாய் இத்யாதி] - கலியவிறத்தோடே இடையரும் இடைச்சிகளும் பிச்சேற வந்துபிறந்தாப்போலே, என்ஆர்த்தி தீரவரவேணும். மாலாய் - மயங்கியிருக்கிற அடியேன் என்றுமாம்.

சுரு. — எட்டாம்பாட்டு. “உன்னைக் கிட்டுகைக்கு எந்தகையில் ஒருஸாதாமில்லை” என்னுளினீர்; இதொருவார்த்தையோ! ஸாதநம் அநுஷ்டித்தார்க்கன்றி ப்பலமுண்டோ? என்ன, தந்தாமுடைய அபிமதஸித்தி ஸாதநாநுஷ்டாநத்தாலே என்றிருக்கும் ப்ரஹ்மாதி களுக்கும், கிட்டினால் பாசாமிதுவன்றோ? என்கிறார். தந்தாமுடைய ஆஞ்சந்யத்தை முன்னிடுமத்தனைபோக்கி, ஒன்று அநுஷ்டித்துப் பெறலாம்படியோ டே யிருக்கிறது?

[கோலாதுஇத்யாதி] - உன்திருவடிகளைக் காண்கைக்கு ஸாதநாநுஷ்டாநம்பண்ணுதே யிருந்துவைத்து உன்னையொழிய ஆற்றமாட்டேன் என்னுயிற்று, அவர்கள் தனித்தனியே சொல்லுவது. ஒரு பாண யுத்தத்திலே தோற்றுப் போக்கடியற்றவாதே இங்ஙனே வந்து விழுவர்கள். ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் தலையெடுத்தபோது *சச்வரோ2ஹம்* என்றிருப்பார்கள்; முட்டினவாதே, *க்ருஷ்ணக்ருஷ்ண மஹாபாஹோ ஐரநேதவாம் புருஷோத்தமம்* என்று ஸ்தோத்ரம் பண்ணத் தொடங்குவார்கள்; *சரணம் த்வாமநுப்ராப்தாஸ் ஸமஸ்தா தேவதானு:*, விஷத்தைக் கண்டத்திலே தரித்த சக்தியையுடையனாய் அத்தாலே ஐகத்ப்ரதானாக அபிமாமித்திருக்கும் ருத்ரனும், அவனுக்கும் ஐகனாய் அவனிலும் ஐநாநசக்திகளால் பூர்ணான சதுர்முகனும், தரலோக்ய நிர்வாணகனுள இந்தரனும்; *ஸ ப்ரஹ்மா ஸசிவஸ் ஸேந்த்ர:*. “இங்ஙனே யிருக்கச் செய்தேயும், அஹிர்ப்புத்த்ய ஸம்ஹிதையிலே இவர்களுடைய வாக்யங்களை ப்ரமாணமாகக் கொண்டு போராளின்றோமே யென்னில்; ஸத்த்வம் தலையெடுத்தபோது சொல்லுமவை யெல்லாங் கொள்ளக்கடவோம். இவை கைக்கொண்டோமென்னு, இவர்கள் தாங்கள் உத்தேச்ய ராகார்கள்; *காக்கைவாயிலும் கட்டுரைகொள்வர்* என்றுண்டே” என்று பட்டர் அருளிக்கேய்வர். ஓராழ்வார், ‘பிதிருமனமிலேன்’ - பேதிக்கப்பட்ட நெஞ்சையுடையேனல் லேன்; ‘பிஞ்ஞகன்மன்னேடுதீர்வன்’ - ருத்ரனெனக்குஸத்ருசன்; ‘அவனெனக்கு நேரான்’ - அவனும் எனக்குஸத்ருசனல்லன், அது என்னென்னில்; ‘அதிருமித்யாதி’ - பகவத்கிஷ்யத் திலே நெஞ்சை வைத்து அநுபவிக்கையே யாத்ரையான எனக்கு அந்யபரணுவன் ஒப்பாகப் போருமோ? ‘குறைகொண்டு’ - தன்வெறுமையைக் கைதொடுமானமாகக்கொண்டு; நான்முகன் குண்டிகை நீர்பெய்து’ - நினைவறத் திருவடி சென்றுகிட்டிற்று; உபகரணம் பெற்றிலன். தர்மதேவதையானது த்ரவிபூத மாயிற்றது; அத்தைக்கொண்டு ‘மறைகொண்டமந்திரத்தால் வாழ்த்தி’ - வேதாந்தங்களில் பகவத் பரத்வ ப்ரதிபாதகமான மந்த்ரங்களைக்கொண்டு ஸ்தோத்ரம்பண்ணி; ‘கறைகொண்டகண்டத்தான் சென்னிமேலேறக்கழுவினான்’ - அவிரீ தராயத் திரியும் ப்ரஜைகள் தலையிலே பூரிபாததீர்த்தங்கொண்டு தெளிப்பாரைப்போலே. [துண்ணுணர்வில்] - ஸத்த்வம் தலையெடுத்தபோது சொல்லுவதுஇதுவே. ஸத்த்வாத் ஸஞ் ஐரயதே ஜ்ஞாநமிதே. [கீவார்கண்டத்தம்மானும்] - விஷத்தைக் கண்டத்திலே தரிக்கை யாலே சச்வராபிமாயியான ருத்ரனும். [கிறை நான்முகனும்] - அவனுக்குங்கூட ஐகனாய் ஸம்பூர்ணஜ்ஞாநனுள ப்ரஹ்மாகும். [இந்திரனும்] - இவர்களுடொக்க ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங் களில் ஓர்நவயமின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே, *ஸப்ரஹ்மா ஸசிவஸ் ஸேந்த்ர:*. என்கொண்டு ஒக்க எண்ணலாம்படியான இந்தரனும். [சேலேய் கண்ணாரித்யாதி] - தந்தாமுக்கு ஒருவர்த்தியுள்ள போது ஸ்த்ரீகன்ஸந்தியில் ஓரெளிமை தோற்றவிரார்களிறே; ஆபத்துவந்தவாதே, மனாட்டி மார்கழுக்திலும் தங்கள் கழுத்திலும் கப்படங் கட்டிக்கொண்டு வந்து வீழத் தொடங்குவார்கள். *உமயா ஸார்த்த மீசாக:*. என்றும், *பர்த்ருபிக்ஷா ப்ரதீயதாம்* என்றும், *ஸமுத்ராஸ் ஸசிதாம்பதி:*

என்றும், *சிம் கோபமூலம்* என்றுஞ் சொல்லுதிறப்படியே வந்து விழுவர்களிறே. [திருவேங்கடத் தானே] - அவர்களுக்கு ஆச்ரயிக்கலாம்படி ஸுலபனாய்வந்து நிற்கிறபடி. [மாலாய்மயக்தி] "மயங்கல் கூடலும் கலவியும்;" "மாலாய், நான் மயங்கும்படிக்கீடாக வரவேணுமென்கிற ரென்னுதல்; அன்றிக்கே, மாலாய்மய மயக்திக்கொண்டு வரவேணுமென்கிறார்" என்றுஞ் சொல்லுவர்கள்; அவையன்று பொருள். மாலென்று - கறுப்பாய், அத்தால் நீனைக்கிறது - க்ருஷ்ணனென்னையாய் க்ருஷ்ணனாய்க்கொண்டு உன்குணசேஷிதங்களுலே அவ்வதாரத்தில் உள்ளாரைப் பிச்சேற்றிக்கொண்டு வந்தாப்போலே எனக்காகவும் ஒருவரத்து வரவேணும்; "மாலாய்ப் பிறந்த கம்பியை மாலே செய்யும் மணுளை" என்றுஞ் சொல்லுதிறப்படியே.

வந்தாய்போலேவாராதாய் வாராதாய்போல்வருவானே*

செந்தாமரைக்கட்செங்கனிவாய் நால்தோளமுதேயெனதுயிரே*

சிந்தாமணிகன்பகரலலைப்பகல்செய் திருவேங்கடத்தானே*

அந்தோவடியேனுனபாதம் அகலகிலிலேனிறையுமே. (9)

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், தாம்அபேஷித்தபோதே காணப்பெருமையாலே, இப்போதே புண்ணக் காணாவிடில் ஒருஷணமும் தரிக்கமாட்டேன் என்கிறார். [வந்தாயென்றுதொடங்கி] - அநாச்சரிதர்க்கு எளியாரைப்போலேயிருந்தே அறவியையாய் ஆச்சரிதர்க்கு அரிபாரைப்போலேயிருந்தே அறவெளியை யுமாய் செந்தாமரைப்பூப்போலேயிருக்கிற அழியேதிருக்கண்களையும் சிவந்தகனிபோலேயிருக்கிற திருப் பவளத்தையும் நாலுதிருத்தோள்களையும் உடையையாய்க்கொண்டு எனக்கு நிரதிசயபோக்யனாய் எனக்கு தாரகனானவனே! [சிந்தாமணிகளென்று தொடங்கி] - பெருநிலையான மானிக்கக்களினுடைய ஒளி ராத்ரியைப் பகலாக்காதின்றுள்ள திருமலையிலேநின்றருளினவனே! அத்யந்த தவநியதசாபந் தராய், நோவாலே அந்தோ! வென்கிறார்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், தாம்அபேஷித்தபோதே காணப்பெருமையாலே, இப்போதே உன்னைக் காணாவிடில், தரிக்கமாட்டேனென்கிறார். [வந்தாய் இத்யாதி] - அநாச்சரிதர்க்குக் கைப்புருந்தாப்போலே யிருந்தே அற அரியையாமவனே! ஆச்சரிதர்க்கு அரியையோலேயிருந்தே கையாளாயிருக்குமவனே! அங்ங னன்றியே, மநஸ்ஸிலே ஸந்நிவிதனாய் பாஹ்யஸம்ச்சலேஷத்துக்கு எட்டாதவனே! "பாஹ்யஸம்ச்சலேஷத் துக்கு எட்டாதவன்" என்று நிராசனாயிருந்தால் மறக்கவொண்ணாதபடி மநஸ்ஸைவிடாதவனே! [செந்தாமரையித்யாதி] - சிவந்த தாமரைப்பூப் போலேயிருக்கிற திருக்கண்களையும்; சிவந்து கனிந்த திருவநாதத்தையும், கல்பகதரு பனைத்தாப்போலே நாலுதோளையுமுடைய நிரதிசயபோக்யனே! வாத்ஸல்ய பிகநமான கண்ணும் முறுவலும், அனைக்கைக்கு நாலுதோள்களுமாயாயிற்று இவ்வம்ருதமிருப்பது. [எனதுயிரே] - புண்டரீகாக்ஷமாய் சதுர்ப்புஜமாயாயிற்று இவர்ப்பாணனிருப்பது. [சிந்தாமணியித்யாதி]- பெருநிலையான மணிகளுடையவொளி ராத்ரியைப் பகலாக்காதின்றுள்ள திருமலை. ஸக்ருத்திவாவான தேசம். [அந்தோ] - ஆற்றாமையும் அபேஷையும் எனக்கே பரமாவதே. [அடியேன்] - ஸ்வரக்ஷணத்தில் ப்ராப்தியில்லாத பாரதந்தர்யத்தையுடைய நான். [உனபாதமகலகிலிலேன் இறையுமே] - நிரதிசயபோக்ய மான உன்திருவடிகளை ஷண்காலமும் அகல ஷதமனாகிறிலேன்.

ஈ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. தாம் அபேஷித்தபோதே காணப்பெருமையாலே இப்போதே புண்ணக் காணாவிடில் தரிக்கமாட்டேனென்கிறார்.

[வந்தாய்போலேவாராதாய்] - மாநஸாநுபவத்திலுண்டான கரைபுரட்சி உன் "பாஹ்ய ஸம்ச்சலேஷமும் பெற்றோம்" என்கொண்டு த்ருப்திபிறக்கும்படியாய், அதனை "மெய்" என்று அனைக்கக் கணிசித்தால் கைக்கெட்டாதபடியாயிருக்கை. [வாராதாய்போல் வருவானே] - "ஒருநாளும் இட்டமாட்டோம்" என்றிருக்கச் செய்தே கடுகக் கைப்புருந்து கொடுக்கிறுமென்கை; (அதாவது - "பாஹ்யஸம்ச்சலேஷத்துக் கெட்டாதவன்" என்று நிரா

சனாயிருந்தால் மறக்கவோ) அன்றிக்கே, அநாச்சரிதவிஷயத்தில் "சைப்புகுந்தான்" என்று தோற்றியிருக்கச் செய்தே புறம்பாய், ஆச்சரிதர்க்கு 'இவன் கிட்டவரியன்' என்றிருக்கச்செய்தே உட்புகுந்திருக்கும்படியைச் சொல்லிற்றுமாயும். [செந்தாமரை யித்யாதி] - ஸகலதாபங்களும் ஆறும்படி குளிர்ந்த திருக்கண்களையுடையவனுமாய், சிவந்து கனிந்திருந்துள்ள திருவதரத்தை யுடையனுமாய், கல்பகதரு பணைத்தாப்போலேயிருக்கிற நாலுதிருத்தோள்களையுடையனுமாய் போக்யனுமானவனே! [என துயிரே] - இவ்வடிவழகை என்னையநுபவிப்பித்து, வ்யதிரேகத்தில் நானுனாகாதபடி பண்ணினவனே! [சிந்தாமணிஇத்யாதி] - விலக்ஷணமான ரத்னங்களி னுடைய, பகருண்டு - ப்ரபை, அது அல்கீப் பகல்செய்யாநின்றதாயிற்று; திவாராத்ரவிபாகம் அறுத்துக்கொண்டிருக்கை. "மணிகளினொளியால் விடிபகலிரவென்றறிவரிதாய்" என்னக் கடவதிறே. இத்தால் நினைக்கிறது, *நகாலஸ் தந்ர வை ப்ரபு:* என்கிற தேசத்தேபோய் அது பவிக்கும் அநுபவத்தை இங்கேயநுபவிக்கக்காணும் நினைவு. [அந்தோ]-போக்யமும் குறைவற்ற அவன்தானும் ஸர்வீஹிதனும், எனக்காசையும் மிகுத்திருக்க, கிட்டியநுபவிக்கப்பெறுதொழி வதே! என்கிறார். [அடியேனுனபாதம் அகலதில்லேனிறையுமே] - என் ஸ்வரூபத்தைப்பார்த்து எந்தசையை புத்திபண்ணும்; தர்சியா நிற்கச்செய்தே, அதுக்கு வர்த்தகமாகக் கண்ணைமாற வைக்கிலும் பொறுக்கமாட்டேன்.

அகலதில்லேனிறையுமேன்று அலர்மேல்மங்கையுறைமார்பா*

நிகரில்புகழாயுலகம்மூன்றுடையாய் என்னையாள்வானே*

நிகரிலமரர்முலிக்கணங்கள்விரும்பும் திருவேங்கடத்தானே*

புகலென்றில்லாவடியேன் உன்னடிக்கீழமர்ந்துபுகுந்தேனே. (10)

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், தம்முடைய அநேகசிதம் ஈண்டெனப் பெறுகைக்காக, பெரிய பிராட்டி பாசைப் புருஷகாரமாகக்கொண்டு திருவேங்கடமுடையானைச் சரணம் புகுகிறார். [அகலதில்லேன் என்று தொடங்கி] - வெய்விலேநின்று நிழலிலேயொதுங்கினார் சொல்லுமாயோலே கடிணமாத்தரமும் விசிலே ஷிக்க கடிமையல்லேன் என்று நிரதிசயபோக்யையான பெரிய பிராட்டியார் நீரந்தரவாஸம் பண்ணுகிற திருமார்வையுடையவாய், பிராட்டியோட்டைப் பழக்கத்தாலே ஆச்சரிதரைக்கைவிடாத ஒப்பில்லாத குண ப்ரபையையுடையவாய், எல்லாரோடும் அவர்கூறுநியமான ஸம்பந்தத்தையும் உடையவாய், உன்னை யறியாதேயிருக்கிறஎனக்கு குணங்களை யறிவித்து அததாலே என்னை நடத்துவதுஞ்செய்து திருநாட்டி லுள்ளாரும் விரும்பும் திருமலையிலே எனக்கு ஆச்சரிக்கைக்கு எளிதாம்படியவந்து நின்றருளினவனே! [புகலென்று தொடங்கி] - சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லுகிறஉபாயம் ஒன்றுமில்லாத நான் அநத்யய்ரபோஜ நனாய்க்கொண்டு உன்திருவடிகளை உபாயமாகப்பற்றினேன். புருஷார்த்தஸாதநமாக என் தலையிலுள்ள வற்றையெல்லாம் தனிர்ந்து என்தலேக்கும் திருவடிகளுக்கும் நடுவு விளக்கு வாய் தெரியாதபடி செறிந்துபுகுந்தேன் என்றுமாம்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், தம்அபேக்ஷிதம் கடக்கெனத் தலைக்கட்டுகைக்கு, பிராட்டி புருஷகாரமாகத் திருவேங்கடமுடையான்திருவடிகளிலே சரணம் புகுகிறார். [அகலதில்லேன் இத்யாதி] - பகவத்விசிலேஷ ஹேது கர்மமளவிருக்க, தத்ஸம்ஸமுயின்றுக்கே நித்யாநபாபிரியான இவன், "இறைபுகலக்ஷமை யல்லேன்" என்பானென்? என்னில்; கர்மத்துக்கு அஞ்சிறார் வார்த்தையேயாயிற்று, விஷய வைலக்ஷணயத் திலே அவகாஹித்தார்வார்த்தையும்; ஹேதுபேதமேயுள்ளது. அவன்விஷயத்தில் போக்யதாதிசயத் தாலே விசிலேஷத்தை அதிசங்கித்துச் சொல்லுகிறான். எதிர்த்தலை இவ்வார்த்தை சொல்லும்படியான ஸௌகுமார்யத்தையும் பருவத்தையுமுடையவன், அவ்வலரைமறந்து நித்யவாஸம் பண்ணும்படியான மார்வு படைத்தவனே! ஒப்பில்லாத வாத்தலையத்தையுடையனும் த்ரிஸிதாந்மவர்க்கத்துக்கும் ஸ்வாமியாய், விழுகளுளவென்னை இவ்வளவுபுகூர விறுத்தின சீலகுணத்தையுடையனும், ஒப்பின்றிக்கே இருக்கிற கைங்கர்யநிட்டரும் மநநசீலருமான நித்யஸூரிகள் ஆதரித்து வர்த்திக்கும் திருமலையிலே வர்த்திக்கிற

ஸௌலப்யத்தைபுடையவனே! சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லுகிற உபாயந்தரங்களில் அந்வயமின்றிக்கே அந்யாஹுசேஷபூதனான நான்; இத்தால் - அந்யகதிதவமும் ஸ்வரூபஜ்ஞானமும் ப்ரபத்திக்குப் பரிகர மென்கிறது. [உள்ளடக்கிழ்] - விக்ரஹயோகஞ்சொல்லுகிறது. [அமர்ந்து] - செறித்து, ஸஹகாரி வ்யவதானமின்றிக்கேயொழிகை. [புகுந்தேனே] - போக்குவரவுண்டாய்அன்று. புத்திகதியாய் - அந்ய வஸாயத்தைச் சொல்லுகிறது.

௪௫.—பத்தாம்பாட்டு. தம்முடைய அபேகாதிதம் சடக்கென ஸித்திக்கைக்காகப் பெரிய பிராட்டியாரைப் புருஷகாரமாகக்கொண்டு திருவேங்கடமுடையான்திருவடிகளிலே சரணம் புகுகிறார். ஆக, ஒன்பதுபாட்டாலும் - சரணயன்ஸ்வரூபத்தைச் சொன்னார். இதில் தம் முடைய ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லிச் சரணம்புகுகிறார். கீழே, 'அடியேன்' என்றும், 'அரு வினையேன்' என்றும் தம்முடைய ஆதிஞ்சக்யத்தையும், சேஷத்வத்தையும், அவனுடைய சரணயதைக்கு உறுப்பாகச் சொல்லிக்கொடுப்போந்தார்; இங்கு, அதுதன்னையே பேற்றுக்கு உடலாகச் சொல்லிச் சரணம்புகுகிறார். இப்பாட்டுத்தன்னை - த்வயத்திற்பதங்களோடொக்க ரோஜித்தத் தலைக்கட்டக்கடவது. அதில் அர்த்தப்ராப்தமான அஹமர்த்தத்தை - இங்கு, அடியேனென்றது.

[அகலகில்லேனிறையுமென்று] - இது, அகன்றிருந்து சொல்லுகிற பாகரமுடன்று; நித்யஸம்ச்சலேஷம் பண்ணுதற்கச்செய்தேயாயிற்று "இறையுமகலகில்லேன், இறையுமகல கில்லேன்" என்று உரைப்பது. நித்யாநுபவம் பண்ணுவார்க்கெல்லாம் பாகரம் இதுவே. நாட்டாநுடைய அகலகில்லேன்போலன்று, இவனுடைய அகலகில்லேன்: அது கர்மாதிநமாக வருவது; இது விஷயாதிநமாக விளையும்து. [அவன்மேல்மங்கை] - அவன்தன்னை "நஜீவேயம் வுணமயி" என்னப் பண்ணவல்ல போக்யதையையும் பருவத்தையமுடையவன். பரிமளந் தான் ஒரு வடிவுகொண்டாற்போலையிருக்கை. [உரைமார்பா] - இத்தால் - நித்யயோகஞ் சொல்லுகிறது. எனக்கு ஒரு காலம்பார்த்துச் சரணம் புகுகொண்டும்படியாயோவிருக்கிறது? இத் தலையில் அபராதத்தையும் ஈச்வரஸ்வாதந்தர்யத்தையும் அநுஸந்தித்துப் பிற்காலிக்கவேண் டாதபடியாயிருக்கை. "ஒருநாள் பட்டர், பின்னைபழையமணவானவரையர்க்கு த்வயமருளிச் செய்கைக்காக 'எல்லாரும்போங்கோன்' என்ன, நஞ்சீயனும் எழுந்திருந்துபோய், நம்மை இராய் என்றருளிச்செய்திலர் என்று வெறுத்திருக்க, அப்போதே 'சீயர் எங்குந்ருர்?' என்று கேட்டருளித் தேடியபழைத்துக் கூடவைத்துக்கொண்டிருந்துத்வயத்தைஅருளிச்செய்யாநிற்கச் செய்தே, அப்போது அருளிச்செய்தவார்த்தை" என்றுசீயர் அருளிச்செய்வார் "இவ்வாத்தமவஸ்து என்று சேஷமகில் அவன்சோஷியாகில் இங்குப் பிராட்டிஸம்பந்தத்தால் செய்கிறதென்?" கேட்க, "அது இருக்கிறபடி கேளிர்! ராவணனுக்கும் காகத்துக்கும் ஸம்பந்தமும் அநுஷ்டா நமுமொத்திருக்க, இனி ராவணன் சாபத்தாலே கிட்டமாட்டாதே யிருப்பதொன்றுண்டிறே; அங்ஙனன்றிக்கே, ஜநகபக்கல் அபராதத்தில் கைதொடனாயிருக்கத் தலைகொண்டு தப்பினா னிறே, அவன் ஸங்கீதி யுண்டாகையாலே, அவன் கடக்கவிருக்கையாலே ராவணன் தலையறுப் புண்டான்." போக்கற்றுச் செயல்மாண்டு நின்றகிலை யவனுக்கும் ஒக்குமிதே; இங்ஙனே யிருக்கச்செய்தேயும் கார்யமாயிற்றதில்லைமிறே, அவனுக்குப் பிராட்டிஸங்கீதே யில்லாமையாலே. இனித்தான், மாதாவும் பிதாவானால் பிதாவைப்போலன்றிறே, ப்ரஜைகள் விஷயத்தில் மாதாஇருக்கும்படி; இவன்செய்தகுறை தான் காணுக்கண்ணிட்டிருக்கை யன்றிக்கே, பிதாவின்பக்கலிலும் மறைத்துக்காட்டுவா னொருத்தியிறே, ஆகையிறே உத்தரார்த்தத்தில் - அவனோடொப்புச்சொல்லி, பூர்வார்த்தத்தில் - புருஷகாரமாகையாகிற கீர்மையில் ஏற்றஞ் சொல்லுகிறது. தொட்டாரைத்தொட்டு "நகச்சிந்நாபராத்யதி" என்னக் கடவ இவன், "நம்மையொருகார்யத்திலே ஏவுவதுகாண்" என்று அவஸரப்ரதிக்ஷனுயிருக்கு மவனைப் பெற்றால் விடாளிறே. தன்வார்த்தை கேளாதார்க்குங்கூட "மித்ரமௌயமிகம் கர்த்தம்" என்னக்கடவ இவன் தன்முகம்பார்த்து வார்த்தைகேட்குமவனைப் பெற்றால் விடாளிறே. *நாஸீநாம் ராவணஸ்யாஹம் மர்ஷயாமீஹ துர்ப்பலா* என்னுளிறே. திருவடி, "ராக்ஷஸிகளை என்

கையிலேகாட்டித்தரவேணும்" என்ன, "பிறர்களுக்குழிகு காணமாட்டாத தூர்ப்பலகாண்" என்றானிறே. ராவணன் பட்டானாகில், பெருமாள் விஜயத்தோடே வின்றாராகில், திருவடி வந்து முன்னேவின்றானாகில், வேறொரு தெளர்ப்பல்யயில்லையிறே; இனி தெளர்ப்பல்யமாவது பிறர்கோவு காணமாட்டாமையிறே. [நிகரில்இத்யாதி] - அதுக்கு அநந்தரபதத்தில் அர்த்தஞ் சொல்லுகிறது. "தாமரையாளாகிலும் சிதகுரைக்கிமேல் என்னடியாரதுசெய்யார்" என்னும் குணதிக்யஞ்சொல்லுகிறது. [உலகமுன்றுடையாய்] - தான் நிற்குணனென்னிலும் விட குணதிக்யஞ்சொல்லுகிறது. [என்னையாள்வானே] - ப்ராப்தியை க்ரயஞ்செலுத் திக்கொடுக்கும்படி. மோகத்தனவும் செல்ல நடத்திக்கொடுப்போந்து நடுவுள்ள அபேகித ப்ரதனாகையிறே ஆளுகையாவது. [நிகரிலித்யாதி] - அப்பதத்தில் முடிசிற ஸௌலப்யஞ் சொல்லுகிறது. [புகலொன்றில்லாஅடியேன்] - ஆகியஞ்சக்யமும் ஸ்வரூபமும் ப்ரபத்திக்குப் பரிகரமிறே. [உன்னடிக்கீழ்] - *சரணென* [அமர்ந்து] - நடுவோர் இடையிடுஇன்றிக்கே யிருக்கை. [புகுந்தேனே] - இவ்வத்யவஸாயம் உபாயபாவத்தில் அந்வயியாமையாலும், உபகாரஸம்ருதிஸ்வரூப மாகையாலும், ஸ்விகாரமும் சைதந்யப்ரயுக்தமாகையாலும் (இவை யெல்லாம்) அதிகாரிவிசேஷணமாக்கிறிறே. (தவயார்த்தவிவரணப்ரதேசங்களிலே) இவை யெல்லாம் பூர்வார்த்தத்தில் முடிசிற பதத்தோடே சேரக்கடவாதிறே. [அகலகில்லேனித்யாதி] - இதில், உபாயபாவஞ் சொல்லச்செய்தே, உபேயவிஷயஸூக்யமாயிருக்கிறது. அதாவது, இவன் யெவனே? என்னில்; இருவருமான சேர்த்தியிலேயிறே இவன் அடிமைசெய்வது; அச்சேர்த்திதன்ணையேயிறே இவன் உபாயமாகப் பற்றுசிறதும். இத்தால் சொல்லிற்றுகிறது, நித்யப்ராப்யதவமிறே. நித்யபூர்வவிஷயமிறே நித்யப்ராப்யமாகவல்லது. (பிராட்டி நித்ய ஸம்ச்சிஷ்டையாயிருக்கச் செய்தேயும் "பிரியஷுணமயல்லேன்" என்னும்போது - அவ்விஷயம் நித்யப்ராப்யமாகவேணுமிறே; இனி, இருவருமான சேர்த்தி நித்யப்ராப்யமென்னுமிடஞ் சொல்லவேண்டாவிறே.) [அகலகில்லேனிதையுமென்று] - இது அகன்றிருந்துசொல்லுகிற வார்த்தையன்று. தனக்கு அகலுகைக்கு ஸம்பாவநையின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தேயும், அங் குத்தை போக்யதையை அநுஸந்தித்து, அணகாலமும் நான் அகலுகைக்கு சக்தையா கிறிலேனென்னும். *அந்யா* என்றும், *அநபாயிநீ* என்றுஞ் சொல்லாநிற்கச் செய்தே சொல்லுகிறவார்த்தையிறே இது! அணகாலமும் பிரிய ஷுணமயல்லேனென்று. [அலர்மேல் மங்கை] - இவ்வன் சொல்லுகிறவன் ஆரென்னில்—தன்வடிவமாகிலும் பருவத்தாலும் அவன் தனக்குங்கூட உத்தேச்யமா யிருக்கிறவன்; அவனை, *நஜீவேயம் ஷுணமயி* என்னப்பண்ணுமவன். நாட்டாரகலகில்லேன்போலன்றிறே இவனுடைய அகலகில்லேன்; அது கர்மவிபத்தமாக வரும் அகலுகையிறே; இவனுக்கு அது இல்லாமையாலும் அவன் தான் மேல்வீழும் ஸ்வபாவனாகையாலும், அவனுல் வரும் பிரிவுமில்லை, தன்னுல்வரும் பிரிவு குடைய ப்ரார்த்தனை கர்மமடியாகவருமது; இவனுடைய ப்ரார்த்தனை விஷயநீரமாக விளையு மது. [உறைமார்பா] - ப்ரதமபதத்தில் மதுப்பால் சொல்லுகிற நித்யபோகத்தைச்சொல்லு கிறது; இதுவும் இவ்வனே பரிக்கக்கண்டோமித்தனை. இச்சேர்த்திக்கு ப்ரயோஜனம் - அவ னுடைய ஸ்வாதந்த்ரவத்தையாதல், தன்னுடைய ஸம்ஸாரித்வத்தையாதல் அநுஸந்தித்துக் கையாங்கவேண்டாதபடியிருக்கை. அவன் ஸர்வஜ்ஞுவத்தையும் தன்னுடைய ஸாரபரா தத்வத்தையும் அநுஸந்தித்து அஞ்சவேண்டாதபடியாயிருக்கை. அதாவது - இவனுடைய அபராதகாலம் பார்த்திருந்து ப்ரதிபத்திபண்ணுகைக்கு அவனுக்கு அவஸரமில்லை; அவன் கூட இருக்கையாலே. பிராட்டிபக்கல் அபராதம் காகத்துக்கும் ராவணனுக்கும் ஒத்திருக்கச் செய்தேயும், இவன்ஸந்தியாலே தலைபெற்றது காகம்; அத்தனை அபராதமின்றியிலே யிருக்க, ராவணன் தலையறுப்புண்டானிறே, இவன்ஸந்தி யில்லாமையாலே. இத்தனை யுண்டிறே இவன்ஸந்திக்கும் அஸந்திக்கும் வாசி. தமப்பன் பகையாக, மாத்தருஸந்தி யிலே ப்ரதனையை வழியச்செய்யமாட்டாமையும் ஒன்றுண்டே. அவன் பண்ணின அபரா தத்துக்கு ப்ரஹ்மாஸ்தர்த்தையிட்டு, அது தொடர்ந்துகொண்டு திரிந்தவாறே புகலற்று விழ இவனேனோக்கி, ப்ரஹ்மாஸ்தர்த்துக்கு ஒரு கண்ணழிவு சொல்லிவிட்டான் இத்தனை

யிறே. *தமேவ சரணம்கத:* என்றதுவும் *நமமேயம்* என்றதுவும், இரண்டும் அப்ரயோஜகம். அதென்? என்னில், காகத்துக்கும் போலிறபோது அகவாயில் கிளைவு அதுவேயிறே. அங்ஙனன்னுறில் *ஸ்வகமாலயம் ஜகாம்* என்று போகப்பாரானே; செயல்மாட்சியாலே விழுந்த இத்தனையிறே. இது ராவணனுக்கு முண்டாயிருக்கச்செய்தே கார்பமாயிற்றதில்லையிறே, இவன் அஸந்திதியாலே, கிழ்ச்சொன்ன அர்த்தம் இத்தனையும் - த்வயத்தில் ஸுதற்பதத்தோடேயற்றது. மேல் 'சிகரில்' என்று தொடங்கி, 'திருவேங்கடத்தானே' என்னுமளவும்வர, அந்தரபதத்தில் அர்த்தஞ்சொல்லுகிறது; [சிகரில்புகழாய்] : இப்படி இருக்கிறவள்தானே சிதகுரைக்குமன்றும் அவனுடனே மன்றும் குணதிக்ஷயிசேஷஞ் சொல்லுகிறது. அதாகிறது "என்னடியார் அதுசெய்யார்" என்று என்னைப்பற்றினார்க்கு அதில்லைகான் என்கை, 'இல்லை நான் இப்போது இன்னகுற்றஞ் செய்யக்கண்டேன்' என்று காட்டிக் கொடுத்தாலும், 'ஆனுவென்' தர்மாதர்மங்களும் பரலோகமுயில்லையென்று செய்திருக்கனோ? ப்ராமாதிகத்துக்கு நாமுளோம் என்றன்றோ செய்கிறது' என்கை. இவனுடைய உத்கர்ஷத்துக்கு அடிசொல்லும் போது அவனைப்பற்றிச்சொல்லலாம்; அவனுடைய உத்கர்ஷத்துக்கு ஒன்றுதேடிச்சொல்லலாவதில்லை. இதுவேதான் அர்த்தஸ்வரூபமிருக்கும்படி! இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று. இவன் அவனுடைய ஸ்வாதந்தர்யத்தையநுஸந்தித்து "இவற்றின்பக்கல் என்னாய் விளைகிறதோ?" என்றிருக்கையும், அவன் இவனுடைய மார்த்தவத்தையும் மௌக்த்யத்தையும் அநுஸந்தித்து "இவற்றின்பக்கல் எவ்வளவாயிருக்கிறானோ?" என்றிருக்கையும். ஆக ஒருவரைப்போருவர் அதிசங்கபண்ணி நோக்கும் இருவரிழலையும் பற்றியிறே உபயவிபூதியுங் கிடக்கிறது. [உலக மூன்றுடையாய்] - தான் லிர்க்குணனென்றாலும் விடவொண்ணாத ப்ராப்தியைச் சொல்லுகிறது. "சிதகுரைக்குமேல்" என்றவிடத்தில், அவனுக்கு ஸ்வரூபாநுரூபமான குணங்கள் கூடாதவாய் நிறே அவன் அதுசொல்லுவது; அப்படியே இவனுக்கும் இக்குணங்களின்றிக்கே யிருந்தாலும் விடவொண்ணாத குடற்றொடக்கைச் சொல்லுகிறது. அவன் "அல்வேன்" என்று கைவிடு மன்றும் செங்கற்சிறை கட்டி வளைக்கலாம்படியிறே இஸ்ஸம்பந்தமிருப்பது; இலரி இவள்தான் காதாசித்தமாக ப்ரணாமப்பண்ணிப் பின்பு கைகழியப்போகப்பார்க்கிலும், காலிலே விலங்கைத் தைத்துக் காரியங்கொள்ளலாம்படியான உரிமை சொல்லுகிறது. [என்னையான்வானே] - அடிமைதன்னை க்ரயஞ்செலுத்திக்கொடுக்கும்படி. "சேஷத்வஸாமாய்த்தைப்பற்றிச் சொல்லுகிறீராகில் அவ்வளவிறே யுமக்கும்" என்னவொண்ணாதபடி, என்னை மயர்வறமதிரலாமருளி இவ்வளவுமவரகிறுத்திப் போகடப்போமோ? [சிகரிலமார்தியாதி] - அங்குள்ளாரும் விரும்பியவந்து அடிமைசெய்கிறது இங்கேயிறே. "வைகுந்தத்தமரரும் முனிவரும்" என்று இரண்டு கோடியாயிறேயிருப்பது, குணவிஷ்ட்டரும் கைங்கர்யவிஷ்ட்ட்டரும். [திருவேங்கடத்தானே] - அதுக்கு முடிந்தபொருள் ஸௌலப்யமென்னக்கடவதிறே; குணயோகமும், சேஷித்வமும், விசேஷகடாக்ஷமும், ஸௌலப்யமும், இவையித்தனையும் உண்டிறே இப்பதத்துக்கு. இவனுக்கு ஸகலாபேகிதபலப்ரதனுக்கக்காக, அந்தராத்மதயா ஸ்த்திதிபண்ணுமென்றிறே நாராயண சப்தத்திற் சொல்லுகிறது; அந்த ஸௌலப்யம், இங்கு ஸதாஸந்திதிபண்ணுகையாலே திருவேங்கடமுடையானபக்கலிலே கிடக்குமிறே. இந்த ஸௌலப்யம் உபாயமாகிறபடி எங்ஙனே பென்னில்; *மாமேகம்* என்றிறவிடத்தில் - ஸாத்யவேஷத்தையிறே காட்டுகிறது. இன்னமும் அவ்வளவன்றிறேயிங்கு: அதுக்கு முன்புமில்லை பின்புமில்லையிறே அந்த ஸௌலப்யந்தான்; லித்யஸந்திதிபண்ணுகிறவிடமிறே இங்ஙிடம். அங்குத்தானும் *மய்யாஸக்தமநா:பார்த்த* என்று ஒருதேவையிட்டிறே சொல்லிற்று; அதுவும் இல்லையிறே இங்கு. இலரித் தம்படி சொல்லுகிறார். [புகலொன்றில்லாவடியென்] - கிறே "அடியென்" என்றும், "அருவினையென்" என்றும் தம்முடைய சேஷத்வத்தையும், ஆகிஞ்சந்யத்தையும் உருவச் சொல்லிக்கொடுபோந்தார்; இனித்தான் வெறுமையும் ஸ்வரூபமும், இரண்டும் ப்ரபத்திக்குப் பரிகரமிறே; அத்தை இங்கேயும் ப்ரயோகிக்கிறார்; அதுதன்னைச் சொல்லவேணுமிறே. இங்குச்சொல்லவேண்டுகிறதென்? என்னில்; அவனுக்கு உபாயபாவம் ஸ்வரூபமானவோபாதி இவனுக்கும் இப்ப்ரபத்தி ஸ்வரூபமாகையாலே. இவனுக்கு இதில்வாதவன்று ஸர்வமுத்திப்ரஸங்கமுமாமே. [அடியென்] அதில் அர்த்தத்ப்ராப்தமான அஹம்சப்தத்தை இங்கு வாசகசப்தத்தாலே சொன்ன

துவே வாசி. [உன்னடிக்கீழ்] *சரணெள* என்றதுதன்னையே சொல்லுகிறது. *ஸப்ராதூச் சரணெள* என்றாப்போலே சொல்லக்கடவதிறே; [அமர்ந்து புருந்தேனே] *முழுசு*—*ரவை சரணமஹம் ப்ரபத்யே* என்னுமாபோலே. [அமர்ந்து] - அவனுக்கு ஒரு ஸஹகாரிவேண்டுதல் தன் தலையிலே யுபாயபாவங்கிடத்தல் செய்யிலிறே நடுவொரு வ்யவதாந விளம்பங்களுக்கு ஹேதுவுள்ளது. [புருந்தேனே] - போனஎல்லையளவுமிறே புருருவதும்; மூன்பும் அர்த்தத்தி லீழவிலையிறே. இவனுடைய விப்ரதிபத்தியேயிறே யுள்ளது; அதுபோமித்தனையிறே வேண்டுவது. அத்யவஸித்தேனென்கிறார்; இங்குத்தை வர்த்தமாநம் - ஸ்ம்ருகிஸத்தி போலன்றிறே; ருசிகார்யமாய் வருகையாலே ப்ராப்யத்தினுடைய ப்ராப்தியளவும் நிற்குமிறே.

ஸகலசாஸ்த்ரங்களிலும் வ்யாபரிப்பதொன்றாய், இச்சாஸ்த்ரங்களுக்கெல்லாம் அடியான வேதாந்தங்களுக்குக் கிழங்காய், நம் ஆசார்யர்களுெல்லாரும் ஒக்க ஆதரித்துப்போருவ தோர் அர்த்தவிசேஷத்தை, இப்பாட்டாலே அருளிச்செய்கிறார். ப்ரதமாசார்யருமாய், “மயர் வறமதிநலமருளினன்” என்கிறபடியே பகவத்ப்ரஸாதலப்தஜ்ஞானவைபவருமான இவர் பரிக்ரஹிக்கையாலே வந்த ஏற்றமுமுண்டு. இவ்வபாயந்தன்னைப் பரிக்ரஹித்து ப்ரயோஜனநாந் தரத்தைக் கொள்வாரும், ஸாதநாந்தரத்தைப் பரிக்ரஹித்து இவனையே ப்ரயோஜனமாகப் பற்றுவாருமாயிருப்பார்கள் புறம்புன்னார்; அங்ஙனன்றிக்கே இவனையே ப்ராப்யமும் ப்ராபக முமாக அத்யவஸித்திருக்கிற ஏற்றமுண்டு இவர்க்கு. ப்ராப்யம் இவனையாகில் ப்ராபகாந்தரங் களைப் பரிக்ரஹித்தால் வரும் குற்றமென்? என்னில், அவை ஸாத்யமுமாய்ப் பலவுமாய் துச்ச கமுமாய் ஸ்வரூபத்துக்கு அநுரூபமுமாயிருக்கும். இப்படியிருக்கும் ஸாதநாந்கரங்கள் பல. அவையெவை? என்னில், கர்மயோக ஜ்ஞானயோக பக்தியோகங்கள். கர்மயோகமாவது-ஆத்ம யாதாதம்யஜ்ஞாநபூர்வகமாக ஸ்வவர்ணஸ்வாச்ச்ரமோசிதமாய் விஷந்தமானகர்மத்தைப் பலா பிஸந்திரஹிதமாகவும் கர்த்தருத்வத்யாகத்தையும் ஸங்கத்யாகத்தையும் பண்ணி பகவதஸமா சாதந புத்த்யா பண்ணவே, விரோதியான பாபம் கூழித்து மஹஸ்ஸு - நிர்மலமாய் ஸ்வரூபப்ர காசமுமுண்டாய் பகவதஜ்ஞாந ப்ரேமங்கள் பிறந்து, அது பரபக்தி பரஜ்ஞாநபரமபக்தி யாய்ப் பேற்றோடே ஸந்திப்பிக்கும். ஜ்ஞாநகோகமாவது - இந்த்ரியங்களை நியமித்துக்கொண்டு ஸ்வரூபத்தை விஷயமாக்கி பகவதஜ்ஞாநம் பிறந்து தத்விஷயப்ரேமமும் பிறந்து, மேல் பர பக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திகளும் பிறந்து பேற்றோடே ஸந்திப்பிக்கும். அங்ஙனன்றிக்கே, இக்கர்மஜ்ஞாநங்களிரண்டையும் பகவத்விஷயத்திலேயாக்கி, *மம்நாபவ மத்பக்தோ மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு* என்கிறபடியே, பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திகளாய்ப் பேற்றோடே தலைக் கட்டுமது- பக்தியோகமாவது. இவையேபால் துச்சகமன்றியிலே, திருநாமத்தை ஸுசகோபாய மாக விதித்தது, எங்கே? என்னில், தர்மபுத்ர னுக்கு அநேக தர்மங்களையுஞ் சொல்ல, *கோ தர் மஸ் ஸ்வதர்மானஹம் பவத: பரமோமத:*, என்கிறபடியே, உன்னெஞ்சால் அறுதியிட் டிருக்கும் பரமதர்மத்தைச் சொல்ல வேணுமென்ன: *ஏஷ மே ஸ்வதர்மானஹம்* இத்த்யாதிப் படியே அதிகதமமான தர்மம் திருநாமமென்று சொன்னாரிறே. திருநாமம் ஸாதநாங்க மன்றோ? ஸ்வயம் ஸாதநமோ? என்னில்; *ஜந்மஸம்ஸார பந்தநாத் - முச்யதே* என்று - விரோதியிலிருத்தியையும், *யாதி ப்ரஹ்ம ஸாதநம்* என்று ப்ரபலப்ராப்தியையுஞ் சொல்லித் தலைக்கட்டுகையலே, விரோதியிலிருத்தி பூர்வகமான அபிமதபல ஸித்திக்கும் ஸ்வயம் ஸாதநமே. *தேசோ஽யம் ஸ்வகாமதுக்* என்று ஸர்வாபிமதஸாதநமாக தேச வாஸத்தைச் சொல்லிற்று. *ஆராதநாநாம் ஸர்வேஷாம்* என்று தொடங்கி, *ததீயாராதநம் பரம்* என்று தலைக்கட்டுகையாலே - ஸர்வாபிமதஸித்தியும் ததீயரை யாராதிக்கவே கிடைக்கும் என்று சொல்லிற்று; அப்படி சொன்ன துச்சகமான ஸர்வோபாயங்களும் அஹங் காரஸ்பர்சமுண்டாகையாலே த்யாஜ்யமாகச் சொல்லிற்று. ஒன்றாய் ஸித்தமாய் ஸுசகமாய் ப்ராப்தமாய், தனக்கவ்வருகொன்றின்றிக்கே - *தஸ்மாந்ந்யஸ மேஷாம் தபஸா மதிரித்தமாஹ:*, என்கிற ப்ரபதநத்தைச் சொல்லுகிறது இப்பாட்டால். கீழ் ஒன்பது பாட்டாலும் - சரண்யன் ஸ்வரூபத்தையும் அதிகாரிஸ்வரூபத்தையுஞ் சொல்லி, சரணாகதிப்ரகாரத்தைச் சொல்லு கிறது இப்பாட்டில். சரண்யன் ஸ்வரூபமாவது - நிரதிசயபோக்யமுமாய் வகுத்தவிஷயமுமாய் விரோதிவிவர்த்தகமுமாய் ஸர்வஸுலபமுமாயிருக்கும்து. அல்லாதவைபோலன்றியிலே ஆச்ர

யனத்துக்கு ஏகாந்தமாயிருப்பது ஸௌலப்யம். பரவ்யூஹங்கள் (பரத்வம்) சேதநனுக்கு ருசி பிறந்தபோதே யாச்ரயிக்கவொண்ணாதபடி தேசவிப்ரக்ருஷ்டமாயிருக்கும். வ்யூஹமும், ப்ரஹ்மாதிகளுக்கா மத்தனையாகையாலே தத்ப்ராயம்; அவதாரங்கள் பாக்யாதிகராய் அக்காலத்தில் உதவினார்க்கொழியப் பிற்பாடர்க்கு உதவாமையாலே காலவிப்ரக்ருஷ்டமாயிருக்கும்; அக்குறை களிரண்டுமின் திரிவே எல்லாக்காலத்திலும் எல்லார்க்கும் வந்து ஆச்ரயிக்கலாம்படி, “வான வர் வானவர்கோனோடும்” என்றிறபடியே நித்யஸுதரிகளோடு, இவ்வருகுள்ள ப்ரஹ்மாதிகளோடு, இவ்வருகுள்ள மறுஷ்யர்களோடு கானமும் வானரமுமாய்க்கொண்டு அத்யந்த தேஹ ஜம்மாக்களானாரோடு வாசியற ஸர்வஸமாச்ரயணீய ஸ்த்தலம் திருவேங்கடமுடையான்திரு வடிகளே. அஹுதஸ்வபரவானுகையாலே அபிமதலித்திக்கு உடலான ஜ்ஞாநசக்த்யாதி குணஷ்டகங்கையு முடையனாகையாலே, ஸர்வகுணங்களாலும் பரிபூர்ணான திருவேங்கட முடையான் சரணயன். அதிகாரிஸ்வரூபமாவது - அந்நயகதித்வமும் ப்ராப்பருசியும் ஸ்வரூப ப்ரகாசமுமென்கிற இவையிறே. தீர்வக்குக்களுக்கு இப்படி யாச்ரயணங் கூடுமோ? என்னில்; - பூதேஜேந்த்ராம்வான் பகவத் ஸமாச்ரயணம் பண்ணினானாகத் துறைச்சுவடிகளிலே யெழுதி யிட்டுவைத்துஞ் சொல்லியும் கேட்டும் போரானின்றோமே; இங்கும் “வைப்பன்மணிவிளக்கா மாமதியை மாலுக்கென் நெப்பொழுதும் கைநீட்டுமயாணைய” என்றும், “புகுமதத்தால் வாய்ப்புகிழ்தாழ்ந்தருவி யுகுமதத்தால் கால்கழுவிக்கையால்-யுகுமதத்தேன் விண்டமலர் கொண்டு விறல்வேங்கடவனையே, கண்டு வணங்கும் களிறு” என்றும், ஸ்த்தலாந்தரத்திலே, “பூனைத்தினைக்கின்னிப்பு துவவிகாட்டியுன்பொன்னடிவாழ்கவென் தினக்குறவர்புதிய துண னுமெழில்மாலிருஞ்சோலையெந்தாய்” என்றும் ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்துவைத்தார்கள். இனி, அவ்வோபாதியாதிலும் இத்தையும் விச்வனிக்கவேண்டாவோ நமக்கு? இனி, (ஜ்ஞாநாதி களால் பூர்ணான) சரணயவிஷயத்தில் சரணாகதி ப்பலவ்யாப்தை யென்னுமோபாதி, ஆறுகூல் யாதிவிசிஷ்டானு அநிகாரி சரணம்புக்கால் ப்பலவ்யாப்தி யென்கிற அர்த்தத்தையுஞ் சொல்லு கிறது. ‘அகலகில்லேனிறையுமென் றலர்மேல்மங்கையுறைமார்பா’ என்றிற இத்தாலே தம் முடைய ஆகிஞ்சர்யபூர்வகமாகப் பெரியபிராட்டியார் புகுஷ்காரமாக, ஸர்வஸுலபனான திரு வேங்கடமுடையான்திருவடிகளிலே விழுந்து சரணம்புகுகிறார். [அகலகில்லேனிறையு மென் றலர்மேல்மங்கையுறைமார்பா] - நிரபேக்ஷமுமாய் ஸாபேக்ஷமுமாயிருக்கும் இவ்வுபாயம்: ஆகாரபேதத்தாலே. நிரபேக்ஷ மாநிறபடி எங்ஙனே? என்னில்: ருசியைப்பிறப்பிக்கையும், பிறந்த ருசியை வளர்க்கையும் விரோதிகளைப்போக்குகையும், ஒருதேசவிசேஷத்தேறக்கொண்டு போகையும் ப்ராப்தமான கைங்கர்யத்தைக்கொள்ளுகையு மாநிற இவ்வோவிடங்களில் நிரபேக்ஷமாகத் தானே செய்யும்; ஸஹகாரி யெண்டா. (ஸாபேக்ஷமானபடியென்? என்னில்; அநிகாரி ஸாபேக்ஷமுமாய் புகுஷ்கார ஸாபேக்ஷமுமாயிருக்கையாலே.) இவ்வுபாயம் ஆர்க் கென்றால், அநிகாரிக்கு என்கையாலே, அநிகாரிஸாபேக்ஷம்; (அநிகாரிஸாபேக்ஷமானவோபாதி புகுஷ்காரஸாபேக்ஷம்.) எங்ஙனேயென்னில்: இவ்வநிகாரி, பூர்வாபராதத்தையும்பார்த்து அவனுடைய ஸ்வாதந்தர்ய ஸார்வஜ்ஞ்யாதிகளையும்பார்த்துப் பிறகாலிக்க, “அஞ்சாதே” என்று புகுஷ்காரமானவன் சொல்லவேண்டுகையாலே. (ஆகையாலே,) அநிகாரிஸாபேக்ஷமு மாய் புகுஷ்காரஸாபேக்ஷமுமாயிருக்கும். [அகலகில்லேனிறையும] - ஒருஷண்காலமும் பிரிய சக்தையல்லேன். இப்படிசொல்லுகிறவள்தான் ஆர்? என்னில்; த்ரிவிதசேதநர்க்கும், ஸ்வாமிரியுமாய், உபயவிபூதிநாதனுக்கும் நியாமிகையுமாயிருக்குமவன்மீடர்! த்ரிவித சேதநர்க்கும் ஸ்வாமிரியென்னுமிடத்தில் ப்ரமாணம் *சச்வரீம் ஸர்வபூதாநாம்* என்னக் கடவதிறே. உபயவிபூதி நாதனுக்கும் நியாமிகையென்னுமிடத்துக்கு ப்ரமாணம்: *பும்ப்ரஜானேச்வரேச்வரீம்* என்று ப்ரதாநபுகுஷர்களுக்கு சச்வரன் அவன்; அவனுக்கு இவன் சச்வரியென்று சொல்லுகையாலே. ஆக, ஸர்வர்க்கும் நியாமிகையென்னுமிடஞ் சொல்லிற்று. இவ்நியமிக்கும் ப்ரகாரமென்? என்னில்; த்ரிவிதசேதநரையும் மாத்ருத்வ ப்ரயுக்தமாக நியமிக்கும். சச்வரனை ப்ரணயித்வநிபந்தநமாக நியமிக்கும். மாத்ருத்வம் ஸ்வரூபாநுபந்தி: ப்ரணயித்வம் காதாசித்தகமாகையாலே வந்தேதறியாகாதோ? என்னில்; ஆகாது. எங்ஙனேயென்னில்? - உபாதி நித்யமாகையாலே அதுவும் நித்யம். சச்வரன் ஸ்குஷ்ட்யாதி

களைப் பண்ணுமிடத்திலும் இவள் நியமிகை. *யஸ்யா வீஷ்யமுகம் ததிங்கிதபராதீநோ விதந்தேகிலம்* என்று அவள்கடாஷமடியாகப் ப்ருகுடிப்படனாய்க்கொண்டு ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணும். அது என்? *கரணகனேபஸரர்க்கடயிதும் தயமாநமநா:* என்று, தன் தைய அடியாகவன்றோ ஸ்ருஷ்டிப்பதுஎன்னிலி?—அவற்றின் செல்லாமை பார்த்து ஸ்ருஷ்டிக்கிலிறே தைய யடியாவது; தன் செல்லாமையாலே அவள்கடாஷமடியாகத் தன் ஸத்தையுண்டாய், அவள் ப்ரேரிக்க தையபிறந்து, அத்தராயடியாகவிறே அவன் ஸ்ருஷ்டிப்பது. நியமிக்கு மிடத்தில் *அஸ்யேசாநா ஜகதோ விஷ்ணுபத்நீ* என்றும், *விஷ்ணோ: ஸ்ரீரஹபயிநீ* என்றுஞ் சொல்லுதிறபடியே தன்ஸ்வரூபங் குலையாமே யிறே நியமிப்பது. எங்ஙனே பென்னில்; ப்ரபைப்ரபாவானுக்கு சேஷமாய் நின்றே அத்தலைக்கு நிறங் கொடுக்குமா போலவும், பரிமளம் புஷ்பத்துக்கு சேஷமாய் நின்று பெருவிலையனுக்குமா போலவும், ஈச்வரன் ஸ்வாதந்தர்யங் குலையாதே பரதந்த்ரானுமபோலேயுமிறே இவனும் அத்தலைக்கு அந்நயார்ஹசேஷமாய்க்கொண்டே நிறங்கொடுக்கும்படி. விச்வேஷத்துக்கடி கர்ம மன்றோ? கர்மஸபர்ச மின்றிக்கே யிருக்க, இவள் “அகலகில்லேன்” என்னப்போமோ? என்னில்?— கர்மத்தோபாதி, அவனுடைய வையலக்ஷணயம் அடியாகச்சொல்லுகிறான். வையலக்ஷணயம் போக்யமா மத்தனையன்றோ? என்ன; மஹார்க்கமா யிருப்பதொரு ரத்தநதை லபித்தால், “இது நமக்குத்தொங்குமோ!” என்று துணுக்குத் துணுக்கென் னுமவளைப்போலே, “அவன்மார்விலே யிருந்து அகலிற்செய்வதென்?” என்று அஸ்த்தானே பயசங்கைபண்ணுறான், [இதையும் - அகலகில்லேன்] - ஸம்ச்சேஷாங்கமான விச்வேஷமும் பொறுக்கமாட்டேன். அவன் உபாய மாமிடத்தில் அங்கத்தை ஸதநியாத ஈணையுடைமைபோலே, ஸம்ச்சேஷாங்கமான விச்வேஷ மும் பொறுத மார்த்தவம். அவன்மார்விலேயிருந்து அவன்முகத்தைநோக்கி, “உன்னையகல சக்தையாடிறிலேன்” என்று அவன்வையலக்ஷணயத்தை யவனுக்குச் சொல்லுகிறான். ஸ்வதஸ் ஸர்வஜ்ஞனாயிருக்கிறவன் தன்னுடைய வையலக்ஷணயம் ஸ்வயேஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயமன்றோ? இவன்சொல்ல அறியுமிடம் அவனுக்கு ஜ்ஞாநக்கொத்தையன்றோ? என்னில்; இவன்சொல்ல வறிக்திலனுதில் அவன்ப்ரணயித்தவத்துக்குக் கொத்தையாமே! “தனக்குத்தன் தன்மை அறிவரி யான்” என்றுஞ் சொல்லாநின்றதிறே. ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளையிறே ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயம்; “ஞானமடதே கொண்டெல்லாக் கருமங்களுஞ்செய்” என்றதிறே. “அகலகில்லேன் இதையும்” என்கிற பாசரமுஞ் சொல்லமாட்டாத தசையிறே அவன் தசை. அவன்வையலக்ஷணயங்கண்ட இவளிலும் அவனுக்குண்டான ஏற்றம், விச்வேஷதசையில் அவன்பாசரத்தே காணு மத்தனே யிறே. *மாஸாதூர்த்தவம் நஜீவிஷ்யே* என்றான் இவன்; *நஜீவேயம் ஷணமயி* என்றான் அவன். பரதந்த்ரராயிருப்பார்க்கு உடையவன் வருந்தனையும் பொறுக்கவேணுமிறே; ஸ்வதந்த் ரனுக்கு அதுவேண்டாவே. இப்படி உபயமும் விலக்ஷணமான மிதுநம் உத்தேச்யமாகவிறுந் திற முழுக்ஷுக்களுக்கு ஒருகுறையுண்டோ? இவர்களைத் தனித்தனியே பற்றினார்க்கு ஸ்வரூப விநாசமிறே. “மிதுநமே யுத்தேச்யம்” என்றிருப்பார்க்கு ஸ்வரூபோஜ்ஜீவநமிறே. ராவணாதிகள் பக்கவிலே இவ்வார்த்தம் காணவுமாம். [அஸர்மேல்மங்கை] - பூவில் குஜீஷுமான தாதும் சுண் ணாமுங்கழிந்த பரிமளமே வடிவானுற்போலே யிருந்துள்ள ஸௌகுமார்யமும், நித்யாநுபாவய மானபருவமு முடையவள். அவளை “அகலகில்லேன்” என்னப்பண்ணவல்ல பரிகரத்தை யுடைய இவள், “அகலகில்லேன்” என்கிறாள்றே. [உறைமார்பா] - அவன்மார்விற்கவடறிந்த பின்பு பிறந்தகமான பூவும் நெருஞ்சிமுள்ளோபாதிபாயிற்று. ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகள் பெரு மாளைப் கைப்பிடித்தபின்பு ஸ்ரீமீதிசையை நிகையாதாப்போலவும், முக்தன் *நோபஜநம் ஸ்மரந்நிதம்* சரீரம்* என்று ஸம்ஸாரத்தை நிகையாதாப்போலவும், அவன்மார்வில் போக்யதை யறிந்த பின்பு பூவை நிகைத்திலன். அஸங்குதிஜ்ஞாநரா யிருக்கச்செய்தே ஸம்ஸாரத்தைக் காணாத விடம் ஜ்ஞாநக்குறையன்றே; போக்யதாதிசயமிறே; இவனும் போக்யதையாலேயிறே காணு தொழுகிறது. [உறைமார்பா] - இவள் பூவைக் காணாத வோபாதி திருமார்வுக்குஅவ்வருகு அவயவங்களைக் காணான். மற்றுள்ள அவயவங்கள் குமர்விடந்துபோமத்தனை. இவ்வளவால் சொல்லிற்றாயிற்று - ஸ்ரீசப்தமும், மதுப்பிலர்த்தமும். ஸ்ரீசப்தம் - ப்ருஷகாரம் வேண்டுகை யாலே சொல்லிற்று; மதுப்பில் - நித்யயோகத்துக்கு ப்ரயோஜநமென்? என்னில்; ஆச்ரயிப்

பார்க்குக் காலம்பார்க்கவேண்டாதபடி ஸதா ஸந்திஹிதம். [நிகரில்புகழாய் இத்யாதி] - காராயண சப்தார்த்தம் சொல்லுகிறது. இதுக்குப்போருள் - உபயவிபூதியோகமும், *காரணநா நிதந்த்வாசி* என்கிறபடியே ஜகத்காரணத்வமும் அர்த்தமாகச் சொல்லாநிற்கச் செய்தே, நம்மாசார்யர்கள் ஆச்ரயணத்துக்கு ஏகார்த்தமான ஸௌலப்பாதிருணங்களுநாயும் சொல்லிப் போருவர்கள்; அக்குணங்களுக்கு க்ரமம்அருளிச்செய்கிறார் இவர். அக்குணங்கள் சொல்லுகிறவிடத்தில், வாத்தஸல்யம் முன்னாகச்சொல்லுவானென்? என்னில்; ஸாபராதனாகையாலே இவ்வபராதம் பொறுக்கைக்கு உறுப்பாகப் புருஷகாரம் வேண்டினால், அநந்தரம் இவ்வபராதம் போக்யமாவதொருகுணம் முன்னாக வேண்டுமெனையாலே. 'நிகரில் புகழாய்' என்ன வாத்தஸல்யத்தைக்காட்டுமோ? என்னில்; இதுக்குப்போருள் - கத்யத்திலே *அபர காருண்யஸௌசீல்யவாத்தஸல்ய* என்று குணங்களோடொக்கவெடுத்து, *ஆசிரிதவாத்தஸல்ய கஜயதே* என்று இக்குணத்தைவிசேஷிக்கையாலே சொல்லிற்று. [உலகமூன்றுடையாய்] - கீழ்ச்சொன்ன வாத்தஸல்யத்துக்கடியான குடற்றுடக்கைச்சொல்லுகிறது. தன்வயிற்றிற் பிறப்பாலேயே ஐமலி வத்ஸகீயாகிறது. 'என்னையாள்வானே' என்று ஸௌசீல்யத்தைச் சொல்லுகிறது. "என்னையாள்வானே" என்று கைங்கர்யத்தைப்போலே, உபகாரந்தோற்றச் சொல்லப்பெறுவரோ ஆடுஞ்சங்கம் முன்னாக ஆச்ரயிக்கிறவரென்னில்? [அவன்கைவிடாமல் கைக்கொள்ளுணைக்காக.] புருஷகாரத்தைப்பார்த்து வார்த்தைசொன்னார் - ப்ரதமபதத்தில்; அநந்தரம் - உபாயத்தைப் பார்த்து வார்த்தை சொன்னார்; இதில் - நாட்டைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறார். (தாமுமவர்களிலேயந்யதமரிதே.) விஷயாந்தரங்களினுடைய லாபாலாபமே பேரிழுவாகவிருக்கிறவர்களிலே அந்யதமராயிருக்கிற தம்மை, "கர்மாந்புபாயங்கள் ஸ்வரூப விரோதி" என்றறியுந்தரினாயும்வர நிறுத்தி, பிராட்டி புருஷகாரமாகத் தானொப்பாயமும் தானே ப்ராப்யமும் என்னும்படி பண்ணின உபகாரத்தைச் சொல்லுகிறார். இது - ஸௌசீல்யமான படி பெய்ங்னெ? என்னில்: *சீலம் ஹி நாம் மஹதோ மந்தஸஸ்ஸஹ கீரந்த்ரேண ஸம்க்ஷேஷ:* என்கிறபடியே, தன் மேன்மைமையும்தான் சிறுமைமையும் பாராதே ஒருகீரகக்கலந்தானென் றுகிறார். 'கிரிஸமரர் முனிக்கணங்கள் விரும்புந்திருவேங்கடத்தானே' என்று ஸௌலப்பம். 'அமரர்முனிக்கணங்கள்' என்கிற த்வானித்யம் - "வைகுந்தத்தமரமும் முனிவரும்" என்றும், *பக்ஷதர்ப்பாகவஸதஸ்ஸஹ* என்றுஞ் சொல்லுகையாலே. "கிகரில்" என்பானென்? என்னில்; இவர்களுக்கு ஒருவரு மொப்பல்ல. ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தாலே ஸம்ஸாரிக னொப்பல்லர்; ப்ரக்ருதிஸம்பந்தரத் தீர்க்கதராகையாலே முக்த ரொப்பல்லர்; ஜகத்வ்யாபாராதிகளுண்டாகையாலே ஈச்வரனொப்பல்லன். *ஜகத்வ்யாபாரவாஜம்* என்று நிஷேதித்து *போகமாந்ரஸாய் விங்காச்ச* என்று - பகவதநுபவத்திலே அந்வயம். [விரும்புந்திருவேங்கடத்தானே] - இவர் களுக்கு விருப்பமாவது, இருட்டறையிலே விளக்குப்போலே, பரமபதத்திற்காட்டிலும் "கானமும் வானரமும்" என்கிறபடியே எத்தனையேனுந் தாழ்ந்தார்க்கும் முகங்கொடுக்கிற சிலாதிருணங்கள் இங்கேயுண்டாகையாலே, அங்கில்லாததும் இங்கே பெறுகையாலே விரும்புவர்கள்: ஸௌலப்பமாவது - உயர்ந்தாரோடு தாழ்ந்தாரோடு வாசியற ஸர்வஸூலமமான அர்ச்சக பராதீநத்வம்.

[புகலொன்றில்லாவடியேன்] - *ப்ரபந்தே* என்கிறவிடத்தில் உத்தமனால் வந்த அதிகாரிஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறது. அந்வகதித்வமும், ஸ்வரூபப்ரகாசமான அநந்யார் ஹசேஷத்வமுஞ் சொல்லுகிறது. "புகலொன்றில்லா" என்றும், "அடியேன்" என்றும் இரண்டுஞ் சொல்லவேணுமோ? என்னில்: ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தில் பாரமார்த்தத்வத் தாலேயும், மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்ற ஜ்ஞானவைபவத்தாலேயும் அருளிச்செய்கிறார். [உன்னடிக்கீழ்] - *சரணெனா* என்கிற பதத்தில் விக்ரஹவத்தையைச் சொல்லுகிறது. உபாச்ரயமுமாய், விஷயாந்தரங்களில் அருசி பூர்வகமாகத் தன்பக்கனிலே ருசியை யுண்டாக்கி, பிறந்த ருசியையும் வளர்த்து ப்ராப்தி விரோதியையும் தவிர்த்து, ஒரு தேச விசேஷத்திலேபோனால் நித்யகைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியுமாய், ஸதாபச்யந்திக்கு விஷயமு மாவது விக்ரஹமாகையாலே. அடியிலே "துயரநுசுடரடிதொழுதெழு" என்று திருவுள்

ளத்தைக் குறித்தருளிச்செய்து, தாம் பற்றுதிறவிடத்தில், “உனபாதல் கூடுமாறுகூறாய்” என்றும், “உன்னடிசேர்வண்ண மருளாய்” என்றும், “உன்னடிசேரவடியேற்காவா வென்னுயே” என்றும், “பூவார்கழல்களருவினையேன் பொருத்துமாறுபுணராய்” என்றும், “உனபாதஞ்சேர்வதடியே னென்றான்?” என்றும், “மண்ணளந்த வினைத் தாமரைகள் காண்பதற்கு” என்றும், “எங்காளுன்னடிக்க ளடியேன்மேவுவதே?” என்றும், “கொடியார்பொழுது முனபாதங்காண நோலாதாற்றேன்” என்றும், “நோலாதாற்றே னுன பாதங்காண” என்றும், “அடியேனுனபாத மகலகெல்லேனிறையும்” என்றும், “உன்னடிக் கீழமர்ந்து புருத்தேன்” என்றும் இவரடிவிடாமல் அநுஸந்தித்தபடி கண்டதே! [அமர்ந்து] - அமருகையாவது - உபாயாந்தரங்களை விட்டவோபாதி ப்ராப்யாந்தரங்களில் அருசியைச் சொல்லுகிறதோ? என்னில்; அது இங்கு ப்ராஸ்துதமல்லாமையாலே ப்ராஸங்கமில்லை. இதுக்குப் பொருள்—*ஸர்வதர்மம் பரித்யஜ்ய* என்றும், *சரணம் வ்ரஜ்* என்றும் சொல்லச் செய்தே ஏகபதப்போகம் பண்ணினவோபாதி, திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளும் தம்முடைய தலையும் கொக்குவாயும் படுகண்ணியும்போலே நிர்விவரமாகப் பொருந்தினபடி சொல்லுகிறது. [புருத்தேனே] - ப்ருதக்ஸ்த்தித்தயாதிகளில்லாதபடி சீராத் சேஷமான தமக்கு அந்தர்யாமியாய் நிற்கிறபடியை அறிந்திருக்கிற இவர், ‘புருத்தேன்’ என்றிறவிது - ஒரு போக்குவரத்து உண்டா யன்று; அவனுடைய ஸர்வஜகத்காரணத்வத்தையும் ஸர்வாத்மபாவத்தையும் ஸர்வரக்ஷகத்வத்தையும் அறிந்து, “அவனையுபாயம்” என்கிற அத்தவல்லாயஜ்ஞானத்தைச் சொல்லுகிறது. *கத்யந்தா: புத்த்யந்தா:*

பாபாநாம்வா பிராட்டியுடைய அபயப்தரமம் இச்சிலாகம். “ராவணனும் பட்டு பெருமானும்விஜயிகளானார்” என்று பெரிய பிரியத்தைப் பிராட்டிக்குத் திருவடி விண்ணப்பஞ் செய்ய, பிராட்டியுடைய ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே விம்மல் பொருமலாய் ஸ்தப்ததாராயிருக்க, இவனும் விக்கலுக்கு வெம்மாற்றம்போலே” *கின்று சிந்தயஸேதேவி கிம்த்வம் மாம் நாரிபாஷஸே*

என்று பெரியபிரியத்தைவந்து விண்ணப்பஞ்செய்த எனக்கு ஒருமறுமாற்றஞ்சொல்லாதே தேவரீர் எழுந்தருளியிருக்கிற இரப்பு எந்தான்? என்று திருவடி விண்ணப்பஞ்செய்ய, பிராட்டியும் “உனக்கு ஸத்ருசமரகத் தரலாவதொன்றில்லாமகாண நான் பேசாதிருத்தது” என்ன, இவனும் “இவ்வளவிலே நம் அபேகலிதத்தை விண்ணப்பஞ் செய்துகொள்ளவேணும்” என்று பார்த்து, “தேவரைச்சுற்றும்முற்றும்ஸரீர்த ராக்ஷிகளாநிறுர் க்ருகைகளாய் தததுகுணபாவை களாயிற்று: ராவணனுக்குமுன்பே கொல்ல வேண்டுவது இப்பெண்பிள்ளைகளையாயிற்று; அவனும் இவர்களோபாதிகேடனல்லன்; இவர்கள் இப்போது பாம்பு படமடங்கினப்போலே யிருக்கிறார்களித்தனையாயிற்று; இவர்களை பஹுப்ரகாரமாக ஓர்மிஸிக்கப்பாராயின்றேன். *மூஷ்டிபாணிபிச்சைவ*

என்று கையாலேகுத்தியும் காலாலே துடைத்தும் நகங்களாலே சாடித்தும் பற்களாலே கடித்தும் துண்டித்தும் *ச்சிந்நம்பிந்நம் சணரந்தந்தம்*

என்று பெருமாள் திருச்சரங்கள்செய்ததெல்லாம் நானேபண்ணப்பாராயின்றேன்: பகவதாசாரிகளையும் பாகவதா பசாரிகளையும் தண்டிக்கும் க்ரமத்திலே தண்டிக்கக் கோலாநின்றேன்: முன்புவந்தபோது இடமில்லாமையிட்டுப்போனேனித்தனை: இப்போது எனக்கு எல்லாப்ரத்யுபகாரங்களும் பண்ணியருளிற்றுகலாம்; இது இத்தனையும் திருவுள்ளமாகவேணும் எந்தான்? என்ன, *பாபாநாம்வா* என்றருளிச்செய்திருள். *பாபாநம் வாகபாநாம்வா*

- இவர்கள் நீ ரினைத்திருந் திறபடியே பாபைகளாகவுமாம், நான் ரினைத்திருந்திறபடியே கபைகளாகவுமாம், அது தானேயன்றோ உத்தேச்யம்; *தோஷோ பத்யபி தஸ்யஸ்யாத்*

என்றுப்போலே, ‘அழுக்குடைய வனன்றோ குளிக்க ப்ராப்தியுடையான்: அவர்கள் பாபைகளாகிலின்றோ நாம் முகங் கொடுக்கவேண்டுவது. கபைகளாகில் உன்வரல் வேணுமோ? அவர்கள் புண்ரங்களை அவர்களுக்குக் கைகொடுக்குமே: கைம்முதலில்லாதார்க்கன்றோ நாம் கைம்முதலாக வேண்டுவது’ என்றாள். *வதார்த்தாணம்*

- தண்டயரைத் தண்டிக்கவும் அல்லாதாரைத் தவிரவும் சொல்லுகிற தர்மசாஸ்தரம் தேவரைக் கொற்றிக் கிழித்துப் பொகடக்

கடவதோ? என்ன,—ஆரேனுமாக சரணாகதரை ரக்ஷிக்கக்கடவதென்ற விசேஷ சாஸ்திரம் உன்னைத்தொற்றிக் கீழித்துப் பொகடக்கடவதோ என்கிறான். “சரணம்” என்று வந்தஸ்ரீவிபிணும்வான் தோஷவானேயாகிலும் *நத்யஜேயம்* என்று பெருமான் கடற்கரையிற் சொன்னவார்த்தை கடலோசையாகக் கடவதோ? என்கிறான். *பல்வங்கம்* - பின்னையும் இவன் புத்தி திரிபவிடாமையினாலே ஹரி! ஹரி! என்கிறான். *பல்வங்கம்* என்கிறான் - நச்சினத்தை நச்சும் ஜாதியானமை கண்டோமே பென்கிறான். வளிஷ்ட்டாதிகள் மந்த்ரிக்குங் குடியான இஷ்வாகுவம்சத்தில் பிறந்தாயல்லை; யோகிகளான ஜநககுலத்தில் பிறந்தாயல்லை; காட்டிலே பணியோடு பணை தக்தித்திரிகிற ஜாதியிலேயே பிறந்தது! அங்ஙனெனத்தார்க்கு சரணாகதியோட்டையது தெரியாதே என்கிறான். *வாநரேர்த்தம்* என்றவன், ஹரி! ஹரி! என்கிறான் தானே யிறே; *பல்வங்கம்* என்கிறான், ராஜாக்களுமாய் மூலையடியே நடக்கவுரியகுமாயிருக்கிற பெருமானும் எங்கள்முன் இத்தனை கோபித்தறியார்; நீ வானரஜாதியாயிருந்துவைத்து இங்ஙன் கோபிக்கக்கடவைபோ? *கார்யம் கருணமார்பேண* - இவர்கள் புண்யபாபங்கிடக்க; இப்போது ஓடுகிற தயநியதசையைப்பாராய். உன் கையிலே யகப்பட்டு “நாம் என்படக்கடவோம்” என்று நியங்குகிறபடிபாராய். இவர்களுக்கு வேறுரக்ஷகரில்லையே. இப்போது இவ்வளவில் நாம்இரங்கவேணுங்காண்! *ஆர்யேண* - இவையெல்லாம் இப்போது நான் கற்பிக்க வேண்டும்படியாவதே உனக்கு! *ஆர்யேண*-ஐந்தரவ்யாகரணபண்டிதனென்கிறது பொய்யோ? அவையுமெல்லாம் கற்றுக்கேட்டிருக்கச்செய்தேயும், இப்போது ராமகோஷ்ட்டியில் பரிசயம் பின்னாட்டினபடியாகாதே. அக்கோஷ்ட்டியிற்பழக்கமிதே நீ இங்ஙன்சொல்லவல்லையாயிற்று. நான்போந்தபின்புஅக்கோஷ்ட்டி இங்ஙனேநீரற்றதாகாதேயென்றுகருத்து. *நகச்சிந்நாபராத்யதி* ஸம்ஸாரத்தில் குற்றமில்லாதார்ஆர்! திரைநீக்கிக் கடலாடப்போமோ? நற்குதிரையாகப்பாவித் திருக்கிற பெருமான்தான் குற்றவாளரல்லரோ! நான்தான் குற்றவாட்டியல்லேனோ? நீதான் குற்றவாளனல்லையோ? பெருமான் குற்றவாளரானபடி யெங்ஙனே? என்னில், -தாங்காடேறப் போந்தார்; அவர்பின்னே மட லுருவாரைப்போலே இளைப்பெருமானும் போந்தார்; தம்மோடே ஏகாந்தபோகம் பண்ணக் கடவதாக இலைபகலப்படுத்துக்கொண்டு நானும்போந்தேன்; என்னைப்பிரிந்து பத்துமாலம் இருந்தார்; தாம் வாராவிட்டால் தம்மதோரம்பு இசங்க மாட்டாமையிலேயேயிறே இவ்வழி; இத்தனைநான் பிரிந்திருக்க வல்லரானபோதே பெருமான் பக்கலிலேயன்றோ குற்றம்? பாரதந்த்ரியத்துக்கு அநுகுணமாகப்பேசாதிராதே, அதுதன்னைச் சொன்ன என்பக்கலதன்றோ குற்றம். இனி, நாயகன் சொன்னகார்யம் செய்த அடியாரைத் தண்டிக்கப்பார்த்தவன்று, பெருமானருளிச்செய்த கார்யம் செய்யப்போந்தவன்னை முற்படத் தண்டித்துக்கொண்டன்றோ ராவணன் சொன்னகார்யஞ்செய்த இவர்களைத் தண்டிப்பது? ஆசையால், நீயல்லவோ குற்றவாளன்! “எல்லாப்படியாலும் பெருமான் ஒருவிஷயத்தை முனிந்தவன்று ஆறவிடுகைக்கு நானுண்டு; நானும் அவர்வழி போகவேண்டி இருந்த வன்னைக்கு நீயுண்டு” என்றிருந்தேன்; நீயும்இங்ஙனையானால் அபராதஞ்செய்தார்க்குப்புகு வாசல் உண்டோ? என்கிறான்.

அடிக்கீழமர்ந்துபுகுந்து அடியிர்வாழ்மினென்றென்றருள்கொடுக்கும்*

படிக்கேழில்லாப்பெருமானைப் பழனக்குருகூர்ச்சடகோபன்*

முடிப்பான்சொன்னவாயிரத்துத் திருவேங்கடத்துக்கிவைபத்தும்*

பிடித்தார்பிடித்தார்வீற்றிருந்து பெரியவானுள்நிலாவுவரே. (11)

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார் எல்லாரும் திருநாட்டிலேசென்று அடிமையிலே மூர்த்தாபிஷித்தராயிருந்து என்றும் அடிமை செய்யப்பெறுவர்என்கிறார். [அடிக்கீழ் என்று தொடங்கி]- ‘தன்திருவடிக்கீழே அநநயப்ரயோஜநராய்ப் புகுந்து அடியாருள்ளார் வாழ்க்கோள்’ என்னும்படிக்கு ஒப்பில்லாதானாய் இருந்துள்ள ஸர்வேசுவரனை ஸமருத்தமான பழனங்கையுடைய திருநகரியிலே ஆழ்வார், [முடிப்பானென்றுதொடங்கி]-ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும் தம்முடையதுக்கநிலிருத்தபர்த்

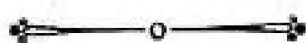
தமாகத் திருமலையிலே சொன்ன இத்திருவாய்மொழிபற்றினாரெல்லாம் திருநாட்டிலேபோய் அவ்விடம் தாங்களிட வழக்காய்க்கொண்டிருந்து என்றும் செலுத்தப்பெறுவர் கற்றவர்களை ஸமாச்சரித்தவர்கள் என்றுமாம்.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிகற்றார் பரமபதத்திலேசென்று தாஸ்யஸத்திலே அபிஷித்தராய் அடிமைசெய்யப்பெறுவர்க ளென்கிறார். [அடிக்கீழ் இத்யாதி] - தன் திருவடிகளின் கீழே அநயப்ரயோஜனராய்ப் புகுந்து ஸ்வரூபஜ்ஞாநமுடையார் வாழுங்கோளென்று முத்தரையால் அருளிச் செய்கிறப்போலையாயிற்று நின்றருளுவது. “மாமேகம் சரணம்வ்ரஜ - மாசுச:” என்றப்போலே யாயிற்றுநிற்பது. [படிக்கேழில்லாப் பெருமானை] - இப்படிக்குத் தனக்கு ஒப்பில்லாத ஸர்வேச்வரனை. [பழனக்குருகூர்] - அழகிய நீர்நிலங்களைமுடைய திருநகரி. தம்முடைய விரோதியை முடிக்கைக்காகத் திருமலையைக்குறித்து அருளிச்செய்த இப்பத்தும். [பிடித்தார் பிடித்தார்] - பற்றினார் பற்றினார் என்னுதல். பற்றினாரைப் பற்றினார் என்னுதல். பரமபதத்திலே குறைவற்ற அடிமை செய்யப்பெறுவர். இவர் பண்ணின ப்ரபத்தியாக பரமபதத்தேறப்போவர்கள்.

ஈடு.—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழிகற்றார், பரமபதத்திலே சென்று தாஸ்யத்திலே அபிஷித்தராய் அடிமைசெய்யப் பெறுவர்க ளென்கிறார்.

[அடிக்கீழ்இத்யாதி] - உங்கள்உத்தேச்யங் கண்டுகோளே, இத்தைப்பற்றி வாழ்ந்து க்ருதக்ருத்யராய்ப் போங்கோ ளென்று. [அருள்கொடுக்கும் படிக்கேழில்லாப்பெருமானை] - ஆச்சரிதவியுயத்தில் அருள்கொடுக்கும் ஸ்வபாவத்துக்கு ஒப்பில்லாத ஸர்வேச்வரனை. *மாசுச:* என்ற க்ருஷ்ணனும் ஒவ்வான்இவன்படிக்கு. [பழனக் குருகூர்ச் சடகோபன்] - நல்ல நீர்நிலங் கையுடைய திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார். [முடிப்பான்சொன்ன இத்யாதி] - “பல னீ காட்டிப் படுப்பாயோ” என்கிற ஸம்ஸாரவிரோதத்தை முடிக்கையிலே திருவுன்னத்தாலே உத் ஸாஹித்தருளிச்செய்த ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு இப்பத்தும் திருமலைக்குச் சொல் லிற்றின. *ரத்நஹாசீச பார்த்திவ:* என்கிறபடியே. [பிடித்தார் பிடித்தார்] - பிடித்தவர்களைப் பிடித்தவர்கள்; பற்றினாரைப்பற்றினார். [வீற்றிருந்து] - *ஸ ஸ்வராட்பவதி* என்கிறபடியே இரு வர்க்கும் ஒக்குமாகாதேவீற்றிருக்கை. ஸ்வல்யதிரித்தங்க்கையும் சேஷமாகவுடையனாகையால் வந்த ஆனந்தத்தையுடையனாயிருக்கும் அவன்: *ஏஷஹ்யேவாநந்தயாதி* என்கிறபடியே அவன் ஆநந்திப்பிக்கஆநந்தியாயிருக்கும்இவன். [பெரியவானுள் நிலாவுவரே] - *மஹாகம்* என்றும், *புரமகாசம்* என்றுஞ் சொல்லப்படுகிற பரமபதத்திலே வர்த்திக்கப்பெறுவர்கள். இந்த ராதிகள் வர்த்திக்கும் இவ்வருகில் வெளியிலல்ல. மேல்வரும் அநுபவமொழிய ப்ராப்திக்கு ப்ரபத்தி பண்ணவேண்டாத தேசத்திலே போய்ப் புகப்பெறுவர். இவர் பண்ணின ப்ர பத்திலே நமக்குமெல்லாம்: தனித்து வேண்டா; இப்பாசரத்தைச்சொல்லி ப்பலத்திலே அந்வ யிக்கும் அத்தனை. நற்கன்றுக்கிரங்கினது தோல்கன்றுக்கு இரங்குமாபோலே, இவரை லினைத்து இப்பத்துங்கற்றூர்பக்கலிலும் ஈசுவரன் ப்ரஸந்நனும். ஸ்ரீவீரீஷணும்வானோடு வந்த நால்வர்க்கும் அவன்பண்ணின ப்ரபத்தியே யமைந்ததிதே. “இவனுடையவன்” என்று எதிர்த்தலைக்குத் தோற்றவிருக்கும் அத்தனையே வேண்டுவது.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆறாம் பத்து முற்றிற்று

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

வைகல் திருவன்வண்டுர் வைகுமீராமனுக்கு* என்
செய்கைதனைப்புள்ளினங்கான் செப்புமென*—கைகழிந்த
காதலுடன் தூதுவிடும் காரிமாறன்சொழவே*
மேடுநீயிர் கீர்வணங்குமின்.

51

மின்னிடையார்சேர்கண்ணன் மெத்தெனவந்தானென்று*
தன்னிலைபொய்ப்பெண்ணிலையாய்த் தான் தள்ளி*—உன்னுடனே
கூடெனென்றாலும் குருகையர்கோன்தான் தொழவே*
நாடோறும் நெஞ்சமே நல்கு.

52

நல்லவலத்தால் நம்மைச்சேர்த்தோன் மூன்றன்னுரை*
வெல்லும்விருத்தவிழ்தியெனென்று* எல்லையறத்
தாரிருந்தவாழ்த்தும் தமிழ்மாறன்சொல்வல்லார்*
வானவர்க்கு வாய்த்தகுரவர்.

53

குரவைமுதலாம் கண்ணன்கோலச்செயல்கள்*
இரவுபகலென்னுமெனென்றும்*—பரவுமனம்
பெற்றேனென்றேகளித்துப் பேசும்பராங்குசன் தன்*
சொல்தேனில் நெஞ்சேதுவன்.

54

துவானுசீர்மல்திருத்தூத் தொன்னலத்தால்* நானும்
துவானுதன்சிலமெல்லாம் சொன்னான்*—துவானறவே
முன்னமனுபவத்தில் மூழ்கினிறமாறன்* அதில்
மன்னுமுவப்பால் வந்தமால்.

55

மாலுடனேதான்கலந்து வாழப்பெருமையால்*
சாலனைத்துதன் னுடைமை தானடையக்—கோலியே*
தான்கழவேண்டாமல் தன்னைவிடச் சொல்மாறன்*
ஊமைறுசீர் நெஞ்சேயுன்.

56

உன்னுஞ்சோருநி ஒருமூன்றமெம்பெருமான்*
கண்ணனென்றேறீர்மல்கிக் கண்ணினிகள்*—மன்னுலகில்
மன்னுநிருக்கோனூரில் மாயன்பால்போம்மாறன்*
பொன்னடியே நந்தமக்குப்பொன்.

57

பொன்னுலகுபூமியெல்லாம் புள்ளினங்கட்கேவழங்கி*
என்னிடரை மாலுக்கியாப்புமென—*மன்னுநிரு
நாடுமுதல் தூதுநல்லீடும்தாறையே*
நீடுலகீர் போய்வணங்குநீர்.

58

நீராக்கிகேட்டவர்கள் நெஞ்சழிய* மாலுக்கும்
ஏரார்விசம்பி விருப்பரிதா*—ஆராத
காதலுடன்குப்பிட்ட காரிமாறன்சொல்லி*
ஒதிடவே யுய்யமுலகு.

59

உலகுய்யமால்நின்ற உயர்வேங்கடத்தே
துவர்க்குமூன்றிட்டவன் தன்—மலரடியே*
வன்சரனுய்ச்சேர்ந்த மழைமாறன் தானினையே*
உன்சரனுய் நெஞ்சமேயுன்.

60